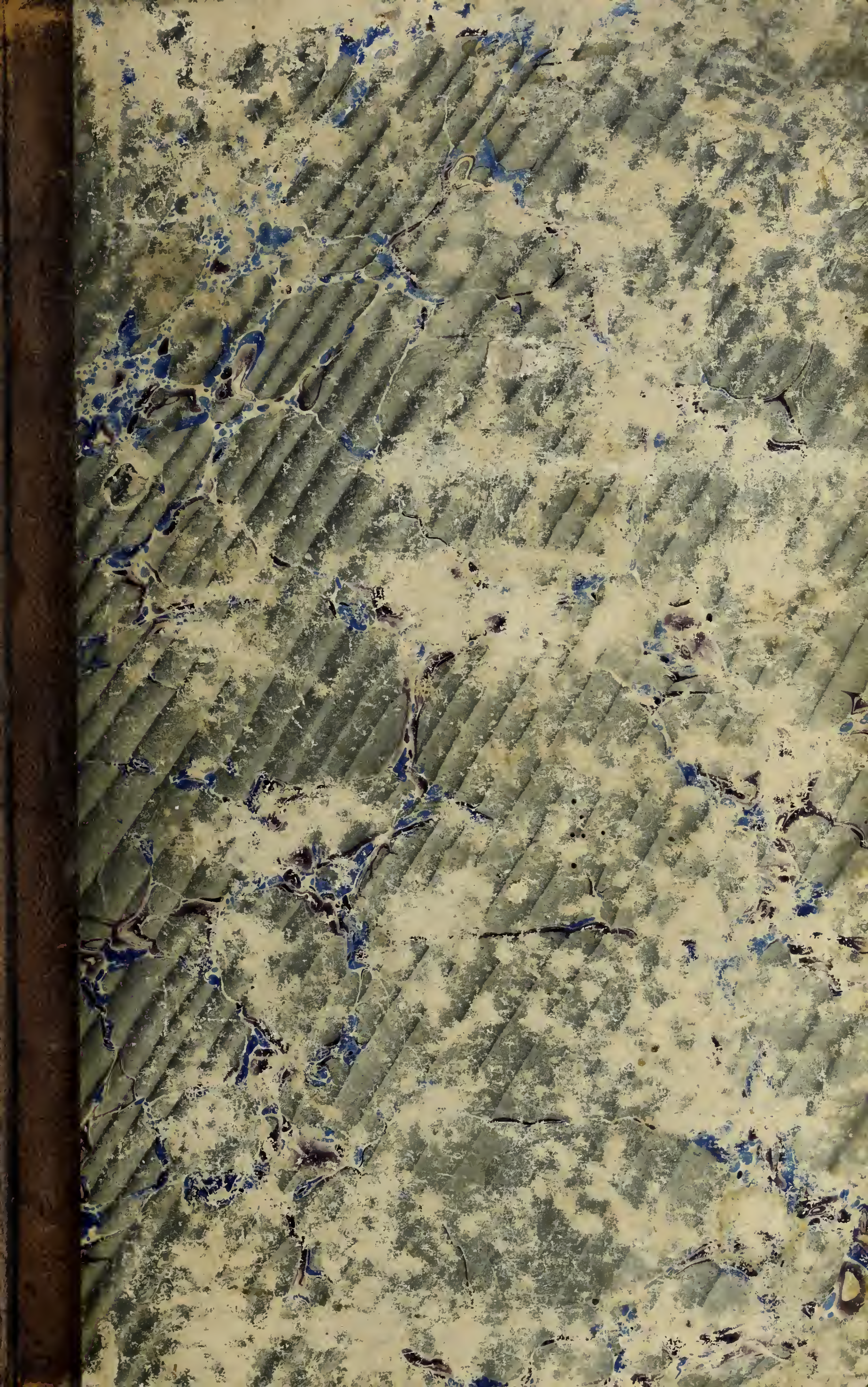

Vol. 9 (1859–1860) Complete

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Niende Aargang.

Fra 1ste October 1859.

„Herren aabner de Blindes Øine; Herren opretter de Nedbøiede; Herren elsker de Retfærdige."

Kjøbenhavn,

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

1860.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 1. *Den 1. Octbr. 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Var Joseph Smith en Prophet?

(Fra „the Millennial Star.")

At Joseph Smith var en stor Mand, maae selv hans bittreste Fjender bekjende; ja, at han var sin Tids største Mand, indrømme mange Tusinder, som ikke bekjende sig til „Mormonismen;" og at der i de henrundne Tidsaldere ikke fandtes hans Lige som en Guds Tjener og Prophet, bevidne de Hellige eenstemmigt.

Naar vi derfor spørge: „Var han en Prophet?" er det i den Hensigt at fremføre uomstødelige Beviser for hans Krav paa den prophetiske Værdighed. I en Tidsalder, hvori Prophetiens Aand rigeligen udgydes over det himmelske Præstedømme, staaer han fortrinsviis som Propheten, det vil sige, den Mand, der er tilbørlig bemyndiget til at aabne den største af alle Huusholdninger, nemlig „Tidernes Fyldes Huusholdning." Vi ville ikke her tale om hans Duelighed som Leder og Lovgiver, da det ikke er Gjenstanden for denne Afhandling, og et heelt Bind vilde ei være tilstrækkeligt til at omhandle hans uforlignelige Egenskaber i denne Retning. Men hans prophetiske Evner ville vi korteligen berøre, da Rummet kun tillader os at anføre nogle faa tydelige og bestemte Forudsigelser af de mange, han har givet os. Da disse faa, der bleve givne paa en Tid, da der ikke var mindste Udsigt til deres Opfyldelse, senere ere blevne opfyldte, og allerede ere optegnede paa Historiens Blade som stedfundne Begivenheder, ville de tilstrækkeligen bevise, at han i Sandhed var en Guds Prophet.

Lige i Begyndelsen af sin Optræden gjorde han Krav paa at være den Mand, som hele hans senere Liv beviste ham at være. Da han neppe var atten Aar gammel, erklærede han, at en Engel havde besøgt ham, hvilken underrettede ham om, at hans Navn skulde „blive bekjendt blandt alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk," og „at det hos Nogle skulde holdes i Ære, hos Andre i Foragt." (See „Mærkværdige Syner," Side 5.) Her var en ligefrem Forudsigelse, som Australiens Fastland, Indiens brændende Sletter, Africas frugtbare Kystlande, Havets utallige Øer, Europas oplyste Stater og det udstrakte amerikanske Continent kunne bevidne allerede er gaaet i bogstavelig Opfyldelse. Det vilde være aldeles urimeligt at antage, at Længselen efter Berømmelse

skulde bringe en ung, ulærd Dreng til at give en saadan Erklæring offentligt. Ingen, uden den, der havde faaet Underretning fra ham, som holder Livets og Dødens Vægtskaal i sin Haand, kunde med Bestemthed have forudsagt, at Joseph vilde have Tilværelse længe nok i denne Prøvestand til at udføre Planer, der flygtigt fremstillede sig for hans opvaagnende Aand. Den, der er i Besiddelse af glimrende Talenter, bliver af disse inspireret til at søge at erhverve sig et berømt Navn; men det er kun sjelden, at Geniets Børn, selv efter at de have udholdt haarde Kampe og vundet flere Triumpher, vove at smigre sig med det Haab, og endnu mindre være visse paa, at deres Navne skulle blive udbasunede over hele Verden, og blive bekjendte blandt alle Nationer og i alle Klimater; dog have vi her en Yngling — ulærd efter Verdens Viis, ubekjendt for Alle, naar undtages hans nærmeste Naboer og Slægtninge — der forkyndte sin fremtidige Stilling med ukunstlede Ord; og naar vi finde, at Fjerdedelen af et Aarhundrede har været tilstrækkeligt til at opfylde hans saa godt som utrolige Paastand, sige vi: „Sikkerligen, denne Mand har seet en Engel, og var i Sandhed en Guds Prophet."

Historien om de første Aar af hans Mission er fuld af Aabenbaringer, af hvilke nogle ere af smerteligt Indhold, da de med bestemte Udtryk berette om Straffedomme, der skulle ramme Jordens Beboere. Vi ville her anføre to eller tre af hans Aabenbaringer.

I en Aabenbaring, given i Marts 1831, findes følgende Udtryk: „Zion skal blomstre bag Høiene og fryde sig paa Bjergene, og vorde forsamlet paa det Sted, som jeg har bestikket." (Pagtens Bog, Side 182, 5.) Ordene „vorde forsamlet" betegne, at Talen er om et Folk, som skulde boe „paa Bjergene" og der „blomstre" og „fryde sig." Men da denne Aabenbaring blev given, havde Kirken kun været organiseret en kort Tid, og dens faa Medlemmer vare spredte over en stor Landstrækning, medens deres stærke Fjender begyndte at reise sig mod dem for at udrydde den spæde Kirke af Tilværelsen. Den meest begeistrede Phantast vilde aldrig have drømt om den Stilling, som her betegnedes for hiint svage, ubetydelige og adspredte Folk — en Stilling, som de for Nærværende indtage. Prøverne, Forfølgelserne og Lidelserne, som de vilde blive tvungne til at gjennemgaae, formedelst ugudelige og uretfærdige Mænds Ondskab, vare klarligen fremstillede for Prophetens inspirerede Aand og bleve nøiagtigen optegnede. Men her var tillige en Balsam for den truende Smerte, en Trøst, der skulde oplive dem i Prøvens Stund, nemlig, at Gud, endskjøndt de skulde blive drevne, alligevel vilde beskytte dem og føre de Trofaste lykkeligen til „det bestikkede Sted," hvor de skulde „blomstre bag Høiene og fryde sig paa Bjergene." Lad Zions Tusinder, „de Rene af Hjertet," som nu nyde Himmelens Velsignelser i de „evige Høies" yndige Dale, bære Vidnesbyrd om denne Prophetiess Sandhed.

Den tilsyneladende Umulighed for Opfyldelsen af denne Prophetie, da den gaves; Maaden, hvorpaa den opfyldtes, der var saa aldeles forskjellig fra hvad man kunde vente sig i det nittende Aarhundrede, selv i den vestlige Halvkugles meest bigottiske Lande, og som tvang et frit Folk til at flygte for blodtørstige Forfølgere, at forlade deres venlige Hjem, og at søge Ly paa det eneste Sted, hvor de kunde være i Sikkerhed, samt deres nærværende Tilstand i hiint Klippehjem, hvor de triumpherende trodse enhver Storm og bogstaveligen „blomstre bag Høiene," ere stærke og slaaende Beviser for, at hine mærkværdige Ord i Sandhed udtaltes ved Prophetiens Aand og med grundig Opfattelse af deres

Betydning. I 1842 gjentog Propheten den samme Forudsigelse, og fortalte de Hellige ligefrem, at de vilde blive nødte til at søge Tilflugt blandt Klippebjergene.

I en Aabenbaring, given i September 1831, forekomme følgende Ord: „Zion skal blomstre, og Herrens Herlighed skal være over den, og den skal være et Banner for Folkene, og der skal komme til den fra hver Nation under Himmelen.“ (Pagtens Bog, Side 111, 8.) Paa denne Tid var Læren om Indsamlingen ukjendt. Evangeliet havde ikke strakt sig udenfor de Forenede Staters Grændser; og at sige, at Troende skulde komme fra hver Nation under Himmelen til Kirkens Hjem — dengang kun en Spire til hvad den nu er — var haardt at fatte, endog for dem, der vare fastest overbeviste om Prophetens guddommelige Mission. Stifteren af en almindelig Religion kunde maaskee sige, at han vilde vinde Tilhængere i enhver Nation, haabende, at Omstændighederne vilde bidrage til hans Læres Udbredelse. Men at sige, at den Religion, som Joseph indførte, skulde virke saa kraftigt paa dem, der annammede den, at de, tiltrods for Menneskets bekjendte Egenkjærlighed, skulde bevæges til at udsætte sig for lange og møisommelige Reisers Farer og Gjenvordigheder, sønderskjære de kjæreste og stærkeste Baand, der binde dem til Hjem og Fædreland, og gaae, ligesom Abraham fordum, som Fremmede til et fremmed Land, stolende alene paa Herren for sit Ophold, er en Prophеti, hvis Opfyldelse stempler denne Religions Ophavsmand som Een, der er i Besiddelse af en Viisdom, der langt overgaaer Verdens — som Een, der ikke alene forstaaer den menneskelige Natur, men tillige den himmelske Huusholdning, og dennes Indflydelse paa Menneskeslægten. Denne Prophеti opfyldes saa aabenbart, at alle Forklaringer ere overflødige. De Tusinder af Hellige, der drage over de mægtige Vande, ere levende Vidner om dens Sanddruhed, og afgive et uimodsigeligt Beviis paa „den store Martyrs“ prophetiske Værdighed. Een Kjendsgjerning taler tydeligere end hundrede Argumenter. I eet Foraar passerede alene over Liverpool mere end 4,000 Emigranter som Opfyldelse af denne Prophеti — Indfødte fra femten forskjellige Lande. (See „Skandinaviens Stjerne,“ 5te Aargang, Side 297.)

I en Aabenbaring, given i August 1831, blev det de Hellige sagt, at dersom de forsømte at iagttage visse Forskrifter, skulde de „blive fordrevne fra Sted til Sted, og fra Synagoge til Synagoge, og ikkun Faa skulle bestaae og erholde en Arv;“ (Pagtens Bog, Side 104, 8.) hvilket stod i aabenlys Strid med den amerikanske Constitutions Aand og Bogstav, og som et frit Folks Historie ikke kunde opvise noget tidligere Exempel paa. Den frygtelige Virkeliggjørelse af denne Prophеti er et afgjørende Beviis paa, at dens Ophavsmand i Sandhed var en Prophet, der havde faaet sin Forudviden hed ved Inspiration fra Himmelen. De af vore Læsere, der ønske at undersøge denne og lignende Prophetier nøiere, henvises til Orson Pratts „Det nye Jerusalem.“

Det næste Udtog ville vi tage fra et Skrift, hvis Forfatter var en fuldkommen Vantroende, hvad Josephs guddommelige Mission angik. „Den 3die Juni 1834 sagde han (Joseph), at Herren havde underrettet ham om, at der skulde komme Pestilentse i Leiren, paa Grund af de gjenstridige og opsætsige Aander, som viste sig blandt dem, og de skulde døe som Faar af Leversyge; men om de omvendte sig og ydmygede sig for Herren, skulde Pestilentsen for en stor Deel ophøre; dog, saa sandt som Herren lever, Leiren skulde lide for deres Opsætsighed.“ („The Mormons illustrated,“ Side 76.) Paa den Tid var Joseph med

et lille Compagni paa Reisen til Clay County; de holdt sig fjernede fra alt Selskab saa meget som muligt, — om Natten leirende sig paa Sletten og om Dagen fortsættende deres Reise. En knurrende Aand havde grebet nogle opsætsige Individer, og endskjøndt Aabenbaringen var tydelig nok, var den ei tilstrækkelig til at ydmyge de Gjenstridige, der, ligesom Korah fordum, arbeidede paa at bringe hurtig Fordærvelse over sig. Uagtet Propheten gjorde sig al mulig Umage for at frelse dem, vare hans Bestræbelser frugtesløse, indtil Herrens Vrede optændtes mod dem, og d e r — paa den aabne Slette — udbrød Cholera den 24de i deres Leir, hvor den rasede med Heftighed formedelst Guds Kraft, og tretten af det lille Compagni fandt deres Grave under Slettens bølgende Græs, (Side 79.) medens de Øvrige vare afkræftede og udmattede — et sørgeligt Beviis for Guds Ords Sanddruhed, talte ved hans Prophet.

Men Tid og Plads fattes os til at berette Tiendeparten af hans Prophetier, der ere opfyldte eller opfyldes. Vi ville kun sige, at de, der ønske at kjende Fremtidens Historie, at faae et Glimt af de sig hurtigt udviklende Begivenheder i det nittende Aarhundrede, at faae Kundskab om de overhængende Straffedomme, udtalte over Jordens ugudelige Nationer, og den tilkommende Herlighed af det Zion, som den store Prophet begyndte at opbygge, burde med Eftertanke læse hans Levnetsløb, Aabenbaringerne, der indeholdes i Lærdommens og Pagtens Bog, Mormons Bog og de forskjellige Optegnelser, han var inspireret til at bringe for Dagens Lys, saavel som de Ældstes Skrifter, der have omhandlet hans Missions guddommelige Oprindelse.

Denne Afhandling kunne vi ikke slutte bedre end ved at anføre hans sidste Prophetі, da vi begyndte den med een af hans allerførste. I hiin Prøvens Stund, da han skulde begive sig til Retten for at forsvare sig mod Klagen for Høiforræderi under Tilsagn af Stats-Gouverneurens Beskyttelse og med gjentagende Forsikkringer, at intet Ondt skulde blive ham tilføiet, hvis han mødte og fremstillede sig ligeoverfor sine Anklagere for at modbevise deres uretfærdige Beskyldninger, brændte den samme Aand, der havde inspireret ham fra Begyndelsen af hans Optræden, klar og usvækket i hans ædle Hjerte. Idet han skuede fremad til sit nærforestaaende Endeligt og den fjerne Fremtid, sagde han: „Jeg skal døe uskyldig, og det skal end siges om mig: Han blev myrdet med koldt Blod." Her ved Gravens Rand, der ikke var synlig for nogen Dødeligs Blik uden for hans, medens Hjertet endnu slog varmt i hans Bryst og Haabet tilsyneladende endnu kunde have strakt sig langt ud i en skjøn og herlig Fremtid, vedligeholdt denne store Mand fremdeles sin hellige Værdighed, og døde, som han havde levet, som en urokkelig og standhaftig Forsvarer af Retfærdighed, en Menneskeven af det ædleste Slags, en Elsker af den største Orden og til det sidste Dieblik af hans jordiske Løbebane som en G u d s P r o p h e t.

Præstedømmets Administrationer.

(Fra „the Millennial Star.")

Guds Huus er et Ordenshuus. Der er intet Virvar i Noget af hvad han har skabt. Alle Ting i Universet, som staae under den Almægtiges umiddelbare Sty-

relse, afgive Beviser paa fuldkommen Regelmæssighed i hans Planer og ufravigelig Orden i deres Iværksættelse. Naar dette er Tilfælde med de synlige Gjenstande i Skabningen, hvorfor skulde saa ikke den samme Orden og Regelmæssighed finde Sted i de Ting, der vedkomme Menneskeslægtens Saliggjørelse?

Dersom ved Udførelsen af et chemisk Experiment alle de nødvendige Substantser ere rigtigt tilberedte og forbundne, vil det forønskede Resultat visseligen opnaaes; men skulde det mislykkes, kan Feilen ingenlunde tilskrives nogen Uregelmæssighed i Naturens Loves Virksomhed, men den urigtige Fremgangsmaade ved Experimentet. Hvorfor skulde ikke den samme Sikkerhed findes i Religionen? Vi sige dristigt, at der er stor Forvirring i de theologiske Sager i Verden, og at Gud ikke er Ophavsmand dertil, men at den skriver sig fra Uvidenhed om Guds Love eller Forsømmelse i Udøvelsen af samme.

Hvis Mænd og Qvinder ønske at erholde Guds Velsignelser, maae de være lige saa nøiagtige i at opfylde de af ham foreskrevne Betingelser, som de vilde være ved Løsningen af en mathematisk Opgave. Mange af Guds Velsignelser gives Menneskene ved visse Ordinantser, som han har indstiftet. Ved Udførelsen af nogen af disse Ordinantser, maae alle de af Herren givne Forskrifter strengt efterkommes, og da ville hans Forjættelser visseligen opfyldes; men hvis de forønskede Velsignelser ikke erholdes, da er det afgjort, at Feilen ligger i den urigtige Maade, hvorpaa Ordinantsen administreres eller modtages.

Medens Guds Hellige skulde gjøre sig Umage for at lære Betingelserne for Ordinantsernes Udførelse at kjende, og berede sig for sammes Annammelse, kræves der tillige af Præstedømmet, at de tilfulde forstaae dem, og administrere dem paa den foreskrevne Maade. Ved en omhyggelig Gjennemlæsning af Lærdommens og Pagtens Bog kunne de blive bekjendte med mange Ting, der ville være dem til Nytte ved deres Administrationer.

Enhver, der har tænkt over denne Gjenstand, maa blive slaaet af den Frihed, som finder Sted i Ceremonierne i Christi Kirke, naar de sammenligne dem med de stive, ubøielige Former i de menneskelige Kirkesamfund. „Hvor Guds Aand er, der er Frihed," men for denne Frihed er der visse Grændser, og disse ville aldrig blive overskredne, saalænge man agter paa Aandens Hvisken.

For visse Ceremonier har Herren givet bestemte Formularer. Med disse skulde Præstedømmet være velbekjendt. Ingen Argumenter behøves for at bevise, at de ere bedre, end hvilkesomhelst Menneskene kunne opfinde; og det Factum, at Gud har aabenbaret dem, er nok til at bevise Nødvendigheden af at bruge dem.

Angaaende Daabens Ordinantse er følgende Instruction givet:

„Daaben forrettes paa følgende Maade med alle dem, der omvende sig: Den Mand, som er kaldet af Gud og har Fuldmagt fra Jesum Christum til at døbe, skal gaae ned i Vandet med det Menneske, der har fremstillet sig til Daab, og skal sige, idet han kalder det ved Navn: Med Fuldmagt af Jesum Christum døber jeg Dig i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn. Amen. Da skal han nedlade det Menneske under Vandet, og bringe det op igjen af Vandet." (Pagtens Bog, Side 10, 21.)

Denne Befaling er overeensstemmende med den, der gaves Nephiterne, da Herren besøgte dem efter sin Opstandelse. (See Mormons Bog, Side 462, 8.) Heraf lære vi, at baade den, der skal døbes, og den, der skal forrette Daaben, skulle gaae ned i Vandet; Ordene, som skulle bruges,

ere givne, og vi see tydeligen, at Døbemaaden er Nedsænkelse eller Begravelse i Vandet.

Angaaende Brødets Velsignelse i den hellige Nadvere siger Herren:

„Eldsten eller Præsten skal administrere det; og paa denne Maade skal han gjøre det: han skal nedknæle med Menigheden og paakalde Faderen i alvorlig Bøn, sigende: O Gud, Du evige Fader, vi bede Dig i din Søns Jesu Christi Navn at velsigne og hellige dette Brød for alle deres Sjæle, som nyde deraf, at de maae æde det til Ihukommelse om din Søns Legeme og vidne for Dig, o Gud, Du evige Fader, at de ere villige til at paatage sig din Søns Navn, og bestandig erindre ham og holde hans Bud, som han har givet dem, at hans Aand altid maa være hos dem. Amen."

Ligeledes Vinens Velsignelse: „Han skal ogsaa tage Kalken og sige: „O Gud, Du evige Fader, vi bede Dig i din Søns Jesu Christi Navn at velsigne og hellige denne Viin for alle deres Sjæle, som drikke deraf, at de maae gjøre det til Ihukommelse om din Søns Blod, der blev udgydt for dem, at de maae vidne for Dig, o Gud, Du evige Fader, at de altid ihukomme ham, paa det at de maae have hans Aand hos sig. Amen." (Lærdommens og Pagtens Bog, Side 10, 22. 23.)

Ved at samenligne Ovenstaaende med Mormons Bog, Side 556, vil man see, at den samme Form Ord for Ord gaves de Hellige fordum. Derfor skulde man ved Administrationen af disse Ordinantser holde sig saa nær som muligt til de af Herren givne Former, istedetfor at bede om mange andre Ting og bruge en Mængde Ord. Heller ikke er det Meningen, at man skal opramse Ordene ligesom en Skoledreng sin Udenadslectie, men som Herren har sagt skal Eldsten eller Præsten „nedknæle med Menigheden, og paakalde Faderen i alvorlig Bøn."

Naar ingen bestemt Form er givet i de skrevne Aabenbaringer, kan den rette Fremgangsmaade ved Ordinantsernes Udførelse læres ved at give nøie Agt paa Kirkens Authoriteters Exempel og Underviisning og Sandhedsaandens Hvisken.

Et Par Bemærkninger om de Syges Salvelse vilde maaskee her ikke være afveien. Dette er en Ordinantse, som Præstedømmet ofte bliver opfordret til at forrette, og undertiden endog naar det ikke er nødvendigt. Alle trofaste Hellige have Krav paa denne Ordinantse, og de burde altid benytte sig af den, naar Omstændighederne og Nødvendigheden byder det. Men en Rift i Fingeren eller andre lignende Ubetydeligheder berettiger Ingen til at gjøre Krav paa de Eldstes Betjening.

Alle Guds Ordinantser ere hellige og skulde bruges med sømmeligt Alvor. At bruge dem med Letsindighed er mishageligt for Herren og smerteligt for hans Tjenere.

Olien, der er bleven indviet eller „helliget," skulde kun benyttes i hellige Øiemed — ikke i ethvert Tilfælde, hvor man har Brug for Olie, men den skulde opbevares reen og ubesmittet ene og alene for Salvning.

Undertiden synes vore Brødre at være bange for, at Olien skal tilfedte de Personer, de administrere til; det lader næsten saa af den tilsyneladende Forsigtighed, hvormed de dryppe saa lidet som muligt paa den Syges Hoved. De bør erindre, at de Syge skulle „salves," og de behøve ei at frygte for, at Olien skal skade dem. Naar de lægge Hænder paa og besegle Salvelsen, true Sygdommen og byde den at vige, skulde deres Tro, Bønner og Tanker være forenede — ikke sløve eller

adspredte, men fuldkommen concentrerede i den hellige Handling, de udføre.

Enhver Ting skulde udføres i „Jesu Christi Navn;" thi alle de himmelske Velsignelser, der skjenkes Beboerne paa denne faldne Klode, komme formedelst ham. Han staaer mellem os og Faderen. Alt hvad der henhører til Saliggjørelse udføres ved ham, og hans Navn er et Magtens Nøgleord. Naar det anvendes med Tro af hans Tjenere, maae onde Aander skjælve og flye, Sygdom vil vige, Sundhedens Engel nærme sig og Livets Kilder udvælde med Fryd. Den evige Faders Aabenbaringer, Syndernes Forladelse, Aandens Gaver, Lys, Opstandelse, Ophøielse, Throner, Kroner, Fyrstendømmer, evige Liv — Alt erholdes ved Jesum Christum: derfor skulle alle Kirkens Ordinantser administreres i hans Navn.

Vi ville tillige henlede Forældres Opmærksomhed paa følgende Sted i Pagtens tens Bog, Side 10, 19.

„De Medlemmer i Christi Kirke, som have Børn, bringe dem frem for Menigheden til de Ældste, som da lægge deres Hænder paa dem i Jesu Christi Navn og velsigne dem i hans Navn."

Ligeledes paa Side 114, 4.

„Og atter: Saafremt som Forældre i Zion eller i nogen af dens organiserede Staver have Børn, og ikke undervise dem i Lærdommen om Omvendelse, Tro paa Christum, den levende Guds Søn, og Daab, og den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse, til de ere otte Aar gamle, skal Synden være paa Forældrenes Hoveder; thi dette skal være en Lov for Zions Indvaanere og i alle dens Staver, som blive organiserede. Og deres Børn skulle døbes til Forladelse for deres Synder, naar de ere otte Aar gamle, og annamme Haandspaalæggelse; og de skulle ogsaa lære deres Børn at bede og at vandre retskaffent for Herren."

Enhver Fader og Moder i Kirken skulde benytte sig af det Privilegium, der tilbydes deres Børn, og lade Christi befuldmægtigede Tjenere velsigne dem og give dem Navn, og faae deres Navne indførte blandt Guds Folks; og Alle, som forsømme at berede deres Børn for fremtidige Ordinantser, naar de have naaet Skjels Aar og Alder, paadrage sig selv et stort Ansvar.

Høitidelig Andagt ved Modtagelsen eller Udførelsen af nogen af Guds Ordinantser er høist nødvendig. Ved Andagt mene vi ikke en unaturlig Forlængelse af Ansigtet, en slæbende Tale, eller en kunstlet Stigen og Falden i Stemmen, men et sømmeligt Alvor, uden Spor af Letsindighed eller upassende Munterhed. Herren elsker et glad Hjerte og et frydefuldt Ansigt; men han har sagt, at „megen Latter er Synd." (Pagtens Bog, Side 101, 4.)

Ligesom „Loven blev givet for Overtrædere," saaledes ere ovenstaaende Instructioner givne for dem, der ikke nøiagtigt have fulgt Evangeliets Forskrifter med Hensyn til Ordinantserne. Vi vide, at Præstedømmet i Kirken i disse sidste Dage har af Herren været begunstiget med særdeles Held i sine Administrationer, og at Hundretusinder have ved dem erholdt Velsignelser, der ville være af evig Varighed. Men vi føle os ogsaa overtydede om, at det vilde være til stort Gavn for Mange, om man mere samvittighedsfuldt holdt sig til Guds Planer og Aabenbaringer ved Administrationer i hans Navn.

Lad den Forrettende ved Daab, Haandspaalæggelse, Syges Salvelse, Velsignelser, Helligelser og alle andre Ordinantser altid erindre, at han handler i Guds Sted; og lad dem, der modtage Administrationerne, erindre, at Herren er nærværende ved sin Stedfortræder; og naar saa Betingelserne for den forestaaende Ordinantse opfyldes,

ville de erholde Himmelens Velsignelser og føle den Hellig-Aands Nærværelse, og de forjættede Resultater ville i Sandhed opnaaes, saa vist som Herren lever.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Octbr.

Da vi have erfaret, at der blandt de Hellige findes dem, som befatte sig med at skrive Breve til Brødre, Søstre eller Venner paa andre Steder i Missionen, og som undertiden i samme have fremsat Ting, de enten slet ikke vidste nogen Besked om, eller Ting, der kun som Rygter havde naaet deres Øren, hvilket i begge Tilfælde er uforsvarligt og stridende mod Evangeliets Aand, indrykke vi følgende Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb, der rigtignok for en sex Aar siden blev forelagt de Hellige i „Stjernen" (3 Aarg. Nr. 3.); men da der siden den Tid er indkommet mange nye Medlemmer i Christi Kirke, der ikke ere i Besiddelse af de tidligere Aargange af „Stjernen," troe vi det vil være gavnligt, atter at offre et Par af dens Spalter til Prophetens fortræffelige Raad om

Brevskrivning. „Skrivekunsten er een af de største Velsignelser, vi nyde. At øve os i den er vor Pligt, og at bruge den er vor Rettighed. Ved dette Middel kunne Hjertets Tanker handle uden Legemet, og Sindet tale uden Hovedet, om de end ere flere tusinde Mile adskilte, og mange Tidsaldere efter at Kjødet er gaaet tilbage til dets Moder, Støvet. Kjære Læser, har Du nogensinde overtænkt denne simple, denne nyttige, denne himmelske Velsignelse? Det er een af Guds bedste Velsignelser til Mennesket, og det er Menneskets Rettighed at nyde den. Ved Skrivning er Herrens Ord bleven overleveret til Jordens Beboere fra Slægt til Slægt. Ved Skrivning er Menneskenes Opfindelser og Kundskaber blevne opbevarede og meddeelte fra Tid til Tid til Verdens Gavn. Formedelst Skrivning er Alt, hvad der skeer i Livet, udspredt over Tidens Strøm, ligesom Himmelen over Havet, for den opvoxende Mangfoldigheds Øine at see paa. Og, medens vi saaledes opregne nogle af de Velsignelser og Fornøielser, som ere Følger af denne ædle Kunst, saa lader os ikke forglemme at betragte nogle faa af de Forbandelser og Ulykker, som paafølge Misbruget af denne ypperlige Gave. Vi see hvor stor en Ild, der kan antændes af en liden Gnist, lader os derfor ikke staae stille. Lader os ikke forglemme at sætte et bedre Exempel, naar vi see Æreskjænderen dyppe sin Ravnefjer i Galde, for at plette en uskyldig Persons gode Navn og Rygte. Lader os græde, thi det ville Himlene gjøre, naar de store Mænd paa Jorden skrive deres Ære med de Faderløses og Enkernes Taarer. Lader os sørge, fordi denne Verdens Forfængelighed skrives i gyldne Breve for at bedrage. Men det er nok, thi de Ugudelige skrive dem selv til Døden, og Herrens Haglstorm skal bortrydde Løgneres Skjul. Vi ere som Disciple af den velsignede Jesus forpligtede ved Alt, hvad der gjør Religionen til en Velsignelse for Jordens Beboere, til at sætte et ædlere Exempel, medens vi see denne storartede Frihed misbrugt; at gjøre vor Gjerning paa en mere hellig Maade, og, som Herrens Tjenere, der ønske at være anerkjendte i alle Henseender, ikke skjule nogen af vore egne Feil, ei heller dække nogen Mangel hos

Andre; ei heller give Forargelse, hvorved vi kunde føre Skam over vor hellige Faders store Sag.

„Det er Gud velbehageligt at see Menneskene bruge de Velsignelser, han skjenker dem, og ikke misbruge dem. Desaarsag, hvis de Hellige forblive i den Tro, ved hvilken de ere blevne kaldte, skal Jorden give sin Grøde og Himmelens Velsignelser skulle følge dem, og Herren vil give dem et reent Sprog igjen, og Guds Herlighed vil atter være blandt de Retfærdige paa Jorden. Alting er for Mennesket, ikke Mennesket for Alting. Kjære Brødre, førend vi kunne lære Verden, hvorledes den kan handle ret, maae vi kunne gjøre det selv. Derfor, i hans Kjærlighed, som er idel Kjærlighed, hvis Aag er gavnligt og hvis Byrde er let, som talede som Mennesker aldrig talede, lader os i den Kjærlighed tilbyde Eder nogle faa Ideer om denne Gjenstand, for Saadanne at betragte, som mene, at de elske deres Næste som dem selv, for Retfærdigheds og evigt Livs Skyld.

„1) Skriv aldrig et Brev til en Ven eller Fjende, uden Du har Forretninger, som ikke kunne udføres saa vel paa nogen anden Maade; eller uden Du har Nyt at meddele, som er værdt Tid og Penge. Paa denne Maade vil Du vinde Tillid og spare Postpenge.

„2) Skriv aldrig Noget til en Ven eller Fjende, som Du er bange for at læse for Ven eller Fjende; thi Breve, som komme langt fra, især eet eller to tusinde Mile, eftersøges med stor Begjærlighed; og eftersom Ingen tilfulde kan bedømme Mennesker og Sager, saa kan Du let derved forurette Dig selv, dit Fædreland, dine Venner og dine Fjender, og lægge en Løgn i et ærligt Menneskes Mund, saavel som i en Forræders, hvilken Løgn Sandheden i sin langsomme skjøndt rene Fremgang maaskee ei vilde naae at modbevise, førend dit Hoved er under den tause Jord.

„3) Skriv aldrig andet end Sandhed, thi Sandheden er himmelsk og altid skinnende ligesom Solen, og beviser sig selv uden Logik, uden Grunde, uden Vidner, og feiler aldrig. Sandheden er af Herren og vil seire.

„4) Straf aldrig en Ven eller Fjende for sine Feil ved at skrive til ham, uden efter Aabenbaring; thi for det Første, om dine Hensigter i sig selv vare aldrig saa gode, kunne de dog let blive offentlig bekjendte, for ethvert Brev kan blive opbrudt, og din Mening kun om den ene Side af Sagen blive udspredt for de fire Veir; og den, som Du meente det Godt, annammer Ondt, og Dig gavner det Intet.' Atter, vi kunne neppe finde Sprog paa Jorden nu, hverken som skrives eller som tales, i hvilket man kan gjøre sit Hjertes sande Mening forstaaelig for en Anden, hvorfor Du er udsat for at blive misforstaaet og at opvække ubehagelige Følelser, og Du kan ved blot at bruge et tvetydigt Udtryk oprive et gammelt Saar, idet Du behandler det som om der var dødt Kjød deri, naar det kun behøvede lidt Olie af en god Samaritans Haand personlig til at læge det. Det er ligemeget, hvor ædle dine Hensigter end ere, saa kan Du dog ikke berøre et Menneskes Hjerte i det Fjerne, som naar Du er nærværende. Det er sandt, at Du kaster ikke dine Perler for Sviin, men Du kaster dit Guld for Mennesker, og de plyndre Dig for din Daarligheds Skyld. Giv gode Raad istedetfor at dadle; og naar I sees Ansigt til Ansigt, da revs den, der er viis, saa vil han elske Dig; eller gjør saaledes imod din Ven, at han, hvis han skulde blive din Fjende, da ikke maa kunne finde noget imod Dig. Saaledes vil Du kunne leve, ikke alene uplettet, men uden Mistanke.

„5) Skriv aldrig Noget, som Du ikke vilde være bekjendt, om det blev trykt; eller Noget, som kunde mishage det allerømmeste Hjerte; dersom Du skriver det, som Du vilde skamme Dig ved, om det var trykt, da er Du tvesindet; og dersom Du skriver Noget, som er dydkrænkende, da har Du ikke Guds Aand; og dersom Du skriver Noget, som saarer det svage Hjerte, da føder Du ikke Herrens Lam, og følgelig handler Du ikke imod Andre, som Du vil, at Andre skulde handle imod Dig. Den eneste Regel vi ville give for Brevskrivning er denne: Skriv hvad Du er villig til at lade offentliggjøres baade i denne Verden og i den tilkommende. Og give Gud, at ei alene Christi Disciple, men hele Verden, var villig til at følge denne Regel. Da vilde Budene blive holdte, og Ingen vilde skrive et Ord mod Herren sin Gud. Ingen vilde skrive et Ord imod sin Fader eller Moder. Ingen vilde skrive et Ord imod sin Næste. Ingen vilde skrive et Ord imod Guds Skabninger. Ingen vilde behøve at skrive et Ord imod Nogenting, undtagen Synd; og da vilde Verden være værd at leve i, thi der vilde Ingen være til at fornærme."

Joseph Smiths Levnetsløb.

Septbr. 1838. (Fortsat fra Side 376.)

Den Overstcommanderende befaler derfor, at De af Deres Division øieblikkeligen lader udcommandere 400 Mand tilhest, bevæbnede og udrustede som Infanteri eller Skarpskytter, der skulle holdes i Beredskab og oppebie nærmere Ordre, og inddeles i Compagnier ifølge Loven, under for Tiden tjenstgjørende Officerer. Den Overstcommanderende anbefaler Dem at efterkomme ovenstaaende Ordre paa en Maade, der vækker saa lidt Opsigt som muligt, samt at De indsender Rapport til ham gjennem Generaladjutanten om Deres Foretagender.

Efter Ordre af den Overstcom.
M. B. Lisle,
Generaladjutant.

Et lignende Brev blev tilstillet General-Majorerne John B. Clark, Samuel D. Lucas, David Willock, Lewis Bolton, Henry W. Crawther og Thomas D. Grant.

Fredagen den 31te passerede Leiren gjennem Richmond, over White Water River, gjennem Centreville, Jackson Bydistrikt til German Town og leirede sig paa en afmeiet Mark tæt ved Byen. Kjøbte Korn, der stod paa Marken, til deres Heste for 10 Dollars pr. Acre. Reiste 18 Mile.

Jeg tilbragte en stor Deel af denne Dag i Samtale med Broder John Corrill angaaende nogle Udtryk, han havde tilladt sig i Nærværelse af flere Brødre, der ikke længe havde været paa dette Sted. Broder Corrills Opførsel har i den sidste Tid været meget upassende, i Særdeleshed for en Mand, til hvem saa megen Tillid var sat. Han sagde, han vilde ikke rette sin Dømmekraft efter Noget, der blev foreslaaet af Kirken, eller af noget Individ i Kirken, eller endog af den store **Jeg er**, ved hans bestikkede Organ, som Aabenbaring; men vilde altid handle efter sin egen Dømmekraft, lad ham saa troe paa hvilken Religion som helst. Han sagde, „han vilde altid sige, hvad han behagede,

thi han er Republikaner, og som saadan vil han tale, gjøre, handle og troe hvad han vil."

Læg Mærke til saadan Republikanisme som denne: en Mand at sætte sin egen Dømmekraft op imod Guds, og paa samme Tid bekjende, at han troer paa ham, naar den samme Gud har sagt, at Guds Viisdom er Daarlighed for Menneskene, og Menneskenes Viisdom er Daarlighed for Gud.

Præsident Rigdon gjorde ogsaa nogle Bemærkninger til Br. Corrill, som denne sidenefter anerkjendte for rigtige, og sagde, at han forstod Tingene anderledes efter sin Samtale med os, end før.

Løverdagen den 1ste September 1838. Det øverste Præsidentskab med Dommer Higbee som Landmaaler begav sig denne Morgen til „Halvveis-Huset," som det kaldes, der holdes af Br. Littlefield, en 14 a 15 Mile lige i Nord for Far West, for at udstage en Zions Stad, hvor de Hellige kunde samles for at søge Sikkerhed mod de Storme, der snart vilde bryde løs over denne Slægt, saavel som for at Brødrene kunde være samlede og annamme Lærdom med Hensyn til at berede sig for hiin store Dag, der vil komme over denne Slægt som en Tyv om Natten.

Der er for Nærværende stor Ophidselse blandt Missourianerne, som stedse søge at finde et Paaskud til at angribe os. De bestræbe sig bestandig for at ophidse os og om muligt at opegge os til Vrede ved at true os Gang efter Gang; men vi frygte dem ikke, thi Herren, den evige Fader, er vor Gud, og Jesus, Midleren, er vor Frelser, og i den store **Jeg er** ere vi stærke og til ham sætte vi vor Lid.

Vi ere Gang efter Gang blevne drevne uden Aarsag, og slaaede atter og atter uden Anledning fra vor Side, indtil vi have beviist Verden med det Gode, at vi ikke have Ondt i Sinde imod noget Menneske eller Parti, at vi ikke have fornærmet noget Menneske, at vi ere fredelige mod Alle, passende vore egne Sager og dem alene. Vi have taalt, at vore Rettigheder og Friheder ere blevne os berøvede; vi have ikke hevnet os over disse Forurettelser; vi have appelleret til Øvrigheder, Sheriffer, Dommere, Regjeringen og til Præsidenten over de Forenede Stater — Alt forgjeves, og dog have vi roligt fundet os i alt dette. Vi have ikke gaaet i Rette med den store Gud; vi knurrede ikke, men forlod Alt i Fred og trak os tilbage til det Indre af Landet, til den store, vilde Prairie, til de nøgne, golde Sletter, og begyndte der paany. Vi fik de øde Steder til at blomstre som Rosen, og dog vil den djævelske Skare nu ikke unde os Ro. Deres Fader Djævelen opmuntrer dem hver Time paa Dagen til Handling, og de, ligesom villige og lydige Børn, behøve ikke Paamindelse to Gange; men i Jesu Christi den levende Guds Søns Navn vi ville ikke taale det længere, saa sandt den store Jehovah vil udruste os med Mod, Kraft og Styrke til at imodstaae dem i deres Forfølgelser. Vi ville ikke optræde angrebsviis, men altid forsvarsviis. Vore Rettigheder og Friheder skulle ikke tages fra os, og vi roligt underkaste os en saadan Medfart, som vi hidindtil have gjort, men vi ville byde vore Fjender Spidsen, hvis de ikke ville lade os være i Fred.

Men tilbage til vort Emne. Vi fandt Stedet for Staden, og Brødrene fik Ordre til at samles øieblikkeligen dertil, og snarligen skulde de blive organiserede overeensstemmende med Guds Love. En omstændeligere Beretning om denne Stad vil blive givet senere hen, maaskee ved dens Organisation og Indvielse. Vi fandt en ny Vei hjem, som jeg antager er tre eller fire Mile kortere. Vi ankom til Far West, da Tusmørket faldt paa.

Idag passerede Leiren gjennem Cam-

bridgeville, Dublin, Louisville, Ogdonville, Knightstown og leirede sig i Frankville Bydistrikt, hvor det var vanskeligt for dem at faae Korn, da Befolkningen vilde benytte Leiligheden og holdt det i høi Priis. 22 Mile. 332 Mile fra Kirtland.

Høipræsterne samledes hos Broder Peas i Far West, og optoge Levi Richards i deres Qvorum.

Søndagen den 2den. Leiren passerede gjennem Charlottesville, Portland, Jackson, Greenfield og opsloge Telte tæt ved Broen i Jones Bydistrict. Broder Meriams Barn døde i Centre Bydistrict.

I Eftermiddags kjørte en ondskabsfuld, drukken Postkudsk sine Heste udaf Veien og stødte mod Forhjulet paa een af Leirvognene, saa det gik istykker, hvorpaa han foer afsted, jublende over den gjorte Fortræd. Postvognen var mærket J. P. Voorhees. Kjørte 21 Mile.

Det øverste Præsidentskab bivaanede Forsamlingen som sædvanligt om Formiddagen. Om Aftenen var jeg hjemme for at eftersee Kirkens Bøger, og tilbragte endeel af Tiden i Selskab med en Herre fra Livingston County, der var bleven betydelig ophidset paa Grund af en stor Sammenstimlen af Folk, som man sagde skulde tage Joseph Smith, jun. og Lyman Wight, fordi de havde været hos en vis Adam Black i Davies County, og fordi Præsident Smith og Oberst Wight havde sat sig op imod den Embedsmand, der havde bestræbt sig for at tage dem, osv., og som Følge deraf have denne Hob samlet sig for at tage dem. De ere komne sammen fra alle Kanter af Landet til Davies County. Rygtet siger, de have samlet sig fra elleve Countier for at hjælpe til at tage to Mænd, der hverken have modsat sig Loven eller nogen Embedsmand, og som ei heller havde tænkt at gjøre det. Dette vidste de godt, eller idetmindste mange af dem. Dette ligner vel meget et Pøbelopløb og røber onde Hensigter. Hele øvre Missouri er i fuldt Oprør.

Denne Aften sendte jeg Bud til General Atchison i Liberty, Clay County, Generalmajor for denne Division, om han vilde komme og raadslaae med os, og see om han ikke kunde forhindre Fjendtlighederne i Davies County. Jeg sendte ogsaa et Brev til Dommer King, indeholdende Ansøgning til ham om at staae os bi i at adsprede Pøbelen, der samler sig i Davies.

Mandagen den 3die. Intet af Vigtighed forefaldt idag; kun Rygter cirkulere om Sammenstimlen af en Pøbel i Davies County, der har samlet sig lige siden Valget i Davies den 6te August. Jeg var hjemme det meste af Dagen.

Denne Aften ankom General Atchison til Far West.

Imorges døde Ældste Willeys Hustru. Efter Begravelsen passerede Leiren Landsbyen Cumberland og Indianapolis, Hovedstaden i Indiana, hvor de bleve truede, men forresten ikke tilføiet noget Ondt, naar undtages, at en Muursteen blev kastet efter een af Brødrene, der dog ikke ramtes. De leirede sig i Wayne Bydistrict i Nærheden af Broder David R. Millers Huus. 17 Mile. 370 Mile fra Kirtland.

Torsdagen den 4de passerede Leiren Bridgeport, Plainfield, Guilford, Belleville, Stillesville i Morgan County til Marion Bydistrict i Putnam County.

Denne Morgen opmuntrede det øverste Præsidentskab i Leiren Brødrene til at ydmyge sig for Herren og aflægge al Egenkjærlighed, Vindesyge, Klagen og Knurren, thi ellers vilde Himmelens Vrede ramme dem. Reiste 22 Mile. Havde en udmærket Leirplads og Overflødighed af tørt Brænde.

Denne Dag tilbragte jeg i Raad med General Atchison. Han siger, han vil

gjøre alt Muligt for at adsprede Pøbelen, osv. Vi antoge ham og Doniphan (hans Compagnon) til at være vore Advocater og Raadgivere i juridiske Sager. De ansees for de dygtigste Advocater i Øvre-Missouri.

Præsident Rigdon og jeg begyndte idag at studere Lovkyndighed under Generalerne Atchisons og Doniphans Veiledning. De troe, at vi ved Flid kunne komme til at practisere i Retterne som Procuratorer inden tolv Maaneder.

Resultatet af vor Raadslagning var, at Oberst Wight og jeg frivilligt begive os til Dommer King i Davies County i Forhør. Oberst Wight var tilstede hos os, da han tidligere var bleven anmodet om at overvære Raadet. Næstkommende Torsdag blev bestemt til Forhøret, og Bested sendtes til Dommer King desangaaende (der tidligere havde samtykket i at lede Forhøret) og Alle skulde møde hos Br. Littlefields tæt ved County-Grændsen i den sydlige Deel af Davies. Jeg var hjemme om Aftenen efter Kl. 6.

Onsdagen den 5te gav jeg følgende edelige Vidnesbyrd, paa det at Sandheden kan blive bekjendtgjort for Publicum i denne omtvistede Sag.

Missouri Stat
Caldwell County.

Til mig, Elias Higbee, een af Dommerne i County-Retten i og for Caldwell County, kom Joseph Smith, junior, som, efter at være bleven tagen i Eed ifølge Loven, afgav følgende Forklaring:

„Den 7de Dag i August 1838 blev jeg underrettet om, at et Slagsmaal havde fundet Sted i Davies County ved Valget i Byen Gallatin, i hvilket to Personer bleve dræbte og een slemt saaret, der maatte flygte til Skovene for at frelse sit Liv, hvilke alle sagdes at tilhøre de Sidste-Dages Helliges Samfund, og de Mænd, der begik denne Voldsgjerning, vilde ei tillade, at de Dræbtes afsjælede Legemer bleve tagne bort og begravede.

Da disse Rygter, saavel som flere, af hvilke eet var, at de Hellige ikke havde det Privilegium at votere som andre Borgere; et andet, at de Helliges Modstandere havde besluttet at drive dem ud af Davies County, og at de bevæbnede og udrustede sig og beredte sig til Slag, samt at de Hellige gjorde Forberedelser til Selvforsvar; — da disse Rygter havde ophidset Borgernes Følelser i Far West og Omegn, blev jeg af Dr. Avard og nogle Andre anmodet om at gaae ud af Davies County til Skuepladsen for disse Optrin; thi de havde tidligere besluttet at ville gaae ud for at komme efter Sandheden i disse Rygter.

(Fortsættes.)

Blandinger.

I Aarhuus har Cholera fra den 17de August til 17de Septbr. bortrevet 62 Mennesker; de Angrebnes Antal har været 103.

Conflikten med de chinesiske Authoriteter er begyndt paany, og den 24de Juni er det kommet til et Angreb paa Taku Forterne ved Peihos Munding, hvori Englænderne have lidt et fuldkomment Nederlag og ere blevne slagne tilbage, efterat have tabt 5 Kanonbaade og 464 Døde og Saarede. Det betragtes nu som en afgjort Sag, at Frankrig og England i Fællesskab ville tugte China for den Fornærmelse,

der er tilføiet dem. Lord Cowley og Grev Walewski skulle være saa godt som enige om Betingelserne for Frankrigs Medvirkning, der efter Sigende vil blive meget betydelig. Man taler saaledes om et 12,000 Mand stærkt Landingscorps, som skal commanderes af den fra italienske Krig bekjendte General Wimpffen.

To Byer i Borneodistrcitet have været Skuepladsen for lignende Myrderier som dem i Djeddah. En Depesche fra Marseille melder nemlig, at alle Christne ere blevne nedsablede, og at nogle Pillegrimme, som kom tilbage fra Mekka, have givet Anled-Anledning dertil ved at fanatisere Pøbelen.

Fra Calcutta meldes, at der har herstet en frygtelig Orkan, og at mange Skibbrud have fundet Sted.

Ifølge Efterretninger fra Bombay af 21de August have Muhamedanerne i Pendschab gjort Oprør.

I Syrien er der udbrudt Uroligheder. Druserne skjænde og brænde, og Europæerne have taget deres Tilflugt til de Stæder, hvor der er Silkespinderier, og have opplantet det franske Flag.

Arbeidet ved Suezkanalen er i fuld Gang. Compagniet beskjæftiger endnu kun europæiske Arbeidere. Hovedværkstedet er i Port Said ved Middelhavet, og Dampskibe med Proviant og Materiale gaae uafbrudt mellem denne Havn og Alexandria.

Fra Kaukasus meldes under 26de August, at Tscherkessernes Anfører Schamyl er tagen tilfange og vil bliveført til St. Petersborg, samt at hans Sønner og øvrige Familie deels ere dræbte, deels fangne.

Fra Constantinopel telegrapheres under 18de September, at der er opdaget en Sammensværgelse mod Sultanens Liv, og at 200 Personer ere fængslede, hvoriblandt Paschaen af Albanien, som skal være Formand for Sammensværgelsen. Det hedder desuden, at endeel af Tropperne skulle være indblandede deri.

Spanien har besluttet at tage Revanche for Maurernes Angreb paa Ceuta. En Expedition skal udsendes mod Riffpiraterne, som ifølge Gaceta militar skal være 20—30,000 Mand stærk og commanderes af General del Duero. Besætningen i Ceuta er slemt i Knibe; de senere Udfald have været mindre heldige og Commandanten agter derfor kun at gaae defensivt tilværks, indtil Forstærkningen indtræffer.

Paven siges at gaae svanger med skumle Planer, da han finder, at man nu bliver altfor nærgaaende mod ham. Han agter nemlig, ifølge et almindeligt udbredt Rygte, ved Hjælp af sin hierarkiske Myndighed at fremkalde en anti-italiensk Bevægelse. Morn. Post udtaler sig i en længere Artikel om dette Rygte og fremhæver Følgerne af en saadan Plan, der upaatvivlelig vilde volde megen Forstyrrelse, men ligesaa upaatvivlelig tilsidst vilde gaae ud over Hans Hellighed selv; thi Alting tyder hen paa, at Munkeregimentet synger paa sit sidste Vers i Italien. Banlysningen har ingen Virkning gjort paa Regjeringen i Bologna, der fremturer i sin Ugudelighed, og Generalerne Garibaldi og Fanti staae parate til at byde de pavelige Tropper Spidsen, ifald Hans Hellighed skulde faae isinde at anvende kjødelige Vaaben. — I Neapel herster der megen Utilfredshed; thi de lovede Reformer udeblive, og Alting vedbliver at gaae paa den gamle Maade. — De pavelige Tropper, som rykke ind i Legationerne, skulle være 8,000 Mand stærke, hvoraf 4,000 Schweitzere, og have 10 Kanoner. Man mener, at Rimini vil blive den første By, som Hans Hellighed lader føle sin Vrede.

I Norcia har et Jordskjælv fundet Sted, der skildres som et af de frygteligste, man i den senere Tid har oplevet; næsten alle Husene ere sammenstyrtede, flere Kirker ligge i Ruiner og en Mængde Mennesker skulde være omkomne.

En frygtelig Brand har næsten aldeles ødelagt Byen Oelsnitz i det sachsiske Voigtland. Af Byens 400 Huse ere omtrent de 300 lagte i Aske.

I Mecklenborg raser Choleraen frygtelig i Landdistricterne; Kjøbstæderne ere derimod blevne forskaanede. Paa mange Steder staaer Sæden endnu ubjerget paa Marken af Mangel paa Arbeidskraft, og i enkelte Landsbyer ere Reisende blevne anholdte for at være behjælpelige ved Ligenes Begravelse.

Atter have flere Skovbrande i Løbet af kort Tid fundet Sted i Sverrig, navnlig i Egnen om Kalmar og Ørebro. Den stærkeste af dem har i faa Timer ødelagt 400 Tdr. Land af Lilla Emma Skov. — I Götheborg udbrød den 7de ds. om Aftenen Ild, der greb saa heftig om sig, at 31 Eiendomme bleve lagte i Aske, og flere hundrede Mennesker, hvoriblandt mange Fattige, ere blevne huusvilde.

Armstrong har efter lang Experimenteren bragt det til at kunne forandre almindelige Kanoner til riflede, naar de blot have den dertil fornødne Tykkelse. Den 23de August blev der med en saaledes forandret 32 pundig Kanon anstillet nogle Forsøg, der faldt over al Forventning heldig ud. Skiven var 6 Fod i Qvadrat, og hvert Skud ramte fra en Afstand af 10,200 Fod med den største Nøiagtighed.

Kjæmpedampskibet Great Eastern har passeret Southead og er nu lykkelig og vel ude af Themsen. Udfor Hastings exploderede Kjedlen til den forreste Skorsteen, hvorved tretten Maskinfolk dræbtes eller beskadigedes. Beklædningen paa den store Salon og Dækskahytterne bleve sønderspængte. Skibet fortsatte sin Fart uafbrudt og kastede Anker ved Portland.

Af et Brev fra Faxø, dateret den 29de August 1859 haves følgende interessante Beretning om en Naturbegivenhed, som fandt Sted Natten til den 23de i Østersøen, meddeelt af en Skipper, der var Øienvidne til samme. „Klokken var omtrent 11, Veiret var smukt, lyst og saa stille, at Seilene hang aldeles slappe, da det pludselig hele Horizonten over og ved Siden af Skibet blev bælmørkt, uden at man havde seet nogen Sky trække op. Da Skipperen antog det for en Skypumpe, befalede han strax alle Seil ned; men før dette kunde skee, brast Skyen og — uden at der rørte sig et Vindpust — styrtede Vandet ned, ikke som Regndraaber, men som om det var et Styrtebad, der faldt over hele Skibet, dog uden at foranledige videre Skade. Hermed var det dog ikke forbi. Omkring selve Skibet klarede det, men Skyen dannede sig igjen nogle faa Favne derfra, og paa eengang opstod en gjennemtrængende, hvislende og hvinende Lyd, som foranledigedes af, at Skyen igjen fra Havet trak Vand til sig i saa rivende Fart, at der formelig dannedes et stort Hul i Søen. Skipperen forsikkrede, at dersom dette havde nærmet sig Skibet 2 Favne til, var hans Fartøi upaatvivlelig blevet malet til Afgrunden, og hele Mandskabet stod med Rædsel og ventede paa, at det vilde skee. Strax efter brast atter Skyen, og den hele Vandmasse styrtede ned paany med et stærkt Bulder, men kun Udkanten naaede Fartøiet, og det Vand, man derved opfangede i en Kop, var lutter Søvand. Under hele Affairen var det ganske stille; men kort efter reiste sig en mild og god Vind, hvorved Fartøiet fortsatte Reisen."

Contoirets Tilgodehavende den 31te August 1859.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.						
Aalborg.	H. Jensen	„	Rdl.	„	Mk.	„	Sk.	
Aarhuus.	L. C. Geertsen ...	254	—	2	—	2	—	
Bornholm.	M. Andersen	289	—	1	—	14	—	
Brevig.	S. Gudmundsen ...	766	—	„	—	14	—	
Fredericia.	P. Nielsen	„	—	„	—	„	—	
Fyen.	P. C. Rønnow ...	776	—	1	—	10	—	
Götheborg.	R. Berndtson	191	—	1	—	9	—	
Kjøbenhavn.	A. P. Trane	17	—	3	—	6	—	
Lolland.	H. M. Nissen	324	—	3	—	10	—	
Norrkøping.	O. Nilsson	764	—	4	—	4	—	
Skaane.	J. Fagerberg	591	—	4	—	„	—	
Skive.	R. Nielsen	258	—	5	—	1	—	
Stockholm.	G. Ohlson	336	—	1	—	6	—	
Sundsvall.	C. E. Lindholm ...	196	—	4	—	7	—	
Vensyssel.	A. Weibye	„	—	„	—	„	—	
	Diverse Debitorer ...	231	—	„	—	14	—	
	Summa	4998	—	5	—	1	—	

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
M. Nissen, Lolland	8	„	7
R. Berndtson, Gøtheborg.....	10	„	„
P. C. Rønnow, Fyen	10	1	9
M. Andersen, Bornholm.....	5	„	„
J. C. A. Weiby, Vensyssel....	28	3	7
H. Jensen, Aalborg	23	1	„
Summa	85	„	7

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 2. *Den 15. Octbr. 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Er Brigham Young en Prophet?

(Fra „the Millennial Star.")

Da vi i det forrige Nummer af „Stjernen" omhandlede Joseph Smiths prophetiske Værdighed, er det kun en Fortsættelse af samme Emne, naar vi her anstille nogle Betragtninger over Drivekraften, der aabenbarer sig hos hans Eftertræder. Spørgsmaalet: „Er Brigham Young en Prophet?" kan maaskee synes besynderligt for de Hellige, der ere vante til at bære bekræftende Vidnesbyrd desangaaende. Men da der er mange af vore Medmennesker, som betvivle det, og endnu Flere, som ikke troe det, og da det er godt for os altid at kunne gjøre rede for vor Tro, ville vi anføre nogle af de Grunde, som bevæge os til at antage ham for at være en Guds Prophet i Ordets fuldeste Betydning.

Den, der kan see ind i Fremtiden og af de Mærker, som lidt efter lidt udfolde sig, kan beskrive os Noget af det Tilkommende, har med Rette Krav paa at nævnes blandt de Viseste af Jordens store Mænd. Men den, hvis Aand kan strække sig udenfor Nutidens Grændser, gjennemskue det umaalelige Rum, der udbreder sig i taus Majestæt for ham, og som, idet han udforsker dets skjulte Hemmeligheder, udfolder det herlige Panorama for vort forbausede Blik til Studium og Gavn, saavel som til Trøst og Advarsel for os, burde i Sandhed agtes som een af Himmelens udkaarne Yndlinge.

Dersom ypperlig Viisdom, lagt for Dagen under Omstændigheder af den eiendommeligste og meest prøvende Natur, — dersom Duelighed til at styre, lede og regjere et stort og stedse voxende Folk, hvortil der udfordres en Eenhed i Tanke og Handling, som Verdenshistorien neppe kan opvise Mage til, — dersom et klart og uhildet Indblik i Fremtiden, hvilket sætter dets Besidder istand til at føre et saadant Folk gjennem Labyrinther af deres Fjenders Forfølgelser, Falskhed og djævelske Anslag, kan ansees for tilstrækkeligt til at stemple en Mand som i Sandhed stor og høit begavet, da staaer Brigham Young uden Lige blandt de Levende. Men endskjøndt alle disse herlige Egenskaber, der have aabenbaret sig i hans ophøiede Vandel, betegne ham som en inspireret Mand, kunne vi dog anføre Beviser af en mere bestemt Natur for, at han er en Guds Prophet. Kun hos faa Mænd, der have

indtaget en lignende Stilling som den, han indtager, har den prophetiske Aand, der ledsagede deres høie Kald, aabenbaret sig tydeligere end hos ham. Mere ligefremme Beviser kunne anføres for at Brigham er en Prophet, og Heber har ogsaa ofte talt med Prophetiens Røst i bestemte Udtryk. Ja, han kalder endog Heber ofte sin Prophet, og det Factum, at sidstnævnte forherliger sit prophetiske Kald saa høiligen som han gjør, medens hans Vidnesbyrd altid betegner hans ædle Leder som „Prophet, Seer og Aabenbarer," er i sig selv tilstrækkeligt til at overbevise enhver oprigtig og ærlig Sjæl om, at Brigham er, hvad Overskriften paa denne Afhandling spørger om.

Men vi ville anføre een eller to Forudsigelser, hvis Opfyldelse, der har fundet Sted, vil tilstrækkelig bevise, hvad vi ønske.

I Foraaret 1852 bød Præsident Young de Hellige i Deseret at bygge Forter, i hvilke de kunde forsvare sig selv og deres Eiendele mod Fjenders Angreb, og sagde dem ligefrem, at mørke Krigsskyer trak op over Verden og at Krigen vilde begynde mod Herrens Folk.

Skjulte bag Bjergenes stærke Befæstning og langt borte fra de blodtørstige Pøbelskarer, der saa ofte havde drevet dem, ansaae de sig saa sikkrede mod Fjender af ethvert Slags, at Mange vare uvillige til at troe Herrens Ord til dem. Men nogle faa Maaneder efter, da den vilde, røde Mands gjennemtrængende Krigshyl gjenlød fra Dalene og Bjergkløfterne i deres Klippehjem, og de Hellige faldt for Indianernes dødbringende Rifler, — da indsaae de, at Herren havde en Prophet paa Jorden, hvis advarende Røst det ikke var godt at foragte eller spase med. Da de nu havde seet en Deel af denne Propheti blive opfyldt, imødesaae de med Tillid dens fuldstændige Opfyldelse, og rettede derfor deres forventningsfulde Blik mod Østen. Pressen, Dampskibe, Jernbaner og Postvogne bragte dem snart den Efterretning, at fem af Jordens mægtigste Nationer vare indviklede i en mordisk Kamp med hverandre, medens en populair Digter kun kort Tid forud havde i en stor Forsamling af Folk fra de selv samme Nationer i den store „Verdens Udstilling" i London i begeistrede Jubelsange udtalt Haabet om, at Freden var betrygget paa Jorden og Broderbaandet mellem alle Folkeslag styrkedes ved den stadigt tiltagende Samfærdsel, hvilke Lovsange gjenløde over hele Landet.

Men Krigsfaklen, som tændtes, da nævnte Kamp begyndte, har brændt med Heftighed siden, og Prophetens Ord ere blevne opfyldte saa vidt, tiltrods for alle den verdslige Viisdoms forenede Negtelser.

Da han den 31te Juli 1853 talte om samme Gjenstand og de Gjenvordigheder, der havde fundet Sted formedelst Ulydighed mod de givne Raad, og atter foreholdt de Hellige Nødvendigheden af at bygge Forter, brugte han følgende tydelige og syndige Ord:

„Troer Du virkelig, Broder Brigham, at vi nogensinde faae Brug for dem?" „Ja, jeg gjør. Alle de Gjenvordigheder, som ere i vort Land i Aar, ere ikke en Draabe mod de svære Regnskyl, der skulle komme." (Journal of Discourses, 1ste Aarg. Side 170.)

Ordene vare tydelige og kunde ikke misforstaaes; men hvorledes de skulde blive opfyldte, det overgik den menneskelige Viisdoms Fatteevne. De Hellige bleve, som et Folk betragtede, hver Dag stærkere; deres Fjender blandt Indianerne altid svagere. En elleve Hundrede Mile lang udyrket Prairie, beboet kun af den vilde Bøffel og andre af Slettens Dyr tilligemed nogle faa røde Jægere, strakte sin bølgende Barm mellem dem og den civiliserede Verdens Enemærker, hvor Tvedragt og Vold forenede sig i vanhellige Øiemed. Skjulte i deres nye

Hjem var der ikke mindste Udsigt til at nogen mægtigere Fjende skulde reise sig mod dem, end den, de allerede havde beseiret. De Hellige troede, men kunde endnu ikke forstaae. Men fire Aar senere, da Vaabengnyet af bevæbnede Hærskarer, der droge op imod dem til Kamp, naaede deres Øren, ihukom de Prophetens Ord, hvilke til forskjellige Tider vare blevne gjentagne, og de bevidne nu deres bogstavelige Opfyldelse.

I sex Aar var Israel i Klippebjergene velsignet med Overflødighed. Deres Land afgav en rigelig Grøde og Himmelens Smiil lettede dem deres møisommelige Arbeide.

Men Overflødighed bringer ofte Mennesket til at glemme sin tidligere Fattigdom og til at see med utaknemmeligt Øie paa den venlige Haand, der har velsignet ham, medens han kun med Ligegyldighed tænker paa de Goder, han nyder. Saaledes var Tilfælde med mange af de Hellige. Istedetfor at benytte Velsignelserne, der tildeeltes dem, som vise Huusholdere for deres Herre og Mester, og opbevare dem for haardere Tider, som tilraadet var, begyndte de at forhandle dem netop til de samme Mennesker, der pønsede paa deres Undergang. Denne uvise Handlemaade paadrog dem Herrens Revselse, og hans Tjener udtalte med Inspirationens Røst følgende Ord:

„I Herren vor Guds Navn siger jeg Eder, jeg veed, at Overflødighedens Sluser ville blive tillukkede, og Eders Hvede og Mais vil blive ødelagt, dersom dette Folk ikke sætter Priis paa deres Velsignelser og benytter dem retteligen." (The Millennial Star, 15de Aarg. Side 131.)

Mange troede dette, men stod det langt hen i Fremtiden, medens Andre tvivlede, indtil utallige Sværme af Græshopper strøg ligesom Skyer henover Landet og fortærede al Grøde — foran dem bugnede Jorden med Liv og yppig Vegetation, bag dem forblev kun den tørre, røde Jordbund, der spottede Arbeiderens Omhu og Møie, medens det revsede Folk anerkjendte en viis Faders tugtende Haand i den prøvende Dyrtid, der paafulgte. Disse saa Forudsigelser og deres paafølgende Opfyldelse, som vi exempelviis have anført, ere meget betegnende og beviser, at den Mand, der nu leder Israels Skjebne, er besjælet af Prophetiens Aand; og som en aarvaagen Vægter, der skuer ind i den ubegrændsede Fremtid, advarer han de Tillidsfulde og Lydige om forestaaende Farer og paapeger Maaden, hvorpaa de kunne undgaae samme. Hans Taler og Prædikener indeholde mange tydelige og bestemte Prophetier, af hvilke nogle ere opfyldte, og andre skulle opfyldes, hvilket viser, at han har Kjendskab til Nationernes Stilling, Bevægelser og Skjebne, og minder kraftigen om Propheten Amos's Ord; „Sandelig den Herre, Herre skal ikke gjøre Noget, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere, Propheterne." (3, 7.)

Den overvættes Viisdom, der aabenbarer sig i Zions Folks Bevægelser og Foretagender, som tilintetgjør alle Verdens Beregninger, og som bevirker Resultater aldeles modsatte de forventede, kan af indskrænkede og forblindede Prælater og Præster samt deres Tilhængere tilskrives hvadsomhelst, de ønske; men for dem, der ere i Besiddelse af Sandhedens Aand, er den et Beviis af det bedste Slags for, at Gud leder sit Folk ved Prophetiens Røst. Og medens de ødelæggende Straffedomme, der true Nationerne, allerede øiensynligen nærme sig, fyldes de Oprigtiges Hjerter med Taknemmelighed mod den Almægtige, fordi han inspirerer en Mand til at føre dem til et Sted, hvor de kunne finde Ly, medens Herrens „Vredesskaaler udøses over Jorden."

Om Fristelse.

(Fra „the Millennial Star.“)

„Salig er den Mand, som taalmodigen lider Fristelse; thi naar han er bleven fristet, (eller prøvet) skal han faae Livsens Krone, hvilken Herren haver lovet dem, som ham elske.“ Jacob 1, 12.

Mangfoldige og høist forskjellige ere de Fristelser og Prøvelser, for hvilke Menneskenes Børn ere udsatte fra Barndommen af indtil det Forkrænkelige nedlægges i den kolde Grav. Fristelser ere nødvendige for at kunne gjøre denne Tilværelse til hvad den er bestemt til at være, nemlig en Prøvestand. Dette forstaaes af sig selv.

I denne vor anden eller jordiske Prøvestand er Mennesket underkastet to Magter — Godt og Ondt. Førstnævnte tilskynder til Alt, hvad der er gavnligt, belærende, ophøiende, ædelt, sandt, herligt og guddommeligt; og den anden tilskynder til Alt, hvad der er unyttigt, fornedrende, uædelt, usandt, vanærende og satanisk. Til een af disse to Magter vil man finde, at alle Menneskets Tanker, Ord og Handlinger helde fra hans Fødsel i denne jordiske Virkekreds indtil hans Timeglas er udrundet og han gaaer ind i sin tredie Prøvestand — i den Virkekreds, hvori det Jordiske ikke længere hindrer den fremadskridende Aand paa dens Vandring tilbage til sin Fader og Gud.

Verdens Fyrste, Lucifer, sidder paa sin Throne, hvilken er grundlagt paa Opsætsighed mod Guds retmæssige Myndighed, og udsender sine Medhjælpere til alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk, bestræbende sig for at hverve Jordens Indbyggere til sin Tjeneste. Hans Sendebud benytte sig af forskjellige Lokkemidler for at naae det forønskede Maal; men Intet svarer saa godt til deres Hensigt som det glimrende Guld. Det glimrer for at friste, frister for at bedrage, bedrager for at ødelægge baade Aand og Legeme. Millioner knæle for Mammons Alter, og Lucifers Tjenere lære dem: „I skulle ikke have andre Guder for mig;“ og sædvanligviis ønske de heller ingen anden, men efterkomme nøiagtigt hans Bud og vedblive troligen at tilbede den gule, glimrende Guddom. Saaledes offre de Bedragne sig for denne helvedfødte Afgud, et sandt Raseri bemægtiger sig dem for at vinde dette usle Metal, hvilket er et Særkjende paa, at den nulevende Slægt er dybt falden, og i mange Tilfælde bliver Ærlighed, Retfærdighed, Menneskekjærlighed og Agtelse for Gud og hans Love aldeles forkastede. Dette bevirker Have af Taarer — Strømme af Blod; Enkers, Forældreløses og Undertryktes Raab om Hjælp eller Befrielse paa een eller anden Maade fra de forskjellige Lidelser, der bestandigen trykke dem, opstige til Himmelen. Tyranner, inspirerede af Helvede, og understøttede af falske Præster — Djævelens fornemste Redskaber — fortsætte deres umenneskelige Brutalitet og pine langsomt og koldblodigt Livet af deres Undergivne, medens Djævlene juble høit og glæde sig hjerteligt over deres Held; og saa vidt er deres djævelske Gjerning lykkedes dem.

Den store Jehovahs Throne og Magt existerer evindeligen, grundet paa Sandhedens og Retfærdighedens evige Principer. Ogsaa han udsender sine Tjenere og Stedfortrædere, der fremstille utallige Bevæggrunde for Menneskene, at de skulle være deres himmelske Fader lydige og medvirke til Udførelsen af hans store Planer. Blandt andre Midler, Herren betjener sig af for at drage Mennesket til sig, kan rigtignok ogsaa anføres, at han lover jordiske Velsig-

nelser ved Siden af de himmelske. Magten til at erhverve sig evige Elementer og til at fortsætte dermed — Magten og Retten til at skabe og rulle organiserede Verdener ind i Tilværelsen, til at befolke, styre, regjere og føre dem igjennem alle de forskjellige Grader paa Fremadskridningens Vei til Fuldkommenhed — forløse, helliggjøre, udødeliggjøre, herliggjøre, præsidere over og fryde sig ved dem evindeligen, — Magten og Retten hertil er forjættet dem, der trofast opfylde de fastsatte Betingelser. En evig Tilværelse i en himmelsk Verden med den aldrig endende Nydelse af alle de Velsignelser og Privilegier, henhørende dertil, hvilke Mennesket i sin nuværende Tilstand ikke kan fatte, er det store Lokkemiddel, som vor kjærlige Fader i Himmelen fremstiller for Menneskeslægten. Saadanne ere Velsignelserne, som udloves, og Menneskene kunne vælge hvad de onske, enten at adlyde Herrens Rost ved hans Tjenere, modstaae det Onde og vinde „Livsens Krone," eller for ussel, timelig Vindings Skyld blive Slaver af Hs. sataniske Majestæt og forskjærtse Velsignelser, rige som Himmelen, Kundskab, høi som Guds Throne, Magt, stor som Elohims og Liv og himmelske Nydelser, uendelige som Evigheden. Hvo, som er i Besiddelse af sund Forstand, vil vel sælge saadanne uskatteerlige Velsignelser og Kræfter for en saa ringe Priis? Dog, dersom vi vilde tælle alle de Ufornuftige, som gjøre saa, vilde vi finde megen Affindighed paa denne vor syndbetyngede, men forresten smukke Jord.

Vi kunde anføre mange Steder af den hellige Skrift til Beviis paa Sandheden af Ovenstaaende; men to ville være nok. Jesus, den store Messias, Exemplet, Monstret for Adams Slægt paa Lydighed mod Guds Villie, var her paa Jorden udsat for de største Fristelser. Satan, der for endeel forstod Vigtigheden og Storheden af hans Mission, søgte ved de kraftigste Lokkemidler, han havde til sin Raadighed, at bevæge ham til at afstaae fra sit Foretagende og kuldkaste den Almægtiges Planer. Idet han viste ham alle denne Verdens Riger og deres Herlighed, sagde han: „Alt dette vil jeg give Dig, om Du vil falde ned og tilbede mig." Men Guds Søn var hævet over en saadan Tillokkelse, Han var „standhaftig" i denne Fristelse, saavel som i de paafølgende, og blev derved berettiget til og erholdt „Livsens Krone."

Judas, den vindesyge Discipel af Verdens-Frelseren, kunde ikke modstaae den forholdsviis lille Fristelse af tredive Sølvpenge (rimeligviis Sekler, der udgjøre omtrent 37 Rdlr. 4 Mk. 14 Sk.), men solgte for denne usle Sum den bedste Ven han havde, eller som han nogensinde kunde vente at faae paa Jorden eller i Himmelen, i Tid eller i Evighed. See Forskjellen! Betragt Lokkemidlernes gjensidige Værd, Modstaaelsen og Eftergivelsen, samt Resultatet i begge Tilfælde. Christus blev haardt fristet, modstod standhaftigt Fristelsen, stolende paa sin Faders Bistand, og blev ophøiet til evig tiltagende, uudsigelig Herlighed, Magt og Herredømme ved Guds høire Haand. Judas's Lokkemiddel var sammenligningsviis ubetydeligt, for hvilket den Elendige gav efter og blev et Fortabelsens Barn, fordømt til evig Forviisning fra alle de Nydelser, Privilegier og Magter, som hans Offer blev Arving til.

Disse Exempler skulde man antage ere tilstrækkelige til at paavise Nødvendigheden af at imodstaae enhver ond Indflydelse, og hvor sørgelige Følgerne ere for dem, der give efter for samme; thi hvo vil ikke ønske at erholde den samme Belønning som Guds Søn? og hvo vilde vel ønske at dele Skjebne med den hængte og fordømte Judas?

Da Lucifers Rige og Regjering er grundet paa Oprør mod Guds retmæssige Authoritet, maa den tilsidst absolut blive

omstyrtet, og de, som staae i hans Tjeneste, ville om ikke lang Tid finde, at Fordelene af deres tilsyneladende indbringende Tjeneste skulle gaae op i Røg, og at deres Herre vil vorde fratagen hans tilranede Scepter og miste sin Magt; medens paa den anden Side de, der staae under Himmelens Guds Banner og stride mandigen for samme, skulle erfare, at deres Herre ikke bliver stødt fra sin Throne, men derimod at hans Vælde skal voxe og at hans Velsignelser skulle forøges gjennem alle Evigheder.

Med Hensyn til Varigheden af Fordelene ligger der altsaa en Tillokkelse i at tjene Himmelens Gud, som Hs. sataniske Majestæt ingenlunde kan frembyde. Den Vise vil holde sig til „det Bedste," og troligen tjene ham, der throner i Majestæt og Vælde i Himmelen. Vi see altsaa, at vi ere udsatte for to Magters Paavirkning — det Godes og det Ondes. Een af disse Magters Indflydelse staae vi altid under, men om sidstnævnte ogsaa for en Tid kan skjenke os en Slags Tilfredsstillelse, vil den være kortvarig, og vor Eftergivelse for den vil skade os i denne Tid og ende med evig Fordærvelse; men førstnævnte vil bringe os sand Glæde i Livet, indgive os et Haab, der vil strække sig hiinsides Tidens Grændser og vare evindelig, og Alle, som trofast handle efter dets Indskydelse, ville erholde evig tiltagende Magt og Velsignelse.

O, I Jordens Børn, Med-Vandrere i denne Prøvestand! skulle vi ligesom Jesus og vore gamle ærværdige Fædre — ligesom Joseph, Hyrum, Willard, Jedediah og mange Andre i denne Uddeling, stræbe at seire over enhver Fristelse til det Onde og vinde „Livsens Krone" — de utallige og for os ufattelige Velsignelser i de evige Verdener, og derved forøge vor himmelske Faders Herlighed? Eller skulle vi for Dieblikkets Tilfredsstillelse forskjertse alle de Velsignelser, vi ellers kunne blive Arvinger til og nyde — for evig berøve os vor himmelske Faders Samfund, saavel som Velsignelserne, Herlighederne og Herredømmerne i de celestiale Boliger?

Lad Enhver med Eftertanke og Opmærksomhed overveie disse betydningsfulde Spørgsmaal, og stole paa den Almægtiges Arm, beslutte at qvæle enhver forførisk og fordømmelsesværdig Indflydelse, de komme i Berørelse med i denne Prøvestand, og med hævet Hoved og frimodig Aand vandre seirrigt frem paa den snevre, men lige og sikkre Vei til Ophøielser og evige Liv, hviken er os betegnet af det nittende Aarhundredes store Prophet Joseph Smith.

Søndagsskoler og deres Virkninger i England.

(Fra „the Millennial Star.")

Disse herlige Institutioner blive i Almindelighed forsynede med Elever fra Familier af de arbeidende Classer i Samfundet. Der findes for Tiden over to Millioner saadanne Børn, som hver Søndag forsamles i de saakaldte „christne" Underviisningsanstalter, og Størstedelen af disse Børn arbeide de sex Dage af Ugen hele Dagen paa Værksteder og Fabrikker, og hvis saadanne Søndagsskoler ikke fandtes, vilde de blive aldeles forsømte og nødte til at opvoxe i fuldkommen Uvidenhed. Her er altsaa et stort Maskineri, der er simpelt i sin Construction, arbeider uden Stø

og Larm, og hvis Productioner ere vidunderlige.

Hvis saadanne Skoler kun bleve ledede af kundskabsrige Medlemmer af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, der have Guds Riges Præstedømme, som nu er oprettet paa Jorden, vilde Tusinder af smaa frugtbargjørende Bække strømme ubemærkede gjennem Samfundet; thi medens den svimlende Verden ingen Notitse tager af deres Fremgang fra Uge til Uge, vil Værket saa at sige hemmeligen gaae frem. Opdragne af Guds Tjenere vilde Børnenes udyrkede Sjæleevner snart udvikles ved den Hellig-Aands Kraft; deres ungdommelige Sind vilde blive oplivet ved Aandens Inspiration og blive skikket til at annamme den Sandhed, der snart vilde spire, voxe op, skyde Knopper og blomstre. Det Ondes Sæd, der er indgroet i deres Natur, eller som er nedlagt i dem af Mørkets Magter eller ved Verdens Indflydelse, vilde blive oprykket med Rod og ødelagt. Vi vilde snart opdage, at Spiren til Hellighed og Gudsfrygt vilde skyde frem, at Samvittigheden vilde vaagne, Forstanden udvides, udvikles og bære Frugt; og ved Guds Aands Kraft vilde vi faae at see Begjerlighed efter Kundskab — den Gnist, som, naar den først er kastet ind i et saadant ungt Hjerte, blusser op som en Flamme, fører Krig mod Uvidenhed og tilsidst seirer; ja, de Unge vilde vedblive bestandigen at gaae fremad paa Fremadskridningens Bane. Guds Tjenere vilde snart have den Glæde at see disse Guds Børn opvoxe i en hellig Væxt for Herren, fulde af sand Gudsfrygt og i den modnere Alder vorde nyttige Arbeidere i Herrens Viingaard.

Undertiden seer det ud, som om den gyldne Sæd qvæles i det unge Sind; men den bliver kun hindret en Tid fra at spire frem formedelst den faldne Natur. Den saaede Sæd raadner ikke; men den ligger begravet i Hjertets Dyb, ligesom omviklet af Syndens Trevler, indtil den, naar den bestemte Tid kommer, bryder frem ved det himmelske Lys og Præstedømmets Kraft, udvikler sig og bærer Frugt til Guds Ære og hans Riges Forherligelse.

Søndagsskolerne ere i England Opdragelsesanstalter for national Storhed og Duelighed. Saadanne Institutioner have skjenket Landet mangen en dygtig Mand, der har indtaget ansvarsfulde Stillinger i Nationens Forretningsverden.

Burde da ikke vi, som kalde os Guds Tjenere, som ere ordinerede og beskikkede til at opbygge hans Rige, gaae frem med fordoblede Anstrengelser og udsaae Sandheds og Kundskabs Sæd i vore Børns og unge Brødres og Søstres Hjerter, hvilke ere bestemte til at rulle Guds Rige frem i dets fulde Magt og Herlighed? Lader os derfor tage fat paa denne Gjerning ved Grundvolden, og ved Israels Guds Hjælp og Velsignelse udvikle deres Evner og uddanne deres Aand, stedse ihukommende, at en god Opdragelse forædler Mennesket, og at Kundskab er bedre end Guld. Naar vi engang have faaet den, kunne vi ikke saa godt blive af med den igjen. Om vi stige op i de evige Verdener, saa følger den os; om vi synke ned i Helvede, hænger den fremdeles ved os. Den vil hæve sig med os i vor Ophøielse, og synke med os i vor Fortabelse. Men lader os som den Allerhøiestes Hellige forøge vort Kundskabs-Forraad til Forherligelse af hans Navn, der skabte os.

Erfaring lærer, at ikke alle Elever af Søndagsskolerne ere lige godt udrustede af Naturen. Nogle ere mere skarpsindige end Andre; men Alle kunne lignes ved et Huus i et Sneeveir. Dersom vi lægge Mærke til de skjønne, bløde Sneeflager, der falde let og sagte paa Taget, finde vi, at de i Løbet af nogle Timer naae en uhyre Vægt, som, hvis den paa eengang skulde falde paa Huset, vilde være tilstrækkelig til aldeles

at knuse det. Men Vægten bidrager til Husets Styrke, hvis det bygges efter videnskabelige, rigtige Principer. Saa er det ogsaa med den menneskelige Aand. Dersom Barnets eller Ynglingens Aand ledes forsigtigt fremad og undervises med Forstandighed, er den istand til at kunne annamme en betydelig Deel Kundskab, og bliver, ligesom Huset, stærkere og stærkere. Og endskjøndt kun en Deel af een af Ugens syv Dage anvendes til Underviisning i vore Søndagsskoler, lader os derfor ikke forsømme dette store Gode. Lad Guds Præstedømme benytte de Talenter, der ere dem givne til hans Forherligelse, og vise Verden, at hos „Mormonerne" dømmes en Mand efter hans Aands Udvikling. Da, og kun da, vil de Hellige see og Verden føle Kraften og Virkningerne af Underviisningen i Søndagsskolerne.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Octbr.

Brevskrivning. Vi advarede de Hellige i forrige Nr. angaaende Misbrugen af Brevskrivning. Det er en skjøn og herlig Forrettighed Menneskene have, at de, om de end ere tusindviis af Mile fjernede fra hverandre, kunne meddele hverandre deres Tanker og Følelser, men ogsaa denne Forrettighed kan misbruges til vor egen og Andres Skade. Hvor let kunne vi ikke f. Ex. skade Andres gode Navn og Rygte ved at skrive til en Ven og Bekjendt i al Fortrolighed, at vi have hørt, eller at vi troe dette eller hiint om Een eller Anden, og strax er der Noget i Omløb, som lidt efter lidt voxer til en ødelæggende Strøm, som den første Ophavsmand ikke kan standse. I Verden er man ikke meget nøieregnende med, hvorledes man taler om hinanden; man anseer det endog som en ganske uskyldig Tidsfordriv at sønderslide hverandres Charakteer, uden at beregne Følgerne deraf. Iblandt de Hellige skulde det ikke være saaledes; de burde værne om hverandres Charakteer, og undgaae at tale ilde om Nogen, endog om dem, der ere udenfor Kirken. Ond Omtale bevirker onde og bittre Følelser. Formildende Omtale skaber gode Følelser. Desuagtet behøver man ikke at holde med det Onde og Lovstridige; men har nogen Mand eller Qvinde i vor Kirke forbrudt sig i nogen Henseende, overlad det til deres Behandling, hvis Pligt det er at tage fat derpaa.

Vi give de Hellige disse Vink, at de ikke skulle skade sig selv eller Andre hverken ved at tale eller skrive noget Forkleinende, og vogte sig for at afgive forhastede Domme om Ting, som de ikke rigtigt kjende Grundene for, og heller ikke blande sig i Ting, der ikke vedkomme dem. Tager ved Lærdom og værer vise.

Prædike-Øvelsesskoler. I de Egne af Missionen, hvor de Hellige leve adspredte, og hvor locale Forholde altsaa forhindre saadanne Skolers Oprettelse, er det vor Formaning, at det unge Præstedømme paa egen Haand læser de hellige Skrifter, og erhverver sig den Kundskab, de kunne.

Een af Hensigterne med disse Øvelsesskoler var især at opmuntre Alle til Læsning og Betragtning af vore Skrifter, at nyttig Kundskab derved kunde samles til Bekræftelse af Lærdommene i vor Kirke. Vi have i dette Nr. begyndt at give en Veiledning til Studiet af Evangeliets Lærdomme ved at anføre passende Steder af Bibelen,

Mormons Bog, Pagtens Bog og andre af vore Skrifter; og dersom vi erfare, at det mødes med Bifald af de Hellige, ville vi fortsætte dermed.

Skoler for Børn. Vi have i den senere Tid givet Forældrene i vor Kirke adskillige Vink om Nødvendigheden, Nytten og Vigtigheden af at sørge for deres Børns Underviisning; og vi bede det respective præsiderende Præstedømme at tage sig af denne saa vigtige Sag og ved Raad og Daad staae Forældrene bi i saa Henseende, og paasee at der gjøres, hvad der efter Omstændighederne fornuftigviis kan gjøres, og at der til Børnenes Underviisning tages saadanne Brødre og Søstre, som ere skikkede dertil. Vi have i dette Nummer omtalt Søndagsskolerne i England; der anvendes en Deel af Søndagen til at undervise den Ungdom, som om Hverdagene formedelst Arbeide ere hindrede fra at besøge Skolerne. Vi ville ikke foreskrive nogen vis Tid for Underviisningen, men vi overlade Ordningen af dette Anliggende til de respective Conferencer og Grene.

Vor Opmuntring til at lære gjelder ogsaa unge Brødre og Søstre; det er godt for dem ikke alene at kunne læse, og forstaae hvad de læse, men ogsaa at kunne skrive og regne, især for vore unge Brødre, som Tid efter anden kaldes til ansvarsfulde Poster i vor Menighed, og for hvilke det er aldeles nødvendigt at være i Besiddelse af Kundskab i nævnte Fag.

Engelske Skoler. Det har interesseret os, under vore Reiser i Missionen, at see de Helliges Bestræbelser for at lære Engelsk, og vi føle til at opmuntre denne deres Stræben, eftersom det vil vorde til deres Gavn og Velsignelse, jo mere de kunne lære deraf. Vel ere ikke Omstændighederne paa alle Steder lige gunstige, men ved at benytte paa en forstandig Maade den Tid og de Kræfter, som kunne anvendes dertil, vil meget kunne udrettes, især naar man har Tro og Villie.

Sangforeninger begynde ogsaa at danne sig her og der i Missionen; dette Foretagende ville vi skjenke Bifald og Opmuntring; en reen Sang er en smuk Gudsdyrkelse, der hæver Sindet, fremkalder ædle Følelser, og giver os en Forsmag paa de Saliges Fryd, naar de istemme deres Lovsange for Gud og Lammet.

Efterretninger fra Utah. Ifølge „Deseret News“ saavelsom private Breve have vi erfaret, at Alt er vel i Utah, og at Indbyggerne i Fred og Ro beskjæftige sig med deres daglige Sysler. De fra de Forenede Stater udsendte Dommere, der søgte at overskride Grændsen for deres lovlige Myndighed, og om muligt opvække Urolighed og Uenighed mellem Autoriteterne og gjøre den fredelskende Gouverneurs humane og retfærdige Fremgangsmaade til Intet, have faaet en droi Irettesættelse af Præsidenten i Washington, næsten det første Tegn paa Retfærdighed fra de Forenede Staters Regjering; det vilde være vel, om Unionens Præsident endelig fik Øinene op og lærte at kjende Charakteren af de Embedsmænd, han udsender til Utah, hvoraf mange have været samvittighedsløse nok til undertiden at indsende fordreiede Rapporter om et Folk, hvis religieuse Love og Institutioner, de forsætligen og grundlovstridigen have krænket, og for at besmykke sin egen slette Færd, have de søgt at sværte et Folk, som kun har paastaaet at faae den Ret, Grundloven hjemler dem som amerikanske Borgere.

Efter Fredsslutningen have de udsendte Tropper ikke faaet den mindste Anledning at blande sig i Folkets Anliggender; men har smukt maattet holde sig paa det dem anviste Sted, — men det Tros af lovløst Pak, som fulgte Armeen, har undertiden

været til Uleilighed; men naar de fandt ud, at der Intet var at tjene i Utah uden paa lovlig Maade, er Stedet blevet dem for trangt, og de drage ud Tid efter anden til Californien eller andre Egne, hvor de troe at kunne drive sit lovløse Spil.

Tiden vil vise, at hverken den religieuse Hykler eller den samvittighedsløse Overtræder af Guds Love kan forblive iblandt Zions Indvaanere; thi Ret og Retfærdighed skal tilvisse rense Stedet som med en Ild; og Hykleren og den Ugudelige vil flygte eller faae sin fortjente Løn.

Angaaende statistiske Rapporter og Regnskaber. Da Regnskabsaaret løber ud med November Maaned, anmodes herved Conference-Præsidenterne at indgive Rapporter og Regnskaber for hele Aaret, eftersom de alligevel, naar Tiendelisterne osv. ere opsummerede, maae eftersee, at alle Ting stemme og balancere ved Regnskabsaarets Udgang. De behøve saaledes ikke at indsende særskilte Rapporter og Regnskaber for 4de Qvartal; men lad en Seddel medfølge, paa hvilken de i Aarets Løb indsendte Penge ere anførte. Skulde ei Sparefondslisterne blive færdige samtidigt med de andre Lister, saa kunne de indsendes bagefter.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Hvad er Evangeliet?

Den Plan, som i Guds Raad blev lagt til hans Børns Frelse i en celestial Herlighed, for saa mange, som ville troe og adlyde.

Bibelen, Rom. 1, 16. „Jeg skammer mig ikke ved Christi Evangelium; thi det er en Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, som troer."

1. Corinth. 15, 1—4. „Fremdeles minder jeg Eder, Brødre! om det Evangelium, som jeg forkyndte Eder, hvilket I og annammede, i hvilket I og ere vedblevne, ved hvilket I og blive salige, dersom I det beholde efter den Tale, hvormed jeg forkyndte Eder det, med mindre I have troet letsindigen. Thi jeg overantvordede Eder iblandt det Første, hvad jeg og annammede: at Christus døde for vore Synder efter Skrifterne; og at han blev begraven; og at han opstod den tredie Dag, efter Skrifterne; og at han blev seet af Kepha, derefter af de Tolv. Derpaa blev han seet af flere end fem hundrede Brødre paa eengang. — — — Derefter blev han seet af Jacobus, dernæst af alle Apostlerne. Men sidst af Alle blev han seet af mig, som det utidige Foster; thi jeg er den Ringeste af Apostlerne, som ikke er værd at kaldes en Apostel, fordi jeg haver forfulgt Guds Menighed."

Hebr. 5, 9. „Og, fuldkommet (ved Lidelser) blev han (Christus) alle dem, som ham lyde, Aarsag til evig Frelse."

Hebr. 6, 1. „Derfor lader os forbigaae Begyndelseslæren om Christo, og skride frem til det Fuldkomnere, at vi ikke atter lægge Grundvolden, som er Omvendelse fra døde Gjerninger, og Tro paa Gud, og Læren om Daab (Vand- og Ilddaaben) og Haandspaalæggelse, og de Dødes Opstandelse og den evige Dom."

2. Tim. 1, 8—10. „Derfor skammer Eder ikke ved vor Herres Vidnesbyrd, eller ved mig, hans Bundne, men lid

Ondt med Evangelium ved Guds Kraft, som frelste os, og kaldte os med et helligt Kald, ikke efter vore Gjerninger, men efter sit eget Forsæt og Naaden, som os er given i Christo Jesu fra evige Tider, men nu er kundgjort ved vor Frelsers, Jesu Christi Aabenbarelse, som tilintetgjorde Døden, og bragte **Liv og Uforkrænkelighed** for Lyset ved Evangelium."

Tit. 2, 11, „Thi Guds saliggjørende Naade er aabenbaret for alle Mennesker, som oplærer os, at vi skulle forsage Ugudelighed og de verdslige Begjeringer, og leve tugteligen og retfærdeligen og gudeligen i denne Verden; forventende det salige Haab og den store Guds og vor Frelsers Jesu Christi Herligheds Aabenbarelse, som gav sig selv for os, at han maatte forløse os fra al Uretfærdighed og rense sig selv et Eiendomsfolk, nidkjært til gode Gjerninger."

1. Thes. 1, 5. „Thi vort Evangelium hos Eder var ikke i Ord alene, men ogsaa i Kraft, og i den Hellig-Aand, og i fuld Overbeviisning."

Gal. 1, 8—12. „Men dersom endog vi eller en Engel af Himmelen prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse! Taler jeg vel nu Mennesker til Villie, eller Gud? eller søger jeg at tækkes Mennesker? Dersom jeg endnu tækkedes Mennesker, da var jeg ikke Christi Tjener. Jeg bevidner Eder, Brødre! at det Evangelium, som er prædiket af mig, er ikke Menneske-Lære; thi hverken annammede, ei heller lærte jeg det af noget Menneske, men ved Jesu Christi Aabenbarelse."

Mormons Bog, (Side 492.) Nephi, 12, 4. „Men dette er Budet: omvender Eder, alle Jordens Ender, og kommer til mig og bliver døbte i mit Navn, at I maae vorde helliggjorte ved at annamme den Hellig-Aand, at I maae staae ubesmittede for mig paa den yderste Dag. Sandelig, sandelig, siger jeg Eder, dette er mit Evangelium; og I kjende de Ting, I bør gjøre i min Kirke; thi de Gjerninger, som I have seet mig gjøre, dem skulle I ogsaa gjøre; thi det, som I have seet mig gjøre, det Samme skulle I gjøre; og dersom I gjøre disse Ting, salige ere I; thi I skulle vorde ophøiede paa den yderste Dag."

Alma 9, 5. (Side 249.) „Men Gud kaldte paa Menneskene i sin Søns Navn, (og dette var den Plan til Forløsning, som blev lagt,) sigende: Dersom I ville omvende Eder, og ei forhærde Eders Hjerter, da vil jeg have Barmhjertighed med Eder, formedelst min eenbaarne Søn; hvo, som derfor omvender sig, og ei forhærder sit Hjerte, han skal have Ret til Barmhjertighed, formedelst min eenbaarne Søn, til Forladelse for sine Synder, og disse skulle indgaae til min Hvile. Og hvo, som vil forhærde sit Hjerte, og gjøre Uret, see, jeg sværger i min Vrede, at han skal ikke indgaae til min Hvile."

Pagtens Bog. (Side 174, 2.) „Og sandelig, sandelig siger jeg Dig, den der annammer mit Evangelium annammer mig; og den, der ikke annammer mit Evangelium, annammer ikke mig. Og det er mit Evangelium: Omvendelse og Daab ved Vand, og da kommer Daaben med Ild og den Hellig-Aand, ja Trøsteren, der viser alle Ting, og lærer alle de Ting, der hører til Fredens Evangelium." (Side 170, 2. 3.) „Ja aabner Eders Munde, saa skulle de vorde fulde, sigende: Omvender Eder, omvender Eder, bereder Herrens Vei, og gjører hans Stier rette; thi Himmeriges Rige er nær. Ja omvender Eder, og vorder døbte, Enhver af Eder til Syndernes Forladelse; ja vorder døbte med Vand, og derpaa kommer Daaben med Ild og den Hellig-Aand." „See sandelig, sandelig siger jeg Eder, dette er mit Evangelium, og ihukommer, at de

skulle have Tro paa mig, ellers kunne de ingenlunde vorde salige, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Kirke; ja paa denne Klippe ere I byggede, og dersom I blive bestandige, skulle Helvedes Porte ikke faae Overhaand over Eder, og I skulle ihukomme Kirkens Artikler og Pagter at holde dem; og de, der have Tro, skulle I bekræfte i min Kirke ved at lægge Hænder paa dem, og jeg vil skjenke dem den Hellig-Aands Gave."

Brigham Young. (Journal of Discourses, 2den Aarg. Side 1.) „Dette Evangelium, som vi prædike, er Guds Kraft til Saliggjørelse for Alle, som troe og adlyde det." 3die Aarg. S. 90. „Hvad er udmaalt til os? Jeg svarer: de hellige Skikke, Sakramenterne, som den Herre Jesus Christus indstiftede til Saliggjørelse for Jøderne, for hele Israels Huus, og derefter for Hedningerne. Dette er Evangeliet, den Saliggjørelses Plan, som Herren har givet os. Dette er Rigets Grundsætninger, Herren har fremstillet for os, ligesom for Apostlerne i Jesu Dage. Det tilkommer nu Folket at gjøre sig bekjendt med disse Saliggjørelsens Love og Skikke, siden anvende dem i deres Liv, og dette vil frelse saa mange i det celestiale Rige, hos Faderen og Sønnen, som nøiagtigen ville rette sig efter samme. Dette læse vi i den hellige Skrift; vi faae det bestandigt fremstillet for os, at netop saa mange, som ville troe Jesu Christi Evangelium, leve dagligen efter dens Forskrifter, og døe i Troen, skulle erholde Livsens Krone tilligemed Apostlerne og alle de Trofaste i Christo Jesu."

3die Aarg. Side 92. „Gud er barmhjertig med alle sine Hænders Gjerninger; hans Forløsnings og Saliggjørelses Plan og Naade udstrækker sig til Alle; og hans Plan er at udsamle og bringe tilsammen og frelse alle Jordens Beboere, med Undtagelse af dem, som have annammet den Hellig-Aand og syndet imod den. Naar disse undtages, skal ellers hele Verden vorde frelst."

3die Aarg., Side 80 og 81. „Een Deel af Evangeliet er uadskilleligen forenet med den anden, i alle de Læresætninger, der ere blevne aabenbarede for Menneskene, og hvoraf Dele findes i den saakaldte Christenheds Troesbekjendelser. De forskjellige Secter og Partier, og endog de forskjellige Individer i samme, vælge de Dele af de bibelske Sandheder, de Dele af Saliggjørelsens Plan, der behage dem meest, og forkaste ubetinget alle de øvrige, og blande de Læresætninger, de have udvalgt, med Menneskebud.

Men Evangeliet indbefatter alle Saliggjørelsens Principer, (Alt, hvad Gud har aabenbaret eller fremdeles vil aabenbare) og omfatter Alt, hvad der vedkommer denne Jord og dens Skabninger, ligefra Skabelsens Morgen indtil det sidste Led af Adams og Evas Slægt i Forkrænkeligheden og Fuldendelsen af Christi Gjerning.

Christus er Ophavsmanden til dette Evangelium, til denne Jord, til Mænd og Qvinder, til al Adams og Evas Afkom, til alle levende Skabninger, som bevæge sig paa Jorden, som flyve under Himmelen, som svømme i Vandene. Christus er Saliggjørelsens Ophav for hele denne Skabelse, for alle Ting, der henhøre til den jordiske Planet, hvorpaa vi boe.

Han har forløst Jorden; han har forløst Menneskeslægten og alt Levende; og han vil fuldende sin Evangelii Prædiken, naar han faaer overvundet sine Fjender, og lagt sin sidste Fjende under sine Fødder — naar han faaer tilintetgjort Døden og den, som har Dødens Vælde — naar han faaer opreist dette Rige og fuldendt den Gjerning, som Faderen gav ham at gjøre, og overleverer det til Faderen, sigende: „Jeg har udført Gjerningen, jeg har fuld-

endt den; jeg har ikke alene skabt Verden, men ogsaa forløst den; jeg har vaaget over den, og jeg har givet hine Fornuftvæsener, som Du har skabt ved mig, deres Handlefrihed, ja til enhver fornuftig Skabning, til enhver Grad af Menneskeslægten; jeg har bevaret deres moralske Handlefrihed ukrænket; jeg har vaaget over dem, og ledet alle deres Handlinger, og holdt Menneskenes Skjebne i min Haand; og nu har jeg fuldendt min Evangelii-Prædiken.

Der udfordres just et saadant Væsen som Frelseren til at holde en Evangelii-Prædiken; og denne begyndte med alle Menneskers Begyndelse paa denne Jord, eller nogen anden, og den vil ikke sluttes førend Alt er fuldendt og Riget er overleveret til Faderen."

Enochs Propheti (Pearl of great Price, Side 2.)

„Derfor lærer Eders Børn, at alle Mennesker, overalt, maae omvende sig, ellers kunne de ingenlunde arve Guds Rige, thi intet Ureent kan være der eller komme ind i Guds Nærværelse; thi i Adams Sprog er hans Navn „Helligheds-Menneske;" og hans Eenbaarnes Navn er „Menneskens Søn," ja, Jesus Christus, en retfærdig Dommer, som skal komme.

Jeg giver Eder den Befaling, at I skulle frimodigen lære Eders Børn disse Ting, og sige: At eftersom de bleve fødte til Verden ved Faldet, som bringer Død, af Vand og Blod og Aanden, som jeg haver skabt, og saa blev af Støv (jordiske Elementer) en levende Sjæl, saaledes maae I ogsaa fødes igjen af Vand og Aand og renses ved Blod, ja Blodet af min Eenbaarne, for at deelagtiggjøres i Himmeriges Riges Hemmeligheder; paa det I maae vorde helliggjorte fra al Synd; og nyde det evige Livs Ord i denne Verden og evigt Liv i den tilkommende Verden, ja Udødelighedens Herlighed.

Og nu, see, jeg siger Eder: dette er Saliggjørelsens Plan for alle Mennesker."

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Septbr. 1838. (Fortsat fra Side 13.)

Følgelig gik nogle af Borgerne, hvoriblandt jeg selv, ud i Selskaber paa to, tre og fire Personer, eftersom de bleve færdige. Rygterne og Ophidselsen var i stadig Tiltagende, indtil flere af disse smaa Selskaber i Løbet af Dagen fandt sig foranledigede til at slutte sig til det første, hvilke alle vare ivrige i at lære Kjendsgjerningerne i denne Sag at kjende. Vi ankom om Aftenen til Lyman Wights Huus, omtrent tre Mile fra Gallatin, Skuepladsen for de mældte Optrin. Her erfarede vi Sandheden med Hensyn til det omtalte Slagsmaal, hvilket Rygtet havde betydelig overdrevet, dog havde alvorlige Voldsgjerninger fundet Sted. Vi erfarede der, at Pøbelen havde samlet sig ved Millport i stort Antal; at Adam Black var deres Anfører; og at de skulde angribe de Hellige den næste Dag paa det Sted, hvor vi dengang vare, kaldet Adam-ondi-Ahman. Dette Rygte vare vi end mere tilboielige til at troe var sandt, da denne Adam Black, som efter Sigende var deres Leder, kun nogle faa Maaneder tidligere havde bestræbt sig for at fordrive dem af

vort Samfund, der havde bosat sig der i Omegnen, fra Countiet. Dette var bleven bekjendt derved, at Black personligen havde befalet Flere af nævnte Samfund at forlade Countiet.

Næste Morgen sendte vi en Committee til nævnte Black, for at forhøre os om Sandheden af disse Rygter og for at erfare, hvad hans Hensigter vare, og da vi vidste han var en Fredsdommer, ønskede vi ogsaa at vide, hvad vi kunde vente af ham. Committeen bragte den Besked, at Mr. Black istedetfor at give dem Fredsforsikkringer, havde fornærmet dem og ikke tilfredsstillet dem. Da jeg længedes efter at erfare Mr. Blacks Følelser med Hensyn til min egen Person, og da vi havde Mangel paa godt Vand og vidste, at der ikke fandtes noget nærmere end Mr. Blacks Kilde, besteg jeg og flere Andre vore Heste og reed op til Mr. Blacks Havegjerde.

Dr. Avard og een eller to Andre, som havde redet foran, gik ind i Mr. Blacks Huus; jeg og nogle Andre gik til Kilden efter Vand. Lidt efter sendte Mr. Black Bud efter mig og inviterede mig ind i Huset, hvor Dr. Avard presenterede mig for ham. Mr. Black bad mig sidde ned. Derpaa begyndte vi at samtale om de for nylig stedfundne Ubestaaelser og den nærværende Ophidselse. Jeg fandt Mr. Black fjendtligsindet mod de Hellige; men han forsikkrede, at han slet ikke stod i Forbindelse med Pøbelen, ei heller vilde han tage Parti med den, og sagde, at han var bunden ved sin Eed til at opholde de Forenede Staters Constitution og Staten Missouris Love.

Deponenten (Joseph Smith) spurgte ham derpaa, om han vilde give samme Erklæring skriftlig, saa at man kunde gjendrive deres Argumenter, som havde paastaaet, at han (Black) var een af Pøbelens Ledere. Mr. Black svarede bekræftende. Han gjorde følgelig saa, og hans skriftlige Erklæring befinder sig nu i Deponentens Hænder. Deponenten siger endvidere, at ingen Person blev truet med Voldshandlinger i hans Nærværelse, eller saavidt han veed, og at ingen af Parterne betjente sig af noget fornærmende Sprog mod hinanden, naar undtages Mrs. Black, som, medens Mr. Black udfærdigede ovennævnte Skrivelse, (hvilken han skrev med sin egen Haand) fremførte høilig fornærmende Ord og falske Beskyldninger mod Deponenten og Andre af dette Samfund, hvilke Beskyldninger vare beregnde paa om muligt at opirre Følelserne hos de Tilstedeværende, der tilhørte nævnte Samfund, i et Sprog som dette: Efter at være spurgt af Deponenten, om hun vidste Noget om „Mormonerne," der var nedværdigende for Gentlemænds Charakteer, svarede hun benegtende, men sagde, at hun kunde ikke vide Andet, end at Hensigten med vort Besøg var at stjæle Noget fra dem. Efter at Mr. Black var færdig med Skrivelsen, spurgte Deponenten ham, om han nærede nogen uvenlig Følelse mod Deponenten og om han (Deponenten) ikke havde behandlet ham høfligt. Herpaa svarede han bekræftende. Deponenten tog derpaa Afsked med nævnte Black og vendte tilbage til Lyman Wights Huus. Næste Dag returnerede vi til Far West, og Mere sagde denne Deponent ikke.

Joseph Smith, jun.

Beediget og underskrevet den 1ste Dag i September A. D. 1838.

Elias Heegbee,
Dommer i County-Retten for Caldwell.

Dommer King ankom til Far West paa Gjennemreisen til Davies til det berammede Forhør. General Atchison var afreist før Dommer Kings Ankomst, og Dommer King blev Natten over. Jeg var hjemme efter Kl. 6 om Aftenen.

Broder Nickersons Barn døde i Leiren

i Morges. Leiren passerede gjennem Mount Vernon, Mount Meridian, Putnamsville, Manhattan, Washington Bydistrict, Pleasant Garden og ind i Van Buren Bydistrict, Clay County, 20 Mile og opsloge Teltene paa Landeveien, omtrent $^1/_8$ Miil Vest for Grass Creek. Der var megen Sygdom i den Landstrækning, gjennem hvilken Leiren passerede.

Torsdagen den 6te reiste Leiren 17 Mile og leirede sig to Mile Øst for Terra Haute. Veiene meget støvede.

Kl. $7^1/_2$ i Morges reiste jeg tilhest i Følge med flere Brødre, blandt hvem befandt sig Broder Hyrum og Dommer E. Higbee, til mit Forhør hos Broder Littlefields. Jeg ansaae det ikke for Viisdom at vise mig offentligt paa det Sted paa Grund af de mange Trusler, man havde udstødt mod mig, og den stærke Ophidselse. Forhøret kunde ikke finde Sted formedelst Klagerens Fraværelse og Mangel paa Vidnesbyrd. Retten hævedes til i Morgen Kl. 10 Form. og skulde sammentræde hos Mr. Raglins, en sex a otte Mile længere sydpaa, og omtrent en halv Miil fra Caldwells Grændselinie. Raglin er en ægte Tilhænger af Pøbelvældet. Vi vendte atter tilbage til Far West, hvor vi ankom før Mørket faldt paa.

Fredagen den 7de. Ved Solopgang begav jeg mig tilligemed mine Venner til Mr. Raglins, hvor vi indtraf til bestemt Klokkeslet. Da vi tænkte, at Pøbelen muligen kunde gjøre Forstyrrelser idag, stillede vi et Antal Mænd ved County-Grændsen, hvilke kunde være parate efter et Øiebliks Varsel, om der skulde blive Spektakler ved Forhøret.

Forhøret tog sin Begyndelse. William P. Peniston, Sagsøgeren, havde intet andet Vidne end Adam Black, der fandt for godt at aflægge Eed paa en Mængde Ting, som aldrig existerede forend han svoer paa dem, og som jeg antager aldrig opstode i noget Menneskes Hjerte, og til Slutning troer jeg, at „sværge" var hans Forretning, og at han var leiet af Peniston til at gjøre det.

Vidnerne paa Forsvarssiden vare Dimick B. Huntington, Gideon Carter, Adam Lightner og George W. Robinson.

Dommeren forpligtede Oberst Wight og mig selv til at give Retten en Sikkerhedsborgen for 500 Dollars. Der var intet Beviis, der berettigede til Anklage mod os; men vi antoge, at han gjorde det for saa meget som muligt at berolige Pøbelmændenes Følelser. Dommeren erkjendte sidenefter i Broder George W. Robinsons Nærværelse, at der ikke fandtes noget Beviis imod os, for hvilket vi behøvede at stille nogen Borgen; men vi rettede os efter dem uden at mukke et Ord, gav dem den forlangte Borgen med tilstrækkelig Sikkerhed, og reiste Alle hjem samme Aften.

Vi fandt to Herrer, som overværede Forhøret i Davies, hvilke vare sendte som en Committee fra Charlton County for at indhente Oplysninger i alle disse Sager, da Pøbellederne havde sendt Bud til hiint Sted efter Hjælp, efter Sigende for at tage Smith og Wight; men den egentlige Hensigt var for at drive Brødrene fra Davies County, ligesom man havde gjort i Jackson County. De sagde, at Befolkningen i Charlton ikke ansaae det for rigtigt at sende Hjælp, uden at vide i hvad Hensigt de skulde gjøre det, og dette, sagde de, var deres Ærinde. De ledsagede os til Far West for at raadslaae med os, paa det de kunde komme efter Facta i denne store Ophidselse, der saa at sige vendte op og ned paa Verden. Vi naaede vort Hjem om Aftenen.

(Fortsættes.)

Anmærkning angaaende „Stjerner“ og Bøger.

Alle, som have med Bogvæsenet at bestille, gjøres herved opmærksomme paa, at vi, ved at sammenligne de Tillagte i Menighederne med Stjerne-Subscribenternes Antal, finde, at disse aftage istedetfor at tiltage. Hvori Feilen ligger, vide vi ikke, men vi opfordre de Præsiderende, hver i deres respective Virkekredse, til at paasee, at det reqvirerede Stjerne-Antal staaer i et passende Forhold til Medlemmernes Antal. Besørg ligeledes en passende Udbredelse af Mormons Bøger og Pagtens Bøger; Contoiret har udlagt store Summer i Forskud for Oplaget af nævnte Bøger, og ønsker samme afsatte, ikke saa meget for at faae det gjorte Udlæg tilbage, som mere for at Hensigten med Bøgernes Udgivelse maa opnaaes, nemlig Udbredelsen af Guds Ord og Aabenbaringer, baade iblandt vore Egne og iblandt vore Medmennesker, paa det at Frelsens Plan, og hvad dermed staaer i Forbindelse, maa blive bekjendt. Enhver Hellig bør forsyne sig med vor Kirkes Bøger og Skrifter; thi, naar de drage ud fra disse Nationer og komme hjem til Zion, vil det være interessant for dem og deres Børn at have de hellige Skrifter i deres eget Sprog til Læsning og Opbyggelse i ledige Stunder.

Vi forvente at see Reqvisitioner indsendte, og vort Oplag formindsket i Forhold til de Helliges Antal, som er henved 4,000 i denne Mission; og naar der reqvireres større Bøger eller Skrifter, eller større Partier deraf, indsendes Pengene efterhaanden som de sælges.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
P. Nielsen, Fredericia	11	1	13
A. P. Trane, Kjøbenhavn	42	„	„
G. Ohlson, Stockholm	10	„	„
Summa	63	1	13

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg Nr. 3. *Den 1. Novbr. 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Christi anden Tilkommelse.

(Bearbeidet efter „the Millennial Star.")

Christne Troesbekjendere af alle Secter og Partier troe paa Christi anden Tilkommelse; men endskjøndt de stemme overeens i, at han skal komme anden Gang, (som kan sees af Hebr. 9, 28: „Anden Gang skal han uden Synd sees af dem, som forvente ham til Saliggjørelse;" Ap. G., 1, 11: „Denne Jesus, som er optagen fra Eder til Himmelen, skal komme igjen saaledes, som I have seet ham fare til Himmelen;") ere de dog uenige om M a a d e n, S t e d e t og T i d e n for hans Aabenbarelse.

Den meest almindelige Mening er, at han vil komme paa en aandelig Maade og regjere i sit Folks Hjerter; at hans Nærværelse vil almindeligen blive følt, naar alle Mennesker i hele Verden ere blevne omvendte ved Ordets Prædiken til et eller andet af de christne Partier.

Mange andre Anskuelser ere ogsaa gjængse; men det vilde blive for vidtløftigt i denne lille Afhandling at berøre dem alle. Vi ville indskrænke os til at anføre de Sidste-Dages Helliges Anskuelser angaaende denne saa vigtige Troesartikel — hvilke Anskuelser ikke ere grundede paa blotte Grublerier, eller paa menneskelige Meninger, eller paa vilkaarlige Udlæggelser af gammel Propheti, men paa Guds Ord, som ere aabenbarede i disse sidste Dage, og befræftede ved tydelige og bestemte Erklæringer af „hellige Guds Mænd, som talte i forrige Dage, drevne af den Hellig-Aand."

Det er Hensigten med denne lille Afhandling i Korthed at forklare nogle Punkter henhørende til det foreliggende Emne.

Det bedes bemærket, at førend Herren fremtraadte første Gang iblandt Menneskene paa Jorden, sendte han en Prophet (Johannes den Døber) at berede Folket for hans Komme, endskjøndt de gamle Propheter og Seere havde forudforkyndt samme. (See Lucas 1.)

Derfor er det fornuftigt og bibelst at antage (hvilket de Sidste-Dages Hellige gjøre), at, endskjøndt de gamle Propheter og Apostler have talt mange Ting om Christi anden Tilkommelse, han alligevel, naar den bestemte Tid nærmede sig, vilde sende Nogen, eller opreise en Prophet til at berede Verden for en saadan Tildragelse; og Nødvendigheden heraf er end

mere indlysende, naar vi betragte den Uvished og den Meningsforskjel, som finder Sted angaaende denne Gjenstand.

Dernæst maa der ogsaa lægges Mærke til, at endskjøndt Jøderne havde Propheternes Skrifter og Johannes den Døbers personlige Vidnesbyrd, var der dog sammenligningsviis Faa, som vilde troe, at Jesus af Nazareth var Messias. Hans Forløber Johannes blev halshugget, og han selv korsfæstet.

Den nulevende Slægt har baade det Gamle og det Nye Testamente, og desuden Hundreder af Udsendte, der søge at berede Verden for Christi anden Tilkommelse; alligevel hersker den samme Uvidenhed og den samme Aand nu, som i hine Dage foraarsagede Johannes den Døbers Henrettelse og Jesu Christi Korsfæstelse.

Joseph Smith kom, ligesom Johannes den Døber paa sin Tid, til en secterisk Slægt for at „berede Veien for Messias.“ Ligesom Johannes prædikede Joseph „Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse,“ og blev forfulgt, fængslet 40 Gange og tilsidst myrdet. Og hvilken Prophet er ikke bleven forfulgt og ihjelslagen af den vantro Slægt, til hvem han sendtes? Men de, som have annammet Josephs Vidnesbyrd og adlydt Sandhedens og Retfærdighedens Grundsætninger, som han, ifølge Guds Befaling, forkyndte, have faaet et Lys af Gud, hvilket sætter dem istand til at „tyde Tidernes Tegn“ og see, at Dagen, hvorpaa Herren skal komme, hurtigen nærmer sig. Over den vantro Verden skal han komme som en Tyv om Natten; men de Troende skulle være beredte og vente ham med Glæde; thi de have et „sikkert prophetisk Ord,“ som ikke feiler. (1 Thes. 5, 4. 5.)

Formedelst Forkyndelsen af Christi sande Evangelium, gjengivet formedelst Engle-Sendelse, og aabenbaret formedelst Joseph Smith, nemlig Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse og Hænders Paalæggelse for den Hellig-Aands Gave, osv., have allerede Mange iblandt Nationerne aflagt deres falske Traditioner og de af Menneskene indførte Læresætninger, og ladet sig indlemme iblandt Guds Folk. Disse samle sig til eet Sted for at berede sig til „Herrens Aabenbarelse, naar han kommer paa hiin Dag for at herliggjøres i sine Hellige og beundres af dem, som troe;“ (2 Thes. 1, 10.) og for at lære af hans inspirerede Tjenere de Ting, som han har Behag i, og rense sig fra alt det, som er ham mishageligt. De ville ogsaa bygge et helligt Tempel for Herren, hvori den sande Gudsdyrkelse og de hellige Skikke kunne forrettes. Som et Folk ville de ogsaa antage en vis Regjeringsform; denne vil vorde theokratisk, eller med andre Ord: Guds Regjering eller Rige. Lovene, Skikkene, Forordningerne osv. i dette Rige, indgivne ved Inspirationens Aand, ville vorde under Bestyrelse af Guds Præstedømme; og Folket vil, som en Nation, gjøre Fremskridt i Kunster, Videnskaber og alle Ting, som kunne tjene til at oplyse, forædle, forskjønne og bevirke Lyksalighed, og befæste dem i Enighed, Styrke, Retfærdighed og varig Fred.

Nu til det modsatte Billede: Formedelst Forkastelsen af dette Riges Evangelium, som „skal prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd“ om Christi anden Tilkommelse, skal Verden tiltage i Forvirring, Tvivl og gruelig Tvedragt og Strid. Eftersom de Oprigtige, Ydmyge, Undertrykte og Forfulgte udgaae fra Nationerne, saa vil ogsaa Guds Aand unddrages disse. Mørket i deres Sind angaaende de evige Ting vil vorde tykkere; Nation vil opstaae imod Nation i frygtelig og blodig Krigsfærd; Forbrydelser af alle Slags, som allerede ere hyppige, ville vedblive at voxe i et foruroligende Antal; de Baand, som

sammenbinde Familier og Beslægtede, ville vorde ringeagtede og krænkede; de menneskelige Lidenskaber ville udarte i en forfærdelig Grad; selve Elementerne ville synes ligesom at blive paavirkede af den gruelige Uorden i Nationerne og Samfundslivet, som vil oprøre Verden, og Storme, ledsagede af Uveir, Jordskjælv og forfærdelige Ulykkestilfælde paa Hav og paa Land ville bevirke Skræk og Modløshed iblandt Folk; nye, forhen ukjendte Sygdomme ville paa en gyselig Maade ødelægge de Ugudelige; Jorden, besudlet med Blod og besmittet af dens Beboeres physiske og moralske Ureenhed, vil begynde at tilbageholde sine Frugter og sin Afgrøde, hvorved Hungersnød vil opstaae; Vandene ville opsvulme og stige over deres Bredder, foraarsagende Oversvømmelser og Ødelæggelser, og alle Ting ville være i Bevægelse; og midt under alle disse Ulykker ville de store, gode og kløgtige Aander iblandt Nationerne tages bort, og „Menneskene skulle forsmægte af Frygt for de Tings Forventelse, som skulle komme." (Luc. 21, 26.)

Jøderne, endnu i Vantro at Jesus var Christus, ville affondre sig fra Nationerne og hjemsamles til deres Fædreland. Israels Gud vil styre Begivenhedernes Gang saaledes, at Jøderne igjen skulle besidde Landet og opbygge Templet paa dets forrige Plads; de skulle forøges i Antal og i Rigdomme og leve efter den mosaiske Lovs Forskrifter, ventende paa Messiæ Komme til at regjere over dem som Konge. De ruinerede Nationer, misundende Jøderne deres Velstand, ville søge et Paaskud til at bekrige dem, og de ville gjøre Indfald i „det hellige Land," omringe og beleire Jerusalem for at „røve Rov og tage Bytte." (Sach. 12 og 14.)

Grundet paa de hellige Skrifters Vidnesbyrd kunne vi inddele Jordens Beboere næst før Christi Komme i tre Hovedafdelinger:

1) Guds Hellige, eller de, som, efter at have annammet og adlydt Rigets Evangelii første Grundsætninger, ere uddragne fra Nationerne og samlede til eet Sted paa det vestlige Fastland, kaldet Zion, (Esaias 60.) hvor de ere ivrigt beskjæftigede med at berede sig for Frelserens Komme, han, som har udgydt sit Blod for deres Saliggjørelse, og som nu kommer her for at regjere over dem og belønne dem for deres Arbeide med at grundlægge hans Regjering.

2) Jøderne, forsamlede til Jerusalem og ligeledes forventende Messias; men som ikke troe, at Jesus af Nazareth var Guds Søn, og staae i Fare for at ødelægges af deres Fjender. (Sacharias 14.)

3) De fordærvede Nationer og Verdens Riger, som, forkastende Evangeliets Lys og den tilbudte Frelse, ere uforberedte for Herrens Tilkommelse og næsten modne til Ødelæggelse.

Iblandt de Førstnævnte af disse tre Afdelinger vil Herren aabenbare sig først; og med denne Aabenbarelse vil den øvrige Deel af Menneskeslægten være ubekjendt. (Malach. 3, 1. Esaias 59, 20.) Han vil komme til Templet, som er opbygget for ham, og hans trofaste Folk vil see hans Aasyn, høre hans Røst og skue hans Herlighed. Fra hans egne Læber skulle de modtage videre Underviisning angaaende Zions Udvikling og Forskjønnelse og hans Riges Udstrækning og Befæstelse.

Hans næste Aabenbarelse vil være iblandt de betrængte og næsten overvundne Jøder. (Sach. 12 og 14.) Naar deres Trængsel har naaet sit Høidepunkt, medens Nationernes Hære ere ifærd med at indtage Staden, plyndre Husene og skjænde Qvinderne; og de i sit Hjertes Angest raabe: „velsignet være den, som kommer som en Befrier i Herens Navn;" (Matth. 23, 39.) da vil han komme og sætte sine Fødder paa Oliebjerget, hvilket skal revne

midt ad ved hans Berørelse. Ledsaget af en Hær fra Himmelen vil han forstyrre og ødelægge Nationernes forenede Armeer og vise sig for de forbausede og tilbedende Jøder som den mægtige Befrier og Seierherre, som de saa længe havde ventet; og medens Kjærlighed, Taknemmelighed, Ærefrygt og Beundring fylder deres Bryst, viser Befrieren dem Mærkerne efter sin Korsfæstelse (Sach. 13, 6.) og aabenbarer sig som Jesus af Nazareth, hvem de havde bespottet og hvem deres Fædre havde korsfæstet. Da vil Vantroen vige fra deres Sjæle, og „den Forhærdelse, som var kommen over en Deel af Israel," vorde borttagen. (Rom. 11, 25. 26.) „Paa den samme Dag skal være en aabnet Kilde for Davids Huus og for Jerusalems Indvaanere imod Synd og imod Ureenhed," (Sach. 13, 1.) og „en Nation vil vorde født til Gud paa een Dag." De skulle vorde døbte til deres Synders Forladelse, og annamme den Hellig-Aands Gave, og Guds Regjering, saadan som den er grundfæstet i Zion, vil vorde indført iblandt dem for aldrig mere at vorde omstyrtet.

Efter at Messias saaledes har aabenbaret sig først i Zion og siden i Jerusalem, (Esaias 59, 20. Rom. 11, 26.) vil hans store og herlige Tilkommelse skee; men hvo kan beskrive det med en Dødeligs Sprog? Menneskets Tunge vægrer sig, og Pennen falder fra Skribentens Haand, naar Aanden fordyber sig i Betragtning over det Ophøiede og Ærefrygtbydende af hans herlige Tilkommelse for at tage Hevn over de Ugudelige, og for at regjere som Konge over den hele Jord. (See 1 Thes. 4, 15. 16. 17. 2 Thes. 1, 7. 8. 2 Petr. 1, 16. Aab. 1, 7. 6, 15. 16. 11, 15. 19, 11—16. 20, 4. Juda 14 V.

Han kommer! Jorden bæver og de høie Bjerge skjælve; det mægtige Dyb ruller tilbage til Norden som af Frygt, og den sønderrevne Himmelhvælving gløder som smeltet Kobber. Han kommer! De hensovede Hellige bryde frem fra deres Grave, og de, „som leve og blive tilovers" skulle rykkes tilligemed dem hen i Skyerne for at møde Herren. De Ugudelige styrte afsted for at skjule sig for hans Aasyn, og bede Bjergene og Klipperne at falde over sig. Hærskarernes Herre kommer! tilligemed de herliggjorte Hærskarer. Han skal dræbe den Ugudelige med sine Læbers Aande. Hans Herlighed er som en fortærende Ild, der skal antænde de „Hovmodige og Gjenstridige, hvilke skulle brænde ligesom Halm, og der skal ikke lades dem Rod eller Green." (Malach. 4, 1. Psalm. 46, 47 og 48, 50, 1—5. 97, 98 og 99.) Han feier Jorden „som med Ødelæggelsens Feiekost." Han indhyller Jorden i sin Vredes Ild og Verdens Ureenhed og Vederstyggeligheder fortæres. Satan og Mørkets Hærskarer tages og bindes; denne Verdens Fyrste, som har Magt i Luften, mister sit Herredømme, thi den hvis Ret det er at regjere kommer, og „denne Verdens Riger blive da vor Herres og hans Salvedes, og han skal regjere i al Evighed." (Aab. 11, 15.)

Den Høiestes Hellige, Guds Folk, skal boe paa Jorden i Fred, og Jorden skal igjen frembringe af sin Styrke, som i dens Ungdoms Dage; de Hellige skulle bygge Stæder og plante Haver og Viingaarde; de, som have været trofaste over faa Ting, skulle sættes over mange, Eden skal florere, og Paradisets Frugter og Blomster udbrede deres Yndighed som i Begyndelsen. „Jesus skal regjere paa Bjerget Zion og i Jerusalem, og for hans Ældste skal være Herlighed;" og alle skabte Ting „skulle lovprise Herren." (Esaias 11, 1—9. 24, 23. 54, 11—17. 65, 17—25. Joel 3, 14—26. Amos 9, 13—15. Aab. 5, 10—13. 20, 4—6. 21, 3—4. Psalm. 37, 9—11. 22. 29. 38; 149 og 150.)

Som Svar paa Spørgsmaal, som Apostlerne gave Jesus, talte han om visse Begivenheder, der skulde finde Sted, som Tegn paa hans Tilkommelse og Verdens (d. e. de Ondes og Ugudeliges) Ende: „Der skulde høres Krige og Rygter om Krige. Thi Folk skal reise sig imod Folk, og Rige imod Rige; og der skal være Hunger og Pestilentse og Jordskjælv her og der. Men alt dette er kun Veernes Begyndelse." „Og dette Riges Evangelium skal prædikes til et Vidnesbyrd for alle Folk førend Enden kommer." (Matth. 24.)

Disse Ting finde nu Sted, derfor leve vi paa hans Tilkommelses Dag.

„Rigets Evangelium," gjengivet til Jorden ved Englesendelse og Aabenbaring, (Aab. 14, 6. 7.) prædikes nu som et Vidnesbyrd og Christi anden Tilkommelse; hans Folk samles tilsammen; allerede er Grundvolden til hans Rige lagt imellem Bjergene; Zion opbygges; et Tempel opreises til hans Modtagelse. Indsamlings-Aanden paavirker ikke alene de Sidste-Dages Hellige, men begynder ogsaa at yttre sig hos Jøderne, iblandt hvilke mange formuende og indflydelsesrige Mænd virke for Jerusalems Gjenopbyggelse; nøgne og ufrugtbare Dele af hiint Land begynde atter at blomstre, og Floder, for længe siden udtørrede, begynde atter at flyde.

Iblandt Nationerne tiltager Splidens og Tvedragtens Aand i enhver Green af Samfundet; og de synes paavirkede af en usynlig Magt til at berede sig til Krig. Ødelæggelsesredskaber, det ene kunstigere og frygteligere end det andet, opfindes for at slagte Menneskene i tusindviis.

Tvivlraadighed, Ubestemthed og Udygtighed iblandt Lovgivere og Regenter viser sig i en beskjæmmende Grad.

Vi høre om Krige og Rygter om Krige, om Jordskjælv her og der, om Ødelæggelser ved Tordenveir og Storme, om smitsomme Sygdomme og alle Slags nedslaaende Ulykkestilfælde; og endskjøndt Jorden endnu frembringer overflødigen, mangle Tusinder af Fattige de daglige Fornødenheder. Forbrydelser tiltage i en skrækkelig Grad; de Flestes Religion er kun et Blendværk og et ydre Skin; Vantro, Tvivl og Spot om de guddommelige og evige Ting er moderne og kaldes Oplysning; Baandene, der skulde sammenholde Samfundet, løsnes alt mere og mere; og Alle føle, at „der er Noget i Vente."

Disse ere nogle af Tegnene paa hans Komme. „See Brudgommen kommer; **gaaer ud at møde ham!**" (Matth. 25, 1—13.) De „vise Jomfruer" ere aarvaagne; deres Lamper ere i Orden; de vandre ikke i Mørke; med „et Lys for deres Fod og en Lygte for deres Sti" haste de til det bestikkede Sted; thi det er skrevet: „Gjenløseren skal komme til Zion."

Tiden er nær forhaanden. De Tildragelser, vi have berørt, ville følge hurtigen paa hverandre. Gud vil gjøre et forkortet Arbeide i Retfærdighed. Dagen og Timen er ikke aabenbaret; men „naar Herren haver bygget Zion, skal han sees i sin Ære." (Psalm. 102, 13—17.)

O, I Menneskenes Børn! aflægger Eders vildledende Traditioner og omvender Eder fra Eders Synder. Lader Eder ikke indhylle i Sikkerheds Slummer af secteriske Præster, der fornegte Virkeligheden og Nødvendigheden af disse Ting; men troer Rigets Evangelium og lader Eder begrave med Christus i Daaben for at erholde Syndernes Forladelse og Guds Aands rige Naadegave, og kommer og hjælper til med Rigets Opreisning for Menneskens Søn. Da skulle I ikke længere fornegte disse Ting, men „vandre som Lysets og Dagens Børn, (1 Thes. 5, 4. 5.) og ikke blive overra-

stede af Herrens Dag, der skal komme som en Tyv om Natten" over de Vantroe, Gjenstridige, Ulydige og Ugudelige, der skulle omkomme i deres Synder.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 29.)

Evangeliet er evigt og uforanderligt.

Bibelen. 1 Cor. 2, 7. „Men vi tale Guds Viisdom, den hemmelighedsfulde, (nemlig Saliggjørelsens Plan) den, som var skjult, hvilken Gud haver forud beskikket **før Verdens Begyndelse** til vor Herlighed."

1 Petr. 1, 19. 20. „Vi ere forløste med Christi dyrebare Blod, som et ustraffeligt og lydeløst Lams, som var forud bestemt (til at vorde en Frelser) **for Verdens Grundvold blev lagt.**"

1 Mose Bog 14, 18. „Og Melchisedek, Kongen af Salem, udførte Brød og Viin, og han var den høieste Guds Præst;" (han administrerede Nadveren til Abraham og de, som vare med ham.)

Hebr. 5, 6. 10. 6, 20. „Jesus blev udnævnt af Gud til Ypperstepræst efter Melchisedeks Viis.

1 Cor. 10, 11. „Jeg vil, I skulle mindes, Brødre! at vore Fædre vare alle under Skyen, og de gik alle igjennem Havet og de ere alle døbte til Moses i Skyen og i Havet, og de aade alle den samme aandelige Mad, og de drak alle den samme aandelige Drik; (nøde altsaa Nadveren) thi de drak af den aandelige Klippe, som fulgte dem; men Klippen var Christus."

Ap. Gj. 4, 12. „Og der er ikke Frelse i nogen Anden; thi der er og ikke noget andet Navn under Himmelen givet iblandt Mennesker, ved hvilket vi skulle vorde frelste."

Hebr. 4, 2. „Thi ogsaa os er Evangeliet forkyndt, ligesom hine (Fædrene); men Ordet, som de hørte, hjalp dem ikke, fordi det ikke forenede sig med Troen i dem, som hørte det."

Gal. 3, 8. „Men da Skriften forudsaae, at Gud vilde retfærdiggjøre Hedningerne af Troen, forjættede den Abraham forud:*) i Dig skulle alle Folkeslag velsignes. 19 V. Hvad tjener da Loven til? Den blev føiet til (Evangeliet) for Overtrædelsers Skyld (indtil den Sæd kom, hvem Forjættelsen gjaldt;) og den (Loven) blev givet, formedelst Engles Betjening, ved en Midlers Haand."

Matth. 24, 14. „Og dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden, til et Vidnesbyrd for alle Folk; og da skal Enden komme."

Aab. 14, 6. „Og jeg saae en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde **et evigt Evangelium** at forkynde dem, som boe paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk."

Mormons Bog, (Side 248.) Alma. 9, 5. „Og nu, dersom det ei havde været for Igjenløsningsplanen, hvilken var beredt „fra Verdens Grundvold blev lagt," — — —. Og efter at Gud havde beskikket, at disse Ting skulde komme til Menne-

*) Evangeliet forkyndtes for Abraham.

skene, see, da saae han, at det var nødvendigt, at Menneskene skulde vide om de Ting, som han havde beskikket for dem; derfor „sendte han Engle til at tale med dem," hvilket gjorde, at Menneskene saae hans Herlighed. Og de begyndte fra den Tid af at paakalde hans Navn; og Gud talede med Menneskene og kundgjorde dem Igjenløsningsplanen, som havde været beredt „fra Verdens Begyndelse;" og dette kundgjorde han for dem i Forhold til deres Tro og Omvendelse, og deres hellige Gjerninger." (Side 73.) 2 Nephi 6, 9. „Og han befaler alle Mennesker at omvende sig og blive døbte i hans Navn, med fuldkommen Tro paa den Israels Hellige, uden hvilket de ikke kunne blive frelste i hans Rige. Og dersom de ikke ville omvende sig og troe paa hans Navn, og blive døbte i hans Navn, og blive troe indtil Enden, skulle de blive fordømte; thi den Herre Gud, den Israels Hellige, har talet det."

(See endvidere: Alma 9, 6. 1 Nephi 3, 3. 5. 6. 8. 17. Helaman 3, 5. 6. Moroni 7, 3. Alma 19, 3. 4. Mosia 2, 2. 3. 2 Nephi 6, 15. Ether 1, 8—10. 5, 1. 2.)

Pagtens Bog I. (Side 62, 12.) „Men see, jeg siger Eder, at jeg, den Herre Gud, gav Adam og hans Sæd, at de ikke skulde døe den timelige Død, forend jeg, den Herre Gud, sendte Engle for at forkynde dem Omvendelse og Forløsning formedelst Tro paa min eenbaarne Søn; osv."

(See endvidere: Side 22, 2. Side 23 og 24, 3. 4. Side 151, 4.)

Brigham Young. (Journal of Discourses, 3die Aarg. Side 94.) „Herren udsendte sit Evangelium til Menneskene. Han sagde: „Jeg vil give det til min Søn Adam," Methusalah modtog det fra Adam, og Noah fra Methusalah; og Melchisedek bekræftede Præstedømmet paa Abraham. I Noe Dage forkastede Folket i Almindelighed Evangeliet."

Pearl of great Price, (Side 15.) „Og efter mange Dage aabenbarede en Herrens Engel sig for Adam, og sagde: Hvorfor offrer Du Offer til Herren? Og Adam sagde til ham: Jeg veed ikke, men Herren befalede mig. Og Engelen talede og sagde: Dette er en Lignelse af Offringen af Faderens Eenbaarne, som er fuld af Naade og Sandhed. Derfor skal Du gjøre Alt hvad Du gjør i Sønnens Navn, og Du skal omvende Dig og paakalde Gud i Sønnens Navn evindeligen."

„Og paa den Dag faldt den Hellig-Aand paa Adam og bar Vidnesbyrd om Faderen og Sonnen, sigende: Jeg er Jesus Christus fra Begyndelsen, herefter og evindeligen; paa det at ligesom Du er falden, Du maa vorde forløst, og hele Menneskeslægten, ja, saamange som ville." (Side 1.) „Og han kaldte paa vor Fader Adam ved sin egen Røst, sigende: Jeg er Gud; jeg skabte Verden og Menneskene for de vare. Og han sagde ogsaa til ham: Dersom Du vil vende Dig til mig, og lytte til min Røst, og troe og omvende Dig fra alle dine Overtrædelser og blive døbt i min eenbaarne Søns Navn, han, som er fuld af Naade og Sandhed, hvilken er Jesus Christus, det eneste Navn, der skal gives under Himmelen, ved hvilket Salighed skal komme til Menneskenes Børn; Du skal bede om alle Ting i hans Navn, og hvadsomhelst Du beder om, skal vorde Dig givet."

(Side 17.) „Og Herren ordinerede Noah efter sin Orden og bød ham, at han skulde gaae ud og forkynde hans (Herrens) Evangelium for Menneskens Børn, saaledes som det blev givet til Enoch.

Og det skete, at Noah kaldte paa Menneskene, at de skulde omvende sig.

Og det skete, at Noah vedblev med

at prædike for Folket og sige: Lytter og giver Agt paa mine Ord, troer og omvender Eder fra Eders Synder og bliver døbte i Jesu Christi, Guds Søns Navn, ligesom Eders Fædre gjorde, og I skulle annamme den Hellig-Aands Gave, saa at I maae faae alle Ting aabenbarede; og dersom I ikke gjøre dette, vil Floden komme over Eder."

(Side 22.) Herrens Ord til Abraham. „Thi saa mange, som annamme dette Evangelium, skulle kaldes efter dit Navn, (Abrahams Børn) og skulle regnes som din Sæd, og skulle opstaae og velsigne Dig som deres Fader; og jeg vil velsigne dem, som velsigne Dig, og forbande dem, som forbande Dig; og i Dig (d. e. dit Præstedømme) og i din Sæd, (d. e. dit Præstedømme) thi jeg giver Dig den Forjættelse, at denne Ret skal vedblive i Dig og i din Sæd efter Dig (nemlig den virkelige Sæd, eller Legemets Sæd) skulle alle Jordens Slægter vorde velsignede, ja med Evangeliets Velsignelser, hvilke ere Saliggjørelsens Velsignelser, ja det evige Livs." (Abrahams Bog.)

Om Tro.

Troens Væsen og Nødvendighed.

Bibelen. Hebr. 11, 1. „Troen er en Bestandighed i det, som haabes, en fast Overbeviisning om det, som ikke sees" osv.

Rom. 10, 17. „Troen kommer derved at man hører, men at man hører, skeer ved Guds Ord."

Hebr. 11, 6. „Men uden Tro er det umuligt at behage Gud: thi det bør den, som kommer frem for Gud, at troe, at han er til, og at han bliver deres Belønner, som søge ham."

Joh. 16. „Thi saa haver Gud elsket Verden, at han haver givet sin Søn den eenbaarne, at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv."

Hebr. 3, 12. „Seer til, Brødre! at der ikke nogensinde i Nogen af Eder skal findes et ondt, vantro Hjerte, saa at han falder fra den levende Gud." 14 V. „Thi vi ere deelagtige i Christo, saafremt vi bevare vor første Bestandighed fast indtil Enden." 18 V. „Og hvilke svoer han, at de ikke skulde indgaae til hans Hvile, uden dem, som vare blevne vantroe?" 19 V. „Vi see altsaa, at de ikke kunde indgaae formedelst Vantro."

Hebr. 4. (Tro maa forenes med Hørelsen af Guds Ord.)

Rom. 1, 17. Gal. 3, 11. Hebr. 10, 38. „Den Retfærdige skal leve ved Troen."

2 Cor. 5, 7. „Vi vandre i Tro, ikke i Beskuelse."

1 Joh. 5, 4, 5. „Tro overvinder Verden."

Marc. 16, 16. „Hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig; men hvo, som ikke troer, skal blive fordømt."

1 Petr. 1, 9. „Maalet for vor Tro er Sjælens Frelse."

Mormons Bog. (Læs Siderne 304, 305 og 306.) Alma 16, 20. 21. 22. 23. 24. Tro er ikke en fuldkommen Kundskab om Noget; men at troe, det er at haabe. Salig er den Ydmyge, som troer Guds Ord og bliver døbt uden Gjenstridighed i Hjertet. Guds Ord er som en Sæd, der saaes; og naar det annammes med Tro, svulmer det, spirer, voxer op og bærer Frugt til det evige Liv.

(Side 544.) Ether 5, 1. Hvo, som troer paa Gud, kan visselig have Haab om en bedre Verden, ja, en Plads hos Guds høire Haand; hvilket Haab kommer

af Tro og er et Anker for Menneskenes Sjæl, hvilket vil gjøre dem faste og ubevægelige, altid overflødige i gode Gjerninger og Guds Navns Herliggjørelse. — — — Jeg vil vise Verden, at Tro er det, som haabes og ikke sees; siger derfor ikke imod, fordi I ikke see; thi I faae intet Vidnesbyrd, førend efter at Eders Tro er prøvet osv. — — — Jeg giver Menneskene Svaghed, for at de maae vorde ydmyge; og min Naade er Nok for alle Mennesker, der ydmyge sig for mig; thi dersom de ydmyge sig for mig, og have Tro paa mig, da vil jeg gjøre, af svage Ting vorde stærke for dem. See, jeg vil vise Hedningene deres Svaghed, og jeg vil vise dem, at Tro, Haab og Kjærlighed leder til mig — som er al Retfærdigheds Kilde."

(See endvidere Nephi 5, 8. 2 Nephi 6, 9. 11, 12. 18. 12, 11. Mosia 1, 14. 2, 2. 11, 15. Moroni 7, 4. 10, 1. 2.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Novbr.

Værket, som skal udføres. (Bemærkninger fra „Millennial Star.")

Vi have aldrig troet, at Guds Værk iblandt Nationerne er allerede nærved at være fuldendt. Det er sandt, at Gud vil „gjøre et forkortet Arbeide i Retfærdighed" og hurtigen bringe sine Hensigter til Udførelse. Hans Udvalgte maae samles ind i Faarefolden, og Israel hjemsamles til Zion og Jerusalem i denne Uddeling. Ei heller maae de Hellige nøle eller slumre eller forsømme Guds faderlige Indbydelse og den Befaling, som ligger i Røsten: „Gaaer bort fra hende, (Babylon) I mit Folk! at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager." Det forstaae vi og have den faste Overbeviisning, at naar det sidstedages Værk er fuldført, ville baade vi og Verden ikke alene forbauses over dets Storhed, men ogsaa over den Hurtighed, hvormed det er bleven udført. Gud vil i Sandhed, ifølge Prophetien, gjøre et forkortet Arbeide i Retfærdighed i de sidste Dage. Men det følger ikke deraf, at han pludseligen vil afbryde sin Gjerning og slutte den, førend den neppe er begyndt. Dersom Guds Værk iblandt Nationerne allerede nu var næsten fuldendt, og alle de Udvalgte indsamlede, saa vilde det rigtignok være mærkværdigt for dets hurtige Tilendebringelse, men da vilde det ingenlunde svare til vor Forestilling om dets slaaende Storhed. Vi skulde snarere komme til at undres over, at et Værk, der i de hellige Skrifter er omtalt at skulle vorde saa stort og forunderligt, kunde udgjøre saa lidet; ja, vi vilde undres over, at den Huusholdning, hvorom de hellige Propheter have talet og stræbet siden Verdens Begyndelse, ikke skulde naae en større Udvikling i sin Fuldendelse. Det vilde bringe Een til at tænke paa den gamle Fabel om et Bjerg, der arbeidede i Fødselsnød, men naar Alt kom til Alt, ikke fremfødte andet end en liden Muus.

Det sidstedages Værk vil vorde noget ganske andet, end en indskrænket Forstand undertiden forestiller sig. Om det end bliver et forkortet Arbeide, eller mærkværdigt formedelst dets Hurtighed, vil det dog vorde mærkværdigt formedelst dets Storhed og Omfang. Istedetfor at være næsten fuldendt iblandt Nationerne, er det neppe begyndt. Det vil efterhaanden udstrække sig iblandt alle Stammer, Tungemaal og Folk, og i

sin gradvise Udvikling ytre sin Indflydelse i de store verdenshistoriske Begivenheder. Endnu har Præstedømmet blot foretaget nogle faa forberedende Arbeider iblandt Nationerne — taget nogle faa Skridt som Forberedelse for en større Udvikling; endnu har dette Værk neppe naaet sin Manddom, og naar den modnere Alder indtræder, ville dets Foretagender være saa kolossale, at det Lille, som nu udføres, neppe vil erindres.

Nogle af Brødrene, som i Begyndelsen endnu ikke havde Forstand paa eller kunde fatte Storheden af det Værk, som skal udføres, fuldendte det i deres Sind allerede for mange Aar siden. De syntes at være ligesaa utaalmodige for at faae Ende paa „Mormonismen" som vore Fjender, men naturligviis i en anden Mening; og maaskee at Saadanne synes, at Herren „forhaler sin Tilkommelse;" men til deres Beroligelse kunne vi sige, at „naar Herren faaer bygget Zion, skal han sees i sin Herlighed." (Psalm. 102.)

Tingen er, at baade religieuse og politiske Samfund have, ligesaa vel som Menneskene, deres Barndom, Ungdom, Manddom og Erfaringens og Viisdommens modnere Alder. Dersom vi i Barndommen besidde f. Ex. 12 Skilling, saa synes det for vore smaa Begreber at være en stor Skat, og en liden Plet i Haven er en heel Verden; naar vi siden skride hen i Ungdomsalderen, voxe vore Begreber, Forestillinger og Fordringer; vi blive utaalmodige og ønske at galoppere igjennem Livet; Aarene synes for os at snige sig hen, thi vi længes efter at naae den voxne Alder. Men naar den er naaet, hvor forandret bliver ikke Alt omkring os. De faa Skilling, der i Barndommen ansaaes som en Skat, svinde hen til en Ubetydelighed; og Pletten i Haven, der for Barnephantasien var en heel Verden, lægger man neppe Mærke til. Fremadskridningens Aander spekulere paa at komme i Besiddelse af Agre, Huse, Stæder, Nationer; ja, der har endog været dem, for hvem en Verden var for liden.

Naar vi blive voxne synes vi ikke, at vor Levealder er for lang; den er kort nok, uden at galoppere igjennem den; og de, som have meget at udrette, synes mangen Gang, at Aarene tage for hurtigen Ende; og at de ikke faae udført hvad de skulle eller ville.

Saaledes er det med Kirken, og saaledes har det været med Verdens Udvikling. Saaledes var det med Oldtidens og Fortidens Propheter og Hellige; og der findes tilstrækkelige Beviser i Skrifterne for, at de forventede Opfyldelsen af hvad de havde seet i Synerne for Aartusinder siden; og at endog de i den apostoliske Tidsalder i Begyndelsen forventede, at Opfyldelsen af Christi Gjerning, Millenniets Hvile og de Helliges Belønning var nærmere, end det i Virkeligheden var.

Det er naturligt, at de Sidste-Dages Hellige ikke ere undtagne fra en saadan Betragtelsesmaade. Det sidstedages Værk har sin Barndom, og de Hellige have deres Barndom som et Samfund. I Kirkens Barndom tænkte vi, talte vi og handlede vi uden Tvivl som Børn, og forestillede os Millenniets store Værk og Gjerninger som nogle faa Aars Arbeide; og næsten førend det store Sidstedagesværk havde begyndt, længtes vi efter, at det skulde sluttes og at Herren skulde komme. Men eftersom Kirkens Barndomsalder er passeret og den modnere Ungdomsalder kommer over de Hellige, begynde vi at forstaae, at Herrens Værk paa Jorden og iblandt Nationerne er just nyligen begyndt, og ikke næsten fuldendt; men at vi, hvor flittigen vi end arbeide og hvor hurtigen vi end kunne udføre hvad der paalægges os, dog ville faae

Aarsag til ved Fuldendelsen af det store Værk at udbryde: „O, Herre! Propheten talede Sandhed, da han spaaede, at Du skulde gjøre et forkortet Arbeide paa Jorden i Retfærdighed."

Tale af Præsident Brigham Young,

(Fra „Deseret News.")

Sacramentet. — Sabbathen. — Secterernes Modstand mod Evangeliets Lærdomme og Ordinantser.

Medens Sacramentet uddeles, vil jeg tage mig den Frihed at gjøre nogle faa Bemærkninger.

Det skulde glæde mig at see dette Huus saa fuldt hver Sabbath, baade Formiddag og Eftermiddag, som det er i denne Stund. Det er Noget, Herren kræver af os, hvilket baade er gavnligt og opbyggeligt for Enhver, der beflitter sig paa at gjøre hans Villie.

Det er en stor Velsignelse at kunne samles tilsammen for at prædike, synge, bede, formanes og øve vore forskjellige Evner, Enhver efter sit Kald, i vor Gudsdyrkelse. Om vi kunde fatte det, er det een af de største Velsignelser, vi kunne nyde, at vise vor himmelske Fader, at vi vidne for ham, at vi altid ihukomme hans Søns Jesu Christi Lidelse og Død, hvem han sendte for at forløse Verden — for at udgyde hans Blod for vore Synder. Om vi kunde forstaae det, er det een af de største Velsignelser, vi kunne nyde, at komme frem for Herren, for Engle og for hverandre og vidne, at vi ihukomme, at den Herre Jesus Christus har lidt Døden for os. Heraf seer Faderen, at vi erindre vore Pagter, at vi elske hans Evangelium, at vi elske at holde hans Bud og at vi ære Jesu Navn paa Jorden. Lader os prøve paa at gjøre dette. Det er en Velsignelse, et Privilegium og en Pligt, vi stedse skulde give Agt paa.

Istedetfor at benytte Sabbathen til vort Arbeide — istedetfor at gjøre Forretninger paa den første Dag i Ugen, skulde vi beskjæftige os med det Jordiske saa lidt som muligt. Er det nødvendigt at koge nogen Mad paa den Dag, da gjør saa; men om vi kunde lade det være, var det bedre. At holde Sabbathen paa den Maade, Mose Lov foreskriver, gjør jeg ikke, thi det kunde næsten ikke gjennemføres. Dog skulde vi under den nye Pagt erindre at helligholde een Dag af Ugen som Hvilebag, som Sindbillede paa Herrens og de Helliges Hvile, og tillige for vort legemlige Vel; thi den er indstiftet i den udtrykkelige Hensigt at være til Gavn for Mennesket. Der staaer skrevet i denne Bog (Bibelen) at Sabbathen blev til for Menneskets Skyld, ikke Mennesket for Sabbathens Skyld. (Marc. 2, 27.) Den er en Velsignelse for Mennesket; derfor skulde saa lidt Arbeide som muligt gjøres paa den Dag. Den skulde være afsondret til en Hvilebag, paa hvilken man skulde samles paa et Sted, hvor man kunde dyrke sin Gud.

Alle Institutioner i Christi Kirke ere givne ene og alene for Menneskenes Vel; de ere dem ikke paatvungne som af en Arbeidsherre, men de ere dem givne som en Velsignelse, en Gunst, en Naade til deres sande Gavn. Jeg haaber, jeg skal see den Dag, da vi have naaet den Grad af Kundskab og Forstand, at hver Mand og Qvinde

nøiagtigt ville opfylde sine Pligter, gjøre det, som kræves af dem, ikke gjøre noget Ondt, da Alt vil være Fred og Glæde, og Kundskab skal skjule Jorden. I haabe og forvente de samme Ting, og dersom vi ere trofaste, er denne Tid snart forhaanden.

Det er sandt, Størstedelen af den Religion, vi troe, staaer i Strid med den christne Verdens Fordomme og forudfattede Begreber. I den practiske Deel af vor Religion adskille vi os ikke fra dem i mange Henseender. De bede, det samme gjøre vi; de holde Sabbathen saa taaleligt, det samme gjøre vi; de sige, at de troe paa den Herre Jesum Christum, det samme sige vi, og vi holde hans Bud; og de anraabe Herren sandsynligviis ligesaa flittigt som vi. I nogle af Evangeliets ligefremme, practiske Pligter er den religieuse Verden meget nøiagtige; men for de vigtigste Lærdomspunkter i Saliggjørelsens Evangelium ere de aldeles fremmede.

I Begyndelsen af Broder Joseph Smiths Optræden havde han at kjæmpe mod hele den secteriske Verdens Indflydelse og Talent, der var bekjendt med hans Foretagender; han maatte stride mod dem baade ved Dag og ved Nat. Han arbeidede trofast, og tiltrods for sin Ungdom og endskjøndt han var næsten aldeles blottet for literair Kundskab og uden mange Fordele af Naturen, seirede dog Sandheden, som han aabenbarede. Principerne, han fremsatte, overgik i Sandhed hele den christne Verdens religieuse Kundskab. Næsten ethvert Princip og ethvert Begreb, som læres i Evangeliet, og som Verden havde strevet og talt saa meget om, beviste han, de vare uvidende om. Han lærte Folket, hvorledes man skulde faae Tro paa den Herre Jesum Christum. Han lærte dem, hvorledes de skulde omvende sig. Dette var noget Nyt for Verden — at blive underrettet om, at de ikke engang vidste, hvorledes de skulde omvende sig. Han lærte dem, hvorledes de skulde annamme Saliggjørelsens Evangelium, hvad det var, samt at disse Lærdomme ere af væsentlig Nødvendighed for Menneskenes Børns Frelse.

Intet Menneske havde før Josephs Dage traadt frem og sagt, at det var absolut nødvendigt at iagttage disse Grundsætninger for at blive frelst, og virkeligen beviist en saadan Lærdom med Bibelen. Ingen kunde bevise denne Lærdom paa en saadan Maade, at man uden Tvivl og Modsigelse kunde see Sandheden af, at det var nødvendigt for ethvert Menneske at troe paa den Herre Jesum Christum.

Det er et velbekjendt Factum for denne Forsamling, at hele den christne Verden blev forvirret, og ikke alene forvirret, men i Virkeligheden sat til Skamme formedelst sand Lærdom, og deres Mund blev bunden med Taushed af den saakaldte falske Prophet.

Kunne Evangeliets Fjender modbevise de Ældste i denne Kike? Nei, de kunne ikke, men de ere ligesom det tørre Græs paa Prairien for den fortærende Ild. En Israels Ældste slaaer dem paa deres eget Gebeet med deres egen Philosophi og tilintetgjør dem med deres egne Argumenter. Broder Joseph sagde Menneskene, at det var nødvendigt for dem at blive døbte til deres Synders Forladelse, og han beviste det med Bibelen, han beviste det i sine Gjerninger, han beviste det med Tusinder af Vidner i hans Dage.

Han indførte tillige Læren om Haandspaalæggelse for Annammelsen af den Hellig-Aands Gave, og beviste Rigtigheden heraf med Bibelen, med Fornuften, med sin egen og Tusinder af Andres Erfaring. I Ældster af Israel, I, som have været udsendte med Evangeliets Lærdomme til Verden, have I ikke havt Fremgang? Jo, Sandhedens Grundsætninger have trængt sig frem blandt alle Stammer, Tungemaal og Folk, hvor I have forkyndt dem. Disse

Lærdomme ere uden Modsigelse og Tvivl; ingen Ordkløver kunde gjendrive eller fremkomme med et eneste Argument, der var stærkt nok til at tilintetgjøre de Grundsætninger, som læres af Israels Ældster.

Broder Joseph indførte en heel Deel nye Lærdomme. Det var en fuldkommen nye Lærdom for denne Slægt, men i Virkeligheden en gammel een, at blive døbt til Syndernes Forladelse — at det var absolut nødvendigt; og derefter at annamme Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, saavel som mange andre Lærdomme, der, endskjøndt de i Virkeligheden ere gamle, dog ere sande og nye for denne faldne Generation.

Da de Ældste begyndte at prædike „Mormonisme" for en tyve Aar siden, toge de Bibelen og beviste ethvert Punkt af deres Lære for Folket. Hvad sagde Præsterne om Eder? Kunne I erindre hvad de sagde i de forskjellige Stater, hvor dette Evangelium først forkyndtes? hvilke Argumenter de betjente sig af for at tilintetgjøre den Lære, I troede? Ja, Præsterne udbasunede fra Prædikestolene: „Joe Smith! Joe Smith! Bedrager! Bedrager! Han forfører Folket! Joe Smith, Skattegraveren! Han er en Aandemaner! en Lykkeridder!" Hvilke prægtige Argumenter! Ingen Beviisførelse er saa god som denne. I vide, at dette var Maaden, hvorpaa de modbeviste de Lærdomme, som denne Kirkes Ældster forkyndte.

Da I fremkom med Mormons Bog, var Argumentet, som fremførtes mod den: „Det er Bedrageri! Joe Smith er en Bedrager!" Disse og lignende smukke Udtryk have været de eneste Argumenter, de have benyttet sig af fra først til sidst; men de have ikke kunnet anføre et eneste Skriftsted eller en fornuftig Grund imod den Religion, som denne Kirke lærer og troer.

Hvad er der bleven sagt til Eder? Hvad er der bleven sagt til mig? „Dersom I, naar I prædike denne Lære, ikke vilde tale om Joseph Smith, ei heller om Mormons Bog eller Zion, saa vilde alt Folket slutte sig til Eder." Jeg sagde, det vilde ikke være dem til noget Gavn, om vi skulde opfylde deres Forlangende. Hvad jeg har modtaget fra Gud, har jeg modtaget ved Joseph Smith; han var Redskabet, som Herren betjente sig af. Om jeg forkaster ham, maa jeg forkaste disse Principer; thi de ere ikke evne aabenbarede, forklarede eller fortolkede af nogen Mand siden Apostlernes Dage. Om jeg lægger Mormons Bog væk, bliver jeg nødt til at negte, at Joseph er en Prophet; og dersom jeg forkaster Læren om Israels Indsamling og Zions Opbyggelse, og ophører at prædike om samme, maa jeg ogsaa forkaste Bibelen og følgelig kunde jeg ligesaa gjerne gaa hjem som at paatage mig at prædike uden disse tre Lærdomspunkter.

Nogle af de Ældste i Kirkens første Dage følte sig undertiden noget forknytte og bange, naar de skulde bevidne, at Joseph var en Guds Prophet. Nu derimod er dette ikke saa nyt længere, og de Ældste have mere Frimodighed til at fortælle Verden den store Sandhed, at Gud har opreist Propheter og Apostler paa Jorden. Nogle ere begavede med større moralsk Mod end Andre. Jeg veed, at et Menneskes Aand i Almindelighed har Mangel paa Selvtillid og lader sig let gribe af Frygtsomhed. Ældsterne i Israel føle især, hvorledes Folkets Fordomme virke paa dem og staae deres Aand imod; men naar de først aabne deres Mund og bekjende, at Joseph er en Prophet, kommer der med Eet en saadan Strøm af Lys og Kraft over dem, at de føle som om de havde Mod til at udfordre hele Verden. Førend de komme frem og faae aflagt dette Vidnesbyrd bæver deres Hjerte af Angst og deres Knæe slaae imod hinanden, næsten ligesom Beltsazars; men naar de eengang

have forsøgt det, vilde de siden faae Frimodighed nok.

Jeg tænker Flere af Eder har Erfaring nok i saa Henseende. Een af vore Ældster, med hvem jeg er bekjendt, blev engang nødt til at holde en Tale. Han havde aldrig været istand til at sige, at Joseph var en Prophet; men nu stod han der midt i en Forsamling: Huset var propfuldt af Mennesker, Vinduerne og Dørene vare fulde og udenfor paa det Grønne var der ogsaa fuldt af Folk, som ventede paa at faae høre en „Mormonpræst" tale. Der var ingen andre Hellige tilstede end denne ene Broder, og han blev opfordret til at tale. Han tænkte, han vilde holde Bøn og derpaa hæve Forsamlingen. Han havde aldrig tilfulde følt, at Joseph Smith var en Prophet; men nu maatte han sige „Joseph," enten det saa blev godt eller galt. Saa snart han fik sagt „Joseph," og derefter, „er en Prophet," blev hans Tunge løsnet, og fra den Stund af kunde han tale, og han prædikede, indtil det blev næsten mørkt.

Herren udgyder sin Aand over en Mand, naar han bærer Vidnesbyrd om det, Herren indgiver ham. Fra den Dag af indtil nu har han aldrig været i Forlegenhed, naar han skulde bevidne, at Joseph var en Prophet.

Da Broder Joseph aabenbarede den store Hemmelighed „Daab for de Døde," tænkte saa ikke mange af de Ældste i Israel: „Mormonismen kan ikke holde sig, den vil gaae tilgrunde. Ethvert Lærdomspunkt, Broder Joseph frembragte, har mødt Modstand af Verden. Vi vide Alle, at de komme i Modstrid med Sectismens Indflydelse og enhver Indflydelse, som ikke er af Gud.

Da de Ældste fremtraadte med denne Læresætning, troede Præsterne, at de mageligt kunde bringe dem til Taushed. Men da de toge sig for at bevise Læren om Daab for de Døde, vare Præsterne da heldige i at gjendrive de Ældstes Beviser? Nei. Denne Læresætning har kjæmpet sig seierrigt gjennem al Sectisme (ved Sectisme mener jeg falsk Religion); og den er saa langt fra at blive tilintetgjort af hele den øvrige Verden, at den tvertimod, hvorsomhelst I komme, er ligesaa populair som nogen anden Læresætning; man troer ligesaa beredvilligt og hurtigt paa den som paa nogen anden.

I kunne af de faa Bemærkninger, jeg gjør med Hensyn til Evangeliet, forstaae, at Noget af det, som aabenbaredes ved Br. Joseph, kom i Strid med vore egne Fordomme; thi vi vidste ikke, hvorledes vi skulde forstaae det. Jeg vil anføre mig selv som Exempel. Jeg kunde aldrig overtale mig til at troe, at Gud vilde styrte Alle og Enhver ned i Søen, der brænder med Ild og Svovl, for at pines af Djævelen i al Evighed, for enhver lille Synd, man havde begaaet, — hvilket var bleven mig lært fra min Barndom af; men alligevel vare mine Traditioner saadanne, at da jeg første Gang fik see Aabenbaringen, kaldet „Synet," (om de forskjellige Saligheder, Pagtens Bog Side 233.) var den aldeles modsat hvad man havde indprentet mig. Jeg sagde, vent lidt. Jeg forkastede den ikke, men jeg kunde ikke forstaae den. Da kunde jeg mærke, hvad Virkning vildfarende Traditioner havde paa mig. Sæt at Alt, hvad mine Forældre og min Præst havde lært mig angaaende Himmel og Helvede havde været sandt, saa vilde min Forstand være kommen lige i Strid med Lærdommen, aabenbaret i „Synet." Men jeg pleiede at tænke og bede, og at læse og tænke, indtil jeg kunde vide og forstaae for mig selv ved den Helligaands Lys. I Førstningen kom det lige i Strid med mine egne Følelser, endskjøndt jeg aldrig havde kunnet troe som Massen af de Christne, der omgav mig; men jeg

vidste ikke hvorvidt min Tro var rigtigere end deres, førend jeg havde prøvet og overveiet min egen; og fandt da ud, at jeg ikke var saa fjernet fra deres, som jeg troede. Der behøves altsaa den Helligaands Bistand for at kunne gjennemtrænge Traditionens Slør og see de aabenbarede Sandheder om de himmelske Ting i det rette Lys.

Jeg vil nu give Plads for Broder Thomas Bullock til at oplæse Aabenbaringen om „det celestiale Ægteskab.“

Blandinger.

I Rusland er en ondartet Sygdom udbrudt blandt Hornqvæget.

Den Imbros i det græske Archipelagus er bleven hjemsøgt af nogle stærke Jordskjælv, hvorved 4 Landsbyer med 1400 Huse ere jevnede med Jorden.

Vesuv i Italien har i de sidste Maaneder udspyet Lavastromme fra Aabninger paa Bjergets Sider, og disse begynde nu at blive farlige for Omgivelserne. Navnlig gjelder dette om den fra den saakaldte „Grotta del Napillo“ kommende Strøm, som, efter først at have flydt en stor Strækning under Jorden, udgyder sig i fem Arme, af hvilke den ene alt er rykket temmelig nær frem til Kirkegaarden ved Potici.

Erkebiskoppen i Wien har anbefalet offentlige Kirkebønner for, at Paven maa beholde sin verdslige Magt og Myndighed.

Tiltrods for „Moniteurs“ Erklæring for to Maaneder siden, at Frankrig afvæbnede sig, bringer et næsten ligesaa officielt fransk Blad „Moniteur de la Flotte“ den Efterretning, at to nye Jerndampfregatter „Gloire“ og „Invincible,“ hver paa 40 riflede Kanoner og 900 Hestes Kraft, ere nær ved deres Fuldendelse, at 200,000 Bomber og 30,000 Rifler ere bestilte til Flaaden, at to nye Staal-Damp-Linieskibe „Magenta“ og „Solferino“ allerede ere paa Stabelen, det ene i Brest, det andet i Cherbourg, samt at Befaling er given til i Løbet af de næste 18 Maaneder at have 20 staalforhudede Linieskibe og 50 Jernkanonbaade færdige, Kystbefæstningerne i Middelhavet og i Canalen sættes istand, og endelig fremgaae Frankrigs fredelige Hensigter af en nylig given Befaling til at sætte Cherbourg i Krigstilstand.

I Portsmouth i England udrustes 8 Kanonbaade, og i Plymouth 3 Damplinieskibe, hvilke skulle afgaae til China; men „Advertiser“ vil vide, at Regjeringen har isinde at sende 40 Krigsskibe til China. Fra Woolwich til Southampton har man afsendt Transporter, bestaaende af 2,000,000 Patroner, Bomber og 107 Kister Geværer, for paa Postdampskibe at sendes over Alexandria til China.

Der er nu fremkommet Oplysninger angaaende den Franklinske Nordpolsexpedition. Capitain M'Clintock, som i disse Dage er vendt tilbage til Portsmouth fra en Polarreise, er paa Nordvestkysten af King Williams Island kommen i Besiddelse af et Memorandum, der er undertegnet af Capitainerne Crozier og Fitzjames af den Franklinske Expedition, og dateret den 25de April 1848, af hvilket fremgaaer, at Mandskabet, 105 Mand stærk, havde maattet forlade Skibene „Terror“ og „Erebus“ i Isen, og var under Commando af Capitain Crozier brudt op til Fiskriver. Der anføres tillige deri, at Sir John Franklin allerede er død den 11te Juni 1847.

I Birmingham, i en tæt befolket Deel af Staden, er en stor Knaldhættefabrik fløiet i Luften, og mange Arbeidere omkomne. Hele Fabrikbygningen styrtede sammen med et rædsomt Tordenbulder, hvorved 60—70 Mennesker, for Størstedelen Fruentimmer, begravedes under Ruinerne. Kun 17 bleve trukne levende, men stærkt forbrændte, frem af Gruset. Forøvrigt fandtes kun forkullede Lig. Der menes, at det for Fremtiden vil blive forbudt at anlægge slige farlige Etablissementer inde i Byen.

Den nylig afdøde Keiser af Marokko i Nord-Africa, Muley Abderrhaman, opnaaede en Alder af 81 Aar. Den nye Keiser, Sidi Mahomed, drager omkring i Spidsen for en Hær paa 25,000 Mand og lader sig hylde. For at det ikke skal falde Nogen ind at gjøre Ophævelser, lader han et vist Antal afhugne Hoveder, der have siddet paa gjenstridige Halse, bære foran sig paa lange Spyd.

Amerika: Paa Newfoundland har man fornylig gjort overordentlig rige mineralske Opdagelser, hvoriblandt en Mængde Sølv.

I Halifax har en Ildebrand anrettet Ødelæggelser for 2 Millioner Rdl.

I New York er der aabnet en Kirke for Døvstumme, den første i Verden. Planen dertil skriver sig fra en Præst, Thomas Gallandet, der har indlagt sig megen Fortjeneste saavel i Europa som i Amerika som Lærer for Døvstumme.

I Philadelphia er der nylig oprettet en Menighed, der kalder sig „de bibelske Christnes Kirke.“ Menighedens Medlemmer forpligte sig til ikkun at nyde Plantespiser og at afholde sig fra berusende Drikke.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
E. E. Lindholm, Sundsvall . . .	15	„	„
R. Berndtson, Gøtheborg	5	„	„
A. P. Trane, Kjøbenhavn	48	„	„
M. Nissen, Lolland	12	3	11
H. Jensen, Aalborg	20	5	„
P. E. Rønnow, Fyen	8	2	15
Summa	109	5	10

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af E. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 4. *Den 15. Novbr. 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Zion.

(Fra „the Millennial Star.“)

Blandt de store Begivenheder, der udmærke det nittende Aarhundrede, indtager de Sidste-Dages Helliges Indsamling til Klippebjergene i Utah en fremragende Plads.

Dette „besynderlige Folk“ forbauser endog denne Undergjerningers Generation. Hvorsomhelst „Mormonismen“ faaer Fodfæste, synes de, der annamme dens Principer, at blive inspirerede af det uimodstaaelige Ønske at ville forlade deres Fædreland og drage til de Helliges Samlingssted.

Den blomstrende Ungdom, der netop staaer paa Overgangen til Livets Alvor, den Midaldrende og den Graahaarede, den dygtige Haandværker, den simple Arbeider, den finere Opdragne, den Haardføre og Stærke, den Rige, den Fattige, den Alvorlige og den Muntre — alle Slags, fra alle Secter, Partier og Nationer, blive ved Annammelsen af denne saa forhadte Religion „døbte i een Aand til at være eet Legeme;“ og saa snart Omstændighederne kunne tillade det, seer man dem bryde op og begive sig til „Mormonernes“ Hjem. Forunderligt i Sandhed, er det ikke? Men naar vi tilbagekalde i vor Erindring de mange onde Beretninger, som Fru Rygte — een af de falskeste Matroner, men som desuagtet indlades i de fornemste Selskaber — har udbredt om „Saltsøstaden,“ naar vi betænke den lange og besværlige Reise over Have, Sletter og Bjerge, samt Ubeqvemmeligheder, der uundgaaeligen maae finde Sted i et Nybygger-Land, naar vi see „Onkel Samuels“ (de Forenede Stater) øiensynlige Hensigt at knuse den unge Stat lige i dens Fødsel, naar vi ihukomme Smerten ved Sønderrivelsen af de stærke Baand, der saa inderligt sammenknyttede dyrebare Slægtninge, for at trodse disse Farer og den uvisse Skjebne, da stiger Forundringen, og Forbauselsen naaer sit Høidepunkt.

Spørg disse Pillegrime, (som i Forbigaaende sagt see nok saa glade og lykkelige ud) spørg dem, hvor de drage hen og i hvad Hensigt. „Vi gaae op til Zion,“ lyder Svaret, „for at lære om Guds Veie, at vi kunne vandre paa hans Stier.“

„Zion!“ siger en andægtig-udseende Person med sort Kjole og hvid Krave, „Zion, I stakkels, bedragne Mennesker, er en a a n d e l i g Stad, der findes i de Troendes Hjerter.“

„Zion!" udbryder en ivrig lille Mand med vigtig Mine, der ansees for ufeilbarlig i bibelsk Geographi. „I gaae i forkeert Retning. Bjerget Zion ligger ved Jerusalem i Øst, og I reise til Amerika i Vest."

„At lære om Guds Veie!" siger en Tredie; „kunne I ikke lære dem af Bibelen og af Præsterne, der have grandsket i hiin hellige Bog hele deres Livstid? Og kunne I ikke tjene Herren i Eders eget Land ligesaa godt som i noget andet?"

Vi ville besvare disse tre Personers Indvendinger.

For det Første er Zion en virkelig Stad, der skal opbygges før Christi Komme.

For det Andet er dens Beliggenhed paa den vestlige Halvkugle „blandt Bjergenes Toppe."

For det Tredie kan man der „lære om Guds Veie" af levende Propheter, hvis Kundskab, erholdt ved Aabenbaring, langt overgaaer og er langt paalideligere end de lærde Meninger af alle „de Høi- og Velærværdige" i hele Verden; og Guds Folk kan paa nævnte Sted „vandre paa hans Stier" meget bedre og meget punktligere, end i en spottende og ugudelig Generations Midte.

Beviser for Sandheden af disse Bemærkninger ville vi hente fra Bibelen — en Authoritet, som ingen af vore tre ovenanførte Venner vil forsøge at modsige.

Psalmisten siger: „Gaaer omkring Zion, omringer den og tæller dens Taarne, lægger Mærke til dens Mure beskuer dens Palladser, at I kunne fortælle det for den Slægt, som kommer herefter." (48, 13.) Selve Læsningen af dette Skriftsted burde uden videre Beviser være tilstrækkelig til at overtyde ethvert fornuftigt Menneske om, at det er en virkelig Stad, Talen her dreier sig om. Men see Esaiæ 60de Cap. Der læse vi om et Sted, hvortil Folk fra alle Nationer skulle komme, bringende med sig deres Sølv, Guld og alle Slags Kostbarheder til dets Forskjønnelse. Endskjøndt det her omtalte Sted har været forladt og forhadt, og dets Indbyggere trængte, — endskjøndt Vold, Ødelæggelse og Forstyrrelse en Tid har hjemsøgt det, vil dog den Tid komme, da dets Storhed og Vælde skal indgyde dets Fjender Skræk. Guds Herlighed skal opgaae over det og han selv vil komme dertil, thi Stedet skal være „hans Bolig;" og alle Nationer og Riger skulle anerkjende dets Overhøihed eller ødelægges. Dette Sted kalder Herren „Zion," og han siger, at alle Folk skulle kalde det ved samme Navn. „Deres Børn, som Dig trængte, skulle gaae nedbøiede til Dig og de skulle nedbøie sig for dine Fødders Saaler, ja Alle, som Dig bespottede; og de skulle kalde Dig Herrens Stad, Zion, den Helliges i Israel." (14 V.)

Det vilde være Stof til megen Morskab at antage, at disse Ting skulde finde Sted i Hjertet, ligemeget hvor stort eller troende det end monne være. Men vi ville gaae videre og undersøge Stadens Beliggenhed.

Det er fuldkommen rigtigt, at der er et Sted ved Jerusalem ved Navn Zion, der omtales i Skriften, og som benævnes saaledes af Indbyggerne i Palæstina; men dette Sted er ikke det samme, som det, Propheterne omtale som de Helliges Indsamlingssted i de sidste Dage. „Zions Bjerg ligger smukt, er det ganske Lands Glæde, paa de nørre Sider, en stor Konges Stad." (Ps. 48, 3.) Kast nu et Blik paa Kaartet over Palæstina. Det „hellige Land" selv ligger i den sydlige Deel af Asien; Jerusalem er i den sydlige Deel af Palæstina, og Bjerget Zion er en Høi, beliggende paa den sydlige Side af Jerusalem, Davids Stad. Men David siger, at Zion skal ligge paa den nordlige Side; derfor kan Zion ved Jerusalem ikke være Samlingsstedet, hvor

den store Konges Stad skal bygges, og om hvilken David, Esaias og mange andre af Propheterne have skrevet. Hør endvidere hvad Micha siger om denne Gjenstand. Efter at have talt om de Synder og Vederstyggeligheder, som Israels Præster og Fyrster gjorde sig skyldige i, siger han: „Derfor skal Zion pløies som en Ager for Eders Skyld, og Husets (Templets) Bjerg blive til en Skovhøi.“ (3, 12.) Denne Propheti er gaaet i bogstavelig Opfyldelse. Zions Høi er bleven gjennemskaaret af Plovjernet, da man havde til Hensigt at opdyrke den, hvilket omtales af flere Reisende i hine østlige Egne. Men Micha fortæller os ikke blot om nævnte Høis Skjebne, men siger os i det næste Vers tillige hvor Zion i de sidste Dage skal blive: „Men det skal skee i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være beredt paa Bjergenes Top, og det skal ophøies over Høiene, og Folk skulle løbe dertil; og mange Hedninger (Nationer) skulle gaae og sige: kommer og lader os gaae op til Herrens Bjerg, og til Jacobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, at vi maae vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaae en Lov, og Herrens Ord af Jerusalem.“ (4, 1. 2.) Endvidere underretter Esaias os i sit 33, 15 - 17 om, at Guds Folk skal „boe i de høie Stæder,“ at „Klippernes Befæstning skal tjene dem til Forsvar,“ at „deres Brød skal gives dem, deres Vand er vist, og deres Øine skulle skue Kongen i hans Deilighed; og han siger, det skal være i „et langt fraliggende Land.“ I 18de Cap. taler han ligeledes om, at Folk samles til et Sted kaldet Zion i et Land, „som er under Vingers Skygge paa hiin Side af Morlands Floder,“ hvor Gud skulde „opløfte Bannere paa Bjergene“ for Nationerne.

Lader os nu kaste et Øie paa det Sted, hvor de Sidste-Dages Hellige indsamles. Naar vi betragte Amerikas Kaart, slaaes vi først af Landets besynderlige Form. Om vi overskue hele Kloden, ville vi ingensteds finde et Land, der ligner det. Fra Jerusalem er det hiinsides Morlands Floder, langt fraliggende, og udstrækker sig mellem de to store Have i Form af Vinger — Nord- og Syd-Amerika, og disse to Vinger forenes ved Jordtangen Panama. „Paa Siden af den nørre“ Vinge af det store Continent „paa Bjergenes Top“ og „høit ophøiet over“ saadanne smaa „Høie“ som Bjerget Zion ved Jerusalem, er et Folk, udsamlet fra alle Nationer, beskjæftiget med at opbygge den „store Konges Stad“ — ja et Huus for Jacobs mægtige Gud. Midt under Undertrykkelse, falske Beskyldninger og de grusomste Forfølgelser begynde de øde Steder ved deres ubetvingelige Energi og utrættelige Anstrengelser at blomstre, og Bjergene gjenlyde af Larmen af de Industridrivendes Virksomhed, ledsaget af Glædessange. Dette er een af „Zions Staver.“ Her boe Guds Propheter, der have Rigets Nøgler; her ere inspirerede Mænd, som forkynde Herrens Villie; og hertil flokke de Hellige sig for at lære dem at kjende og for at udøve dem.

Michæ Propheti er et fuldstændigt Svar paa det Spørgsmaal: „Kunne vi ikke lære Herrens Veie af Bibelen og af Præsterne, der saa længe have grandsket den?“ Thi dersom vi kunde lære Alt, hvad som er nødvendigt af den og dem, vilde det være aldeles overflødigt for Folket i de sidste Dage at gaae op til „Herrens Huus paa Bjergenes Top“ for at lære den at kjende. Denne Propheti tjener ogsaa som Svar paa det Spørgsmaal: „Kunne vi ikke tjene Herren i vort eget Land, ligesaa godt som i hiint?“ Thi vi kunne ikke tjene Herren som det sig bør, uden vi forstaae hans Villie, og denne vil ikke blive os tilkjendegivet i dens Fylde noget andet Sted end i „Zion.“

Der er mange Grunde, som bevægede de Sidste-Dages Hellige til at gaae til Zion. Frygtelige og om sig gribende Straffedomme ere i færd med at udøses over Nationerne, der have forglemt deres Gud, og Zion er et Tilflugtssted. Esaias siger: „Herren haver grundfæstet Zion, paa det hans Folk skal have Tilflugt i den." (14, 32.) Joel siger: „Paa Bjerget Zion skal der være Raad til at undkomme." (3, 5.) Naar Hunger kommer, og Jorden ikke længere giver sin Grøde, naar Gud skal forbande Vandene og forvandle dem til Blod, (Aab. 16, 4–7.) da skulle Zions Indbyggere være befriede for disse Lidelser; thi, siger Esaias, „deres Brød skal gives dem og deres Vand er vist," og naar Kongen skal komme i sin Deilighed, skulle de see hans Ansigt, og „Herren skal regjere over dem paa Zions Bjerg evindeligen."

Ved at drage op til Zion ville de Hellige ogsaa undgaae den Haan og de Fornærmelser, som de saa ofte ere nødte til at taale af Folk, der sige sig at være Christne. Mange af dem afkaste ved deres Emigration tillige deres Trældomsaag og blive frie Mænd og Qvinder, og faae Leilighed til at erhverve sig den nødvendige Deel af Livets Fornødenheder, af hvilke de kun nød i knapt Maal i deres Fødeland; og i Zion kunne de anvende sine Kræfter til Opbyggelsen af Guds Rige, istedetfor at hjælpe til at lappe paa de menneskelige Regjeringer, der ere raadne og med stærke Skridt gaae sin Undergang imøde.

Men den fornemste og vigtigste Aarsag, der tilskynde de Hellige at udvandre, er det Factum, at Gud har befalet dem at gjøre saa, og de vide det. Derfor kunne hverken Farerne, der true dem paa Reisen, de Ondskabsfuldes Trusler, eller Bagtalerens onde Beretninger formaae at holde dem tilbage et eneste Dieblik. De ere trætte og kjede af Christenhedens Hykleri, Falskhed, Ureenhed, Horeri, Undertrykkelse og dens mangfoldige Vederstyggeligheder, og de forlade dem med Glæde for at kunne indaande en reen Luft og „opreise en hellig Sæd for Herren."

Zion er kun „lille" i Sammenligning med Verdens Riger; men Gud vil gjøre den til et „stærkt Folk." Zion er endnu ikke uafhængig af Hedningerne, da den endnu ikke er forløst; men Dagen er nær forhaanden, da Hedningernes vilde og blodtørstige Hærskarer ville sige: „Lader os ikke gaae op til Zion til Strid, thi Zions Indbyggere ere forfærdelige." „Zion skal strække sine Snorer langt ud og befæste sine Nagler; thi den skal udbryde paa høire og venstre Side, og de ødelagte Stæder skulle beboes;" dens tidligere beboede Stæder „skulle forløses ved Dom;" de, som have været fordrevne, skulle vende tilbage, og komme til Zion; Fryd og Glæde skulle de bekomme, og Sorrig og Suk skal flye fra dem." Hykleren og den, der beflitter sig paa Uret, skal udrenses af dens Midte, „naar Dom bliver lagt til Maalesnor og Retfærdighed til Rettelod," og „Herren skal skabe over hver Bolig paa Zions Bjerg og dens Forsamlinger, en Sky og Røg om Dagen, og en skinnende Ildslue om Natten." Jordens Konger skulle høre om Zions Herlighed „og vandre ved Lyset, som er opgangen over den;" de skulle see det og „forbauses; Bævelse skal betage dem, og de skulle haste bort." Zion skal „smykkes som et Pallads" og berede sig for sin Konge, ligesom „en Brud pryder sig for sin Mand."

Vi ville slutte denne Afhandling med Propheten Esaiæ Ord i hans 62de Capitel:

„For Zions Skyld vil jeg ikke tie, og for Jerusalems Skyld vil jeg ikke være stille, indtil dens Retfærdighed udgaaer som et Skin, og dens Salighed brænder som et Blus. Og Hedningerne skulle see din Retfærdighed og alle Konger din Herlig-

hed; og Du skal kaldes med et nyt Navn, hvilket Herrens Mund skal nævne. Og Du skal være en deilig Krone i Herrens Haand, og en kongelig Hue i din Guds Haand. Man skal ikke ydermere kalde Dig en Forladt, ei heller skal dit Land kaldes ydermere ødelagt; men Du skal kaldes min Lyst i det, og dit Navn skal kaldes en ægte Hustru; thi Herren haver Lyst til Dig, og dit Land skal være en ægte Hustru. Thi som en ung Karl holder Ægteskab med en Jomfru, saa skulle dine Børn holde Ægteskab hos Dig; og som en Brudgom glæder sig ved en Brud, skal din Gud glæde sig ved Dig — — — — —. Og de skulle kalde dem et helligt Folk, Herrens Igjenløste; og Dig skal man kalde en søgt Stad, ja en Stad, som ikke er forladt."

Menneskets Arbeidskraft bedre end Penge.

(Fra „the Millennial Star.")

Til Udførelsen af Planer, Hensigter og Foretagender ere Midler nødvendige. Alt kan udføres ved Midler; Intet uden dem. Men Midlerne ere forskjellige. De fleste Mennesker vilde maaskee udbryde: „Giv os Midler, giv os Penge, og vi kunne udrette Hvadsomhelst." Men Faa kunne fatte Værdien af andre Midler; derfor synes Penge for de Fleste at være Alt og den store Kraft, som bevæger Verden. De Overfladiske dømme Alt og Alle i Samfundet efter Penge. De indbilde sig, at Formue giver virkelig Ære, Livsvirksomhed, Magt, Storhed og Fremgang baade til Individer og Nationer. Og dog er det i Virkeligheden ikke saaledes. Pengenes Magt bestaaer kun i Indbildningen. De have kun den Værdi, som Overeenskomst imellem Mennesker giver dem; men fordi Samfundet har gjort Penge til sin Gud, derfor indbilder Mængden sig, at man med dem kan udrette Alt.

Vi agte ikke her at moralisere over Forfængeligheden og Vederstyggeligheden af Pengebegjerlighed og Mammon-Dyrkelsens Afguderi. Vi ville kun anstille nogle Betragtninger over Pengenes Beskaffenhed som Midler i Samfundet. Ved Ordet Middel i Almindelighed forstaae vi det, hvorved man kan opnaae en Hensigt eller et Diemed. Forsaavidt som Samfundet anerkjender Penge som Midler i et eller andet Diemed, have de en vis Værdi som Omsætnings- eller Byttemiddel, og ere som saadanne Formuens Repræsentativer. For at lette Handel og Samqvem imellem Individer og Nationer ere Penge udentvivl uundværlige i Samfundets nærværende Tilstand. Men man maa aldrig lade af Syne, at Penge i og for sig ere værdiløse, endskjøndt smaa Stykker Papir, under visse fastsatte Forholde, tænkes at forestille endog Millioner af Værdi. Den hovedsagelige Nytte af Penge er, at man for dem ikke alene kan tiltuske sig eller kjøbe Ting, der ere uundværlige for Tilværelsens Vedligeholdelse, men ogsaa Raadigheden over Menneskenes Talenter, Evner, Arbeidskræfter, osv.

Philosophisk anskuet kan man med Føie sige, at Penge ere værdiløse Midler i Sammenligning med Anvendelsen af Menneskets iboende Evner og Arbeidskræfter. Naar det derfor siges: „Giv os

Penge som Midler til at udføre store Diemed," saa ville vi snarere sige: „Giv os arbeidsdygtige og moralske Mennesker som Midler." Vi ville forsøge at oplyse dette ved et Exempel: En Flok Mennesker i Besiddelse af Guld, Sølv og Penge komme overeens om at drage hen til et øde eller ubeboet og uopdyrket Sted for at nedsætte sig der og danne et Samfund. De drage derhen, stolende paa, at deres Penge snart ville forskaffe dem hvad de behøve. De ankomme til Stedet, men da de Alle have Penge nok og ansee sig for gode til at arbeide, saa vil Ingen af dem bestille noget. Følgen deraf er naturligviis, at de snart allesammen omkomme, eftersom de ikke kunne spise sine Penge, og disse kunne ei heller opbygge Huse, opdyrke Marker, eller plante Haver; altsaa: Penge ere under saadanne Forholde værdiløse.

Et andet Exempel: En Flok arbeidsdygtige og nøisomme Mennesker, der ikke ere rige, men have saavidt Midler, at de kunne reise hen til et afsidesliggende Sted, drage derhen forsynede med de høist nødvendige Arbeidsredskaber og Sædsorter. De arbeide i Enighed og Samdrægtighed, og det vil ikke vare mange Aar, førend Marker ere opdyrkede, Avlsgaarde og Stæder opbyggede, og Grundvolden er lagt til stigende Velstand og Velvære og en blomstrende Nation fremstaaer. Udrettede Penge dette? Nei, men Anvendelsen af Menneskets Talenter, Evner og Arbeidsdygtighed; altsaa: Mennesker ere bedre som Midler end Penge.

Vi ville anvende det sidste Exempel paa de Sidste-Dages Hellige. De fleste af dem ere ubemidlede; alligevel drage de med Glæde ud fra Jordens vældige Nationer, samle sig ifølge sin Tro til en Nation for ved deres forenede Bestræbelser at opbygge et Rige — Guds Rige paa Jorden. Hvad de hidindtil have gjort opvækker allerede Verdens Forbauselse, hvilken vil voxe, eftersom Værket skrider frem. Nogen monne spørge: Men behøve ikke de Sidste-Dages Hellige Penge og andre materielle Midler til Udførelsen af deres Diemed? Vi svare: jo, saalænge saadanne Midler ere nødvendige og brugelige iblandt Jordens Nationer; men de Sidste-Dages Hellige ville aldrig ansee Penge som det høieste Gode eller som Diemedet for deres Virken. De have et ædlere Maal for Die, nemlig: Guds Riges Opbyggelse. Vi indrømme villigen, at Riget ikke kan opbygges uden Midler, men de Sidste-Dages Hellige ville erhverve de fornødne Midler ved deres Arbeidsomhed, Nøisomhed, Flid og Gudsfrygt. De ville først tragte efter Guds Rige og hans Retfærdighed; og dersom de gjøre dette, dersom de ere trofaste mod deres Gud, da vil han velsigne deres Arbeide. Han vil da styre Begivenhedernes Gang saaledes, at de kunne erhverve de fornødne Midler til deres Emigration, osv. Hjemkomne til Samlingsstedet ville de arbeide paa at opbygge Boliger og Stæder, opdyrke Marker, plante alle nyttige Væxter, efterhaanden anlægge mekaniske Værksteder og Fabrikker og udvikle sig i alle Grene, som henhøre til en Nations Velstand og Velvære, og paa denne Maade samle Rigdom, Magt og Formue. Dette vil skee ved en rigtig Anvendelse af deres Talenter, Evner og Arbeidskræfter, og ved en velordnet Huusholdning med de materielle Midler.

Talende om vort Samfund sætte vi ikke alene Priis paa, at dets Medlemmer anvende sine Gaver, timelige som aandelige, til at erhverve sig Midler paa en tilladelig og retskaffen Maade, men ogsaa paa, at de bestyre de erhvervede Midler paa en saadan Maade, at disse kunne tjene til Udførelsen af det Maal, de have sat sig. Det er ikke nok for en Familie-

fader at være en dygtig, ordentlig og flittig Arbeider, men tillige en dygtig og klog Huusholder; dette gjelder baade Individer og Nationer.

Erfaring og Historie lærer os, at Jordens største Mænd ikke have arbeidet sig op til en fremragende Stilling ved Penge; men at de derimod, kjæmpende med Armod og Trang, undertiden lidende Nød for Livets første Nødvendigheder, miskjendte og maaskee forhaanede, have ved Udholdenhed og Taalmodighed beseiret alle Hindringer og al Modstand, og ikke givet sig, forend de have naaet det tilsigtede Maal, og derved blevet til Nytte og Velsignelse for deres Medmennesker i mange Slægtled.

Saaledes ogsaa med de Sidste-Dages Hellige, de ere miskjendte i deres Bestræbelser og Foretagender; men dersom de ere udholdende og standhaftige i Udførelsen af det store Arbeide, det har behaget Herren at kalde dem til ved sin Prophet Joseph Smith, vil Jordens Nationer tilsidst blive nødte til at erkjende Storheden og Gavnligheden af det sidstedages Værk, der vil reformere og revolutionere Verden i enhver Retning, baade i Politik, Moral og og Religion.

Alt dette, troe vi, vil ikke vorde udført ved det, som Menneskene troe er den hovedsagelige Drivefjeder — Pengenes Magt —, men ved Anvendelsen og Udviklingen af de Helliges iboende Talenter, ved den rette Brug af deres Muskelkraft, ved deres Enighed, Standhaftighed, Udholdenhed og Lydighed mod Guds Bud. Ikkedestomindre troe vi, at Resultatet af deres Arbeide, formedelst Guds Velsignelse, vil vorde: Storhed, Magt, Ære, Anseelse, Rigdom og Indflydelse.

Dette Værk — Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige — begyndte som et lille Sennepskorn, (den organiseredes den 6te April 1830 med 6 Medlemmer) der har skudt en kraftig Væxt og udspredt Grene til alle Sider. Var det ved store Rigdomme og verdslig Viisdom, at det nævnte Værk grundlagdes? Nei, ingenlunde. Desuagtet har Kirkens Medlemmer, endskjøndt de have kjæmpet med trange Kaar, lidt Trængsel, Fængsel, Forfølgelse og Forhaanelse, arbeidet sig frem, styrkede af Israels mægtige Gud, saa at de nu, hvad Folkeantallet angaaer, kunne udgjøre en Stat i den amerikanske Union. Hundreder af Missionærer ere udgangne uden Understøttelse fra sit Hjem, og hvad have de ikke allerede udrettet i de sammenligningsviis faa Aar? Arbeidet vil stadigen voxe, indtil der er udført, hvad der skal, indtil de Adspredte og Fordrevne af Pagtens Folk ere indsamlede, indtil Riget er stadfæstet, saa at ingen Magt kan rokke det. Himmelens Gud vil udføre denne forunderlige Gjerning ved at anvende de Fattige, de Retskafne, de Oprigtige af Hjertet. Han vil ved dem beskjæmme Verdens Store, Vise, Mægtige, Rige, alle dem, som have troet sig at være noget, som have stolet paa Afguder istedetfor paa den sande, levende Gud. Samfundets store Gud — Mammon — vil da ikke vorde dyrket, og Menneskene ikke længere bedømte efter Penge; men efter deres Retskaffenhed og Dygtighed.

Brev fra Ældste Erastus Snow.

Great Salt Lake City d. 15. Septbr. 1859.

Ældste C. Widerberg.

Kjære Broder!

Jeg er saa lykkelig at kunne underrette Dem om, at Emigranterne fra deres Arbeidsmark ere alle ankomne hid. Nogle svenske, danske og islandske Familier ankom i Capitain Browns Compagni, omtrent for tre Uger siden; en 200 med Haandkarrer sidste Søndag for en Uge siden, og Resten med Vogntog i Capitain Neslens Compagni idag. Alle synes at føle sig vel paa faa Undtagelser nær. De have havt en lykkelig Reise. Vogne og Proviant blev sendt ud herfra for at møde ethvert Compagni en 100 a 170 engl. Mile ude og hjælpe dem ind. De første Compagnier bleve snart adspredte og fandt Hjem hos deres Beslægtede, Venner og Bekjendte. De just nu ankomne ville ogsaa snart blive adspredte iblandt de Helliges Settlementer fra Brighams City 60 Mile i Nord til Sanpete County 140 Mile i Syd.

Vogntoge med Kjøbmandsgods have næsten daglig passeret ind i en lang Tid, og for Nærværende er Territoriet overflødigen forsynet med saadanne Varer, som vi ikke selv kunne producere her, og til meget moderate Priser i Sammenligning med hvad vi før maatte give.

Nærværelsen af de Forenede Staters Tropper i Territoriet, tilligemed deres Følge af Speculanter, Skakrere, Spillere og andre Dagdrivere, tilligemed den forøgede Indførsel af stærke Drikke, har havt en skadelig Indflydelse paa den Deel af Indvaanerne her, som ikke tilforn have været tilstrækkeligt provede med os i vore Trængsler og Gjenvordigheder. Ikkedestomindre forvente vi med Tillid, at den Tid er snart forhaanden, da vore Fjender, som bestandigt have lagt Planer for at ødelægge Guds Salvede, skulle forlade dette Land mismodige. Mange af dem ere allerede gaaede, og Andre berede sig til at drage herfra.

Capitain, Ældste W. H. Hooper, vor nylig valgte Repræsentant til Congressen i Washington, forventes at afreise herfra i Selskab med et Parti Missionairer, som ere bestemte deels til de Forenede Stater, deels til Europa. Iblandt de sidste ere vore fælles Venner og elskede Brødre John Van Cott og O. N. Liljenqvist, hvilke ere bestemte til Danmark.

Maatte Israels Gud bevare disse vore Medarbeidere og føre dem lykkelig til Dem, at de kunne gjøre en virksom Hjælp til at indsamle Christi dyrebare Faar i Folden.

Bestandig bedende for Zions Sags Fremgang i Skandinavien og for Dem og Deres Medarbeidere i hine Lande, forbliver jeg med kjærlig Hilsen til dem alle

Deres Medtjener i Christo
Erastus Snow.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Novbr.

De forskjellige Arbeider, der paahvile Præstedømmet i Missionen, kunne inddeles i tre Hovedafdelinger:

1) Evangeliets Forkyndelse og de Troendes Indlemmelse i Kirken.

2) Den indre Bestyrelse og Arbeidet med at bringe de Hellige fremad til en klar Opfattelse af deres hellige Religion og til Opfyldelsen af deres Pligter.

3) Indsamlingen af Israel til Zion.

Under disse Hovedafdelinger kunne alle øvrige Foretagender, Forretninger og forskjelligartede Pligter henføres.

Udførelsen af alt dette paahviler dem, som dertil ere kaldte, og Herren leder sine Tjenere til at varetage de forskjellige Arbeider, som Tid efter anden skulle fremme hans Hensigter. Undertiden fordre Omstændighederne og Værkets Beskaffenhed, at der anvendes mere Opmærksomhed og mere Anstrengelse paa een Deel af Arbeidet end paa en anden, og at der anbringes forskjellige Individer til sammes Udførelse.

Denne Missions Historie viser klarligen, at Herren til forskjellige Tider har kaldet og beskikket forskjellige Mænd til Bestyrelsen og til at være de Helliges Veiledere, alt efter Omstændighedernes Beskaffenhed og Værkets Fremadskriden. De af de Hellige, som have havt Forstand nok til at indsee Nytten og Nødvendigheden deraf, have adlydt disse Veiledere, uden at tage Hensyn til Personen, og have følt sig velsignede i enhver Henseende. De derimod, der have forsøgt at gaae i Rette med Herren, og lastet, fundet Feil ved og ringeagtet de Mænd, han har stillet over dem, have ikke følt sig velsignede, men have efterhaanden tabt Aandens Lys og Veiledning, og tilsidst lidt Skibbrud paa sin Tro.

Det glæder os derfor, at baade Præstedømmet og de Hellige voxe i Anerkjendelsen af, at dette Værk er Herrens, at han staaer i Spidsen for samme, at han ordner det efter sin Viisdom, at han kalder, beskikker eller løser hvem han vil, at han fordrer ubetinget Lydighed, forenet med indbyrdes Enighed og Kjærlighed, af sine Tjenere og Tjenerinder, fordi hans Hensigter, nemlig deres Velfærd og Salighed, ikke kunne opnaes paa nogen anden Maade.

Hvormeget er ikke allerede udrettet formedelst de trofaste Hellige, og hvad vil ikke vorde udrettet, alt eftersom de Hellige voxe i enhver Ting, som henhører til Herrens store Gjerning, hvilken vi ovenfor, for Beqvemmeligheds Skyld, have inddeelt i de tre store Hovedafdelinger: Evangeliets Prædiken og de Troendes Indlemmelse, den indvendige kirkelige Regjering og de Helliges Fuldkommengjørelse, Udsamlingen fra Nationerne og Hjemvandringen til Zion. Disse Formaal maae bestandigt haves for Øie, Intet af dem maa tabes af Syne; enhver af vore Bevægelser, Bestræbelser og Foretagender maae hensigte til deres Fremgang, hvorfor det er nødvendigt at give Agt paa og udføre ethvert Raad, ethvert Vink, vi faae formedelst Herrens Aand og hans bemyndigede Tjenere.

Det er denne forholdsmæssige Samvirken af Hundreder og af Tusinder, som vil tilveiebringe det store Resultat: Guds Riges Grundfæstelse paa Jorden.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 41.)

(Fortsat fra Pag. 41.)

Om Tro.

Troens Væsen og Nødvendighed.

Pagtens Bog. (1ste Forelæsning § 9—13.) „Troen er en Vished, som Menneskene have om Tilværelsen af Ting, de ikke have seet, og Virksomhedsprincipet i alle Fornuftvæsener.

Dersom Menneskene vilde lægge nøie Mærke til sig selv, og vende deres Tanker og Betragtninger til deres egne Gemytters Virksomhed, saa vilde de snart opdage, at det er Tro, og Troen alene, som er den bevægende Aarsag til al Virksomhed hos dem; at uden den vilde baade Sind og Legeme være i en uvirksom Tilstand, og al deres Stræben, baade physisk og aandelig, vilde ophøre.

Dersom denne Klasse (de ved Forelæsningen Tilstedeværende) skulde gaae tilbage og anstille Betragtninger over deres Livs Historie, fra den første Periode, de kunne erindre, og spørge sig selv, hvilket Princip, der ansporede dem til Handling, eller gav dem Kraft og Virksomhed i alle deres lovlige Kald og Bestræbelser, hvad vilde Svaret blive? Vilde det ikke blive, at det var den Vished, vi havde om Tilværelsen af Ting, som vi endnu ikke havde seet? — — — Vilde I bestræbe Eder for at erholde Viisdom og Forstand, med mindre I troede at kunne erlange dem? Vilde I nogensinde have saaet, dersom I ikke havde troet, at I skulde høste? — — — Betænker, og spørger Eder selv, om det ikke er saaledes. Henvender Eders Tanker paa Eders egne Gemytter, og see, om ikke Troen er den bevægende Aarsag til alle Eders Handlinger; og om den er den bevægende Aarsag i Eder, er den da ikke i alle Fornuftvæsener?

Men ligesom Troen er den bevægende Aarsag til al Virksomhed i timelige Anliggender, saaledes er den ogsaa i aandelige; thi Frelseren har sagt, og det er troværdigt, at „hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig." (Marc. 16, 16.)

Ligesom vi ved Troen annamme alle timelige Velsignelser, som vi annamme, saaledes annamme vi i lige Maade ved Troen alle aandelige Velsignelser, som vi annamme. Men Troen er ikke alene Virksomhedens, men ogsaa Kraftens Princip i alle Fornuftvæsener, enten de ere i Himmelen eller paa Jorden." (Læs videre §§ 15, 16, 17; 7de Forelæsn. §§ 3, 5 og følgende; 1ste Forelæsn. § 24; 4de Forelæsn. § 3.

(Side 170, 3.) „See, sandelig, sandelig siger jeg Eder, dette er mit Evangelium, og ihukommer, at de skulle have Tro paa mig, ellers kunne de ingenlunde vorde salige. — — — Og de, der have Tro, skulle I bekræfte i min Kirke ved at lægge Hænderne paa dem, og jeg vil skjenke dem den Hellig-Aands Gave."

Joseph Smith. (Fra hans Levnetsløb, den 27de Juni 1839.) „Troen kommer ved Hørelsen af Guds Ord, formedelst Guds Tjeneres Vidnesbyrd; deres Vidnesbyrd er altid ledsaget af Prophetiens og Aabenbaringens Aand.

Troen kommer ikke ved Tegn, men ved at man hører Guds Ord."

Brigham Young. (Journal of

Discourses 3die Aarg. Side 45.) „Troe I, at Jesus Christus helbredede Alle og Enhver, der vare syge? eller at alle Djævle bleve udkastede i de Landstrækninger, han gjennemvandrede? Jeg troer det ei. Mirakler, Syges Helbredelse, Dødes Opreisning og deslige, vare næsten ligesaa sjeldne i hans Dage, som i vore. En Gang imellem havde Folket Tro paa hans Magt, og da kunde et Mirakel, som man kalder det, blive udført. De Syge, de Blinde, de Døvstumme, de Vanføre og de Besatte vare om ham; men kun nu og da kunde hans Tro have Kraft til at virke, paa Grund af Mangel paa Tro hos vedkommende Individer."

Tro paa Gud.

Bibelen. (1 Petr. 1, 21,) Christus blev „aabenbaret for Eder, som formedelst ham troe paa Gud, der opreiste ham fra de Døde og gav ham Herlighed, saa Eders Tro og Haab maa være til Gud."

Hebr. 11, 6. „Uden Tro er det umuligt at behage ham (Gud); thi det bør den, som kommer frem for Gud, at troe, at han er til, og at han bliver deres Belønner, som søge ham."

4 Mose Bog 14, 11. „Hvorlænge ville de ikke troe paa mig?"

2 Sam. 22, 31; Ps. 18, 31. „Han er alle dem et Skjold, som troe paa ham."

Ps. 4, 6. „Forlader Eder paa Herren."

Ps. 9, 11. „De, som kjende dit Navn, skulle forlade sig paa Dig."

Ps. 17, 7; 37, 40. „Herren vil frelse dem, der troe paa ham."

Ps. 34, 8. „Herrens Engel leirer sig trindt omkring dem, som ham frygte, og frier dem."

Jeremias 17. 7. „Velsignet er den Mand, som forlader sig paa Herren, og hvis Tillid Herren er." (See videre Ps. 32, 10; 40, 5; 84, 13; 118, 8. 9; Ordsp. 16, 20; 28, 25; 29, 25.)

Ps. 125, 4. „De, som forlade sig paa Herren, de ere som Zions Bjerg, der ikke skal ryste, men skal blive evindelig."

Es. 57, 13. „Den, som forlader sig paa mig, skal arve Landet og eie mit hellige Bjerg."

Zeph. 3, 12. „De skulle troe paa Herrens Navn."

Joh. 5, 24. „Hvo, som troer paa den, som mig udsendte, haver et evig Liv."

2 Cor. 1, 9. „Vi skulle ikke forlade os paa os selv, men paa Gud."

1 Tim. 4, 10. „Vi have sat vort Haab til den levende Gud."

1 Joh. 5, 10. „Hvo, som ikke troer paa Gud, haver gjort ham til en Løgner."

Mormons Bog. (Side 156.) Mosias 2, 2. „Og der er ingen anden Frelse end denne, som der er talet om? ei heller er der nogen Betingelse, hvorved man kan blive frelst, undtagen de Betingelser, jeg har sagt Eder. Troer paa Gud; troer, at han er til, og at han skabte alle Ting, baade i Himmelen og paa Jorden; troer, at han har al Viisdom og al Magt, baade i Himmelen og paa Jorden; troer, at Mennesket fatter ikke alle de Ting, som Herren kan fatte.

Og atter, troer, at I bør angre Eders Synder og forsage dem, og ydmyge Eder for Gud, og bede med Hjertets Oprigtighed, at han vil tilgive Eder."

Mosias 1, 15. (Side 154.) „Ingen findes ustraffelige for Gud uden Omvendelse og Tro paa Herrens, den almægtige Guds Navn."

Nephi 5, 8. (Side 463.) „Hvo, som troer paa Christum, troer paa Faderen ogsaa."

Pagtens Bog. (4de Forelæsn. 17.) „Lad Mennesket eengang anstille alvorlige og lyse Betragtninger over Ideerne om Tilværelsen af de ovenomtalte Egenskaber i Guddommen, og man vil see, at saavidt hans Egenskaber angaaer, er der en sikker Grundvold lagt for Udøvelsen af Tro paa ham til Liv og Saliggjørelse. Thi saafremt Gud besidder Egenskaben Kundskab, kan han gjøre alle Ting bekjendt for sine Hellige, hvad der er nødvendigt for deres Saliggjørelse; og da han besidder Egenskaben Kraft, er han derved istand til at befrie dem fra alle Fjenders Magt; og i det see de tillige, at Retfærdighed er en Egenskab hos Guddommen, at han vil behandle dem efter Retfærdigheds og Billigheds Principer, og at en Retfærdigheds Belønning skal ydes dem for alle deres Sorger og Lidelser for Sandhedens Skyld. Og da Dom tillige er en af Guddommens Egenskaber, kan hans Hellige have den urokkeligste Tillid, at de ville i rette Tid opnaae en fuldkommen Befrielse fra alle deres Fjenders Hænder, og en fuldstændig Seier over alle dem, der have søgt at skade og ødelægge dem. Og da Barmhjertighed tillige er een af Guddommens Egenskaber, kunne hans Hellige stole paa, at den vil blive udøvet mod dem, og igjennem denne Egenskabs Udøvelse mod dem vil Trøst og Husvalelse blive dem meddeelt i Overflødighed, midt i alle deres Sorger og Trængsler. Og tilsidst, seende, at Sandhed er een af Guddommens Egenskaber, ledes man til at fryde sig midt under alle Anfegtelser og Fristelser i Haab om den Herlighed, som skal bringes, naar Jesus Christus skal aabenbares, og med Synet henvendt paa den Krone, der skal sættes paa de Helliges Hoveder paa den Dag, naar Herren skal uddele Belønninger til dem, og med den evige Vægt af Herlighed for Øie, som Herren har forjættet at meddele dem, naar han skal bringe dem til sin Throne for at boe for hans Aasyn evindeligen.“ (Læs ogsaa 18de og 19de §.)

(7de Forelæsn. §§ 7 og 8.) „Derfor er det sagt, og det med Rette, at uden Tro er det umuligt at behage Gud. Om man skulde spørge: hvorfor er det umuligt uden Tro at behage Gud? vilde Svaret være: fordi det uden Tro er umuligt for Menneskene at frelses; og da Gud begjerer Menneskenes Saliggjørelse, maa han som Følge heraf begjere, at de skulle have Tro; og han kunde ikke være tilfreds, med mindre de havde den, eller ogsaa maatte han være tilfreds med deres Fordærvelse.

Heraf lære vi, at de mange Formaninger, der ere blevne givne ved inspirerede Mænd, for at de, som have annammet Herrens Ord, skulde have Tro paa ham, vare ikke almindelige Sager, men bleve givne for den bedste af alle Grunde, og det var: fordi uden den var der ingen Saliggjørelse, hverken i denne Verden eller i den tilkommende. Naar Menneskene begynde at leve ved Troen, begynde de at nærme sig Gud; og naar Troen er fuldkommet, ere de ligesom ham; og fordi han er frelst, ere de frelste tillige; thi de ville blive i den samme Stilling, som han er i, fordi de ere komne til ham; og naar han viser sig, skulle de blive ham lige; thi de skulle see ham som han er.“

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Septbr. 1838. (Fortsat fra Side 31.)

I Morges døde en Datter af Ældste Schumway i Leiren, og ligeledes Mrs. Clarks Barn. Leiren passerede gjennem Terre Haute og over Wabash Floden, i nordvestlig Retning, gjennem Fayette By-district og leirede sig omtrent ¹/₈ Miil Vest for E. S. Wolfs Pakhuus og 2 Mile fra Indianas vestlige Grændse. 11 Mile. 423 Mile fra Kirtland.

Løverdagen den 8de. Leiren passerede ind i Staten Illinois med Pilot Grove paa høire Haand. Reiste 25 Mile. 448 Mile fra Kirtland.

Præsidentskabet mødte i Raad med Committeen fra Charlton County tilligemed General Atchison. En Beretning over hele Sagen blev given — om den nærværende Ophidselse og Aarsagen til al denne Forvirring. Disse Herrer udtalte deres fuldkomne Tilfredshed med den erholdte Underretning, da de indsaae, hvor skammeligt man havde ført dem bag Lyset i denne Sag. De forlod os i Eftermiddags tilsyneladende særdeles tilfredse med Sammenkomsten.

Fik Efterretning denne Aften, at Pøbelen skulde angribe Adam-ondi-Ahman, hvorfor Nogle af Brødrene drog derhen for at hjælpe de derværende Brødre i deres Selvforsvar mod Pøbelen.

Capitain William Allred tog ud med et Compagni paa 10 Mand tilhest for at afskjære en Vogn med Geværer og Ammunition fra Richmond til Pøbelen i Davies. De fandt Vognen sønderbrudt og Geværkisterne trukne ind i det høie Græs tæt ved Vognen, men kunde ikke opdage noget Menneske i Nærheden. Kort efter nærmede to Mand tilhest sig Pøbelens Leir, og lige efter dem kom en Mand med en Vogn; de bleve Alle bragte op i Kraft af en Arrestbefaling, da man antog, at de vare de Mænd, som hjalp Pøbelen med at føre Geværer og Ammunition til hine Mordere, ja, saadanne, som myrdede med koldt Blod. Mændene bleve tilligemed Geværerne bragte til Far West. Geværerne uddeeltes blandt Brødrene til deres Forsvar og Fangerne holdtes i Forvaring.

Dette var i Sandhed en skjøn Dag for os, thi Pøbelens Planer forstyrredes ved Tabet af deres Geværer, og alle deres Bestræbelser syntes at være tilintetgjorte.

Pøbelen vedbliver at tage Fanger efter Behag; Nogle beholde de, Andre slippe de. De gjøre Alt hvad der staaer i deres Magt for at faae os til at begaae den første Voldsgjerning. De sende ofte Efterretning til os om at de martre Fangerne tildøde paa den grusomste Maade; men vi forstaae deres Kneb; thi deres List og Kløgt er ei større end den nok kan gjennemskues.

Capitain Allred handlede med Fuldmagt af de civile Authoriteter i Caldwell, hvilke udstedte Ordren til at lægge Vaabnene under Beslag og at arrestere Førerne. Fangerne bleve bragte til Far West i Forhør.

Leiren reiste to Mile for Frokost og opslog Telte paa begge Sider af lille Ambro, i Nærheden af Vestgrændsen af Edgar County, hvor Søstrene vaskede ifølge Raadets Beslutning, da de ikke havde havt dette Privilegium i nogle Dage, eftersom Nogle vare døde, Andre syge.

Det blev Leiren sagt, at de ikke Alle kunde drage op til Zion i eet Compagni, men at det var Viisdom, at Nogle skulde udsee Steder, hvor de kunde overvintre og arbeide for at faae Midler, hvormed de kunde opholde sig, naar de ankom til Zion, da det begyndte at skorte paa de Penge, de

fik i Bath; men de Halvfjerdsindstyve burde gaae heelt op for at boesætte sine Familier, og derpaa gaae ud og forkynde Evangeliet.

Mandagen den 10de. Ni eller ti Familier besluttede at udsee sig et Sted, hvor de kunde overvintre.

Leiren passerede Independence og tilbagelagde en 15 Miile lang Slette, ialt 22 Mile, og leirede sig ved en lille Aa.

Idag førtes Fangerne John B. Comer, William L. McHoney og Allen Miller til Forhør for Albert Petty, Fredsdommer. Fangerne bad om Tilladelse til at maatte stille Kaution, for at vinde Tid til at søge Raad. Loven tillod ingen Kaution, men Retten udsattes til paa Onsdag, for at Fangerne kunde faae Tid til at indhente Raad.

Efter Arrestationen underrettede vi Dommer King i et Brev, datteret „Richmond den 10de Septbr.," om det Forefaldne, og udbad os hans Raad med Hensyn til hvad vi havde at foretage os med Geværerne og Fangerne.

Dommer King raadede os ved Brev til „at løslade Fangerne og behandle dem godt," og sagde, at Geværerne vare Regjeringens Eiendom under Capt. Pollards Varetægt i hans Nabolad; men om de vare sendte ud efter hans Ordre eller med hans Tilladelse, kunde han ikke sige, og han var i Tvivl, hvad Raad han skulde give desangaaende; „dog skulle de ikke med min Medvirken blive Eder fratagne for at benyttes mod Eder i ulovlige Øiemed.

A. A. King."

(Adresseret til dHrr. Smith og Rigdon.)

Under samme Dato raadede Dommer King General Atchison til „at sende 200 Mand eller flere for at adsprede de bevæbnede Skarer i Davies og ligeledes i Caldwell, og tvinge de „Mormoner," som ikke ville overgive sig, til Underkastelse, da det ikke kan lade sig gjøre at tilsidesætte Loven for deres Skyld." Hvad Tilsidesættelse vil der blive, Dommer King, thi ingen „Mormon" har negtet at underkaste sig Lovens Fordringer? Det er alene Pøbelvældet, „Mormonerne sætte sig op mod."

En Petition blev idag udfærdiget af Borgerne i Ray County til General Atchison med Anmodning om, at Militsen maatte rykke ud for at underkue Oprøret i Caldwell og Davies, og forebygge Blodsudgydelser, hvilket snarligen vilde finde Sted, hvis ikke Forholdsregler toges for at forhindre det. Undertegnet af Jesse Coates og 28 Andre.

Tirsdagen den 11te. Leiren reiste 16 Mile over Sletten og opslog Telte i Macan County.

Onsdagen den 12te. Leiren reiste 29 Mile. 534 Mile fra Kirtland.

Idag bleve Fangerne John B. Comer og hans Kammerater bragte i Forhør. Det bevistes for Retten, at Geværerne bleve tagne af een af Fangerne, samt at de skulde bringe dem til Davies County for at bevæbne Pøbelen med dem. Det bevistes ogsaa, at Pøbelen samlede sig i den Hensigt at drive de Hellige fra deres Hjem. Fangerne maatte stille Borgen for deres Komme i Districts-Retten, Comer som Formand, de Andre som hans leiede Medhjælpere.

Idag sendtes tillige en Skrivelse til Gouverneur Boggs, dateret Davies County, indeholdende alle de Løgne og Bagvaskelser, som Pøbelmændenes, Kjeltringernes og Mordernes onde Genius kunde opfinde, beskyldende „Mormonerne" for enhver Forbrydelse, de selv havde begaaet, og kaldende dem Bedragere, Oprørere, Flygtninger fra Canada, Udsendinge af Mørkets Fyrste, osv. med Underskriften: „Borgerne af Davies og Livingston County."

(Fortsættes.)

Blandinger.

Paa Sicilien i Italien herſker en meget foruroligende Tilſtand. I Palermo har der været et blodigt Haandgemæng imellem Civile og Militaire, hvisaarſag Commandanten har befalet, at den hele Stad ſkal afvæbnes. Ifølge circulerende Rygter ventes en alvorlig Opſtand. — General Garibaldi har udſtedt en Proklamation til Neapolitanerne, hvori han opfordrer dem til at medvirke til det fælles Maal: Italiens Frihed. Den neapolitanſke Armee paa Grændſen af Kirkeſtaten er nu fuldſtændig udruſtet og provianteret.

I Neapel befrygter man et voldſomt Udbrud af Veſuv, og Indvaanerne af Landsbyen Portici have allerede rømmet deres Huſe.

Som et Exempel paa, at de gamle, barbariſke Skikke endnu ingenlunde ere afſkaffede i Tyrkiet, ſkjøndt Civiliſationen tilſyneladende har faaet Indpas der, fortæller Presse, at en af Sultanens Søſtre, der er gift med Mahmud Paſcha, i de første Dage af October nedkom med en Søn, ſom „af Statsgrunde" øieblikkelig blev qvalt. Der tilføies, at det ſamme har været Tilfælde med Sønnen af en anden Søſter, ſom er gift med Marineminiſteren, Mehemed Ali Paſcha, og at det fremdeles vil gaae det mandlige Afkom af Sultanens Søſtre paa ſamme Maade.

Kjæmpedampſkibet „Great Eastern," ſom vi oftere have omtalt, har nu gjort ſin Prøvetour, der i enhver Henſeende har viiſt ſig heldig. Dækkets Længde er 691 Fod, Breden er 83 Fod og Drægtigheden er 22,500 Tons (circa 171,813⅓ Commerce-Læſter). Det har 5 Skorſtene, 6 Maſter, en Skrue af 24 Fods Gjennemſnit, og desuden Skovlhjul. Naar Skruens og Skovlhjulenes Maſkiner arbeide ſamtidigt med fuld Kraft, da ville de i det Hele taget virke med 11,500 Heſtes Kraft, hvilken Kraft er tilſtrækkelig til at drive alle Bomuldsmaſkinerne i den ſtore Fabrikſtad Mancheſter. Skibets Sider beſtaae af to Jernvægge, en Ydervæg og en Indervæg, med omtrent 3 Fod Spillerum, eller, om man vil, af 2 Skibsſkrog, det ene indeni det andet. Rummet mellem disſe er igjennem tykke Jernplader deelt i en Mængde mindre vandtætte Rum eller Celler, ſaa at Ydervæggen kan brydes ved et Stød og Cellen indenfor fyldes med Vand, uden at Skibet derved udſættes for Fare, endvidere er Skibsrummet afdeelt i 11 vandtætte Rum under det nederſte Dæk og 8 over ſamme, og endelig gaaer der to Skillerum paa langs igjennem den ſtørſte Deel af Skibet, ſaa at dette i alle Henſeender maa kaldes overordentlig ſtærkt og ſikkert imod Ødelæggelſe. Det er beſtemt til at fare paa Auſtralien, men dets første længere Tour vil være til Amerika, hvilken dog kun kan anſees ſom en Prøvetour.

I London forfærdiges en egen Sort kunſtigt Læder, fornemmeligt beſtaaende af Cautchouk (Gummi Elaſticum eller Viſkelæder) og Naphta. Fordelene ved dette Læder ere, at det ikke let rives itu, at det modſtaaer Fugtighed, at det altid er tørt, at dets Glands forhøies ved Gnidning, at det ikke let ſkrabes, at det er overmaade ſtærkt og at det kun koſter ⅓ af almindeligt Læders Priis. Det forfærdiges i Stykker paa 78 Alens Længde, omtrent 2¼ Alens Brede og af hvilkenſomhelſt Tykkelſe.

Skruedampſkibet Royal Charter, fra Auſtralien til England med Pasſagerer og Guld, er totalt forliſt i Nærheden af Liverpool. Af 498 Perſoner, ſom befandt ſig ombord, bleve kun 39 reddede; tillige gik 4½ Million Rdlr. i Guld tabt. Skibet ſelv var vurderet til 120,000 Lſtl. (omtrent 1,080,000 Rdlr.) og forſikkret.

Natten mellem den 25de og 26de og hele Dagen den 26de October har der raset en frygtelig Storm langs med hele den engelske Kyst, og de engelske Aviser ere fyldte med Beretninger om de derved foranledigede Ulykker.

Fra Adelaide i Australien berettes om Skibet „Admillas" Stranding: Da SkibbrudDet fandt Sted, havde 40 Personer klamret sig fast til Skibets Ruiner; men af disse bortreves af den voldsomme Søgang den største Deel, og kun 15 bleve tilbage, idet det lykkedes dem ved en Tougende at krybe op paa Randen af Skandsekædningen, hvor de da i Forening med de Øvrige, som ligeledes havde reddet sig op paa Vraget af Skibet, i syv lange Dage og Nætter gjennemgik alle de rædselsfulde Tilstande, som Kulde, Hunger og Tørst medføre, efter hvilken Tid de endnu 22 Levende reddedes. Hver Dag og hver Nat krævede sine Offre; saaledes omkom 20 i een Nat. De Overlevende vare saa udmattede og saa sløvede for Alt, at det ikke mere gjorde noget Indtryk paa dem, naar en af deres Ulykkesbrødre bortreves af Bølgerne.

Amerika: Ifølge Efterretninger fra New York af 18de Octbr. er der udbrudt en Negeropstand i Harpersferry i Virginien; omtrent 800 Insurgenter have bemægtiget sig Arsenalet, stoppet Jernbanetogene og overskaaret Telegraphtraadene. Fra Washington er der afgaaet Tropper imod Insurgenterne.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
P. Nielsen, Fredericia	13	„	4
M. Andersen, Bornholm	5	„	„
L. C. Geertsen, Aarhuus	45	3	8
N. Nielsen, Skive	8	1	13
J. C. A. Weiby, Vendsyssel	35	4	„
G. Ohlson, Stockholm	5	„	„
Summa	112	3	9

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg Nr. 5. *Den 1. Decbr. 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

holdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 19de Juni 1859.

Aandens Lys og Indflydelse. — Det Ondes Magt. — Villiens Beskaffenhed, osv.

I det Nye Testamente findes følgende Ord, som siges at være udtalte af Frelseren, da han forkyndte sin Lære: „Dersom Nogen vil gjøre hans (Guds) Villie, skal han kjende om Lærdommen er af Gud, eller om jeg taler af mig selv." Det er mit bestandige Arbeide at lære de Hellige Livets Vei, og min fornemste Bestræbelse i al min Tale og Prædiken er, at mine Ord maae stemme overeens med Frelserens. Den, der læser Guds Søns Lærdomme og adlyder dem, veed om de ere sande eller falske.

Christus er Verdens Lys, og det oplyser Enhver, der kommer ind i Verden. Intet Menneske er nogensinde bleven født paa denne Jord, uden det har været mere eller mindre oplyst af den Aand og den Indflydelse, som udgaaer fra Guds Throne. Alle Mennesker ere blevne mere eller mindre underviste af Aabenbaringens Aand, og lad mig sige endnu mere: der blev aldrig et Barn født paa denne Jord, uden det ifølge Naturen var begavet med denne Aand; og om vi troe anderledes i saa Henseende, tage vi feil.

Det er en almindelig antagen Læresætning, at Naturen maa underkues, og Naaden indtage dens Plads. Jeg ønsker at underrette Eder om, at det er Natur for et Barn at blive paavirket af Guds Aand. Det er Natur for ethvert Menneske at blive paavirket af en god Aand, og det Onde, som tales om, er den Magt, som Djævelen formedelst Faldet har vundet paa denne Jord. Han fik Magt til at friste Menneskenes Børn, og Ryggesløshed er Følgen af, at de give efter for hans Fristelser, men det ligger ikke i Menneskenes egen Natur. De ere ikke „fødte i Misgjerninger og undfangne i Synd," hvad deres Aand, der udgik fra Gud, angaaer. Det er Kjødet, der sigtes til i dette Skriftsted. Hvorfor skulde de da ikke følge den gode Aands Indskydelser? Vi læse om, tale om og troe paa den Aand, der giver Menneskenes Børn Glæde og Fred, som hverken ønsker eller gjør noget Menneske

Fortræd; og den Aand er Evangeliets Aand.

Hvis Menneskene vilde lytte til denne Aands Hvisken, vilde de blive førte ind paa Sandhedens og Retfærdighedens Sti. Dersom de vilde overvinde Fristelser til det Onde — tvinge Aanden til at seire over Kjødet, vilde de blive Christi Lov underdanige og blive Guds Hellige.

I see forskjellige Onder i Eders Omgivelser, i Eders Familier og i Eder selv. Tilbøieligheden til at gjøre Ondt, til at forstyrre og tilintetgjøre Familiers, Venners og Communers Fred og Lykke, opstaaer ved Fjendens Magt over Kjødet formedelst Faldet. Enhver, der vil lægge Mærke til sit eget Livs daglige Erfaring — som vil give nøie Agt paa sine Ønsker — vil finde, at det store Fleertal foretrækker at gjøre Godt hellere end Ondt, og vilde følge den rette Vei, var det ikke for den onde Magt, hvem de underkaste sig. Ved at handle ilde vil Menneskenes egen Samvittighed fordømme dem. De læres hvad der er Ret, de læse hvad der er Ret, og undertiden hviler Herrens Aand over dem, paamindende dem om hvad der er Ret, og den vilde være hos dem fra deres Barndom af, hvis de ikke gave efter for Fristelser og lod Kjødet faae Herredømme over Aanden, Herren har givet os. Jeg føler mig altid tilskyndet til at opmuntre dette Folk, der kalder sig Hellige, til aldrig at bedrøve denne Aand, som oplyser deres Sind, lærer dem Retfærdighed, lærer dem at elske Gud og deres Næste, samt at gjøre Alle omkring dem godt, lærer dem at fremme Retfærdighed paa Jorden og at overvinde det Onde i dem selv og det Onde, der omgiver dem, saa hurtigt som muligt.

Nogle indbilde sig maaskee og i Virkeligheden troe, at jeg er en Modstander af Størsteparten af Jordens Beboere — af Nutidens religieuse og politiske Partier; men det er ikke Tilfælde. Jeg har ikke imod noget Individ som Menneske. Den Lærdom, jeg forkynder, strider ikke imod nogen Person paa Jorden. Hvad jeg strider imod, er Synd — mod det, som bevirker Ondt i Verden. Jeg tør sige med Bestemthed, at jeg er saa reen som Stjernerne, der funkle paa Firmamentet, med Hensyn til at have imod noget Menneske paa Jorden, endskjøndt mange antage, at, fordi jeg strider imod eller revser deres Synder, jeg derfor har imod dem selv. Men det er ikke saa. Jeg har ingen fjendtlig Følelse i mit Hjerte mod Nogen. Hvis vi nære Hevngjerrighed, Had, Ondskab og en Aand, som tilveiebringer Ondt i vort Indre, ere vi i Forhold dertil undergivne Satans Magt. Men naar jeg siger, at jeg sætter mig imod onde Principper og sammes Udøvelse, er det et Udtryk, jeg betjener mig af, som jeg troer I alle kunne forstaae.

Jeg modsætter mig Mænd og Qvinder, som sige, de troe paa Gud Fader og hans Søn Jesum Christum, og alligevel taler letsindigt om dem. Jeg sætter mig især imod en uredelig Aand, ligemeget om den findes i dette Samfund eller i Verden; ligeledes imod Bedrageri og ond Tale. Forstaae mig nu rigtigt, saaledes som jeg mener det. Om jeg skulde høre en Mand forsvare de vildfarende Principer, han har indsuget ved sin Opdragelse, og jeg begyndte at tale mod disse Principer, vilde Nogle maaskee troe, at jeg talede imod Manden, medens jeg i Virkeligheden kun strider imod ethvert ondt og falsk Princip, han fremsætter. Hans Oprigtighed og Moralitet kan derfor gjerne være god saa langt den strækker sig.

Tusinder og Millioner i den christne Verden ere ligesaa nær Sandheden, som nogen Mand, der nogensinde levede paa Jorden, hvad moralsk, christelig Opførsel angaaer. Jeg kunde finde Mange her i vort Samfund, hvilke føre et saa moralsk

Liv, som noget Menneske kan. Er der noget Mere, som er af Nødvendighed og Vigtighed? Ja: — at leve saaledes, at de kunne have Sandheds-Aandens Lys stadigen hos sig Dag efter Dag, saa at I, naar I høre Sandheden, kunne kjende den, ligesom I kjende en god Vens Ansigt, og forstaae enhver Tilkjendegivelse af vildfarende Principer.

Jeg formaner Israels Ældster Dag for Dag, naar jeg har Leilighed dertil, til at leve efter deres Religion — at leve saaledes, at den Hellig-Aand kan være deres bestandige Ledsager, og da ville de blive udrustede med de fornødne Evner til at være Dommere i Israel, til at være Biskopper, præsiderende Ældster, Høipræster og som Guds Mænd, der kunne tage deres Familier og Venner ved Haanden og lede dem fremad paa Sandhedens og Dydens Vei og tilsidst ind i Guds Rige. Lad mig nu sige Eder, I Sidste-Dages Hellige, at ikke Alle af Eder benytte Eders Privilegier retteligen, og naar jeg seer eller hører om Splid, Uenighed, Uorden, daarlige Følelser, slet Opførsel, veed jeg, at man ikke lever overeensstemmende med sin Bekjendelse. Hvorfor hæve vi os ikke over al Mistro og over Satans Herredømme? Dette er vort Privilegium.

Hvad Moralitet angaaer lever Millioner af Jordens Indbyggere efter det bedste Lys, de have — efter den bedste Kundskab, de have. Jeg har ofte sagt, at de ville faae Løn efter deres Gjerninger; og Alle, som leve efter de bedste Principer, de eie, eller som de kunne forstaae, ville erholde Fred, Herlighed, Trøst, Glæde og en Krone, der langt overgaaer, hvad de forvente. De skulle ikke fortabes.

Jeg var særdeles tilfreds med en Bemærkning, som Hans Velærværdighed Mr. Vaux — den Herre, der nylig talte — gjorde, nemlig, at Skræk for Herren aldrig kunde, eller aldrig burde ifølge Tingenes Natur, bringe Menneskene til Omvendelse. De iblandt Eder, der ere bekjendte med Verdenshistorien, betragt Nationernes Vandel; og naar bevirkede vel Tyranniet Omvendelse? Aldrig. Det affstedkommer Forbrydelser. Naar der gjøres Indgreb i Menneskenes Rettigheder, og man vil tyrannisere dem, ere de rede til at reise sig i deres Magt og erklære: „Vi ville gjøre som vi selv behage, og ville lade Eder vide, at vi ville have vore Rettigheder og Institutioner ubeskaarne." Tyranniet kan have Magt til at halshugge dem, hænge dem eller sende dem til Fængsel; men bestemte, charakteerfaste Mænd ville have deres egen Villie.

Med mindre en Regent har Præstedømmets Myndighed, kan han aldrig styre Folkets Sind og vinde deres ubegrændsede Tillid og Kjærlighed. For at tydeliggjøre hvad jeg mener, skal jeg fortælle en Anecdot. En ung Mand traadte ind i den geistlige Stand, men erfarede snart, at han ikke kunde styre Folkets Sind. Han vendte derfor om og begyndte at studere Medicin, og opdagede snart, at det Ondes Magt havde forledet Folket til at tage mere Omsorg for deres Legemer end for deres Sjæle; men denne Forretning gav ham ikke den Indflydelse, som han ønskede; thi han fandt, at Folkets Villie var deres Første og Fornemste. Han studerede derefter Lovkyndighed, og da kunde han udøve al den Indflydelse han ønskede, thi deres Villie vilde de tilfredsstille og gav den Fortrinet for baade Sjæl og Legeme. Man kan ikke undertrykke Menneskeslægtens ubetvingelige Villie. Jeg har kjendt Børn, der ere blevne pidskede og mishandlede, saa man skulde troe, de vare slaaede reent fordærvet, og dog har man ikke kunnet bøie deres Villie. Hvorledes kom den der? Gud organiserede os til at blive aldeles uafhængige, og Villien, jeg taler om, har han nedlagt i os; og ethvert Fornuftvæsens

Aand er skabt for at blive uafhængig i Forhold til dens Evner; derfor skal den undervises, ikke tvinges.

I kunne ikke bøie eller underkue Villien med een Gang. Den paavirkes og ledes mere eller mindre af det Onde, der boer i Kjødet, men ikke i Aanden, hvorfor den Unge maa belæres om Godt og Ondt, saa at, naar Ansvarlighedsalderen kommer, den selv kan vælge. Vinder det Onde da Indflydelse, begynder det at byde og regjere over Aanden, Gud har givet Mennesket.

Apostlerne og Propheterne sige, idet de tale om vort Slægtskabsforhold til Gud, at vi ere Kjød af hans Kjød og Been af hans Been. (Eph. 5, 30.) Gud er vor Fader og Jesus Christus er vor ældre Broder, og begge ere vore evige Venner. Dette er en bibelsk Lærdom. Vide I, hvilket Slægtskabsforhold I indtage til dem? Christus har seiret, og nu er det os, der skulle seire, paa det vi kunne blive Guds kronede Arvinger og Christi Medarvinger.

Min Formaning til de Hellige er altid: sky det Onde. Vi ønske at see Guds Rige i hele dets Fylde paa Jorden; og hvo, der seer det, vil see et Reenheds Rige, et Helligheds Rige, et Folk ifort Kraft fra det Høie — Guds Kraft; og Synden vil blive beseiret, og denne uafhængige Organisation vil blive underkastet, hvad vi kalde Christi Lov, hvilken er det evige Livs Lov. Naar vi tale om Christi Lov, tale vi om den som den Kraft, der sammenholder Elementerne i deres Organisationer.

I læse om den første og anden Død. Vi ere Dag for Dag Dienvidner til Legemets Opløsning; men der er ogsaa en anden Død. Om Nogen efterlever Christi Lov, saaledes som den er fremsat i Bibelen, Mormons Bog og i alle Guds Aabenbaringer, der ere givne fra Adams Dage indtil nu, vil hans Vandel sikkre ham et evigt Liv. Det vil ikke frelse noget Legeme fra Døden, thi det er forordnet af den Almægtige, at Kjødet skal døe. De ville blive rensede, luttrede, helliggjorte og bragte ind i et celestialt Rige, formedelst Legemets Renselse ved at gaae tilbage til Støvet. Synden er kommen ind i Verden, og Døden formedelst Synden, saaledes har Døden trængt sig gjennem til alle Mennesker, og der er ingen Undtagelse — de maae Alle undergaae denne Forandring.

Man kan anføre, at Enoch og hans hellige Stad optoges til Himmelen, at Elias optoges levende, og at den almindelige Tro er, at Moses døde ikke; men desuagtet ville de, tidligere eller sildigere hjemfalde til Dommen, udtalt over alle Mennesker. De maae undergaae denne Forandring for at blive beredte til at træde ind i Guds, vor Faders celestiale Rige.

Det er tillige forordnet af den Almægtige, at Aanderne, idet de paatage sig Legemer, skulle forglemme Alt, hvad de tidligere vidste, thi ellers kunde deres Tilværelse her ingen Prøvestand være for dem — de kunde ellers ikke faae Leilighed til at prøves i Mørkets og Fristelsens Rige, hvorved de kunde vise sig værdige til en evig Tilværelse. Den største Gave, Gud kan tildele Menneskene, er det evige Liv, det er at give Menneskene Magt til at bevare deres Væsens Organisation, frembragt af Herren.

Naar Menneskets Aand med dens Villie og Tilbøieligheder kommer fra Himmelen og træder ind i Tabernaklet, er den reen som Englene. Det aandelige Væsen fra de evige Verdener gaaer ind i sit Legeme paa den Tid, Fosteret faaer Liv, og glemmer Alt, hvad det forhen vidste. Det stiger ned under alle Ting, ligesom Jesus gjorde. Alle Væsener, der skulle krones med Herlighed og evige Livs Kroner, maae i deres Barndoms Svaghed, hvad deres Prøver angaaer, begynde deres Prøvelsestid; de maae gaae ned under alle Ting, for at kunne stige op over alle Ting. Intet

Barn kan fødes af en Qvinde i en mere hjælpeløs Tilstand end Tilfældet var med Jesus Christus; dog voxede han i Viisdom og Forstand i den Grad, at han endog i sin Barndom kunde forbløffe de Skriftkloge og Lærde med sine Spørgsmaal og Svar. Hans Aandsevner udvikledes hurtigt, thi han var Søn af Faderen, der boer i de evige Boliger, og var istand til at annamme Evighedens Viisdom hurtigere end vi. Men vi ere istand til at skye ethvert Onde, dersom vi lytte til Guds Aands sagte Hvisken i vort Indre og følge de hellige Principer, der udstrømme fra Kilden for al Forstand.

Søg Lys og Viisdom af Eders ganske Hjerte, mine Brødre og Søstre, at I kunne blive beredte til at vedligeholde Eders organiserede Væsen, hvilket er Guds største Gave, Gud velsigne Eder! Amen.

Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Uddrivelse fra Nauvoo.

En historisk Skildring af Oberst Thomas L. Kane, forelæst i det historiske Samfund i Pennsylvanien den 26de Marts 1850.

(Oversat fra Engelsk.)

For faa Aar siden, da jeg foer op ad Øvre Missisippi om Efteraaret og der var Lavvande i Floden, var jeg nødt til at reise over Land for at passere forbi Strømningerne og Vandfaldene. Min Vei laae gjennem en halvvild Egn, et smukt Strøg af Iowa, hvis uordnede Tilstand med Hensyn til Besiddelsen af Jordlodderne havde gjort det til et Tilflugtssted for Falskmyntnere, Hestetyve og andre Lovovertrædere. Jeg havde forladt Dampbaaden ved Keokuk ved Foden af det Nedre Fald, for at leie en Vogn, og for at indtage Levningerne af et alt andet end reenligt Maaltid, som Fluesværmene, der opfyldte Localet, gjorde mig stridigt. Herfra til det Sted, hvor Floden atter igjen blev dyb og seilbar, trættedes mit Øie ved overalt at see smudsige, omstreifende og ørkesløse Colonister, og et forsømt og uopdyrket Land.

Jeg var just stegen opad den sidste Bakke paa min Landreise, da et Landskab af modsat Udseende behageligt overraskede mit Øie. Halvt omsluttet ved en Bøining af Floden laae en smuk Stad, belyst af den glimrende Morgensol. Dens lyse, nye Boliger, omgivne af grønne, skyggefulde Haver, laae terrasseformigt op ad en prægtig, kuppelformet Høi, hvis Isse prydedes af en ædel Tempelbygning med et høitragende Taarn, hvis Spiir straalede i Hvidt og Guld. Staden syntes at bedække flere engelske Mile og hiinsides samme udstrakte sig i Baggrunden et bølgende, skjønt Land, afvexlende med Ager og Eng. De umiskjendelige Kjendetegn paa Industri, Foretagelsesaand og Civilisation overalt gav Prospectet en slaaende og henrivende Skjønhed.

Det var naturligt, at jeg følte Drift til at besøge en saa indbydende Egn; hvorfor jeg leiede en Baad, roede over Floden samt lagde til ved Stadens fornemste Landingsplads. Ingen mødte mig der. Jeg saae mig omkring, men kunde hverken opdage Nogen, eller høre Nogen bevæge sig, endskjøndt Stilheden var saa

stor, at jeg kunde høre Fluernes Summen og Vandets Skvulpen mod den lave Strandbred. Jeg vandrede gjennem de øde Gader. Det var som om Staden laae i en dyb Søvn, af hvilken jeg næsten frygtede for at vække den; thi det var tydeligt, at den ikke havde sovet længe. Endnu havde ikke Græsset voxet op paa de brolagte Veie. Regnen havde ikke endnu fuldelig udslettet Sporene af Menneskenes Fodtrin.

Jeg gik aldeles uhindret omkring. Jeg steg ind i de tomme Værksteder, Reebslagerbaner og Smedier. Spinderens Hjul snurrede ikke; Snedkeren havde forladt Høvlebænken og Spaanerne, og det ufuldendte Vindue med sine Karme. Frisk Bark laae i Garverens Kar, og nylig kløvet Brænde stod opstablet ved Bagerens Ovn. Smedens Esse var kold; men Kulhoben og Afkjølingspøsen og det krogede Vandhorn var der, just som om han blot havde forladt det for Helligdagen. Ingen Arbeider saae ud nogensteds for at erfare mit Ærinde. Om jeg ogsaa gik ind i Haverne og slog Havelaagen med Bulder i efter mig, oprykte Blomster, eller larmede med Kjeden i Brønden, idet jeg trak Spanden op for at faae en Drik Vand, eller jeg slog med min Stok mod de høivoxne Georginer og Solsikker, eller jeg rendte over Bedene for at finde Agurker og Kjærlighedsæbler — Ingen raabte til mig fra noget aabent Vindue, og ingen gjøende Hund sprang frem for at gjøre Alarm. Jeg kunde have antaget, at Beboerne havde gjemt sig i Husene, men Dørene vare utillaasede; og da jeg tilsidst forsigtigt traadte ind i dem, fandt jeg den kolde, hvide Aske paa Ildstederne, og jeg gik vaersomt paa Taaspidserne i de tomme Værelser, ligesom man gjør paa et Kirkegulv for ei at vække en forstyrrende Gjenlyd.

Ved Udkanten af Staden var Begravelsespladsen. Men ingen Paaskrift antydede, at der havde hersket nogen ødelæggende Pest; ei heller var den meget forskjellig fra andre protestantiske Kirkegaarde i Amerika. Nogle af Gravhøiene vare beklædte med Grønsvær, og Gravstenene nylig satte, hvilket kunde sees af de friske, sortglindsende Indskrifter.

Paa den anden Side af Kirkegaarden udbredte Markerne sig i alle Retninger med det gule, modne Korn, der raadnende laae paa Jorden da Ingen fandtes, som kunde tage Vare paa den rige Afgrøde. Saa langt Øiet kunde naae udstrakte disse Marker sig; ogsaa de syntes indlullede i Søvn af Efteraarets disige Luft.

Kun to Dele af Staden syntes at indgyde Sindet Aarsagen til denne hemmelighedsfulde Forladthed. Den sydlige Forstads Huse, der vendte ud til Landet, viste ved deres splintrede Træværk og nedstyrtede Vægge, at de nyligen havde været udsatte for en ødelæggende Kanonade. Ligeledes i og omkring det prægtige Tempel, hvilket havde været Hovedgjenstanden for min Beundring, bivouaquerte bevæbnede Mænd, omgivne af deres opstablede Geværer og Feltskyts. De anholdt mig og opfordrede mig til at gjøre Rede for, hvem jeg var, og hvorledes jeg kunde have den Djærvhed at sætte over Vandet uden skriftlig Tilladelse fra deres Anfører.

Endskjøndt disse Mænd vare meer eller mindre berusede, syntes de dog, efter at jeg havde erklæret mig som en fremmed Reisende, ivrige for at vinde min gode Mening. De fortalte mig Historien om den øde Stad, at den havde været en anseelig Manufactur- og Kjøbstad, beboet af over 20,000 Indvaanere; at den havde ført Krig med dem i flere Aar, og at det endelig var lykkedes at overvinde dem nogle Dage før min Ankomst, i en Kamp, holdt udenfor den ruinerede Forstad; og derefter havde de drevet dem ud med Bajonetspidsen. Forsvaret havde været haardnakket, men blev svagere efter en tre Dages Bom-

bardement. De gjorde sig storligen til af deres Tapperhed, især i sidstnævnte Slag, som de kaldte det; men jeg opdagede, at de vare ikke af een Mening med Hensyn til visse Bedrifter, som havde udmærket det; hvoraf een var, som jeg erindrer, at de havde ihjelslaget en Fader og hans femtenaarige Søn, som ikke havde boet længe i Staden, og hvem de indrømmede havde en pletfri Charakteer.

De ledsagede mig ogsaa indenfor de massive, med Skulpturarbeide smykkede Mure af det besynderlige Tempel, i hvilket, som de sagde, de fordrevne Indvaanere pleiede at hellighølde deres vanhellige Gudsdyrkelses hemmmelighedsfulde Skikke. De udpegede særskilt for mig visse figurlige Fremstillinger i Bygningen, hvilke, eftersom de havde været særegne Gjenstande for en overtroisk Ærbødighed, de havde som en Pligtskyldighed med ufortroden Flid besudlet og vanziret, og derved gjort ukjendelige. De havde endvidere bemærket Beliggenheden af visse Altere og forskjellige skjulte Kammere, og i eet af dem var en dyb Brønd, indrettet, som de troede, i en forfærdelig Hensigt. Desforuden førte de mig hen for at see et stort og dybt udmeislet Marmorkar eller Basin, hvilende paa tolv Oxer, ogsaa af Marmor, udhugne i naturlig Størrelse, og hvorom de fortalte nogle romantiske Historier. De sagde, at de bedaarede Mennesker, hvoraf de Fleste vare Emigranter, komne langveis fra, troede, at deres Gud bifaldt deres Modtagelse her af Gjenfødelsens Daab som Stedfortrædere for deres Beslægtede og Kjære i de Lande, hvorfra de vare komne. I dette Basin „stege Forældre ned i Vandet" for deres afdøde Børn, og Børn for deres Forældre, Enker for deres hensovne Mænd, og Unge for deres Forlovede. Saaledes kom denne „store Døbefont" til at forene sig med Erindringen om deres kjære Hedengangne, og var derfor af alle Ting i Bygningen den Gjenstand, til hvilken de fæstede den største Grad af deres afgudiske Kjærlighed. Derfor havde Seierherrerne ogsaa saa flittigen vanhelliget den ved et vist Brug, at Værelset, hvori den stod, var bleven altfor modbydeligt til at opholde sig i. De tillode mig ogsaa at stige op i Taarnet for at see, hvor det var bleven ramt af Lynet Søndagen før, og for at tage en Udsigt i Øst og Syd over ødelagte Agerfelt, liig dem jeg havde seet nær Staden, udstrækkende sig, indtil de tabte sig i det Fjerne. Her i den rene Dags Aasyn, nær Mærkerne af Guds Vrede, som den udsendte Lynild havde afstedkommet, laae Levningerne af Føde, Brændeviinskruse og itubrukne Drikkekar, tilhørende Seierherrerne, tilligemed en Stortromme og en Dampbaads Signalklokke, hvis Brug jeg sidenefter erfoer med Smerte.

Dagen var gaaet under, da jeg blev færdig til at vende tilbage over Floden. Vinden var opvaagnet efter Solens Nedgang, og Vandet slog over i min lille Baad, hvorfor jeg satte Forstavnen høiere op ad Floden end det Punkt, jeg havde sat over om Morgenen, og landede hvor et svagt Lysskjær indbød mig at styre efter.

Her imellem Skræppeblade og Siv, kun beskyttede af Mørket, under aaben Himmel, stødte jeg paa en Skare af flere hundrede levende Væsener, hvis urolige Slummer paa Marken forstyrredes af mine Bevægelser.

Passerende forbi disse paa min Vei til Lyset, fandt jeg, at det kom fra et Talglys i en tragtformig Papiirsskjærm, saaledes som det bruges af Æble- og Nøddesælgelsker paa Gaderne, hvilket kastede sit flagrende Skin paa de udtærede Træk af en Mand, som laa i det sidste Stadium af en heftig Feber. De havde gjort deres Bedste for ham. Over hans Hoved var Noget, som lignede et Telt, dannet af et Lagen eller to, og han hvilede

paa en gammel Straamatras med en Sophapude under Hovedet. Hans gabende Mund og brustne Øine viste hvor kort Tid han skulde nyde disse Beqemmeligheder; endskjøndt en af Sorg forvirret og urolig Person, maaskee den Døendes Kone, syntes at samle Haab ved Tid efter anden at nøde ham til at synke smaa Mundfulde af det lunkne Flodvand fra en forbrændt og buglet Tin-Kaffekande. De, som forstode bedre, havde forsynet ham med den Medicin, som passede bedre — idet en gammel, skaldet Mand, hvis Lader viste, at han var fortrolig med Dødsscener, mumlede i Patientens Øre, saa længe jeg var der, en monoton og melankolsk Bøn, hvormed blandede sig Hikken og Hulken fra to Smaapiger, som sadde udenfor paa et Stykke Drivved.

Skrækkelig var i Sandhed disse forbrevne Væseners Lidelser. Forkuede og plagede af Solhede og af Kulde, eftersom Dag og Nat afvexlende slæbte sig hen, vare de næsten Alle meer eller mindre lidende af Sygdom. De vare der, fordi de havde intet Hjem, intet Hospital, intet Fattighuus, ingen Venner at tye til. De kunde ikke tilfredsstille deres Syges svage Krav; de havde ikke Brød til at stille deres Børns afbrudte Hungersraab. Mødre og spæde Børn, Døttre og Bedsteforældre, alle vare lige, alle vare bedækkede med Laser, endog manglende Tæpper til at lægge over dem, som Feberkulden rystede indtil Marven.

Disse vare **Mormoner**, nær ved at omkomme i Lee County, Iowa, i den 4de Uge af September 1846. Staden var **Nauvoo** i Illinois.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Decbr.

Nyheder fra Utah. (Fra „Millen. Star.“)

Vi have just modtaget de tre første Nummere af „The Mountaineer,“ (Bjergbeboeren) en Avis nyligen paabegyndt i Saltsøstaden som et Organ for Literatur, Politik, osv. Det udgives af vore gamle Venner Blair, Ferguson og Stout; og idet vi dømme efter disse Mænds Talenter og Dygtighed, og Indholdet af de os foreliggende Nummere, troe vi, at denne Avis vil gjøre meget Godt ved at rette vildfarende Meninger, understøtte Sandhed, blotte Løgn og Ondskab, og give Verden en sand og rigtig Fremstilling om Utah og dets Anliggender. Vi gratulere Udgiverne og ønske dem af ganske Hjerte al mulig Held i deres roesværdige Foretagende.

Vi have ogsaa modtaget „Deseret News“ indtil den 14de Septbr.; ligeledes Breve fra Præsident Brigham Young og Andre. Nyhederne ere i det Hele taget opmuntrende. Armeen formindskes gradviis. Det Pak, som fulgte Armeen, begynder at føle, at Zion ikke er Stedet for dem, og de drage bort efterhaanden, som de kunne faae Midler. De Helliges Helbred er i Almindelighed god. De Oprigtige af Hjertet glæde sig i Sandheden, og samle Styrke og Viisdom fra Forsynets Styrelse med dem; medens de Frygtagtige, Vantroe og Hyklerne flye bort fra Zion, og opsøge sig Hjem iblandt mere ligeartede Aander, og derved velsignes og trives Guds Kirke og Rige i Bjergene.

Alle Emigrant-Compagnier ere allerede ankomne; de have havt en særdeles lykkelig Reise, og vare vel tilmode ved Ankomsten.

Det berettes ogsaa, at et Antal Ældster skulde sendes ud paa Missioner dette Efteraar; nogle til Amerika, nogle til Europa og nogle til Syd-Afrika. Dette bebuder en gunstig Fredstid for Zion, og vi ville med Glæde hilse vore Brødre velkomne paa disse Kyster.

Da Haandkarre-Emigranternes Ankomst til Saltsøstaden blev bekjendt, strømmede Tusinder af Indvaanerne dem imøde, og de bleve ledsagede ind med to Musikcorpser; og droge gjennem de med Tilskuere opfyldte Gader til den store Union Sqare (Enighedspladsen), og bleve der budne velkomne af de jublende Skarer, som i Masser havde fulgt dem eftersom de togede igjennem Staden. Rigelige Forsyninger af alle Slags Levnetsmidler bleve bragte Emigranterne ved Districts-Biskoppernes Forsorg. Modtagelsen var i Sandhed rørende, og de ankomne Hellige bleve snart udspredte og gjestfrit optagne i deres Beslægtedes, Venners og Bekjendtes Boliger.

Det næste Compagni, som kom ind, var Vogntoget, der bestod af 387 Personer, 66 Vogne og 415 Qvæghøveder.

Desuden vare flere mindre Compagnier af Hellige ankomne i Løbet af August Maaned.

Kirkens Vogntog, under Opsyn af Ældste H. D. Haight (Søn af Ældste H. C. Haight) og Biskop Kesler, var ogsaa ankommet, og medbragte forskjellige Slags Handelsvarer og Maskinerier, hvoriblandt Papir, Typer, osv. til „Deseret News" Trykkeri, 3 Sukkermøller, 2 Spiger- og Søm-Maskiner og 1 Knap-Maskine; allesammen nyttige og nødvendige Ting.

Andre Tog med Kjøbmandsgods vare ogsaa ankomne, saa at der for Nærværende er Overflod af alle Ting.

Et nyt Settlement er bleven begyndt ved Canalfloden i San Pete County og kaldes „Lille Danmark," beliggende 8 engl. Mile fra Ephraim, 6 fra Mount Pleasant (det behagelige Bjerg) og 6 fra Moroni. Anledning til fortrinlig Agerdyrkning siges at være saa god, at den neppe overtræffes af noget andet Strøg i Territoriet, hvorfor man troer, at der snart vil fremspringe en blomstrende Landsby.

Mais-Afgrøden i Aar er bleven rigere end i noget af de foregaaende Aar, og vil erstatte Hveden, hvor den ikke har staaet godt. Kartoffelhøsten er ogsaa god.

Et Steenkulsleie er nyligen bleven opdaget ved Weberfloden, omtrent 40 engl. Mile fra Saltsøstaden. William H. Kimball har bragt ind i Staden et Læs Steenkul fra nævnte Leie, og de ere til Eftersyn hos ham. Kullene ere blevne prøvede af de meest erfarne Smede i Staden, og erklærede for gode. Man har anslaaet, at Kullene ville kunne leveres billigere i Staden end Ved, hvilken er besværlig at faae ned fra Bjergene.

Med den sidste østlige Post ankom hid Lord Grosvenor, Søn af Marquien af Westminster, fra England paa sin Tour til Californien og videre til China. Lorden var i ypperlig Helbred, og syntes meget tilfreds med Landskaberne her i Bjergene. Han havde en fri og utvungen Samtale med „Mormon-Authoriteterne," og og vi formode, at den ædle Lord, ved hvad han saae og hørte, blev overbeviist om, at man ikke aldeles kan stole paa „Bladenes Correspondent-Artikler." Ved Til-

bagekomsten til Fædrelandet vil Lordens Besøg her utentvivl give ham Stof til mange interessante Samtaler.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 60.)

Tro paa Jesum Christum.

Bibelen. Rom. 10, 8. 9. „Det er Troens Ord, som vi prædike; thi dersom Du bekjender den Herre Jesum med din Mund, og troer i dit Hjerte, at Gud opreiste ham fra de Døde, da skal Du blive salig."

Joh. 3, 15. 16. 18. 36. „Paa det at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv." „Thi saa haver Gud elsket Verden, at han haver givet sin Søn den eenbaarne, paa det at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv." „Hvo, som troer paa ham, dømmes ikke; men hvo, som ikke troer, er allerede dømt; thi han haver ikke troet paa Guds eenbaarne Søns Navn." „Hvo, som troer paa Sønnen, haver et evigt Liv; men hvo, som ikke troer paa Sønnen, skal ikke see Livet, men Guds Vrede bliver over ham."

Joh. 6, 40. 47. „Det er hans Villie, som mig udsendte, at hver den, som seer Sønnen, og troer paa ham, skal have et evigt Liv; og jeg skal opreise ham paa den yderste Dag." „Sandelig, sandelig, siger jeg Eder: hvo, som troer paa mig, haver et evigt Liv."

Joh. 11, 25. 26. „Jeg er Opstandelsen og Livet; hvo, som troer paa mig, om han end døer, skal han dog leve; og hver den, som lever og troer paa mig, skal ikke døe evindeligen. Troer Du dette?"

Joh. 20, 31. „Men dette er skrevet, paa det at I skulle troe, at Jesus er Christus, den Guds Søn, og at I, som troe, skulle have Livet i hans Navn."

Han haver givet dem, der troe paa hans Navn, Magt til at blive Guds Børn. (Joh. 1, 12.) De, der ikke ville troe, at jeg (Christus) er den, jeg er, skulle døe i deres Synder. (8, 24.) Hver den, som troer paa Christus, skal ikke blive i Mørket. (12, 46.) „Troer paa Gud, og troer paa mig." (14, 11.) „Hvo, som troer paa mig, de Gjerninger, som jeg gjør, skal og han gjøre, og han skal gjøre større end disse." (14, 12.) Faderen elsker dem, der troe, at Christus er udgangen fra Gud. (16, 27.)

Ap. Gj. 3, 16. „Troen paa hans Navn haver givet denne Mand fuldkommen Helbredelse for Alles Øine."

Ap. Gj. 10, 43. „Hver den, som troer paa ham, skal faae Syndernes Forladelse ved hans Navn."

Ap. Gj. 16, 31. „Tro paa den Herre Jesum Christum, saa skal Du vorde salig."

Rom. 3, 25. „Hvilken Gud haver fremstillet til en Naadestol formedelst Troen paa hans Blod."

Rom. 9, 33; 10, 11; 1 Petr. 2, 6. „Hver den, som troer paa ham, skal ikke beskjæmmes."

Gal. 3. 26. „I ere jo alle Guds Børn formedelst Troen paa Jesum Christum."

Eph. 1, 15. 16; Col. 1, 3. 4; 2,

5. „Jeg glæder mig, idet jeg seer Eders Tro paa den Herre Jesum Christum."

1 Joh. 3, 23. „Og dette er hans Bud, at vi skulle troe paa hans Søns Jesu Christi Navn."

1 Joh. 5, 1. 4. 5. 10. 13. „Hver den, som troer, at Jesus er Christus, er født af Gud, overvinder Verden, haver dette Vidnesbyrd i sig selv og haver det evige Liv."

Mormons Bog. (Side 559.) Moroni 7, 2. 3. „Thi Alt, hvad der indbyder til at gjøre Godt, og overtaler til at troe paa Christum, er udsendt ved Christi Kraft og Gave; hvorfor I kunne vide med en fuldkommen Kundskab, at det er af Gud; men hvad der overtaler Mennesket til at gjøre Ondt, og til ikke at troe paa Christum og fornegte ham, og ei tjene Gud, det maae I vide med en fuldkommen Kundskab at være af Djævelen, thi paa denne Viis virker Djævelen: han overtaler intet Menneske til at gjøre Godt, end ikke eet; ei heller gjøre hans Engle; ei heller gjøre de, som hengive sig til ham. — — — Og saaledes begyndte Menneskene at øve sig i Tro paa Christum, ved Engles Tjeneste, og ved hvert Ord, som udgik af Guds Mund; og saaledes toge de ved Tro fat paa alt Godt; og saaledes var det indtil Christi Komme. Og efter at han var kommen, bleve Menneskene ogsaa salige ved Tro paa hans Navn; og formedelst Tro bleve de Guds Børn. Og saa sandt som Christus lever, talede han disse Ord til vore Fædre, sigende: Hvadsomhelst I bede Faderen om i mit Navn, der er Godt, i Tro, troende, at I skulle faae, det, see, det skal gives Eder. Mine elskelige Brødre! ere Mirakler da ophørte, fordi Christus er opfaren til Himmelen og sidder hos Guds høire Haand, for af Faderen at gjøre Fordring paa den Naade, som han har til Menneskenes Børn? thi han har gjort Naaden Fyldest, og han tilegner sig alle dem, som troe paa ham; og de, som troe paa ham, ville holde fast ved alt Godt. Saaledes taler han Menneskenes Børns Sag; og han boer evindeligen i Himmelen. — — — Og ved at gjøre saaledes bereder den Herre Gud Veien, saa at de øvrige Mennesker kunne faae Tro paa Christum, at den Hellig-Aand kan faae Rum i deres Hjerter, efter dens Kraft; og paa denne Maade tilveiebringer Faderen de Pagter, som han har gjort med Menneskenes Børn. Og Christus har sagt; Dersom I ville troe paa mig, skulle I have Magt til at gjøre Alt, hvad der er gavnligt, i mig. Og han har sagt: Omvender Eder, alle Jordens Ender, og kommer til mig og vorder døbte i mit Navn, og haver Tro paa mig, at I maae vorde salige."

2 Nephi 12, 11. (Side 110.) „Herren gjør ikke Pagt med Nogen, uden med dem, som omvende sig og troe paa hans Søn, som er den Israels Hellige."

2 Nephi 6, 9. (Side 73.) „Alle Mennesker maae omvende sig og blive døbte i hans Navn, med fuldkommen Tro paa den Israels Hellige, uden hvilket de ikke kunne blive frelste i hans Rige."

2 Nephi 11, 2. (Side 97.) „Alle de, som troe paa hans Navn, skulle blive salige."

2 Nephi 11, 6. 7. (Side 98.) „Vi arbeide flittigen paa at bringe vore Børn, som og vore Brødre, til at troe paa Christum."

2 Nephi 11, 8. 9. (Side 99.) „Den rette Vei er, at troe paa Christum."

2 Nephi 11, 12. (Side 100.) „Jøder og Hedninger maae nødvendigviis overbevises om, at Jesus er Christus, den evige Gud."

2 Nephi 15, 2. (Side 115.) „Tro paa Christum."

Jacob 1, 1. (Side 117.) „Derfor vilde vi ønske til Gud, at vi kunde

overtale alle Mennesker til at troe paa Christum."

Mosias 1, 14. (Side 153.) „Syndsforladelse og Frelse kommer ikke uden ved Omvendelse og Tro paa den Herre Jesum Christum."

Helaman 3, 5. (Side 417.) „Alle de, der ville see til Guds Søn i Tro og med en angergiven Aand, skulle leve, ja et Liv, som er evigt."

Helaman 5, 2. (Side 428.) „Intet kan frelse dette Folk, uden Omvendelse og Tro paa den Herre Jesum Christum."

Helaman 5, 5. (Side 431. „Guds Søn kommer for at forløse alle dem, der troe paa hans Navn."

Nephi 4, 8. (Side 458.) „Saa mange, som have annammet mig, dem har jeg givet Magt til at blive Guds Børn."

Nephi 5, 8. 9. 10. (Side 463.) „Hvo, som troer paa mig og bliver døbt, skal blive salig; og hvo, som ikke troer paa mig, og ikke bliver døbt, skal fordømmes."

Nephi 9, 12. (Side 484.) „Hvo, som ikke vil troe paa Jesu Christi Ord, skal blive udryddet af hans Pagtes Folk."

Mormon 3, 4. (Side 514.) „Vider, at I maae omvende Eder og troe paa Jesum Christum, ellers kunne I ikke vorde salige."

Moroni 7, 4. (Side 560.) „Thi ifølge Christi Ord kan intet Menneske blive saligt, uden ved Tro paa hans Navn."

Pagtens Bog. (Side 6, 5. 6.) „Derfor hengav den almægtige Gud sin eenbaarne Søn, som det er skrevet i de Skrifter, der ere givne angaaende ham. Han leed Fristelser, men agtede dem ikke; han blev korsfæstet, døde, og opstod igjen den tredie Dag, og opfoer til Himmelen, at sidde hos Faderens høire Haand, at regjere med almægtig Kraft efter Faderens Villie, paa det at saa mange, som vilde troe og lade sig døbe i hans hellige Navn, og udholde i Troen indtil Enden, skulde blive salige. — — — Og vi vide, at alle Mennesker maae omvende sig og troe paa Jesu Christi Navn, og tilbede Faderen i hans Navn; og udholde i Troen paa hans Navn indtil Enden, ellers kunne de ikke blive salige i Guds Rige."

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Septbr. 1838. (Fortsat fra Side 62.)

Under samme Dato underrettede General Atchison i en Skrivelse fra Hovedqvarteret i Richmond Gouverneuren om, at han ifølge Borgernes Forlangende og Districtsdommerens Raad havde udcommanderet fire Compagnier paa 50 Mand hvert af Militsen i Clay County og en lignende Styrke fra Ray County, samt givet Ordre til, at 400 Mand skulde holde sig færdige, om fornødiges, hvilke Alle skulle være tilhest, bevæbnede som Skarpskytter, med Undtagelse af et Compagni Infanteri. Tropperne ville øieblikkelig begive sig til Ophidselsens og Oprørets Skueplads.

Omtrent paa denne Tid kom 60 eller flere af Pøbelen til De Wit og advarede Brødrene om at forlade Stedet.

Torsdagen den 13de. Leiren reiste til Bolivia, 12 Mile. Broder Thortons Barn døde om Aftenen og blev begravet om Morgenen den 14de.

Fredagen den 14de. Leiren passerede gjennem Springfield, som man forventer snart vil blive Hovedstaden i Illinois istedetfor Vandalia. Megen Opposition lagdes for Dagen i Springfield i haarde og uretfærdige Bemærkninger mod Joseph Smith og Kirken, ledsagede af Haanlatter. Koldfeber er den herskende Sygdom paa dette Sted. Torken vedbliver, Vandet i Brøndene staaer meget lavt, og mange Kilder ere aldeles udtørrede. Mange Familier fandt Stoppesteder før de naaede dertil.

Leiren har til sine Tider knapt om Fødemidler, baade for Mennesker og Dyr, og de vide hvad det er at være hungrige. Deres Føde de sidste hundrede Mile har bestaaet af kogt Mais og Budding, lavet af friske Mais Ax, skavede paa en Langhøvl. Med Mælk, Smør eller Syltetøi smager den fortræffelig, og kan man dertil komme noget Flæsk, Meel, Kartofler, Meloner, osv., bliver det et behageligt Næringsmiddel. Stilkene og den tiloversblevne Mais gives Hestene, saa at Intet deraf gaaer tilspilde. Af denne Grund gaaer det Ordsprog blandt vore Medmennesker: „Mormonerne kunne sulte en heel Hær af Fjender ihjel; thi de kunne leve, hvor enhver Anden vilde døe."

Leiren tæller omtrent 260 Personer. Der var 515, men de ere blevne adspredte til alle Kanter; og det er paa Grund af Egenraadighed, Vindesyge, Misfornøielse og Opsætsighed, samt fordi de ikke have opfyldt sine Pagter, at de ere blevne saaledes adsplittede.

Reiste 23 Mile og opslog Telte 5 Mile Vest for Springfield. 569 Mile fra Kirtland.

Jeg var hjemme efter Kl. 3 om Eftermiddagen.

William Dryden, Fredsdommer i Davies County, underrettede Gouverneuren i en lang Skrivelse om, at han havde udstedt en Arrestordre mod Alanson Ripley, George A. Smith og Flere, der havde anfaldet og truet Adam Black den 8de August sidstleden, og at Embedsmanden med en Vagt bestaaende af 10 Mand, der skulde udføre Ordren, blev med Magt tvungen til at forlade Byen, hvor Angjeldende antoges at opholde sig; og at „Mormonerne" vare saa vel bevæbnede og saa talrige i Countierne Caldwell og Davies, at den udøvende Magt i disse Countier var aldeles ude af Stand til at iværksætte en Arrestordre mod nogen „Mormon;" og at „Mormonerne" behandlede Landets Institutioner med den dybeste Foragt, tilligemed mange andre saadanne Løgne af den sorteste Slags; hvorpaa Gouverneur Boggs udgav en Order til General David R. Atchison af 3die Division af Missouri Militsen ved General-Adjutant B. M. Lisle, at lade et tilstrækkeligt Antal af Tropperne under hans Commando holde sig rede til at hjælpe de civile Authoriteter i Davies County at udøve alle Arrestordre og andre Embedsforretninger, og først og fremmest at være den Embedsmand behjælpelig, som har det Hverv at udføre en Arrestordre, udstedt af Fredsdommer Willian Dryden den 29de August sidstleden mod Alanson Ripley, George A. Smith og Flere, og bringe Angjeldende for Domstolen.

Følgende Brev giver en temmelig god Oversigt over Militsens Bevægelser i de sidste Dage.

Hovedqvarteret for 1ste Brigades
3die Division af Missouri
Militsen i Leir ved Grand
River, d. 15. Septbr. 1838.

Generalmajor David R. Atchison,
Commandeur for 3die Division af Missouri Militsen.

Min Herre! I Overeensstemmelse med Deres Ordre, dateret den 11te dennes, gav jeg Ordre til Oberst William A. Dunn, Commandeur for 28de Regiment, at ind-

kalde fire Compagnier Skarpskytter tilhest, hvert bestaaende af 50 Mand; ligeledes til Oberst John Boulware, Commandeur for 70de Regiment, at sammenkalde to Compagnier af Skarpskytter tilhest, hvert bestaaende af et lige stort Antal, for at gjøre Tjeneste i Countierne Caldwell og Davies.

Samme Dag erholdt Oberst Dunn de fire Compagnier Frivillige, som krævedes af 28de Regiment, og om Morgenen den 12te overtog jeg Commandoen i egen Person og marscherede mod Caldwells Grændse, hvor jeg beordrede Obersterne at føre deres Regimenter til Skoven ved Crooked River. Jeg begav mig derpaa paa Veien til Far West, der er Hovedsædet i Caldwell, alene ledsaget af min Adjutant.

Ved vor Ankomst dertil fandt jeg Comer, Miller og McHoney — Fangerne, omtalte i Deres Ordre. Jeg forlangte af Vagten, som havde dem i Forvaring, at faae dem udleverede til mig, hvilket ufortøvet skete. Jeg erfarede tillige, at Geværerne, som vare tagne af Sheriffen og Borgerne i Caldwell, vare blevne uddeelte blandt Soldaterne og spredte over hele Landet. Jeg beordrede dem øieblikkeligen indsamlede og overleverede til mig. Jeg sendte derpaa Expres til Oberst Dunn med Ordre til at marschere med sit Regiment ved høilys Dag til nævnte Sted, hvor han ankom omtrent Kl. 7 om Morgenen, hvilket udgjorde 40 Mile siden Kl. 10 om Morgenen den foregaaende Dag.

Da mine Folk kom, bleve Geværerne, ialt 40 Sæt, overleverede til mig; men tre Sæt kunde ikke tilveiebringes, da de sandsynligviis vare bragte ind i Davies County. Jeg sendte disse Geværer under Vagt til Dem tilligemed Fangen Comer; de andre to beholdt jeg, da de vare Borgere af Davies, og bragte dem med mig til dette County, hvor jeg løslod dem paa Æresord, da jeg ansaae deres Heftelse for lovstridig.

Kl. 8 om Morgenen begave vi os paa Marschen og passerede gjennem Mill Port i Davies County, 37 Mile fra vor forrige Leirplads, og ankom til Leiren for Borgere fra Davies og andre tilgrændsende Countier, hvilken efter hvad Dr. Austin fra Carroll, deres Anfører, fortalte os, bestod af mellem 2—300 Mand. Deres Ordre, lydende paa at de skulde adsprede sig, hvilken var bleven sendt forud for mine Tropper med Deres Adjutant James M. Hughes, blev oplæst for dem, og de opfordredes til at adsprede sig. De erklærede, at deres Væbning og Sammensamling var alene skeet til Selvforsvar; men de udsendte Vagter af og til, og jeg selv med Flere, som nærmede sig Leiren, bleve anholdte og opfordrede til at vente indtil Sergeanten for Vagten kom. Jeg havde en Sammenkomst med Dr. Austin, og alle hans Forklaringer vare af fredelig Natur. Men desuagtet vedbleve de at holde sig bevæbnede og at marschere frem og tilbage.

Jeg begav mig derpaa med Deres Adjutant J. M. Hughes og min Adjutant Benjamin Holliday til Mormonernes Leir, der stod under Oberst Wights Commando. Vi havde en Sammenkomst med ham, og han erklærede sig fuldkommen villig til at lade Mormonerne skilles ad, samt at overlevere mig enhver af dem, som var beskyldt for Forbrydelser, og fordrede til Gjengjeld, at de fjendtlige Tropper, som vare samlede af andre af Countiets Borgere, ligeledes skulde adskilles. I Leiren, commanderet af Dr. Austin, forlangte jeg, ifølge Deres Ordre, Fangen, som var bleven løsladt Aftenen efter min Ankomst i deres Nabolav.

Jeg optog atter Marschen og leirede os paa Veien lige mellem de to fjendtlige Leire, hvor jeg siden har opholdt mig, ikke fuldt $2^1/_2$ Miil fra Oberst Wights Leir, og

med den anden Leir undertiden nærmere, undertiden fjernere. Jeg agter at indtage denne Stilling, indtil De selv ankommer, da jeg anseer det for bedst at bevare Freden og at forebygge et Sammenstød mellem Partierne, og naar de blive holdte i denne Stilling nogle Dage, ville de uden-tvivl stilles ad uden Tvang.

Jeg har den Ære med Agtelse at være Deres

A. W. Doniphan,
Brig. General for 1ste Brig.
3die Division af Missouri Militsen.

Heraf kan man tydelig see, at Officererne og Tropperne, handlende efter Gouverneurens Ordre, havde meget liden Agtelse for Landets Love, ellers vilde Comer, Miller og McHoney ikke være blevne løsladte.

Denne Dag tilbragte jeg i eller ved mit Hjem, varetagende mine Forretninger som sædvanligt.

Leiren reiste 12 Mile før Frokost og opslog Telte tæt ved Ældste Keelers. Der var nogen Tvist imellem dem, og Br. Pierces Barn døde i Eftermiddag og blev begravet paa Leirpladsen.

Søndagen den 16de. Holdt Forsamling om Eftermiddagen, prædikede og nød den hellige Nadvere. Var hjemme hele Dagen hos min Familie.

Mandagen den 17de. Jeg raadslog med Brødrene hjemme og i Omegnen af Byen. Leiren passerede gjennem Jacksonville i Morgan County til Geneva, 25 Mile. Der var en lille Menighed i Geneva, og nogle faa Medlemmer i Jacksonville.

(Fortsættes.)

Blandinger.

De engelske Dampskibe, som fare paa den jydske Vestkyst, have i de sidste Ugers Stormveir lidt meget og have maattet kaste mange Kreaturer overbord. Vestkysten viser mange Ruiner af forliste Skibe.

Garibaldi har nedlagt sine militaire Functioner i Mellemitalien og er bleven udnævnt til Generallieutenant i den sardinske Armee.

Isirefloden i Frankrig har gjennembrudt Digerne i Næheden af Saint Robert; Grenoble, en Stad paa 31,000 Indbyggere, ligner en Sø; Tømmer, Meubler, Agerdyrkningsredskaber, Korn og anden Fourrage bortskylles; den anrettede Ødelæggelse er betydelig.

I Albion, en By i Nærheden af New York, har en skrækkelig Ulykke fundet Sted. Ved Aarsmarkedet i nævnte By havde en Liniedandser spændt et Toug over Canalen, der gaaer igjennem Byen. Naturligviis havde alle Markedsfolkene forladt deres Forretninger for at see ham, og Husene ved Canalen saavelsom den i en kort Afstand derfra værende Kjædebro tjente flere Tusinde Nysgjerrige til Skueplads. Midt under Acrobatens Kunster hørtes en stor Allarm og nogle og tyve Mennesker, der havde taget Plads paa et Galleri, forsvandt pludseligt under Ruinerne af Tømmer og Planker. Efter at man havde trukket en heel Deel saarede og lemlæstede Mennesker frem deraf, bekymrede Mængden sig ikke mere derom, og Alles Øie vare nu atter henvendte paa Acrobaten, hvis Kunster satte det forsamlede Publicum i den største Forbauselse. Pludseligt hørtes et frygteligt Brag og Skrig, idet den ene Ende af Kjedebroen for-

svandt under Vandet, og med den styrtede 400 Mennesker samt flere Vogne og Heste i Canalen. Et Dieblik derefter styrtede den anden Ende af Broen sammen og begrov under sine Ruiner mange af dem, som vare faldne i Vandet. Den derpaa fulgte Rædselsscene lader sig ikke beskrive. Man forestille sig 400 Mennesker, der pludseligt vare styrtede ned i et 8 Fod dybt Vand, sammenblandede med nogle og tyve Heste og Vogne. De Saaredes Jamren, Raabene om Hjælp fra dem, som vare i Begreb med at drukne, og endelig den Forvirring, som fandt Sted paa begge Siderne af Canalen, hvor Tusinder ilede hid fra alle Kanter for at redde de Ulykkelige, som vare styrtede i Canalen, var gruelig. Men lykkeligviis var de Omkomnes Antal langtfra saa stort, som man havde forestillet sig. Døde vare 17, Haardtsaarede 10, og mindre Tilskadekomne 30 a 40.

En Amerikaner Goffe har opfunden en ny Strikkemaskine, der kan gjøre et Par Strømper færdigt i en halv Time. Maskinen koster kun 100 Rdlr.

Vore elskelige Brødre, Ældsterne John Van Cott og O. N. Liljenqvist, ankom her til Kjøbenhavn den 23de Novbr., hvilken glædelige Efterretning vi ikke vilde undlade strax at meddele de Hellige, da vi vide, hvor længselsfuldt de imødesee disse Brødres Komme. De forlode Great Salt Lake City den 19de Septbr. og have paa hele Reisen været begunstigede af Forsynet med Helbred og Sundhed, og det er os en stor Glæde at høre af deres Mund Bekræftelse paa de gode Efterretninger, vi i vort forrige Nummer have meldt om vort kjære Hjem.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
P. Nielsen, Fredericia	5	2	13
O. Nilsson, Norrkøping	2	3	„
Summa	7	5	13

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 6. *Den 15. Decbr. 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Guddommelig Myndighed.

(Fra „the Millennial Star.“)

Fraseet Alt hvad der staaer skrevet i Bibelen, og Alt hvad de Ældste i denne Kirke have skrevet om Præstedømmet, synes der fremdeles at herske en stor Misforstaaelse i Verden om, hvad Præstedømmet er, eller, naar Alt kommer til Alt, om der virkeligen er Noget. Der er forholdsviis kun Faa i Sandhed, som ansee det Umagen værd at tænke derpaa; eller om de ogsaa tænke derpaa, skeer det i det Høieste paa en meget overfladisk Maade.

Een Mening, som Nogle have om denne Gjenstand, er, at Præstedømmet kun er en Slags Stige, ad hvilken ærgjerrige Mænd have hævet sig til Magt og Anseelse under Dække af Guds og Religionens Navn; og de, som kaldes den fornuftigtænkende Deel af Samfundet, have, og det maaskee med Rette, en afgjort Skræk for Alt, hvad der kaldes Geistlighed, da man troer, at den har været Hovedaarsag til den Mængde Blodsudgydelse og Elendighed, der har hjemsøgt Verden i næsten enhver Tidsalder. Men uagtet mange Onder ere opstaaede ved Institutioner, kaldte Præstedømme, følger ingenlunde deraf, at der ikke findes noget sandt og ægte Præstedømme, samt at det som en virkelig guddommelig Orden aldrig existerede; tvertimod, Oprindelsen til de fordærvelige Systemer, ovenfor hentydede til, kan lede os tilbage til det Factum, at der engang fandtes en sand Orden, som Mennesket, der altid er færdigt til at tage eller tilrane sig Herredømme over sine Medskabninger for at hæve sig selv op, forvendte, og istedetfor at lade Gud regjere og ordne sine egne Sager, paatog Mennesket sig ikke alene at regjere sig selv, men ogsaa at udøve den samme Myndighed over sine Medskabninger, og denne Tilranelse af Magten, uden guddommelig Kaldelse, har Herren aldrig anerkjendt. Af denne Aarsag er der opstaaet forvendte Regjeringsformer, saavel religieuse som politiske, eller Præste- og Kongemagt, og som en absolut Følge af disse er det Trældomsaag, hvorunder Folket sukker, tilligemed de utallige Onder, som have hjemsøgt Nationerne, og som endnu existere blandt dem.

At Folket fordum udkaarede Konger uden guddommelig Tilladelse er indlysende af følgende Sted hos Hoseas: „De have indsat Konger, men ikke ved mig; de have

valgt Fyrster, og jeg vidste det ikke." (8, 4.) Paa den anden Side see vi ogsaa af Skriften, at der i fordums Dage gaves visse Mænd Myndighed til at beskikke Regenter over Folket, som for Exempel Samuel og andre af Propheterne.

Vi paastaae derfor, at Præstedømmet er „Fuldmagt til at handle i den Almægtiges Navn og i den Almægtiges Sted;" eller med andre Ord, det er Myndighed, meddeelt Mennesket af Gud til at tale og handle i hans Navn. Hvorvidt dette stemmer overeens med Guds Handlemaade kunne vi see ved at henvise til Bibelen, hvor den omtaler hans Handlemaade mod Menneskenes Børn i fordums Tid; thi alene ved analogiske Slutninger og og Kjendsgjerninger, fremsatte i Fortidens Historie, kunne vi komme til noget afgjørende Resultat.

Af 1 Mose Bog 14, 18—20 see vi, at Melchisedek havde Myndighed til at velsigne Abraham; han kaldes tillige den høieste Guds Præst; og Paulus, idet han taler om den samme Person (Hebr. 5, 6.), siger, at der var en Orden eller Grad af Præstedømmet opkaldt efter ham, efter hvilken Orden ogsaa Christus var en Ypperstepræst. Og at Gud virkelig anerkjendte disse Mænds Myndighed, kan tydelig sees af, at han bifaldt deres Handlinger.

Moses grundlagde ifølge Guds Befaling en anden Orden af Præster — de Aroniske eller Levitiske — hvilke forrettede for og stod i umiddelbar Berørelse med Massen af Folket. At denne Orden ogsaa var særskilt og afsondret fra Folket, sees af de jødiske Propheters Historie.

Der er et mærkværdigt Tilfælde berettet om en Nation af Jøder, der blev frelst fra Ødelæggelse; og et Raad, som dengang gaves, viser, at Gud ærer de Mænd, han udnævner til at være hans Tjenere. Vi see, at Kongen og alt Folket havde samlet sig sammen for at anraabe Herren om at hjælpe dem og beskytte dem mod deres Fjender. Efter at være blevne opmuntrede af Jehasiel, raabte Kong Josaphat: „Troer paa Herren, Eders Gud, saa skulle I blive forsikkrede; troer paa hans Propheter, saa skulle I faae Lykke." (2 Kron. 20, 20.) I de jødiske Propheters Historie ere disse Ord overalt stadfæstede; thi aldrig har et Folk blomstret mere, end naar det iagttog dette Raad, og aldrig var et Folk saa forbandet, som naar det satte sig op imod denne Myndighed, og det med Rette, thi Gud sagde Jødefolket allerede i Mose Dage, at han agtede at gjøre dem til en Nation af Konger og Præster, at de skulde blive Hovedet og ikke Halen af Nationerne, og at de skulde blive et kongeligt Præstedom.

Denne guddommelige Fuldmagt fandtes ogsaa i den christne Uddeling. Christus og Apostlerne ansaae den for ligesaa nødvendig som Propheterne for dem. Christus taler om den, som Noget, der tildeles Menneskene — ikke at de kunne tage det efter eget Tykke. Idet han taler til Apostlerne, siger han: „I have ikke udvalgt mig, men jeg haver udvalgt Eder," osv. I Matth. 10, 1. underrettes vi om, at han gav Apostlerne Fuldmagt, og i Matth. 28, 19 og 20 finde vi, at et Hverv gaves dem, at „gaae og lære alle Folk," (Nationer) osv. Af disse og mange lignende Skriftsteder see vi, at den guddommelige Kaldelse var den samme, og at den eneste Forskjel mellem Apostlernes og de gamle Propheters Administration var, at de præsiderende Propheter havde Myndighed til at salve og indsætte Konger, hvilket Apostlerne ikke gjorde. Dette havde sin Grund i den Kjendsgjerning, at Christi Tilhængere dengang ikke existerede som noget særskilt Folk, og som Følge deraf aldrig tillod sig at udøve nogen Myndighed over Nationernes Authoriteter. Da Christus forlod dem efter at have fuldkommet

sin daværende Mission paa Jorden, gav han dem endvidere Myndighed til at prædike og lære Ordet, samt Magtens Nøgler til Himmeriges Rige, hvilket var en yderligere Bekræftelse paa deres guddommelige Bestikkelse, sigende: „Hvadsomhelst I binde paa Jorden, skal være bundet i Himmelen," osv. Vi underrettes tillige af Paulus om, at da Christus opfoer til det Høie, gav han Menneskene Gaver, indsatte Nogle til Apostler, Nogle til Propheter, osv. (Eph. 4.) Disse Embeder vare, siger han til Tjenestens Forvaltning, de Helliges Beredelse til Fuldkommenhed, og for at bringe dem til Enhed i Troen, osv.

Vi erfare ogsaa, at dette Præstedømme skulde vedblive evindeligen, og ikke blot være til i Apostlernes Dage, ei heller skulde det døe med Udpustelsen af et Menneskes Liv paa Jorden. Paulus siger, det er en evig Orden „uden Dages Begyndelse og Aars Ende," samt at Christus var en Ypperstepræst af denne Orden evindelig. Dersom da Christus, som vi allerede have seet, bekræftede denne Orden paa Andre, saa er det jo aldeles fornuftig at antage, at de ogsaa skulde blive Præster evindelig. Propheten Malachias fortæller os, at Præster skulle atter frembære eet for Herren antageligt Offer. Og Johannes saae en Skare, hvis Frydesang for endeel havde sin Grund i, at Christus havde gjort dem til Konger og Præster for Gud. (Aab. 5, 10.) Han hørte ogsaa en Forjættelse blive dem given, at de skulde være „Guds og Christi Præster." (Aab. 20, 6.)

Af disse Skriftsteder see vi altsaa, at de ikke blot skulle være Præster, men tillige Konger, og begge disse Embeder vilde blive forenede til eet, paa samme Maade som Melchisedek indehavde dem. Han var Konge af Salem og den høieste Guds Præst. Dette vil i Sandhed blive Tilfælde, naar Guds Regjeringsorden bliver tilfulde indført. For den Tid ville Konger rimeligviis blive kaldte til at handle under dem, der have Præstedømmet, ligesom det var blandt Herrens Folk fordum. I al Fald er det Factum tydeligt fremsat her, at Præstedømmet, som tillige indbefatter Kongeværdigheden, er en evig Orden, og skal existere, naar Millioner af herliggjorte Væsener ere blevne gjenløste, og skulle staae iblandt de himmelske Hærskarers Rækker.

Vi have seet, at en Myndighed blev fordum overdraget Mennesket af Gud, og de Mænd, der havde annammet denne Myndighed, kaldtes Præster efter disse Ordener eller Grader; at disse Præstedomsordener ikke alene existerede blandt Jøderne, men at de ogsaa fortsattes under den christne Uddeling, og at Christus selv var en Præst i Evighed efter den høieste og helligste Orden. Ligeledes have vi seet, at dette Præstedømme indbefatter den Almægtiges Regjeringsmyndighed paa Jorden, hvilken ogsaa skal finde Sted i Himmelen, og blandt de Forløste vil der findes Konger og Præster af den høieste Gud. Da skulle vi fatte, at han er „Kongers Konge og Herrers Herre."

Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Uddrivelse fra Nauvoo.

En historisk Skildring af Oberst Thomas L. Kane, forelæst i det historiske Samfund i Pennsylvanien den 26de Marts 1850.

(Oversat fra Engelsk.)

(Fortsat fra Side 72.)

Mormonerne vare Eierne af denne Stad (Nauvoo) og det yndige Landskab rundt omkring. Og de, som havde standset deres Plove, bragt deres Hammere, Øxer, Væverskytteler og Spindehjul til Taushed, udslukket Ilden paa deres Arnesteder, fortæret deres Føde, ødelagt deres Frugthaver og nedtrampet den uindhøstede Sæd paa deres Agre, — de, som havde gjort alt dette, vare nu Besidderne af deres Huse, og havde forvandlet deres Tempel til et Vertshuus, hvorfra Drukkenboltenes Larm forstyrrede de Døendes Ro.

Jeg tænker, det var, da jeg vendte mig fra den nylig beskrevne Dødsscene, at jeg først lyttede til Støien af Nattesviren, som en Deel af Vagtmandskabet holdt inde i Staden. Over den fjerne Summen af Manges Stemmer, lød nu og da høie Udraab, spækkede med Eder, og disharmoniske Stumper af liderlige Viser; men for at ikke disse Udbrud skulde gaae tabte, og for at forhøie Virkningen deraf, styrtede Nogle af dem, henrevne af Drukkenskabsbegeistringen og Forhaanelsesaanden op i Taarnet af Templet, hvor de ondskabsfuldt hujede og skrege, sloge paa Stortrommen og ringede med den høitlydende Dampbaadsklokke, som jeg havde seet.

De stakkels Fordrevne, som saaledes laae ved Flodens Bredder, vare omtrent 640 Personer. Men Mormonerne i Nauvoo og dens Omegn talte Aaret før 20,000. Hvor vare de? Man havde sidst seet dem i sørgelige Tog at bortføre deres Syge og Saarede, Halte og Blinde, og at forsvinde i den vestlige Horizont for at søge sig et andet Hjem. Man vidste neppe noget Andet angaaende dem; og Folk spurgte med Nysgjerrighed: Hvordan mon er deres Skjæbne vorden, og hvor ere de blevne af?

Jeg agter at gjøre disse Spørgsmaal til Emne for min Forelæsning. Siden Mormonernes Uddrivelse indtil nærværende Dag har jeg været fuldkommen bekjendt med Enkelthederne af deres Historie. Men jeg skal i Særdeleshed hendrage Eders Opmærksomhed til Beretningen om, hvad der hændtes dem under deres første Aar i Ørkenen, fordi de i den Tid, mere end i nogen anden, vare tabte for den offentlige Iagttagelse, og derfor Gjenstand for fabelagtige og urigtige Meninger. Heldigviis var jeg i den Tid deres Reisefælle, opholdt mig iblandt dem, og har saaledes erhvervet mig den, formedelst de udstandne Besværligheder, dyrekjøbte Ret, til med Troværdighed at tale om dem og deres Charakteer, deres Lidelser, deres Bedrifter og deres Hensigter.

Den Afdeling, som jeg stødte paa ved Flodbredden, vare de sidste af Mormonerne, som forlode Staden. De havde alle af dem Aaret før forbundet sig til at drage ud fra deres Hjem og søge et andet Tilflugtssted. Dette havde været en Vaabenstilstands Betingelse mellem dem og deres Angribere; og som et Pant paa, at de vilde holde de indgaaede Fredsvilkaar, skulde Kirkens øverste Ældster og nogle Andre, som Fjenden ansaae for anstødelige, tilligemed deres Familier, begive sig vestover om

Foraaret 1846. Det var tillige fastsat, at Resten af Mormonerne kunde blive tilbage i fredelig Nydelse af deres Hjem i Illinois, indtil deres Ledere, tilligemed Opdagelsespartiet kunde med al Flid udvælge for dem et nyt Nedsættelsessted hiinsides Klippebjergene, i Californien, eller et andet Sted, og indtil de havde havt Leilighed paa den fordeelagtigste Maade at sælge den Eiendom, de skulde forlade.

Imidlertid bevægede fornyede Tegn paa fjendtlige Følelser Pioneer-Compagniet (d. e. de, som skulle drage i Forveien og berede for de Andre) til at begynde deres Foretagende før Foraaret. Det forventedes naturligviis, at dette vilde blive en farefuld Tjeneste; men den ansaaes som en Selvfornegtelsespligt. Manges Nidkjærhed og Kappelyst, især de Religieuses og Unges, blev ansporet ved Vanskelighederne, som laae i Foretagendet; og Pioneer-Compagniet blev snart fuldtalligt ved Frivillige af Samfundets meest virksomme og ansvarshavende Medlemmer. De begyndte deres Marsch midt om Vinteren, og ved Begyndelsen af Februar vare de næsten alle paa Veien, idet de havde bragt mange af Vognene over Missisippi paa Isen.

Selv under de gunstigste Omstændigheder kunde en Expedition af denne Slags, foretagen paa en saadan Aarstid, neppe undgaae at blive ulykkesbringende.*) Men Pioneer-Compagniet maatte tage afsted i Hast, og var kun ufuldkomment forsynet med de nødvendige Ting. Kulden var streng. De maatte drage lige imod den skarpe Nordvestvind, som kom strygende ned ad Halvøen Iowa fra de frostbundne Egne omkring den skovbekrandsede Slavesø og Skovenes Sø; paa den nøgne Slette der, er der Intet ovenfor det visne Græs, som kan forhindre Nordvestens frie Løb over de haarde, hvælvede Bakker. Ogsaa langs med de adspredte Vandløb, hvorpaa de sønderbrøde den tykke Iis for at vande deres Qvæg, havde de aarlige Efteraarsilde kun efterladt lidet Brændsel. Compagniet manglede derfor ofte gode Leirilde, der ere alle Reisendes største Behagelighed, og næsten en Livsfornødenhed for Mennesker, som vare utilstrækkeligen forsynede med Telte og andre Beskyttelsesmidler. Efter Dagens Anstrengelser tilbragte de ofte Natten uden Søvn med Bestræbelser for at bevare sig fra at fryse fordærvede. Deres Forraad af Fødevarer viste sig ogsaa utilstrækkeligt; og eftersom deres Legemer bleve afkræftede, lede de ogsaa forholdsviis af Kulden.

Angrebne af Forkjølelsestilfælde og lidende af Reumatisme, søgte Nogle saa godt de kunde for en Tid at tilbagelægge forkortede Dagmarscher og slæbe Andre med sig. Men Tegnene paa en svækket Constitution begyndte snart at vise sig deri, at de Alle vare skrækkeligen udsatte for at blive frostbidne. De Haardføreste og Stærkeste bleve hjælpeløst lammede. Omtrent paa samme Tid begyndte deres Trækdyr at blive udmattede. Det lille Forraad af Fourage, de kunde føre med dem, var sluppet op. Det tørre Prairiegræs viste sig at være uden Næring; og de kunde blot holde Dyrene ilive ved at sanke den grønne Bark og de spæde Skud af Bomuldstræet og anden Kratskov.

At vende tilbage til Nauvoo var øiensynligen den eneste Udvei; men dette vilde have været at give Anledning til fornyet Mistillid, og at bringe nye Fortrædeligheder over dem, som vare ladte tilbage i Staden. De besluttede derfor at holde ud, og at skride fremad, saavidt de kunde, om det ogsaa kun var ved langsomt at hinke gjennem den dybe Snee nogle faa engelske Mile om Dagen. De fandt en Slags

*) Ni Børn fødtes den første Nat de vare leirede ude.

Lindring i at sammenligne sig med de Forviste i Siberien; *) og søgte Opmuntring i alvorlig Bøn for Foraarets Komme, hvilket de længedes efter, ligesom den søvnløse Syge, vridende sig paa sit Leie i den lange Nat, længes efter Morgenens Frembrud.

Foraaret kom tilsidst. Det naaede dem i The Sac and Fox Country (Sække- og Rævedistrictet), medens de endnu vare paa den nøgne Prairie, ikke engang halvveis mellem Floderne Missisippi og Missouri. Men det bragte sin egen Deel af Besværligheder med sig. Foraarsmaanederne viste sig at være næsten ligesaa prøvende som Vinteren.

Snee, Slud og Regn, der faldt, som de syntes, næsten uophørligt, gjorde Veiene over den rige Jordbund saa ufremkommelige, som om man kjørte i et stort Morads, fuldt af sort Dynd. Undertiden spændte de Hestene og Oxerne fra fire og fem Vogne og satte dem for een, og forsøgte paa denne Maade skifteviis at komme frem et Stykke ad Gangen, men efter en heel Dags Slid og Slæb for dem selv og deres Kreaturer, befandt de sig blot en fjerdedeels eller en halv engelsk Miil fra det Sted, som de forlode om Morgenen. Den megen Regn opsvulmede alle Vandløb; de mindste Floder bleve saa stride, at man ikke kunde komme over dem. Træværk, skikket til Broarbeide, var ofte ikke at faae, og i saadanne Tilfælde maatte man gjøre Holdt indtil Vandet aftog, hvilket undertiden forsinkede dem meget, som for Exempel ved Charitons Hovedfloder, hvor de maatte opholde sig over tre Ugers Tid.

Disse vare prøvende Tilskikkelser. Selv de Muntreste og Standhaftigste knurrede over deres tvungne Uvirksomhed. Ja, endog Qvinderne, hvis heltemodige Aand havde holdt Stand under alle Omskiftelser, tilstode, at deres Humeur afvexlede med Veirforandringerne; de klagede ogsaa over, at deres Børns Helbred forværredes. Det var virkeligen Tilfældet, at de fugtige Vinde i Marts og April bragte med sig mere dødbringende Sygelighed, end det skarpeste Frostveir.

De hyppige Begravelser gjorde de Haardføreste syge. Paa en Soldats Marsch er det en Disciplinsag, at efter Salverne over en Kammerats Grav, skal han tiltrampe den efter Musiken af en eller anden munter Melodi i en livlig og hurtig Takt. Men naar i Mormonernes Leir Een laae syg og opgav Aanden, sørgede Alle, da de saae ham udstrakt som et Lig, og Alle ledsagede ham til hans sidste Hvilested. Det forøgede ogsaa deres Kummer, at de ikke kunde begrave de Afdøde med den forønskede Pomp. At den menneskelige Natur (ogsaa Mormonernes) er forhaabningsfuld, gav sig tilkjende derved, at de meest Forsynlige havde forsømt at anskaffe sig hvad der behøves til Ligbegjængelser, saa at man maatte tye til mange sørgelige Nødmidler.

Det bedste Middel i Almindelighed var at hugge ned en Træstamme af 8 eller 9 Fods Længde, splitte Barken langsefter og kløve den i to halve Cylindere. Disse, lagte rundt om den Afdødes Legeme og bundne fast tilsammen med Vidieqviste, dannede en Slags Ligkiste, som overlevende Beslægtede og Venner, prydede med lidt sort Flor, kunde følge til det gravede Hul, og nedsætte i Prairiens vaade Grund. Det smertede dem at sænke den ned saa tarvelig udstyret og i en saa ubemærket

*) Een af Compagniet havde en Bog, nemlig Mdme Cottins „Elizabeth,“ en Beskrivelse af de Forvistes Lidelser i Siberien; hvilken Bog de endog læste fra Vognene i Maanelyset. De opmuntrede sig ogsaa hovedsageligen ved at synge Zionssange og Lovsange, hvilke løde fra den ene Ende af Leirtoget til den anden, medens det frosne Aandedræt pudrede deres Haar og Øienbryn.

Grav. Det var haardt for dem i en saadan Hast at nedlægge deres Kjæres Levninger under den bølgende Prairies Grønsvær, og lade dem efter sig der til Forglemmelse, udsatte for den kolde Regn, uden noget Mærke, hvorefter de kunde gjenfindes. De havde ingen Gravstene, ei heller kunde de finde nogen Kampesteen til at danne en Steendynge af til et Monument. Saa at, naar de havde fyldt Graven op, bedet en passende Bøn og prøvet at synge en haabopvækkende Psalme, var deres sidste Arbeide at udsøge Landmærker, eller tilkalde Landmaaleren for at hjælpe dem at bestemme Stedets Beliggenhed, formedelst Dalenes Bøininger og Flodernes Vinkler, saa at de i Fremtiden skulde kunne erindre og gjenkjende det. Navnet paa den elskede Person, hans Alder, Dødsdag og de optagne Mærker bleve alle nedførte i en Bog med Omhu. Hans Afdeling var da færdig til at drage videre. Saadanne Grave udmærke Mormonernes Marschlinie de første Aar af deres Tog — nedslaaende Milestene for udmattede Efternølere i Bagtroppen.

Strengt taget var Antallet af de Mormoner, som døde af Hunger, ikke saa stort, som man skulde antage. Mangel paa Livets Fornødenheder bevirkede Sygdom, og Mange segnede af Udmattelse og Afkræftelse, hvilket under andre Omstændigheder ikke vilde have havt meget at betyde. Men kun de døde strax deraf, som tilfældigviis befandt sig paa Steder, hvor en velgjørende Broderhaand ikke kunde naae dem. Blandt de Øvrige kjendte man ikke Noget til Overflødighed, saalænge der fandtes nogen Hungrig at mætte. Hvis kun en Deel af en Gruppe var forsynet med Proviant, var Følgen den, at Allesammen levede paa halve eller fjerdedeels Rationer, eftersom Forraadet var stort til iblandt dem, og dette gjorde de med en saadan Beredvillighed og Uegennyttighed, at de ikke, forend een eller anden Krisis udkrævede al deres Styrke, mærkede at deres Helbred leed og at deres legemlige Kræfter aftoge.

Unge, raske Mænd overlode deres Fødemidler og Beskyttelsesmidler, som de selv havde forskaffet sig, til de Gamle og Hjælpeløse, og gik derpaa tilbage til forskjellige Egne af de nærmeste Stater, fornemmelig Missouri og Iowa, hvor de ikke gjenkjendtes, og toge der Arbeide for at tilveiebringe Mere, og Andre bleve sendte dertil for at tilbytte sig Meel, Hvede eller Mais for deres Borde, Sengesteder, osv., og andre lignende Rester af deres Eiendele, som nogle Faa endnu havde tilbage.

Med broderlig Omhu udlagde atter Andre store Marker i Vildnisset og saaede i dem det Korn, de havde opbevaret til deres egen Fornødenhed, paa det der kunde blive en Høst for dem, der fulgte bagefter. To af disse i Sac og Fox Country og endnu længere (Garden Grove og Mount Pisgah) indesluttede indenfor deres Hegn omtrent to engl. Mile hver, omhyggeligt tilsaaede, med en lille Landsby af ret beqvemme Blokhuse i Nærheden af begge.

I alt dette fandt Pionererne en rigelig Erstatning i Bevidstheden om, at deres egen Lidelse vilde befrie deres Venner hjemme for lignende; men Foraarets Komme bragte dem en Skuffelse. Forend det varme Veir havde gjort Jorden tør nok til at kunne reise med Lethed, indhentedes de af Sendebudde fra Nauvoo, betagne af Frygt, hvilke gave overdrevne Beretninger om nye Voldsgjerninger og anraabte Lederne at vende hurtig tilbage til Staden for at staae dem bi med Raad og Daad. Fjenden havde kun ventet indtil Emigranterne formodedes at være komne for langt paa Veien til at vende tilbage og kjæmpe mod dem, og da fornyede de deres Angreb.

Mormonerne udenfor Nauvoo havde det i Sandhed haardt; men de, som vare i Staden, holdt sig meget godt endnu en 2 a 3 Maaneder.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Decbr.

Ikke fattig, men riig! De, som man i Almindelighed kalder de Fattige i Samfundet, ere i Virkeligheden ikke fattige, men rige. De ere rige paa Evner til at handle, fuldføre og frembringe Resultater. Alt, hvad som bliver udført, er fornemmelig deres Værk, og netop deres Arbeide gjør Nationerne rige og mægtige. Men Verden er fuld af Svig og Bedrageri, saavel i politisk som i religieus Henseende, hvilket er Skyld i, at Arbeidsklassen, den virkelige Kilde for al Rigdom, faaer Udseende af at være fattig, medens de, der indsamle Rigdomme fra denne Kilde, synes at være rige. Dette er kun tilsyneladende saa — en Illusion, men ingen Virkelighed. Det er sandt, at Mange samle og opdynge store Rigdomme, men det er Arbeideren, som tilveiebringer dem. Een af Hovedaarsagerne til dette store Blendværk i Samfundet er det Factum, at Folket ikke kjender sit eget Værd eller veed, at de ere de rige, og at de kunne udføre hvilketsomhelst Foretagende, samt at det er dem, der gjøre og skaffe saagodt som enhver Ting; og en anden Hovedgrund er, at de ikke have Nogen til at ordne og lede deres Arbeide og skaffe dem Noget at bestille, uden deres selvgjorte Herrer. Vi kunne imidlertid ikke øine noget Middel, hvormed dette Onde kunde afhjælpes, idetmindste ikke i Verden, som den nu er, forend den Herre Gud tager sig af Sagen og organiserer Folket, leder deres Arbeide og giver dem en passende Virksomhed for deres Evner og Kræfter. Men det er ikke vor Hensigt at dvæle ved dette Emne; vi berørte det kun i Forbigaaende for at vise, at de, der kaldes de Fattige, i Grunden ikke ere fattige, men rige.

Der er Beviser i Mængde for, at Gud betragter Sagen fra dette Standpunkt, og at han overeensstemmende dermed lægger sine Planer, og for at iværksætte dem udvælger saadanne Midler og Redskaber, som han anseer tjenlige. Han har altid valgt Folket i tidligere Tidsaldere, og han har gjort saa nu igjen for at fuldføre den største Gjerning, han nogensinde har foretaget sig blandt Menneskenes Børn. Han har ogsaa bestandigt valgt Fiskere, Tømmermænd, Plovmænd og Hyrder til at være Himmeriges Riges Piller og den Almægtiges fornemste Tjenere; og ligeledes har han handlet i denne, Fylden af alle Uddelinger.

Dette Valg af Redskaber viser aabenbart, at den Alvise anseer sine fattige Hellige istand til at udføre hvadsomhelst, dersom de ikkun have Tro paa hans Foretagender og Tillid til hans Styrelse, og med Villighed udrette den Gjerning, han giver dem at gjøre. Betragt de Sidste-Dages Hellige. De ere næsten Alle af Arbeidsklassen, der ei have mere end hvad de kunne fortjene fra den ene Dag til den anden, og det, som Herren velsigner dem med formedelst deres Retfærdighed, som f. Ex. ofte med bedre Helbred end mange af deres Medmennesker, eller med bedre Arbeide, osv., thi vi troe virkeligen, at Gud velsigner de Trofaste og gjør dem rigere end deres

Naboer og fuldere af evigt Liv end deres klynkende Brodre, der ei have annammet Evangeliet.

Til en saadan Klasse af Hellige — Arbeidere nemlig, ikke Capitalister — har han anbetroet det meest omfattende Værk, der nogensinde er bleven paabegyndt, og har overladt til dem at udføre en Gjerning, der vil fylde Jorden med hans Herlighed, Magt og Under. Viser ikke dette, at Gud erkjender den Kjendsgjerning, at hans Hellige af Arbeidsklassen ere rige nok til at gjennemføre den største Gjerning, har Indsigt nok til at paabegynde og fuldføre de meest forbausende Foretagender, og at de ere istand til at bære alle de Byrder, han vil paalægge dem med Hensyn til sit Riges Fremme. Den Forestilling, at vi ere fattige, er for det Første nedværdigende for os selv; og for det Andet nedværdigende for Gud, og en ligefrem Anklage mod hans Viisdom, Handlemaade og Valg. At tænke, at vi ikke kunne paatage os det Arbeide, han har tildeelt os, er at tvivle om vore egne Kræfter og en Mistillid til den guddommelige Styrers Indsigt og Dommekraft. Dersom vi tænke, at vi ere uduelige, vil det hindre os i at udrette det, vi i modsat Tilfælde ved Tro og Sjæleadel kunde have udført, og vi staae desuden i Veien for Fuldbyrdelsen af Guds Planer,

Hvad vil Hovedforskjellen mellem den store Fremtid og den forholdsviis lille Nutid blive? — thi stor som vor Fortid har været, er den dog Intet i Sammenligning med den endnu større Fremtid. Hvori vil den store Kraft bestaae, som skal bevæge og forbause Verden? Hvorfra ville de store Resultater udspringe, der fra denne Kirke skulle udrulle over Nationerne, indtil de skjælve for deres Magt og uimodstaaelige Vægt? Hvad vil blive Hovedaarsagen til Værkets tiltagende Hurtighed, indtil dets moralske Udvikling skal synes endog at overgaae denne Tidsalders hurtige Udvikling af Jernbaner, Telegrapher, osv.? Vil det skee formedelst en uhyre Forogelse af Antal? Vil det skee af den Grund, at Nationerne, anførte af deres Konger, Regenter og Præster, ville indgaae i den nye Pagt mellem Christus og hans Hellige, eller at Millioner fra Nationerne ville strømme ind i Kirken i et Nu? Nei, saadant vil ikke skee. Det er sandt, Kirken vil tiltage storligen i Antal, og det er ogsaa sandt, at Guds Værk blandt Nationerne netop er begyndt. Men heri vil dog ikke Aarsagen være til de forbausende Begivenheder og Udviklinger, vi ovenfor have hentydet til, men ornemmelig i følgende:

De Hellige ville bedre forstaae deres Hjælpekilder, bedre kjende deres Evner og bedre indsee hvad de kunne gjøre. De ville tage fat paa Mere, gjøre Mere og udrette Mere, baade som Individer og et Hele betragtet. De store Resultater, der ville have deres Udspring fra denne Kirke og sætte Nationerne i Forbauselse, ville med Guds Velsignelse bevirkes ved de Helliges Arbeide, Utrættelighed og Flid. Dette Værks hurtige Udvikling er afhængig af den Hurtighed, hvormed de Hellige ville tage fat paa de Instructioner, Herren giver, og sætte dem i Udførelse. Det bør erindres, at den Almægtige ikke vil gaae hurtigere tilværks end hans Folk kan følge med, samt at han ikke vil opbygge sit Rige uafhængigt af sine Hellige, men netop ved dem.

Og denne store Gjerning har Herren givet sine Hellige at udføre. Er ikke dette et stort Beviis paa, at Arbeidsklasserne i Virkeligheden ikke ere fattige, men rige, og at de ere istand til at gjennemføre den, naar de besjæles af en Helligs Aand? Men ville ikke de Hellige blive fattige og udarmede af deres stadige Arbeide og Op-

offrelser? Visseligen ikke, thi netop derved ville de, baade som Individer og et Folk, hæve sig til Magt og Anseelse, og tilsidst vil Gud give dem „Riget og Rigernes Storhed under al Himmelen" som Belønning. Da ville de være i Besiddelse af Alt, hvad de selv have udrettet, og desuden Meget, som Herren vil have udført for dem.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 76.)

Tro paa Jesum Christum for hans første Komme.

Bibelen. 5 Mose Bog 18, 15. „En Prophet midt ud af Dig af dine Brødre, ligesom mig, skal Herren din Gud opreise Dig; ham skulle I høre."

18 V. „Jeg vil opreise dem en Prophet midt ud af deres Brødre, ligesom Du er; og jeg vil lægge mine Ord i hans Mund, og han skal tale til dem alt det, som jeg vil befale ham."

19 V. „Og det skal skee, at den, som ikke vil høre paa mine Ord, som han skal tale i mit Navn, af ham skal jeg, jeg udkræve det."

1 Cor. 10, 3. 4. „De aade Alle den samme aandelige Mad, og de drak Alle den samme aandelige Drik; thi de drak af den aandelige Klippe, som fulgte dem, men Klippen var Christus."

Jer. 23, 5. „See, de Dage komme, siger Herren, at jeg vil opreise David en retfærdig Væxt; og han skal regjere som en Konge, og handle klogeligen og gjøre Ret og Retfærdighed paa Jorden."

6 V. „I hans Dage skal Juda frelses, og Israel boe trygeligen; og dette er hans Navn, som man skal kalde ham: **Herren vor Retfædighed.**"

Jer. 33, 14. „See de Dage komme, siger Herren, at jeg vil stadfæste det gode Ord, hvilket jeg haver talet til Israels Huus og om Judæ Huus."

15 V. „I de samme Dage og paa den samme Tid vil jeg lade David en retfærdig Væxt opvoxe; og han skal gjøre Dom og Retfærdighed paa Jorden."

16 V. „I de samme Dage skal Juda frelses og Jerusalem boe tryggeligen; og dette er det Navn, som man skal kalde ham: Herren vor Retfærdighed."

Es. 9, 6. „Et Barn er fodt os, en Søn er given os, og Fyrstedømmet skal være paa hans Skulder, og hans Navn skal kaldes Underlig, Raadgiver, vældige Gud, Evigheds Fader, Fredsfyrste."

7 V. „Dette Fyrstedoms og Freds Storhed skal være uden Ende, over Davids Throne og over hans Rige, til at befæste det og til at opholde det med Ret og Retfærdighed fra nu og indtil evig Tid; den Herre Zebaoths Nidkjærhed skal gjøre dette."

Es. 53, 2. „Thi han opfoer som en Qvist for hans Ansigt og som en Rod af tør Jord, han haver ingen Skikkelse eller Herlighed; og vi saae ham, men der var ikke Anseelse, at vi kunde have Lyst til ham."

3 V. „Han var foragtet, og holdt snart op at være blandt Menneskene, en Mand fuld af Piner, og som har forsøgt Sygdom; og som Een, for hvem man

skjulte Ansigtet, var han foragtet, og vi agtede ham for Intet."

4 V. „Visseligen haver han taget vore Sygdomme paa sig og baaret vore Piner; men vi, vi agtede ham for den, som var plaget, slagen af Gud og gjort elendig."

5 V. „Men han, han er saaret for vore Overtrædelser, er knuset for vore Misgjerninger; Straffen laae paa ham, at vi skulde nyde Fred, og vi have faaet Lægedom ved hans Saar."

6 V. „Vi, vi fore alle vild som Faarene, vi vendte os hver til sin Vei; men Herren lod al vor Misgjerning møde ham."

7 V. „Den blev krævet, og han, han blev gjort elendig, og han oplod ikke sin Mund, som et Lam, der føres hen at slagtes, og som et Faar, der er stumt for dem, som det klippe, og ikke oplader sin Mund."

8 V. „Men han er tagen fra Angst og fra Dom, og hvo kan tale om hans Slægt; thi han er frastilt (ved Døden) fra de Levendes Land, han havde Plage for mit Folks Overtrædelses Skyld."

9 V. „Og man satte de Ugudelige ved hans Grav, og overgav ham til en Riig i hans Død, for han havde ikke gjort Vold, og der var ikke Svig i hans Mund."

10 V. „Men Herren havde Behagelighed til at knuse ham med Sygdom; naar han haver givet sit Liv til et Skyld-Offer, skal han see sin Sæd og forlænge sine Dage, og Herrens Villie skal lykkes ved hans Haand."

11 V. „Fordi hans Sjæl haver arbeidet, skal han see det, han skal mættes; ved sin Kundskab skal min retfærdige Tjener retfærdiggjøre Mange; thi han, han skal bære deres Misgjerninger."

12 V. „Derfor vil jeg give ham Deel iblandt Mange, og han skal dele de Stærke som et Bytte, derfor at han udtømmede sin Sjæl til Døden, og blev talt iblandt Overtrædere; og han, han bar Manges Synd, og han skal bede for Overtrædere."

1 Mose Bog 49, 10. „Scepteret skal ikke vige fra Juda førend Siloh (Fredsstifteren, Christus) skal komme."

Es. 59, 20. „Og der skal komme en Gjenløser til Zion."

Dan. 7, 13. „Jeg saae i Synerne om Natten Een liig Menneskens Søn."

Dan. 9, 25. 26. „Christus den Fyrste."

Micha 5, 2. „Messias skal fødes i Bethlehem."

Sach. 9, 9. „Din Konge skal komme til Dig, ridende paa et Asen."

Joh. 19, 37. „De skulle see hvem de have gjennemstunget."

Moses og alle Propheterne vidnede om Christus. (See Luc. 24, 27. 44—46; Joh. 1, 46; 5, 39. 45. 46; Ap. Gj. 3, 18. 22—24; 7, 37; 18, 28; 26, 22. 33; 28, 23; 1 Petr. 1, 10. 11.

Mormons Bog. (Side 16.)

1 Nephi 3, 3. „Ja, sex hundrede Aar fra den Tid af, da min Fader forlod Jerusalem, vilde den Herre Gud opreise en Prophet iblandt Jøderne, ja en Messias, eller med andre Ord: en Frelser for Verden. Og han talede ogsaa om Propheterne, hvilket stort Antal, der havde vidnet om disse Ting, angaaende denne Messias, om hvem han havde talet, eller denne Verdens Forløser. Thi den hele Menneskeslægt var i en fortabt og falden Tilstand, og vilde altid forblive saaledes, med mindre de vilde forlade sig paa denne Forløser." (See ogsaa 2 Nephi 11, 4. Side 97.)

2 Nephi 8, 2. (Side 79.) „Min Sjæl glæder sig ved at bevise for alle Folk, at dersom Christus ikke kom, maatte alle Mennesker omkomme. Thi dersom der

ingen Christus er, er der ingen Gud; og dersom der ingen Gud er, ere vi ikke til, thi da kunde der ingen Skabelse have været. Men der er en Gud og han er Christus, og han kommer i sin egen Tids Fylde."

Jacob 3, 1. 2. (Side 122 og 123.) „I denne Hensigt have vi skrevet disse Ting, at de maae faae at vide, at vi vidste om Christus, og at vi havde Haab om hans Herlighed mange hundrede Aar før hans Komme, og ei alene vi selv havde Haab om hans Herlighed, men ogsaa alle de hellige Propheter, som vare før os.

See, de troede paa Christus, og tilbade Faderen i hans Navn. Og i denne Hensigt holde vi Mose Lov, hvilken henviser vore Sjæle til ham; og af denne Aarsag er den helliggjort for os til Retfærdighed, ligesom det blev tilregnet Abraham i Ørken, at være lydig mod Guds Bud i at opoffre sin Søn Isaak, hvilket er et Forbillede paa Gud og hans eenbaarne Søn. Hvorfor vi ransage Propheterne; og vi have mange Aabenbaringer, og Spaadomsaanden; og idet vi have alle disse Vidnesbyrd faae vi Haab, og vor Tro bliver stærk, endog saa at vi i Sandhed kunne befale i Jesu Navn, og selve Træerne adlyde os, og Bjergene og Havets Bølger."

Mosias 1, 13. 14. (Side 152 og 153.) „Thi see, Tiden kommer og er ikke langt borte, da Herren den Almægtige, som regjerer, som var og er fra al Evighed til al Evighed, skal komme ned fra Himmelen med Kraft blandt Menneskenes Børn, og skal boe i en Hytte af Leer, og skal gaae om blandt Menneskene og gjøre kraftige Gjerninger, saasom helbrede de Syge, opreise de Døde, bringe de Lamme til at gaae, de Blinde til at faae deres Syn, og de Døve til at høre, og helbrede allehaande Svagheder; og han skal udkaste Djævle, eller de onde Aander, som boe i Menneskenes Børns Hjerter. Og see, han skal lide Fristelser og legemlige Smerter, Hunger, Tørst og Møie, ja Mere end Mennesker kunne udholde, uden det bliver Døden; thi see, han skal svede Blod, saa stor skal hans Ængstelse være for hans Folks Ondskab og Vederstyggeligheder.

Og han skal kaldes Jesus Christus, Guds Søn, Himmelens og Jordens Fader, som har skabt Alting fra Begyndelsen; og hans Moder skal kaldes Maria. Og see, han kommer til sine Egne, at Frelse maa komme til Menneskenes Børn, formedelst Tro paa hans Navn; og uagtet alt dette, skulle de dog betragte ham som et Menneske og sige, at han har en Djævel, og de skulle hudstryge ham og korsfæste ham. Og han skal opstaae fra de Døde paa den tredie Dag; og see, han staaer for at dømme Verden. Og see, alle disse Ting skee, paa det at en retfærdig Dom maa komme over Menneskenes Børn. Thi see, hans Blod er en Forsoning ogsaa for deres Synder, som ere faldne ved Adams Overtrædelse, og som ere døde, uvidende om Guds Villie dem angaaende, eller som have syndet i Uvidenhed. Men Vee, Vee den, som veed, at han strider mod Gud; thi Frelse kommer ikke til nogen Saadan, uden det er ved Omvendelse og Tro paa den Herre Jesum Christum. Og den Herre Gud har sendt sine hellige Propheter iblandt alle Menneskenes Børn, for at kundgjøre disse Ting til hver Stamme, Folk og Tungemaal; paa det at de, som monne troe, at Christus skulde komme, maatte faae Forladelse for deres Synder, og glædes med saare stor Glæde, ligesom han allerede var kommen iblandt dem. Dog den Herre Gud saae, at hans Folk var et haardnakket Folk; og han beskikkede dem en Lov nemlig Mose Lov. Og han viste dem mange Tegn, og Undere, og Forbilleder, og Skygger, der hentydede til

hans Komme; og hellige Propheter talede ogsaa til dem om hans Komme; og dog forhærdede de deres Hjerter, og forstode ikke, at Mose Lov gavner Intet, uden Forsoningen ved hans Blod."

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Septbr. 1838. (Fortsat fra Side 79.)

Hovedqvarteret for 3die Division af Missouri Militsen, Grand River, den 17de September 1838.

Til

Hs. Excellence den Overstcommanderende!

Min Herre!

Jeg ankom til Countisædet for dette County, Davies, om Aftenen den 15de dennes med Tropperne sammenkaldte af Militsen i Ray County, og traf sammen med Tropperne fra Clay County under Anførsel af General Doniphan. I samme Omegn fandt jeg 2 a 300 Mand under Vaaben, fornemlig fra Countierne Livingston, Carroll og Saline. Disse Mænd havde samlet sig under Foregivende af at ville forsvare Borgerne i Davies County mod Mormonerne, og stode under en Dr. Austins Commando fra Carroll County. Borgerne af Davies County, eller en stor Deel af dem, boende paa begge Sider af Grand River, havde forladt deres Avlsgaarde og flyttet deres Familier enten til de tilstødende Countier eller samlet dem sammen paa et Sted, kaldet Leirpladsen. Hele Countiet paa Østsiden af Grand River synes at være aldeles forladt, med Undtagelse af nogle Faa, der ikke ere saa frygtagtige som deres Naboer. Mormonerne i Davies County have ligeledes forladt deres Avlsgaarde, og for Sikkerheds Skyld leiret sig paa et Sted lige ved den østlige Bred af Grand River, kaldet Adam-ondi-Ahman. Antallet antages at være omtrent 250 Mænd, Borgere af Davies County, og mellem 50 til 100 Mænd, Borgere af Caldwell County. Begge Partier have gjennemspeidet Landet, og af og til taget nogle Fanger, samt truet og fornærmet hverandre; men endnu er intet Blod bleven udgydt. Jeg har befalet alle bevæbnede Mænd fra de tilstødende Countier at begive sig tilbage til deres Hjem; Mændene fra Livingston County og flere Andre, ialt hundrede Mand, ere vendte tilbage, og der findes her nu kun omtrent 150, hvilke, som jeg haaber, ville vende tilbage i Løbet af nogle Dage. Jeg er af Mormonerne bleven underrettet om, at alle de, der ere blevne beskyldte for Brud paa Lovene, ville idag blive tagne i Forhør. Naar det er gjort, ville Tropperne under min Commando ei længer behøves i dette County, dersom Borgerne fra de andre Countier ville vende tilbage til deres respective Hjem. Jeg har isinde at lade to Compagnier, hvert paa 50 Mand, blive tilbage i dette County, og at lade Resten af Tropperne begive sig hver til Sit. Ovennævnte to Compagnier ville blive her for Ordens Vedligeholdelse, indtil Fred og Rolighed er oprettet. Jeg indeslutter til Deres Excellence General Doniphans Rapport, og for en detailleret

Beretning, henviser jeg Dem til Major Rogers.

Jeg har den Ære at være

Deres lydige Tjener
D. R. Atchison,
Generalmajor for 3die Division af Missouri Militsen.

Torsdagen den 18de. Jeg har været hjemme hele Dagen. Har idag befundet mig meget ilde, men er noget bedre i Aften.

Leiren reiste til Brussels, Phillips Færgested, 15 Mile, og en Deel satte over Illinois Floden.

Idag gav Gouverneuren Capt. Childs Ordre til at udruste Boonville Garderne og forsyne dem med 10 Dages Proviant og holde dem færdige til at marschere ved hans Ankomst i Slutningen af Ugen. Gouverneuren gav ogsaa General S. D. Lucas af 4de Division Ordre til at drage med 400 Ryttere til Skuepladsen for Urolighederne og til at optræde i Forening med General Atchison. Lignende Ordres udstedtes til Generalmajorerne Lewis Bolton, John B. Clark og Thomas D. Grant.

Onsdagen den 19de var jeg i eller ved mit Hjem.

Resten af Leiren satte over Floden og passerede gjennem Griggsville og Pittsfield; leirede sig paa Sletten. 13 Mile.

Torsdagen den 20de. Leiren reiste 22 Mile, satte over Missisippifloden med Dampskibet „Rescue," ligeoverfor Louisiana, kom ind i Pike County, Missouri, og opslog Telte en Miil vesten for Byen. 656 Mile fra Kirtland.

For at vise hvilke Følelser, der søge at gjøre sig gjeldende overalt i Staten Missouri, giver jeg følgende Uddrag af Ældste John D. Tylers Dagbog, hvorfra de fleste Facta i denne Beretning ere tagne:

I Eftermiddag, da jeg drev Hjorden, blev jeg nødt til at gaae tilbage efter en Ko, der var gaaet vild paa Sletten, hvor vi græssede. Jeg fandt den, og drev den tilbage. Paa Veien mødte jeg to Mænd, der vare komne over med Dampbaaden, og som havde kjævlet med Nogle af Leiren før mig. Den Ene af dem spurgte mig: „Hører De til den Bande Mormoner hist henne?" Ja, jeg gjør, svarede jeg. „Er De Mormon?" Ja, jeg er. „Godt, stop lidt." Jeg har for travlt til at standse, og De har ingen Ret til at standse mig. „Er De saadan en Taabe at lade disse Folk lede Dem lige i Fare?" Hvilken Fare? „Veed De ikke, at Missourianerne ere ifærd med at reise sine Tropper for at hugge Eder alle sønder og sammen?" Vi frygte ingen Tropper. „Gud fordømme Dem, frygter De ikke mig?" sagde han, idet han gjorde Forsøg paa at tage sine Vaaben fra Siden, thi han var bevæbnet med et Par Pistoler og en Dolk. Nei, jeg frygter ikke mere for Dem, end for ethvert andet Menneske. „Hvad Djævelen frygter De saa?" Vi frygter Ingen uden Gud den Almægtige. „Stop! stop! eller Gud fordømme mig skyder jeg Dem ikke!" Skyd om De vil, sagde jeg, idet jeg gik videre, medens han vedblev at sværge paa, at han vilde skyde mig, „og," sagde han, „I ville allesammen blive dræbte, førend I komme op ad Bakken."

Jeg var hjemme til omtrent Kl. 10. Da red jeg ud en Tour og vendte tilbage lidt før Solnedgang, og var hjemme om Aftenen.

Følgende Uddrag af General Atchisons Brev til Gouverneuren af Dags Dato fra Liberty, giver en temmelig nøiagtig Skildring af Armeen, osv.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Kongen af Sverrigs Kroning skal være bestemt at foregaae i Stockholm paa Hs. Majestæts Fødselsdag den 3die Mai, og i Trondhjem paa Hds. Maj. Dronningens Fødselsdag den 5te August førstkommende.

I det sorte Hav skal der i sex Dage have raset en frygtelig Storm. Næsten alle de Skibe, som vare paa Søen, ere strandede, og man anslaaer Antallet af dem, der allerede ere forliste, til fiirsindstyve. Strandbredden er bedækket af Vragstumper og Hundreder af Lig, og de stakkels Søfolk, som ere slupne levende derfra, blive plyndrede af Kystbeboerne.

I Rom synes det at gaae slemt til. Det skal være forbundet med Livsfare at passere Gaderne om Aftenen, og man hører kun tale om Rov og Mord. Nattevagten og Banditterne levere hinanden formelige Batailler, og have Døde og Saarede paa begge Sider. Den herskende Næringsløshed skal for Størstedelen være Skyld deri.

I en Skrivelse, som Garibaldi fra Genua har tilstillet sine tidligere Vaabenkammerater i Mellemitalien, udtrykker han sig saaledes: „Lad min midlertidige Bortfjernelse fra Eder ikke kjølne Eders Iver for den hellige Sag, som vi forsvare. Jeg skilles bedrøvet og bevæget fra Eder, men jeg henter Trøst fra Overbeviisningen om, at jeg snart igjen vil befinde mig iblandt Eder for at hjælpe Eder til at fuldføre det Værk, som er blevet begyndt paa en saa glimrende Maade. I unge Mænd, som have aflagt Ed til Fædrelandet og til den Anfører, der skal lede os til Seir, nedlægger ikke Vaabnene, men bliver urokkelige paa Eders Post. Vedbliver at øve Eder og holder fast ved Soldatens Disciplin. Vaabenstilstanden vil blive af kort Varighed; det gamle Diplomati synes at være lidet oplagt til at see Tingene saaledes, som de ere. Det seer endnu i Eder, ligesom fordum, en Flok Urostiftere; det veed ikke, at der hos Eder findes Elementerne til en stor Nation, og at Eders frie og uafhængige Hjerter rumme Spiren til en Verdensrevolution, naar man ikke vil anerkjende vore Rettigheder og lade os være Herrer over os selv."

Indvaanerne i Nizza have bragt Garibaldi en Serenade. Han takkede med hjertelige Ord, erklærede sig beredt til nu som før at vove Liv og Blod for Italiens Frihed og opfordrede Alle til at flokke sig om Victor Emanuel, der er en af de høihjertede Mænd, hvoraf Nutiden kun frembringer saa faa, samt til ikke at nedlægge Vaabnene, saalænge en Tomme italiensk Jord endnu er i fremmed Vold.

Til Paris er der indløbet Efterretning om, at China venter et Angreb af Frankrig og England, og forbereder sig paa at afvise det. Peihofloden gjøres endnu utilgjængeligere, end den tidligere var, Peking befæstes, og en forskandset Leir anlægges i Nærheden af Hovedstaden, hvor Rigets bedste Tropper concentreres. England skal paa Grund heraf have foreslaaet Frankrig at afsende en større Troppestyrke, end der oprindelig var bestemt.

Newfoundlandsfareren „Reveil-Martin" var just i Begreb med at vende tilbage til Bayonne med de Skibbrudne fra „Celibitaire," og havde ialt 150 Personer ombord, da den om Aftenen den 26de f. M. strandede udfor Vagten Mimisan i

Inspectionen la Teste. Kun 27 Mennesker bleve reddede; alle de Andre omkom ynkelig i Bølgerne. Skibet er fuldstændig Vrag.

Kanonstøberierne i Woolwich skulle aldeles omdannes og for Fremtiden kun bruges til Kuglestøbning. Det Armstrongske Etablissement skal levere alle Kanoner.

Spaniernes Tab i Fegtningen den 30te November, hvor O'Donnel selv commanderede, angives til 120 Mand; Marokkanernes Tab derimod beløber sig til 500 Døde og 1500 Saarede.

Ifølge General Martimpreys Rapport er en Femtedeel af det franske Corps, som tager Deel i den marokkanske Expedition, bukket under for Cholera.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
M. Andersen, Bornholm	18	4	3
C. E. Lindholm, Sundsvall . . .	36	"	"
J. C. A. Weiby, Vensyssel	31	5	10
P. Nielsen, Fredericia	30	4	5
R. Nielsen, Skive	19	"	"
M. Nissen, Lolland	20	3	14
L. C. Geertsen, Aarhuus	22	3	4
P. C. Rønnow, Fyen	35	4	5
H. Jensen, Aalborg	16	2	5
J. Fagerberg, Skaane	290	3	9
G. Ohlson, Stockholm	25	"	"
O. Nilsson, Norrkøping	39	"	"
A. P. Trane, Kjøbenhavn	102	1	"
Summa	688	2	7

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 7. *Den 1. Januar. 1860.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Millenniet.

(Fra „the Millennial Star.")

Hvor urimeligt er det ikke at stille universal Fred ved Siden af Slagets Døn og Vaabenbrag! Kan man vel igjennem den tykke, rullende Krudtdamp og den ødelæggende Ild glimte nogen Lighed af Naturens Ro, salig Fred, smilende Overflod og retfærdig Dom til Velsignelse for Guds fredelskende Sønner og Døitre! Uvilkaarlig udbryder vor Sjæl: „Visselig, visselig, Mennesket blev skabt i et ædlere og større Øiemed, end at forfølge et Skyggebillede af Herlighed „gjennem Ild, Blod og Røg!" I Sandhed, denne Jord maa være dannet i en høiere Hensigt og have en skjønnere Bestemmelse, end at være en Valplads for rasende Fjender — en uhyre Kampplads for kivende og stridende Dødelige!

Millenniet (afledet af to latinske Ord — mille, et Tusinde, og annum, et Aar) eller Fredens Tusindaar, i hvilket Christus skal regjere over Jorden, er Noget, som næsten alle saakaldte Bibeltroende troe paa. Nogle antage, at en saadan Regjering kun vil blive aandelig, eller i Folkets Hjerter, medens Andre paastaae, at den vil blive en fuldkommen Virkelighed, og at Christus (for at bruge Esaiæ Ord) vil „regjere paa Zions Bjerg og i Jerusalem, hvor der skal være Herlighed for hans Ældster." (24, 23.)

Den første Opposition af nogen Betydning mod sidstnævnte Paastand fandt Sted — efter hvad Kirkehistorien beretter — i det 3die Aarhundrede, hiin Tid, der var saa frugtbar paa Vildfarelser, da Origenes med saa megen Iver bekjæmpede Læren om Christi personlige Regjering, fordi den stod i Strid med nogle af hans Yndlings-Grundsætninger. (See Mosheim, 1ste Bind, Pag. 384.) Denne „Kirkefader" i Kunsten at aandeliggjøre fandt mange Tilhængere saavel i sin egen som i de paafølgende Tidsaldere for denne sin besynderlige Mening.

Vi anføre dette kun for at vise, hvor snart efter Frelserens Himmelfart Menneskene begyndte at kives om et Lærepunkt, saa tydelig aabenbaret, og hvorledes de bestræbte sig for at tilintetgjøre et Haab, der var dybt rodfæstet i Alles Hjerter, som vare begavede med Inspirationens Aand. Men det er ikke vor Agt at forfølge de forskjellige Meningsafvigelser eller at beskrive Phantasiens vilde Flugt. Vi ville

derfor gaae over til at give en Skildring af Forberedelsen for, Begyndelsen af og Eiendommelighederne ved det store Millennium, Fredsregjeringen, saaledes som det er fremstillet i Guds Aabenbaringer.

Videnskabernes hurtige Udvikling har bragt Mange til at troe, at Opfindelsen af nye Slagte- og Ødelæggelsesredskaber saavelsom Forbedringer ved de Krigsvaaben, som allerede ere i Brug for at ødelægge Menneskene med, vilde være det bedste Middel til at tilveiebringe almindelig Fred, da Frygt vilde være en fortræffelig Undertuer af en Nations eller Magts stormende Lidenskaber. Denne Maade at anskue Sagen paa røber kun daarligt Kjendskab til den menneskelige Natur; thi naar har vel Frygt kunnet kurere den blodtørstige Erobrer for hans Ærgjerrighed, eller standse den Strøm af Lidenskaber, som Begjerligheden efter Magt og Seir opvækker? Desuden vil ikke alle Nationer have Fordeel af hverandres Opfindelser paa een og samme Tid; og den Aand, som bevirker Angrebskrig, vil tage Fordeel af en virkelig eller indbildt Overlegenhed, og, ophidsende de onde Lidenskaber, vil Krigens vilde Flammer næres og udbryde ved enhver given Leilighed, medens den Beseirede maaskee ved Hjælp af nogle nye Opfindelser vil være istand til med Held at kunne gjengjelde Seirvinderen. Betragtet fra det rette Synspunkt frembyder Nationernes indbyrdes Forhold ingen Udsigt til at en universal Fred er nær forestaaende; men deres Fremtid seer endnu mørkere og blodigere ud, jo nøiere man betragter dem. Tilveiebringelsen af varig Fred vil opnaaes ved Midler, som Verden visseligen ikke har drømt om.

Nogle have beroliget sig med den Tro, at en Congres af kronede Hoveder eller Befuldmægtigede fra de forskjellige Nationer kunde bilægge alle omtvistede Sager i Mindelighed, og saaledes afværge Krigens Rædsler. Men denne skjønne Drøm er altfor utopisk til nogensinde at kunne blive en practisk Virkelighed. Diplomatiens Veie ere altfor bugtede og snoede for Ærlighed at betræde, og hvor Tvetydighed er Drivekraft, kan aldrig noget varigt Godt frembringes; thi i alle verdslige Institutioner er netop „Opposition" Grundlaget, uden hvilken de ikke kunne bestaae, og som tidligere eller senere vilde indvikle de stridende Partier i en uforsonlig Kamp, der først vilde ende, naar Jorden var mættet med Blod og gjødet med de Skjelslagnes Lig.

Men det andet Parti, hvis Planer ere ligesaa roesværdige og ædle, foreslaaer at omvende Verden til sine religieuse Anskuelser og Meninger, og indbyder venligt de Liberale og Fredelskende til at staae dem bi i deres Bestræbelser, for derved at tilveiebringe universal Fred. Uden at opholde os længere herved, end blot at anføre Umuligheden af at bevirke dette ved de Midler, de have til deres Raadighed, samt at af et Tusinde Millioner, som beboe denne Jord, ere tre Fjerdedele enten uvidende om Jesu Navn eller have afsvoret samme, medens Antallet paa dem, som disse hykelske Menneskevenner kunne omvende, vilde beløbe sig til nogle Snese om Aaret, hvilket vilde medtage syv Millioner Aar til at fuldføre Omvendelsesværket for Alle, — hvad Garanti have vi saa for universal Fred, efter at dette uhyre Tidsrum er udløbet? thi blandt de faa Millioner, som bekjende sig til Christendommen, er al den Kiv, Splid, Tvedragt og Strid, som characteriserer Secterne, en Hovedregel, og ikke blot en Undtagelse. Og selv blandt de troende Nationer betænker Hs. protestantiske Majestæt sig ikke længe paa at erklære Hs. catholske Majestæt Krig og opstille sine Tropper mod ham; selv det evangeliske Storbritannien med sine høieste Embedsmænd som Hoved for sin christne Kirke, gjør ingen Undtagelse i denne Hen-

seende fra Christenhedens øvrige frie, oplyste og religionforkyndende Nationer.

Udsigten til universal Fred, naar Verden er bleven omvendt til Principer og Handlinger, der bevirke saadanne Resultater efter nogle faa Millioner Aars Forløb, er sandelig ikke meget smigrende!

Med Rette siger den gode, gamle Bog, at „Menneskenes Viisdom er Daarlighed for Gud," samt at „hans Veie ikke ere som Menneskets." At han har fastsat et Fredens Tusindaar for Jorden, bærer Skriften rigeligt Vidnesbyrd om; og Menneskenes Planer for at fremkalde det, hvilke vi ovenfor have hentydet til, er et tilstrækkeligt Beviis for, at de troe paa det. Hvor langt de ere afvegne fra Sandheden vil sees af følgende.

„Tidernes Tegn" bebude Nærmelsen af en Kamp af ingen sædvanlig Beskaffenhed, — ikke blot af een Nations eller Stormagts Forsøg paa at plante Seirens Fane paa en Rivals Fæstningsvolde, men en Sammensamling af Verdens Hærskarer til morderisk Kamp. „Der skal vare Mængde hos Mængde i den bestemte Doms Dal; thi Herrens Dag er nær i den bestemte Doms Dal." (Joel 3, 19.)

Scene efter Scene udfolder sig af dette uhyre Panorama, den ene blodigere og gyseligere end den anden, indtil den store Slutningsscene næsten bringer Sjælen til at isne af Angst, naar de Slagne og Forbandede opløfte deres vilde Jammerskrig: „Babylon den store er falden!" Ja, denne mægtige Dronnings Magt og Pomp maa falde, al Forvirrings Fyrstinde maa bøies i Støvet, og de Stores Vælde tilintetgjøres, forend universal Fred velsigner Menneskenes Børn og tilsmiler Skabningen, der længe har været et Bytte for alle Slags Lidelser, sin venlige Hilsen.

For den Troendes skarpe Øie er Fremtiden ikke mørk eller uudforskelig. Propheterne have forudbetegnet os de vigtigste Begivenheder, og Tingenes nærværende Tilstand stadfæster, hvad Inspirationens Aand har aabenbaret om Nutid og Fremtid, hvilket end mere grundfæster Troen paa Opfyldelsen af alle Aabenbaringerne, givne med Hensyn til de Ugudeliges Udryddelse og de Retfærdiges herlige Triumph.

Den mørke Time, som gaaer forud for Daggryet, nærmer sig hurtigt, medens Politikens og Diplomatiens Ugler og Flagermuus slaae lystigt med Vingerne og fryde sig ved Mørket, der omgiver dem, og medens Folkene, som sørge og lide, grue for Fremtiden, der seer saa truende ud for dem. Krig hersker nu, og Krig vil vedblive at herske og stadigt tiltage, idet Nation efter Nation indvikles deri, indtil Opstaanden i Syd-Carolina bebuder den sidste Act af det frygtelige Skuespil, da Nationernes tætte Rækker skulle ødelægge hverandre for Herren; thi saaledes siger den Almægtige: „Jeg Herren er vred paa de Ugudelige, jeg holder min Aand tilbage fra Jordens Beboere. Jeg har svoret i min Vrede og besluttet Krig paa Jorden, og de Ugudelige skulle dræbe de Ugudelige, og der skal komme Frygt over alle Mennesker, og de Hellige skulle ogsaa neppe undkomme. Dog er jeg, Herren, med dem, og vil komme ned fra Himmelen fra min Faders Ansigt, og fortære de Ugudelige med uudslukkelig Ild." (Pagtens Bog, Side 104, 9.)

Hvilken strækkelig Ødelæggelse — hvilken gruelig Sandhed er ikke fremsat i foregaaende Ord! Uhyre Armeer, forsynede med frygtelige Krigsvaaben, styrtende sig frem til Undergang, — Hære, kjæmpende mod Hære — mægtige Flaader mod Flaader, sendende Myriader af Offre til den vaade Grav! Da — midt under Slagets Torden, de Kjæmpendes Skrig, de Døendes Stønnen og de Forkrøbledes og Blødendes Jammer — arer Himmelens Artilleri frem, Jorden rystes til sine Grund-

volde, og en Lyd, lig stærke Tordners Lyd, vil slaae de blodtørstige Hærskarers Hjerter med Frygt; thi „Herren skal drage ud at krige mod de samme Hedninger (Nationer), som den Dag han pleiede at føre Strid paa Stridens Dag." (Sach. 14, 3.) Plage, Ild og Pestilentse vil fuldstændiggjøre denne Scene; og de Store og Vældige, som ere tilovers, ydmygede i Støvet, skulle see til langt borte fra, grædende og hylende, medens en Røst fra Himlene skal tale Trøstens Ord til de Hellige: „Fryd Dig over den, Du Himmel, og I hellige Apostler og Propheter! fordi Gud haver udført Eders Ret imod dem." (Aab. 18, 20.)

Da vil for en Tid Chaos synes at herske igjen; men snart vil al Uorden ophøre blandt de forvirrede Masser. En Magt existerer og vil blive følt. Den Allerhøiestes Hellige, bevarede for Ødelæggelsen i deres skjønne Zion, anerkjendte som Guds befuldmægtigede Tjenere, ville bringe Orden og Ro tilveie. Det tilbagevendte Israel knæler ned og modtager sine Velsignelser og bliver kronet med Herlighed i Zion under Ephraims Haand. Da skulle de Tiloversblevne af Jordens Beboere see, hvorledes Herren til sine Planers Fremme benytter sig af Foretagender, som Menneskene i deres forfængelige Indbildning troede de havde udført alene til deres eget Gavn. Telegrapherne, spendte som et Net rundt om vor Klode, ville hurtigt bringe Efterretninger fra Land til Land, og saaledes vil „Loven udgaae fra Zion og Herrens Ord af Jerusalem." (Es. 2, 3.) Da skal Kongen i Zion regjere hele Verden. Da skulle Videnskaberne, der have naaet en langt større Udvikling, forædle Menneskenes Aand, og deres Evner ville vorde dannede efter Skaberens Sind, som da skal regjere som „Kongers Konge og Herrers Herre," og „dømme blandt Nationerne og straffe mange Folk; og de skulle sammenslaae deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Segle; et Folk skal ikke opløfte Sværd imod et andet, og de skulle ikke ydermere lære at føre Krig." (Es. 2, 4. Micha 4, 3.)

Hvilken velsignet Forandring for de Sagtmodige og Retskafne! Hvilken herlig Scene for Dødelige og Udødelige at beskue! Gamle Moder Jorden, frigjort for Trældomsaaget, hvorunder hun saa længe har sukket, frembringer en Fylde af sine kosteligste Producter til Fryd for sine lykkelige Børn; golde Ørkener forvandles til Liv og Ynde; øde Steder blomstre til Løn for den anvendte Omhu paa deres Opdyrkning; og Rovdyrenes Grumhed, der forsvandt, da Guds Kundskab udbredtes over Jorden, vil ei mere forskrække eller ødelægge, men Fryd og Glæde vil vorde Alle tildeel, og Kjærlighed vil udmærke Kong Messiæ Regjering, til endog „en Ulv skal holde sig til et Lam, og en Parder ligge hos et Kid; og en Kalv og en ung Løve og fedt Qvæg tilhobe, og en liden Dreng skal drive dem. Og en Ko og en Bjørn skal gaae i Græs, deres Afføninger skulle ligge hos hverandre; og en Løve skal æde Straa som en Oxe. Og et diende Barn skal forlyste sig ved en Ögles Hul, og et afvandt Barn stikke sin Haand i en Basiliskes Hule." (Es. 11, 6—8.) Ja, Mennesker og Dyr skulle i lige Maal nyde Frugterne af hiin herlige Regjering, hvis Komme er nær, ja lige for Døren.

Men en saadan Freds- og Herligheds-Regjering er ikke uden Hensigt. Mange have i deres Uvidenhed antaget, at, efter at Jorden er fravristet Satans Herredømme, skulde Christus regjere over den i tusinde Aar, og derefter ødelægge den som en unyttig Ting. En saadan Tanke røber kun en daarlig Opfattelse af Guds Viisdom, og ringe Begreb om den himmelske Huusholdning, hvad Jordens Op-

høielse til en celestial Herlighed angaaer. Betragt Forjættelserne, givne Fædrene om en evig Arv paa den, og hør Johannis Vidnesbyrd om, at han „saae en ny Himmel og en ny Jord," samt at han hørte en Røst fra Himmelen, som sagde: see, Guds Paulun er hos Menneskene, og han skal boe hos dem." (Aab. 21, 3.) Herlig vil vor Jord blive, thi naar den er renset fra al Besmittelse, dens langvarige Forbandelse er bleven borttaget, og den er bleven fornyet og forskjønnet, vil den straale med en celestial Klodes fulde Glands; thi „Nat skal ikke være der, og de behøve ikke Lys eller Solens Skin, fordi Gud Herren lyser for dem; og de skulle regjere i al Evighed." (Aab. 22, 5.) Naar den ikke længer er et underordnet Himmellegeme, men indtager Plads blandt de fornemste og skjønneste og iklædes deres Straaleglands, bliver den et passende Opholdssted for de Helliggjorte og Forløste, et Sted, hvor ophøiede Fornuftvæsener ville opreise sine Throner, og en Moder til Verdner, der endnu skjules i Evighedens Skjød. Millenniet er kun en Forberedelse for denne herlige Tilstand. For at tilveiebringe den, vender Propheterne og Apostlerne, under deres Frelsers og Gjenløsers Præsidium, atter tilbage til Jorden, og de ville uafladeligt virke, indtil Forløsningsværket er fuldendt, og Salighed er bleven hele Menneskeslægten tildeel. De, som nu arbeide bag Sløret, ville da træde frem, iførte Udødelighed, enhver stor i sit Navn og i sin Stilling, og liig Gud, deres Fader, i Væsen og Egenskaber. Noah, Abraham, Moses, Elias, Petrus og Joseph ville hjælpe den Gamle af Dage og Hovedforløseren i denne herlige Gjerning, og Jorden, fuld af skjønne Stæder, i hvis stolte Templer, Herrens Præstedømme vil tjene Dag og Nat — skal bæve af Glæde, eftersom det mægtige Værk ruller frem. Lykkelig den, som har en Plads paa vor skjønne Jord, naar „Frelsere skal opkomme paa Zions Bjerg," (Obad. 21.) og naar det store Forløsningsværk gjør Millenniet til en Sabbathshvile.

Her er Noget værdt at leve, kjæmpe, og om fornødiges, døe for, paa det at vi kunne faae „Deel i den første Opstandelse; thi over saadanne haver den anden Død ingen Magt." (Aab. 20, 6.)

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Tro paa Jesum Christum for hans første Komme.

(Fortsat fra Pag. 93.)

Mormons Bog. (Side 417.) Helaman 3, 6. „Og nu see, Moses vidnede ei alene om disse Ting, men ogsaa alle de hellige Propheter fra hans Dage lige til Abrahams Dage. Og see, Abraham saae hans Komme, og blev fuld af Glæde og frydede sig. Ja, see, jeg siger Eder, at ei alene Abraham vidste disse Ting, men der vare Mange før Abrahams Dage, som vare kaldte ved Guds Orden, ja, efter hans Søns Orden; og dette for at det skulde vises Folket mange Tusinde Aar for hans Komme, at Forløsning skulde komme til dem. Og nu vil jeg, at I

skulde vide, at siden Abrahams Dage har der været mange Propheter, der have vidnet om disse Ting; ja see, Propheten Zenos vidnede tydeligen, hvorfor han blev dræbt; og ligeledes Zenock og Ezias, og Esaias og Jeremias. — — — Vor Fader Lehi blev uddreven af Jerusalem, fordi han vidnede om disse Ting. Nephi vidnede ogsaa om disse Ting, og ligeledes næsten alle vore Fædre, lige til denne Tid; ja, de have vidnet om Christi Tilkommelse, og de have skuet fremad og have glædet sig over hans Dag, hvilken skal komme. Og see, han er Gud, og han er med dem, og han aabenbarede dem, at de vare forløste ved ham; og de gave ham Æren for det, der skulde skee."

Alma 19, 3. (Side 323.) „Og nu, min Søn, vil jeg sige Dig Noget angaaende Christi Komme. See, jeg siger Dig, det er ham, der visseligen skal komme. for at borttage Verdens Synder; ja, han kommer for at forkynde gode Tidender om Salighed for hans Folk."

Moroni 7, 3. (Side 559.) „Thi see, Gud, som veed alle Ting, og er fra Evighed til Evighed, see, han sendte Engle til at tjene Menneskenes Børn, for at kundgjøre dem om Christi Komme; og i Christo skulde der komme alt Godt. Og Gud forkyndte ogsaa Propheterne med sin egen Mund, at Christus skulde komme. — — — Og efter at han var kommen, bleve Menneskene ogsaa salige ved Tro paa hans Navn; og formedelst Tro bleve de Guds Børn."

1 Nephi 1, 9. (Side 3.) Lehi talte om Messiæ Komme.

1 Nephi 3, 17. (Side 20.) Nephi saae Verdens Forløser.

2 Nephi 1, 8. (Side 58.) „Og Messias kommer i Tidens Fylde, at han maa gjenløse Menneskenes Børn fra Faldet."

2 Nephi 5, 4. (Side 67.) Den Israels Hellige skal aabenbare sig selv for dem i Kjødet."

2 Nephi 6, 9. (Side 73.) „Og han befaler alle Mennesker at omvende sig og blive døbte i hans Navn med fuldkommen Tro paa den Israels Hellige, uden hvilket de ikke kunne blive frelste i hans Rige."

2 Nephi 7, 1. (Side 77.) Christus skulde komme blandt Jøderne.

2 Nephi 11, 6. 7. 8. 9. (Side 98.) „Vi arbeide flittigen paa at bringe vore Børn til at troe paa Christus." „Thi den rette Vei er at troe paa Christus."

Jacob 1, 1. (Side 116.) „Ved Aabenbaringer og Spaadomsaand vidste vi, at Christus skulde komme."

Jacob 5, 2. (Side 134.) „Alle Propheterne talte om Christus."

Mosias 2, 1. 2. (Side 155.) „Thi vi troe paa Jesum Christum, Guds Søn, som skabte Himmelen og Jorden og Alting, og som skal komme ned iblandt Menneskenes Børn."

Alma 5, 2. (Side 231.) „Forløseren lever og kommer blandt sit Folk."

Alma 13, 8. (Side 276.) „Igjenløsningsplanen var beredt fra Verdens Grundvoldelse, formedelst Christum, for Alle, som ville troe paa hans Navn."

Ether 1, 8. 9. 10. (Side 526.) Jareds Broder troede paa Jesum Christum og saae ham.

Pagtens Bog. (Side 62, 12.) „Men see, jeg siger Eder, at jeg, den Herre Gud, gav Adam og hans Sæd, at de skulde ikke døe den timelige Død, førend jeg, den Herre Gud, sendte Engle for at forkynde dem Omvendelse og Forløsning formedelst Troen paa min eenbaarne Søn."

(Side 6, 5.) „Derfor hengav den almægtige Gud sin eenbaarne Søn, som det er skrevet i de Skrifter, der ere givne angaaende ham: han leed Fristelser, men han agtede dem ikke; han blev korsfæstet, døde og opstod igjen den tredie Dag, og

opfoer til Himmelen, at sidde hos Faderens høire Haand, at regjere med almægtig Kraft efter Faderens Villie, paa det at saa mange, som ville troe og lade sig døbe i hans Navn og udholde i Troen til Enden, skulde blive salige. Ikke alene de, som troede efter at han kom i Midten af Tiden i Kjødet, men alle de fra Begyndelsen af, saa mange, som vare til forend han kom, og som troede paa de hellige Propheters Ord, der talede som de bleve begeistrede ved den Hellig-Aands Gave og visseligen vidnede om ham i alle Ting, skulde have det evige Liv, saavel som de, der efter hans Komme monne troe paa de Guds Gaver og Kald ved den Hellig-Aand, hvilken vidner om Faderen og Sønnen, hvilken Fader, Søn og Hellig-Aand er een Gud, almægtig og evig, uden Ende. Amen."

Pearl of great Price. (Siderne 15, 1 og 2.) See „Stjernen" Nr. 3, Side 39. „Og efter mange Dage," osv. Ligeledes Nr. 2, Side 29. „Jeg giver Eder den Befaling," osv.

(Side 3.) Adam lærte sit Affom at øve Tro paa Jesum Christum, og Mange bleve Guds Børn.

(Side 5.) „Enoch raabte til Herren, sigende: Naar skal Herrens Dag komme? Naar skal den Retfærdiges Blod udgydes, at alle de, som sørge, kunne blive helliggjorte og faae evigt Liv? og Herren sagde, det skal skee i Tidens Midte. Og Enoch saae Dagen for Menneskens Søns Komme i Kjødet."

(Side 6.) Enoch saae Menneskens Søns Korsfæstelse, og at Aanderne i Fængslet løsløbes.

(Side 7.) Enoch saae Christi Komme i de sidste Dage for at boe paa Jorden.

(Side 15.) Gud kaldte paa Menneskene overalt at omvende sig og troe, paa det de kunne blive frelste.

(Side 17.) Noah prædikede Omvendelse og Daab for Folket.

Tro paa det hellige Præstedømme eller Guds Tjenere.

Bibelen. 2 Mose Bog 19, 9. „Da sagde Herren til Moses: see, jeg vil komme til Dig i en tyk Sky, paa det Folket maa høre, naar jeg taler med Dig evindeligen. Og Moses forkyndte Folkets Ord for Herren."

Luc. 10, 16. „Hvo, som Eder hører, hører mig; og hvo, som Eder foragter, foragter mig; men hvo mig foragter, foragter den, som mig udsendte."

Matth. 10, 40. Hvo, som annammer Eder, annammer mig; og hvo mig annammer, annammer den, som haver udsendt mig."

41 V. „Hvo, som annammer en Prophet, fordi han er en Prophet, skal faae en Prophets Løn; og hvo, som annammer en Retfærdig, fordi han er en Retfærdig, skal faae en Retfærdigs Løn."

14 V. „Og dersom Nogen ikke vil annamme Eder, og ei høre Eders Ord, gaaer ud af det Huus, eller den Stad, og afryster Støvet af Eders Fødder."

15 V. „Sandelig siger jeg Eder, det skal gaae de Sodomiters og Gomorriters Land taaleligere paa Dommens Dag, end denne Stad."

2 Krøn. 20, 20. „Troer paa hans Propheter, saa skulle I faae Lykke."

Joh. 5, 46. „Dersom I havde troet Moses, havde I og troet mig; thi han haver skrevet om mig."

Joh. 13, 20. „Hvo, som annammer den, jeg sender, annammer mig."

Luc. 16, 29. „De have Moses og Propheterne, lad dem høre dem."

Luc. 24, 25. „O, I Daarer og

Seenhjertede til at troe alt det, som Propheterne have sagt."

1 Thes. 4, 7. 8. „Gud kaldte os til Helliggjørelse; derfor, hvo, som foragter dette, foragter Gud."

Heb. 2, 2. „Thi blev det Ord, som var talet ved Engle, haandhævet, da fik hver Overtrædelse og Ulydighed sin tilbørlige Straf."

Mormons Bog. (Side 463.) Nephi 5, 9. „Og da Jesus havde talet disse Ord til Nephi og til dem, der vare blevne kaldede (og Antallet paa dem, der vare blevne kaldede og havde faaet Magt og Myndighed til at døbe, var tolv), see, da udrakte han sin Haand til Mængden og raabte til dem, sigende: Salige ere I, dersom I give Agt paa disse Tolvs Ord, hvilke jeg har udvalgt iblandt Eder, til at lære Eder og til at være Eders Tjenere; og til dem har jeg givet Magt, at de kunne døbe Eder med Vand; og efter at I ere blevne døbte med Vand, see, da vil jeg døbe Eder med Ild og med den Hellig-Aand; derfor, salige ere I, om I troe paa mig og blive døbte, efter at I have seet mig og vide, at jeg er til. Og atter, salige ere de, som troe paa Eders Ord, fordi I vidne, at I have seet mig og at I vide, at jeg er til. Ja, salige ere de, som troe paa Eders Ord, og komme til dyb Ydmyghed og blive døbte; thi over dem skal komme Ild og den Hellig-Aand, og de skulle faae Forladelse for deres Synder."

2 Nephi 13, 5. (Side 495.) „Og Vee den, der ei vil lytte til Jesu Ord, som og til dem, hvilke han har udvalgt og sendt iblandt dem; thi hvo, som ikke annammer Jesu Ord og deres Ord, som han har sendt, annammer ikke ham; og derfor vil han ikke annamme dem paa den yderste Dag; og det vilde være bedre for dem, om de ikke havde været fødte."

Pagtens Bog. (Side 24, 6.) „Alle de, der annamme dette Præstedømme, annamme mig, siger Herren; thi den, der annammer min Tjener, annammer mig, og den, der annammer mig, annammer min Fader, og den, der annammer min Fader, annammer min Faders Rige, hvorfor alt det, min Fader har, al gives ham; og dette er ifølge den Eed og Pagt, der hører til Præstedømmet."

(Side 26, 10. 12.) „I ere mine Apostler, ja, Guds Ypperstepræster. I ere de, som min Fader har givet mig — I ere mine Venner, derfor siger jeg igjen til Eder, som jeg sagde til mine Apostler, at hver Sjæl, som troer paa Eders Ord, og bliver døbt i Vand til Syndernes Forladelse, skal annamme den Hellig-Aand."

„Sandelig siger jeg Eder, de, der ikke troe paa Eders Ord, og blive døbte i Vandet i mit Navn til deres Synders Forladelse, at de kunne faae den Hellig-Aand, skulle fordømmes og ikke komme i min Faders Rige, hvor min Fader og jeg er. Og denne Aabenbaring og dette Bud til Eder er i Kraft fra denne Time over hele Verden, og Evangeliet er til Alle, som ikke have annammet det." (See §§ 15 og 16, Side 28.)

(Side 55. 14.) De, som foragtes for Evangeliets Skyld, skulle boe hos Christus i Herlighed.

(Side 112, 1.) Naar de, der ere ordinerede til Præstedømmet, tale ved den Hellig-Aand, skal det være som Skrift for alle dem, der høre det.

Joseph Smith. (Pagtens Bog, Side 298.) „Det kan forekomme Nogle at være en meget dristig Lære, vi tale om: en Magt, som optegner eller binder paa Jorden og binder i Himmelen. Dog er denne Magt altid bleven givet, naarsomhelst Herren ved Aabenbaring virkelig har givet Præstedømmets Forvaltning til nogen Mand. Altsaa blev, hvad disse Mænd gjorde med Myndighed i Herrens Navn,

og gjorde det oprigtigt og trofast, og holdt en rigtig og tro Optegnelse over samme, en Lov paa Jorden og i Himmelen, og ifølge den store Jehovahs Bestemmelse kunde det ikke tilintetgjøres. Dette er et sanddru Ord! Hvo kan høre det?"

Heber C. Kimball. (Journal of Discourses, 2den Aarg. Side 221.) „Naar vi træde frem som Guds Tjenere, ledes vi af hans Aand, og den Hellig-Aand vil tale Sandheden, og det er Guds Ord, det er Jesu Christi Aabenbaring, det er Herrens Røst til os. Naar han byder os at gaae ud at forkynde hans Ord og prædike hans Evangelium — Tro, Omvendelse, Daab til Syndsforladelse og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave — siger han, det er det samme, som om det blev talet med hans egen Mund, og den samme Fordømmelse vil hvile over Verden, og over de Mennesker, der høre det og ikke adlyde, holde og vandre efter det. Dette er mit Vidnesbyrd, og dette er det Vidnesbyrd, som Gud har aabenbaret til os som et Folk."

(3die Aarg. Side 110.) „En Person vil være under ligesaa stor Fordømmelse, hvis han ikke adlyder den Mand, der er tilbørligt bemyndiget til at præsidere over ham, som Tilfældet vilde være, om han ikke adlød Broder Brigham, hvis han var der; og Menneskene ville være under ligesaa stor Fordømmelse, naar de ikke adlyde Br. Brigham, som om de vare ulydige mod den Herre Gud, hvis han personlig var tilstede."

(2den Aarg. Side 159.) „Naar Herren kommer, vil han tage Hevn over dem, der ei adlyde hans Præstedømme. Br. Brighams Ord er Herrens Ord."

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Det gamle Aar er udrundet, det nye er indtraadt, og vi sige til de Hellige og til vore ærede Læsere: „Et glædeligt Nytaar, Held, Lykke og Guds Velsignelse vorde Eder Alle tildeel!"

Ved at kaste et Blik tilbage paa det fremfarne Aar, kunne vi ikke andet end lovprise Herren, som, formedelst hans Godhed, Naade og Barmhjertighed, har opholdt, bevaret og styrket os i vor ansvarsfulde Stilling. Vi kunne heller ikke undlade, med bevægede Følelser, at takke vore kjære Brødre og Medarbeidere, saavel som de Hellige i Almindelighed for deres, os viste, Kjærlighed, Tillid, Velvillighed, Beredvillighed og Trofasthed, baade i at staae os bi i vort byrdefulde Hverv, og i Udførelsen af de givne Raad og Lærdomme. Maae Himmelens rigeste Velsignelser og alle Eders retfærdige Ønskers Opfyldelse vorde Eders Løn!

Vi have i en Række af Aar, henved syv, nydt det uskatteerlige Privilegium at være en Arbeider i det hellige Præstedømme i denne Mission, og i de to sidste Aar havt den Ære at præsidere over samme. Vi have forsøgt, om end i Skrøbelighed, at opfylde de os paalagte Pligter. Er der udrettet noget Godt, tilkommer Gud Æren derfor; og for det Ufuldkomne i vort Arbeide haabes Tilgivelse, naar det Menneskelige tages i Betragtning.

Det er med glade og taknemmelige Følelser vi forkynde de Hellige, at vor

Arbeidstid som Præsident i denne Mission er udløben, idet vi have modtaget Underretning fra Præsidenten i Liverpool, at vi ere løste med Tilladelse at emigrere hjem til Zion til Foraaret; og at vor Eftertræder, hvilket kan sees af nedenstaaende Beskikkelse, bliver vor elskede og meget agtede Broder, Præsident John Van Cott, hvis hæderlige og velsignelsesrige Virksomhed i denne Mission i 1853, 1854 og 1855 er saa bekjendt for de Fleste af de Hellige, at det vil være unødvendigt for os videre at omtale samme. Maatte Herrens Kraft og Zionsaanden ledsage denne vor elskelige Broders Arbeide. Understøtter ham, I Hellige! med Eder foregede Tro, Eders oprigtige Bønner, Eders uindskrænkede Tillid og Kjærlighed og vedholdende Trofasthed, at han maa vorde et kraftigt Redskab i Herrens Haand til Velsignelse for Eder og vore Medmennesker.

Vi anbefale ogsaa til Eder vor kjære Broder O. N. Liljenqvist, som i Følge med Præsident Van Cott er bleven udsendt fra Zion for at arbeide iblandt Eder; ogsaa han har arbeidet før i denne Mission som Præsident over Kjøbenhavns Conference, og er værdig til Eders Kjærlighed, Tro, Bønner og Understøttelse i enhver Henseende.

Til Slutning ville vi frembære vor inderlige Tak til vore kjære Brødre N. Wilhelmsen og P. O. Thomassen, der have staaet os trofast bi som Medarbeidere i Præsidentskabet; ogsaa til vor unge Broder Carl Larsen, der siden den 1ste Juli har været assisterende Contoirist; maa Herren belønne Eders Gjerning.

Et hjerteligt Farvel sende vi herved til alle vore kjære Brødre og Søstre i Danmark, Sverrig og Norge; hav os i kjærlig Erindring, ligesom I stedse ville være ihukommede af Eders oprigtigt hengivne, ydmyge og forbundne Broder og Medarbeider i den nye og evige Pagt.

C. Widerborg.

Beskikkelse.

Herved bevidnes for Alle, til hvem dette monne komme, at Ældste John Van Cott staaer i fuldt Samfund med Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, samt at han af de øverste Authoriteter i nævnte Kirke er bleven beskikket en Mission til Skandinavien for at forkynde Evangeliet og administrere alle dets Ordinantser, vedkommende hans Embede som „Præsident over den skandinaviske Mission."

Vi indbyde alle Mennesker til at give Agt paa hans Lærdomme og hans Raad som kommende fra en Guds Tjener, sendt for at aabne Livets og Saliggjørelsens Dør for dem, og at understøtte ham paa hans Reiser med alt det, han monne behøve.

Vi bede Gud vor evige Fader at velsigne Ældste Van Cott og Alle, som modtage ham og gjøre ham Godt, med Himmelens og Jordens Velsignelser i Tid og al Evighed i Jesu Christi Navn, Amen.

Undertegnet i Store Saltsøstad, Utah Territorium, paa nævnte Kirkes Vegne, den 16de Septbr. 1859.

Brigham Young, Heber C. Kimball, Daniel H. Wells,
Kirkens øverste Præsidentskab.

Kjære Brødre og Søstre!

Ifølge omstaaende Beskikkelse er jeg atter iblandt Eder efter en Fraværelse af henved fire Aar, og efter at have havt det Privilegium at gjensee min Familie og nyde de Helliges Selskab i Zion, hvilke ere mig dyrebare, og efter at have deeltaget i Arbeidet for og i Forsvaret af Guds Folk og Zions Sag, forlod jeg med Glæde alle mine kjære Omgivelser og kom til dette Land for at arbeide i denne Deel af vor himmelske Faders Viingaard til Gavn og Velsignelse for Menneskenes Børn. Jeg anerkjender, at Guds beskyttende Haand har været udrakt over mig og hans Folk og bevaret os for vore Fjenders Magt; og naar disse have søgt at tilføie os noget Ondt, er det sædvanligviis kommen tilbage paa dem selv. Guds Sag fremmes dagligen og vil triumphere over enhver Fjende, der sætter sig op imod den.

Det er mig en sand Glæde at høre gunstige Beretninger om de Hellige i denne Mission, og i Særdeleshed om Præstedømmets Trofasthed, Udholdenhed, Eendrægtighed i Handling og Beredvillighed til at efterkomme de Raad, som fra Tid til anden ere givne af dem, der præsidere over dem; og det er med stor Glæde og Tilfredshed jeg hilser Eder, Brødre, som Medarbeidere i Guds Rige.

Jeg vurderer høit min Forgjængers, Ældste C. Widerborgs trofaste Arbeide, og den Tillid og Agtelse, I have viist ham, har han tilfulde fortjent; maatte den fremdeles skjænkes ham, og maae Himmelens og Jordens Velsignelser rigeligen tilflyde ham i Tid og al Evighed.

Jeg haaber ved Guds Hjælp og den Hellig-Aands Bistand at kunne ære det hellige Præstedømme, jeg har annammet, og om jeg er istand til at forherlige dette høie og hellige Kald, vilde det være Opfyldelsen af mit kjæreste Ønske. Jeg haaber ved Trofasthed og Flid at kunne vinde Eders Tillid og Agtelse, og ønsker, at I af ganske Hjerte ville tage virksom Deel i at fremrulle dette store Værk, hvori vi Alle ere deelagtige. Min Fortrøstning sætter jeg til Herren; og hos ham vil jeg søge Viisdom til Veiledning i alle mine Foretagender, at noget Godt derved kan bevirkes. I dette Øiemed beder jeg om de Helliges Bønner til Gunst for mig.

Maa Herren velsigne Eder og udgyde sin Hellig-Aand over Eder, at I kunne have Kraft til at seire over alle Ting og erholde evigt Liv og Ophøielse i vor Faders Rige. Maa ligeledes Fredens Aand og Længsel efter Sandheden virke paa vore Venner og alle de Oprigtige af Hjertet i disse Lande, ønsker

Eders ydmyge Tjener i Sandhedens Sag
John Van Cott.

NB. Alle Forretningsbreve bedes herefter adresserede til John Van Cott.

Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Uddrivelse fra Nauvoo.

En historisk Skildring af Oberst Thomas L. Kane, forelæst i det historiske Samfund i Pennsylvanien den 26de Marts 1850.

(Oversat fra Engelsk.)

(Fortsat fra Side 88.)

Besynderligt nok, Størstedelen af denne Frist blev helliget Fuldendelsen af deres selsomme, men skjønne Tempel. Siden Jødernes Adspredelse kan Historien efter al Sandsynlighed ikke opvise Mage til den Kjærlighed, Mormonerne nærede for denne Bygning. Enhver architektonisk Prydelse, ethvert nok saa phantastisk Symbol, hvormed det var ziret, stod i Forbindelse med eet eller andet kjært Punkt i deres Religion. Dets Opførelse var bleven dem paalagt som en hellig og væsentlig Pligt. De vare stolte af den Ære, som desformedelst blev deres Stad tildeel, eftersom det hævede sig i sin Pragt og blev Hovedgjenstanden for Fremmedes Beundring, der passerede Øvre-Missisippi. Desuden havde de bygget det med Kjærlighed og Glæde; deres Tiende og frivillige Gaver anvendte paa det løb op til en Værdi af en halv Million Dollars. Neppe nogen Mormonqvinde havde undladt at give et Smykke eller en Sparestilling i dette Øiemed; den fattigste Mormon havde idetmindste anvendt Tiendedelen af sit Aar paa dets Mure, og den simpleste Haandværker, omfattende det med al den Kjærlighed, en Kunstner føler for sit skjønne Værk, bidrog Sit til dets Forskjønnelse og Fuldendelse. Derfor, uagtet deres Fjender ubarmhjertigt trængte ind paa dem, lykkedes det dem at afparrere det sidste Sværdslag, indtil de havde fuldendt endog Forgyldningen af Engelen og Basunen paa Toppen af dets høie Spiir. Som Slutning paa Værket anbragte de paa Façaden af Bygningen:

Herrens Huus.
Bygget af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.
Helliget Herren!

Ved Middagstid den næste Dag efter dets Fuldendelse, under Maisolens klare Straaler, indviede de det til Gudsdyrkelse. Omhyggeligt indstuderede Ceremonier iagttoges ved denne Leilighed. Der fortaltes, at de præsiderende Ældster for Secten reiste hemmeligt fra Israels Leir i Ørkenen, og, afkastende deres sindrige Forklædninger, optraadte de i deres egne hellige Embedsdragter, for at give denne høitidelige Handling et endnu festligere Præg.

Denne ene Dag stod Tempelet straalende med alle dets billedlige Fremstillinger af Sol, Maane og Stjerner, og en Mængde andre Tegn, Hieroglypher og Symboler, men ogsaa kun denne ene Dag. Da Indvielses-Ceremonierne vare endte, foregik Fjernelsen af de hellige Ting med magisk Hurtighed. Arbeidet hermed fortsattes hele Natten, og da det gryede ad næste Dags Morgen, vare alle Ornamenter og Prydelser, og enhver Ting, som kunde blive Gjenstand for Haan, blevne bortførte, og med Undtagelse af nogle fastnaglede Gjenstande, der ei kunde taale at flyttes, var Bygningen afklædt til de nøgne Mure.

Det var denne Dag jeg saae de sidste Ældsters Afreise og den største Skare, som drog bort i eet Compagni. Folket i Iowa har fortalt mig, at fra Morgen til Aften passerede de vestover, liig en uendelig Procession. De saae just ikke meget bedrøvede

ud, sagde de, men paa Toppen af hver Bakke kunde man, før de forsvandt, see dem skue tilbage, ligesom fordrevne Landflygtige, paa deres forladte Hjem og deres høitragende Tempel med dets glimrende Spiir.

Efter denne Indvielse, som Mormonernes Fjender udtydede til, at deres lovede Bortdragen ikke var alvorlig meent, eller at de idetmindste nærede Haab om at komme tilbage, gik de løs paa dem med fornyet Bitterhed. Saamange, som vare beredte dertil, flygtede; men den Omstændighed, at de paa denne Maade formindskede det allerede ringe Antal af Stadens Forsvarere, ansporede Fjenden til desto større Dristighed. Det viste sig snart, at Intet uden Stadens øieblikkelige Rømning kunde frelse Levningen.

Fra denne Tid tiltog deres Anstrengelser, som allerede vare paa Veien, ved den Pligt at sørge for Flygtningerne, der kom strømmende bagefter dem. Ved den sidste store Forsamling, som Secten afholdt i Nauvoo, var der eenstemmigt fattet den Beslutning, at de skulde staae hverandre bi paa Marschen under hvilkesomhelst Omstændigheder, og endskjøndt denne Beslutning vedtoges, da der ikke var nogen Udsigt til saadanne forfærdelige Gjenvordigheder og Lidelser, sluttede de sig nu Alle som Een sammen for at sætte den i Udførelse.

Her begynder den sørgeligste Periode af Mormonernes Historie, ved hvilken det skulde glæde mig at dvæle, var det kun for at bevise, af hvilket uendeligt Værd en virksom fælles Tro for et Samfund er, eller for dens skjønne Beviser paa, hvormeget christelig Broderkjærlighed formaaer at lindre Menneskets haardeste Lidelser; men jeg antager, at deres Historie allerede har vakt Publicums fulde Sympathi.

Forsinkede ved deres egen Mangel, saavel som ved deres Bestræbelser for at afhjælpe Andres Nød, naaede Fortroppen af Emigrant-Compagnierne ikke Missouri Floden før i Juni Maaned.

Denne Skare, erindrer jeg, maatte jeg forene mig med der; jeg var gaaet op ad Floden ene og alene i den Hensigt fra Fort Leavenworth, som paa den Tid var vor Grændsestation. Fortet var det interessante Samlingssted for Armeen i Vesten og Hovedqvarteer for dens brave Commandeur Stephen F. Kearney, hvis Gjest og Ven jeg regner mig det til Ære at have været. Mange, som Beretningerne vare, der daglig bragtes til Garnisonen fra alle Kanter af Indianernes Territorium, var det et betydningsfuldt Factum, hvor liden paalidelig Underretning man kunde erholde om Mormonerne. Endog i den Egn, hvor man kunde søge dem, var man ikke istand til at besvare et Spørgsmaal med Bestemthed, uden med hvad man i Vesten kalder Mormon-Historier, af hvilke ingen kunde taale en nøiere Undersøgelse. Een af disse forsikkrede, at Mormonerne gik omkring i et Slags korte Munkekapper af Bøffelskind, derved efterlignende Johannes den Døber, og prædikede Daab og Himmeriges Riges Komme blandt Jowas Indbyggere.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Vi have idag det sørgelige Budskab at bringe til vore Læseres Kundskab, at det store og prægtige Slot Frederiksborg, bygget af Frederik den 2den og Christian den 4de, er gaaet op i Flammer Løverdag Morgen den 17de Decbr. Ilden udbredte sig med saadan Hurtighed, at kun faa af de mange Kostbarheder og Kunstgjenstande,

Slottet indeholdt, bleve reddede. Det var den nuværende Konges sædvanlige Residents, og ogsaa denne Ulykkesdag havde han sit Ophold der. Hs. Majestæt ledede selv alle Foranstaltninger til at slukke og redde, og lagde en mærkværdig Ro og Aandsnærværelse for Dagen. Samme Dags Aften ankom Hs. Maj. til Kjøbenhavn.

Upsala i Sverrig er Natten mellem den 4de og 5te Decbr. bleven hjemsøgt af en betydelig Ildebrand, der har lagt Qvarteret ved Raadhuset i Aske.

I Sundswall er den 6te Decbr. hele Skibsværftet afbrændt. Et Skib, der stod paa Stablen, brændte ogsaa; derimod lykkedes det at redde Magasinerne.

Det sardinske Dampskib Genova, der var leiet af den spanske Regjering for at befordre Muulæsler og Munition til Ceuta, er brændt i Malagas Havn. Blandt Andet havde det 80 Kister fyldte Granater, 800 Fade Krudt og 200 Kister Patroner ombord. Mandskabet reddedes, men 139 Muulæsler, saavel som hele Fragten, hvoriblandt Materialet til den undersøiske Telegraph mellem Ceuta og Algesiras, gik tabt.

Af de med Dampskibet Royal Charter forliste Skatte har man nylig ved Hjælp af Dykkerklokker bragt op fra Havet 12 Kister og 12 Sække Guld tilligemed flere Barrer. Totalværdien af det bjergede Guld beløber sig til 7 a 800,000 Rdlr.

Dampskibet Indian er den 21de Novbr. totalt forliist paa Reisen fra Liverpool til Portland, Amerika. 30 Mennesker omkom.

Dampskibet Eagle stødte ved Holyhead saa voldsomt paa en Tremaster, ladet med Trælast, at det næsten øieblikkelig sank. Passagererne styrtede fra Kahytten op paa Dækket, Nogle saa godt som nøgne, og høie Fortvivlelsesskrig opfyldte Luften. Der befandt sig 200 Faar ombord, ved hvilke nogle af Passagererne holdt sig over Vandet, indtil de bleve reddede ombord paa Tremasteren. Hvor mange der omkom vides endnu ikke.

Den spanske Regjering har besluttet sig til strax at udskrive 50,000 Mand, hvilket vidner om, at Sagerne juft ikke gaae saa meget glædeligt i Marokko. O'Donnel klager bitterlig i sine Depecher over det slette Veirlig; men ikkedestomindre skulle Operationerne nu begynde for Alvor, siden det 3die Armeecorps er indtruffet. Det første Angreb gjelder Tetuan, som dækkes af 20,000 Marokkanere under Befaling af Keiserens Broder Muley Abbas.

Den 27de Novbr. iagttog en Herre, der, tilligemed Flere, havde begivet sig paa Jagt i det sydlige Bøhmen, et prægtigt Luftsyn midt paa Formiddagen. Først hørte han en overordentlig stærk Susen og Brusen i Luften som af en utallig Mængde Fugles Vingeslag, og dernæst bemærkede han i en betydelig Høide et lysende Punkt, omtrent som et Stjerneskud, der bevægede sig med stor Hastighed i bueformige Linier, og efterhaanden som dette Meteor kom nærmere, voxede det for Øiet til en stor, rund, glødende Kugle — tilsyneladende af Størrelse som et Barnehoved — der ligesom en Komet havde en lang, grønligblaa Hale efter sig. Da dette smukke Luftsyn forsvandt mellem Bjergene, hørte man et Par Secunder efter fire Knald, hvoraf de tre lignede vældige Kanonskud, og det fjerde en stærk, længe vedholdende Torden. Ildkuglen bevægede sig fra Nordost til Sydost; Jorden dirrede stærkt, og man mærkede en heftig Rystelse i Luften. Veiret var mildt og ganske klart.

Et Jordskjælv føltes paa Malta den 14de Novbr., ledsaget af stærke Vindstød og meget oprørt Hav.

I Caplandet i det sydlige Africa har der herstet en meget langvarig og svær

Tørke, og en stor Mængde Qvæg er omkommen som Følge deraf. — Ligeledes har stærke Storme anrettet betydelig Skade baade til Lands og til Vands.

Amerika: Eet af de stærkeste Jordskjælv, man i de sidste fem Aar har havt i Californien, fandt Sted i San Francisco den 5te Octbr. Folk styrtede ud af Husene, og mange bleve saa syge af Rystelsen, at de kastede op.

I Chile i Syd-Amerika har et Jordskjælv lagt det Halve af Byen Copiapo i Ruiner, ved hvilken Leilighed mange Mennesker bleve dræbte.

I Missouri hersker for Tiden en frygtelig Sygdom blandt Qvæget og Daadyrene. Saaledes berettes som Exempel paa deres Dødelighed, at ved en lille Dam i Bollinger County fandtes 14 Daadyr døde, og en utrolig Mængde adspredt i Skovene, deels døde, deels døende. I Greenwood Dalen i Wayne County og de tilgrændsende Skove var Luften ganske forpestet af Stanken af disse Aadsler. I Palling Spring døde 30 Stykker paa een Nat.

Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

for Aaret 1859.

Conferencer.	Grene	Af de Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.												
1. Kjøbenhavn . .	15		106	40	43	25	765	150	100	40	6	979
2. Aalborg	18		56	14	12	2	261	71	42	23	5	345
3. Vensyssel . . .	22		71	13	8	6	265	86	58	26	8	363
4. Fredericia . . .	8		31	1	4	4	133	37	19	5	1	173
5. Lolland	6		23	3	3	2	128	44	27	36		159
6. Bornholm . . .	4		8	2	3	2	89	16	6		1	104
7. Fyen	9		26	2	3	1	96	61	34	37		128
8. Aarhuus	10		33	4	11	2	157	65	23	12	1	207
9. Skive	5		10	1	1	1	41	11	6	7	1	54
	97		364	80	88	45	1935	541	315	186	23	2512
Norge.												
10. Brevig	13		62	41	32	14	413	153	62	16	4	562
Sverrig.												
11. Skaane	14		46	43	25	13	351	129	39	53	10	478
12. Stockholm . .	4		19	7	2	2	44	17	6			74
13. Gøtheborg . .	5		24	7	7	2	70	50	19	8	1	110
14. Norrkøping . .	10		33	10	10	6	108	34	17		2	167
15. Sundswall . .	2		6	3	1		21	5	2			31
	35		128	70	45	23	594	235	83	61	13	860
Summa . .	145		554	191	165	82	2942	929	460	263	40	3934

Contoirets Tilgodehavende den 30te Novbr. 1859.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.					
Aalborg.	H. Jensen	„	Rdl.	4	Mk.	3	Sk.
Aarhuus.	L. C. Geertsen . . .	270	—	1	—	„	—
Bornholm.	M. Andersen	268	—	1	—	11	—
Brevig.	S. Gudmundsen . . .	724	—	2	—	8	—
Fredericia.	P. Nielsen	„	—	„	—	„	—
Fyen.	P. C. Rønnow . . .	755	—	2	—	9	—
Götheborg.	R. Berndtson	227	—	3	—	15	—
Kjøbenhavn.	A. P. Trane	21	—	3	—	8	—
Lolland.	H. M. Nissen	308	—	1	—	10	—
Norrkøping.	O. Nilsson	764	—	4	—	5	—
Skaane.	J. Fagerberg	230	—	5	—	13	—
Skive.	R. Nielsen	272	—	1	—	11	—
Stockholm.	G. Ohlson	344	—	1	—	14	—
Sundsvall.	C. E. Lindholm . . .	202	—	4	—	9	—
Vensyssel.	A. Weibye	„	—	„	—	„	—
	Diverse Debitorer . . .	231	—	„	—	14	—
	Summa	4622	—	4	—	2	—

Adresser.

Paa Grund af Husenes Omnummerering i Kjøbenhavn bliver for Fremtiden

Contoirets Adresse: Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal.

L. Eriksens: Lorentzensgade Nr. 10, 1ste Sal.

N. Wilhelmsens: Nygade ved Nyboder Nr. 5, 1ste Bagsal.

A. P. Tranes: St. Kongensgade Nr. 99, 3die Bagsal.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 8. *Den 15. Januar. 1860.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Halvaars-Conferencen for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige.

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad Torsdagen den 6te Octbr. 1859, Kl. 10 Formiddag.

(Fra „The Deseret News.“)

Brigham Young præsiderede.

Paa Forhøiningen var: Præsidenterne Brigham Young, Heber C. Kimball og Daniel H. Wells.

Af de tolv Apostler: Orson Hyde, Orson Pratt, Wilford Woodruff, John Taylor, Amasa Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards.

Af de Halvfjerds: Joseph Young, Zera Pulsipher, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge og Lewi W. Hancock.

Af Overpræsterne: John Young, Edwin D. Woolley, Samuel S. Richards, John M. Bernhisel, William W. Phelps, Samuel L. Sprague og Thomas B. Marsh.

Præsiderende Biskop: Edward Hunter.

Stavens Præsidentskab: Daniel Spencer og David Fulmer.

Af Patriarkerne: John Young.

Hurtigskrivere: George D. Watt og John V. Long.

Choret sang: „Great is the Lord.“

Bøn af Præsident John Young.

Sang af Choret.

Præsident Brigham Young sagde, at da det idag er den maanedlige Fastedag, vilde Gudstjenesten blive forrettet som paa alle fastsatte Fastedage; at det Privilegium skulde gives de Hellige at udtale hvad der hvilede paa deres Sind, og bekjende deres Feil for hverandre. Han talte om den Tilbøielighed hos Menneskene at paavirkes af og deeltage i de Indflydelser, der omgive dem; at det er de Sidste-Dages Helliges særdeles Privilegium at leve tilsammen, frie for fordærvelige Indflydelser; sagde, at formedelst Faldet ere vi tilbøielige til det Onde, men da vor Aand kom og tog Bolig i vort Legeme, var den frie for alt Ondt — reen og hellig, skikket til at modtage Lærdom fra alt det Godes Kilde; at uagtet den Ondes Magt vil Menneskets Aand med dens gode Egenskaber være den overveiende i den huuslige Kreds, om den

ikke kan være det i det offentlige Liv; at den Tid vil komme, da de Hellige ikke ville være fristede som de nu ere, thi deres Kundskab vil være saa stor, at de kunne leve uden Fristelser. Raadede de Sidste-Dages Hellige til at lade deres Lys skinne — at lade deres gode Aand, som boer i dem, træde seirende frem, samt at de, naar de fristes og stødes, holde Tand for Tunge og ikke udsprede det, som den Onde indgiver i deres Hjerter; dersom de havde noget Godt i deres Sind, raadede han dem til at tale derom, men at holde daarlige Følelser hos sig selv; at det var deres Rettighed at udsprede Lys og Kundskab blandt Jordens Nationer. Han overlod derpaa Tiden til Forsamlingen.

Ti Personer bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, aabenbaret ved Joseph Smith, hvorefter Ældste McAllister sang: „Do what is right," og efter at ni Andre havde udtalt deres Følelser, sang han: „The moral conflict." Endnu Syv talte, hvorpaa Forsamlingen hævedes fra Kl. 2 til 5.

Præsident B. Young sagde de Hellige, at hvadsomhelst de foretoge sig, skulde de gjøre efter den Hellig-Aands Indskydelse; bemærkede, at Jesu Religion indbefatter alle Kunster og Videnskaber, og at den tilsidst vil skjule hele Jorden med Kundskab og Forstand.

Taksigelse af Ældste Erastus Snow.

Kl. 5 Efterm.

Sang. Bøn af Præsident John Young.

Ældste Orson Hyde talte om Menneskets Forudtilværelse, og fremsatte som sin Mening, at enhver af os undertegnede et Document før vi kom hid, hvorved vi lovede at være trofaste mod vor Gud og opfylde vore Pagter, medens vi boe her i det Forkrænkelige.

Præsident B. Young bar Vidnesbyrd om Sandheden af Guds store Værk, og opmuntrede til Oprigtighed, Trofasthed og Lydighed mod Guds Love i dette Liv, og derved at sikkre sig en evig Tilværelse og de evige Liv i den tilkommende Verden.

Sang af Choret.

Taksigelse af Ældste Ezra T. Benson.

Den 7de Octbr. Kl. 10 Form.

Choret sang: „Behold a king shall reign in righteousness."

Bøn af Biskop L. D. Young.

Choret sang: „How beauteous are their feet."

Præsident Brigham Young fremstod og tog til Text: „Uden I blive eet, ere I ikke mine." Sagde, at alle de himmelske Hærskarer ere eet i Sind, og at de fuldkommen stemme overeens med deres Veileder; at der kunde ingen Følelser, ingen Mening, ingen Tilbøielighed næres af dem, forskjellig fra dem, som det Væsen har, der præsiderer over dem; det Princip at vorde eet vilde frelse Menneskene, men intet Folk kan vorde eet, uden efter de evige Livsprinciper; Verden er fuld af Tvedragt, Strid og Forfængelighed og maa vedblive at være saa, med mindre Retfærdighed bevirker denne Eenhed; alle Throner, Riger, Fyrstendømmer og Magter, som ikke ere concentrerede i denne Eenhed, maae og skal styrte sammen. Han paapegede tillige de Helliges Pligter mod deres Biskopper; viste, hvorledes en Mand kunde forfremmes i Viisdom og Kundskab, naar han havde sit Districts Forbønner og Tillid; talte om Menneskenes Feil i deres Omgang med hverandre i det daglige Liv; omhandlede i længere Tid Mandens og Hustruens Pligter; formanede de Hellige til at leve saaledes, at Loven intet Krav har paa dem; sagde, at de Hellige gjorde daglig Fremskridt, men ønskede, at de vilde leve saaledes, at de kunde skjelne mellem guddommelige og menneskelige Ting i et Dieblik;

Herren vil frelse alle Israels Børn og ligeledes Esaus Børn; bemærkede, at det er eet af de herligste og skjønneste Lærdomspunkter i Jesu Religion, at Herren vil frelse Alle, undtagen Fortabelsens Børn.

Ældste Theodore Turley bar Vidnesbyrd om Jesu Christi Evangelium; henviste til Daniels Ord angaaende Stenen, der afhuggedes af Bjerget uden Hænder, og talte om de Indflydelser, der havde omgivet ham; berørte, hvad han havde erfaret i Californien, medens han der prædikede Evangeliet.

Præsident Heber C. Kimball talte høiligen til Br. Turleys Roes; tog derefter til Text: „Jeg er det sande Viintræ, og min Fader er Viingaardsmanden." Sagde, at dersom de Hellige vilde være af eet Hjerte og eet Sind, kunde hverken Djævelen eller nogen anden Magt have Indflydelse over dem eller have noget med dem at bestille; det gjorde ham ondt, naar han saae Nogen sætte et. daarligt Exempel; raadede de Hellige til at rense sine Klæder og Hjerter for al Synd; gjorde nogle Bemærkninger med Hensyn til Bønnen, bevidnede Evangeliets Sandhed, aabenbaret ved Joseph Smith; berørte Vigtigheden af at adlyde Raad i alle Ting; anbefalede at sammenspare det Korn, som avles i Territoriet, og huusholde fornuftigt dermed; og velsignede Folket i Herrens Navn.

Choret sang: „The Lord will comfort Zion."

Takfigelse af Ældste Lorenzo Snow.

Kl. 2 Efterm.

Choret sang: „Come, sound his praise abroad."

Bøn af Erastus Snow.

Choret sang „Truth reflects upon our senses."

Præsident Daniel H. Wells tog til Text: „Lader os kraftigt bemande Skibet Zion." Opmuntrede de Hellige til at afkaste al Slags Synd, og herefter at leve ved Sandheden — at aflægge al Uenighed og Splid, og adlyde ethvert retfærdigt Princip. Paamindede dem, der vare blevne hjulpne hjem af Emigrationsfondet, om at det var deres Pligt at tilbagebetale hvad de vare skyldige til samme, for at Midlerne atter kunde blive anvendte til de Fattiges Udfrielse; gjorde nogle fortræffelige Bemærkninger angaaende Huusflid; omtalte flere Vanskeligheder, de Brødre havde at bekjæmpe, som ere beskjæftigede i denne Retning; opmuntrede de Hellige til at være nøiagtige i Opfyldelsen af deres Pligter, at være ydmyge, anraabe Herren i kraftig Bøn, og vedblive at gaae frem i en god Vandel, at Guds Riges større Velsignelser kunne vorde dem tildeel; talte om hvorledes Herren kaldte og sendte Moses til at føre Israels Børn ud af Ægypten, og den Magt, som da lagdes for Dagen, og sagde, at en lignende og endnu større Magt vilde aabenbares nu i vor Tid, hvis vi efterleve vor Religion.

Ældste John Taylor henviste til de Mirakler, som Elias udførte, og til den Magt, han var i Besiddelse af; og sagde, idet han talte om de falske Propheter, som anraabte deres Afguder at sende Ild ned for at fortære deres Offer, at ugudelige Aander altid vare meget støiende, medens derimod Sandhedens, Lysets og Dydens Aand er stille, reen og hellig; naar de Hellige komme sammen til Conference, er Guds Aand med dem i Fred, Ro og Kraft; beviste, at Enighed fremkalder Kraft og Styrke; og de mange Lys, som komme sammen, bevirker en fuldkommen Illumination; at vi ere stærke da, fordi vi sammensmelte med Authoriteterne i Guds Rige og Kirke; talte om den Forvirring og det Anarchi, som hersker i Verden — om de forskjellige europæiske Nationers Bestræbelser for at udvide deres Herredømme og Territorium — om det Had og den Forbittrelse,

der lægges for Dagen i de Forenede Stater og Syd-Amerika; talte om Regjeringsprinciper overhovedet, og Magten, der aabenbarer sig i Styrelsen af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige; berørte tillige den catholske Kirkes formindskede Magt og Indflydelse i vore Dage i Europa, og det Tyranni, som der finder Sted; sagde, at Aarsagen dertil var, at Verden er uden Guds Ord. Han gjorde ligeledes nogle Bemærkninger om de forskjellige Kilder, Menneskene søge at hente Lys og Kundskab fra, og nævnte blandt Andet, at Joseph Smith anraabte Herren om Kundskab, og hvorledes han erholdt en Aabenbaring om at grundlægge Guds Rige; sagde, at Guds Orden kunde kun oprettes af den Magt, som styrede Universet, thi den er den store Kilde for Religion, Moralitet, Videnskab og Lys; omtalte Dampens og Elektricitetens Virkninger, og sammenlignede dem med den Magt, der bortførte Philippus til Ørkenen; ønskede, at den Tid snart maatte oprinde, da Guds Villie kunde skee paa Jorden, som den skeer i Himmelen.

Choret sang: „The standard of Zion."

Taksigelse af Præsident B. Young.

———

Den 8de Octbr. Kl. 10 Form.

Forsamlingen kaldtes til Orden af Præsident Daniel Spencer.

Choret sang: „Come ye that love the Lord."

Bøn af Ældste E. T. Benson.

Præsident Joseph Young omhandlede Menneskets Svaghed, Daarskab og Seendrægtighed i at søge efter evige Ting. Læste Texten: „Og dette er det evige Liv, at de kjende Dig, den eneste sande Gud, og den, Du udsendte, Jesum Christum." (Joh. 17, 3.) Opmuntrede Israels Ældster til at tilegne sig saa meget som muligt af Guddommens herlige Egenskaber; talte opmuntrende til de Hellige, som nylig vare ankomne til Dalen.

Præsident Brigham Young sagde, at han kunde ønske at see den Mand, som kjendte Gud; han ønskede ikke at dadle dette Folks Vandel, thi han havde altid troet, at Folket i Enochs Dage ikke gjorde større Fremskridt i de første 29 Aar af deres Udviklingsperiode, end dette Folk har gjort. Han vidste, at vi voxede i Kundskab; talte om Evangeliets Gjengivelse ved Propheten Joseph, om Zions Opbyggelse og om at Herrens Aand skjenker de Hellige Lys og Kundskab, og hvorledes den aabner deres Aands Syner, saa de kunne see Zion, som det skal blive, og det vil være det skjønneste Skue, de nogensinde har seet; men de ere i Vildfarelse, naar de vente at finde det Zion her nu, som de have seet i deres Syn; sagde, at Herren var tilstede her ved sin Aand og sin Indflydelse, men hvis han var her personligen, vilde vi ei kunne udholde at see ham, thi han er som en fortærende Ild. Han forklarede, hvorfor der intet Arbeide var i Graven, nemlig fordi Aanden ikke er der, men den er i Aandeverdenen, hvor den er tusind Gange mere beskjæftiget end den var her. Talte om at Gud er vore Aanders Fader; at han har været et Menneske ligesom vi, men at han nu er et ophøiet Væsen; raadede de Hellige til at leve efter den Kundskab, de have, paa det de kunne gjøre Fremskridt i alt Godt, og da vilde de tilsidst blive tilfredsstillede, thi, sagde han: „Alt er Eders, og I ere Christi, og Christus er Guds!" Sagde Forsamlingen, at han vilde foreslaae Authoriteterne til Opholdelse, og ønskede de Hellige vilde votere ved at opløfte den høire Haand, og om de ikke kunde votere samvittighedsfuldt, skulde de have det Privilegium at staae frem og anføre deres Grunde.

Derpaa foreslog han Authoriteterne som følger:

Brigham Young, Præsident over Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige; Heber C. Kimball som hans første, og Daniel H. Wells som hans anden Raadgiver.

Orson Hyde, Præsident for de tolv Apostlers Qvorum, og Orson Pratt, Wilford Woodruff, John Taylor, George A. Smith, Amasa Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards, Medlemmer af nævnte Qvorum.

John Smith, præsiderende Patriark.

John Young, Præsident for Overpræsternes Qvorum.

Joseph Young, første Præsident for de Halvfjerdsindstyve, samt Henry Herriman, Zera Pulsipher, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge og Levi W. Hancock, hans Raadgivere.

(Præsident Daniel H. Wells foreslog de Øvrige.)

John Nebeker, Præsident for de Ældstes Qvorum.

Daniel Spencer, Præsident over denne Stav af Zion.

Med Hensyn til Høiraadet sagde Præsident Wells: Brødrene af Høiraadet boe i forskjellige Egne og flere af dem have tjent en lang Tid, hvorfor jeg foreslaaer, at vi opløse dette Høiraad og til beleilig Tid organisere et nyt. Hvis Conferencen er enig heri, ville I tilkjendegive det ved at opløfte Eders høire Haand. (Eenstemmigt vedtaget.)

Edward Hunter, præsiderende Biskop.

Lewis Wight, Præsident for Præsternes Qvorum.

McGee Harris, Præsident for Lærernes Qvorum.

Alexander Herron, Præsident for Diaconernes Qvorum.

Brigham Young, Forvalter for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige.

Daniel H. Wells, Overopsynsmand for de offentlige Arbeider.

Truman O. Angel, Kirkens Bygmester.

Brigham Young, Præsident for det Vedvarende Emigrationsfonds Compagni for at indsamle de Fattige; Heber C. Kimball, Daniel H. Wells og Edward Hunter, hans Medhjælpere og Agenter for nævnte Fond.

George A. Smith, Kirkens Historieskriver og General-Registrator, og Wilford Woodruff hans Medhjælper.

(Alle disse Forslag vedtoges eenstemmigt af Conferencen.)

Præsident B. Young gjorde nogle Bemærkninger angaaende Høiraadet og anførte følgende Sted: „Et klogt Barn er bedre end en gammel, taabelig Konge, som ikke mere vil lade sig veilede.“ I gamle Dage sagde man: „Gamle Mænd til Raad og unge Mænd til Krig,“ men hans Princip er: unge Mænd for Raad og unge Mænd for Krig. Nogle af Høiraadet boede ved Cottonwood, Andre i Utah County; de havde tjent en lang Tid, og havde gjort det Bedste, de formaaede; men han ønskede at see Mænd, som aldrig bleve for gamle til at lære. Talte ligeledes om spirituøse Drikkes skadelige Indflydelse, og sagde, at hver Gang en Mand drikker Spiritus, forkorter han Noget af sin Levetid; sagde, han intet Samfund havde med Drankere, Hoerkarle, Tyve, Løgnere eller Sværgere.

Choret sang: „I'll praise my Maker, while I've breath.“

Taksigelse af Charles C. Rich.

(Fortsættes.)

Love for Ægteskab og Menneskeslægtens Formerelse.

(„The Key to Theology,“ 17de Capitel.)

Livets store Videnskab bestaaer i Kundskab om os selv, Lovene for vor Tilværelse, vort Forhold til hverandre, saavel som til de Ting og Væsener, der omgive os, om vore Forfædre, vore Efterkommere, Tiden, Evigheden, vor himmelske Fader og Universet.

At forstaae disse Love og at rette vore Handlinger efter dem, er Fornuftvæsenernes høieste Pligt. De skulde derfor være Gjenstanden for vor grundigste Betragtning.

Denne Videnskab indbefatter Viisdommens Kilde, Livets Væld, et Hav af Kundskab, og ubegrændset Lys, Sandhed og Kjærlighed. Den gjennemskuer det Dybe, hæver sig op til det Høie og omfatter hele Evigheden. Den fører til Ophøielse, Herlighed, Udødelighed og til evigt Liv, Lys, Reenhed og Samfund med beslægtede Aander.

For at see Mennesket i hans sande Lys, maae vi saa at sige glemme, at Døden lurer paa hans Sti; vi maae i ham see et evigt, udødeligt Væsen, bestaaende af Aand, Kjød og Been, med alle de aandelige og physiske Organer og alle de Tilbøieligheder og Sympathier, som characterisere ham i denne Verden; eller rettere, alle hans naturlige Tilbøieligheder og Sympathier blive rensede, ophøiede og uendeligt udviklede.

Lad ham, der tragter efter celestial Herlighed, et Øieblik forglemme den lave Sphære i hans nuværende Prøvestand, og bestræbe sig for at see sig selv i Evighedens Lys, i de høiere Sphærer af hans fremadskridende Tilværelse hiinsides Graven, — som en reen Aand, fri for Synd og Smitte, uddannet i Himmelens Skole ved Iagttagelse, Erfaring og Omgang med den høieste Klasse af Fornuftvæsener i Aartusinder, iført udødeligt Kjød, med den evige Ungdoms fulde Kraft, Friskhed og Skjønhed, fri for Smerte, Sygdom, Død og Tidens fortærende Tand, skuende tilbage paa de forlængst forsvundne Aar, ihukommende sit tidligere Ophold i Jordelivets Sorger og Smerter, sin Vandring gjennem Dødens mørke Skyggedal og sit Ophold i Aandeverdenen, ligesom vi nu betragte en flygtig Drøm eller en Nats Søvn, fra hvilken vi ere opvaagnede, forfriskede og styrkede til atter at tage fat paa Livets Virkeligheder.

Lader os et Øieblik forestille os et saadant Væsen, iført de fineste, rene, hvide Linklæder, smykket med Guld og Ædelstene, med et Aasyn, straalende af himmelsk Lys, Forstand og Kjærlighed, hvis Barm svulmer ved Bevidstheden om de Uskyldiges uindskrænkede Tillid, som boe i Palladser af Guld og Ædelstene; badende sig i Livsens Vandes krystalklare Vover; spadserende eller siddende under Edens eviggrønne Løvsale og skyggefulde Træer; indaandende de rene Luftninger, som tilvifte ham den duftende Vellugt fra Paradisets Blomsterbede, eller i Selskab med de utallige Myriader af Himmelens Adelige at istemme Lov- og Tilbedelsessange for den store Ophavsmand til alt Godt, eller slaae Udødelighedens Lyre til celestiale Melodier, eller med himmelsk Ynde bevæge sig i Dands efter den henrivende Musik af tusinde Instrumenter, eller blande sig i de skjønne huuslige Kredse af de glade Tusinder, besjælet af den samme Aand, og omgaaes dem i Enighed og Harmoni, som om eet Hjerte, een Tanke og een Følelse er Drivefjæder i det Hele.

O, I, som attraae celestial Herlighed! Vilde Eders Glæde være fuldkommen i Evighedens uendelige Aarrække, uden at knytte de Forbindelser og Slægtskabsbaand,

som concentreres i den huuslige Kreds, forgrene sig, skyde Knoppe, blomstre og bære evigt tiltagende Frugter?

Vilde den evige Kjærlighed og Velgjørenhed, som svulmer i Eders Barm, tilfredsstilles ved at leve ugift i Evigheden, uden at see Eder omgiven af Eders Afkom, denne uudtømmelige Kilde af uendelige Skatte og Nydelser? Eller vilde I, ligesom Eders himmelske Fader, formedelst evig Kjærlighed og Velgjørenhed, ønske at fylde Millioner af Verdener med Eders egne Sønner og Døttre, og at bringe dem gjennem alle de forskjellige Grader, et fremadskridende Fornuftvæsen har at gjennemgaae, for at erholde udødelige Legemer og evige Boliger i Eders forskjellige Herredømmer?

Hvis dette er Tilfælde, da husk, at vi i den nuværende Prøvestand skulle berede os for de evige Glæder. Her er Stedet, hvor Familie-Organisationen for Evigheden først begynder, og hvor beslægtede Sympathier og Tilbøieligheder slaae Rod, spire frem, skyde Knoppe, blomstre og bære Frugt, der modnes og høstes i Evigheden.

Her, i vor Guds Templer og Helligdomme, maae de evige Pagter aabenbares, bekræftes, beseglés og indføres i de hellige Optegnelser, der opbevares i Guds Riges Archiver af dem, som have det evige Apostelskabs Nøgler, som have Magt til at binde paa Jorden, hvad som bliver bundet i Himmelen, og at optegne paa Jorden, hvad som bliver optegnet i Himmelens Archiver, Lammets Livsens Bog.

Her, i Guds Helligdomme, aabenbares, hvo der skulle være Konger og Dronninger i Evigheden, og her modtage de deres Ordenation og Salving.

Alle Løfter, Pagter, Forpligtelser og Ægteskabsforbindelser, som ikke ere indgaaede ifølge Aabebaring og beseglede for Tid og Evighed og indførte i Himmelens og Jordens hellige Archiver formedelst det hellige og evige Præstedømmes Administration, ville vorde opløste ved Døden og ei anerkjendes af de evige Authoriteter, efter at Angjeldende ere gaaede gjennem Sløret ind i den evige Verden.

Dette er Himmelens evige Lov, saaledes som den aabenbaredes for de Hellige i alle forgangne Tidsaldere, der havde det evige Præstedømmes Nøgler efter Guds Søns Orden, og ligeledes som den er gjengiven ved de Helliges Præstedømme i denne Slægt.

Det var en Lov hos Præstedømmet fordum, og den er atter gjengivet, at en Mand, der er trofast i alle Ting, kan, ifølge Herrens Ord og formedelst hans Tjeners Administration, som har Myndighed til at binde paa Jorden og i Himmelen, erholde og sikkre sig for Tid og Evighed flere end een Hustru.

Saaledes gjorde Abraham, Isaak, Jacob, Moses, Patriarkerne og Propheterne fordum.

Hovedhensigten med denne Lov er Formerelsen af gode og værdige Fædres Børn, hvilke ville vorde underviste om Sandheden og opdragne efter Saliggjørelsens hellige Principer. Dette er langt at foretrække for at sende dem ud i Verden i en uværdig og vankundig Families Slægtlinie, hvor de blive opdragne i Vildfarelse, Daarskab, Uvidenhed og Synd.

En særegen Velsignelse, som Herren indbefattede i den evige Pagt, han gjorde med Abraham, Isaak, Jacob og deres Slægt, var Forjættelsen om Formerelsen af deres Sæd, og at Præstedømmet og Kongeværdigheden skulde evigt forblive i deres Slægtlinie.

For at bidrage til Opfyldelsen af denne Pagt, bleve gode og dydige Qvinder givne til deres trofaste Propheter, Regenter og vise og dydige Mænd, og som det sagdes om Jacobs fire Hustruer: „Disse byggede Israels Huus."

Medens særdeles Velsignelser og Opmuntringer gaves en god og trofast Mand, saavel som hans Hustruer og Børn; medens de vare ærede af Herren og agtede af Alle, som kjendte dem; medens en Fader til hundrede Børn holdtes i større Ære end Seierviinderen af hundrede Slag, var Hoer, Skjørlevnet og ulovlig Omgang paa det Strengeste forbudt og straffedes endog med Døden.

Naar een af Israels Døttre ved Utugt havde forspildt sin Ret til at overtage en dydig Hustrues og Moders hellige Pligter, ansaaes hun for uværdig til at leve; og den Mand, som saaledes behandlede Livets Kilde med Letsindighed, og bidrog til at gjøre en Qvinde uværdig til at opfylde sin Skabelses Maal, blev ligeledes dømt til Døden.

Strenge Love bleve ogsaa givne med Hensyn til Omgangen mellem Mand og Hustru, hvilke begge Kjøn bleve flittigt underviste om. Al Omgang mellem Kjønnene var strengeligen forbudt til visse Tider; ei heller var Ægteskabspagten noget Skjold mod Fordømmelse, naar de ved utidig Forening, Umaadelighed eller med frit Forsæt hindrede Formerelsen, eller skadede deres eget eller deres Afkoms Liv og Helbred.

Hensigten med Kjønnenes Forening er, at de skulle formere og forplante deres Slægt, og at dyrke hine evige Principer for uendelig Kjærlighed og Velgjørenhed, som indgives Mennesket af den evige Aand, samt at de skulde staae hinanden bi og være til hinandens Trøst og Opmuntring i denne møisommelige Verden, og at varetage deres fælles Pligter mod deres Børn.

Ægteskabet med dets Pligter er derfor ikke blot Noget, som Mennesket kan vælge for sin Fornøielses, Beqvemmeligheds eller Lysts Skyld; men at indgaae i den hellige Ægtestand og formere sig er en udtrykkelig Befaling af Gud den Almægtige, som Alle og Enhver af begge Kjøn ere forpligtede til at opfylde, naar Omstændighederne og Forholdene tillade det. At giftes, forplante vor Slægt, at opfylde vore Pligter mod vore Børn og opdrage dem i Sandhedens Lys er een af Hovedhensigterne med vor Tilværelse paa Jorden. Ved at forsømme disse Pligter, opfylde vi ikke vor Skabelses Maal og gjøre os skyldige i en meget stor Synd.

At forvende vor Natur, og svække vor Kraft alene for Fornøielses Skyld, eller ved Kjønnenes ulovlige Omgang, er lige skadelig baade for Sundheden, for reen, hellig og varig Kjærlighed, moralsk og social Orden og Guds og Naturens Love.

Naar vi undtager Mord, er der neppe nogen afskyeligere Synd paa Jorden, end den at offre qvindelig Dyd og Kydskhed paa Fornøielsens eller de dyriske Lysters Alter — end den utæmmede og lovløse Omgang mellem Kjønnene, som kjølner og fordærver Hjertet, tilintetgjør de rene Tilbøieligheder, og angriber og udtørrer saa at sige Livets Kildevæld.

En Mand, som adlyder Guds Ordinantser, og som er uden Legemsfeil, som har et godt Helbred og er af moden Alder, som nyder Frihed og kan erhverve sig Livets Fornødenheder, er bestemt til at være Qvindens Hoved, en Fader og Støtte for det svagere Kjøn og for sine Børn i deres unge Alder, og til at lede dem frem til Livets og Saliggjørelsens evige Boliger.

En Qvinde under lignende Omstændigheder er bestemt til at være en Mands Ære i Herren; til at blive veiledet og styret af ham som Hoved i alle Ting, ligesom Christus er Mandens Hoved; til at agte, elske adlyde, tjene, trøste og hjælpe ham i alle Ting; til at være en lykkelig

Hustru, og om hun bliver velsignet med Børn, da at være en trofast og hengiven Moder, helligende sit Liv til den huuslige Arnes Glæder, Sysler og Pligter.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Vi følge med stor Interesse Begivenhedernes Gang blandt Nationerne. Krige og Rygter om Krige høres, Folk reiser sig mod Folk, de Ugudelige ihjelslaae de Ugudelige, og indre Uroligheder og Utilfredshed hersker mere eller mindre blandt Nationerne paa Grund af deres Regenters Handlemaade. I mange Lande trykke haarde Love Folket og bringe det til at sørge. Indviklede Spørgsmaal opstaae hyppigt mellem de regjerende Magter, som synes at tilintetgjøre Cabinetternes og Diplomaternes Dygtighed; imidlertid sluttes det ene Forlig efter det andet, indtil — efter Viismændenes Formening — Freden tilsidst er grundfæstet paa en fast og varig Basis. Men en kort Tid gaaer hen, og see! Freden er flygtet, de Vises Viisdom var Daarlighed, og deres Bestræbelser forgjæves. Som det sidste Middel gribe de til Vaaben for at slukke deres Sorg eller for at afværge een eller anden Magthavers Vrede, og Følgen er, at Titusinder af vore Medmennesker maae udgyde hverandres Blod og betale deres sidste Tribut til Moder Jorden. Elementerne synes ogsaa at sammensværge sig baade til Lands og til Vands for at udføre deres Deel af det store Ødelæggelsesværk. Hvo er saa blind, at han ikke kan see Tidernes Tegn, og at Herrens Ord ved hans Tjeneres Mund nu gaae i Opfyldelse? Hans Vrede er optændt mod de Ugudelige og hans Aand for endeel unddraget Jordens Indbyggere. Hør hvad Herren siger:

„Mørket skjuler Jorden og Dunkelhed Folkets Sind, og alt Kjød er bleven fordærvet for mit Aasyn. See, Hevnen kommer hastelig over Jordens Indvaanere, en Dag til Vrede, en Dag til Opbrændelse, en Dag til Ødelæggelse, en Dag til Graad, Sorg og Klage, og som en Hvirvelvind skal den komme over Jorden, siger Herren." (Pagtens Bog 291, 9.)

Guds Rige er nu oprettet paa Jorden, som forudsagt af Propheten Daniel, og Herren har udsendt sine Tjenere, iførte det evige Præstedømme, for at forkynde Rigets Evangelium for Jordens Indbyggere, for at raabe til dem, at de skulle omvende sig fra alle deres Synder og Vederstyggeligheder, og adlyde Evangeliet ved at lade sig døbe til deres Synders Forladelse, modtage Forjættelsens Hellig-Aand og ved at vandre trofast indtil Enden erholde Frelse i hans Rige, og derved undgaae de Ulykker, som skulle ramme Jorden.

Nu er en Dag til Advarsel og ikke til mange Ord. I, som have annammet Lyset, lader Eders Lys skinne for Menneskene, og ligesom I have lyttet til og adlydt den advarende Røst, saa advarer I Eders Venner, at Enhver kan være uden Undskyldning. I, som have annammet en Deel af det hellige Præstedømme, ærer Eders høie og hellige Kald. Underviser ved den Hellig-Aands Kraft Menneskene om Livets og Saliggjørelsens Ord. Om I gjøre dette, vil Jesu Vidnesbyrd ledsage

Eders Ord og overbevise de Oprigtige af Hjertet, og formedelst Lydighed skulle de frydе sig i Sandheden.

Efterretninger fra Utah. Vi have Efterretninger fra Utah indtil den 12te Novbr. Veiret har i det forgangne Efteraar været usædvanlig behageligt, men Tegnene paa Vinterens Komme havde begyndt at vise sig. Der har været lidt Sygdom blandt Børnene, endskjøndt godt Helbred hersker i Almindelighed.

Alt var Fred blandt de Hellige, og deres Udholdenhed og Flid blev storligen lønnet ved Jordens Frembringelser. Sukkerrøret er bleven dyrket i betydelig Grad, og en stor Mængde udmærket Sirup er bleven vundet. Ogsaa Palma Christi eller Castorolie-Bønnen, hvis egentlige Hjem er Vestindien og Syd-Amerika, har man faaet til at voxe sidste Sommer, og den har afgivet en fortræffelig Sort Olie.

I Heberville, Washington County, var der meget lovende Udsigter til en riig Bomuldshøst; allerede den 25de Septbr. var der samlet mellem 2 a 3,000 Pund. Sammesteds føltes den 27de August Kl. 2 Efterm. et svagt Jordskjælv, hvilket ligeledes bemærkedes i Fort Clara og Bjergegnene.

Den halvaarlige Conference, som afholdtes i Tabernaklet, begyndende den 6te Octbr., var godt besøgt og af stor Interesse, hvilket vil sees af Uddraget af Forhandlingerne i dette Nummer.

Utahs Befuldmægtigede ved de Forenede Staters Congres, Ældste W. H. Hooper, befandt sig i Washington den 4de Decbr. i Beredskab med at overtage sine Pligter i Congressen, som aabnedes den paafølgende Dag.

Udtog af Generalraadets Forhandlinger i Kjøbenhavn den 22, 23 og 24 Decbr. 1859.

Raadet aabnedes med Ps. Nr. 63 og Bøn af Præs. C. Widerborg; derefter Ps. Nr. 79.

Præs. Widerborg fremstod og yttrede sin Glæde over at være samlet med saa mange af Brødrene til et Generalraad, hvor Rapporter om Missionens sande Tilstand kunde gives for at Brødrene, der vare komne fra Zion, kunde lære at kjende samme. Vilde derfor give Conference-Præsidenterne Leilighed til frit og uforbeholdent at tale hvad de følte om deres respective Arbeidsmarker. Ønskede vore elskelige Brødre, Præs. J. Van Cott og Ældste O. N. Liljenqvist et hjerteligt „Velkommen,“ hvilket bekræftedes med et eenstemmigt „Amen!“ Troede, at Herren vilde udføre en stor Gjerning i Skandinavien, og at der var en herlig Fremtid ivente for Herrens Tjenere, der skulde rulle Stenen frem.

Broder Carl Larsen foresloges til Raadets Skriver; eenstemmigt vedtaget.

Ældste J. C. A. Weibye, Præsident over Vensyssels Conference, fremstod derpaa efter Opfordring, tilkjendegav sin Glæde over at see Brødrene fra Zion, bemærkede, at Tilstanden i Vensyssels Conference var god, Folket venligt og gjestfrit, og at han følte sig lykkelig ved at

arbeide i Herrens Viingaard; var tilfreds med de Brødre, som vare hans Medarbeidere; de havde tilsammen bestræbt sig for at indføre en god og regelmæssig Orden i Forretningernes Gang. Mange Forsamlinger havde været afholdte hos Fremmede. Udsigterne for Evangeliets Fremme vare gode. Mange lyttede til Evangeliet, læste vore Skrifter og holdt „Stjernen." Conferencen var inddeelt i passende Districter for at lette Oversigten over samme. Ønskede at arbeide, enten hvor han nu var eller paa et andet passende Sted, indtil han havde udført den Gjerning, der fordredes af ham, førend han gik hjem til Zion.

Præs. Widerborg bemærkede, at Broder Weibye var en streng Ordensmand, der selv var nøiagtig i sine Pligters Opfyldelse og fordrede det samme af sine Brødre. Bekræftede, at Tilstanden var god i Conferencen, og at Regnskaberne førtes i en ypperlig Orden. Det kunde maaskee, af de mange Udelukkelser i Missionen, see ud, som om de Ældste havde været for strenge imod de Hellige, men det var i Virkeligheden ikke saa; de Ældste vare vel tilholdte til at arbeide med og paaminde dem, som vare lunkne og ligegyldige i sine Pligters Opfyldelse, men forøvrigt lade Enhver handle efter sin frie Villie; saavidt vides var Ingen bleven udelukt for ikke at have betalt sin Tiende regelmæssigt, men for andre gyldige Aarsager. Folket i Jylland var i Almindelighed humant imod Brødrene og gjorde dem meget Godt.

Ældste H. Jensen, Præsident over Aalborg Conference, følte vel ved at staae frem og give Beretning om sin Arbeidsmark; havde de bedste Forhaabninger om Evangeliets Udspredelse, især i den sydligere Deel. Conferencens Tilstand var god; de Hellige opfyldte deres Pligter; Skrifter afsattes; mange Fremmede holdt „Stjernen." Værket skred frem, og han troede, at Mange ville blive tillagte i denne Vinter; og Forsamlingerne besøgtes af flere Fremmede. De engelske Skoler vare i Fremgang.

Præsident Widerborg yttrede som sin Formening, at Missionen i Jylland endnu var i sin Barndom; thi der vare store Arbeidsmarker, som endnu ikke vare bearbeidede, og hvor der vilde opreises Mængder, som vilde annamme Evangeliet. Anførte som Beviis for, at Sandheden trængte sig frem, at „Skandinaviens Stjerne" holdes i Gjennemsnit af en 40 til 50 Ikke-Medlemmer, endog i de mindre Conferencer.

Ældste Gustaf Ohlson, Præsident over Stockholms Conference, afgav derpaa sin Beretning. Det glædede ham at være tilstede i Generalraadet, saa meget mere, som det havde seet ud for ham, som om han ikke kunde komme, fordi al Dampskibsforbindelse var ophørt; men Troen, Aanden og Haabet havde arbeidet paa ham, saa at han begav sig afsted, endskjøndt Reisen hertil havde været meget besværlig. Vilde begynde sin Rapport med den Bemærkning, at hans Medarbeidere i Conferencen vare gode og trofaste Mænd; 2 af dem maatte maaskee tilbringe Julen i Fængsel, eftersom de vare dømte til een Maaneds Fængsel, fordi de havde prædiket Evangeliet. Disse Brødre ville derved snarere vorde styrkede end svækkede, thi de benytte Tiden til at blive befæstede i Guds Ord, og ville gaae ud med fornyet Kraft til at forkynde Evangeliet. Den svenske Rigsdag havde endnu ikke havt Religionsfriheds-Spørgsmaalet paa Bane, men de havde behandlet Loven om Brændeviinsbrænderierne og om Lønningerne til Præsterne. Tilstanden iblandt de Hellige er god; de vare trofaste og søgte at gjøre deres Bedste efter Omstændighederne.

Præs. Widerborg udviklede fuldstændigere angaaende Forholdene i Sverrig; bemærkede, at Stockholms Conference blev organiseret under Broder Van Cotts forrige

Præsidium, havde siden afgivet tre Skud, nemlig: Gøtheborgs, Norrkøpings og Sundsvalls Conferencer. Troede, at der vilde blive et stort Arbeide i Sverrig, naar Religionsfrihed gives, thi der findes mange oprigtige og religieuse Folk, som længes efter noget Bedre end Statskirken.

Ps. Nr. 36 blev afsungen.

Præs. J. Van Cott talte derpaa til Raadet i det danske Sprog. Sagde, at han var taknemmelig til Herren, som havde agtet ham værdig til denne Mission, hvortil han var bleven kaldet af det øverste Præsidentskab i Zion; var tillige taknemmelig, fordi han var bleven bevaret indtil denne Stund. Talte om Præstedømmet, som Herren havde gjenoprettet paa Jorden for at prædike det sande og rene Evangelium for Menneskenes Børn. Takkede for Velkomsthilsenen og var glad ved at have Brødrenes Agtelse og Tillid. Bemærkede, at det var godt, om enhver Hellig holdt vore Skrifter, læste dem og opbevarede samme for at bringe dem hjem til Zion med sig, da de aldeles ikke behøvede at bortkaste dem paa Veien, som Nogle forestillede sig.

Formiddagsmødet sluttedes Kl. 12 med Ps. Nr. 10 og Bøn af Eldste O. N. Liljenqvist.

Eftermiddagsmødet aabnedes med Ps. Nr. 72; Bøn af Eldste Wilhelmsen; derefter Ps. 67.

Ordet gaves derpaa til Eldste Liljenqvist, som i et belivet Foredrag fremsatte sin Glæde over at see saa mange af Brødrene, som han havde kjendt fra Fortiden, og som endnu vare trofaste. Berørte om Guds Aabenbarelse til Jorden. Kunde tydeligt see, at Værket var gaaet fremad i disse Lande, hvilket ogsaa var Tilfældet overalt paa Jorden, endskjøndt Menneskene ofte havde spaaet dets Undergang; men som det var oprettet af Himmelens Gud, vilde al Modstand blot virke til dets Forfremmelse. Bevidnede, at Gud havde opreist sine Tjenere baade her og i Zion. Følte, at Broder Widerborg havde været velsignet af Gud og skikket for sin Stilling som Præsident over Missionen. Glædede sig over at være kaldet og udsendt til at prædike Evangeliet og lære Menneskene om Sandheden.

Ps. 73 blev afsungen.

Eldste L. C. Geertsen, Præsident over Aarhuus Conference, blev derpaa fremkaldt, og han bevidnede, at Værket havde nydt stadig Fremgang i det sidste Halvaar, hvorfor han havde udsendt flere Brødre til de Egne, hvor Evangeliet ikke før var prædiket, og havde fremdeles godt Haab om Fremgangen af Sandhedens Sag. Var tilfreds med at blive tilbage og arbeide for Herrens Sags Fremme.

Præs. Widerborgs Anskuelser om Aarhuus Conference vare gode. Havde paalagt de Præsiderende selv at opdrage de nødvendige Medarbeidere i deres respective Arbeidskredse.

Eldste N. Nielsen, Præsident over Skive Conference, aflagde derefter sin Rapport. Ogsaa han havde det bedste Haab om Evangeliets Fremme i den Egn, endskjøndt der for Tiden var faa Hellige og vidt adspredte; men de vare trofaste og vilde gjøre Alt hvad de kunde for Udspredelsen af Værket; ligesaa var der flere Fremmede, som holdt „Stjernen."

Præs. Widerborg havde ogsaa besøgt denne Conference og glædet sig over Brødrenes og de Helliges Udholdenhed; der var en vidtstrakt og tilsyneladende ufrugtbar Mark; men ved flittigt Arbeide og god Udsæd vil den forhaabentlig i Fremtiden yde sin Afgrøde.

Eldste P. Nielsen, Præsident for Fredericia Conference, afgav sin Beretning. Der var meget at gjøre i hans Conference, og undertiden noget haardt at vinde Indgang iblandt Menneskene, fordi de vare sunkne i alleslags Laster; og des-

uden vare mange Secter oprettede. I Horsens, hvor der var vundet Indgang, havde været nogen Forfølgelse. Havde forøvrigt det bedste Haab om, at de Oprigtige vilde annamme Sandheden. Havde moret sig over, at Aviserne havde advaret mod Præsident Van Cott, — et Vidnesbyrd om, at Sandhedens Fjender frygte for Herrens Tjenere fra Zion.

Præs. Widerborg bekræftede, at Broder Nielsen havde holdt sin Conference i god Orden, og at den var i Tilvæxt.

Ældste N. Wilhelmsen fik derpaa Ordet; og da hans Kald havde været at reise og besøge de forskjellige Conferencer, og lære at kjende deres Tilstand, kunde han med særdeles Tilfredshed bevidne, at Brødrenes Beretninger vare overeensstemmende med de virkelige Forhold. Havde de bedste Forhaabninger om Jylland, og at Evangeliet, formedelst de Ældstes trofaste Arbeide, vilde trænge frem til de Egne, hvor Herrens Tjenere endnu ikke havde været. Bar godt Vidnesbyrd om Conference-Præsidenterne. Opmuntrede til Trofasthed indtil Enden; henvisende til Pagtens Bog angaaende de store Velsignelser, der loves dem, som ere trofaste.

Ældste P. O. Thomassen, hvis Kald fornemmelig havde været at arbeide paa Contoiret, følte godt ved at være samlet med Præstedømmet; havde fra den Tid af, han kom ind i Kirken, glædet sig over Herrens Gjerning og Missionens Fremgang, som han troede vilde vedblive indtil Værket var udført og de Oprigtige udsamlede.

Præs. Widerborg foreslog at slutte Raadet til paafølgende Dags Formiddag Kl. 10; eenstemmigt vedtaget.

Sluttet med Ps. 145, og Bøn af Ældste Weibye.

(Fortsættes.)

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Tro paa fortsat Aabenbaring fra Gud.

(Fortsat fra Pag. 105.)

Bibelen. Jacob 1, 5. „Dersom Nogen af Eder fattes Viisdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne, og bebreider ikke, saa skal den gives ham."

Ordsprog 29, 18. „Naar der ikke er Syner, forsmægter Folket."

4 Mose Bog 11, 27—29. Der var Nogle, som propheterede i Israels Leir, og Moses sagde: „Gid alt Herrens Folk var Proheter!"

Amos 3, 7. „Sandelig, den Herre, Herre skal ikke gjøre Noget, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere Propheterne."

Matth. 11, 27; Luc. 10, 22. Ingen kjender Faderen og Sønnen uden ved Aabenbaring.

Marc. 16, 17. 18. „Og disse Tegn skulle følge dem, som troe."

Luc. 11, 13. „Hvor meget mere skal den himmelske Fader give dem den Hellig-Aand, som ham bede."

Matth. 17, 20; 21, 21. 22; Marc. 11, 21—24; Luc. 17, 6; Joh. 14, 13.

14; 1 Joh. 3, 22. Dersom I have Tro, kunne I flytte Bjerge og erholde Alt, hvad I bede om.

Joh. 14, 12. 26. „Hvo, som troer paa mig, de Gjerninger, jeg gjør, skal og han gjøre, og han skal gjøre større end disse.“

Ap. Gj. 2, 39. „Forjættelsen er til Alle, ja saa mange, som Herren vor Gud vil kalde dertil.“

Rom. 3, 22. „Guds Retfærdighed er for Alle og over Alle, som troe; thi der er ingen Forskjel.“

1 Cor. 12, 7. „Men Aandens Aabenbarelse gives Enhver til det, som er nyttigt.“

Eph. 1, 16. 17. „At Herlighedens Fader vilde give Eder Viisdoms og Aabenbarelses Aand udi hans Kundskab.“

Eph. 3, 17–19. „At I kunne kjende Christi Kjærlighed, som overgaaer al Kundskab, at I kunne opfyldes med al Guds Fylde.“

Eph. 4, 7. Naaden er given til Enhver.

1 Thes. 5, 19. 20. „Udslukker ikke Aanden; foragter ikke Prophetier.“

Heb. 13, 2. „Glemmer ikke Gjestfrihed; thi ved den have Nogle, uden at vide det, herbergeret Engle.“

Mormons Bog. (Side 519.) Mormon 4, 7. „Og see, jeg siger Eder, der er ingen Forandring hos Gud; om saa var, vilde han ophøre at være Gud; men han ophører ei at være Gud, og er en Gud, som gjør Mirakler. Og Aarsagen, hvorfor han ophører at gjøre Mirakler iblandt Menneskenes Børn, er, fordi de henfalde til Vantro, og vige fra den rette Vei, og kjende ikke den Gud, paa hvem de skulde forlade sig.“ — — — „Og disse Tegn skulle følge dem, der troe: i mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tungemaal; de skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade dem; de skulle lægge deres Hænder paa de Syge, og de skulle helbredes; og hvo, der troer paa mit Navn, i Intet tvivlende, for ham vil jeg stadfæste alle mine Ord, indtil Jordens Ender.“

1 Nephi 3, 8. (Side 18.) „Thi den, som flittigen søger, skal finde; og Guds Hemmeligheder skulle vorde aabenbarede for dem ved den Hellig-Aands Kraft, saavel i disse Tider som i gamle Tider; og som i gamle Tider, saa og i de tilkommende Tider; thi Herrens Vei er en evig Omgang.“

2 Nephi 12, 4. 6. 7. 8. (Side 108.) „Forbandet er den, som sætter sin Lid til Mennesker eller gjør Kjød til sin Arm, eller adlyder Menneskenes Bud, med mindre deres Bud ere dem givne ved den Hellig-Aands Kraft.“ — — — „Og mine Ord skulle hvisle til Jordens Ender, til et Banner for mit Folk, som er af Israels Huus. Og fordi mine Ord skulle hvisle frem, skulle mange af Hedningerne sige: En Bibel, en Bibel, vi have en Bibel, og der kan ikke være nogen anden Bibel.“ — — — „Vide I ikke, at to Folks Vidnesbyrd bevidne for Eder, at jeg er Gud, og at jeg ihukommer eet Folk saavel som et andet? Derfor taler jeg de samme Ord til eet Folk som til et andet. Og naar de to Folk komme tilsammen, da skulle de to Folks Vidnesbyrd ogsaa komme tilsammen. Og dette gjør jeg for at bevise for Mange, at jeg er den Samme igaar, idag og til evig Tid, og at jeg udsender mine Ord efter mit eget Behag.“

(Fortsættes.)

Blandinger.

Ifølge Efterretninger fra Ostindien, daterede Bombay den 15de Decbr., ere 2,000 Rebeller med deres Anførere Mamu Bahadur og Beni Madur, samt to af hans Sønner, tagne tilfange.

Utilfredsheden i Ungarn tiltager bestandig, og man frygter for, at den skal komme til Udbrud.

I Vardepartementet i Frankrig skal Olivenhøsten være total mislykket; og Tabet anslaaes til flere Millioner.

Fra Spanien haves bedrøvelige Efterretninger om Expeditionsarmeens Lidelser paa Marschen til Tetuan, og der hersker tillige stor Mangel paa Levnetsmidler. Der berettes om Marokkanerne, at de i de forskjellige Træfninger, der have fundet Sted med Spanierne, have lidt et Tab af 5,000 Mand. — Choleraen raser frygteligt i Tetuan.

Bevægelsen i England til Fordeel for Dannelsen af frivillige Corpser tiltager i Energi. I næsten alle Byer har der været afholdt Møder i Juledagene, hvor der meddeeltes et Circulaire fra Krigsministeren, hvorefter der efter den 1ste Januar vil blive tilstillet enhver Frivillig et Vaaben igjennem Lordlieutenanterne. Der disponeres allerede over 100,000 Geværer i dette Øiemed.

Atter er et engelsk Skib, som den 15de Decbr. afgik fra Gravesend til Australien med 40 Passagerer og et Skibsmandskab af 34 Personer, aldeles gaaet tilgrunde i Canalen. Man har kun fundet enkelte Vragstumper deraf.

I Constantinopel er Storveziren Mehemed-Kybrisli-Pascha falden i Unaade, fordi han lagde for stor en Reformiver for Dagen med Hensyn til Afskaffelsen af flere Misbrug i det Indre. Hans Efterfølger er Mehemed-Ruschdi-Pascha.

Amerika: Fire amerikanske Luftskippere have nylig med en Ballon, som var fyldt med 75,000 Cubikfod Lysgas, gjennemfaret Luften over en stor Deel af Amerika fra Vest til Øst. Luftstrømmen førte dem fra St. Louis til New York. Over Eriesøen havde de gjort en Fart af 15 danske Mile i Timen. Over Lockport lod de Ballonen gaae ned, for at sætte to af de Reisende af; men da Ballonen kom tilveirs igjen, blev den af en heftig Stormvind kastet hen til en stor Skov, hvor den blev hængende i et Træ, hvorfra de dristige Luftskippere klattrede ned, efter at have tilbagelagt omtrent 250 danske Mile i 18 Timer.

I Carson Valley i Utah har man opdaget en overordentlig riig Sølvmine.

En frygtelig Haglstorm har nylig raset i Mount Holly, og mange af Haglene, som faldt, veiede ½ Pund hvert. Den anrettede Skade er betydelig.

New York Herald melder, at der herskede stor Skræk i Virginia og Syd-Carolina, og at Tropperne marscherede frem og tilbage i alle Retninger: „en Bevægelse er igjære for „Slaveriets Afskaffelse i Syden med Vaabenmagt; de Sydlige Stater „skulle tvinges til at frigive deres Slaver, eller underkaste sig en Slave-Opstand," og vilde de modsætte sig dette, skulde de „tvinges dertil af de Nordlige Staters Forbundstropper, eller nødes til at overlade de Sydlige Stater til Negrene og de hvide Abolitionister„ (Mand, som kjæmpe for Slaveriets Afskaffelse). 68 Medlemmer af Congressen fra de Nordlige Stater understøtte Bevægelsen.

Den lovgivende Forsamling i Syd-Carolina har fattet den Beslutning, at Syd-Carolina finder sig forpligtet til at beskytte sine Borgere og deres Eiendomme mod enhver Fjende, og har af den Grund bevilget 100,000 Dollars til militaire Forberedelser mod ethvert paakommende Tilfælde. Senatet vedtog den Beslutning, at Syd-Carolina, medens den fremdeles henstiller det til de Sydlige Stater, ærbødigt foreholder dem, at de slavehandlende Staters Sikkerhed og Ære efter dens Formening nødvendigviis paabyder en hurtig Adskillelse fra Unionens Fristater, og paalægger alvorligen sine Søster-Stater i Syden at bevirke de Sydlige Staters Separation fra Norden, hvori den høitideligt forpligter sig til at tage Deel.

N. Wilhelmsens Adresse er: Gernersgade (forhen Nygade ved Nyboder) Nr. 5, 2den Bagsal.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
S. Gudmundsen, Norge	85	1	"
L. C. Geertsen, Aarhuus	35	"	"
P. C. Rønnow, Fyen	9	"	"
N. Nielsen, Skive	5	"	"
M. Nissen, Lolland	12	5	"
A. P. Trane, Kjøbenhavn	45	"	"
C. E. Lindholm, Sundsvall . . .	15	"	"
J. C. A. Weiby, Vensyssel	35	2	11
Summa	242	2	11

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 9. *Den 1. Februar. 1860.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Halvaars-Conferencen for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige.

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad Torsdagen den 6te Octbr. 1859, Kl. 10 Formiddag.

(Fra „The Deseret News.")

(Fortsat fra Pag. 117.)

8de Octbr. Kl. 2 Efterm.

Sang af Choret.

Bøn af William W. Phelps.

Sang.

Ældste Lorenzo Snow talte om, at Guds Riges Kraft staaer i Forhold til dets Medlemmers retfærdige Liv og Dygtighed til at imodstaae det Onde; fremstillede Nødvendigheden af at have Herrens Aand, paa det vi kunne være dygtiggjorte til at undervise Folket og til at give gode Raad; sagde, at Overpræsterne og de Halvfjerdsindstyve stolede vel meget paa Biskopperne med Hensyn til Districternes gode Bestyrelse, hvorimod ethvert Menneske burde gjøre saa meget Godt, det formaaer, søgende først Guds Rige og hans Retfærdighed, paa det at alt Andet kunde vorde det tillagt. Bad, at Fred og Held maatte være Zion og dens Indbyggere tildeel.

Ældste Albert Carrington følte at takke Herren for den rolige, fredelige Aand, som havde herstet i denne Conference; sagde, det var af stor Vigtighed for os at komme tilsammen; sagde, han var mere tilbøielig til at høre end til at tale, dog var han glad ved at kunne bidrage Sit til Fremmelsen af Guds Riges Interesser; ønskede altid at handle efter Brødrenes Raad; talte om Skarpsindighed til at dømme mellem Ret og Uret, hvilken alle Hellige burde være i Besiddelse af; frydede sig over, at Evangeliet kan faaes uden Penge eller Betaling, thi om det kunde kjøbes, vilde Djævelen have kjøbt det heelt og holdent, og vilde have bragt Menneskene i den samme Underdanighed, som den, hvori Arbeidsklasserne i den gamle Verden holdes ved de Stores og Mægtiges Guld og Sølv; talte om Nødvendigheden af at have Tillid til hverandre; talte imod Løgn, Tyveri og alle onde Handlinger; sagde, at der gives intet lægevidenskabeligt Princip, som lærer, at det er naturligt og sundt for

Legemet at nyde spiritueuse Drikke, og at man ikke kan opvarme det med stærke Drikke, uden det senere hen vil slappes og afkræftes.

Ældste Charles C. Rich talte om Nødvendigheden af at blive frelst idag, og udpegede Maaden, hvorpaa man kan undgaae de talrige Onder, som ere i Verden; omhandlede Nødvendigheden af at enhver Hellig forstaaer sine Pligter og udfører dem uden Knur, for at almeen Eenhed og Lyksalighed kunde blive bragt tilveie; formanede de Hellige til at spørge sig selv, hvor meget af denne Salighed de nyde.

Choret sang: „Lord, dismiss us with thy blessing."

Taksigelse af Ældste Amasa Lyman.

9de Octbr. Kl. 9 Form.

Sang. Bøn af Ældste Lorenzo Snow.

Sang af Choret.

Præsident Brigham Young tog til Text: „Hvad er et Menneske, at Du kommer ham ihu, og et Menneskes Barn, at Du besøger ham?" Sagde, at dersom Menneskene kjendte og forstode hverandre, vilde der herske en ganske anden Tingenes Orden, end hvad vi nu see; hentydede til Læren om Udvælgelse, Forkastelse, fri Naade og fri Villie, hvilke alle, sagde han, vare bibelske Lærdomspunkter; nævnte nogle af den religieuse Verdens Hovedlærepunkter og Grundsætninger; sagde, at alle Christenhedens Secter og Partier have endeel Sandhed, og at det tilkommer Israels Ældste at opsamle al den Sandhed, som findes i Verden og bringe den til Zion. Talte om Umuligheden for Dødelige at fatte Evigheden; at Rummet er fuldt af Liv; at det er ubegrændset i Udstrækning, og at vi, istedetfor at søge at udforske Evigheden, hellere skulde spørge os selv: I hvilken Hensigt ere vi her? I hvilket Øiemed ere vi bragte hid? Omhandlede Menneskenes forskjelligartede aandelige Evner og Egenskaber; at sige, at Mennesket kan lære saa og saa meget, og ikke mere, er en stor Daarskab; troede, at der aldrig fødtes noget Barn til Verden med ringere Evner end Jesus Christus, thi ogsaa i denne Henseende steg han ned under alle Ting. Naar Menneskets Aand har beseiret alt det Onde, som er i Verden, vil den have Magt til at samle Legemets Partikler og Dele sammen i de Retfærdiges Opstandelse, og de, som komme frem i den første Opstandelse, ville være mere velsignede end alle Andre; men velsignet ville ogsaa de blive, som komme frem i den anden Opstandelse, thi de skulle faae et Rige og en Herlighed, der langt vil overgaae Alt, hvad den secteriske Verden har tænkt sig. Sagde, at Joseph Smith var forudbestemt til at holde Rigets Nøgler, og ligemeget hvad Verden vil sige derom, intet Menneske vil tillades at komme ind i det celestiale Rige uden Anbefaling fra Joseph Smith junior; og med Tiden vil han komme hid og lægge Planer for deres Forløsning, som nu forfølge os; sagde, at Gud har skabt alle Nationer af eet Blod, baade de Sorte og Hvide, de Kobberfarvede og Gule; at Forbandelsen vil hvile over Cains Efterkommere indtil alle andre Slægter paa Jorden have annammet Guds Huses Ordinantser; velsignede Alle, som ønskede at gjøre Ret, i Jesu Christi Navn, og hele Forsamlingen sagde Amen.

Choret sang en Lovsang.

Taksigelse af Biskop E. D. Woolley.

Kl. 2 Efterm.

Choret sang: „May we who love the joyful sound."

Bøn af Biskop Leonard W. Hardy.

Choret sang: „Ye children of our God."

Sacramentet administreredes af Biskopperne Hunter, Hardy, Smoot og Young, hvilket var første Gang det uddeeltes til

Forsamlingen siden Tabernaklet atter toges i Brug.

Ældste Erastus Snow talte om de besynderlige Anskuelser Nogle have om de Helliges Udvandring til Syden; men han var overtydet om, at havde den ikke fundet Sted, vilde vi nu ikke have havt det Privilegium, vi have, at samles til Conference i Fred; henviste til de Fristelser og Snarer, der vare lagte rundt om dette Folk her; ansaae dem for høiligen velsignede, der kunde lære ved Andres Erfaring; glædede sig over den Aand, der har herstet i Conferencen, og sagde, at Nedselserne, som vare givne her, vare ei skeet i Vrede, men vare faldne ligesom Dug paa det nylig slaaede Græs; talte om Mænds og Hustruers Pligter, og hvor tydeligen deres daglige Livs Vildfarelser vare blevne fremsatte for dem.

Biskop E. D. Woolley sagde, han var glad ved at gjensee Sindbillederne paa Jesu Christi brudte Legeme og udgydte Blod; havde befundet sig bedre i sit Hjem siden Tilbagekomsten fra Syden, end nogensinde før; følte sig forvisset om, at enhver Begivenhed og Alt, hvad som skeer, vil være til Guds Riges Fremme, og var lykkelig i de Helliges Midte.

Præsident Heber C. Kimball sagde, at Herren vilde ende dette Værk, hvor han begyndte det, nemlig i Jackson County, Missouri, thi det er Stedet, hvor han plantede Edens Have, og alle onde Magter forenede kunne ei forhindre det. Var Vidnesbyrd om, at dette er Guds Værk, og bemærkede, at Herren vil hjælpe alle dem til Seir, som holde fast ved det.

Det blev derpaa foreslaaet, assisteret og eenstemmigt vedtaget, at Conferencen hæves til 6te April førstkommende Kl. 10 Formiddag.

Choret sang: „O ye mountains high."

Præsident Brigham Young udtalte følgende Velsignelse:

Brødre og Søstre, jeg beder min Fader i Himmelen at velsigne Eder med sin Hellig-Aand, med Naade til at hjælpe Eder i enhver Prøvens Tid, under alle Omstændigheder og at lade sine Engle vaage over Eder og opholde Eder i Eders Pagter og Forpligtelser, I have gjort med hverandre og med Eders Gud. Jeg beder Eder ligeledes i Christi Sted at lytte til Herrens Befalinger — at søge, indtil I faae Aabenbarelsens Aand. Lytter til den, adlyder den, følger dens Forskrifter, vandrer efter alle Himmelens Bud og Befalinger, at I kunne sikkre Eder de evige Liv. Jeg opsender denne Bøn til den store **Jeg er** paa Eders Vegne; thi I have at tage Vare paa Eder selv og at underkaste Eder hans Villie; og dem, der ikke blive trætte af at gjøre hans Villie, vil han opholde og frelse, og bringe frem paa den yderste Dag. Og mine Bønner til ham paa Eders Vegne ere, at I ville gjøre saa nær Ret som muligt. Handler retfærdigt mod Eder selv, mod hverandre og mod Gud, og holder Eder ubesmittede for ham, og jeg velsigner Eder i Jesu Christi Navn. Amen.

Love for Ægteskab og Menneskeslægtens Formerelse.

(„The Key to Theology," 17de Capitel.)

(Fortsat fra Pag. 121.)

Man finder ofte, at Qvindekjønnet udgjør Fleertallet i en Commune. I saadanne Tilfælde have de menneskelige Love ingen Ret til at træde hindrende iveien

for Guds eller Naturens evige Love, ved at tillade, at Qvinder blive givne til Priis for Vellystlingens udsvævende Begjerligheder og gjorte til Friller, uægte Mødre eller ulykkelige Offere for Skam, Elendighed og Brøde. Ei heller have de menneskelige Love paa den anden Side Ret til at dømme en Deel af Himmelens skjønne Døttre til at leve i ugift Stand, tilsidesatte og forladte, uden det lovlige Privilegium at blive hæderlige Hustruer og Mødre.

En viis Lovgivning, eller Guds Love, vilde straffe Forbrydelserne Hoer og Skjørlevnet med retfærdig Strenghed, og vilde ikke tillade Sindssvage, uforbederlige Drankere og saadanne Mænd, der ere befængte med arvelige Sygdomme eller lastefulde Vaner, at have en Hustru, medens den derimod vilde tillade gode og kraftige Mænd at ægte og underholde flere Hustruer. Det skulde i Sandhed være enhver dydig Qvindes Rettighed, som er skikket for Ægteskab, at forlange enten af Individer eller af Regjeringen Leilighed til at blive en hæderlig og retmæssig Hustru og Moder, selv om det blev nødvendigt for hende at ægte en Mand, der havde flere Hustruer, eller, som Jesus sagde i Parablen, at tage det ene Talent fra det Sted, hvor det forsømmes eller misbruges, og give det til ham, som har ti Talenter.

De falske og fordærvede Institutioner, og de endnu mere fordærvede Vedtægter i „Christenheden," have havt en skadelig Indflydelse paa Slægterne og trukket dem nedad i mange Aarhundreder. Vor physiske Organisme, Legemets Sundhed, Kraft og Styrke, Aandens Evner, Tilbøieligheder, osv., paavirkes særdeles meget af Forældrene. Arvelig Sygdom, Fjantethed, Aands- eller Legemssvaghed, Misdannelse, Tilbøielighed til heftige og opbrusende Lidenskaber og lastefulde Lyster og Begjerligheder indpodes i Børnene ved Forældrene, og gaae over som en Arv fra Slægt til Slægt. Mennesket bliver en Morder, en Tyv, en Hoerkarl, en Dranker, en Elsker af Tobak, Opium og andre væmmelige eller giftige Stoffe formedelst Tilbøieligheden og Lysten, som er indpodet i ham ved Forældrene.

Menneskene før Syndfloden og ligeledes Sodomiterne og Gomorriterne vare sunkne saa dybt i disse Vederstyggeligheder og Udskeielser, at Gud af Barmhjertighed udryddede dem af Jorden, og forebyggede derved, at saadanne fordærvede og udartede Slægter forplantede sig; medens Noah, Abraham, Melchisedek og Andre, som vare underviste om de rette Love for Formerelse, „vare fuldkomne i deres Slægt," og opdroge deres Børn efter de samme Love.

Hine fordærvede Slægters Undergang fordum er et Forbillede paa, hvad der forestaaer de saakaldte „christne" Nationer, eller med andre Ord, „al Jordens store Skjøge; thi hendes Synder naae indtil Himmelen, og Gud haver kommet hendes Uretfærdigheder ihu."

Hvor findes den saakaldte „christne" Nation, som ikke opholder eller tillader at Utugt, Skjørlevnet og Hoer begaaes ustraffet, hvilke Laster afstedkomme nedværdigende, demoraliserende og fordærvelige Virkninger, Sygdom og Brøde, og undergrave eller fordærve alle Samfundsklasser?

Hvor er den „christne" Nation, som ikke modsætter sig Guds Lov, saaledes som den gaves til Abraham og de Hellige i Oldtiden med Hensyn til Ægteskab?

Hvor er den „christne" Nation, som straffer Hoer og Skjørlevnet med Døden eller andre haarde Straffe?

Hvor findes de Love, som forbyde Ægteskab for alle saadanne Personer, der enten af Naturen eller paa Grund af lastefuld Vandel ere uskikkede til at opfylde

Hensigten med en saa hellig og reen Institution?

Hvor findes de Institutioner, som vilde beskytte, opmuntre og ære Patriarken Jacob med samt hans fire Hustruer og deres Børn?

Hvor er det Samfund, som vilde ansee sig høiligen beæret ved at have en saadan Familie blandt sig — medens al Utugt og Løsagtighed bliver banlyst, og alle Personer blottede, som under Navn af høi Byrd, Adelskab eller Dannelse, gjøre sig til af deres Seire over Uskyldighed og Dyd?

Echo svarer: Hvor? — med mindre vi see hen til Deserets fjerne Klippedale, befolkede af Sidste-Dages Hellige, hvilke regjeres efter Guds Love af det evige Præstedømme og ere organiserede i den nye og evige Pagt.

Blandt hine evige Bjerge skal vor Guds hellige Tempel opreises, og alle Nationer skulle løbe dertil, for at blive underviste om hans Veie og for at vandre paa hans Stier; thi fra Zion er Loven udgangen, som forudsagt af Prophen Esaias. (See Guds Lov for Ægteskab, aabenbaret til Efterlevelse af de Hellige.)

Efter denne Lov leve hine fjerne Bjergbeboere. Der holdes Patriarken for hundrede Børn i Agt og i Ære. Hans dydige og hæderlige Hustruer ansees som Mødre i Israel, som Abrahams og Saras Døttre, og værdige til at tælles blandt Oldtidens hellige Qvinder. Og der blive ikke Israels Døttre skjændede ustraffet. Der høres sjelden om Forbrydelserne Hoer og Skjørlevnet; de vides neppe at existere. Der bliver ingen dydig Qvinde af Loven eller Skikken dømt til at henslæbe sin Tilværelse i unyttigt Klosterliv, i Haremets eensformige og syndige Glæder, i Lastens og Forbrydelsens Huler, eller i en sørgelig og kummerfuld eenlig Stand.

Der, i Helligdommens indviede Gemakker, blive hine hellige Ordinantser, Pagter og Beseglinger aabenbarede og forrettede, som lægge Grundvolden for beslægtede Følelser, inderligt Samliv og uopløselige og evige Familieforbindelser — Forbindelser, stærkere end Døden, varigere end de sneeklædte Bjerges Befæstning, og som aldrig ville opløses saa længe Evighed eller Udødelighed vedvarer.

Gjengivelsen af disse rene Love og sammes Efterlevelse har begyndt at forædle eller gjenføde et Folk paa Jorden. Et helligt og maadeholdent Liv, rene Sæder og Skikke, Tro, Haab, Kjærlighed, Tilfredshed, Blidhed, Ærlighed, aandelig Udvikling, reen Sandhed og Kundskab, og fremfor Alt, den Hellig-Aands Virksomhed vil frembringe en Slægt, skjønnere af Form og Dannelse, stærkere og kraftigere af Constitution, med mere helbringende Tilbøieligheder, mere oplyst, mindre lastefuld og bedre skikket for et langt og behageligt Liv under deres jordiske Løbebane, end den nuværende Slægt.

Enhver paafølgende Generation, regjeret efter de samme Grundsætninger, vil komme til at gjøre endnu større Fremskridt i deres Udvikling, indtil Mænd og Qvinder atter kunne leve og formere sig i et heelt Aarhundrede, og efter Døden atter fornye deres Forening i en anden Sphære.

Kjønnenes evige Forening i og efter Opstandelsen er hovedsageligen for at Menneskeslægtens Formerelse kan fornyes og fortsættes. I vor nuværende eller jordiske Prøvestand er vort Afkom dannet efter vort eget Billede og deeltager i vor Natur, i hvilken Dødens Sæd er nedlagt. Saaledes vil udødelige og celestiale Væseners Afkom være i Lighed med deres guddommelige Forældre og deeltage i deres Natur. Af denne Aarsag ville deres Børn være rene, hellige, uforkrænkelige og evige. De ville paa ingen Maade være Døden undergivne,

uden ved at nedstige og nyde af de grovere Elementer, hvori Spiren til Opløsning og Død er nedlagt.

At nedstige saaledes, og at underkaste sig Sorg, Smerte og Død, er den eneste Vei til Opstandelsen og de høiere Grader af Udødelighed og evigt Liv. Det er ved at lære Modsætningerne at kjende, at Fornuftvæsenerne lære at skattere og nyde deres Goder. Hvorledes skal man kunne kjende det Søde, uden at have smagt det Bittre? Hvorledes skal man fatte Glæden, uden at have følt Sorg? Eller hvorledes skal man forstaae Livets Værd og retteligen vurdere dets evige Varighed, uden ved et Sammenstød med dets Modstander, Døden?

Derfor, de høieste Grader af evig Lyksalighed naaer man ved at gaae igjennem den snevre Port og paa den trange Vei, som fører gjennem Dødens mørke Skyggedal til de evige Boliger i de himmelske Riger. Denne Vei har vor evige Fader og hans Søn Jesum Christum vandret saavel som alle Guds Sønner og Døttre, som ere ophøiede til en Fylde af celestiale Glæder.

Som tidligere bemærket, er Kjønnenes Forening i den evige Verden afhængig af Ordinantserne eller Guds Huses hellige Skikke, forvaltede af Apostelskabet eller Præstedømmet efter Guds Søns Orden eller efter Melchisedeks Orden. Det aaronitiske Præstedømme, eller de Institutioner, som gaves særskilt for Mose Lov, synes ikke at have anerkjendt saadanne Ordinantser eller evige Pagter, hvorfor de jordiske Ægteskabs-Skikke tabte deres bindende Kraft ved Døden.

Ei heller kunde Pharisæerne og Sadducæerne og andre Secter i hiin Nation tænke sig, at Ægteskabspagterne varede længere end for dette Liv. Derfor hentydede Guds Søn i sit Svar til Sadducæerne til Englenes Orden i Opstandelsen, istedetfor til Gudernes Orden.

Men Apostlerne, som havde Nøglerne til Guds Riges evige Hemmeligheder til at besegle baade paa Jorden og i Himmelen, forstode og bevidnede, at „Manden er ikke uden Qvinden, ei heller Qvinden uden Manden i Herren."

Alle de Mennesker, som naae Opstandelsen og blive frelste uden at have annammet disse evige Ordinantser eller beseglende Pagter, ville forblive i eenlig Stand i deres Salighed evindeligen, uden at nyde Glæderne af en evig Forening med det andet Kjøn, og følgelig uden Krone, uden Rige og uden Magt til at formeres.

Derfor blive de Engle og ikke Guder, og blive tjenstgjørende Aander, eller Tjenere for og under Bestyrelse af Himmelens Konge-Familie — Evighedens Fyrster, Konger og Præster.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Tro paa fortsat Aabenbaring fra Gud.

(Fortsat fra Pag. 126.)

„Og fordi jeg haver talet eet Ord, behøve I ikke at tænke, at jeg ikke kan tale et andet; thi mit Værk er ikke endnu fuldbragt, ei heller skal det blive forend Men-

nesktets Ende; ei heller fra den Tid af og til evig Tid." — — — „Derfor, fordi I have en Bibel, behøve I ikke at tænke, at den indeholder alle mine Ord; ei heller behøve I at tænke, at jeg ikke har foranstaltet Mere at blive skrevet; thi jeg befaler alle Mennesker, baade i Østen og i Vesten, i Norden og i Sønden, og paa Øerne i Havet, at de skulle skrive de Ord, som jeg taler til dem; thi ud af Bøgerne, som skulle skrives, vil jeg dømme Verden, hvert Menneske efter sine Gjerninger, efter det, som skrevet er. Thi see, jeg skal tale til Jøderne, og de skulle skrive det; og jeg skal ogsaa tale til Nephiterne, og de skulle skrive det; og jeg skal ogsaa tale til de andre Stammer af Israels Huus, hvilke jeg har bortført, og de skulle skrive det; og jeg skal ogsaa tale til alle Folk paa Jorden, og de skulle skrive det."

Moroni 7, 4. (Side 560.) „Det er ved Tro, at Mirakler blive gjorte, og det er ved Tro, at Engle vise sig og tjene Menneskene; dersom da disse Ting have ophørt, Vee Menneskenes Børn, thi det er formedelst Vantro."

Moroni 10, 1. (Side 567.) „Ved den Hellig-Aands Kraft skulle I vide, at han er; hvorfor jeg vil formane Eder, at I ikke fornegte Guds Kraft; thi han virker med Kraft efter Menneskenes Børns Tro, den Samme idag, imorgen og til evig Tid." — — — „Og jeg vil raade Eder, mine elskede Brødre, at huske paa, at han er den Samme igaar, idag og til evig Tid, og at alle disse Gaver, om hvilke jeg har talet, hvilke ere aandelige, aldrig ville blive afskaffede, ikke saalænge som Verden staaer, ikkun ifølge Menneskenes Børns Vantro."

Omni 1, 12. (Side 143.) „Jeg vil overgive disse Tavler til ham (Kong Benjamin), idet jeg formaner alle Mennesker til at komme til Gud, den Hellige i Israel, og troe paa Propheti, og paa Aabenbaring, og paa Engles Sendelse."

Nephi 13, 6. (Side 496). Vee den, som fornegter Herrens Aabenbaringer, og som siger, at Herren ei længer virker ved Aabenbarelse, eller ved Spaadom, eller ved Gaver, eller ved Tungemaal, eller ved Helbredelser eller ved den Hellig-Aands Kraft."

Mormon 4, 6. (Side 518.) „Og atter taler jeg til Eder, som negte Guds Aabenbaringer og sige, de ere afskaffede. See, jeg siger Eder, den, der negter disse Ting, kjender ikke Christi Evangelium."

Pagtens Bog. (7de Forelæsning om Troen § 20.) „Formedelst Tro vidste de Forrige-Dages Hellige mere om Himmelen og himmelske Ting end alle Andre, fordi denne Underretning er Troens Virkning. Thi hvor Troen er, der vil Kundskaben om Gud ogsaa være, tilligemed alle dertil hørende Ting: Aabenbaringer, Syner, Drømme," osv. (See Side 89, 4—8.)

Brigham Young (Journal of Discourses 1ste Aarg. Side 242.) „Vi troe det Nye Testamente, og som Følge deraf maae vi nødvendigviis troe paa ny Aabenbaring, paa Syner, paa Engle, paa alle den Hellig-Aands Gaver og alle de Forjættelser, nævne Bog indeholder."

(Side 243.) „Min Overbeviisning er, at dersom enhver Mand og Qvinde efterleve Jesu Christi og hans Apostlers Lærdomme, saaledes som de ere optegnede i det Nye Testamente, ville de komme i Besiddelse af den Hellig-Aand — enhver vilde blive en Prophet, Seer og Aabenbarer, og en Evangelii-Forkynder. De vilde da kjende det Forbigangne, det Nærværende og det Tilkommende. De vilde da forstaae Alt, hvad som er i Himmelen, paa Jorden og under Jorden, og hvad som vedkommer Tiden og Evigheden, overeensstemmende med deres forskjellige Kald

og Gaver. Hvis I efterleve de Lærdomme og følge de Forskrifter, det Nye Testamente indeholder, ville de føre Eder did, hvor I kunne see, som I selv sees, hvor I kunne samtale med Jesum Christum, have Englebesøg, Syner, Drømme og Aabenbaringer, og hvor I kunne forstaae og kjende Gud for Eder selv."

(3die Aarg. Side 46.) „Det er enhver Huusfaders Rettighed at have Tro til at helbrede sin Familie."

(Millennial Star, 15de Aarg. Tillæg Side 32.) „Dersom en Apostel ærer sit Kald, er han Herrens Ord til Folket bestandigen, og hans Ord ere det evige Livs og Saliggjørelsens Ord til dem, der lytte til dem, ligesaa meget som nogen skreven Aabenbaring, der indeholdes i disse tre Bøger (Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog). Ingen af disse tre Bøger indeholder Noget, som mere fortjener Navn af Aabenbaring, end en Apostels Ord, saa længe han ærer sit Kald."

(See endvidere „Advarsels Røst," 2det, 3die, 4de og 6te Capitel. „Key to Theology," 5te Cap., oversat i „Skand. Stjerne," 6te Aarg. Side 17. og Orson Pratts „Mormons Bogs guddommelige Troværdighed," Nr. 1 og 2.)

Troens Kraft og Virkning.

Bibelen. Matth. 17, 19. 20. „Da gik Disciplene afsides til Jesum og sagde: hvi kunde vi ikke uddrive ham? Men Jesus sagde til dem: for Eders Vantroes Skyld; thi sandelig siger jeg Eder, dersom I have Tro som et Senepskorn, da kunne I sige til dette Bjerg: flyt Dig herfra derhen, saa skal det flytte sig, og Eder skal Intet være umuligt." (See 21, 21; Marc. 11, 22.)

Matth. 13, 58; Marc. 6. 5. „Og han gjorde der ikke mange kraftige Gjerninger, formedelst deres Vantro."

Ved Tro er Verden bleven til. (Heb. 11, 3.) Ved Tro offrede Abel et bedre Offer end Cain. (4 V.) Formedelst Tro blev Enoch borttagen. (5 V.) Formedelst Tro beredte Noah Arken. (7 V.) Formedelst Tro gik Abraham til Forjættelsens Land. (8 V.) Formedelst Tro offrede Abraham Isaak. (17 V.) Formedelst Tro gik Israeliterne gjennem det røde Hav. (29 V.) Formedelst Tro faldt Jerichos Mure. (30 V.)

Læs hele Capitlet, der indeholder en Beretning om store Gjerninger, udførte ved Tro.

Troen regnedes Abraham til Retfærdighed. (See 1 Moseb. 15, 6; Rom. 4, 3. 5. 9. 19—24; Gal. 3, 6; Jacob 2, 23.)

Dan. 6, 23. Løverne skadede ikke Daniel paa Grund af hans Tro paa Gud.

Jonas 3, 5. 10. Niniviterne troede paa Gud, og han sparede deres Stad.

Hab. 2, 4; Rom. 1, 17; Gal. 3, 11; Heb. 10, 38. „Den Retfærdige ved Troen skal leve."

Matth. 9, 22. 28—30; 15, 28; Marc. 5, 34; 10, 52; Luc. 8, 48; 17, 19. Formedelst deres Tro bleve Mange helbredede.

Marc. 9, 23. „Alle Ting ere dem mulige, som troe."

Marc. 11, 24. „Alt hvad I begjere i Bønnen, troer, at I skulle faae det, saa skal det vederfares Eder."

Marc. 16, 17. „Disse Tegn skulle følge dem, der troe."

Joh. 6, 40. 47. „Hver den, som troer paa Sønnen, skal have et evigt Liv, og jeg skal opreise ham paa den yderste Dag."

Joh. 11, 40. „Dersom Du kunde tro, skulde Du see Guds Herlighed."

Joh. 14, 12. „Hvo, som troer paa mig, de Gjerninger, som jeg gjør, skal og han gjøre, og han skal gjøre større end disse."

Ap. Gj. 16, 31. „Tro paa den Herre Jesum Christum, saa skal Du vorde salig og dit Huus."

Rom. 1, 16. „Evangeliet er en Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, som troer."

Gal. 3, 7. „De, som holde sig til Troen, disse ere Abrahams Børn."

1 Tim. 4, 10. „Den levende Gud er alle Menneskers Frelser, meest deres, som troe."

Jacob 1, 5. 6. „Dersom Nogen af Eder fattes Viisdom, han bede af Gud, i Troen, Intet tvivlende, saa skal den gives ham."

Jacob 5, 15. „Troens Bøn skal frelse den Syge."

Jacob 5, 17. „Elias bad, at det skulde ikke regne, og det regnede ikke i tre Aar og sex Maaneder."

1 Joh. 5, 4. 5. Overvinder Verden ved Tro.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Forkyndelsen af Jesu Christi Evangelium i denne Uddeling har fundet Sted under megen Trængsel og Møie. Fra Aaret 1830, da Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev organiseret paa Jorden, til denne Tid har Herrens Tjenere prædiket Evangeliet under næsten alle tænkelige Omstændigheder og Forhold. De have prøvet og vide hvad det vil sige, at forlade deres Hjem, deres Familie og Venner og gaae ud som Sendebud med Liv og Frelse til Menneskenes Børn. De vide ogsaa hvad det er, at udsættes for de Ugudeliges Vrede og Spot, og have ofte maattet føle deres trykkende Haand, der har bragt deres Blod til at flyde. De have ligeledes erfaret hvad det er, at reise til Lands og til Vands, naar Luftens Fyrste har sat Elementerne i Oprør for at hindre deres Fremgang og truet dem med øiensynlig Tilintetgjørelse. De have prøvet Kulde, Hunger og Sygdom, og mange af dem ere blevne forraadte af falske Brødre, der have stillet deres Liv i Fjendens Hænder. De vide hvad det er, at kjæmpe mod ældgamle Troesbekjendelsers rodfæstede Vildfarelser og Menneskenes falske Traditioner, der have gaaet i Arv fra Slægt til Slægt.

Uagtet Alt hvad de have maattet lide for Evangeliets Skyld, staae endnu mange af dem som levende Vidner om Guds Værks stadige Fremgang, og de forstaae, at Sandheden vil seire over al Vildfarelse. Meget er udført siden Gjengivelsen af det evige Præstedømme tilligemed dets Regler og Velsignelser. Guds Tjenere have havt en fast Overbeviisning om og have været udrustede med Udholdenhed i Gjenløsningens store Sag, og paa Grund af deres Trofasthed i Forkyndelsen af Evangeliet ere Titusinder, som før vandrede i Mørket, komne til Lyset og fryde sig over at have annammet det glade Budskab.

Det maa i Sandhed være særdeles tilfredsstillende for enhver trofast Herrens Tjener at vide, at han er agtet værdig til at være et Redskab i Guds Haand til at

bringe Saliggjørelse til de Oprigtige af Hjertet; og tillige er det en Kilde til stor Glæde for ham at see Frugter af sit Arbeide.

Meget Godt kan endnu udføres ved at føre et godt og retfærdigt Levnet, saa at den Hellig-Aand i rigeligt Maal kan boe hos dem, der arbeide i Viingaarden, paa det at Velsignelser kunne flyde af alle deres Administrationer. Lad enhver Hellig retteligen benytte det Talent, Gud har givet ham, hvadenten det bestaaer i at prædike, i at bære Vidnesbyrd eller i at udbrede det skrevne Ord. Vore Skrifter ere blevne læste med stor Interesse, og de have været et Middel til at bringe Tusinder til at annamme Evangeliet. Alle de Hellige i disse Lande burde være bekjendte med det, som bliver forkyndt til deres Gavn og Velsignelse, og saavidt Omstændighederne tillade, burde enhver Hellig have et Exemplar af alle vore Bøger og Skrifter, og ligeledes efter Evne søge at udbrede det trykte Ord iblandt Folket i hele denne Mission.

Hver Dag bringer sine Pligter og Besværligheder, der gjøre Krav paa vor Opmærksomhed, og dersom de blive varetagne med tilbørlig Omhu, vil Saliggjørelse visseligen blive Resultatet. Det er i Sandhed unødvendigt at laane Besværligheder fra næste Uge, næste Maaned eller næste Aar, eller med andre Ord, bekymre sig og ængstes for hvad Fremtiden vil bringe. De, som forestille sig store Prøver i Fremtiden, og lade sit Sind blive paavirket ved Tanken derom, give derved deres Saligheds-fjende Indflydelse over dem, og ere udsatte for at forsømme, hvad der paahviler dem idag. De Hellige bør ikke bebyrde sig med Grublerier over Ting, der ikke umiddelbart vedkomme dem, men varetage hver Dags Pligter; thi derved ville de blive bedre skikkede til at taale de Prøvelser, som det alvise Forsyn vil tildele dem til deres evige Gavn og Velsignelse. Værer derfor trøstige og frimodige, I Hellige, saa at Guds Aand kan boe hos Eder, hvilken vil uddanne Eder og gjøre Eder skikkede for det evige Liv.

Udtog af Generalraadets Forhandlinger i Kjøbenhavn den 22, 23 og 24 Decbr. 1859.

(Fortsat fra Pag. 125.)

Fredag den 23de, Kl. 10 aabnedes Raadet med Ps. Nr. 3; Bøn af Ældste P. O. Thomassen; derefter Ps. Nr. 48.

Præs. Widerborg talte om Guds Almagt og Viisdom, fremstillet i Grundlæggelsen af det sidstedages Værk. Opmuntrede Brødrene til fremdeles at lytte til deres Raad, som Herren havde givet Præstedømmet og stillet som Ledere af sin Kirke; thi Gud vilde skjenke disse Mænd Kundskab og Viisdom til at styre alle Anliggender, hvilket bevistes ved den Fremgang Guds Rige bestandig gjør, omendskjøndt dets Fjender, inspirerede af Mørkets Magter, modsætte sig det paa alle Maader.

Ældste O. Nilsson, Præsident over Norrkøpings Conference, fremkaldtes, og yttrede sin Glæde og Taknemmelighed, fordi han var iblandt Guds Folk; havde de bedste Følelser for Fremgangen af Værket i sin Conference, idet Udsigterne vare gode, og Forsamlingerne, især om Vintermaanederne, vare ret godt besøgte; sagde,

at Øvrighederne ikke strengt havde gjennemført de udgivne Forbud mod religieuse Sammenkomster, men ladet dem nogenledes nyde Fred og Frihed; de Hellige bestræbte sig for at gjøre deres Bedste og at gaae fremad.

Præsident Widerborg bemærkede, at Frihedsaanden gjorde sig ikke saa gjeldende i de øvrige Dele af Sverrig som i Skaane, hvor de Ældste kunde næsten uhindrede udføre deres Missionsarbeide. Forholdene stillede sig tildeels anderledes i de øvrige Conferencer i de forskjellige Egne, i Forhold til deres sande eller falske Religiøsitet. Det var et Charakteertræk hos den svenske Nation, at de havde Ærbødighed for Guds Ords Prædiken; og at Fleertallet længtes efter Religionsfrihed; haabede at Gud vilde styre det saa, at et for alle Partier tilfredsstillende Forslag om Religionsfrihed med Tiden vilde blive forelagt og antaget af den svenske Rigsdag, eftersom det nu foreliggende er næsten lige saa illiberalt og upraktisk som de foregaaende, og vilde snarere forhindre end fremme og sikkre Religionsfrihed, — et Privilegium, som ethvert Menneske har Ret til at kræve og nyde.

Den præsiderende Ældste N. Berndtson aflagde Rapport over Gotheborg Conference. Bemærkede, at Folket i Gotheborg elskede Sandheden og at Mange vare tilbøielige til at lytte til Evangeliet; men Frygten for Lovene afholdt dem derfra. Nogen Forfølgelse havde hersket derved, at Provst Wieselgren havde opirret Pøbelen imod os formedelst sine forvendte Fremstillinger af Mormonismen; desuagtet vare Udsigterne gode.

Præsident Widerborg udviklede videre angaaende Provst Wieselgrens Foredrag imod os, hvilke hovedsageligen vare grundede paa gamle udslidte og indtil Væmmelighed afbenyttede Rapporter fra Dommer Drummond og lignende Personligheder, der have strøet i de amerikanske Aviser endeel Løgne om Folket i Utah, hvilke gruopvækkende og for al Rimelighed blottede Fabler og Fortællinger, i Mangel paa bedre Vaaben, gribes med Begjerlighed af Avisredacteurer og Præster i disse Lande for at omstyrte Mormonismen, som desuagtet staaer urokket og vil nyde den Fremgang, som Herren har bestemt den til.

Præsident J. Fagerberg fra Skaanes Conference gav den Beretning, at Tilstanden i hans Conference var tilfredsstillende; de Hellige vare villige til at opfylde deres Pligter, og de havde god Fred i deres Forsamlinger, ligesom Præsterne ikke vare saa bittre imod dem eller opirrede Politiet til Forfølgelse, siden Biskop Thomander kom til Lund, eftersom han havde paalagt Præsterne ikke at forfølge Mormonerne, men søge til at omvende de Vildfarende ved at formane dem og bede for dem; hvilket ogsaa er mere sømmeligt for en Præst, end at ophidse Politiet til at forfølge og fængsle dem, som ere anderledes troende.

Præs. Widerborg stadfæstede Vidnesbyrdet om den gode og fremadskridende Tilstand, Skaanes Conference var i.

Da Præsidenten for Norge, S. Gudmundsen, paa Grund af Skibsfartens Ophør ikke var tilstede, gav Præsident Widerborg en Oversigt over Forholdene der; hvilke vare forsaavidt gunstige, at Evangeliet trængte sig frem i de forskjellige Egne; men de udsendte Ældster havde meget at kjæmpe imod, vare ofte fængslede og maatte udsone idømte Mulcter med Fængsel paa Vand og Brød. Paa et Sted, hvor en Ældste holdt Forsamling, kom en Lensmand med 40 Mand for at arrestere ham; de lagde ham i Lænker og førte ham bort, som om han havde gjort en stor Misgjerning, fordi han prædikede Omvendelse, Tro og Daab til Syndernes Forladelse, hvilken Lære synes at opirre de norske Christne. Alligevel er der mange

Oprigtige, som elske Evangeliet; men Mange tilbageholdes fra at adlyde af Frygt for Præster og Øvrigheder, som i enkelte Egne ere illiberale nok til at formene Folket Religionsfrihed, med Undtagelse af Christiania, hvor baade den geistlige og verdslige Øvrighed er human. Haabede dog, at Storthinget tilsidst vilde give de Sidste-Dages Hellige den samme Ret som de øvrige Dissentere. Hvad Broder Gudmundsen tilligemed de Ældste og Hellige angik, saa vare de gode og trofaste, og der var i det Hele taget gode Udsigter for Værkets Fremgang.

Præsident Widerborg gav ligeledes Beretning om Sundswalls Conference, eftersom sammes Præsident, C. C. Lindholm, paa Grund af den lange Afstand, ikke havde Leilighed til at indfinde sig i Raadet. Sundswalls Conference, indbefattende den nordlige Deel af Sverrig, som kaldes Norrland, blev adskilt fra Stockholms Conference og organiseret for sig selv den 13de Juni sidstleden. Der er et godt og fredeligt Folk i de Egne, og Øvrighederne ere humane; men Sectismen har trængt sig igjennem overalt; Baptister og Läsare trives, men der ere ogsaa dem, der ere tilbøielige til at lytte til det sande Evangelium og adlyde samme. De faa adspredte Hellige, som for Tiden ere der, søge til at gjøre deres Bedste, og naar flere Ældster efterhaanden kunne udsendes, haabes det, at mange Oprigtige ville vorde tillagte Kirken.

En Velkomstsang til Brødrene fra Zion blev afsungen.

Formiddagsmødet sluttedes Kl. 12 med Bøn af Ældste L. Eriksen.

Eftermiddagsmødet aabnedes Kl. 2 med Ps. 117 og Bøn af Ældste O. N. Liljenqvist; derefter Ps. 56.

Ældste C. P. Rønnow, Præsident for Fyens Conference, berettede, at de Hellige havde lidt en Deel Forfølgelse paa enkelte Steder, hvilken dog var i Aftagende, naar undtages Assens, hvor Præster og Øvrighed stode Brødrene haardt imod. Conferencens Tilstand var god, flere agtede Mænd bivaanede Forsamlingerne, hvor de fik andre Begreber om Mormonismen end dem, de tilforn havde, og Udsigterne for Fremtiden vare gode. Flere Fremmede holdt „Stjernen."

Præsident Widerborg stadfæstede, at der havde været meget Arbeide paa Fyen; var tilfreds med Br. Rønnow og anbefalede ham saavel som de øvrige af Conference-Præsidenterne til Br. Van Cott.

Ældste H. M. Nissen, der præsiderede over Lollands Conference, fremstod og gav Beretning om sin Arbeidsmark. Conferencens Tilstand var god og Udsigterne meget lovende, skjøndt meget Mørke var at kjæmpe mod; var tilfreds med de Hellige under sin Bestyrelse paa faa Undtagelser nær. Ogsaa her holdt flere Fremmede „Stjernen."

Præsident Widerborg stadfæstede ligeledes hvad denne Broder havde talet.

Ældste M. Andersen, Præsident for Bornholms Conference, sagde, han var tilfreds i sin Stilling og med de Hellige; at Udsigterne for Nærværende vare gode, da Folket nu var mere begjerligt efter at høre Evangeliet end tilforn.

Præsident Widerborg sagde, at han havde lært de Hellige i sidstnævnte Confererence, at de ikke vare saa fattige, som de ansaae sig for at være, da Evangeliet, vi havde annammet, var en kostbar Perle, der ei kunde kjøbes for alt Verdens Guld.

Ældste L. Eriksen, der præsiderede over Kjøbenhavns Conference, gav et godt Vidnesbyrd om det arbeidende Præstedømme. Udsigterne vare ogsaa her gode, da Folket i den senere Tid var bleven mere opvakt og havde begyndt at undersøge Evangeliet, og mange Fremmede holdt „Stjernen." De Hellige vare for Størstedelen

gode og opfyldte sine Pligter. Udtalte sin Tilfredshed med den Tid, han havde virket som Conference-Præsident under Br. Widerborgs Bestyrelse, og var glad ved Leiligheden, der var ham given, at gaae hjem til Zion det kommende Foraar.

Præsident Widerborg ansaae Kjøbenhavns Conference for Hovedsædet for den skandinaviske Mission, og følte, at den var sin Rang værdig; roste dens Præsident og de Hellige, der til forskjellige Tider havde baaret store Byrder.

(Fortsættes.)

Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Uddrivelse fra Nauvoo.

En historisk Skildring af Oberst Thomas L. Kane, forelæst i det historiske Samfund i Pennsylvanien den 26de Marts 1850.

(Oversat fra Engelsk.)

(Fortsat fra Side 109.)

Et andet Rygte fortalte, at Indianerne havde faaet Ammunition og Brændeviin af en Ældste med hvidt, bølgende Skjæg, hvilken paastod at kunne tale Indiansk formedelst Tungemaalsgaven; denne Historie var naaet saa langt Nord som til Yanketon Sioux Indianernes Land. Ifølge nok et Rygte, som sagdes at skrive sig idetmindste fra en Indianer-Underagent, havde Mormonerne uddeelt nogle røde Uniformer blandt Pottawatamierne, samt ført ind i deres Land 12 Metalkanoner, som en Reisende talte, da de færgedes over den østlige Arm af Grand River, een af Missouris nordlige Bifloder. Fortællerne af disse løierlige Historier vare uenige i Angivelsen af Mormonernes Stilling paa en Par hundrede Leagues; *) men de vare alle enige i den Advarsel, at dersom Nogen søgte Vished om Hoved-Leirene, vilde han blive behandlet som en Spion.

Næsten ved Begyndelsen af min Reise fra Fort Leavenworth, medens jeg endnu var paa Indianernes Grændse, var jeg saa heldig at træffe paa et Par udtærede, bleggule Personer, iførte lappede Beenklæder, som kjørte nordefter nogle Læs Mais, som de, efter deres eget Sigende, havde faaet i Bytte af en Nybygger for nogle Sølvskeer og en Fjæderdyne. Deres Trang robedes ved deres ivrige Begjering om en Bid Mad af min Reisesæk, men da jeg ikke kunde opfylde dette Forlangende, lavede de mig, efter at have opsendt en efter min Formening temmelig overflødig Bordbøn, et meget tarveligt Maaltid af det Bløde af deres Maisax, og vi spiste Korn, som Heste af en Krybbe. Jeg fulgte deres Raad at gaae langs opad Missouri, og eet eller andet Sted i Pottawatamiernes Land, ikke langt fra Floden, forsikkrede de, vilde jeg ganske vist støde paa eet af deres Fortrops-Compagnier.

Jeg havde daarligt Veir paa Veien. Den overordentlige Hede, kun afbrudt af hyppige, gjennemvædende Tordenbyger, afkræftede min Hest — min eneste Reise-

---

*) En League er tre engelske Mile.

kammerat, og bidrog til at forøge de sædvanlige Besværligheder af et saadant Liv, som jeg endnu kun var lidet vant til. Jeg leed betydeligt af Mismod, hvilket gik over til Hjemvee, og var i Sandhed udmattet til Døden af Prairiens piinlige Taushed, førend jeg kunde træffe Gjenstanden for min Søgen.

De (Mormonerne) vare samlede et kort Stykke Vei ovenfor den pottawatamiske Agents Opholdssted. Bakkene paa „Høisletten" omkring Floden paa dette Sted vise sig at være af en usædvanlig Høide. De kaldes Council Bluffs. Syd for disse strækker sig en opskyllet, frugtbar Flade af betydelig Bredde langs med Missouri Floden, omtrent en 8 Mile (engelske), hvor den tabes for Øiet ved en Bøining, der danner Stedet, hvor Indianerbyen Point aux Poules er beliggende. Paa den anden Side af Floden paa dette Sted hæver Høiene sig atter, men ere ved Floden omgivne af saa meget Lavland, som er tilstrækkeligt til et Landingssted.

Dette Landingssted og den store flade Strækning paa Østsiden af Floden vare fulde af Telt-Karrer og Vogne, og paa enhver af Council Bluffs Høiene ligeoverfor befandt sig store Leire, hvis hvide Telte og hvis travle Indvaanere, som sværmede omkring, gav dem et smukt og livligt Udseende. I den rene, blaa Morgenluft steg Røgen op fra mere end tusinde Kogesteder; utallige Veie og Stier dannede alle mulige Slags geometriske Figurer paa Høienes Sider; Hyrdedrengene slumrede paa Skraaningerne; Heste og Faar, Oxer og Køer græssede rundtomkring dem, og andre Hjorde i den frodige Eng ved den dengang opsvulmede Flod. Fra een Plet kunde jeg tælle 4,000 Stykker Hornqvæg paa eengang. Da jeg nærmede mig Leirene, forekom det mig, at Børnene bleve endnu talrigere. Langsmed en lille Aa, jeg maatte sætte over, befandt sig en større Mængde Qvinder, end Vaskerkonerne ved Seinen, beskjæftigede med at vaske alle Slags hvide Musseliner, røde Flaneller og forskjellig farvede Tøier, og med at ophænge dem til Tørring paa en større Græsplaine end hele vort Washington Torv.

Skyndende mig forbi disse, hilsede jeg paa en Flok støiende Drenge, hvis rene, nationale Sprog havde noget særdeles Hjemligt og Tiltrækkende ved sig. Det var een af disse, en Dreng med aabent Ansigt, som, idet han skyndte sig at iføre sig sine Beenklæder og sin Trøie efter et forfriskende Bad i Aaen, først underrettede mig om, at jeg havde naaet mit Bestemmelsessted. Han var kun et Barn, men han sagde mig, hvor jeg efter hans Mening burde gaae hen, for at blive vel modtaget, og tog min Hests Bidsel for at hjælpe mig over et Morads, da Broen over samme var usikker. Der var noget Oplivende for mig at streife frit omkring blandt denne store Skare Pilegrime. Jeg kunde vandre om i dette vilde Land, hvor jeg fandt for godt, under Beskyttelse af deres bevægelige Hærskarer. Ikke blot i Hovedleirene var der Liv og Røre, men i alle Retninger kunde jeg følge „Mormon-Veie," og fandt dem faste, ja endog støvede efter Emigranternes Qvæg og Kjøretøier, som befærdede dem. Om Dagen kunde jeg indhente og passere den ene Flok efter den anden, og om Natten, naar jeg leirede mig paa skov- og vandrige Steder, var jeg næsten sikker paa ikke at være længere fjernet fra een eller anden af deres Leire, end jeg kunde raabe over til den, eller idetmindste see deres Vagtilde. Hvorsomhelst jeg var nødt til at opholde mig, var jeg vis paa at finde Ly og Gjestfrihed, vel sandt var den knap, men aldrig kneben, og altid oprigtig og venlig.

Efter for nylig at have maattet gjøre et nødvendigt Ophold blandt Grændsebeboerne af det vestlige Missouri og Iowa

— de fordærvede Udskud, som vort eget Samfund ligesom Havet skyller op paa sine Kyster, formaaer jeg neppe at beskrive den Glæde, jeg følte, ved atter at omgaaes med Personer, der næsten alle vare af ost-amerikansk Herkomst — Personer, der vare civiliserede, der vare reenlige i deres Skikke og som førte et sømmeligt Sprog, hvilke varetoge sine eiendommelige og interessante Sysler, medens hver Dag syntes at medbringe særegne Tilfælde, skikkede til fra mange Sider at oplyse deres Vaner og Charakteer.

Paa den Tid, jeg netop har omtalt, var det, at Mormon-Batallionen, bestaaende af 520 Mand, blev recruteret og afmarscherede til det store Oceans Kyster.

Ved Begyndelsen af den mexikanske Krig ansaae Præsidenten over de Forenede Stater det for nødvendigt, at et Corps paalideligt Infanteri blev sendt til Californien saa tidligt paa Aaret, som det kunde lade sig gjøre, og paa Grund af Mormonernes bekjendte Uforfærdethed og strenge Disciplin ansaaes de for særdeles skikkede til dette Felttog. Da man tillige antog, at Californien var deres endelige Bestemmelsessted, vilde den lange Marsch sandsynligviis koste dem mindre end andre Borgere. De bleve som Følge heraf anmodede om at stille en Batallion Frivillige først i Juli Maaned.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Den undersøiske Telegraph mellem Singapur og Batavia i Ostindien er nu lykkelig nedlagt.

Fra Østerrig hører man i den sidste Tid kun Hjobsposter. I Wien er Stemningen meget nedtrykt, og man begynder allerede at overveie, om man ikke vilde gjøre klogest i at skille sig af med Venedig, hvor Røret tiltager i en høist betænkelig Grad. Fra Ungarn og Siebenbürgen lyde Efterretningerne ligesaa foruroligende, og man skal flere Steder have negtet at betale Skatter.

I Turin er den Anskuelse fremherskende, at en ny Krig er uundgaaelig. Navnlig skal Kong Victor Emanuel ved Nytaarscouren have sagt, at han frygtede for, at Aaret ikke vilde gaae hen uden nye Kampe, og den spanske Gesandt advarede han imod at fæste altfor megen Lid til den pavelige Regjering. — Ministeriet i Sardinien har indgivet sin Demission, og Kongen har overdraget til Grev Cavour, der tog sin Afsked af Ærgrelse over Villafranca-Freden, at danne et nyt Cabinet. — Times glæder sig over, at Cavour atter er kommen til Roret, og antager det for givet, at det er skeet med Frankrigs Samtykke og efter moden Overveielse.

Morning Post skriver: Mellem Frankrig og England existerer der vel ingen skriftlig Traktat, men derimod et Forbund til Beskyttelse af Italiens Uafhængighed. Skulde det komme til Krig mellem Frankrig og Østerrig, vil England i Norden kaste sit militaire og maritime Lod i Vægtskaalen. Italiens Fjender ville baade faae Italienerne, Franskmændene og Englænderne at kæmpe med.

Spanierne have bemægtiget sig Forterne ved Tetuanfloden, som for nogle Uger

siden bleve bombarderede af den franske Flaade. De have fundet 7 Kanoner og en stor Deel Munition der, og haabe snart at være istand til at angribe Fæstningen.

En officiel Madriderdepeche giver nu nærmere Oplysninger om Kampen den 14de. Hele det 2det spanske Armeecorps og nogle Afdelinger af 3die deeltoge i Fegtningen. Keiseren af Marokkos beromte sorte Garde blev hugget sønder og sammen af tre spanske Eskadroner. Spaniernes Tab angives til 300 Døde og Saarede; Marokkanernes siges at være uhyre stort, men Tallet angives ikke. — Spaniernes Tab indtil 10de Januar anslaaes til 3,000 Døde og Saarede, hvoriblandt 2 Generaler og 28 høiere Officerer.

Forliste Skibe i Aaret 1859. Ialt ere 3,320 Skibe gaaede tabt i forrige Aar, af hvilke 1,301 vare engelske og 472 franske, og af Sidstnævnte vare 109 paa længere Farter og 363 Kystfarere. Den franske Krigsmarine har mistet Skibene „Duguesclin,“ „Sané“ og „Stridente,“ og desuden ere 24 franske Skibe sporløst forsvundne. I Aarets Løb brændte 9 franske, 39 amerikanske, 24 engelske og 44 af andre Nationers Skibe, ialt 113. I det Hele er 126 Dampskibe gaaede tabt, hvoriblandt 11 franske, 23 amerikanske og 38 engelske.

Albert Smiths chinesiske Museum i London er bleven forøget med adskillige Curiositeter; de mærkeligste af disse ere to Trækors, paa hvilke Yeh lod omtrent 70,000 Mennesker levende partere under det chinesiske Oprør. Disse Kors ere opgravede paa Retterstedet ved Canton.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
L. C. Geertsen, Aarhuus	45	1	„
S. Gudmundsen, Norge	4	5	3
G. Ohlson, Stockholm	10	„	„
Summa	60	„	3

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 10. *Den 15. Februar. 1860.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Præsident Brigham Young,

gjorte i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 9de Octbr. 1859.

(Fra „The Deseret News.“)

Jeg vil idag tale over et Emne, der interessserer mig mere end noget andet, henhørende til Menneskets Tilværelse. Det er et omfattende Emne, som i Aarhundreder har været Gjenstand for Menneskenes dybeste Grandskning og strengeste Drøftelse. Det er Fornuften, hvormed Menneskenes Børn ere begavede, jeg sigter til.

Psalmisten skriver: „Hvad er et Menneske, at Du kommer ham ihu, og et Menneskes Barn, at Du besøger ham? Og Du haver ladet ham blive lidet ringere end Englene; men Du skal krone ham med Ære og Hæder.“ (8, 5.) Dette Skriftsted er eet af de mange, der hentyde til Menneskets Organisation, som om det var en stor Hemmelighed, Noget, som ikke tilfulde kunde fattes af de kløgtigste Aander, medens de boe i jordiske Tabernakler. Det er en Sag af væsentlig Interesse for enhver af os, og dog tænker Størsteparten af Menneskeslægten ofte mindst derpaa. Istedetfor at søge efter skjulte Ting af største Interesse for dem og anstille Betragtninger derover, ønske Menneskene hellere at lære, hvordan de skulle sikkre sig sit Udkomme i denne Verden paa en saa let og behagelig Maade som muligt. Hvad Hensigten med deres Tilværelse her paa Jorden er, hvem der har skabt dem, og hvor de ere komne fra, falder det dem sjelden ind at tænke paa.

Mange have skrevet om dette store Emne, og der hersker en Mængde forskjellige Meninger og Anskuelser desangaaende, hvilke jeg ikke har Tid til at omtale i Detail. Jeg vil kun give Eder nogle faa Forklaringer. Ei heller skal jeg optage Tiden med en omstændelig Drøftelse af noget særskilt Punkt, men blot fremstille de Anskuelser, som komme paa mit Sind, haabende, at jeg har Eders Tro og Bønner, der ville sætte mig istand til at opbygge Hellige og Fremmede, Troende og Ikketroende.

Dersom Menneskene tilfulde kjendte deres eget Væsen, vilde deres Anskuelser, Følelser, Tro og Tilbøieligheder være høist forskjellige fra hvad de nu ere. Mange troe paa Forudbestemmelse, medens Andre af den christne Verden forkaste dette Lærepunkt og udelukkende paaberaabe sig fri Naade,

fri Villie, fri Gave, osv., og enhver christen Sect har sin egen Yndlings-Læresætning, hvorpaa den grunder sine Forhaabninger om evig Salighed. Denne Fremgangsmaade kan sammenlignes med, at fem eller sex hundrede Mand udvælge og løbe bort med hvert sit Stykke af Maskineriet i en Bomuldsfabrik og sige, at enhver især af dem har hele Maskineriet. Denne Sammenligning kan i Sandhed godt passe paa den christne Verden, som den nu er, med Hensyn til de hellige og guddommelige Principer, som ere blevne aabenbarede angaaende Saliggjørelse og evigt Liv.

Mange af Eder troe udentvivl, at Læren om Udvælgelse og Forkastelse er sand, og deri gjøre I ret, thi den er sand, det er en bibelsk Læresætning. Andre troe ikke denne Læresætning, men forfegte med al deres Kraft, Styrke og Duelighed, at fri Naade og fri Villie er eller burde være Grundvolden for Menneskets Tro paa dets Skaber. Nuvel, jeg kan ogsaa sige til dem, at fri Naade og fri Villie ere bibelske Sandheder. Førstnævnte Læresætning er ligesaa sand som den sidste, og den sidste som den første. Atter Andre paastaae, at Mennesket ingen Villie har i dets Foretagender, hverken fri eller bunden, som f. Ex. Rationalisterne eller Fritænkerne, der negte Guds Tilværelse og Magt, som vi troe paa. Men det er saa langt fra, at de troe deres egen Theori, at Mr. Neil fra Boston, forfattede et Skrift, medens han sad i Fængsel, fordi han ingen Religion havde, hvori han erklærer, at „Alt er Gud." Jeg kunde opregne mange flere Tilfælde og sige, at de ere alle rigtige forsaavidt de omhandle Sandheden, Læren om fri Villie og betinget Salighed, Læren om fri Naade og ubetinget Salighed, Læren om Forudbestemmelse og Forkastelse og mange andre, som jeg ikke har Tid til at anføre, kunne alle fuldkommen og tilfredsstillende bevises af Bibelen og ere allesammen sande.

Men der er ogsaa mange usande Læresætninger, som læres og troes, som f. Ex., at der findes smaa Børn, som vride sig i Helvedes Flammer, hvor de skulle blive i al Evighed, samt Læren om total Tilintetgjørelse. Nogle ere endog gaaede saa vidt som at sige, at den Mand eller Qvinde, der ønsker at blive frelst i Guds Rige, der ønsker at være den Almægtiges Tjener eller Tjenerinde, maa føle en saa dyb Sønderknuselse i sit Hjerte, en saa grundig Omvendelse og en saa stor Grad af sin Uværdighed og Intethed ligeoverfor Guds Storhed, Herlighed og Ophøielse, at de kunne bevidne for Gud og deres Brødre og Søstre, at de ere villige til at blive fordømte. For mig er dette noget af det største Nonsens, thi dersom Nogen er villig til at blive fordømt, bryder han sig ikke om at gjøre de fornødne Skridt for at sikkre sig Salighed. Al denne Forvirring hersker i Verden, Parti mod Parti, Samfund mod Samfund, Mand mod Mand. Een fremtræder med fem Sandheder og femten Vildfarelser og laver deraf tyve Troesartikler. En Anden gaaer ud fra ham, forkaster hans fem Sandheder, vælger sig maaskee fem andre og blander dem op med ligesaa mange Vildfarelser, som den første, og saa fremstaaer han som en ivrig Reformator. Naar Menneskene have forladt hverandres Samfund, have de ofte ikke lagt bedre Dømmekraft for Dagen end at fornegte mange Sandheder, blot fordi deres Forgjænger elskede og troede dem, hvilket har frembragt talrige Partier, Secter og Troesartikler, medens de i Virkeligheden, naar man tager dem alle som et Hele, have en stor Mængde sande Principer.

Det var Jesu Christi og hans Apostlers Mission at forkynde Saliggjørelsens Evangelium og det evige Livs Principer for Verden, og det er vort Kald, som

Forkyndere af det samme Evangelium og den samme Saliggjørelse, at samle enhver Sandhed og forkaste enhver Vildfarelse. Hvadenten vi finde en Sandhed hos fuldkommen Vantroende, hos Universalisterne, hos Catholikerne, hos Methodisterne, hos Protestanterne, hos Presbyterianerne, hos Baptisterne, hos Qvækerne eller hos hvilketsomhelst andet at de talrige Partier og Samfund, hvilke alle have mere eller mindre Sandhed, er det de Ældstes Pligt i denne Kirke, med Jesum Christum deres ældre Broder som Hoved, at opsamle alle de Sandheder, som findes i Verden, henhørende til Liv og Saliggjørelse, Evangeliet, vi prædike, al Slags Mekanisme, Videnskaber og Philosophi, hvorsomhelst de end findes blandt alle Stammer, Slægter, Tungemaal og Folk, og bringe dem til Zion.

Menneskene paa denne Klode have en stor Mængde Vildfarelser, men de have ogsaa en stor Mængde Sandheder. Dette gjelder ikke alene de saakaldte civiliserede Nationer, dem, som paaberaabe sig at dyrke den sande Gud, men ogsaa Hedningerne i alle Lande; thi i deres religieuse Skikke og Ceremonier kan man finde mange Sandheder, der ogsaa ville blive hjemsamlede til Zion. Al Sandhed er til Menneskenes Børns Salighed — til deres Gavn og Belærelse, til deres Forfremmelse i den guddommelige Kundskabs Principer, og guddommelig Kundskab er enhver Kjendsgjerning, eller med andre Ord: Sandhed, og al Sandhed tilhører Guddommen.

Naar vi betragte Menneskeslægten som et Hele, eller som Nationer, Samfund, Communer og Familier, ledes vi til at spørge, hvorfor vi ere her og hvorfor vi ere stillede i saadanne Forhold, som vi befinde os i. Have vi skabt os selv og begavet os med den Kundskab og Fornuft, vi nu besidde? Alle ere villige til at anerkjende, at vi Intet havde at bestille med Oprindelsen til vort Væsen, at vi ere dannede af et høiere Væsen uden vort Vidende og uden nogen Medvirkning fra vor Side. Vi vide, at vi ere her. Vi vide, at vi leve, aande og virke paa Jorden. Vi vide, at vor Mad og Drikke komme fra Elementerne, der omgive os; ved dem næres, oplives, forfriskes og opholdes vi, med Tilføiende af Søvn. Vi leve og aande, og aande og leve. Hvo kan forklare eller paapege Egenhederne ved Menneskets forunderlige Organisme?

Det falder vistnok kun Faa ind at tænke paa, at Luften, vi indaande, er af største Vigtighed for vort Livs Ophold. Vi faae mere virkelig Næring for vore dødelige Tabernakler af dette Element end af den faste Føde, vi bringe ned i vor Mave. Vore Lunger udvide og sammentrække sig for at opholde Livet, som Gud har givet os. Tiden fattes mig til at omhandle Bestanddelene af denne Kilde til Livskraft; men denne interessante Kundskab kunne I for endeel lære af talrige Værker om Naturvidenskaben. Jeg vil blot anføre, at Luften er fuld af Liv og Livskraft og at den opfylder det uendelige Rum. Udtrykkene Høide, Dybde, Længde og Bredde kunne ikke anvendes paa den. Selv om man med Elektricitetens Hurtighed i en længere Række af Aar, end vi kunne fatte, gjennemfoer Rummet, vilde man fremdeles befinde sig omgiven af den — i Evighedens Skjød saavel som her — og den er opfyldt med Livets Aand, der udgaaer fra Gud.

Mange have forsøgt at udfinde den første Aarsag til alle Ting; men det vilde være lige saa let for en Myre at tælle Sandkornene paa Jorden. Mennesket med sin indskrænkede Fatteevne kan ei begribe Evigheden. Der er en Evighed af Liv, hvoraf vi ere sammensatte ved høiere Væseners Viisdom og Dygtighed. Det vilde være ligesaa let for en Myg at følge Menneskets Historie tilbage til hans Oprindelse,

som for et Menneske at fatte den første Aarsag til alle Ting — at løfte Evighedens Slør og aabenbare de Hemmeligheder, som de Lærde have søgt at gjennemskue fra Begyndelsen. Hvad skulde altsaa Menneskenes Bestræbelser her være? Istedetfor at udfinde Oprindelsen til Guddommen; istedetfor at udgrandske forbigangne, nuværende og tilkommende Evigheders Dybheder; istedetfor at forsøge paa at opdage det ubegrændsede Rums Grændser, burde de søge at udfinde Hensigten med deres Tilværelse her, og paa hvad Maade de fordeelagtigst kunde anvende den Fornuft, de ere begavede med, til deres fælles Gavn og Saliggjørelse. De burde søge fuldkommen at lære og forstaae, hvad som ligger indenfor deres Fatteevnes Omraade, samt at gjøre sig bekjendt med Hensigten med deres Tilværelse her ved flittigt at søge Kundskab og Oplysning af det aabenbarede Ord og ved et omhyggeligt Studium af de bedste Bøger.

Livet, som vi have, er en Deel af det evige Liv, og er organiseret Aand, iført Tabernakler, hvilket udgjør vort nuværende Væsen, der er bestemt for Opnaaelsen af en større aandelig Udvikling. De Bestanddele, hvoraf vore Legemer og Aander bestaae, ere blevne organiserede af de evige Stoffe, som opfylde det ubegrændsede Rum. Skulde jeg fuldstændigt udvikle, hvad jeg veed og forstaaer med Hensyn til mig selv og Andre, vilde I maaskee synes, at jeg gik forvidt. Jeg skal derfor forbigaae Ting, som jeg vilde have omtalt, hvis de Hellige havde været modne til at annamme dem.

Jesus Christus siger: „Men dette er det evige Liv, at de kjende Dig, den eneste sande Gud, og den, Du udsendte, Jesum Christum.“ Vi ere endnu ikke komme saa vidt, at vi kunne kjende ham i hans Herligheds Fylde. Vi kjende nogle faa Ting, som han har aabenbaret om sig; men der er Meget, vi ikke kjende. Naar Menneskene have sikkret sig evigt Liv, kunne de først retteligen forstaae deres himmelske Faders Væsen, samt Hensigten med Menneskets Skabelse, Fald og Forløsning efter Dannelsen af denne Verden. Disse Lærepunkter have altid været Gjenstand for alle Slags Troendes Drøftelse og ere af megen Interesse for dem, der nære et alvorligt Ønske om at vide, hvorledes de skulle sikkre sig evigt Liv. Vore Legemer ere organiserede af de evige Stoffe, af saadanne Stoffe, som vi indaande, og som vi finde i Plante- og Mineralriget. Disse Stoffe ere organiserede til en Verden og Alt hvad dertil hører, af hvem? Af den Almægtige, og vi see den befolket af Mænd og Qvinder, skabte i Guds Billede.

Hele denne store Skabning blev frembragt af Elementer i deres uorganiserede Tilstand. Bjergene, Floderne, Havene, Dalene, Sletterne og Dyre-, Plante- og Mineralrigerne omkring og under os — alle tale om den store Guds forunderlige Gjerninger. Skal jeg sige, at Planternes Frø blev saaet eller nedlagt i Jorden af de samme Væsener, der dannede og byggede denne Klode? At Frøet af enhver Plante i Planteriget blev bragt hid fra en anden Verden? Dette vilde være noget Nyt for Mange af Eder. Hvem bragte dem hid? Det gjør Intet til Sagen, enten det var Johannes, Jacob, Adam eller Bartholomæus, der bragte dem, men et Væsen var det, som havde Magt til at skabe denne Jord med alle dens Have, Bjerge, Dale og Floder, og bevirkede, at den er fuld af Planter og Dyr.

Lad mig her sige til alle Jordens Philosopher af alle Klasser, at naar I ville fortælle mig, at Fader Adam blev dannet af Jord, ligesom vi lave Adobies (Muursteen, torrede i Solen), vil jeg svare, at jeg anseer det for en stor Daarskab. Naar I fortælle mig, at Jordens forskjellige

Dyrarter bleve dannede paa samme Maade, er det blot meningsløs Snak. En saadan Fremgangsmaade finder ikke Sted i hele Evighedens Udstrækning, hvor Guddommen boer. Oprindelsen til Menneskenes Tilværelse her er, at de ere avlede af Forældre, der først bragtes hid fra en anden Planet, og Magt blev dem given at forplante sin Slægt, og det blev dem befalet at formere sig og opfylde Jorden. Adams og Evas Afkom er bleven befalet at tage af Grund-Elementer og med Anvendelsen af den Kundskab, Gud har skjenket dem, tilberede og benytte dem til Alt, hvad der kan tjene til deres Ophold, Sundhed, Prydelse, Velvære, Beqvemmelighed og Hygge. Have vi tilstrækkelig Kundskab til at kunne gjøre dette? Ja, vi have. Hvo gav os denne Kundskab? Vor Fader, som dannede os, thi han har en Fylde af Viisdom, og vi skylde ham barnlig Lydighed, og ham have vi at takke for vort Liv. Han har frembragt os og lært os Alt, hvad vi vide. Vi have ingen anden Magt at takke for alle de store Velsignelser, vi nyde.

Vi see Mennesket her paa Jorden og forstaae, at det er begavet med Fornuft, der aabenbarer sine Egenskaber og sin Magt i de forskjellige Maader, hvorpaa Mennesket søger at imødekomme og afhjælpe sine Fornødenheder og sin Trang. Vise Statsmænd vide, hvorledes de skulle styre og lægge Planer for et Rige, og de kunne nøiagtigt beregne Resultaterne af den Politik, de følge. De forstaae, hvilken Fremgangsmaade de skulle betjene sig af, for at bringe Folket til at underkaste sig en fornuftig Regjering eller en despotisk Hersker, — alt efter Fyrsternes Ønske og Villie. Der er Historieskrivere af forskjellige Grader, Philosopher af forskjellig Dygtighed, og en stor Afvexling af Evner og Anskuelser. I vor republikanske Regjering kan man finde Nogle, som ere skarpe Politikere, men kun saa vidt synes deres Kundskab at strække sig. Man kan finde Andre, som ere dygtige Statsmænd, men daarlige Politikere. Nogle ere flinke Mathematikere, men forstaae kun lidt af hvad der ligger udenfor deres Videnskab, og bryde sig heller ikke stort om at vide det. Dog, dersom en Mand kan lære Geographi, er han ogsaa istand til at lære Nationernes Love at kjende, om han kun faaer den fornødne Tid dertil. Een Elev i en Skole kan letteligen løbe forbi de øvrige; men giv dem Tid nok, saa kunne ogsaa de lære, hvad den forstandige Elev saa hurtigt og let lærte. Om vi have Evner til at lære een Ting idag, kunne vi lære en anden imorgen. Det er den høieste Daarskab at sige, at Mennesket kan lære saa og saa meget og ikke mere. Jo længere lærde Mænd skride frem i deres Studier, jo mere opdage de at der er at lære, og desto begjerligere blive de efter at lære. Dette er en daglig Erfaring, som kan iagttages over hele Jorden.

(Fortsættes.)

Opdragelse er høist nødvendig, — lær at arbeide.

(Fra „the Mountaineer.“)

Man hører ofte det Spørgsmaal: „Hvoraf kommer det, at saa faa Mennesker ere heldige i deres Forretninger, og at Midlerne ere saa ulige fordeelte?“ Denne Mand, sige de, har nydt en god engelsk Opdragelse, og hiin blev uddannet i eet

af vore bedste Collegier. Begge have været flittige, retskafne og sparsommelige, og dog har Ingen af dem været heldige i Forretninger. Hvoraf kommer det, spørger New York Express, og denne Avis gaaer derpaa over til at paapege Aarsagen, og siger i Løbet af sine Bemærkninger:

„Den Tanke har gjort sig altfor almindelig gjeldende, at den blotte boglige Kundskab er Begyndelsen og Enden paa al Opdragelse. Sønner og Døttre, fornemmelig de Riges, voxe op med denne Forestilling i Lediggang, saa at sige, lidet tænkende paa den Ansvarlighed, der venter dem. Deres Indre oprøres, naar Talen falder paa „Arbeide," og de drømme ikke om, at deres Forældre erhvervede sig den Formue, de ere saa stolte af, ved Flid og Sparsomhed. Hvor mange unge Mænd, om end opdragne ved et Collegium, ere skikkede til at overtage de Godser, deres Fædre besidde, og som det kan have medtaget en heel Livstid at erhverve? Hvor mange unge Damer vide, selv om de have faaet deres Kundskab og Dannelse i de bedste Skoler, hvorledes de skulle gjøre, hvad deres Mødre før dem have gjort, og som Døttrene endnu maaskee kunne blive nødte til at gjøre i eet eller andet Afsnit af deres Liv? De Fattiges Børn maae arbeide eller sulte, og forsaavidt det angaaer, ere de opdragne til at blive practiske Mennesker.

Den Opdragelse, der lader haant om Arbeide og opmuntrer til Lediggang, er en Mands og Qvindes værste Fjende. Istedetfor at uddanne, nedværdiger den — den aabner dem Veien til Ruin. Den Opdragelse, som lærer os at gjøre, hvad vi ere skikkede til at gjøre, som respecterer Arbeide, som indskjærper Flid, Retskaffenhed og oprigtig Vandel, og som frier os for Egenkjærlighed, er den Opdragelse, vi behøve, og som maa blive Landets herskende System, førend vi som et Folk kunne erhverve os Lykke og Velstand."

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Troens Kraft og Virkning.

(Fortsat fra Pag. 137.)

Mormons Bog. (Side 137.) Enos 1, 4. „Og jeg havde Tro, og jeg raabte til Gud, at han vilde bevare Optegnelserne; og han gjorde Pagt med mig, at han vilde bringe dem til Lamaniterne i hans egen beskikkede Tid, og jeg, Enos, vidste, at det vilde skee efter Pagten, som han havde gjort; og derfor havde min Sjæl Ro."

Ether 5, 1. 2. 3. (Side 545.)

„See, det var formedelst Tro, at de Gamle bleve kaldte efter Guds hellige Orden; thi ved Tro blev Mose Lov given. Men ved at skjenke sin Søn har Gud beredt en ypperligere Vei, og det er ved Tro, at den er bleven fuldkommet. — — — See, det var Almas og Amuleks Tro, der bragte Fængslet til at omstyrte. See, det var Nephis og Lehis Tro, der bevirkede Forandringen med Lamaniterne, saa at de bleve døbte med Ild og med den Hellig-Aand. See, det var Ammons og hans Brødres Tro, der bevirkede saa stort et Mirakel iblandt Lamaniterne; ja, alle de,

som gjorde kraftige Gjerninger, gjorde dem ved Tro, baade de, som vare før Christus, og ligesaa de, der vare efter ham. Og det var ved Tro, at de tre Disciple erholdt den Forjættelse, at de ikke skulde smage Døden; og de erholdt ikke Forjættelsen, førend efterat de havde troet. Og til ingen Tid har Nogen gjort Mirakler, førend efter deres Tro; hvorfor de først troede paa Guds Søn."

„Og der var Mange, hvis Tro var saa overordentlig stor, endog førend Christus kom, at de ikke kunde holdes udenfor Sløret, men virkeligen saae med deres Øine de Ting, de havde seet med Troens Øine, og de vare glade. Og see, vi havde seet i denne Optegnelse, at Een af dem var Jareds Broder; thi saa stor var hans Tro paa Gud, at da Gud fremrakte sin Finger, kunde han ikke skjule den for Jareds Broders Syn, paa Grund af sit Ord, som han havde talet til ham, hvilket Ord han havde erholdt ved Tro. Og efterat Jareds Broder havde seet Herrens Finger, paa Grund af det Løfte, han havde erholdt ved Tro, kunde Herren ikke tilbageholde Noget fra hans Syn; hvorfor han viste ham alle Ting; thi han kunde ikke længer holdes udenfor Sløret."

„Og da jeg, Moroni, havde hørt disse Ord, var jeg trøstet og sagde: O, Herre, din retfærdige Villie skee, thi jeg veed, at Du virker for Menneskenes Børn efter deres Tro; thi Jareds Broder sagde til Bjerget Zerin: flyt Dig, og det flyttede sig."

1 Nephi 2, 9. 10. (Side 13.) Nephis Baand bleve løste formedelst hans Tro.

1 Nephi 5, 12. (Side 34.) Compasset „tjente dem i Forhold til deres Tro."

2 Nephi 11, 12. (Side 100.) Herren „gjør kraftige Gjerninger, Tegn og Under iblandt Menneskenes Børn efter deres Tro."

Alma 9, 6; 10, 1. (Side 250.) Mænd bleve kaldte til Præstedømmet paa Grund af deres Tro.

Alma 26, 18. (Side 377.) Helamans to Tusinde Mænd bleve frelste formedelst deres Tro.

Helaman 5, 6. (Side 432.) „Hvo, som troer paa Guds Søn, skal have det evige Liv."

Nephi 3, 8. (Side 454.) Formedelst Tro paa Jesum Christum havde Nephi dagligen Besøg af Engle, der tjente ham; og i Jesu Navn uddrev han Djævle og urene Aander, og gjorde mange Mirakler i Folkets Paasyn.

Nephi 8, 2. 3. (Side 473.) En heel Skare af Syge blev helbredet ved Tro.

Nephi 9, 4. (Side 479.) Jesus udvalgte sine Apostler paa Grund af deres Tro.

Nephi 12, 1. (Side 490.) Dersom Hedningerne troe og annamme Mormons Bog, skulle større Ting aabenbares for dem; hvis ikke, skulle de større Ting tilbageholdes for dem til deres Fordømmelse.

Mormon 4, 2. (Side 516.) Formedelst Tro kunde Nephiterne flytte Bjerge, bevirke Jordskjælv, og ei skades af den brændende Ovn, de vilde Dyr eller giftige Slanger.

Pagtens Bog. (Side 148, 1. 2.)

„See, jeg siger Eder, at I maae forlade Eder paa mit Ord, og hvis I gjøre det af Eders ganske Hjerte, skulle I faae Tavlerne at see, og ligeledes Brystspandet, Labans Sværd og Urim og Thummim, der blev given Jareds Broder paa Bjerget, da han talede med Herren Ansigt til Ansigt, og den underfulde Veiviser, der blev given Lehi, medens han var i Ørken ved Bredderne af det røde Hav. Og det er formedelst Tro, at I skulle faae dem at see, ja ved den Tro, som Propheterne fordum havde. Og efterat I have erholdt Tro, og have seet dem med Eders Øine, skulle I vidne derom ved Guds Kraft."

(Side 64, 3.) „Og jeg vil vise alle dem Mirakler, Tegn og Under, der troe paa mit Navn. Og de, der ville bede i mit

Navn i Troen, skulle uddrive Djævle, de skulle helbrede de Syge, de skulle gjøre, at de Blinde faae deres Syn, og de Døve deres Hørelse, og at de Stumme skulle tale, og de Lamme gaae. Og Tiden kommer hasteligen, da store Ting skulle vises Menneskenes Børn; men uden Tro skal ikke nogen Ting vises, uden Ødelæggelse over Babylon, hun, som har bragt alle Nationer til at drikke af hendes Horeries giftige Viin."

(7de Forelæsning § 2.) „Ingen Verden er endnu bleven beredt, som ikke blev beredt ved Tro, ei heller har der været noget Fornuftvæsen paa nogen af Guds Skabelser, som ikke kom der formedelst Tro, saaledes som den existerede i ham eller i noget andet Væsen; ei heller har der været en Forandring eller en Omvæltning i nogen af Guds Skabelser, uden den er bleven bevirket ved Tro; ei heller vil der skee nogen Forandring eller Omvæltning, med mindre den bevirkes paa samme Maade, i nogen af den Almægtiges vidtløftige Skabelser; thi det er ved Troen at Guddommen virker." (See §§ 4 og 5.)

(§ 9.) „Ligesom hele den synlige Skabning er en Virkning af Troen, saaledes er Saliggjørelsen det ogsaa — vi mene Saliggjørelsen i dens meest udstrakte Betydning, saavel timelig som aandelig." (Læs ligeledes §§ 17 til 20.)

(Side 102, 3.) „Troen kommer ikke formedelst Tegn, men Tegn følge dem, der troe. Ja, Tegn kommer ved Tro, ikke efter Menneskers Villie eller Behag, men efter Guds Villie."

Menneskene fik Tro i Forhold til deres Bønner, og formedelst Tro bleve Velsignelser Amerikas Land tildeel. (Side 140, 10—12.)

Brigham Young. (Journal of Discourses 3die Aarg. Side 46.) „Mange antage, at der fandtes ingen Syge i Frelserens Dage i hans Virkekreds, uden de bleve helbredede. Dette er en Feiltagelse; thi det var kun leilighedsviis, at en Syg blev helbredet, eller en Djævel uddrevet. Men antag derimod, at to Trediedele af Indbyggerne af Jerusalem og de omliggende Egne virkeligen havde øvet den Grad af Tro paa Frelseren, som Nogle gjorde, da er det meget sandsynligt, at alle de Syge vilde være blevne helbredede og Djævlene uddrevne; thi der vilde da have været en Overvægt af det Godes Magt over de onde Indflydelser."

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Vi have Efterretninger fra Utah indtil den 15de Decbr. Af disse erfare vi, at almindelig Helbred og Fred hersker over hele Territoriet. Flere af de ærede Medlemmer af den lovgivende Forsamling fra Territoriets forskjellige Egne vare allerede ankomne til Store Saltsøstad for at tage deres Sæde i den anstundende Session.

Megen Opmuntring gaves vore Brødre, der i den senere Tid have nedsat sig som Kjøbmænd; deres Foretagender roses, da de med Indtægterne af deres Forretning ville bidrage til at ophjælpe de Stæder og Byer, hvori de boe, og hæve dem til en vis Betydning, hvorimod de Kjøbmænd, der ere komne fra Staterne eller Californien, hvis Interesser ikke stemme overeens med de Helliges, men kun gaae ud paa at berige sig med Indbyggernes ærlige Indkomster ved at opskrue sine Varer til uhørte Priser,

og derpaa drage til andre Lande for at føre et fyrsteligt Liv — saadanne Personer see ikke paa Folkets Vel i et nysettlet Land eller opmuntre dem til nyttige Foretagender, men søge hellere at latterliggjøre dem, hvorfor de fortjene ethvert rettænkende Mennesfes Foragt.

I Begyndelsen af December viste Vinteren sig i sin fulde Skikkelse; Sneen i Dalen var omtrent otte Tommer dyb, og Kulden 24 ° R, hvilket er det Koldeste man nogensinde har havt der. Mr. Henry Yates, Føreren af Posten fra de nordlige Settlementer, blev saa frostbiden, at han ikke kunde komme længere end til Ogden City med den tilbagevendende Post til Store Saltsøstad. Expressen fra Østen var ankommet; den kunde ikke passere Bjergene, men maatte gaae gjennem Weber Kanyon. Førerne berette, at de have havt meget haardt Veir paa Sletterne; ligeledes bringe de den Underretning, at Mr. J. E. Bromley, Agent, og J. P. West og H. M. Worley, Førere af den sidste Post til Staterne, vare blevne slemt tilredte af Kulden; dette havde fundet Sted paa Reisen mellem Echo Kanyon og Bear River, hvor Veien var bedækket med et Sneelag af tre til fire Fods Dybde.

Omtrent 200 Hellige fra Fort Ephraim i San Pete County havde for nylig været i Store Saltsøstad og modtaget deres Indvielser (Endowments). Henved 150 af ovennævnte Antal vare Hellige fra Skandinavien.

Da vi ikke nære nogen Tvivl om, uden jo de Hellige her interessere sig for at høre Efterretninger, der kunne have gavnlig Indflydelse paa de Helliges Vel i Zion, ville vi indrykke følgende Depesche fra Washington til New York Herald: „Vi have modtaget Underretning fra Gouverneur Cumming, der taler meget fordeelagtigt om Affairerne i Utah. En betydelig Forbedring i Forholdene har fundet Sted siden hans Ankomst dertil. Han er af den Mening, at den store Troppestyrke, som nu er stationeret i nævnte Territorium, kan formindskes med fuldkommen Sikkerhed. Han stadfæster paa ingen Maade de Beretninger, som hyppigt gives her om Mormonernes Voldsgjerninger. Som Følge af Gouverneur Cummings Indberetning, vil der om føie Tid gives Ordre fra Krigsdepartementet til at forflytte en Deel af Tropperne i Utah, saa snart som Aarstiden tillader. En Afdeling af dem vil blive stationeret paa den mexikanske Grændse og paa andre Punkter af vore Grændsestrækninger."

De Forenede Staters Congres, som sammentraadte i Washington den 5te Decbr., havde endnu den 17de Januar ikke valgt nogen Formand. Politiske Stridigheder og stor Ophidselse høre til Dagens Orden, og Medlemmerne have endog indbyrdes betjent sig af et høist upassende Sprog, istedetfor at varetage Nationens Tarv og yde de Tjenester, som de respective Stater med Rette kunne vente af dem. Hele Landet er i en beklagelig Tilstand paa Grund af Mangel paa vise og retfærdige Lovgivere i Regjeringen. Nu mere end nogensinde behøver Landet sine bedste og viseste Mænds virksomme Tjeneste istedetfor politiske Oprørsstifteres Kjævlerier om fremtidig Udsigt til personlig Vinding, derved vanærende deres høie Kald og handlende uden Orden i Congressen, uden Værdighed, uden Agtelse for hverandre som Nationens Repræsentanter. Dersom denne Tingenes Orden vedvarer, vil Resultatet blive skadeligt for hiin store Nations Fred og Velfærd. De sydlige Staters Adskillelse fra de nordlige er et almindeligt Samtalsemne iblandt alt Folket, og har været meget paa Tale i de lovgivende Forsamlingshaller, og efter det nuværende Udseende synes enhver Ting at

tyde hen paa en hurtig Opløsning af Unionen mellem de Forenede Stater. Den Tid, hvori vi leve, er svanger med store Begivenheder, og Propheternes Ord ville vorde opfyldte.

Udtog af Generalraadets Forhandlinger i Kjøbenhavn den 22, 23 og 24 Decbr. 1859.

(Fortsat fra Pag. 141.)

Ældste N. Wilhelmsen, der havde reist meget omkring i de danske Conferencer, bekræftede hvad Brødrene havde berettet; omtalte Egenhederne ved og Aanden i Folket i de forskjellige Egne; berørte sin Forviisning fra Als; bevidnede Missionens Udvikling og Fremgang; glædede sig over Forjættelserne, givne de Trofaste, som han haabede at blive meddeelagtig i; udtalte sin Villighed til at virke i hvilketsomhelst Kald, han blev beskikket; var taknemmelig til Herren for Br. Widerborgs faderlige Omhu og ønskede Guds Velsignelse over ham og Præs. John Van Cott, hvilket Forsamlingen istemmede med et hjerteligt „Amen."

Præsident C. Widerborg fremstod og sagde, at høitidelige Følelser rørte sig i hans Indre ved Tanken om snart at skulle fratræde sin Virksomhed som Bestyrer af den skandinaviske Mission, havde i henved syv Aar været en Arbeider i Kirkens Tjeneste og i den Tid aldrig betvivlet Guddommeligheden af dette Værk; blev Dagen efter sin Daab ordineret til Præstedømmet i Frederikstad Arrest (i Norge) og udsendt paa Mission og altid følt sig høiligen beæret ved at have et saa helligt Kald; var ei indkommen i dette Rige for timelige Goders Skyld, men for at forarbeide sin Frelse og Ophøielse; takkede Brødrene N. Wilhelmsen og P. O. Thomassen for deres trofaste Arbeide, saavel som de øvrige Brødre; velsignede Præstedømmet og anbefalede de Hellige at opholde Præs. Van Cott i deres Bønner.

Præsident John Van Cott talte høiligen til Br. Widerborgs Roes, da de tidligere havde arbeidet sammen paa Contoiret; bevidnede, at Alting var i en fortræffelig Orden; raadede Brødrene at gaae frem med megen Viisdom og Kjærlighed, fornemmelig i Sverrig, da Forholdene der ere vanskeligere at virke under, og Brødrenes Arbeide sammesteds er meget møisommeligt. Lovede de svenske Brødre, at de snart skulde faae en Psalmebog i deres eget Sprog; og sagde, at han vilde gjøre sig al mulig Umage for at fremme Herrens Værk i denne Mission.

Præsident C. Widerborg foreslog at hæve Raadet til næste Dag Kl. 10 Form. Eenstemmigt vedtaget. Choret sang: „Herligt det er jo," osv. Sluttedes Kl. 4³/₄ med Bøn af Ældste G. Ohlsen.

Løverdagen den 24de Kl. 10.

Forsamlingen aabnedes med Ps. Nr. 1 og Bøn af Ældste L. C. Geertsen; derefter Ps. Nr. 23.

Præsident Widerborg havde nogle Forandringer at gjøre, hvilke han vilde blive færdig med først, for at Brødrene siden kunde benytte Tiden efter Ønske. Foreslog:

1) at Ældste L. Eriksen løses fra at være Præsident for Kjøbenhavns Conference og tillades at reise hjem til Zion til Foraaret;

2) at Ældste N. Wilhelmsen indtager Br. Eriksens Plads;

3) at Ældste H. Jensen løses fra Præsidiet over Aalborg Conference med Tilladelse at emigrere til Foraaret;

4) at Ældste N. Nielsen, Præsident over Skive Conference, indtager Br. Jensens Plads;

5) at Ældste H. M. Nissen, Præsident for Lollands Conference løses med Tilladelse at gaae hjem til Zion;

6) at omreisende Ældste H. Jensen fra Aalborg indtager Br. Nissens Plads;

7) at omreisende Ældste Aron G. Omann eftertræder Br. N. Nielsen som Præsident over Skive Conference, og

8) at Ældste Lauritz Larsen fra Fredericia Conference beskikkes til omreisende Ældste i Aalborg Conference.

Hvilke Forslag alle bleve eenstemmigt vedtagne. Takkede Brødrene for deres Udholdenhed og Troskab og bevidnede, at de Alle havde arbeidet i een Aand.

Foreslog derefter at opholde alle Kirkens Authoriteter i Zion, samt Præsidentskabet over den europæiske Mission. Eenstemmigt vedtaget. Foreslog at opholde Ældste John Van Cott som Præsident over den skandinaviske Mission, Ældste O. N. Liljenqvist som omreisende Ældste i hele Missionen under Præs. Van Cotts Bestyrelse, og Brødrene P. O. Thomassen og C. Larsen som Medarbeidere paa Contoiret. Eenstemmigt vedtaget. Derpaa oplæste han et Brev fra Præsident Calkin, der løste ham fra Bestyrelsen af denne Mission og gav ham Tilladelse at emigrere til Foraaret. Udtalte sin Glæde over at gaae hjem, og over at Missionen var kommen i en saa dygtig Mands Hænder; indskjærpede ikkun at tage imod Raad af dem, der ere stillede som vore Raadgivere og Veiledere, og ikke at lytte til skrevne eller mundtlige Raad af hvilkesomhelst Uvedkommende.

Præsident Van Cott følte, at Br. Widerborg burde være fritaget for nogen Virksomhed i Tjenesten den Tid han faaer tilovers efter at have opgjort sine Regnskaber, men derimod benytte den til Hvile og Vederqvægelse efter sit lange og anstrengende Arbeide. Foreslog at opholde Brødrene af Præstedømmet og de Hellige i hele Missionen, saa længe de hædre deres Kald og vandre efter Guds Love. Var Vidnesbyrd om denne Gjerning, at Joseph var et Redskab i Herrens Haand til at grundlægge dette Værk, og at Brigham nu staaer som hans Mund paa Jorden; ønskede, at vi retteligen maatte paaskjønne Guds Naade mod os ved at vandre i Lyset og bekjæmpe enhver Tanke og Følelse, der var mishagelig for Gud. Sagde, at Mange troe fuldkommen dette Evangelium, men frygte enten for at miste deres Erhverv eller for at deres Navn og Rygte skal blive ilde omtalt, men dette rober Mistillid til Herrens Forjættelse, der siger, at Intet skal fattes dem, der søge Guds Rige og hans Retfærdighed, og at deres Løn skal engang vorde stor, som lide Bespottelse for Evangeliets Skyld. Bad Brødrene lytte til Br. Liljenqvists Raad, naar han kom til dem i deres Conferencer; havde de bedste Forhaabninger om Missionens Udvikling og Fremgang, og ønskede Herrens Velsignelse over hele Kirken.

Ps. Nr. 19 blev afsungen.

En Times Ophold.

Eftermiddagsmødet aabnedes Kl. 12 ¼ med Ps. 120 og Bøn af Ældste J. Fagerberg; derefter Ps. Nr. 170.

Broder O. N. Liljenqvist fortalte om de skandinaviske Helliges Tilstand hjemme, da han havde reist meget omkring i Utah i Forening med Br. Erastus Snow; bevidnede, at de vare særdeles afholdte formedelst deres Arbeidsomhed, Udholdenhed og Nøisomhed, og sagde, at forholdsviis var der kun meget Faa, som faldt fra.

Talte om Landets Beskaffenhed og de forskjellige Settlementers hurtige Opsving. Gav Missionairerne flere gode Raad og bemærkede, at den Hellig-Aand var den største Naadegave; var Præs. Van Cott taknemmelig for den udstrakte Virkekreds, han havde faaet, og ønskede at gjøre sit Bedste for at opmuntre de Hellige og udbrede Sandheden.

Ps. Nr. 104 blev afsungen.

Præs. Van Cott foreholdt Brødrene Vigtigheden af at udbrede „Stjernen" og de øvrige Skrifter blandt de Hellige saavel som blandt de Fremmede.

Ældste N. Wilhelmsen var lykkelig ved at kunne indtage Br. Eriksens Plads, og udtalte sin Glæde over Raadets Forhandlinger.

Ældste P. O. Thomassen udtalte ogsaa sin Glæde ved disse Dages Sammenkomst med saa mange af Præstedømmet; var taknemmelig for Lyset og Kundskaben, Herren havde skjenket os, og bevidnede, at den Hellig-Aands Virkninger ikke var nogen tom Indbildning, men en factisk Virkelighed; ønskede, vi altid maatte bevare den under alle Livets forskjellige Omvæltninger.

Præsident Widerborg sagde, at de beskikkede Ældste burde overtage sine nye Pladse den 1ste Januar 1860. Takkede Ældste H. P. Møller for hans utrættelige Virksomhed for de engelske Skoler og i Underviisningen af de Helliges Børn; gjorde nogle passende Slutningsbemærkninger og foreslog derpaa at hæve Generalraadet til ubestemt Tid. Eenstemmigt vedtaget. Ps. Nr. 70 blev afsungen.

Taksigelse af Præs. John Van Cott.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Septbr. 1838. (Fortsat fra Side 94.)

Min Herre!

Tropperne, udcommanderede i den Hensigt at underkue den formodede Opstand i Countierne Davies og Caldwell, bleve frigivne den 20de dennes, med Undtagelse af to Compagnier af Ray Militsen, for Tiden stationerede i Davies County under Brigade-General Parks Commando. Paa Grund af Ophidselsen i nævnte County ansaaes det for raadeligt at lade disse to Compagnier opholde sig der noget længere, det vil sige, omtrent en tre Ugers Tid, indtil Ro og Tillid var vendt tilbage. Alle, som havde forsyndet sig mod nævnte Counties Love, og mod hvem der var anlagt Sag, bleve arresterede og bragte for Forhørsretten, der løslod dem mod Caution, og tilsagde dem at møde for Districtsretten. Mr. Thomas C. Birch var Sagfører paa Statens Side. Borgerne fra andre Countier, der vare komne bevæbnede til Davies County for at hjælpe Borgerne her, have adspredt sig og ere vendte tilbage til deres respective Hjem, saa jeg idetmindste for Nærværende anseer Oprøret for dæmpet. Ifølge den bedste Underretning jeg har kunnet indhente, er der omtrent 250 Mormon-Familier i Davies County, næsten Halvdelen af den derværende Befolkning; og alle Mormon-Tropperne i Davies, Caldwell og de tilgrændsende Countier, antages at beløbe sig til tretten eller femten hundrede vaabendygtige Mand. Mormonerne i Davies County vare, som jeg anførte i en tidligere Rapport, leirede i en By, kaldet Adam-ondi-Ahman, og anføres af Lyman Wight, en brav, kjæk, indsigtsfuld og jeg kan tilføie forvoven

Mand; de syntes at gaae forsvarsviis tilværks, og jeg kan sige, de overleverede Overtræderne med stor Nøiagtighed. Vaabnene, tagne af Mormonerne, saavel som Fangerne, bleve paa Forlangende ligeledes overleverede med tilsyneladende Tilfredshed."

Pøbelen truede atter De Witt.

Fredagen den 21de holdt jeg mig hjemme.

Leiren reiste 17 Mile. Der faldt megen Regn i Løbet af Dagen. De Hellige stimlede ind i Teltene med deres vaade Klæder og fastede til om Morgenen. Qvinderne og Børnene sov godt, og der hørtes ingen Klage over „Forkjølelse."

Løverdagen den 22de. Reiste 18 Mile og slog Leir i en lille Lund; maatte gaae halvanden Miil efter Vand, hvilket ofte var Tilfælde.

Jeg gik ud tidligt om Morgenen, kom tilbage til Frokost Kl. 7½ og tog en Ridetour Kl. 9 om Morgenen.

Følgende Petition er fra de Hellige i De Witt.

De Witt, Carroll County
Staten Missouri
den 22de Septbr. 1838.

Til
Hs. Excell. Lilburn W. Boggs,
Gouverneur for Staten Missouri.

Undertegnede Borgere fra Carroll County ansøge herved Deres Excellence om Beskyttelse, da Undertegnede den 20de dennes bleve høiligen besværede ved et Overfald af en lovløs Pøbel, bestaaende af visse Individer fra dette og andre Countier, til Skade for gode Borgere paa dette og omliggende Steder; og da 100 til 150 bevæbnede Mænd nævnte Dag kom og truede, tiltrods for al Lov, med Vold og Magt at fordrive visse fredelige Borgere fra deres Hjem ud af Countiet, men som dog efter Raadslagning besluttede at give nævnte Borgere Frist til 1ste Octbr. til at forlade Countiet; og truede med, om de ikke inden den Tid vare dragne bort, at udrydde dem uden Hensyn til Alder eller Kjøn, og at ødelægge deres rørlige Eiendele ved at kaste dem i Floden: — anmode vi Dem herved om at tage saadanne Forholdsregler, der kunne forebygge alle ulovlige Foretagender, og vi, Deres Ansøgere, ville altid forblive, osv.

Benj. Kendrick, John Tilford,
Dudley Thomas, H. G. Sherwood,
W. P. Lundow, John Murdock,
Jno. Kendrick, G. M. Hinkle,
Th. Dehart, James Valance,
Francis Brown, Jabez Lake,
Albert Loree, H. M. Walace,
Samuel Lake, D. Thomas, (ikke Mormon.)
Asu Manchester, Nathan Harrison,
W. Winston, Elizabeth Smith,
John Clark, Henry Root,
Th. Hollingshead, A. L. Caldwell,
Asa W. Barns, Rufus Allen,
E. T. Rogers, Ezekiel Barnes,
John Dougherty, D. H. Barns,
Moses Harris, W. S. Smith,
Perry Thayer, James Hampton,
B. B. Bärtley, Robert Hampton,
Jonathan Harris, Jonathan Hampton,
W. H. Hatfield, George Peacock,
Oliver Olney, Daniel Clark,
John Thorp, H. T. Chipman,
David Dixon, John Proctor,
Benj. Hensley, James McGuin,
Franklin R. Thayer, Smith Humphrey.

Søndagen den 23de. Bivaanede Forsamlingerne baade Formiddagen og Eftermiddagen, og var hjemme om Aftenen.

Leirens Fond vare næsten udtømte, og Raadet lød at fortsætte Reisen. Leirede sig to Mile vestenfor Paris. 22 Mile. Der herskede nogen Uorden ved Vognenes Afgang, og lidt Knur. Satan søger at adskille og ødelægge. De bleve praiede i Paris og spurgte om, hvor de skulde drive

deres Qvæg hen. „Ad Klippebjergene til." „I udsætte Eder for Fare;" hvorpaa Ældste Tyler svarede: „Vi have været udsatte for den før, og vide hvorledes vi skulle forholde os." Folket brummede og knurrede som Ulve.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Ifølge et Telegram til Stockholm er Mölnlycke Bomuldsvæveri ved Gøtheborg afbrændt Natten til Onsdagen den 1ste Februar. Farveriet og de andre Bygninger frelstes. Fabriken er assureret for 400,000 Rdlr.

I Omegnen af Malmø fandt man Juledag en Strækning af en heel Miil bedækket med smaa sorte levende Orme af noget over en halv Tommes Længde, forresten lignende St. Hansorme. De kunde ikke antages at være komne op af Jorden, thi den var frossen en halv Alen dybt, og Ormene laae ligesaavel paa Iis og Snee som paa den bare Mark.

Østerrigerne anlægge fire nye Forter omkring Peschiera samt et stort Hospital. Til Mantua er der ankommet 64 riflede Kanoner af svær Kaliber. Overalt træffes krigerske Forberedelser. Arrestationerne vedvare.

Den 31te Januar angrebes Spanierne af betydelige mauriske Stridskræfter, hvilke dog bleve slagne tilbage, hvorpaa Spanierne angrebe de mauriske Positioner, toge dem og holdt dem til Slutningen af Fegtningen. Maurernes Tab er 2,000 Mand, hele deres Leir og Artilleriet faldt i Spaniernes Hænder. Tetuan har overgivet sig uden Modstand. Spanierne have besat Staden og Fortet; deres Tab beløb sig til 200 Mand.

De italienske Correspondenter erklære eenstemmigt, at de franske Troppers Afmarsch fra Rom vil være Signalet til en almindelig Opstand; thi den pavelige Armee har man ingen Respekt for, hvor spækket den end er bleven med Østerrigere i den sidste Tid. Størst skal Gjæringen dog være i det Venetianske, og i Wien begynder man allerede at gjøre sig fortrolig med Tanken om en ny Krig for at hævde Besiddelsen af denne Landsdeel.

Cavours Gjenindsættelse i det sardinske Ministerium skal ifølge Times have bragt Wienerne i et formeligt Raseri; man udskjælder ham for en Røvercapitain og betegner Franskmændene og Englænderne som hans Medhjælpere.

I Vincennes i Frankrig foretages i denne Tid nogle meget vigtige Forsøg med et nyt opfundet Ødelæggelsesvaaben, der bestaaer i en Slags Percussions-Raket, hvis Rækkeevne skildres som overordentlig stor, og som kan anstille en forfærdelig Ødelæggelse paa det Maal, som den rammer.

The Examiner indeholder en meget interessant Artikel om Forbryderne i England, af hvilken vi meddele følgende Oplysninger: „Hendes Majestæts forbryderske Undersaatter i England og Wales udgjøre ifølge de officielle Lister 160,000 Individer, hvoraf omtrent en Femtedeel befinder sig i Fængsel, medens Resten er paa fri Fod

og virker i deres ulovlige Kald. Ifølge de meest moderate Beregninger berøver enhver Forbryder Samfundet omtrent 75 Lst.*) om Aaret, og de 135,000 Gavtyve, der streife om, plyndre altsaa Publicum for henved 10,000,000 Lst. Tyvene koste saaledes England mere end Flaaden, og dobbelt saa meget som de Fattige koste os. Naar vi kunne see vort Bidrag i Form af en Skat, vilde Tyveskatten for England og Wales omtrent udgjøre tolv Shilling og sex Pence pr. Individ. 120 skikkelige Folk maae ernære een Tyv. Politimagten dannes af 20,250 Personer, hvoraf 16,000 ere Constabler, saa at der altsaa er en Constabel for hver tvende Forbryder. Politiet koster henved halvanden Million, saa at Udgiften for enhver Politibetjent omtrent er ligesaa stor, som enhver Forbryders Rov. Ligesom de skikkelige Folk klage over de høie Skatter, saaledes gaaer det ogsaa Tyvene, og Hælerne ere deres Skatteopkrævere. Man mener, at der findes 3,000 Hælere — een for hver tre og halvtredsindstyvende Tyv. Der gives sjeldent over 50 pCt. af Kosternes virkelige Værdi, og man har Exempler paa, at de kun give et Par Pund for Juveler af stor Værdi. Ingen Samfundsklasse er i den Grad udsat for Bedrageri, som Tyvene. Saaledes som de behandle Andre, saaledes behandler man ogsaa dem."

Omkostningerne ved Bygningen af Jernbanerne i England fra 1832 indtil Nutiden have beløbet sig til omtrent 3,500 Millioner Rdl.

Et stærkt Jordskjælv føltes i Falmouth i England og omliggende Steder Fredag Aften den 13de Januar.

Amerika: Det amerikanske Skib Temple, som var bestemt med en Ladning Kulier (chinesiske Arbeidere) fra Macao til Havana, er gaaet under i aaben Sø sex Dage efterat det havde forladt Macao. Besætningen, som bestod af 50 Mand, blev reddet, men alle Chineserne, 850 i Tallet, omkom.

Der hersker en meget bitter Tone blandt Congressens Medlemmer ved deres Møder, og næsten alle Medlemmer gaae bevæbnede til Senatet i deres Embedsforretninger, som Mænd til Slag. Den 12te Januar var Spectaklet størst, og man hørte endog tydelig Pistolernes Klikken, Skjældsord udtaltes og de vildeste Lidenskaber lagdes for Dagen. Først da Ordensbetjenten med sin opløftede Stav raabte: Orden! mine Herrer, Orden! bragtes atter Rolighed tilveie.

En forfærdelig Ulykke har tildraget sig i Fabrikstaden Lawrence i Massachussets. Et storartet Bomuldsspinderi, 280 Fod langt og 70 Fod bredt, med Fløibygninger, 50 Fod lange og 45 Fod brede, styrtede den 12te Januar Kl. 5 om Eftermiddagen pludselig sammen. Bygningen var fem Etager høi, indeholdt 2,700 Spindler, der i det Øieblik, Kathastrophen fandt Sted, beskjæftigede 960 Personer, fornemmelig Fruentimmer. Alt muligt gjordes for at trække de Uskadte, Saarede og Døde frem af Ruinerne, men for at gjøre Ulykken endnu fuldstændigere, udbrød der en heftig Brand i den sammenstyrtede Dynge, foranlediget ved, at en Camphinlampe uforvarende blev væltet. I ti Minuter hørte man de meest sonderrivende og hjerteskjærende Skrig fra de to eller tre hundrede Ulykkelige, der laae begravede omkring i dette uhyre Baal, hvor al Redning nu var aldeles umulig, hvorefter Skrigene forstummede og en uhyggelig Taushed udbredte sig over den forfærdelige Scene. De Dødes Antal ved denne sørgelige Leilighed var henved 300, haardt Saarede 109 og mindre Qvæstede 199.

*) 1 Pd. Sterling er omtrent 9 Rdl. dansk.

I Staten Arkansas er en Lov bleven antagen, ifølge hvilken enhver fri Neger, som findes der efter den 1ste Januar 1860, vil staae i Fare for at blive solgt som Slave, da Frihed for en Neger ansees for en utilgivelig Brøde. Senatet i Missouri har en Lov for, ifølge hvilken alle frie Negere over 18 Aar som findes i Staten efter September d. A., ville blive solgt som Slaver, samt at alle saadanne Negre, som komme ind i nævnte Stat efter Septbr. 1861 og opholde sig der 24 Timer, skulle sælges som Slaver for hele deres Liv. Mississippi, Kentucky og Tennessee ere især med at give Love i samme Retning.

Oberst Colt, Opfinderen af Revolveren, skal nu atter have construeret et meget mærkværdigt Skydevaaben.

Den Delegerede fra Utah, Mr. H. W. Hooper, vil, naar Congressen er organiseret, fremlægge en Ansøgning om nævnte Territoriums Optagelse i Unionen. Utah forfattede en Constitution for flere Aar siden. Han beretter, at Utah har en Befolkning af 100,000, og at Mormonerne vilde være næsten ligesaa tilfredse med en Territorial- som en Stats-Organisation, dersom de kun fik Lov at vælge deres egne Embedsmænd, og vilde desuden sandsynligviis være villige til at betale Udgifterne ved deres Regjering.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
P. C. Rønnow, Fyen	7	2	5
R. Nielsen, Aalborg	47	„	„
J. Hansen, Lolland	8	3	2
A. P. Trane, Kjøbenhavn	40	„	„
P. Nielsen, Fredericia	30	4	„
J. C. A. Weiby, Vensyssel	44	„	„
L. C. Geertsen, Aarhuus	25	„	„
N. Berndtson, Gøtheborg	7	3	„
Summa	210	„	7

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 11. *Den 1. Marts. 1860.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Præsident Brigham Young,

gjorte i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 9de Octbr. 1859.

(Fra „The Deseret News.“)

(Fortsat fra Side 149.)

Fornuften er nedlagt i os. Hvo gav os den? Den samme, som skabte os. Det, som vi see udvikle sig hos Børnene — man kan kalde det Tilbøielighed eller hvad man vil — er Sindets Kraft eller Aanden, og Legemet er et Tabernakel, organiseret til at være dens midlertidige Bolig.

Der staaer skrevet om Frelseren, at han nedsteg under alle Ting. Om saa var, gjelder det ogsaa om hans Fatteevne. Jeg vil blot anføre, hvad min Tro er i denne Henseende. Jeg troer, at der aldrig fødtes noget Barn paa denne Jord med ringere Evner end det Barn, der fødtes af Jomfru Maria i en Krybbe. Dog udvikledes, ifølge Historien given om ham, hans Aandsevner med en saadan forbausende Hurtighed, at han, ikkun nogle faa Aar gammel, fremsatte Spørgsmaal til de Lærde paa hans Tid, som de ikke kunde besvare, og besvarede Spørgsmaal, rettede mod ham, som Spørgerne selv ikke kunde besvare. Han tiltog i Viisdom og Kundskab, og kom i Forbindelse med sin Fader. Det Væsen, vi kalde Fader, var Fader til vor Herres Jesu Christi Aand, og han var tillige hans Fader efter Kjødet. Vantroende og Christne, gjører alt hvad I ville med dette Punkt. Bibelen, som alle Christne paaberaabe sig at troe, aabenbarer denne Kjendsgjerning, og hvad mere er, den siger Sandheden i dette Punkt, og jeg bevidner Sandheden deraf. Apostlerne, der vare personligen bekjendte med Jesum Christum, vidste og forstode hvad de skreve, og de skreve Sandheden.

Han var begavet med Evne til at modtage Kundskab og Lys; vi, hans Brødre, ere begavede med den samme Evne. Og den Egenskab, som Nogle kalde Villie eller Tilbøielighed, eller Magt til at ville og beslutte Noget, skjenkes os paa samme Maade, som den skjenkedes Guds Søn, og er ligesaa uafhængig hos os som hos Englene og Guddommen, nemlig at kunne bruge vor Fornuft efter vort eget Tykke til at vælge det Gode eller det Onde. Robert Owens Tilhængere antage, at Menneskene paavirkes mere eller mindre af Omstændighederne i alle deres Handlinger;

men er der en Mand eller Qvinde i dette Huus, der ikke kunde forlade det, hvis de havde Lyst, hvis de havde fattet den Beslutning at ville ud? eller som ikke kunde sidde her til Forsamlingen var forbi, om de fandt for godt? Villien er uafhængig ifølge den Almægtiges uforanderlige Beslutning. Jeg kan reise mig eller sidde stille, tale eller være taus efter Behag. Om ikke saa var, skulde jeg een Gang for alle opfordre Forældre til, ikke oftere at irettesætte deres Børn for fremtidig Ulydighed.

Vor Villie er saa uafhængig, ifølge vor Organisation, at vi kunne beslutte og handle efter vort eget Forgodtbefindende med Hensyn til at tjene Gud og adlyde ham eller at tjene os selv. Dersom vi tjene os selv og handle efter onde Grundsætninger, opnaae vi ikke vor Skabelses Maal. De Elementer, hvoraf vore Tabernakler ere organiserede, ere bestemte til at opløses og vende tilbage til deres Moder, Jorden, eller til de oprindelige Elementer. Fornuften, som vi kunne kalde guddommelig Fornuft, er nedlagt i vort forkrænkelige eller jordiske Væsen, og om vor Vandel er beregnet paa at fremme det evige Livs Principer — at søge at lære Gud vor Faders Villie at kjende og at efterleve den, vil Aanden blive renset, luttret og helliget i Legemet, og Graven vil rense Kjødet. Naar Aanden overvinder de onde Følger af Faldet, som ere i de jordiske Tabernakler, vil den herske seirrigt i Kjødet, og er da beredt til at blive ophøiet, og vil i Opstandelsen gjenforenes med de Bestanddele, der engang udgjorde dens forkrænkelige Tabernakel, hvilke ville blive sammensamlede som ved en Basuns Lyd og blive udødelige. Og hvorfor? Fordi Partiklerne, der nu udgjøre dette Legeme, da ere underkastede det evige Præstedømmes Love og Styreren af Universets Villie og Befaling, der er i Besiddelse af Livets og Dødens Nøgler. Enhver af Menneskenes Grundsætninger eller Handlinger, som ikke gaaer i denne Retning, vil føre til Opløsning af vedkommende Persons Væsen.

Nogle sige: „Vi troe, at de Ugudelige skulle sendes til Helvede og opholde sig evindeligen i den evige Ild." De ville ogsaa gaae til Helvede og blive der, indtil den Almægtiges Vrede fortærer dem og de blive opløste ligesom Grundstoffene i et Stykke Brænde opløses ved Ildens Magt og gaae tilbage til det oprindelige Element. De Ugudelige ville hjemfalde til Guds Vrede og blive kastede i Helvede, tilligemed alle de Nationer, der forglemme Gud. Hvad vil der blive foretaget med dem der? De, som ikke forfulgte Guds Søn i Kjødet, da de havde Frihed til at handle efter deres egen frie Villies Bydende, som ikke forfulgte Guds Søns hellige Præstedømme, som ikke samtykkede i Udgydelsen af uskyldigt Blod, som ikke søgte at udrydde Guds Rige af Jorden — ville med Tiden blive opsøgte.

I læse om en første Opstandelse; og dersom der er en første, maa der ogsaa være en anden; og hvis der er en anden Opstandelse, kan der da ikke ogsaa gives en tredie, fjerde, og saa fremdeles? Jo, og salige ere de, som faae Deel i den første Opstandelse, ja langt mere velsignede ere de, end alle Andre. Men salige ere ogsaa de, der faae Deel i den anden Opstandelse, thi de ville komme ind i et Rige, der er langt herligere end den secteriske Verden nogensinde har drømt om.

Mormon-Eldsterne forkynde, at alle Mennesker maae annamme dette Evangelium — Jesu Christi Evangelium, og blive døbte til Syndernes Forladelse, ellers kunne de ikke blive frelste. Lad mig forklare dette for Eder. De kunne ikke komme did, hvor Gud og Christus boe, thi det er et Rige for sig selv — det celestiale

Rige. Jesus sagde: „I min Faders Huus er mange Boliger,“ eller Riger. De vilde komme frem i den første, anden eller en senere Opstandelse, dersom de ikke have gjort sig skyldige i nogen af de Synder, jeg nylig nævnede, og blive meddeelagtige i et skjønnere Rige og en større Herlighed, end de nogensinde have forestillet sig. Naar vi tale om Folks Fordømmelse, ønsker jeg Alle maatte forstaae, at vi ikke bruge dette Udtryk i den Betydning, som Sectererne tage det. Almeen Saliggjørelse eller Forløsning er en bibelsk Læresætning, men Menneskene vide ikke, hvorledes de skulle skjelne mellem Sandhed og Vildfarelse. Alle, som have handlet efter den bedste Kundskab, de havde — ligemeget enten de ere Christne eller Hedninger, Jøder eller Muhamedanere, eller Mennesker af hvilkensomhelst Religion, der nogensinde have levet paa Jorden, der have handlet ærligt og redeligt med deres Medmennesker, vandret i Retskaffenhed med hverandre, elsket Barmhjertighed, forsøgt at hæmme Synden, og gjort saa meget Ret, de formaaede, efter de Love, som de levede under, ligemeget hvilke disse Love vare — ville faae Deel i en Opstandelse, hvis Herlighed langt vil overgaae, hvad Dødelige kunne fatte.

Hvor mange Gange er jeg ikke bleven spurgt: „Troer De, at saadan en Mand, som John Wesley, vil blive fordømt?“ Jeg kunde besvare dette Spørgsmaal baade bekræftende og benegtende, thi de vide hverken hvad „salig“ eller „fordømt“ vil sige. John Wesley er i Aandeverdenen. Han vilde ikke annamme Evangeliet i Kjødet, og er følgelig ikke beredt til at indehave Rigets Nøgler og være en Guds Tjener, virksom i de sidste Dages Huusholdnings store Værk, men er afhængig af Andre for Opnaaelsen af en celestial Herlighed. Er han gaaet til Helvede? Nei. Naar Aanden forlader Legemet, gaaer den ind i Aandeverdenen, hvor Menneskenes Aander ere klassificerede efter deres eget Tykke, ligesom Menneskene her ere, kun ere de i en renere og mere luttret Tilværelse. Troe I, at John Wesley befinder sig i Pine i Helvede? Nei. Han prædiker for dem, der hørte og ikke troede ham, da han var paa Jorden. Han spørger dem maaskee, om de ikke nu kunne indsee Nødvendigheden af en Reformation i den engelske Kirkes Religionssystem; om de ikke nu kunne see, at nævnte Kirke var afvegen fra den sande Religion, og at han havde Ret. Jo, og de indsee det udentvivl ligesaa godt som John Wesley, og ere villige til at dyrke Gud efter den bedste Kundskab, de have. Som Døden forlod ham, vil Dommen finde ham, nemlig ifærd med at dyrke Gud paa den bedste Maade, han er bekjendt med. John Wesley og hans trofaste Tilhængere ville annamme en Herlighed, der langt overgaaer, hvad de nogensinde have tænkt sig eller drømt om, selv naar de vare under Indflydelsen af den stærkeste Inspiration, og de ville vorde frelste. Ere de tillige fordømte? Ja, thi de have ikke vundet Seir over al Retfærdigheds Fjende. Det er Guds hellige Præstedømme, som giver Mennesket Seir i denne Verden, og Mennesket begynder da at herske over Fjendens Magt her. Nøglerne til Guds Søns Rige overgaae og omringe Fjendens Magt.

Meget er bleven sagt om de Sidste-Dages Helliges Magt. Er det det Folk, som kaldes Sidste-Dages Hellige, der besidder denne Magt, eller er det Præstedømmet? Det er Præstedømmet, og dersom de leve saaledes, som dette Præstedømme udkræver, kunne de begynde deres Gjerning her og vinde mangen en Seir og blive beredt til at annamme Herlighed, Udødelighed og evigt Liv, saa at deres Arbeide, naar de gaae ind i Aandeverdenen, langt vil overgaae ethvert andet Menneskes eller Væsens, der ikke har været velsignet med Præstedømmets Nøgler her.

Joseph Smith indehaver Nøglerne til denne sidste Huusholdning, og er nu bag Sløret beskjæftiget med det sidste Dages store Værk. Jeg skal sige Eder Noget, mine elskelige Brødre Christne, I, som have ihjelslaget Propheterne og slagtet Tusinder af de Sidste=Dages Hellige, eller paa andre Maader bevirket deres Død, I, mine Herrer Præster, som paa Prædikestolen have takket Gud i Eders Bønner for at vi ere blevne plyndrede, drevne og myrdede, samt Degnene under Prædikestolen og Eders Brødre og Søstre i Stolene, som have takket og priset Gud i Haabet om at de Sidste=Dages Hellige ere blevne aldeles tilintetgjorte — jeg skal sige Eder Noget, hvilket udentvivl vil være oprørende for Eder, Noget, som mildest talt vil opvække Eders Harme, nemlig, at ingen Mand eller Qvinde i denne Uddeling nogensinde vil komme ind i Guds celestiale Rige, uden Joseph Smiths Samtykke. Enhver Mand og Qvinde, der har levet paa Jorden siden den Dag, Præstedømmets borttoges, indtil alle Tings Fuldendelse, maa have en Anbefaling fra Joseph Smith, junior, som Pas for at kunne træde ind i den Bolig, hvori Gud og Christus opholde sig — jeg saavelsom I, og I som jeg. Jeg kan ikke komme ind der uden hans Samtykke. Han har nævnte Riges Nøgler for denne sidste Uddeling — Magten til at regjere i Aandeverdenen; og han regjerer der i Triumph, thi han vandt en herlig Seir og fik fuldkomment Herredømme over Satans Magt, medens han endnu var i Kjødet og leed som Martyr for sin Religion og Christi Navn, hvilket forskaffer ham en afgjort Seir i Aandeverdenen. Han regjerer der i sin Virkekreds med en ligesaa stor Myndighed, ifølge sit Kald, som Gud gjør i Himmelen. Mange ville maaskee udbryde: „Det er formasteligt! det er urimeligt! vi kunne ikke udholde Tanken derpaa!" Men sandt er det alligevel.

Jeg skal nu fortælle Eder Noget, hvilket burde berolige enhver Mand og Qvinde paa Jorden. Joseph Smith, jun. vil atter komme her paa Jorden og lægge Planer og kalde sine Brødre til at døbes for de selvsamme Personer, der ønske, at det ikke var saaledes, for at bringe dem ind i et Rige, hvor de maaskee kunne komme i Engles Nærværelse, eller nyde Omgang med gode Mænds Aander, om de end ikke kunne taale Faderens og Sønnens Nærværelse, og han vil aldrig ophøre med sin Virksomhed under Guds Søns Bestyrelse, førend den Sidste af Menneskenes Børn, fra Adam af indtil nu, bliver frelst, der kan frelses.

Skulde ikke denne Tanke være en Trøst for Folket? De ville med Tiden blive tusind Gange taknemmeligere for en saadan Mand som Joseph Smith, end det er muligt for dem at blive for hvilketsomhelst jordisk Gode. Det er hans Mission at see til, at alle Menneskenes Børn i denne sidste Huusholdning blive frelste, som kunne, formedelst Forløsningen. Hver og Een af Eder vil vorde taknemmelig for, at Joseph Smith blev udseet til dette store Kald førend Verden blev skabt. Jeg sagde Eder, at Læren om Udvælgelse og Forkastelse er sand. Det blev besluttet i Evighedens Raad, længe før Jordens Grundvolde bleve lagte, at han skulde være Overbringeren af Guds Ord til Folket i den sidste Uddeling for denne Verden, og erholde en Fylde af det evige Præstedømmes Nøgler og Magt. Herren havde sit Øie fæstet paa ham, paa hans Fader, paa hans Bedstefader og paa alle hans Forfædre lige op til Abraham, og fra Abraham til Syndfloden, og fra Syndfloden til Enoch, og fra Enoch til Adam. Han har vaaget over den Familie og det Blod, eftersom det har cirkuleret fra sin Kilde indtil denne Mands Fødsel. Han var fra Evighed bestemt til at præsidere over denne sidste Huusholdning, ligesaa

vist, som Pharao var bestemt til at være en ugudelig Mand, og Jesus at være denne Verdens Frelser, eftersom han var den ældste Søn af Familien.

Abraham var forudbestemt til at være de Troendes Fader, det er, han blev bestemt til at komme her i en vis Tidsperiode, og naar han havde viist sig trofast mod sin Gud, og vilde modstaae Dyrkelsen af Afguder og træde dem under Fod i deres Konges Nærværelse, og indføre den sande Gudsdyrkelse, da skulde han faae Tilnavnet „de Troendes Fader." „Thi hvilke han forud kjendte, dem har han forud beskikket til at vorde dannede efter hans Søns Billede." (Rom. 8, 29.) Millioner af Aar forend denne Verden blev til vidste han, at Pharao vilde blive en ugudelig Mand. Han saae det; han forstod det; hans Gjerning laae udfoldet for ham, og han kunde see den fra Begyndelsen til Enden. Ja, saa prøvende, gjennemtrængende og udforskende er hans Øie og hans Kundskab, at selv ikke et af vore Hovedhaar falder til Jorden ubemærket af ham. Han var forudvidende om, hvad Joseph, der solgtes i Ægypten, vilde gjøre. Joseph var forudbestemt til at være en timelig Frelser for sin Faders Huus, og Josephs Sæd er bestemt til at være baade aandelige og timelige Frelsere for alt Israels Huus i de sidste Dage. Josephs Sæd har blandet sig med al Menneskens Sæd over hele Jorden. Det store Fleertal, som nu sidder foran mig, er Efterkommere af Joseph, der solgtes i Ægypten. Joseph Smith, junior, var forudbestemt til at komme gjennem Abrahams, Isaaks, Jacobs og Josephs Lænder og saa fremdeles gjennem Propheterne og Apostlerne, og saaledes kom han frem i de sidste Dage som en Saliggjørelsens Tjener, og holder Noglerne til Tidernes Fyldes sidste Huusholdning.

Hensigten med denne Verdens Skabelse er ene og alene for at ophøie Fornuftvæsenerne, som boe paa den, saa de kunne leve og forøges evindeligen. Vi ere ikke komne hid for at kives og trættes om denne Verdens Ting, men vi ere komne hid for at underkaste os den og forskjønne den. Enhver Mand og Qvinde bør dyrke sin Gud af sit ganske Hjerte. Lad os offre og tilbede til **ham**, som er Ophavet til vor Tilværelse. Gjør alt det Gode, I kunne, mod Eders Medskabninger. Vi ere Alle af eet Kjød. Gud har skabt alle Nationer, som boe paa den ganske Jordens Kreds, af eet Blod, baade de Sorte, de Hvide, de Kobberfarvede og Folk af alle Farver, Stikke og Religioner, — de ere alle udsprungne af den samme Rod. Alles Blod er af eet og det samme Element. Adam og Eva ere Forældre til Alle, hvad Kjødet angaaer, og jeg vil ei sige, at de ikke ogsaa ere vore Aanders Forældre.

I see nogle Racer af Menneskeslægten, som ere sorte, udannede, utækkelige, ubehagelige og med nedværdigende Vaner, vilde og tilsyneladende berøvede næsten alle de Velsignelser, der ere de øvrige Fornuftvæsener af Menneskeslægten tildeel. Den første Mand, der gjorde sig skyldig i den afskyelige Forbrydelse at myrde een af sine Brødre, vil være længere forbandet end nogen Anden af Adams Børn. Cain slog sin Broder ihjel. Cain kunde have bødet med Livet, men det vilde have forhindret Menneskeslægtens Formerelse i den Linie. Dette skulde ikke skee, og Herren satte et Mærke paa ham, hvilket bestaaer i en fladtrykt Næse og en sort Hud. Følg Menneskeslægten nedigjennem til efter Syndfloden, og I ville finde en anden Forbandelse (1 Mosebog 25) udtalt paa den samme Race, nemlig, at de skulde være „Tjeneres Tjenere," og det ville de være, indtil Forbandelsen bliver borttaget, og Abolitionisterne kunne ikke forhindre det, eller i mindste Maade forandre dette gud-

dommelige Lovbud. Hvorlænge skal denne Race være hjemfalden til den frygtelige Forbandelse, der hviler paa dem? Den vil hvile over dem, og de ville ikke faae Præstedømmet eller Deel i samme, førend alle andre Efterkommere af Adams Børn have opnaaet Forjættelserne og annammet Velsignelserne af Præstedømmet og dets Nøgler og Kræfter. Førend den Sidste af Adams øvrige Børn har naaet denne høie, uskatteerlige Stilling, kunne Cains Børn ikke annamme Præstedømmets første Ordinantser. De vare de Første, over hvem Forbandelsen udtaltes, og de ville være de Sidste, fra hvem Forbandelsen borttages. Naar de Øvrige af Adams Slægt komme frem og annamme deres Velsignelser, da vil Forbandelsen blive borttagen fra Cains Efterkommere, og de ville erholde Velsignelser i samme Forhold som de Andre.

Jeg har kun neppe begyndt mine Bemærkninger, og har fremstillet nogle faa Lærdomme for Eder, men det er allerede Tid at slutte. Den Anstrengelse, der udkræves for at tale i længere Tid, synes at angribe mig noget; jeg vil derfor slutte.

Jeg velsigner Eder Alle, forsaavidt som Eders Ønsker og Bestræbelser gaae ud paa at gjøre hvad Ret er, at ære Guds Navn og at prise hans Søn paa Jorden. Jeg velsigner Eder i Jesu Christi Navn. Amen!

Oldtidsminder i Utah.

(Fra „the Mountaineer.“)

I de sorte, vulkanske Klipper i Nærheden af Paragoonah i Iron County, Utah, og ligeledes i Klipperne tætved den vestlige Ende af Lille Saltsø, er der indhugget mange Hieroglypher. Af Udseende have de megen Lighed med Charaktererne paa de klokkeformede Plader, som for nogen Tid siden vare afbildede i Deseret News. Den nulevende Slægt af Indianerne har intet andet Kjendskab til dem, end Sagnet om at de have staaet der i mange Generationer.

Paa et Bjerg ikke langt fra Summit Creek, Iron County, findes Sporet af en Menneskefod indtrykt i den faste Steen. Indianerne berette, at da Gud engang i Tiden nedsteg fra Himmelen til Jorden, betraadte han først denne Klippe, og det er hans Fodspor.

I Paragoonah findes Levninger af en stor By, bestaaende af 127 store Høie. Ved Udgravning af een af disse i Aaret 1851 opdagedes Mure af Adobies, samt et Arnested, hvorpaa endnu Asken og Kullene laae, og hvis Sider endnu vare sorte af Sod. Hvede, Mais og Maisstilke fandtes ogsaa, men forkullede. At dømme efter Høienes Omfang, maae Bygningerne have været meget store.

Paa et Sted, kaldt Peters Leap i Washington County, er en stor Hule, hvori Indianerne sige, det spøger. Mange hundrede Vintre siden, fortælle de, leveredes et stort Slag mellem et hvidt og civiliseret Folk, der havde meget tilfælles med Mormonerne, og Indianerne, i hvilket de sidste bleve Seirherrer, og hele Landet i flere Miles Omkreds var bedækket med Liig. De sige, at de ofte kunne høre de Dødes sørgelige Jamren mellem Klipperne og Rifterne paa dette Sted.

Indianerne berette ligeledes, at der for meget lang Tid tilbage fandt en langvarig Krig Sted mellem Indianerne og et

Folk, der lignede Mormonerne deri, at de vare hvide og havde Huse, Avlsgaarde og Qvæg. I mange Aar fortsatte de Hvide Kampen, men maatte lidt efter lidt vige Pladsen for deres Fjender; de anførtes af en stor Kriger — en meget viis og standhaftig Mand. Tilsidst døde han og blev begravet i Nærheden af en Sø af sine dybt nedbøiede Kampfæller, der opreiste en stor Steendynge over hans Levninger. Efter hans Bortgang trak hans Venner sig modfaldne tilbage, og overlode deres Eiendomme og deres Hjem til Fjenden.

Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Uddrivelse fra Nauvoo.

En historisk Skildring af Oberst Thomas L. Kane, forelæst i det historiske Samfund i Pennsylvanien den 26de Marts 1850.

(Oversat fra Engelsk.)

(Fortsat fra Pag. 143.)

Dette Forlangende kunde neppe være kommet paa en mere ubeleilig Tid. De Unge og dem, man bedst kunde have undværet, vare dengang fraværende fra Hovedtroppen, enten med Pioneer-Compagnierne, der vare dragne forud, eller — fortiende deres Troesbekjendelse — havde begivet sig til de nordvestlige Settlementer for at søge Arbeide og skaffe sig Noget at leve af indtil den Tid, Emigrationen kunde finde Sted. Bataillionen maatte derfor recruteres af Familieforsørgere og Saadanne, hvis Nærværelse man meest trængte til.

Der var ogsaa Nogle, der ikke kunde tænke paa denne Opfordring, uden deres Følelser oprørtes. De vare to Gange blevne overtalte af Stats-Authoriteterne i Illinois og Missouri til at overlevere deres Vaaben ved at appellere til deres patriotiske Følelser, hvorpaa de vare blevne overladte til deres Fjenders Ondskab. Og nu bleve de midt i Indianernes Land opfordrede til at lade over 500 af deres bedste Mænd begive sig paa en Feltmarsch paa Tusinder af Mile til Californien, uden noget Haab om at vende tilbage, førend efter hiint Lands Erobring. Kunde de vel betragte et saadant Foretagende med gunstige Øine?

Men Fædrelandskjærligheden seirede. Unionen havde aldrig forurettet dem. „I skal faae Eders Batallion strax, selv om den skal bestaae af lutter Ældster," sagde Een, som selv var en præsiderende Ældste. En stor Folkeforsamling mødte i Raad, nogle offentlige Taler holdtes i de længst bortliggende Leire, et amerikansk Flag, som droges ud af Pakhuset, hvori de havde opstablet deres frelste Eiendele, blev heiset paa Toppen af et Mastetræ, og — inden tre Dage vare Tropperne indførte, mønstrede, organiserede og marschfærdige.

Der lagdes ingen overdreven Følsomhed for Dagen, da de toge Farvel. Eftermiddagen forud bestemtes til et Afskedsbal, og en muntrere Dands har jeg aldrig seet, uagtet Selskabet ei nød Forfriskninger og deres Balsal var af det meest ukunstlede Slags. Det var Skik og Brug hos dem, at naar de større Leire hvilede nogle Dage

sammen, lavede de store Løvhytter eller Boweries, som de kaldte dem, af Pæle, Riis og Vidier, hvori de holdt deres Gudsdyrkelses-Forsamlinger og Conferencer. I een af disse, hvor Jorden var trampet haard og fast, var nu Mormonerne forsamlede til Munterhed og Glæde.

Om Noget antydede, at Mormonerne havde kjendt bedre Dage, var det Qvindernes Udseende ved denne Leilighed. For deres Flugt havde de solgt deres Uhre og Smykker for at forskaffe rede Penge; af denne Aarsag saaes ingen Ørenringe, Fingerringe, Halskjæder eller Broscher, og selv Mændenes Uhrlommer vare tomme. Uagtet de vare blottede for saadanne Prydelser, manglede deres Klædedragt ikke Noget, der var ønskeligt og passende for anstændige Qvinder. De net stoppede hvide Strømper og det rene, klare Skjørt, den kunstfærdigt stivede Krave og den rigtignok lidt falmede Sirts eller Ginghams Kjole, der sad som støbt om dens smukke Eierindes Liv, vidnede om en Fattigdom, der havde seet bedre Dage.

Blandt dette Selskab befandt sig desuden saamange af Kirkens Ældster, man havde kunnet faae Bud til, indbefattende næsten alle Kirkens Authoriteter, tilligemed deres Hustruer og Børn. Disse, som vare de alvorligste og meest bebyrdede, syntes at gjøre sig Umage for at være de første til at bortkaste alle sørgelige Tanker. Deres Ledelse af en stor dobbelt Cotillon var Signalet til Festens Begyndelse; og fra tidligt om Eftermiddagen til efter Solen havde skjult sig bag Omahas Høie fortsattes Dandsen. Da paabødes Taushed, hvorpaa en ung Dame med en øvet Mezzo Sopran Stemme gav, ledsaget af Qvartet-Accompagnement, en lille Sang, som jeg efter flere forgjæves Bestræbelser ikke siden har kunnet erholde Noderne til, men hvis Text begyndte med:

„Ved Babylons Floder vi grædende sad,
Thi Taarerne randt, naar vi tænkte paa Zion."

Da Sangen var tilende, stod Nogle i Fare for at blive overvældet af deres Følelser, thi Sangen havde lokket Taarer i Fleres Øine; men afbrydende Tausheden med sin klangfulde Røst fremtraadte een af de Ældste og nedbad Himmelens Velsignelse over Alle, som med Reenhed af Hjertet og i Broderskabs Aand havde deeltaget i deres Sammenkomst, hvorefter Alle adspredtes, søgende Ly for den faldende Dug. Alle gik med Undtagelse af nogle stolte Indianere, som med sine skarlagenfarvede Tæpper og Fjædergamascher havde dannet Forgrundsfigurer i Dandsecirklerne, og som tabte sig i Forundring over de besynderlige Dandse. De tøvede til det Sidste, som vare de uvillige til at søge deres usle Hjem.

Endskjøndt jeg godt kjendte Mormonernes særdeles Forkjærlighed for Musik, blev jeg høiligen forbauset ved at see deres Orchesters Antal ved denne Leilighed og ved at høre deres gode Udførelse. Men Aarsagen var, at en veltalende Mormon-Missionair havde omvendt flere Medlemmer af et Musikcorps i en By i England, og at disse havde taget sine Trompeter, Basuner, Trommer, Hoboer, osv. og fulgt ham til Amerika.

Da Flygtningerne fra Nauvoo skyndte sig at blive af med deres Indbo, Juveler og andre af deres Eiendele, der havde noget Værd, faldt den Tanke dem aldrig ind at give Slip paa dette Yndlingscorps' Instrumenter, og da Batallionen var indskreven, fik flere af Tonekunstnerne gode Tilbud for at følge med dem, hvilke de dog alle afslog. De fulgte Tabernaklets Leir. De havde spillet ved Afskeds-Gudstjenesten i Nauvoo Templet; deres Kald nu var at lede de uhyre Chor og Søndags-

sangen. Nogle af deres Blæseinstrumenter vare usædvanligt fuldtonige og rene, og kunde i hiin rene, klare Luft høres i betydelig Afstand. Det var af den besynderligste Virkning at lytte til deres tiltalende Musik, der vibrerede over dette ubeboede Land. Det kunde hænde sig, naar man søgte efter et Vadested over den store Plat Fod, den uhyggeligste af alle vilde Floder, at man mellem hine fjerne Sandbanker overraskedes ved at høre de første svage Toner af en Melodi, som et let Vindpust førte med sig, hvorefter den tiltagende Luftning, der drev en lille Sky af fiin Flyvesand foran sig, vilde bringe et bekjendt Thema af Henry Proch eller Mendelsohn til det lyttende Øre. Mendelsohn-Bartholdy hist henne paa Indianernes Enemærker!

Da Bataillionen var afmarscheret, satte Leiren sig atter i Bevægelse. Teltene, som havde bedækket Høiene, nedtoges det ene efter det andet, og Beboerne af dem med deres Vogne og Qvæg skyndte sig at komme over Floden med en Færge, der ved deres Anstrengelser var i fuld Virksomhed Nat og Dag. Lidt borte paa Landingspladsen inddeelte de sig i Compagnier og beredte sig til deres lange og møisommelige Reise. Det var en langt alvorligere Sag at sætte over Bjergene dengang end nu, da Folkets Torst efter Californiens Guld har lagt en fast tiltrampet Vei mellem dem og Maalet for deres Ønsker.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marts.

Meget er allerede bleven skrevet og talt om „Tidernes Fyldes store Huusholdning," men desuagtet er Verden indhyllet i den dybeste Uvidenhed desangaaende og har ingen bestemte eller klare Begreber om hvad der menes med dette Udtryk. Vi ville her i Korthed omhandle dette store Emne.

Ved en Huusholdning eller Uddeling i bibelsk Betydning forstaaes, at Himlene aabnes for Menneskenes Børn, at Guds Præstedømme skjenkes dem og at Christi Kirke opbygges paa Jorden til Frelse og Saliggjørelse for Alle, der ville adlyde Evangeliet. Der har fundet mange saadanne Uddelinger Sted paa Jorden, som f. Ex. een aabnedes ved Adam, een ved Enoch, een ved Noah, een ved Jareds Broder, da han og hans Venner førtes fra Babels Taarn til Amerika, een ved Abraham, een ved Jacob, de tolv Patriarkers Fader, een ved Moses, een ved Lehi, da han med sin Familie drog fra Jerusalem til Amerika, og een ved Jesum Christum. Men tiltrods for alle disse Forsøg af Herren paa at frelse Menneskene og bringe dem tilbage til sig, have de ikke kunnet føre til det forønskede Resultat paa Grund af Menneskenes stedse tiltagende Ondskab og Syndighed, hvilke aabenbart langt hellere foretrække at vandre i Mørket, end i Lyset. Saaledes saae Apostlerne i Christi Dage grant, at deres Arbeide tilsyneladende vilde være forgjeves. De saae, at de faa Menigheder, de havde været Redskaber i den Almægtiges Haand til at oprette, kort efter deres Hedengang vilde blive overvundne af Mørket, adsplittes, hentørres og døe; men dette forhindrede dem ikke i mindste Maade fra at arbeide ufortrødent for at holde Liv og Varme i dem saalænge som muligt. Nogle faa Aar længere hen i Tiden, og Apostlerne

vare udryddede, Præstedømmet gaaet tilbage til Guds Throne og Menneskene overladte til at famle sig deres Vei frem i Frafaldets uigjennemtrængelige Mørke.

Alt dette vare Apostlerne forudvidende om, men i al deres Trængsel saae de hen til en fjern Dag, da Gud atter skulde oprette en Huusholdning — den sidste, den meest omfattende af alle, da han skulde samle Alt under eet Hoved i Christo, nemlig „Tidernes Fyldes Huusholdning." Den benævnes saaledes, fordi en Fylde af al Sandhed vil blive aabenbaret i den, og som Redskab til at aabne denne Uddeling havde han fra Evighed af udkaaret Joseph Smith, i Lighed med Jeremias, om hvem Herren siger: „Før jeg dannede Dig i Moders Liv, kjendte jeg Dig, og før Du udkom af Moderen, helligede jeg Dig, og beskikkede Dig til at være en Prophet for Folkene." (Jer. 1, 5.)

Joseph var, hvad vi Alle vide, fuldkommen ulærd, og kjendte ligesaa lidt til Frelsens og Saliggjørelsens Plan; men han besad et ydmygt Sind og en ædel Aand, og bøiede sig i Ærefrygt for Gud, der havde kaldet ham i hans Ungdom, og som lærte ham Linie efter Linie, Bud efter Bud, og dannede ham efter sin Villie, indtil han kunde fremtræde med Magt og Myndighed, som den Elias, der skulde komme, der skulde vende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes til Fædrenes for at Jorden kunde blive befriet for nok en Forbandelse. (Mal. 4, 5.) Ved ham bragtes atter Lyset til Jorden, ved ham opreistes atter Sandhedens Banner, om hvilket Oprigtige af alle Nationer under Himmelens Bue samle sig, hvilke Herren vil danne til et for sig velbehageligt Eiendomsfolk. Ikke blot Sandhed fra Himmelen bragte han Menneskenes Børn, men Sandhed skulde ogsaa „opvoxe af Jorden," (Ps. 85, 12.) og denne Oldtidens Propheti opfyldtes derved, at han bragte Mormons Bog frem for Lyset for den forbausede Verdens Øine. Hvad er Mormons Bog? En Optegnelse af Israels Børns Begivenheder i Amerika, efter deres Udvandring fra Asien ifølge Guds Befaling, hvilket vi ovenfor korteligen berørte, samt endeel Prophetier og Lærdomspunkter, nedskrevne af deres Propheter, altsaa et fuldkomment Sidestykke til Bibelen, der er en Optegnelse om Israels Børns Begivenheder i Asien. Disse to Optegnelser omtale Propheten Ezechiel skulde i de sidste Dage forenes og aldrig mere adskilles (see 37, 15—28.) Saasnart skee kan, drage de Hellige som lydige Børn mod deres himmelske Fader ud af Babylon, for ikke atter at overvindes af den derværende Synd og Ugudelighed, begive sig hjem til det Sted, Herren har udseet til dem som et sikkert Tilflugtssted, hvor de i uforstyrret Ro kunne opbygge Templer for Gud og udføre andre Ting, henhørende til deres egen saavel som til deres hedengangne Familiers og Venners Frelse. Efterat Propheten Joseph havde grundfæstet Værket her paa Jorden, beseglede han Vidnesbyrdet med sit ædle Blod, og gik derpaa hen i Aandernes Verden, ligesom Christus efter sin Korsfæstelse, for at aabne Evangeliets Døre for dem, der ei havde havt Leilighed at høre Frelsens Budskab i Kjødet; thi Evangeliet skulde tilbydes al Skabningen. For dem, som der annamme Evangeliet, vil der med Tiden blive udført hellige Ordinantser i Guds Templer her paa Jorden, hvorved de afbrudte Slægtled atter ville vorde gjenforenede, og paa denne Maade ville Fædrenes og Børnenes Hjerter gjensidig vendes til hverandre og sammenbindes med uopløselige Baand; thi Fædrene kunne ikke fuldkommes uden os og vi ikke uden dem. Eftersom dette Værk udvikles og de Hellige forfremmes i det Gode og afkaste Syndens Aag, ville

de Gjenstridige, de Ulydige af denne Klodes Beboere hjemfalde til Herrens grumme Vrede; de ville tilsidst vorde aldeles udryddede, og den rensede og helliggjorte Jord vil med alle sine Rigdomme vorde given til de Hellige og Gud vil selv tage Ophold blandt sine Børn og glæde dem med sin Nærværelse.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 152.)

Omvendelse.

Bibelen. Luc. 13, 3. „Dersom I ikke omvende Eder, skulle I Alle ligeledes omkomme."

Es. 55, 7. „Lad den Ugudelige forlade sin Vei, og hver, som gjør Uret, sine Tanker, og omvende sig til Herren."

Ez. 18, 30. „Omvender Eder og forlader alle Eders Overtrædelser, saa skal Misgjerning ikke være Eder til et Stød."

31 V. „Kaster fra Eder alle Eders Overtrædelser, med hvilke I have overtraadt, og gjører Eder et nyt Hjerte og en ny Aand; thi hvorfor ville I døe, Israels Huus?"

32 V. „Thi jeg haver ikke Behagelighed i hans Død, som døer, siger den Herre, Herre; derfor lader Eder omvende, saa skulle I leve."

Jer. 18, 7. 8. „I et Øieblik kan jeg tale imod et Folk og imod et Rige, til at oprykke, og til at nedbryde, og til at fordærve; men dersom det samme Folk omvender sig fra sin Ondskab, imod hvilket jeg haver talet, da skal mig angre det Onde, som jeg tænkte at gjøre ved det."

Joel. 2, 12. 13. „Vender om til mig af Eders ganske Hjerte og sønderriver Eders Hjerte og ikke Eders Klæder."

Matth. 3, 2; 4, 17. „Omvender Eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær."

Matth. 11, 20—23; Luc. 10, 13. Jesus raabte Vee over Chorazin, Bethsaida og Capernaum fordi de ikke omvendte sig.

Marc. 1, 15. „Omvender Eder og troer Evangeliet."

Marc. 2, 17; Luc. 5, 32. „Jeg er ikke kommen for at kalde Retfærdige, men Syndere til Omvendelse."

Marc. 6, 12. „Og de gik ud og prædikede, at man skulde omvende sig."

Luc. 3, 8; Ap. Gj. 26, 20. „Bærer Omvendelsens værdige Frugter."

Luc. 11, 32. „De Mænd af Ninive skulle opstaae ved Dommen imod denne Slægt og fordømme den; thi de omvendte sig ved Jonæ Prædiken."

Luc. 15, 7. „Jeg siger Eder, saaledes skal der være Glæde i Himmelen over een Synder, som omvender sig, mere end over ni og halvfemsindstyve Retfærdige, hvilke ikke have Omvendelse behov."

Luc. 17, 3. 4. „Dersom din Broder omvender sig, da tilgiv ham.

Ap. Gj. 3, 19. „Derfor fatter et andet Sind, og vender om, at Eders Synder maae være udslettede."

Ap. Gj. 8, 22. „Omvend Dig derfor fra denne din Ondskab."

Ap. Gj. 11, 18. „De lovede Gud og sagde: saa haver Gud og givet Hedningerne Omvendelse til Livet."

Ap. Gj. 17, 30. „Gud byder alle Mennesker allevegne at omvende sig."

Rom. 2, 4. „Guds Godhed leder Dig til Omvendelse."

2 Cor. 7, 10. „Bedrøvelsen efter Gud virker Omvendelse til Salighed."

Ebr. 6, 1. „Omvendelse fra døde Gjerninger."

2 Petr. 3, 9. „Herren vil ikke at Nogen skal fortabes, men at Alle skulle komme til Omvendelse."

Aab. 2, 22. „See, jeg kaster hende paa Leiet og hendes Bolere i stor Trængsel, dersom de ikke omvende sig fra deres Gjerninger."

Aab. 3, 19. „Vær derfor nidkjær og omvend Dig."

Mormons Bog. (Side 249.) Alma 9, 5. „Men Gud kaldte Menneskene i sin Søns Navn, (og dette var den Plan til Forløsning, som blev lagt) sigende: Dersom I ville omvende Eder, og ei forhærde Eders Hjerter, da vil jeg have Barmhjertighed med Eder, formedelst min eenbaarne Søn; hvo, som derfor omvender sig, og ei forhærder sit Hjerte, han skal have Ret til Barmhjertighed, formedelst min eenbaarne Søn, til Forladelse for sine Synder; og han skal indgaae til min Hvile. Og hvo, som vilde forhærde sit Hjerte og gjøre Uret, see, jeg sværger i min Vrede, at han skal ikke indgaae til min Hvile."

Alma 16, 28. (Side 309.) „At de maae troe til Omvendelse. Og saaledes kan Naaden fyldestgjøre Retfærdighedens Fordringer, og omringer dem med Tryghedes Arme, medens den, der ikke øver sig i Tro til Omvendelse, er udsat for den ganske Lovs retfærdige Fordringer; altsaa er den store og evige Igjenløsningsplan ikkun for den, der har Tro til Omvendelse."

Alma 19, 10. 11. (Side 327.) „Der var en Tid, skjenket Menneskene til at omvende sig i, ja en Prøvelsestid, en Tid til at omvende sig i og tjene Gud. Thi see, dersom Adam havde udrakt sin Haand strax og taget af Livsens Træ, vilde han have levet evindeligen, i Overeensstemmelse med Guds Ord, og ingen Mellemtid have havt til Omvendelse; og ligeledes vilde Guds Ord have været ugyldigt og den store Plan til Frelse vilde være bleven tilintetgjort.

Hvorfor Igjenløsningsplanen ikke kunde blive tilveiebragt, overeensstemmende med Retfærdigheden, uden paa det Vilkaar, at Menneskene omvende sig i denne Prøvelses-Tilstand, ja, i denne Forberedelses-Tilstand; thi uden disse Vilkaar kunde Barmhjertigheden ikke virke, uden at kuldkaste Retfærdigheden. Og Retfærdigheden kunde ei kuldkastes; hvis saa var, da vilde Gud ophøre at være Gud."

1 Nephi 3, 45. (Side 27.) „Dersom Hedningerne omvende sig, da skal det blive godt med dem; og hvo, som ikke omvender sig maa omkomme."

2 Nephi 13, 2—4. (Side 112.) „Og Faderen sagde: Omvender Eder, omvender Eder, og bliver døbte i min elskelige Søns Navn. Thi Porten, gjennem hvilken I skulle gaae ind, er Omvendelse og Daab med Vand."

Mosias 8, 9. (Side 182.) „Burde I ikke skjælve og omvende Eder fra Eders Synder og ihukomme, at alene i og ved Christum kunne I vorde salige?"

Alma 12, 4. (Side 261.) „Ikke desmindre vare Herrens Forjættelser udstrakte til dem paa det Vilkaar, at de omvendte sig."

Alma 12, 22. (Side 270.) „Herrens Arm er udrakt til alle Folk, som ville omvende sig og troe paa hans Navn."

Alma 13, 8. (Side 276.) „Dersom Du vil omvende Dig fra alle dine Synder, da skal Du annamme det Haab, som Du ønsker."

Alma 17, 3. (Side 315.) „Jeg har arbeidet uden Ophør for at bringe Sjæle til Omvendelse."

Alma 17, 9. (Side 318.) „Dersom de ei omvende sig, vil jeg udrydde dem af Jorden."

Helaman 2, 15. (Side 406.) „Og ham er given Magt fra Faderen til at gjenløse dem fra deres Synder, formedelst Omvendelse; derfor har han sendt sine Engle, for at kundgjøre Vilkaarene for den Omvendelse, der fører til Gjenløserens Kraft, til Sjælenes Frelse."

Helaman 4, 3. 4. (Side 423.) Nephiterne omvendte sig og Herren bortvendte sin Vrede fra dem.

Helaman 4, 9. (Side 427.) „Salige ere de, der ville omvende sig og lytte til Herrens, deres Guds Røst; thi disse ere de, der skulle vorde salige."

Nephi 2, 10. (Side 448.) „Og det var paa Grund af deres Omvendelse og deres Ydmyghed, at de vare blevne reddede fra evig Undergang."

Nephi 4, 10. (Side 459.) „Hvor ofte vil jeg ikke samle Eder, dersom I ville omvende Eder; men hvis ikke, o Israels Huus, da skulle Eders Boliger vorde øde indtil den Tid kommer, da Pagten med Eders Fædre skal vorde opfyldt."

Nephi 7, 4; 9, 11; 10, 1. 2. (Siderne 472, 483, 485.) „Dersom Hedningerne ville omvende sig, da skulle de blive regnede iblandt mit Folk, og hjælpe dem at bygge det nye Jerusalem."

Nephi 9, 8. 9. 12; Mormon 2, 6. (Siderne 480, 484 og 511.) „Vee Hedningerne, hvis de ikke omvende sig, thi en Levning af Jacobs Huus skal være iblandt dem som en Løve blandt Dyrene i Skoven, som en ung Løve blandt Faarehjorden, hvilken, naar den gaaer over, da nedtræder og river den, og der er Ingen, som redder."

Nephi 12, 4; Ether 1, 12; Moroni 7, 3. (Siderne 492, 529 og 560.) „Omvender Eder, alle Jordens Ender; thi Ingen kan indgaae til hans Hvile uden ved Tro og Omvendelse."

Mormon 1, 4. (Side 504. „Deres Sørgen var ei til Omvendelse." 1, 7: „Omvender Eder og kommer til mig, og I skulle blive sparede." 1, 9: „Fordi dette Folk ikke omvender sig, efter at jeg havde befriet dem, see, derfor skulle de vorde udryddede af Jorden."

Moroni 6, 1. (Side 557.) „Ingen bleve døbte uden de oprigtigen angrede alle deres Synder; og dersom de ikke omvendte sig, bleve deres Navne udslettede, og de bleve ikke regnede blandt Christi Folk."

(Fortsættes.)

Josephs Smiths Levnetsløb.

Septbr. 1838. (Fortsat fra Side 158.)

Mandagen den 24de. Leiren blev kaldt sammen, og Raadet underrettede dem om deres knappe Midler, og sagde, at de havde været forsømmelige i at hellige deres Midler og Gods efter den givne Regel; at Raadet havde laant store Summer, som de indestode for, og at de vare udsatte for Fængsel i Tilfælde af de ikke kunde indfrie

deres Forpligtelser, og forventede, at Brødrene vilde betale, da disse Summer vare udgivne til Gavn for Leiren. De bleve opfordrede til at bringe deres Gods frem, hvilket de gjorde, hvorpaa Eldsterne B. Wilber og D. Carter toge afsted med Commissairens Vogn for at sælge det.

Leiren reiste videre, og passerede gjennem Madisonville, (hvor de bleve opvartede med alle Slags skrækkelige Historier om „Mormonerne," Krig, osv.) opslog sine Telte paa Vestsiden af den nordlige Arm af Salt Floden, paa den samme Leirplads, som Eldste John E. Page forlod i Løverdags med sin Canada-Leir. Brødrene bleve underrrettede om, at Gouverneuren var lige forud med en Militairstyrke for at standse dem, hvilket de ikke toge nogen Notits af.

Jeg var hjemme til Kl. 8½ om Morgenen, hvorpaa jeg red ud og kom først tilbage omtrent Kl. 5 om Eftermiddagen.

Gouverneuren, som havde hørt, at Fred atter var bleven bragt tilveie i Davies og Caldwell, befalede Generalerne Clark, Crowther, Lewis og Bolton at lade deres Tropper takke af. Ordren var dateret Jonesborough.

Tirsdagen den 25de. General Parks skrev til Gouverneuren fra Mill Port, at han havde været i den øvre Deel af Davies County og hjulpet Constabelen at bringe Overtrædere for Retten, og at Genenralmajoren med Tropperne fra Ray og Clay (med Undtagelse af to Compagnier fra Ray under hans Commando) vare den 18de dennes blevne aftakkede. I sin Skrivelse siger General Parks:

„Hvad end Mormonernes Hensigt har været før vi kom hertil, have de siden vor Ankomst ikke viist nogen Tilbøielighed til at imodstaae Lovene, eller noget fjendligt Sindelag. Der har herskFet saa megen Fordom og Overdrivelse betræffende denne Sag, at jeg fandt Tingene aldeles forskjellige fra hvad jeg havde ventet. Da vi ankom hertil, fandt vi en stor Skare Mænd fra de tilstødende Countier, bevæbnet og paa aaben Mark, i den Hensigt, efter hvad jeg erfarede, at hjælpe Folket i dette County mod Mormonerne, uden at være opfordrede dertil af de retmæssige Authoriteter.

Efterskr. — Siden jeg skrev ovenstaaende, har jeg modtaget Underretning om, at hvis Committeen ikke kan enes, er det Mændene fra Davies Countys Beslutning, at drive Mormonerne ud med Krudt og Bly."

Samme Dag skrev General Parks til General Atchison som følger:

„Jeg er glad ved at kunne melde Dem, at den store Ophidselse, som har fundet Sted mellem Partierne, for en stor Deel har lagt sig, og jeg har derfor ingen Anledning havt til at gribe til Magten for at understøtte Constablerne. Imorgen vil en Committee fra Davies County have en Sammenkomst med en Committee af Mormonerne i Adam-ondi-Ahman for at foreslaae dem at kjøbe eller sælge, og jeg agter at overvære deres Møde."

Pøbel-Committeen samledes med en Committee af Brødrene, og Brødrene forpligtede sig til at kjøbe alle deres Marker og Eiendele, som ønskede at sælge og forlade Davies County.

Femten eller tyve af „Mormonerne" ere indkaldte til Forhør Løverdagen den 29de dennes i Gallatin, og Lyman Wight har indestaaet mig for, at de ville møde.

Jeg var hjemme til Kl. 8, og da reed jeg ud. Vendte tilbage Kl. 11 om Formiddagen og var hjemme Resten af Dagen.

Leiren passerede gjennem Huntsville i Randolphs County, der er beskikket til at være een af Zions Stave, og er tillige det Sted, hvor den gamle Stad Manti

engang laae. De opsloge deres Telte ved Dark Creek, Salt Licks. 17 Mile. Der var indløben Efterretning til Leiren om, at 110 Mand fra Randolph havde ladet sig stille som Frivillige og vare afgaaede til Far West for at bilægge de stedfindende Tvistigheder.

Onsdagen den 26de. Denne Morgen foreslog Ældste James Foster, een af Raadsmedlemmerne, Raadet at standse og opløse Leiren, paa Grund af de herskende Omstændigheder, den store Ophidselse, og at saa Mange droge vestover, og det ovenikjøbet i saa store Flokke; og han ansaae det for klogest at søge Arbeide og sørge for deres Familier indtil Udestaaelserne vare bilagte, eller til de hørte Noget fra Far West.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Ifølge et Telegram fra Shanghae af 31te December belave Chineserne sig for Alvor paa Krigen. Peihomundingen og Peking blive stærkt befæstede, og 100,000 tartariske Soldater staae beredte ved Peiho til at modtage de europæiske Barbarer.

Fra St. Petersborg skrives, at man i den sidste Tid bemærker en stor Virksomhed i Krigs- og Marineministerierne, for, som det hedder, at være forberedt paa den Storm, der svæver i den europæiske Luftning.

I Søderhamn i Sverrig har en Ildebrand ifølge den officielle Rapport gjort 90 Familier, bestaaende af omtrent 200 Personer, huusvilde.

Fra alle Kanter i Norge berettes om den umaadelige Mængde Snee, der er falden. I Laurvig laae Sneen i Gaderne halvt op paa Vinduerne; Jernbanetogene ere blevne standsede; siden 1837 har man ikke seet en slig Sneemasse, og der klages meget over, at Ulvene hjemsøge Bygderne. — Ligeledes meldes, at Sildestimerne i Fjorden om Skogn, Værdalen og Inderøen iaar ere saa talrige, at Silden kan øses op med Øsekar, og at man stundom har ondt ved at roe igjennem Stimerne.

I Holsteen har et betydeligt Digebrud fundet Sted paa den kostbare og meget udsatte Digestrækning ved Eiderlinien, som bærer Navnet Stackrethsbuckt; en stor Deel af samme er sunken i Eideren og Resten befrygtes at ville følge efter.

I Savoyen har tildraget sig et geologisk Phænomen. Mellem Bjergene, ovenfor Thonon, sank en Deel af Jordbunden, i hvis Sted der opstod en Sø. De med Jordstrækningen sunkne, meget høie Kastanietræer vare forsvundne, og istedetfor samme kom der Træstumper op paa Overfladen, hvilke maae have ligget meget længe under Vandet og være komne fra en anden Egn, da den Træsort, hvortil de høre, ikke er bekjendt dertillands.

Fra Piemont lyde Efterretningerne ogsaa meget krigerske; i Arsenalet hersker der stor Virksomhed, 5,000 Heste og Muuldyr ere forskrevne fra Udlandet, Batteriernes Antal skal forøges til 40 (man venter 800 Kanoner fra Sverrig), og Bersaglierierne skulle formeres med 4 Batallioner.

Ifølge Efterretninger fra Wien af 8de Febr. er det Venetianske, Mantua og Triest erklæret i Beleiringstilstand fra den 15de Febr.

Ministeriet i Neapel staaer paa svage Fødder. En revolutionair Bevægelse er udbrudt i Acerra i Nærheden af Neapel; Tropper ere sendte derhen, og Byen er erklæret i Beleiringstilstand. — Arrestationerne paa Sicilien vedvare. Det hedder, at nogle politiske Anklagede ere døde under Torturen. En Proklamation opfordrer til almindelig Opstand, udtaler det Haab, at Neapel vil følge Exemplet, og slutter med de Ord: Leve Italien! leve Kongen af Sardinien!

Dronningen af Spanien er pr. Telegraph bleven gratuleret af den franske Keiser i Anledning af Tetuans Indtagelse. Marokkanerne skulle aldeles have tabt Modet, og deres Hær er opløst efter Slaget den 4de Februar. Paa den første Opfordring til Overgivelse aabnede Tetuan sine Porte og sendte en Deputation til Leiren for at bede om Naade. Indvaanerne modtoge Spanierne med aabne Arme; thi Maurerne havde paa ægte østerlandsk Viis plyndret og myrdet, inden de forlode Staden. I Madrid er Jublen ubeskrivelig.

I Frankrig er der bleven foreslaaet Anlæggelsen af en elektrisk Telegraph over Land til Amerika. Man mener at kunne benytte de nuværende Linier fra London til Dresden, hvorefter man vilde trække Traaden gjennem Rusland over Moskau og Kasan, derefter over Ural Bjergene til Jakutsk og videre til Beringsstrædet, over dette, gjennem russisk Amerika til Canada og de Forenede Stater.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
M. Andersen, Bornholm	15	"	"
G. Ohlson, Stockholm	10	"	"
N. Berndtson, Gotheborg	3	"	"
P. C. Rønnow, Fyen	33	5	11
Summa	61	5	11

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 12. *Den 15. Marts. 1860.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Sammenligning mellem Beviserne for Bibelen og Mormons Bog.

Tale af Ældste Orson Pratt, holdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 2den Januar 1859.

(Fra „The Deseret News.“)

Jeg vil begynde mit Foredrag med at læse de tre Vidners Vidnesbyrd om Mormons Bog.

(Taleren læser her det anførte Vidnesbyrd.)

Jeg vil ligeledes læse de otte Vidners Vidnesbyrd.

(Taleren læser ogsaa dette.)

Søskende og Venner! Jeg fremtræder for Eder idag første Gang efter flere Maaneders Forløb, og er fuld af Taknemmelighed mod vor himmelske Fader for hans Naade og Miskundhed mod os som et Folk, at vi atter formedelst hans vise Styrelse kunne samles her i Tabernaklet i den Hensigt at forrette vor offentlige Gudsdyrkelse.

Enten jeg skal tale meget eller lidt, er det mit oprigtige Ønske at blive veiledet af Guds Aand. Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev grundlagt paa Jorden i Aaret 1830. Havde det ikke været for Mormons Bog, som jeg her holder i min Haand, vilde en saadan Kirke ikke have havt sin Tilværelse. Efter al Sandsynlighed havde der ikke nu været anlagt Settlementer i dette Territorium, der havde ingen Stæder været her til Prydelse for disse sørgelige Vildnisser, ingen Tabernakler vilde været opførte til Gudsdyrkelse, og ingen Forsamlinger været nærværende for at høre Livsens Ord. Disse vidtstrakte Ørkeners Taushed vilde kun være bleven afbrudt ved de vilde Dyrs Skrig eller ved den rovgjerrige Indianers endnu uhyggeligere Krigshyl. Men denne forunderlige Bog har fremkaldt en stor Forandring, og disse golde Egne „fryde sig nu og blomstre som en Rose.“ Denne Bog paastaaes at være bragt frem som en guddommelig Aabenbaring.

Dersom den er falsk, som saa mange af vore Modstandere sige, da er denne Kirke ogsaa falsk og vor Tro og vort Haab er forgjæves. Er derimod Mormons Bog en guddommelig Aabenbaring, saaledes

som Vidnerne have bevidnet, — dersom Gud virkeligen har bragt for Lyset det amerikanske Continents Oldtidshistorie, og Skrifterne efter de gamle Propheter og Apostler, som engang levede paa dette Land, — dersom han har gjort dette, og har gjenoprettet sin Kirke og sit Rige paa Jorden, da ville vore Modstandere, der forbande denne Bog, befinde sig under Fordømmelsen. Hvis denne Bog er af Gud, maa den have tilstrækkelige Beviser, der kunne overbevise alle fornuftige Mennesker om, at den er en guddommelig Aabenbaring. Er den bleven oversat ved Guds Gave og Kraft formedelst Urim og Thummim, og har der været sendt Engle fra Himmelen for at bære Vidnesbyrd om Sandheden, da er det Noget, som vedkommer alle Jordens Beboere og Enhver er interesseret deri.

Det er ikke blot disse faa Individer, som ere samlede indenfor dette Tabernakels Mure, som ere interesserede i dens Sandheder; det er ikke blot de faa Individer, der beboe dette Territorium, og de faa Hellige, der ere adspredte over hele Verden, hvem den vedkommer; men alle Jordens Nationer uden Undtagelse — deres Keisere, Konger og Mægtige, deres Præsidenter, Regenter og Herskere, deres Paver, Erkebiskopper og Biskopper, deres Lærde og Ulærde af alle Religionssamfund, enten de ere Jøder, Muhamedanere, Hedninger eller Christne — Alle ere lige interesserede i den, hvis den er hvad den siger sig at være.

Hvis Herren vil staae mig bi og styrke mig med sin Aand, hvilket jeg troer han vil, formedelst Eders Bønner, vil jeg søge at fremsætte nogle faa Beviser for Mormons Bogs guddommelige Troværdighed.

Jeg skal sammenligne disse Beviser med Beviserne for Bibelens guddommelige Troværdighed. Hvis disse to Bøger stadfæstes ved lige stærke Beviser, da kan man fordre, at Alle skulle have lige saa stor Tro paa den ene som paa den anden. Men dersom Mormons Bog ikke hviler paa ligesaa sikker en Grundvold som Bibelen, da vilde man have Lidt til Grund for dens Forkastelse.

Først vil jeg anføre, hvilke Beviser den nulevende Slægt har for at troe, at de forskjellige Bøger, som indeholdes i det Gamle og Nye Testamente, ere af guddommelig Oprindelse. Det maa haves i Erindring, at Bibelen blev oversat efter Manuscripter for 247 Aar siden af Kong Jacobs Oversættere. Manuscripterne, hvorefter Bibelen oversattes, existere nu ikke længere. Indtil Aaret 1749 vare de opbevarede i et spansk Universitet i Staden Alcala de Henarez, fordum kaldet Complutum. Bibliothekaren solgte dem til en Toryo, der handlede med Fyrværkerisager, som Material til Raketter. Som Beviis herfor see Marsh's Michælis 2det Binds 1ste Deel, Side 441.

De ældste Manuscripter til nogen af det Gamle Testamentes Bøger, som nu findes, datere sig fra det tolvte Aarhundrede efter den christne Tidsregning. I kunne finde Beviis herfor i Encyclopædia Britannica 8de Udgave, 4de Bind, Side 695, hvilken Række nu udgives i Edinburgh, Skotland. Dette berømte Værk siger: „Det Gamle Testamentes hellige Bøger ere komne ned til vor Tid i Manuscripter, af hvilke det ældste daterer sig fra det tolvte Aarhundrede. Ingen Kundskab haves om Textens Historie før nævnte Tidsperiode, siden Jødernes Tilbagekomst fra deres Fangenskab." Det antages af de Lærde, at alle det Gamle Testamentes Skrifter bleve ødelagte af Assyrerne omtrent sex hundrede Aar for Christus. De apokryphiske Bøger underrette os om, at Esra var inspireret til at omskrive dem. Man formoder, at Jøderne paa denne

Maade atter kom i Besiddelse af deres hellige Skrifter. Men disse Bøger bleve ogsaa ødelagte, nemlig i den store Forfølgelse under Antiochus. For videre Underretning om denne Gjenstand see Bretts Afhandling i Biskop Watsons Samling 3die Bind, Side 5.

Beretningen om de inspirerede Skrifter før det babyloniske Fangenskab er meget kort. Exemplarernes Antal var meget ringe. I Kong Josias' Dage synes ingen af Jøderne at have havt noget Exemplar af Loven. Under denne Konges Regjering, da Herrens Huus var under Reparation, fandt man et Exemplar af Herrens Lovbog, og da den blev overrakt Kongen, sendte han fem Sendebud til Prophetinden Hulda, sigende: „Gaaer, adspørger Herren for mig og for det Overblevne i Israel og i Juda om Bogens Ord, som er funden." Sendebudene vendte tilbage til Kongen med den Besked, at Bogen, som var funden, virkeligen var en guddommelig Aabenbaring, og Kongen lod alle Jerusalems Indbyggere kalde sammen for at høre Bogens Ord. See 2den Krøn. 34te Capitel.

En Tidlang før Bogen blev funden, havde Jøderne været uvidende om Skrifterne, og havde hengivet sig til det største Afguderi. Men en ny Aabenbaring ved Prophetinden Hulda synes at have været tilstrækkelig til at overtyde Kongen og alt Israel om Bogens Guddommelighed. De maae i hiin Tidsalder have været mere tilbøielige til at troe Guds Tjeneres Beretning end i denne Tidsalder; thi nu fordre Folk i Almindelighed en uhyre Mængde Beviser. Endog en halv Snees Vidners Vidnesbyrd blive neppe taget Hensyn til.

Jeg har allerede bemærket, at under Forfølgelserne mod Israels Huus gik deres Bøger tabt; ja selv Steentavlerne bleve af een eller anden Grund tagne fra dem, og hele Israel var ladt uden endog en Afskrift af Loven, indtil man tilfældigviis fandt et Exemplar, der var bleven skjult i Herrens Huus, hvilket jeg allerede har omtalt, og de vare saa uvidende med Hensyn til dette Exemplar, at de vare nødte til at sende Bud til Hulda, een af Israels Prophetinder, for at adspørge Herren om det virkelig var hans Ord. De fandt en Bog, men de vidste ikke enten den var sand eller falsk; dog ansaae de det af Vigtighed at faae dette afgjort ved Guds egne Ord.

Hvorfor gjør ikke denne Slægt ligesaa? Hvorfor ikke adspørge Herren om Mormons Bog er en guddommelig Aabenbaring? Den Bog, som man i hine Dage fandt, indeholdt Herrens Ord, og Folket blev saa glad derover, at hele den jødiske Nation samledes tilsammen for at høre den blive læst og de gave Agt paa dens Forskrifter. De lignede ikke den nulevende Slægt; de strede ikke imod den; de opfandt ikke alt Slags Ondt og publicerede Løgne om den, men de troede den paa Prophetindens Vidnesbyrd.

Det er meget sandsynligt, at Jøderne copierede disse hellige Optegnelser paa forskjellige Materialier. Biskop Watson underretter os om, at „Ebræerne gik saa vidt, at de skreve deres hellige Bøger paa Guld, efter hvad man kan see af Josephus, sammenlignet med Plinius." Fremdeles siger han: „De Bøger, som vare indgraverede paa Plader af Træ, Bly, Messing eller Elfenbeen, vare sammenhæftede med Ringe i Ryggen, gjennem hvilke der gik en lille Stang til at bære dem i." „De første Bøger," vedbliver Biskop Watson, „vare i Form af Plader, hvilke vi ofte finde omtalte under Benævnelsen sepher, det er fiirkantede Plader. Den Form, som forefindes blandt os (han citerer Plinius)

er den firkantede, sammensat af løse Blade, hvilket ogsaa var kjendt, skjøndt kun sjelden anvendt af de Gamle."

Disse Afskrifter af Skrifterne bleve ødelagte, saa at Jøderne atter vare blottede for hellige Optegnelser. Hvorledes de igjen fik en Afskrift har denne Slægt ingen Kundskab om.

Esra underretter os i de apocryphiske Bøger om, at han var inspireret af Gud til at skrive et stort Antal af det Gamle Testamentes Bøger, saa at det jødiske Folk atter kunde komme i Besiddelse af dem. Men hvorledes kan denne Slægt vide om Esra var en sand Prophet eller ei? Hvorledes kunne Menneskene nu vide, om han virkelig var inspireret af Gud til at udføre en saa stor Gjerning? Det seer ikke ud til at de Lærde have nogen Tillid til ham, ellers vilde de ikke have sat hans Bøger blandt de apocryphiske Skrifter som tvivlsomme.

Men strax efter Esras Dage bleve de hellige Bøger igjen ødelagte. Hvorledes erholdt Jøderne atter Afskrifter? Ingen af de Lærde kan besvare dette Spørgsmaal. Man er ubekjendt med den hellige Skrifts Historie i et Tidsrum af sytten lange Aarhundreder. Vi underrettes af lærde Skribenter om, at omtrent tre hundrede Aar før Christus bleve de hebraiske Skrifter oversatte til Græsk og fik Navn af Septuaginta. Men har man nu noget Exemplar af denne Septuaginta? Nei. I maae gjerne gjennemsøge alle Nationernes Archiver, og I kunne ikke opdrive et eneste Exemplar af disse gamle Skrifter. Femten hundrede Aar efter denne formodede Oversættelse finder man nogle græske og hebraiske Manuscripter. Lader os undersøge, hvorledes det forholder sig med de Manuscripter, hvorefter vore nuværende hebraiske og græske Bibeler bleve samlede. St. Chrysostomus, en gammel christen Skribent, der levede kort efter Christi Dage, oplyser om, at „mange af de prophetiske Haandskrifter ere ødelagte; thi Jøderne have formedelst Skjødesløshed, og ikke alene formedelst Skjødesløshed, men ogsaa af Ugudelighed, tabt nogle af disse Haandskrifter; andre have de deels brændt, deels revet itu."

Ogsaa St. Justinus, en anden christen Skribent, underretter os om, at Jøderne virkeligen tilintetgjorde en stor Deel prophetiske Bøger, for at Verden ikke skulde see Overeensstemmelsen mellem det Gamle Testamentes Propheter og Christendommen. Her have vi altsaa christne Skribenters Vidnesbyrd fra de tidligste Dage om, at mange af det Gamle Testamentes Bøger bleve ødelagte.

Ligeledes underrette Catholikerne os om, „at mange, ja saare mange af Skriftens kanoniske Bøger ere gaaede aldeles tabt, og fandtes ikke engang i vore tidligste Forfædres Dage, saa at Intet, uden Navnene paa hine Bøger ere komne til os." See Joseph Mumfords Question of Questions, 1ste Afsnit § 7.

Af de Manuscripter, der skrive sig fra det tolvte Aarhundrede, erfare vi desuden, at de faa Bøger, som bleve bevarede i Forfølgelsens og Vildfarelsens Dage, vare blevne meget forandrede og afkortede, og det endog i den Grad, at da de Lærde fik samlet et stort Antal Manuscripter sammen, fandt de ikke to, som stemmede med hinanden. Den store Forskjel i Læsemaaderne i disse Manuscripter afskrækkede mange af vore Oversættere for en tre hundrede Aar siden fra at oversætte det Gamle Testamente, for at Menneskene ikke skulde blive Gudsfornegtere. Havde de oversat dem alle, vilde de have faaet flere hundrede Bibeler — alle afvigende fra og stridende imod hverandre.

Man maa erindre, at den catholske Kanon blev ikke samlet forend i Aaret 397. Tidligere var Folket overladt til at troe hvadsomhelst, Nogle troede paa dette

Manuscript, Andre paa hiint, Nogle forkastede eet, og Andre et andet, og mange af Kirkefædrene i det andet og tredie Aarhundrede vare aldeles ude af Stand til at afgjøre, hvilke Manuscripter vare uægte, og hvilke de skulde annamme som guddommelige. Mumford taler saaledes om denne Gjenstand:

„Dersom I blot henvende Eder til Kirkens Tradition for de første fire hundrede Aar, da husk paa, at Kirkeforsamlingen i Carthago, der afholdtes strax efter dette Tidsrum, anerkjendte deres Forfædres gamle Tradition, hvilken de ansaae som tilstrækkelig til at bestemme vor Kanon. De, som levede saa kort efter hine første fire Aarhundreder, kjendte langt bedre den paa hiin Tid meest udbredte Tradition, end vi, der leve tolv hundrede Aar senere. Sandt er det, (da Intet var afgjort før den Tid) at private Lærde toge sig Frihed til at følge, hvad de ansaae for at være det Sandeste; og ligesom I finde dem afvigende fra vor Kanon, Nogle i somme Bøger, Andre i andre, saaledes ville I finde dem afvigende fra hverandre, og tillige afvigende fra Eder," (menende den protestantiske Kanon) „thi i hine første fire Aarhundreder udelukkede Melitus og Nazianzen Esters Bog, hvilken I tilføie. Origenes tvivler om Epistlen til de Ebræer, om St. Petri anden, og om St. Johannis første og anden Epistel. St. Cyprian og Nazianzen udelader Apokalypsen eller Aabenbaringen af deres Kanon. Eusebius tvivler om den."

Et andet Sted siger Mumford: „Alle de hellige Fædre vare altid enige i, at saadanne Bøger upaatvivleligen vare Guds Ord, som øiensynligen havde tilstrækkelig Tradition at støtte sig paa. I hine Fædres Dage, hvilke saaledes afvege fra hverandre, blev det ikke ved noget ufeilbarligt Middel kundgjort Alle, at de Bøger, der vare Gjenstand for deres Meningsforskjel, vare anbefalede som det sande Guds Ord ved Tradition, der var aabenbar tilstrækkelig til at begrunde Tro; thi Kirken havde endnu ikke undersøgt og afgjort om Traditionen klart nok viste, at saadanne og saadanne Bøger vare det sande Guds Ord. Men i St. Aurelius Augustinus' Dage undersøgte den tredie Kirkeforsamling i Carthago i Aaret 397, hvor tilstrækkelig eller utilstrækkelig Kirkens Tradition var, der anbefalede hine Bøger som hellig Skrift, om hvilke der herskede saa megen Tvivl og modsatte Meninger. De fandt alle de Bøger, som indeholdes i vor Kanon, af hvilke I regne saa mange at være apocryphiske, at have været anbefalede ved Tradition, der var tilstrækkelig til at grunde Troen paa. Derfor erklærede de alle Bøgerne i vor Kanon for kanoniske. „Fordi," sige de, „vi have lært af vore Fædre, at hine Bøger vare til at læse i Kirken." Pave Innocent den Første, som levede i Aaret 402, svarede, da han var bleven anmodet af Exuperius, Bispen i Toulouse, om at erklære for ham, hvilke Bøger vare kanoniske, at han, efter at have undersøgt hvad tilstrækkelig Tradition fremviste, fastsætter i Enden af sin Epistel 7de Capitel, hvilke Bøger, der indbefattes i de helliges Skrifters Kanon, nemlig de selvsamme, som vi nu have i vor Kanon, og endskjøndt han forkaster mange andre Bøger, saa forkaster han dog ikke een af disse." See Mumfords Question of Questions 3die Afsnit, §§ 4 og 12.

Paven i Rom kaldte disse stridende Personer sammen i Egenskab af et Kirkeraad, og de sadde i Dom over forskjellige Manuscripter, der sagdes at være guddommelige. Hiint stridende og kjævlende Raad bestemte, at et vist Antal Bøger skulde antages som guddommelige, og skulde udgjøre den sande Kanon af hellig Skrift, og at ingen andre Bøger skulde tilføies.

Vi erfare, at dette Raad forkastede et meget stort Antal Bøger, men nogle af de forkastede Bøger ansaaes af en Deel af Raadet for at være af guddommelig Oprindelse.

Manuscripterne til det Nye Testamente, som disse gamle Apostater i den tredie Kirkeforsamling i Carthago anerkjendte som kanoniske, have aldrig naaet vore Dage. De ældste Manuscripter til det Nye Testamente, som den nulevende Slægt er i Besiddelse af, formoder man skrive sig fra det sjette Aarhundrede efter Christus. Vi have ingen af Original-Manuscripterne, skrevne af nogen af Apostlerne eller inspirerede Skribenter. Der findes for Tiden fem Manuscripter, som antages at være skrevne saa tidligt som i det sjette eller syvende Aarhundrede. Tre af disse findes forvarede i det keiserlige Bibliothek i Paris.

1) Det Vatikanske Manuscript, med Nummer 1,209. Dette blev sandsynligviis skrevet af Munkene paa Bjerget Athos, og hørtes først tales om som værende i Pave Urban den Ottendes Besiddelse. Nogle af Bladene mangle, Blækket er paa nogle Steder falmet, men Bogstaverne ere blevne opfriskede af en øvet og nøiagtig Haand. See Unitariernes Oversættelse af det Nye Testamente, og ligeledes Marsh.

2) Det Clermontske Manuscript, med Nummer 2,245. Dette daterer sig fra det 7de Aarhundrede. Det blev fundet i Clugny Kloster, kaldet Clermont efter Clermont i Beauvais, hvor det blev forvaret. Sex og tredive Blade af det blev stjaalet af en John Aymon og solgt i England, men blev siden skaffet tilveie. Det er paa Græsk og Latin og indeholder Epistlerne; men Epistlen til Ebræerne er skrevet senere. Ligesom andre græsk-latinske Haandskrifter er det græske bleven lempet efter det latinske. Som Stadfæstelse herpaa henvises til Wetstein, Unitariske Udgivere, Professor Schweyhausen, citeret af Biskop Marsh, 2det Bind, Side 245.

3) Det Ephræmske Manuscript. Dette siges ogsaa at være skrevet i det syvende Aarhundrede. Det blev først opdaget af Dr. Allix i Begyndelsen af det attende Aarhundrede. Det er i stor Uorden; mange Blade ere borte, mange aldeles ulæselige, og det Hele er udslettet for at give Plads for Ephræm Syrus' Værker, under hvilke den hellige Text maaskee kan dechiffreres ved at gjøres gjennemsigtigt. See de Unitariske Udgivere af den forbedrede Udgave af det Nye Testamente.

Disse tre Manuscripter, nemlig det Vatikanske, Clermontske og Ephræmske kan findes i det keiserlige Bibliothek i Paris.

4) Det Alexandrinske Manuscript. Det blev efter al Sandsynlighed skrevet i det sjette Aarhundrede; Cassimer Oudin siger det tiende. Det blev opbevaret i det britiske Museum i London 1753. Patriarken i Constantinopel, Cyrillus Lucaris, forærede dette Manuscript til den engelske Konge Carl den Første i Aaret 1628 ved hans Gesandt Sir Thomas Roe. Det blev skrevet af Munkene til Brug for et Kloster af Acæmeternes Orden, d. e. aarvaagen, aldrig sovende. Den originale Text er ikke længere synlig; det er skrevet med Uncialskrift uden Mellemrum mellem Ordene. Det er bleven forandret fra den latinske Oversættelse og skreves af en Person, der ei var nogen Mester i det græske Sprog. Som Stadfæstelse see Cassimer Oudin, Wetstein og Andre, som Biskop Marsh har anført i sin Michælis Introduction 2den Deel, Side 185 og følgende.

5) Det Cambridgeske Manuscript eller de Bèzes Codex. Betræffende dette siger Biskop Marsh: „Af alle Manuscripter, som nu findes, er dette det ældste." Theodor Beza benyttede det ved Udarbeidelsen af sin Udgave af det Nye Testamente. Det blev fundet i Lyon i St. Irenæus'

Kloster Aaret 1562. Beza selv siger om det, at det hellere burde bevares for at forebygge Forargelse hos visse Personer end at offentliggjøres. Det blev opbevaret i Universitets-Bibliotheket i Cambridge i England. Uncialbogstaver — ingen Mellemrum mellem Ordene — det er meget ugrammatikalsk. Det afviger fra den almindelige græske Text i høiere Grad end noget andet. See de Unitariske Udgivere, Biskop Marsh, 2det Bind, Side 229.

Foruden disse gives der over tyve Manuscripter med store Bogstaver, der skrive sig fra en senere Dato, omhandlende Dele af det Nye Testamente, og mange Hundrede med smaa Bogstaver. Det synes at fremgaae af Overskrifterne paa mange Manuscripter, som vi ere i Besiddelse af, at de bleve skrevne paa Bjerget Athos, hvor Munkene beskjæftigede sig med at tage Afskrifter af det græske Testamente. Nogle Manuscripter, der tilskreves den største Ælde, har man opdaget ere skrevne af Bedragere saa silde som i det syttende Aarhundrede i den Hensigt at faae nogle Yndlings-Læresætninger indslikkede og føre sig de Christnes Lettroenhed til Nytte; det Montfordske og Berlinske Manuscript for Exempel. See Marsh 2det Bind, Side 295.

De allerældste Manuscripter af det Nye Testamente, som Verden kjender, ere alle afvigende fra hverandre næsten i hvert Vers. Og det samme er ogsaa sandt hvad det Gamle Testamentes Manuscripter angaaer. En af Oldtidens christne Skribenter, Hjeronimus, klager i sine Commentarer over Propheterne over hvor fordærvet hans græske Manuscript var. Bellarmin giver det Vidnesbyrd, at de græske Afskrifter af det Gamle Testamente ere saa forvanskede, at de synes at udgjøre en ny Oversættelse, aldeles forskjellig fra Oversættelser efter andre Afskrifter. Alt er saaledes Uvished, ikke blot hvad de hebraiske Manuscripter angaaer, men og med Hensyn til de græske. Dersom Manuscripterne til det Gamle Testamente strax efter Begyndelsen af den christne Æra bleve af Jøderne deels ødelagte, deels bortkastede, brændte og sønderrevne, saa at de Lærde i hiin tidlige Tidsalder ikke kunde erholde mere end Navnene paa de bortkomne Bøger, er det ikke rimeligt at antage, at vi, som leve en sytten hundrede Aar sildigere, ere i Besiddelse af renere og mere uforfalskede Afskrifter end Hjeronimus, Bellarmin og andre gamle Skribenter.

Betræffende Manuscripterne til det Nye Testamente skriver Herr Cressy saaledes: „I min Nærværelse erklærede Biskop Usher, at uagtet han tidligere i mange Aar havde næret det Ønske at udgive det Nye Testamente paa Græsk med forskjellige Læsemaader og Commentarer, og i det Øiemed anvendt megen Flid og offret mange Penge for at forskaffe sig Manuscripter, var han dog tilsidst nødt til aldeles at opgive sit Foretagende, for at han ikke i sin Nøiagtighed i at anføre alle de forskjellige Læsemaader, han selv havde samlet, hvilke beløb sig til en utrolig Mængde, næsten for hvert Vers, skulde gjøre Menneskene til Gudsfornegtere istedetfor at tilfredsstille dem ved den sande Læsemaade af eet eller andet Skriftsted." See Exomologesis Ca. 8, Nr. 3.

De Lærde indrømme, at der i Manuscripterne af det Nye Testamente alene gives ikke mindre end et hundrede og tredive Tusinde forskjellige Læsemaader. See Encyclopædia Britannica, 8de Udgave. Vel sandt, mange af disse Afvigelser ere af mindre Betydenhed, da de ikke væsentligt forandre Meningen; men der er mange tusinde forskjellige Læsemaader, hvori Meningen er aldeles forandret. Hvorledes skulle vel Oversætterne kunne vide, hvilke af Manuscripterne, om nogle af dem, indeholde den sande Mening? De have ingen Original-Exemplarer med hvilke de

kunne sammenligne dem — ingen paalidelig Rettesnor. Ikke Een kan sige os om endog blot et eneste Vers af det Gamle eller Nye Testamente giver os den originale Forfatters Mening.

Tænk blot! 130,000 forskjellige Læsemaader af det Nye Testamente alene! Hvorledes vore Oversættere kunde sortere de falske fra de ægte, er mere end jeg kan sige. Hvorledes de kunde skjelne mellem den originale Mening, som meddeeltes Propheterne og Apostlerne, og 130,000 forskjellige Læsemaader, der bleve indførte i de mørke Tidsaldere af Afskriverne, er ikke let at begribe.

Men sæt at vi havde et gammelt Exemplar af Bibelen eller det Gamle og Nye Testamente, — sæt at Oversætterne paa een eller anden Maade vare komne i Besiddelse af et saadant Exemplar, og at de Individer, hvis Navne ere overførte paa mange af hine Bøger, gjorde Paastand paa at være inspirerede, hvorledes skulde saa denne Slægt kunne bedømme, om hine Forfattere, om de forresten vare Forfatterne, vare inspirerede Mænd? Hvorledes kunne vi vide, om de vare inspirerede til at skrive disse Bøger? De Sidste-Dages Hellige troe, at Bibelen i sin oprindelige Skikkelse var Guds Ord og blev skreven ved guddommelig Inspiration; men vi troe den ikke, blot fordi Historien underretter os derom, eller fordi Traditionen siger det. Vi troe den, fordi Mormons Bog, der er stadfæstet ved Engles Tjeneste, underretter os om dette Factum.

Men hvorledes skal denne Generation kunne vide, om hine gamle Forfattere vare inspirerede af Gud? Bære de Vidnesbyrd om deres egen Inspiration? Biskop Chillingworth, Hooker og mange andre lærde Commentatorer have sagt, at Bibelen ikke kan bære Vidnesbyrd om sin egen Inspiration. Dersom Bibelen selv ikke kan bevise sin Inspiration, hvorledes kunne saa Menneskene i den nuværende og i de henrundne Tidsaldere vide, at disse Bøger ere inspirerede? Det er sandt nok, vi underrettes om, at nogle Individer skreve ifølge Befaling, og Andre, siges der, skreve efter deres egne Meninger. Hvorledes skulle vi skjelne mellem den Deel, som de vare inspirerede til at skrive, fra den Deel, som de skreve efter deres egne Meninger? Vi kunne ikke, uden ved ny Aabenbaring. Uden Vidnesbyrd af et paalideligere Slags end Tradition, kunne vi aldrig erfare Sandheden i denne Henseende.

Da vi nu have gjort disse Bemærkninger med Hensyn til det Gamle og Nye Testamente i deres nuværende Tilstand, og da vi have erfaret, at de ere ufuldkomne som de nu ere, og at de ere blevne oversatte efter upaalidelige Manuscripter, — at der ikke findes noget Original-Exemplar i vore Dage, som Verden kjender, — efter at have beviist disse Facta, ville vi henvende os til Mormons Bog og see, om den hviler paa Beviser af det Slags, jeg allerede har fremstillet for denne Forsamling.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Eet af Grundprinciperne i Christi Evangelium er Læren om „de Dødes Opstandelse.“ Uagtet Kundskaben om dette skjønne Lærepunkt burde glæde ethvert moralsk Menneske, og Haabet om at blive deelagtig i en herlig Opstandelse burde fylde Enhver

med Taknemmelighed mod Herren deres Gud, see vi desværre ogsaa i denne Retning Frafaldets sørgelige Følger, idet Vantroen har bemægtiget sig Menneskenes Børn og tillukket deres Hjerter for alt hvad der vedkommer Religion, og de have, paa meget faa Undtagelser nær, beroliget deres Sind med at der gives ingen Opstandelse, hvori de skulle gjøre Regnskab for deres Skaber og Gud for deres Vandel herneden. Og dog vil Enhver, der har misbrugt sin frie Villie her i denne Verden, bedaaret ved Tanken om, at naar Døden engang afskjærer hans Livstraad, vil alt det Jordiske være begravet i evig Forglemmelse — see sig bitterligen skuffet i sit falske Haab. De ville med Gru og Bæven engang komme til at sande Apostelen Pauli Ord, hvilke de ei agtede paa her i Kjødet: „Han skal betale Enhver efter hans Gjerninger."

Mennesket er et evigt Væsen. Dets Aand er udgaaet fra den himmelske Fader og den vil atter vende tilbage til ham. Han er vore Aanders Fader og hans inderligste Ønske er at ophøie alle sine Sønner og Døttre til den samme Herlighed, han selv nyder, men for at naae dette Maal er det nødvendigt for dem at komme ned i denne Prøvestand, hvori vi nu befinde os, og annamme Legemer, uden hvilke de aldrig kunde hæve sig til den Høide og Vælde, deres himmelske Fader har bestemt for dem. De maatte her gaae en Prøvelsens og Erfaringens Skole igjennem for at deres Evner og Egenskaber kunne udvikles, og hvis de her ville holde de forskjellige Love og Befalinger, Gud giver dem under deres jordiske Vandring, kunne de være forvissede om at faae Deel i en herlig Opstandelse, atter gjenforenes med deres Legeme, der da ikke længere er Forkrænkeligheden underlagt, men som er udødeligt, og de ville med Glæde fremstille sig for deres Fader, vidende, at de have gjort deres Pligt. De Faa i Verden, der have et svagt Begreb om, at der engang vil finde en Opstandelse Sted, have forestillet sig, at denne vil vorde eens for Alle, at det Jordiske ikke mere vil ihukommes, og at ligestor Salighed vil vorde Alle uden Undtagelse tildeel. Dette er imidlertid ikke Tilfælde. Ligesom der hersker Orden i hele Guds Huusholdning, er der ogsaa en vis Orden med Hensyn til Opstandelsen. Apostelen Paulus siger: „Ligesom Alle døe i Adam, skulle og Alle levendegjøres i Christo; dog hver i sin Orden: den første Grøde er Christus, dernæst de, som ere Christi i hans Tilkommelse, derpaa kommer Enden, naar han har overantvordet Gud og Faderen Riget." Nogle ville faae en herligere Opstandelse end Andre. Derfor vilde de Hellige fordum ikke tage imod legemlig Befrielse, naar de bleve mishandlede af deres grusomme Fjender, thi de stuede frem i Tiden og ønskede at faae Deel i en h e r l i g e r e Opstandelse. (Ebr. 11, 35.) Johannes den Aabenbarer bevidner ligeledes, at der gives flere Opstandelser, og han saae dem i Synet. De, som standhaftigen havde baaret Vidnesbyrd om Evangeliet, som havde tjent deres himmelske Fader med Troskab, og som endog havde offret deres Liv for Christi Sag, disse fik Deel i den f ø r s t e Opstandelse og de skulde regjere med Christo i Tusindaaret; medens de derimod, som ikke havde adlydt Evangeliets Fordringer, men som havde vandret efter sine egne Lyster, som havde haanet det Guddommelige og endog taget Parti mod Herrens Tjenere, bleve tilsidesatte ved den første Opstandelse og fik ikke deres Legemer førend tusinde Aar senere, hvilket er den a n d e n Opstandelse; men deres Lod blev ikke at modtage den høieste Herlighed eller „Solens" Glands eller at regjere med Christo; nei! de opstode til en Herlighed, som de havde gjort sig fortjente til, som for Exempel een, der kan lignes ved „Maanens" Glands, eller een af de funklende, lysende Stjerners, eller maaskee

een, der kan sammenlignes med de matte, dunkle Stjerners Glands, hvilken neppe kan sees paa Firmamentet, og Nogle ville ingen af disse Herligheder opnaae, men forvises fra Guds Throne og alle de Helliges Nærværelse for at hjemfalde til den anden Død. Da vil det være en Triumphdag for alle sande Hellige. De ville da skue Guds Retfærdighed i dens skjønne Lys. De ville faae Belønning for alle deres udstandne Lidelser, og de ville finde, at de ere komne et mægtigt Skridt længere frem i deres Udvikling og Fremadskriden, og Udsigten til at blive Gud liig, vil da ikke længere fremstille sig for dem som en Umulighed, men de ville see, at de kunne blive „fuldkomne ligesom deres himmelske Fader." Fra den Dag af ville de med deres uforkrænkelige Legemer stige fra Grad til Grad i deres Udvikling indtil de ifølge Forjættelserne erholde Kroner og Throner, Magter og Fyrstendømmer, og evig vil deres Fremadskriden være.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Omvendelse.

(Fortsat fra Pag. 173.)

Pagtens Bog. (Side 62, 12.) „Men see, jeg siger Eder, at jeg, den Herre Gud, gav Adam og hans Sæd, at de ikke skulde døe den timelige Død, førend jeg, den Herre Gud, sendte Engle for at orkynde dem Omvendelse og Forløsning formedelst Troen paa min eenbaarne Søn. Og saaledes bestikkede jeg, den Herre Gud, Mennesket sine Prøvelses Dage, at han ved sin naturlige Død maatte vorde opreist i Udødelighed til et evigt Liv, saa mange som vilde troe; og de, som ikke troe, til evig Fordømmelse; thi de kunne ikke blive igjenløste fra deres aandelige Fald, fordi de ikke omvendte sig."

(Side 154, 2.) „Derfor befaler jeg Dig at omvende Dig og holde de Befalinger, som Du har annammet ved min Tjener Joseph Smith juniors Haand i mit Navn; og det er ved min almægtige Kraft, at Du har annammet dem, derfor befaler jeg Dig at omvende Dig — omvend Dig, at jeg ikke slaaer Dig med min Munds Riis og med min Vrede og min Harme, og dine Lidelser blive svære — hvor svære, veed Du ikke! hvor gruelige, veed Du ikke! ja, hvor tunge at bære, veed Du ikke! Thi see, jeg, Gud, har lidt disse Ting for Alle, paa det de ikke skulle lide, dersom de vilde omvende sig, men dersom de ikke ville omvende sig, maae de lide ligesom jeg, hvilken Lidelse bragte mig, Gud selv, den største af Alle, til at skjælve af Smerte og svede Blod af hver en Pore, og at lide baade paa Legeme og Sjæl, og ønskede, at jeg ikke skulde drikke den bittre Kalk og gyste tilbage — dog Ære være Faderen, jeg drak og fuldendte mine Tilberedelser for Menneskenes Børn, hvorfor jeg befaler Dig atter at omvende Dig, at jeg ikke skal ydmyge Dig ved min almægtige Kraft."

(Side 155, 4.) „Du skal forkynde Omvendelse og Tro paa Frelseren."

(Side 10, 20.) „Ingen kan optages i Christi Kirke, uden han er gammel nok

til at svare for Gud, og er istand til at omvende sig."

„Alle Mennnesker maae omvende sig." (Side 6, 6.) „Daaben er for Alle, der omvende sig." (10, 21.) „De skulle forblive under denne Fordømmelse, indtil de omvende sig." (26, 8.) „I skulle gaae frem, sigende: Omvender Eder, omvender Eder, thi Guds Rige er nær." (70, 2.) „Den, der synder og ikke omvender sig, skal udelukkes af Menigheden." (73, 11.) Børn skulle undervises i Læren om Omvendelse, naar de ere otte Aar gamle. (114, 4.) „Forkynd Intet for denne Slægt, uden Omvendelse." (143, 4.) „Raab Omvendelse til en ond og forvendt Slægt." (171, 1.) „Den, der omvender sig og helliger sig for Herren, skal gives evigt Liv." (309, 11.) „Omvender Eder, omvender Eder, bereder Herrens Vei, og gjører hans Stier rette, thi Himmeriges Rige er nær." (170, 2.)

Brigham Young. („Skandinaviens Stjerne" 5te Aarg. Side 279.) „Han siger til Nationerne: Jeg sender til Eder mine Tjenere, jeg opreiser en Prophet og byder Eder, I Jordens Beboere, gjennem ham at omvende Eder fra Eders Synder. Troer Folket det er rigtigt at omvende sig fra sine Synder? Ja. Hvorledes skulle de omvende sig fra dem? Ved at forsage dem. Dersom de ville gjøre saaledes, vil Herren lære dem, hvorledes de skulle blive Hellige. Paa hvad Maade? Ved at kalde paa dem ved sine Tjenere til at døbes til deres Synders Forladelse, hvis de ønske at faae dem forladte, og hvis de ønske at blive aftvættede og rensede.

Men før de gaae ned i Daabens Vande, maae de forsage alle deres onde Vaner, og gjøre en Pagt med Herren at ville vende dem Ryggen for bestandigt og sige: Nu ville vi gaae og tjene Herren vor Skaber. Har Herren kaldt paa Jordens Beboere paa denne Maade? Har han ikke lært Eder og mig at blive Sidste-Dages Hellige paa denne Maade? Jo, han har."

Jedediah M. Grant. („Skand. Stjerne" 4de Aarg. Side 260.) „Angaaende Omvendelse er det bleven mig sagt i min Drengealder, at det er Bedrøvelse over Synden. Der er omtalt to Slags Bedrøvelse i Skriften. Paulus siger: Gudelig Bedrøvelse virker Omvendelse, som ikke fortrydes; men Verdens Bedrøvelse virker Død. Denne Verdens Bedrøvelse er af denne Beskaffenhed; for Exempel, vi finde Mænd, som sværge og bande, lyve og stjæle, drikke sig fulde, osv., naar de bebreides, eller ogsaa naar de komme til Eftertanke i ædrue Dieblikke, ere de bedrøvede for deres Opførsel; men beviser dette, at de fortryde? Vissеligen ikke. En Mand kan være bedrøvet for Synden og ikke omvende sig derfra. Man kan see Drankeren i hans Hjem beruset, mishandlende Kone og Børn, men naar han er ædrue, er han bedrøvet for Handlingen; og den næste Dag finder man ham maaskee drukken igjen, han vedbliver endnu at hælde i sig det berusende Ildvand, og er atter bedrøvet. Fortryder han? Nei! men han er bedrøvet efter Verdens Viis, som er at synde, sørge derover og gaae hen at synde paany; men gudelig Bedrøvelse virker Omvendelse, som ikke fortrydes. Hvad Slags Bedrøvelse forstaae vi, at Peter mener, naar han siger til Jøderne: Omvender Eder? Vi forstaae, at han mener, at de skulde forsage deres Synder, høre op at gjøre Ondt; den, som stjæler, stjæle ikke mere; den, som beruser sig, ophøre med denne syndige Skik; den, som er bleven vant til at gjøre Uret paa nogen Maade, ophøre at gjøre Uret, og lære at gjøre Ret."

(Side 260 og 261.) „Sand Omvendelse er, naar et Menneske ophører at gjøre Ondt og hænger sig fast ved det Gode." „Omvendelse er altsaa det andet

Skridt, som skal tages af Synderen i Saliggjørelsens Evangelium." „Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse vare saliggjørende Midler for Menneskenes Børn fordum, og er det i nærværende Tid, fordi de ere Dele af Evangeliet, og de ere alle nødvendige til Syndernes Forladelse."

Pearl of great Price. (Side 1.) „Men Gud har forkyndt mine Forfædre, at alle Mennesker maae omvende sig. Og han kaldte paa vor Fader Adam ved sin egen Røst, sigende: Jeg er Gud; jeg skabte Verden og Menneskene før de vare. Og han sagde ogsaa til ham: Dersom Du vil vende Dig til mig, og lytte til min Røst, og troe og omvende Dig fra alle dine Overtrædelser og blive døbt i min eenbaarne Søns Navn, han, som er fuld af Naade og Sandhed, hvilken er Jesus Christus, det eneste Navn, der skal gives under Himmelen, ved hvilket Salighed skal komme til Menneskenes Børn; Du skal bede om alle Ting i hans Navn, og hvadsomhelst Du beder om, skal vorde Dig givet."

(Side 3.) „Enoch kaldte paa Folket, at det skulde omvende sig."

(Side 15.) „Du skal omvende Dig og paakalde Gud i Sønnens Navn evindeligen. — — — Og Gud Herren kaldte paa Menneskene overalt ved den Hellig-Aand, og befalede dem, at de skulde omvende sig; og saa mange, som troede paa Sønnen og omvendte sig fra deres Synder, skulde blive salige; og saa mange, som ikke troede og ikke omvendte sig, skulde fordømmes. Og Ordene udgik af Guds Mund som en urokkelig Befaling, hvorfor de maae opfyldes."

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Septbr. 1838. (Fortsat fra Side 175.)

Fire af de syv Raadsmedlemmer vare tilstede og tre fraværende. Ældste Young var standset paa Veien. Taushed herskede. Lidt efter blev det tilkjendegivet, at det var Leirens Ønske samlet at drage videre, uagtet deres bestandige Agtelse for Herrens Villie, aabenbaret ved Raadet. Ældste McArthur sagde med sagte Stemme, at det var hans Følelse, vi kunde gaae op til Zion i Retfærdighed, holdende Befalingerne, uden at blive antastede. Andre tilkjendegave deres Følelser, der vare overeensstemmende med hans. Atter Taushed. Her blev vor Tro prøvet, og her saae Herren ned til os, og see, en Mand, som kom lige fra Far West og var paa Tilbagereisen til Østen, hvor han havde hjemme, forlod sin Vogn og kom hen til os, endskjøndt vi vare et godt Stykke fra Veien, og han fortalte os, at der var ingen Fare paa Færde i Far West og Adam-ondi-Ahman, men at vi trygt kunde reise videre, uden at udsætte os for at blive indviklede i nogen af Partiernes Tvistigheder; fremdeles sagde han, at „110 Mand Frivillige skulde aftakke idag Kl. 12 i Keytsville." Raadet svarede: „Vi troe Dem, Sir, og takke for Deres Artighed." Et Votum toges af Leiren om Reisen skulde fortsættes, og strax hævedes alle Hænder mod Himmelen.

Vi fortsatte Reisen, og da vi skulde over en syv Mile bred Prairie, standsede vi i en Huulning for at lade Dyrene

græsse. Her passeredes vi af de Frivillige, som vare paa Hjemveien, overeensstemmende med Mandens Udsagn. Een af Peloton Officererne sagde, idet han drog forbi: „Vel, mine Venner! denne Gang ville vi lade Eder gaae, men næste Gang sende vi Jer Djævelen paa Ryggen." Hornblæseren gav et Stød i sin Trompet og sagde: „I ville snart naae det forjættede Land! Høre I ikke Gabriels Basun?"

Leiren drog videre og opslog sine Telte efter at have sat over Chariton River. Her fandt de syv af de ni Vogne af Florence-Leiren fra Huron, som havde passeret dem i Springfield, Illinois.

Jeg var hjemme til Kl. henved 10 eller 11, da reed jeg ud en Tour og tilbragte Aftenen hjemme.

Torsdagen den 27de var jeg hjemme eller i Omegnen af Staden. Den 26de blev Høiraadet i Adam-ondi-Ahman ufortøvet kaldt sammen, og Eldsterne Don Carlos Smith, George A. Smith, Lorenzo D. Barns og Harrison Sagers bleve beskikkede til øieblikkeligen at gaae til Kirkens Grene i Syden og Østen og samle Mænd og Penge for at opfylde Contracten. De ankom til Far West silde om Aftenen, og besøgte mig og gav mig ovenstaaende Underretning, hvilken jeg bifaldt. Den 27de forlod min Broder Don Carlos Smith med Compagni Far West for at gaae paa deres Mission.

Denne Morgen forlod nogle af Vognene Leiren, endskjøndt det var andres Tour at gaae, hvilket afstedkom Forvirring hele Dagen. Der var ogsaa nogen Knur og Smaalighed, og Mangel paa Beredvillighed til at dele med de Hungrige, osv.

Passerede gjennem Keytsville og slog Leir paa den østlige Bred af Yellow Creek, 18 Mile, hvor Raadet tilbragte Aftenen med Bestræbelser for at gjenoprette Orden.

Udtog af et Brev fra General Atchison til Gouverneur Boggs, dateret Liberty d. 27. Septbr. 1838.

„Tropperne under General Parks Commando ansees for tilstrækkelige til at udøve Lovene og vedligeholde Freden i Davies County. Sagerne staae ikke saa galt i det County, som Rygtet fremstiller, og i Sandhed jeg har, støttet paa eedelige Vidnesbyrd, ingen Tvivl om, at Deres Excellence er bleven ført bag Lyset af rænkefulde eller halv forrykte Menneskers overdrevne Beretninger. Jeg har bragt i Erfaring, at der er ingen Grund til Frygt, hvad Mormonerne angaaer; man behøver ei at frygte for dem, thi de ere selv meget bange."

Fredagen den 28de holdt jeg mig hjemme til henved Solnedgang, da reed jeg ud.

Idag passerede Leiren kun to Huse paa en Dagsreise paa 17 Mile, og slog Telte op ved Parsons Creek, Lynn County. Dette Land er godt forsynet med vilde Kalkuner, Prairiehøns, Vagtler, Agerhøns, Vildgæs, Ænder, Snepper, Daadyr, Vaskebjørne og Egerner, som det undertiden lykkedes Brødrene at faae nogle af til Føde. Ligeledes fandtes her grønne Papegøier, Ørne, Ugler, Kalkunhøge og Traner. Eldste John E. Page ankom til De Witt med sit Canada-Compagni i Løbet af denne Uge.

Løverdagen den 29de. Leiren reiste 15 Mile, passerede gjennem Chilicothe og leirede sig paa Sletten en Miil vestenfor Byen. Brødrene Carricos og Holmes Vogne væltede, hvorved Flere kom til Skade, og Nogle vare syge.

Jeg reed ud en Tour, kom tilbage omtrent Kl. 3 om Eftermiddagen og tilbragte Aftenen hjemme.

Søndagen den 30te. Forlod mit Hjem omtrent Kl. 10 om Morgenen.

Leiren satte over Grand River, passerede Utica, krydsede Shoaf Creek og slog

Leir paa den vestlige Bred i Caldwell County paa en Landeiendom, tilhørende Broder Oliver Walker, der gav enhver af Compagniet et stort Græskar, og Overflødighed af Bælgfrugter, og Brødrene følte som om de allerede havde naaet det forjættede Land. 15 Mile.

Mandagen den 1ste October. Kom hjem igjen Kl. 5, og holdt mig hjemme Resten af Aftenen.

Leiren reiste 10 Mile, satte over Brush Creek og leirede sig paa den vestlige Bred.

Ældste Joshua L. Holman forlod Leiren i Morges og begav sig ad Far West til, hvilket Leiren misbilligede ved et eenstemmigt Votum om Aftenen.

Da Pøbelen havde forladt Davies County (efter at være bleven organiseret i Militsen af Atchison, Doniphan og Parks og bleven aftakkede), gik den til Carroll County og samlede sig rundt De Witt, truede de Hellige med Hevn, uden Hensyn til Alder, Kjøn eller Stilling, saa at Davies County for en Tid blev befriet for disse Fredsforstyrrere.

Tirsdagen den 2den. Frivillige bleve kaldte til at drive Hjorden, og A. P. Tyler og Arvet L. Hale tilbøde deres Tjeneste med en Redebonhed, der sømmede sig for en modnere Alder, thi de vare unge, og dette anføres om dem til deres Roes og til Opmuntring for Andre.

Leiren fortsatte Reisen til Far West, og jeg i Forening med Sidney Rigdon, Hyrum Smith, Isaac Morley og George W. Robinson reiste dem nogle Mile imøde og escorterede dem ind i Staden, hvor de sloge Leir paa det offentlige Torv, lige i Syd for og tæt ved Kjelderen til Herrens Huus. Her hilsede Venner paa Venner i Herrens Navn. Isaac Morley, Patriarken i Far West, skaffede Oxekjød til Leiren. Præsident Rigdon skaffede Aftensmad til de Syge, og Brødrene sørgede for sig selv som Guds Mænd, thi de vare hungrige, da de kun havde nydt Lidt i flere Dage, og idag have de reist 11 Mile. 966 Mile fra Kirtland den Vei, som Leiren reiste.

Pøbelen trængte haardere paa De Witt og skjød paa de Hellige.

Onsdagen den 3die. Leiren fortsatte sin Reise til Ambrosial Creek, hvor de opsloge deres Telte. Jeg fulgte dem en Miil eller to til en smuk Kilde paa Sletten, i Forening med Ældste Rigdon, Broder Hyrum og Brigham Young, med hvem jeg vendte tilbage til Staden, hvor jeg tilbragte Resten af Dagen.

Søster Alice Hodgin døde i Preston den 2den September 1838. Det var saadan en forunderlig Tildragelse, at en Sidste-Dages Hellig døde i England, at Ældste Willard Richards blev stævnet for Mayors-Retten i Preston den 3die October, anklaget for „at have dræbt og ihjelslaaet“ nævnte Alice med en „fort Stok,“ osv., men blev frikjendt, uden at faae Tilladelse til at forsvare sig, da de saae, at hans Anklageres Ondskab var ved at opdages.

Pøbelen vedblev at skyde paa Brødrene i De Witt.

Følgende er et Udtog af General Parks Skrivelse til General Atchison:

(Fortsættes.)

Blandinger.

I Rusland brændte i Aaret 1858 ikke mindre end 56 Kirker, 333 offentlige Bygninger og 10,510 Privatbygninger, tilsammen til en Værdi af 26,440,279 Rubler.*)

I Dadanellerne har der Natten imellem den 10de og 11te Februar raset en frygtelig Ildebrand. Ilden udbrød med stor Voldsomhed hos den franske Consul, hvis 5 Børn omkom i Ilden. Det saakaldte Skibsqvarteer, de franske, sardinske og østerrigske Consulater, Telegraphbureauet, en Moskee og flere andre Bygninger bleve et Rov for det ødelæggende Element. Der nedbrændte ialt omtrent 150 Huse.

I Thyringerwald i Tydskland er der falden en saadan Mængde Snee, som man ikke mindes nogensinde at have seet Mage til. Flere Landsbyer ere saaledes indsneede, at man kun kan komme til dem igjennem Sneetuneller. Af Husene seer man ikke andet end Skorstenene, og Beboerne ere nødte til hele Dagen at brænde Lys.

I Belgien har der den 19de Febr. hersket et frygteligt Uveir med Torden, Lynild og Snee. Det 350 Fod høie Taarn paa Cathedralkirken i Aershot blev truffet af Lynet og nedbrændte til en Høide af 35 Fod. Flere Kirketaarne og Bygninger bleve ramte og nedbrændte tildeels, og man tilskriver det stærke Sneefald, at Ødelæggelsen ikke udbredte sig videre.

I et Telegram fra Turin af 18de Februar hedder det, at der er ankommet nye østerrigske Soldater og Officerer til Kirkestaten, og at Voldsgjerningerne i Venedig tiltage; der skal være udvandret 90,000 Venetianere, og endog Drengene fra Skolerne flygte bort.

I hele Over-Italien ere Krigsrustningerne paa Dagsordenen. I Bologna arbeides ivrigt paa de nye Fæstningsværker, da denne skal være den faste Centralplads for alle Armeens Bevægelser. Ved Rimini oprettes en forskandset Leir. Paa hele Linien skal anlægges fortificatoriske Arbeider, hvorimod Fæstningsarbeiderne ved Lonato ere stillede i Bero. Man frygter et Angreb fra Kirkestaten, som kunde blive understøttet af den østerrigske Armee i Venetien.

O'Donnel har opstillet følgende Basis for Fredsunderhandlingerne: Spanien beholder det erobrede Territorium og Tetuan; Marokko betaler 200 Millioner Realer**) i Krigsomkostninger og forpligter sig til at respectere den katholske Cultus. Svaret skulde gives inden den 23de Februar. Marokkanerne have imidlertid ikke villet indgaae paa disse Betingelser, hvorfor O'Donnel erklærer Vaabenstilstanden for afbrudt og har truffet Aftale med Eskadrechefen om videre Krigsforetagender.

Natten imellem den 19de og 20de Februar skete i Nærheden af Dover et Sammenstød mellem Dampskibet Ondine og Skonnerten Heroine. Dampskibet sank næsten øieblikkeligt. For 21 Personer lykkedes det at frelse sig i en Baad; men omtrent 50 Personer fandt Døden i Bølgerne.

Det amerikanske Skib Luna forliste totalt den 19de Februar paa Reisen fra Havre til New Orleans. Af de 105 ombordværende Personer bleve kun to reddede.

---

*) 1 Rubel er omtrent 7 Mark dansk.
**) 1 Real er omtrent 17 Stilling dansk.

Amerika: I New York har der den 2den Februar været en Ildløs, som har kostet 50 Mennesker Livet, og i Brooklyn er en Hattefabrik fløiet i Luften ved en Dampkjedels Sprængning og har begravet 15 Arbeidere under sine Ruiner. Sammesteds, saavel som i Jersey City og Hoboken har en Orkan raset den 10de Februar, hvorved flere hundrede Huse mistede sine Tage og bleve paa andre Maader ramponerede.

I Valparaiso i Syd-Amerika har en Ildebrand fornylig lagt 50 Huse i Aske.

I Bogota, Hovedstaden i Fristaten Ny-Granada, er en Revolution udbrudt. Den catholske Geistlighed havde samlet alle de Bibeler, som det londonske Bibelselskab havde uddeelt, og opbrændt dem paa det offentlige Torv. Den britiske Minister protesterede paa det Kraftigste imod denne Adfærd; men den amerikanske Minister var nærværende, og bifaldt Voldsgjerningen.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
A. P. Trane, Kjøbenhavn	133	5	12
J. Hansen, Lolland	10	3	„
R. Nielsen, Aalborg	22	2	4
L. C. Geertsen, Aarhuus	36	2	„
J. C. A. Weiby, Vensyssel	39	„	6
P. Nielsen, Fredericia	15	„	„
C. E. Lindholm, Sundsvall . . .	19	4	12
A. G. Omann, Skive	11	„	„
O. Nilsson, Norrkøping	64	4	10
R. Berndtson, Gøtheborg	11	2	4
G. Ohlson, Stockholm	13	1	5
Summa	377	2	5

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 13. *Den 1. April. 1860.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Sammenligning mellem Beviserne for Bibelen og Mormons Bog.

Tale af Ældste Orson Pratt, holdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 2den Januar 1859.

(Fra „The Deseret News.“)

(Fortsat fra Side 184.)

Mormons Bog siger sig ikke at være oversat efter Manuscripter, der indeholde 130,000 forskjellige Læsemaader, ei heller formedelst menneskelig Viisdom, der kan give en Oversættelse efter eget Behag; ei heller paastaaes den at være oversat efter forandrede, afkortede Manuscripter, lavede af Munke eller Bedragere paa Bjerget Athos for at føre Christenheden bag Lyset; men de bleve oversatte efter selve Originalpladerne — de selvsamme Plader, hvorpaa de inspirerede Mænd selv skreve dem, og de bleve oversatte, ikke ved menneskelig Viisdom, men ved Guds Kraft og den Almægtiges Inspiration.

Foran i Mormons Bog underrettes vi om, at tre Mænd, Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris, saae Pladerne eller Originalen, hvorefter denne Bog blev oversat af Joseph Smith, jun. Han havde erholdt Pladerne i den vestlige Deel af Staten New York formedelst en hellig Engels Betjening, hvor de vare blevne forvarede af en gammel Prophet, der boede i Amerika for en 1400 Aar tilbage. Han bevidner, at Engelen gav ham Befaling fra Gud, at bringe disse Guldplader for Dagens Lys, og at han med dem erholdt Urim og Thummim og oversatte Bogen. Men forend Herren tillod Bogen at udgaae til Nationerne, havde han besluttet, at den skulde have mere end eet Vidne. Joseph Smiths Vidnesbyrd skulde ikke gaae ud alene. Derfor bleve i 1829 (omtrent et Aar før denne Kirkes Grundlæggelse eller før denne Bog tilbødes Verden) trende andre Personer besøgte af en Engel fra Himmelen.

„Maaskee de bleve bedragne,“ kunne I sige; men lader os undersøge, om der var nogen Mulighed for Bedrageri. De havde erfaret ved at læse Manusciptet, hvorefter denne Bog blev trykt, at Herren, naar han skulde bringe denne Bog for

Lyset i de sidste Dage, vilde bære Vidnesbyrd om den for tre Vidner foruden Oversætteren paa en mirakuleus og forunderlig Maade. Disse tre Mænd kom sammen, efter at være komne til Kundskab om denne Kjendsgjerning, og gik til Mr. Smith og spurgte ham, om det kunde blive deres Privilegium at see disse Tavler og faae Kundskab fra Himmelen om denne Bog var sand. Joseph Smith adspurgte Herren desangaaende, og Herren gav dem den Forjættelse, at dersom de vilde ydmyge sig tilstrækkeligt, skulde de have dette Privilegium.

De gik derpaa i Forening med Mr. Smith, der var den fjerde Person, ud paa den aabne Mark, tæt ved en lille Skov et kort Stykke Vei fra Whitmers Huus i Fayette, Seneca County, Staten New York. De knælede for Herren ved høilys Dag — ikke ved Nattetid — saa der kunde ikke skee noget Bedrageri; de ydmygede sig for Herren, paakaldte hans hellige Navn af deres ganske Hjerte, og medens de vare saaledes beskjæftigede, saae de i Himmelen oventil et herligt Lys og en Person nedstige. Denne Person kom ned og stod foran dem, han lagde sine Hænder paa David Whitmers Hoved som eet af de tre Vidner og sagde: „Velsignet være Herren og de, som holde hans Bud," og derpaa tog han Pladerne og vendte dem om Blad for Blad, undtagen en vis Deel af dem, der vare forseglede, hvilke Mr. Smith ei havde Tilladelse til at oversætte; men den Deel, han havde oversat, blev gjennembladet Blad for Blad og fremstillet for deres Øine, og de saae Indgravningerne paa Pladerne.

Denne Engel, iført Herlighedens Glands, stod for dem med Pladerne i sine Hænder og viste dem Indgravningerne. De hørte tillige Herrens Røst fra Himlene, hvilken befalede dem at bære Vidnesbyrd om de Ting, de havde seet og hørt, for alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk. Vidnesbyrdet, som de bare, har jeg oplæst i Eders Nærværelse.

Var der vel nogen Mulighed for, at disse tre Mænd tilligemed Mr. Smith, der var i deres Selskab, vare blevne bedragne? Om de vare førte bag Lyset, kan man med ligesaa god Grund antage, at Apostlerne bleve førte bag Lyset, hvilke bevidne, at de saae Jesum Christum opstige til Himmelen fra Oliebjerget. Med samme Grund kunde man sige, at Peter, Jacob og Johannes bleve bedragne, da de saae Moses og Elias paa Forklarelsens Bjerg; dersom disse Mænd vare førte bag Lyset, da er der ingen Sandhed eller Vished i Noget, der nogensinde blev seet; thi intet Menneske kunde bære Vidnesbyrd i et bestemtere Sprog, end disse tre Vidner have gjort om Mormons Bog.

Joseph Smith, jun. selv kunde ikke være bedragen; thi det var ved en Engel, han blev befalet at gaae til Stedet, hvor Optegnelserne vare forvarede; det var ved en Engel, han blev befalet at tage dem tilligemed Urim og Thummim fra deres lange Forvaringssted, og det var ved Urim og Thummim og ivrig Bøn, at han sattes istand til at oversætte Pladerne paa Engelsk, følgelig kunde han ikke være bedraget.

Vi have beviist, at de andre tre Vidner ikke kunde være blevne bedragne; altsaa fire Mænd bare Vidnesbyrd om, at de ikke alene saae Pladerne, men at de ogsaa saae en Guds Engel; de hørte tillige hans Røst, og saae Pladerne i hans Hænder og Indgravningerne paa Pladerne, og hørte Guds Røst fra Himlene, som bød dem at bære Vidnesbyrd til alle Folk paa Jordens Kreds, til hvem Oversættelsen skulde komme.

Kunne I blandt alle Nationer og Riger paa Jorden finde eet Individ, der kan bære Vidnesbyrd om, at han nogensinde har seet Originalen til nogen af det

Gamle eller Nye Testamentes Bøger? Nei. Vi udfordre Verden til at fremlægge et Exemplar af nogen af Bibelens originale Bøger og bevise, at det er ægte. Man kan gjennemsøge alle Verdens Bibliotheker og Archiver fra Begyndelsen til Enden, og man kan ikke finde et Original-Exemplar eller endog blot en Copi, skrevet Aarhundreder efter den Tid, som den virkelige Forfatter levede.

De Lærde formode, at nogle af de fem Manuscripter, jeg nylig omtalte, bleve skrevne i det sjette Aarhundrede; men dette er tvivlsomt. Cassimer Oudin siger, at det Alexandrinske Manuscript først blev skrevet i det tiende Aarhundrede istedetfor i det sjette. Med Hensyn til Tiden, naar de skreves, kan intet Paalideligt anføres.

Men her saae fire Mænd virkelig Original-Pladerne og en hellig Engel, og hørte Guds Røst. Ere disse de eneste Vidner? Nei, der er endnu otte andre Mænd, hvis Navne og Vidnesbyrd jeg har oplæst for denne Forsamling, — Individer, med hvem jeg er personlig bekjendt, saavel som med Oversætteren og de tre Vidner, jeg allerede har nævnet. Jeg har været i det Huus, hvor denne Kirke blev organiseret. Jeg har seet Stedet, hvor Engelen nedsteg og viste dem Pladerne.

Otte Vidner foruden de tre bevidne, at Joseph Smith viste dem Pladerne, at de saae Indgraveringerne paa dem, og at de havde Udseende af ældgammelt, besynderligt udført Arbeide. De beskrive disse Plader og sige, at deres Tykkelse var omtrent som almindeligt Blik, omtrent otte Tommer lange og sex eller syv Tommer brede. Paa hver Side af disse Plader var der smukke Indgravninger, hvilke vare farvede med en sort, haard Farve for at gjøre Bogstaverne tydeligere og lettere at læse. Igjennem Pladernes Ryg var anbragt tre Ringe, der holdt dem sammen, og gjennem hvilke en lille Stang letteligen kunde stikkes for beqvemmere at bære dem, saa de i Construction og Form vare liig Guld-, Messing- og Blypladerne, som Jøderne i Palæstina fordum havde.

Saaledes see vi, at tolv Personer saae Pladerne, før deres Indhold fremlagdes for Verden og Menneskene opfordredes til at troe dem. Er dette ikke et tilstrækkeligt Vidnesbyrd og Beviis? Dersom Verden ikke vil troe tolv Mænd, der have seet Originalerne, holdt dem i sine Hænder, skuet Indgraveringerne paa dem, og af hvem fire saae Guds Engel og hørte hans Røst, — dersom Menneskenes Børn ikke ville troe dette, ville de da troe ti tusinde Personers Vidnesbyrd? Jesus siger: „Ved to eller tre Vidners Mund skal enhver Sag stadfæstes."

Naar vi engang komme frem for Christi Domstol og fremtræde for hans Aasyn, skulle vi dømmes efter hans Ord: „Mit Ord skal dømme Eder paa den yderste Dag," siger Jesus. „Det Ord, som jeg haver talet, skal dømme Eder." Dersom altsaa de Ord, han talte, og som han inspirerede sine Apostler og Propheter til at forkynde Menneskenes Børn, skulle være Loven, hvorefter Verden skal dømmes paa den yderste Dag, saa er det nødvendigt for dem, at have lidt Beviis og Vidnesbyrd angaaende hans Ord.

Vi fremlægge dette Beviis og Vidnesbyrd for Eder, og dersom Herren gav fire Vidner, nemlig Noah og hans tre Sønner, og ved dem fordømte Slægten før Floden, — dersom deres Prædiken, Vidnesbyrd og Retfærdigheds Gjerninger fordømte Antediluvianerne, saa de bleve bortskyllede af Syndfloden, hvorfor kunne vi da ikke antage, at fire Vidner alene, om Gud ikke ansaae det for tjenligt at sende flere, vilde være nok til at fordømme enhver anden Slægt?

Vi see, at Loth var det eneste Vidne,

der blev sendt for at advare Sodomas og Gomorras Indbyggere og for at opfordre sine Slægtninge til at flye fra hine Stæder for at undgaae de frygtelige Straffedomme, der vare udtalte over dem. Han bevidnede, at en Herrens Engel kom til ham og sagde, at Gud vilde ødelægge disse Stæder; han sagde, at denne Engel logerede hos ham Natten over, og at Herren havde sendt ham som et Vidne. Dette hans Vidnesbyrd fordømte hans Slægtninge og alle de øvrige Indvaanere og de omkom i deres Ugudelighed.

Hvor mange Vidner sendtes til Ninive for at advare dens Indbyggere? Kun eet, nemlig Jonas. Han blev sendt til en fremmed Nation, til et Folk, der ei havde noget Bekjendtskab med ham; de kunde af det Ydre ikke dømme enten han var en retfærdig Mand eller en Bedrager. Han havde en besynderlig Historie at fortælle dem, den nemlig, at han paa Reisen til deres Land kom en Deel af Veien paa et Skib og en Deel i en Hvalfisks Bug. Men hvorledes kunde de vide, at han havde været i Hvalfiskens Bug, eller at han ikke var en Bedrager? Ikkedestomindre underrettede Gud dem ved Jonas om, at dersom de ikke omvendte sig, skulde de Alle blive ødelagte inden fyrretyve Dage. De besluttede at omvende sig, og Herren sparede dem, hvilket Jonas blev meget fortrydelig over.

Da Herren sendte et forberedende Budskab for at berede Veien for sin Søn, sendte han eet Vidne, istedetfor at opreise fire. Johannes den Døber gik ud i Ørken, klædte sig paa en forunderlig Maade, levede af Græshopper og vild Honning og begyndte at prædike Omvendelse for Indbyggerne i Judæa og Jerusalem og for Jøderne overalt i Landet. Hvorledes kunde de vide, at han var et Sendebud, der skulde berede Veien for den Allerhøieste? Alligevel bleve de fordømte, som ikke annammede hans Vidnesbyrd; thi Jesus selv siger: „Pharisæerne og de Lovkyndige forkastede Guds Raad med sig selv ved at forkaste Johannes."

Hvorledes overbeviste Johannes den store Skare om, at han var sendt af Gud for at vidne om hans Søns første Komme? Een af Evangelisterne underretter os om, at „Johannes gjorde ingen Mirakler," saa stor en Prophet han end var; men desuagtet blev Folket fordømt, fordi de forkastede Guds Raad med deres egne Sjæle ved at forkaste hans Vidnesbyrd. Hvor meget større vil saa ikke deres Fordømmelse vorde, som forkastede fire Vidner istedetfor eet?

Hvis fire Vidners Vidnesbyrd lyder for den nulevende Slægts Øren, hvis Mormons Bog, der indeholder deres Vidnesbyrd, bliver udgivet og sendt til de forskjellige Nationer paa Jorden, og Menneskene have det Privilegium at høre og læse deres Vidnesbyrd, vil det da ikke bringe en langt større Fordømmelse over dem, end den, der rammede den jødiske Nation fordum ved Forkastelsen af ikkun eet Vidnes Vidnesbyrd?

Vi see altsaa, at vi staae langt over denne Slægt, hvad Beviser for Mormons Bog angaaer. Der er Mænd nu levende paa Jorden, som have seet Originalen til Mormons Bog — som have hørt Guds Røst. Hvor er der et Menneske, som har hørt Guds Røst bevidne Sandheden af nogen af Christenhedens Bibel-Oversættelser? Hvor er der en Person paa hele Jordens Kreds, som nogensinde har faaet nogen af dem stadfæstet ved en Engels Betjening? Men her have vi saadanne Beviser til Gunst for Mormons Bog, som enhver retfærdig Domstol er nødt til at anerkjende.

Men skulle vi annamme alle Personers Vidnesbyrd, som monne komme frem og foregive, at de have hørt Guds Røst

og seet Engle? Kunne ikke Bedragere staae frem og sige, de have seet Engle? Jeg svarer, at følgende Iagttagelse kan gjøres: En Mand, der er sendt af Gud, og som har et sandt Budskab, vil altid være istand til at fremstille Noget med Hensyn til Budskabets Beskaffenhed og Omstændighederne, der følge det, som vil bevise, at det er sandt. Om tusinde Personer skulde bære Vidnesbyrd om, at de havde hørt Guds Røst og seet Engle, skulde vi altid kunne skjelne Bedrageren fra en Guds Tjener ved at undersøge Lærdommen. Der er Kjendetegn, hvorpaa hele Verden kan være istand til at skjelne mellem et sandt Budskab og et falsk. For Exempel: Der findes ikke eet Individ paa hele Jorden, der kan ligefrem bevise, at Joseph Smith ikke saae en Guds Engel og erholdt Pladerne; Ingen paa denne Jord kan bevise, at de tre Vidner ikke saae Engelen og Pladerne, følgelig kan deres Vidnesbyrd ikke directe omstødes, uden de skulde fornegte deres eget Vidnesbyrd, hvilket de ikke have gjort. Den eneste mulige Maade, hvorpaa disse Mænd kunne fordømmes som Bedragere, er, at undersøge Beskaffenheden af deres Vidnesbyrd og see, om det er fornuftigt og bibelsk eller ikke.

Er der noget Ubibelsk i at høre Guds Røst, eller i at en Engel nedstiger fra Himmelen og bærer Vidnesbyrd om en Bog, i hvilken alle Nationer ere interesserede? Det er en Bog, som er sendt for at berede Veien for Herrens anden Komme. Var det ufornuftigt af Herren at sende Engle til Abraham, Isaak og Jacob? Var det ufornuftigt af dem at spise til Middag hos Abraham, og ligeledes at Abraham toede deres Fødder? at Loth tog dem i Logis i sit Huus? Var det noget Uhørt for Josva, Gideon, Daniel, Esaias, Ezechiel, Petrus, Paulus, de vise Mænd og Hyrderne paa Marken, eller for Joseph, Marias Mand, og Zacharias, eller for forskjellige andre Mænd og Qvinder at see Engle, sendte fra Himmelen? Det er hverken urimeligt eller ubibelsk.

Paulus siger om Englene: „De ere alle tjenende Aander, udsendte til Hjælp for dem, som skulle arve Salighed." Dersom de altsaa have det Embede at hjælpe dem, der skulle arve Salighed, da er det ingen ubibelsk Lære, at de skulde administrere til disse fire Mænd. Det er ligesaa fornuftigt at antage, at Gud skulde sende en Engel til fire Mænd i de sidste Dage og indføre sit Rige og Beredelsesværk for sin Søns anden Komme, som det var, at han sendte en Engel til Zacharias, for at et Sendebud kunde opreises til at berede Veien for hans første Komme. Det Første er endog lidt mere rimeligt end det Andet; thi hans Komme i de sidste Dage vil i Herlighed og Magt langt overgaae hans første Komme, da han viste sig blandt Jøderne. Ved hans anden Komme skal Jorden bæve og rave frem og tilbage som en Drukken, Bjergene skulle synke, Dalene hæve sig, det Krumme blive jævnt og det Knudrede lige, naar Herren skal aabenbare sig i sin Herlighed og Magt.

Hvis alt dette skal opfyldes, Israel indsamles, Hedningernes Fylde gaae ind og Zion opbygges, hvis det store Sidstedags Værk, omtalt af de gamle Propheter, skal finde Sted, da vilde det ikke være urimeligt, om en Engel skulde blive sendt fra Himmelen for at begynde et saa storartet og omfattende Værk.

Dog, maaskee I indrømme, at det er fuldkommen bibelsk og fornuftigt, at en Engel skulde blive sendt; men saa ville I maaskee spørge, om der ikke kunde staae Noget i Forbindelse med Mormons Bog, der vilde gjøre den urimelig, og at den som Følge deraf ikke fortjener Tiltro,

hvilket vilde være Beviis for, at dens Foregivende var falsk.

Som Svar spørger jeg, hvad er der ved Mormons Bog, som er urimeligt? Hvad siger den sig at være? Den bekjender at indeholde Beretningen om en Deel af Josephs Stamme, som kom ud fra Jerusalems Land 600 Aar før Christus og coloniserede det amerikanske Fastland. Disse Indianer-Stammer ere deres Efterkommere. Da de først kom hid, vare de et retfærdigt Folk og havde med sig de hellige Skrifter, indeholdende Mose Lov. Efter deres Ankomst hertil gjorde de sig Plader af Guld, hvorpaa de optegnede deres Historie — Beretninger om deres Splid, Tvedragt, Krige, osv. Disse Plader gik i Arv blandt de gamle Beboere af Amerika i et Aartusinde efter deres Ankomst hertil. Deres Prophetier bleve optegnede fra Slægt til Slægt. Jesus Christus viste sig for dem paa dette Land efter sin Opstandelse, ligesom han gjorde for Folket i Palæstina, og viste dem Vunderne i sine Hænder og sine Fødder. Han nedsteg blandt dem i Syd-Amerika og afskaffede Mose Lov, som de practiserede, og indførte i Stedet derfor Evangeliet, underviste dem om Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse, ligesom i Jerusalem. Han lærte Folket at komme sammen med sønderknuste Hjerter og en angergiven Aand og at ydmyge sig og blive døbte ved Begravelsens Daab til deres Synders Forladelse, og bød sine Tjenere at lægge Haand paa dem for den Hellig-Aands Gave, i Lighed med hvad Petrus og Paulus gjorde. Jesu Lærdomme bleve nedskrevne paa disse Guldplader og de overleveredes fra Slægt til Slægt, indtil omtrent 400 Aar efter Christus. Mange hellige Aabenbaringer ere optegnede paa dem, og ligeledes Prophetier, der naae til vore Dage og ned til alle Tings Ende.

Om I undersøge denne Optegnelse fra Begyndelsen til Enden, ville I ikke finde det mindste Modstridende i den historiske Deel. Ingen kan bevise, at Joseph Smith var en Bedrager, paa Grund af Uovereensstemmelse i den historiske Deel af dette Værk.

Dersom I gjennemlæse Alt, hvad Oldgrandskerne siden Amerikas Opdagelse have skrevet om dette Lands tidligere Indbyggere, kunne I ikke paapege et eneste Punkt, der beviser, at nogen af deres Opdagelser kommer i Modstrid med Mormons Bog.

Hvis I undersøge dens Prophetier, ville I finde mange, som de jødiske Optegnelser ikke nævne et Ord om, — Prophetier, der vedkomme Indianerne, denne Kirkes Oprettelse, Millenniet og mange Ting, hvilke de andre Propheter ikke have berørt; og ligeledes bleve mange af Begivenhederne, forudsagte i den jødiske Bibel, forkyndte for Propheterne paa dette Land. Sammenlign Prophetierne i den jødiske Optegnelse med Prophetierne i Mormons Bog, og I ville ei finde nogen Modsigelser eller Uovereensstemmelser, følgelig kunne I ikke fordømme Mormons Bog, eller ansee Joseph Smith og disse Vidner som Bedragere efter denne Bogs prophetiske Udtalelser.

(Fortsættes.)

Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Uddrivelse fra Nauvoo.

En historisk Skildring af Oberst Thomas L. Kane, forelæst i det historiske Samfund i Pennsylvanien den 26de Marts 1850.

(Oversat fra Engelsk.)

(Fortsat fra Pag. 169.)

Jeg vil ei forsøge at skildre Emigrationslivet paa Sletterne, da jeg antager, De allerede er bekjendt med det af de mange Beskrivelser, det saa ofte har været Gjenstand for. Vandringen i Ørken, Badestederne, Flyvesandet, Indianertræfningerne, Bøffeljagten, Prairieilden — alle disse mangfoldige Afvexlinger forekomme i Mormonernes Eventyr; men jeg kunde ikke haabe at fremstille dem med Nyhedens Interesse. Alene deres Hverdagslivs Beskaffenhed, deres Færd og Sysler havde noget aldeles Eiendommeligt ved sig. Deres besynderlige religieuse Skikke og deres beundringsværdige Enighed i Villie og Handling slog Iagttageren strax. Dernæst vilde den Fremmede maaskee blive slaaet af den strenge Marschorden, den Sikkerhed, hvormed de sluttede sig sammen for at møde et Angreb, den indsigtsfulde Maade, hvorpaa de sikkrede sig Qvæget, naar de gjorde Holdt, Systemet hvorefter de udstillede deres Nattevagter for at bevogte sig selv og deres Vogn-Borg (der dannedes ved at Vognene stilledes i to mod hinanden vendte Halvcirkler, hvorved en aaben Plads dannedes, paa hvilken Qvæget om Natten som oftest dreves ind) — hvilket tilligemed andre lignende Omstændigheder taler for Overholdelsen af den nøiagtigste Disciplin. Hver ti Vogne stod under en Capitains Opsigt. Denne Capitain over ti, som han kaldtes, adlød en Capitain over halvtredsindstyve, over hvilken atter en Capitain over hundrede, eller et Medlem af hvad de kaldte Kirkens Høiraad havde at byde. Alle disse vare ansvarlige og charakteerfaste Mænd, valgte af Folket paa Grund af deres Uforfærdethed, Tænksomhed og Erfaring. Saa iøinefaldende vare Resultaterne af denne Organisation, at Skarer af fjendtligsindede Indianere passerede forholdsviis smaa Selskaber af Mormonerne, for at angribe meget større, men mindre velordnede Compagnier af andre Emigranter.

Det meest slaaende Træk af Mormon-Emigrationen var imidlertid uden al Tvivl Dannelsen af deres „Tabernakel-Leire" og midlertidige Stave eller Settlementer, som i den tause Ørk, overalt hvor deres Vei blev lagt, fornyede de oplivende Tegn paa et virksomt og haabefuldt Liv.

Jeg skal tydeliggjøre disse Bemærkninger ved at beskrive for Dem een af disse Leire, med samt dens Beboeres daglige Sysler. I dette Øiemed vælger jeg en stor Leir paa Strækningen mellem Floderne Nebraska og Missouri, hvilken Strækning har været et Tvistens Æble mellem Omaha-, Otto- og Missouri-Indianerne. Leirens Telte vare opslagne her næsten i to Maaneder, i hvilken Tid jeg opholdt mig i den.

Den var beliggende tæt ved Petit Papillon eller Lille Sommerfugl Floden paa nogle smukt afrundede Høie, der omgave et allerkjæreste koldt Kildevæld. Paa hver af disse var afstukket en Fiirkant, og eftersom Vognene kom kjørende, indtoge de deres Pladse langs dens fire Sider i dobbelte Rækker, saa at der dannedes en

rummelig Gade eller Passage mellem dem. Teltene vare ogsaa opreiste i Rader med Mellemrum mellem Vognene. Qvæget dreves sammen i høit omgjærdede Pladse paa Ydersiden. Det Indvendige af Fiirkanten var tom, for at give tilstrækkelig frisk Luft, og da Gaderne tildækkedes foroven med Løvværk og holdtes samvittighedsfuldt rene, dannedes der skyggefulde Alleer. Dette var Stedet, hvor de tilfrisknende Syge kunde røre sig lidt, var Børnenes Tumleplads og Alles Aftenpromenade.

Fra først af Leiren opsloges vare alle dens Beboere bestandig nyttigt sysselsatte. Mange af dem vare dygtige Haandværkere, der kun syntes at behøve en Dags saakaldet Hvile for strax at være beskjæftigede ved Essen, Væven eller Dreierbænken med Forfærdigelsen af et eller andet nyttigt Stykke Arbeide. En mormonsk Bøssemager er Opfinderen af de fortræffelige Repetitions-Rifler, der lades ved Udtræk istedetfor Cylindere; og eet af de smukkest forarbeidede Skydevaaben, jeg nogensinde har seet, var af dette Slags; den var smedet af gammelt Skrabjern og indlagt med Sølv af et Par Halvdollars Stykker under den varme Juli Sols brændende Straaler paa et Sted, hvor Græssets Middelhøide naaede over Arbeiderens Skuldre. Jeg har seet en Skoflikker, efter at hans Selskab havde gjort Holdt, løbe langs Flodbredden i Skumringen og søge efter en Steen, hvorpaa han kunde hamre sit Læder, for at faae en Skosaale færdig ved Leirilden; og jeg har havt et Stykke Klæde, til hvilket Ulden blev klippet, tørret, spundet og vævet paa en tre hundrede Miles Reise.

Deres interessanteste Beskjæftigelser vare imidlertid dem, som deres eiendommelige Omstændigheder og Forhold fremkaldte. Det var ikke saa sjeldent, at Autoriteterne havde nogle curieuse Affairer at afgjøre med de rastløse Indianere, medens paa samme Tid deres utrolige Arbeide og Ansvarligheden for deres langsomt bevægende Skarers Opførsel og Omsorgen for deres hundrede forsultne Stakler væltede ind paa dem. De havde gode Mænd, som de kaldte Biskopper, hvis specielle Pligt var at see til de meest Lidende, og de vare paa Færde Nat og Dag for at udglatte enhver Prøve.

Paa denne Tid, det vil sige omtrent to Maaneder før Mormonernes endelige Uddrivelse fra Nauvoo, var der paa en Veilængde af 300 Mile mellem denne Stad og vor Leir ved Papillon Floden, allerede over to tusinde Emigrationsvogne, foruden en stor Mængde af alle mulige Slags Kjøretøier, som alene Nøden kunde opfinde — fra den uhaandteerlige, tunge Karre, der humpede fremad med sin syge Kudsk, som sad under sit over Karren udspændte Sengetæppe, indtil den brøstfældige tohjulede Trille, der maaskee blev trukken af en lille udtæret Qvie med et Seletøi, kun beregnet paa at trække een eller anden let Byrde, som for Exempel et Barn, en Pose Meel eller et Bundt Gangklæder eller Sengklæder.

Nogle af dem vare i Nød formedelst Tab, de havde lidt paa Veien. Et fremtrædende Charakteertræk hos Mormonerne var deres Venlighed mod deres Kreaturer og fornemmelig mod deres Trækdyr. Disse fik ogsaa deres Deel af Sabbaten, naar den indtraf, og jeg troer, de vilde have fulgt de gamle Carthageres Exempel og vasket dem med gammel Viin, om de havde havt nogen. I den stærke Solhede, Dyrene maatte arbeide under, segnede de ofte om. Undertiden løb de ogsaa bort om Natten eller sank ned i Moradser, eller, hvilket oftere hændte, bleve stjaalne af Indianerne, der afsatte dem til de hvide Hestetyve paa Grændserne. Men Størstedelen af disse Ørkenens Pilegrime bestod

af fattige Stakler, der vare flygtede fra Nauvoo aldeles blottede, og som vare blevne negtede et Tilflugtssted blandt Iowas Indbyggere.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Da vi i forrige Nummer i vore Bemærkninger omhandlede det store Emne „Opstandelsen," ville vi som Fortsættelse af samme omhandle et Emne, der er meget nøie forbundet dermed, og som Tanken uvilkaarlig ledes hen paa ved Overveielsen af de Dødes Opstandelse, nemlig „den evige Dom."

Naar den Dybtænkende er kommen til det Resultat, at alle Mennesker uden Undtagelse, saavel Gode som Onde, Hellige som Syndere skulle opstaae, vil det Spørgsmaal vistnok svæve ham paa Læberne: Hvorfor skulle vi opstaae? Hvad er Hensigten med Opstandelsen? hvortil vi svare: For at Retfærdigheden kan skee Fyldest — for at Enhver kan faae Løn efter Fortjeneste. Lovbogen, hvorefter Menneskene skulle dømmes, siger Christus, er „mit Ord" eller „Rigets Evangelium," hvorfor Apostelen ogsaa siger, at han skal „bringe Hevn over dem, som ikke kjende Gud, og over dem, som ikke ere vor Herres Jesu Christi E v a n g e l i u m lydige, hvilke skulle lide Straf, en evig Fortabelse fra Herrens Ansigt og hans Magtes Herlighed." (2 Thes. 1, 7.) Historien anfører mange Beviser paa Guds retfærdige Straf over Menneskene allerede her i Kjødet. Vi ville anføre et Exempel, der kan tjene som Beviis paa Guds retfærdige Handlemaade mod den ganske Menneskeslægt. I Noe Dage advarede Gud en dybtfalden Slægt og raadede den til Omvendelse, for at afværge den overhængende Fare; men da Menneskene vedbleve at fremture paa sin syndige Bane, straffede han dem alle med timelig Død, undtagen otte Lydige. Hvor blev der af de Omkomnes udødelige Aander? Indgik de til den evige Fred og Hvile? Bleve de modtagne med aabne Arme af en naadig og barmhjertig Gud? Nei, de bleve anviste et Fængsel til Opholdssted i et Tidsrum af omtrent 2,600 Aar, indtil Forløsningstimen slog for dem, da Christus, efter sin Lidelse og Død paa Korset, nedfoer til Scheols skumle Egne og „prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, hvilke vare gjenstridige i Noe Dage," (1 Petr. 3, 19.) og for saa mange, som da vilde være Himmelens og Jordens Drot lydige, aabnede han Fængslets Døre og satte Fangerne i Frihed. (Ps. 68, 19; Eph. 4, 8.)

Man vil maaskee indvende, at da Evangeliet ikke til enhver Tid har været paa Jorden, have ikke alle Mennesker kunnet lære det at kjende, og det vilde følgelig være uretfærdigt at dømme dem efter det, de ikke kjendte; men da Evangeliet skulde forkyndes for a l Skabningen, forglemtes vist ikke de Hedengangne i Aandernes Verden, hvilket kan sees af anførte Exempel, der stadfæstes af Apostelen Peter i hans 1ste Epistels 4, 6., hvor han siger: „Derfor er Evangeliet forkyndt for de Døde, at de skulle dømmes i Lighed med Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden." Det samme er Tilfælde nu. Efterat Propheten Joseph Smith havde udført sin Mission her paa Jorden og oprettet Kirken med alle dens Embedsmænd, Ordinantser, osv.,

gik han ifølge sin guddommelige Kaldelse ind i Aandeverdenen, hvor han, i Lighed med Christus, forkynder Evangeliet og viser de Afdøde Veien til Salighed, og for saa mange, som troe, vil der med Tiden blive udført hellige Ordinantser af Præstedømmet i Herrens Templer her paa Jorden.

For alle dem, der annamme Evangeliet og ere trofaste til Enden, være sig i Kjødet eller i Aanden, vil Dommens Dag være et sandt Jubilæum; thi de skulle blive storligen belønnede for hvad de have lidt for Christi og Evangeliets Sag, medens de, der ikke have lyttet til den frelsende Røst, med Frygt og Bæven ville see denne store Dags Nærmelse. „Mange ville sige til mig paa hiin Dag: Herre! Herre! have vi ikke propheteret ved dit Navn? og have vi ikke uddrevet Djævle ved dit Navn? og have vi ikke gjort mange kraftige Gjerninger i dit Navn? Og da vil jeg bekjende for dem: jeg kjendte Eder aldrig; viger bort fra mig, I, som beflitte Eder paa Uret!" (Matth. 7, 22, 23.)

Her have vi Frelserens egne Ord for, at ikke Enhver, der beroliger sig ved Tanken om, at han har en Religion, at han bekjender og paakalder Christi Navn, skal blive frelst, men kun de, der tjene ham paa den af ham anviste Maade, ville vorde frelste. Selv Englene, der satte sig op mod Guddommen, bleve ikke sparede, men „nedstyrtedes til Helvede, og overantvordedes i Mørkets Lænker at forvares til Dommens Dag." (2 Petr. 2, 4.)

At ikke Alle ville faae ligestor Belønning eller ligestor Straf kan sees af følgende Skriftsted: „Og jeg saae de Døde, Smaa og Store, staaende for Gud, og Bøgerne bleve oplukne; og en anden Bog blev oplukt, som er Livsens Bog, og de Døde bleve dømte efter det, som er skrevet i Bøgerne, efter deres Gjerninger. Og Havet afgav de Døde, som vare i det; og Døden og Helvede afgave de Døde, som vare i dem, og de bleve dømte, Hver efter sine Gjerninger." (Aab. 20, 12. 13.) Eftersom Menneskenes Gjerninger, og deres Vandel i det Hele taget, ikke ere eens i Godhed eller Slethed, vil deres Belønning eller Straf heller ikke blive eens, hvilket berørtes i vort forrige Nummer under Artiklen „de Dødes Opstandelse." Vi have altsaa det sikkre Haab, at Gud, der ei kan bestikkes eller føres bag Lyset, vil gjennemskue den Helliges og Synderens Hjerte og Nyrer, og hans Retfærdighed vil vide at tildele Enhver efter Fortjeneste.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 188.)

Daab.

Daabens Nødvendighed.

Bibelen. Matth. 3, 13—15. „Da kom Jesus fra Galilæa til Jordanen til Johannes, at døbes af ham; men Johannes formeente ham det og sagde: jeg haver behov at døbes af Dig, og Du kommer til mig! Men Jesus svarede og sagde

til ham: tilsted det nu; thi saaledes bør det os at fuldkomme Alt, hvad Ret er. Da tilstedte han ham."

Matth. 28, 19. „Gaaer derfor hen, og lærer alle Folk, og døber dem i Navnet Faderens, og Sønnens, og den Hellig-Aands."

Marc. 16, 15. 16. „Og han sagde til dem: gaaer bort i al Verden, og prædiker Evangelium for al Skabningen. Hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig; men hvo, som ikke troer, skal blive fordømt."

Luc. 7, 29. „Og alt Folket, som ham hørte, endog Tolderne, gave Gud Æren, og bleve døbte med Johannis Daab; men Pharisæerne og de Lovkyndige foragtede Guds Raad med dem, ved ikke at blive døbte af ham."

Joh. 3, 5. „Jesus svarede: sandelig, sandelig siger jeg Dig, uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige."

Ap. Gj. 2, 38. „Men Peter sagde til dem: omvender Eder, og Hver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faae den Hellig-Aands Gave."

Ap. Gj. 10, 48. „Og han befoel, at de skulde døbes i Herrens Navn."

Ap. Gj. 18, 8. „Og mange Corinthier, som hørte til, troede og bleve døbte."

1 Petr. 3, 21. „Hvis Modbillede, Daaben, nu frelser os."

Mormons Bog. (Side 492.) Nephi 12, 4. „Og det skal skee, at hvo, som omvender sig og bliver døbt i mit Navn, skal blive mættet; og dersom han bliver bestandig indtil Enden, see, ham vil jeg holde skyldfri for min Fader, paa den Dag, da jeg skal staae at dømme Verden. Men dette er Budet: omvender Eder, alle Jordens Ender, og kommer til mig og bliver døbte i mit Navn, at I maae vorde helliggjorte ved at annamme den Hellig-Aand, at I maae staae ubesmittede for mig paa den yderste Dag. Sandelig, sandelig siger jeg Eder, dette er mit Evangelium."

2 Nephi 13, 4. (Side 112.) „Thi Porten, gjennem hvilken I skulle gaae ind, er Omvendelse og Daab med Vand; og da kommer Forladelsen for Eders Synder ved Ild og ved den Hellig-Aand." (See 2 Nephi 13, 2. Side 111.

Alma 4, 1. (Side 229.) „Og det skete, at hvosomhelst, der omvendte sig, og ikke hørte til Kirken, bleve døbte til Omvendelse og indlemmede i Kirken."

Alma 5, 3. (Side 232.) „Og nu siger jeg Eder, at I maae omvende Eder og fødes paany; thi Aanden siger, at dersom I ikke blive fødte paany, kunne I ikke arve Himmeriges Rige; kommer derfor og bliver døbte til Omvendelse, at Eders Synder maae blive aftvættede, at I maae have Tro paa det Guds Lam, som borttager Verdens Synder, som er mægtig til at frelse og rense fra al Uretfærdighed."

Alma 7, 3. (Side 238.) „Han kommer for at gjenløse dem, som ville vorde døbte til Omvendelse, formedelst Tro paa hans Navn."

Alma 21, 32. (Side 348.) „Og de døbte til Omvendelse alle de Mennesker, der vilde lytte til deres Ord."

Nephi 5, 8. 9. (Side 463.) „Hvo, som troer paa mig, og bliver døbt, den Samme skal blive salig; og disse ere de, som skulle arve Guds Rige. Og hvo, som ikke troer paa mig, og ikke bliver døbt, skal fordømmes. Sandelig, sandelig siger jeg Eder, at dette er min Lærdom, og jeg vidner om den for Faderen."

Nephi 13, 4. (Side 495.) „De gik ud over hele Landet og prædikede for alt Folket, og forenede alle dem med Kirken, som vilde troe paa deres Prædiken, og

døbte dem; og saa Mange, som bleve døbte, annammede den Hellig-Aand."

Ether 1, 12. (Side 529.) „Derfor omvender Eder, alle Jordens Ender, og kommer til mig, og troer paa mit Evangelium, og vorder døbte i mit Navn; thi den, der troer og bliver døbt, skal blive salig; men den, der ikke troer, skal fordømmes."

Moroni 8, 2. (Side 562.) „Dette skulle I lære: Omvendelse og Daab for dem, som ere ansvarlige og kunne begaae Synd; ja, lærer Forældre, at de skulle omvende sig og blive døbte, og ydmyge sig ligesom deres smaa Børn, og da skulle de Alle blive salige tilligemed deres smaa Børn."

Pagtens Bog. (Side 27, 12.) „Sandelig, sandelig siger jeg Eder: de, der ikke troe paa Eders Ord, og ikke blive døbte i Vandet i mit Navn til deres Synders Forladelse, at de kunne faae den Hellig-Aand, skulle fordømmes, og ikke komme i min Faders Rige, hvor min Fader og jeg er. Og denne Aabenbaring og dette Bud til Eder er i Kraft fra denne Time over al Verden, og Evangeliet er til Alle, som ikke have annammet det."

(Side 64, 2.) „Men nu giver jeg Dig den Befaling, at Du skal døbe med Vand, og de skulle annamme den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse."

(Side 151, 4.) „Saa Mange, som omvende sig og blive døbte i mit Navn og blive bestandige indtil Enden, skulle vorde salige."

(Side 152, 6.) „Alle Mennesker maae omvende sig og lade sig døbe, baade Mænd, Qvinder og Børn, der ere komne til Skjælsaar."

(Side 292, 11.) Salighed forjættes Enhver, der vil omvende sig og lade sig døbe; den derimod, som ikke vil, Fordømmelse.

Læs endvidere Side 236, 5; 170, 2 og 181, 2.

Joseph Smith. (Af hans Levnetsløb, den 15de Mai 1829.) „Vi fortsatte fremdeles vort Oversætterarbeide, da vi en vis Dag gik ind i Skoven for at bede og paakalde Herren angaaende Daaben til Syndernes Forladelse, som fandtes omtalt i Oversættelsen af Pladerne. Medens vi vare saaledes beskjæftigede, bedende og paakaldende Herren, nedsteg et Sendebud fra Himmelen i en Lyssky, og efter at han havde lagt sine Hænder paa os, ordinerede han os, sigende: „Paa Eder, mine Medtjenere, lægger jeg i Messiæ Navn Aarons Præstedømme, hvilket har Nøglerne til Engles Betjening, Omvendelsens Evangelium og Daab ved Begravelse til Syndernes Forladelse." Han bød os at gaae og blive døbte, og gav os Anviisning, at jeg skulde døbe Oliver Cowdery, og siden skulde han døbe mig. Vi gik følgeligviis og bleve døbte; jeg døbte ham først, og derpaa døbte han mig."

Jedediah M. Grant. („Skand. Stjerne" 4de Aarg. Side 261.) „Daab er en himmelsk Institution, sanctioneret af Faderen, aabenbaret ved Sønnen, lært ved den Hellig-Aands Inspiration, og er Midlet, hvorved et Menneskes Synder kan tilgives. Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse vare saliggjørende Midler for Menneskenes Børn fordum, og er det i nærværende Tid, fordi de ere Dele af Evangeliet, og de ere alle nødvendige til Syndernes Forladelse."

Pearl of great Price. (Side 2.) „Jeg giver Eder den Befaling, at I skulle frimodigen lære Eders Børn disse Ting, og sige: At eftersom de bleve fødte til Verden ved Faldet, som bringer Død, af Vand og Blod og Aanden, som jeg haver skabt, og som blev af Støv (jordiske Elementer) en levende Sjæl, saaledes maae I ogsaa fødes igjen af Vand og Aand og

renses ved Blod, ja Blodet af min Eenbaarne, for at deelagtiggjøres i Himmerigets Riges Hemmeligheder, paa det I maae vorde helliggjorte fra al Synd."

(Side 3.) „Og han bød mig, at jeg skulde døbe i Navnet Faderens, og Sønnens, som er fuld af Naade og Sandhed, og den Hellig-Aands, som bærer Vidnesbyrd om Faderen og Sønnen."

(Side 17.) „Og det skete, at Noah vedblev at prædike for Folket, sigende: „Lytter og giver Agt paa mine Ord, troer og omvender Eder fra Eders Synder og bliver døbte i Jesu Christi, Guds Søns Navn, ligesom vore Fædre gjorde, og I skulle annamme den Hellig-Aands Gave, paa det at alle Ting maae vorde Eder tilkjendegivet; men hvis I ikke gjøre dette, vil Syndfloden komme over Eder."

See tillige „Stjernen" 9de Aarg. Side 188.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Octbr. 1838. (Fortsat fra Side 190.)

„Min Herre! Jeg modtog idag et eedeligt Vidnesbyrd fra Carroll County, hvoraf Følgende er en Copie: „Henry Root har under Eed erklæret, at der Natten til den første October i Omegnen af De Witt var samlet en bevæbnet Styrke, bestaaende af 30 til 50 Personer, som om Morgenen den anden October kom ind i Byen De Witt og skjød paa Indvaanerne. Tretten af nævnte Individer bleve af mig seet paa Stedet, og jeg troer, at der virkeligen er en Opstand paa det Sted.

Henry Root.

Undertegnet og beediget den 3die Dag i October 1838

William B. Morton,
Fredsdommer."

Paa Grund af denne Underretning, og da jeg troer, et Angreb vil finde Sted paa nævnte Sted, har jeg beordret de to Compagnier, indkaldte efter Deres Ordre, at holde sig færdige under Capitainerne Bogarts og Houstens Commando for at marschere til De Witt i Carroll County i Morgen tidlig Kl. 8, bevæbnede og udrustede, som Loven byder, med sex Dages Provission og 50 skarpe Patroner hver. Jeg vil i egen Person tage Commandoen over disse Tropper, og overlade Commandoen ved Grand River til Oberst Thompson. Saasnart som jeg naaer De Witt, vil jeg underrette Dem fuldstændigere om Sagernes Tilstand. Jeg vil anvende al fornøden Forsigtighed i denne Affaire, og beklager dybt Nødvendigheden af denne Forholdsregel.

H. G. Parks,
Brigade-General for 2den
Brigade 3die Division."

Torsdagen den 4de. Dette er en Dag, der længe vil erindres af den Deel af Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke, som kaldtes Leiren, eller Kirtlands Leir Nr. 1, thi de ankom til deres Bestemmelsessted, og begyndte at opslaae sine Telte ved Solnedgang, da een af Brødrene, boende dersteds, forkyndte med høi Røst: „Brødre, Eders lange og møisommelige Reise er nu til Ende. I befinde Eder nu paa den aabne Plads i Adam-ondi-Ahman, som er det Sted, hvor Adam velsignede sine Børn, da de stode op og kaldte

ham Michael, Fyrsten, Overengelen, og hvor han forudsagde, fuld af den Hellig-Aand, hvad der skulde møde hans Afkom til den sidste Slægt." (See Pagtens Bog, Side 17, § 28 og 29.)

Jeg tilbragte det Meste af denne Dag hos min Familie.

Pøbelen skjød atter paa de Hellige i De Witt, der vare nødte til at besvare Ilden i Selvforsvar.

For at vise, hvorledes Brandfakler og Dødspile bleve udslyngede gjennem Staten, og det øvenikjøbet af høitstaaende Mænd, som under Eed vare forpligtede til at overholde den offentlige Fred, vil jeg anføre følgende Brev fra General Lucas til Gouverneuren, dateret

„Boonville, Missouri,
4de Octbr. 1838.

Kjære Herre! Da vi forleden Mandag passerede ned ad Missouri Floden, saae vi en stor Skare Mormoner under Vaaben i De Witt, Corroll County. Deres Anfører, Oberst Hinkle, tidligere fra Caldwell County, underrettede mig om, at de vare 200 Mand stærk, og at de hvert Øieblik ventede at blive angrebne af Borgerne i Carroll County, hvilke han sagde kun vare leirede sex Mile derfra, ventende paa Forstærkning fra Saline County. Hinkle sagde, han havde besluttet at fegte. Efterretning fra Dr. Scott i Fayette er netop indløben hertil om, at en Træfning havde fundet Sted igaar, og at flere Mand faldt. Dr. Scott meddeler mig, at han fik denne Underretning af en agtværdig Herre, der havde hørt Skydningen, idet han seilede forbi. Hvis en Træfning virkeligen har fundet Sted, hvorom jeg ikke tvivler, vil det vække stor Bevægelse i hele Øvre-Missouri, og disse foragtelige og nedværdigede Væsener ville blive udryddede af Jordens Flade. Dersom een af Carrolls Indbyggere skulde blive dræbt, troer jeg, at der inden fem Dage vil befinde sig 4 a 5000 Frivillige paa Kamppladsen mod Mormonerne, og Intet uden deres Blod vilde tilfredsstille dem. Det er en ubehagelig Tingenes Tilstand. Forholdsregler agter jeg ikke at foreslaae Deres Excellence. Mine Tropper af 4de Division aftakkede kun indtil nærmere Ordre, og kunne være parate efter en Times Varsel.

Samuel D. Lucas."

„Foragtelige og nedværdigede Væsener!" Hvo har vel nogensinde før hørt høimodige og hæderlige Mænd nedlade sig til at offre sin Ære ved at fremkalde Krig uden Aarsag mod „nedrige og foragtelige Væsener?" Men General Lucas er rede med hele sin Division „efter en Times Varsel" at betræde Valpladsen paa saadanne nedværdigende Betingelser, for saavidt hans egen Indberetning er sand. Men Lucas vidste bedre Besked. Han vidste, at de Hellige vare et uskyldigt, ustadeligt Folk, der ei vilde slaaes med Nogen, uden i Selvforsvar, og hvorfor da skrive et saadant Brev til Gouverneuren for at ophidse hans Sind? Hvorfor ikke holde Sandhed og Retfærdighed paa Deres Side, arme Lucas? Evighedens Annaler ville engang aabenbare for Dem, hvo, der ere de „nedværdigede Væsener," og hvad der vil kræves for at „tilfredsstille" for Udgydelsen af „Mormonernes Blod."

(Fortsættes.)

Blandinger.

Efterretninger fra Jerusalem melde, at Pilegrime fra Grækenland, Armenien og Rusland vedblive at ankomme dertil i store Skarer.

I Constantinopel bortriver en Typhusfeber omtrent 100 Mennesker daglig.

I Rusland har der i 1859, efter statistisk Opgivelse, været næsten 10,000 Ildsvaader, der have ødelagt 43,000 Bygninger og anrettet for 22 Mill. Rd. Skade.

I Venedig synes Østerrig at gjøre sig fattet paa alle Eventualiteter. Besætningen i Mantua er bragt op til 12,000 Mand, betydeligt Artillerimateriel er indtruffet, og der arbeides ivrig paa at udvide og forbedre Fæstningsværkerne. Den venstre Etschbred og Forsvarslinien fra Villafranca til Legnano befæstes ogsaa.

Ifølge Efterretninger fra Florents af 16de Marts er Afstemningen i Toskana endt. 366,571 Vælgere have stemt for Tilslutningen til Sardinien, og 14,925 for Oprettelsen af en særskilt Stat.

Den engelske Eskadres Ankomst til Neapel har vakt megen Skræk der. Tilstanden skildres bestandig med de sorteste Farver, og det seer ud, som om Regjeringen er bleven halv rasende af Skræk. Arrestationerne vedvare, Hovedstaden bliver tommere og tommere, og Alle, som ere istand dertil, tage Flugten.

Skruedampskibet „Luisa" stødte den 23de Februar paa et Klippered paa Nordsiden af Corsika i Middelhavet, hvorved det strax sank. Af 84 Passagerer fandt 45 deres Død i Bølgerne.

I Nærheden af Gefle i Sverrig er en nylig opbygget Kirke styrtet sammen. Alt knustes og splintredes i et Øieblik. Taget kunde ikke bære de Sneemasser, der efterhaanden havde samlet sig paa det.

I Stavanger i Norge ere 216 Huse afbrændte og 2,000 Mennesker blevne huusvilde.

En frygtelig Explosion har nylig fundet Sted i en Kulmine i Curradon i England. Der befandt sig 80 til 100 Arbeidere i Minen, da Explosionen fandt Sted, og man frygter for, at de Fleste ere omkomne, da alle Bestræbelser for at komme de Forulykkede til Hjælp hidtil have været frugtesløse.

Forrige Mandag og Tirsdag har der atter raset en frygtelig Storm ved de engelske Kyster, hvorved mange Skibe ere gaaede tilgrunde eller have lidt mere eller mindre Skade. Ved Forbjerget St. Davids Head er et stort Dampskib, hvis Navn endnu ikke vides, gaaet under med Mand og Muus. Den voldsomme Brænding gjorde desværre alle Redningsforsøg fra Land frugtesløse. Man saae omtrent 30 Personer paa Skibet, hvoriblandt 6 Soldater og en Kone med 4 Børn, som fulde af Fortvivlelse udstrakte Hænderne mod det nære Land. Tre Personer styrtede sig, forsynede med Svømmebælter, i Søen; men de fandt Alle Døden i Bølgerne. Endelig skiltes Skibet ad og sank med Alt, hvad der fandtes paa samme.

Det nye Jerndampskib Pomona forliste den 1ste Marts paa Reisen fra Odessa til London, hvorved 14 Mennesker omkom.

Jerndampskibet Hungarian, der forlod Liverpool den 8de Febr., paa sin Tour til Amerika, forliste totalt den 19de s. M. ikke langt fra Land. 120 Mennesker omkom, og 6 Postsække bleve opfiskede.

Amerika: Brantford blev den 17de Febr. hjemsøgt af en heftig Ildløs, der lagde 23 Bygninger i Aske.

Staden Danville i Kentuky blev den 22de Febr. næsten aldeles ødelagt af en Ildebrand, der lagde tre Kirker, Raadhuset og 80 Bygninger i Ruiner.

Tropperne, som en Tid have været stationerede i Utah, have faaet Ordre til at forlade dette Territorium i Løbet af April Maaned, og begive sig til Rio Grand i Mexiko.

San Salvador, een af de vestindiske Øer, har været haardt hjemsøgt af et Jordskjælv, der har anrettet store Ødelæggelser i en Omkreds af 150 engl. Mile. Flere Byer ere slemt medtagne; saaledes er i Isalco Kirken, omtrent 40 af de bedste Huse og et stort Antal mindre styrtede ned; ligeledes styrtede mange Huse ned i Nanhuisalco, hvor der kort efter udbrød en rasende Brand, der fortærede over 200 Huse. Paa fine Steder revnede Jordskorpen, hvilket frembragte flere Aabninger af indtil 150 Alens Bredde.

Copiapo i Syd-Amerika er ogsaa bleven hjemsøgt af et Jordskjælv, der har anrettet Ødelæggelser for omtrent 3 Millioner Rdlr.

Blodig Procesførelse. Charakteristisk for de amerikanske Sæder er følgende Efterretning fra Richmond i Virginien. Capitain Witcher, 75 Aar gammel, stod for Retten, for at befordre sin Datterdatters Skilsmisse fra hendes Mand. Denne ved Navn Clement var tilstede med sin Broder. Ærgerlige over Bedstefaderens Vidneudsagn fyrede de i Retssalen deres Pistoler af paa ham. Han blev imidlertid kun let saaret, drog paa sin Side sin Revolver frem og skjød dem begge ned. En tredie Clement fyrede paa en af Capitainens Dattersønner, der var tilstede; men da han feilede ham, blev han strax dræbt af den Angrebne med hans Kniv. Der laae de tre Brødre døde i Retssalen. Skilsmissen var fuldbragt.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
S. Gudmundsen, Norge	81	„	„

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 14. *Den 15. April. 1860.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Sammenligning mellem Beviserne for Bibelen og Mormons Bog.

Tale af Ældste Orson Pratt, holdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 2den Januar 1859.

(Fra „The Deseret News.")

(Fortsat fra Side 198.)

Prøv dens Lærdomme, og I ville finde, at Evangeliet, som forkyndtes her for 1800 Aar siden, er ligt det, der lærtes i Judæa og Egnene deromkring. Lærte Apostlerne i Palæstina om Tro paa Jesum Christum, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse? Saa gjorde ogsaa de gamle Apostler og Propheter i Amerika. Brugte Apostlerne i Judæa Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave? Saa gjorde ogsaa de gamle Israeliter i Amerika. Organiserede Jesus og hans Disciple Kirken i Asien med Aabenbarere og inspirerede Mænd — med Propheter, Prophetinder, Drømme, Syner og Aabenbaringer? Israeliterne Amerika gjorde ligesaa. De jødiske Apostler organiserede Kirken med Mirakler og Gaver, med Magt til at helbrede Syge, at uddkaste Djævle, at gjøre Undergjerninger og med Magt over Elementerne. Mormons Bog beretter, at Israeliterne i Amerika fordum organiserede Kirken efter det samme Mønster. Hvis vi altsaa undersøge Kirken, der oprettedes i Palæstina, og Kirken, der oprettedes i Amerika, finde vi, at ingen Afvigelse hersker mellem dem, og følgelig kan intet Menneske paa Jorden fordømme Joseph Smith og disse tre Vidner som Følge af Uovereensstemmelse i deres Lære.

Sammenlign Miraklerne, der ere nedskrevne i Mormons Bog, med dem, der ere optegnede i Bibelen, og I ville ei finde noget Mirakel, omtalt i den ene, der er urimeligere end hvad der er berettet i den anden. Der er ingen Fortællinger i Mormons Bog om, at 5000 Mennesker bleve bespiste med to Fiske, eller om at en Mand har opholdt sig i en Hvalfisk tre Dage og tre Nætter, endskjøndt vi tilvisse vilde troe saadanne Beretninger ligesaa bestemt, om de fandtes der, som nu, da de findes i Bibelen. Der staaer Intet i denne Bog om, at tre Mænd kastedes ind i en gloende

Ovn, der endog blev gjort syv Gange hedere end sædvanlig, og alligevel toge de tre Mænd ingen Skade. Vi troe Bibelen, naar den beretter om disse store Mirakler; men for Atheisten (ɔ: En, som ikke troer paa Guds Tilværelse, Gudsfornegter) er der Intet, der klinger mere usandsynligt end dette.

Miraklerne, omtalte i Mormons Bog, ere af den Beskaffenhed, at guddommelig Magt maatte til for at udføre dem. Da de Syge bleve helbredede, var det fordi Jesus havde lovet sine Tjenere, at de, paa hvem de lagde deres Hænder, skulde blive helbredede. Naar de propheterede, var det om fremtidige Begivenheder, fordi Herren ønskede, de skulde forstaae, hvad som skulde skee.

Er der Noget i denne Bog, som kommer i Modstrid med nogen videnskabelig Sandhed? I maae gjerne gjennemgrandske alle Verdens Bibliotheker og samle alle de Videnskabsbøger, der findes, og sammenligne dem med denne Bog, og I ville ei finde nogen Uovereensstemmelse i den; hvor ere altsaa Eders Grunde for dens Forkastelse? Man kan ei fordømme den efter dens historiske, prophetiske og religieuse Indhold, eller fordi den beretter om usandsynlige Mirakler, der siges at være udførte blandt de gamle Israeliter paa dette Land, eller fordi den strider mod nogen videnskabelig Grundsætning, eller fordi det er ubibelsk eller ufornuftigt, at Folk skulde see Engle i disse Dage.

Vi udfordre hele denne Slægt til at fremkomme med noget Beviis, der kan fordømme denne Bogs Sandhed. Den vil ligge aaben for denne Slægt fra nu af til Christi anden Komme, og derefter gjennem hele Millenniet. Og naar denne Slægt kommer frem af deres Grave paa den store og yderste Dag, skulle Bøgerne oplades, og efter det Guds Ord, som er forkyndt paa dette Fastland og paa den østlige Halvkugle, ville Jordens Beboere blive dømte.

Menneskene i Verden maae gjerne komme frem med alle de Løgne og Avishistorier, de kunne sammenskrabe, og alle de falske Fremstillinger, de kunne opdrive, og bruge dem mod Mormons Bogs guddommelige Sandheder, for at frelse deres apostatiske Systemer fra total Tilintetgjørelse; de kunne opstable deres Usandheder ligesom Bjerge; de kunne fylde deres Jernbanevogne bredfulde med dem, eller de kunne sende dem med den electriske Strøm Verden rundt, uden at det kan standse Fremgangen af „Mormonismens" Sandheder, der ere aabenbarede fra Himmelen; det kan ikke hindre den Almægtiges Arm fra at opbygge hans Rige i de sidste Dage, eller bringe hans Tjeneres Røst til at forstumme, der advarer Nationerne og raader dem til at omvende sig fra deres Løgn, Horeri, og alle deres Vederstyggeligheder, som de stadigt udøve for Herrens Aasyn.

Guds Ord er Noget, der ei kan tilintetgjøres; men det vil fremkomme paa Dommens Dag og Verden vil vorde dømt derefter.

Jeg troer Mormons Bog. Jeg troer den ikke blot fordi jeg har disse tolv Vidners Vidnesbyrd, men ogsaa fordi jeg har en stor Masse andre Vidnesbyrd, som Verden fattes med Hensyn til Ting, den jødiske Optegnelse indeholder.

Hvad Beviis har f. Ex. den nulevende Generation og alle de Generationer, der have levet i de sidste sytten Aarhundreder, for at Jesus Christus, Verdens Gjenløser, opstod fra de Døde? Man har kun fire Individers Vidnesbyrd og ikke flere, forudsat at deres Vidnesbyrd ikke ere blevne forandrede, fordærvede og afkortede i de ældste Manuscripter, som nu kjendes. Hvilke ere disse Individer? Matthæus, Johannes, Paulus og Petrus. De andre fire

Skribenter af det Nye Testamente have ikke med et Ord omtalt, at de have seet Jesus efter hans Opstandelse. Det Nye Testamente er skrevet af otte Mænd: Matthæus, Marcus, Lucas, Johannes, Paulus, Petrus, Jacobus og Judas. Fire af disse Mænd bevidne, at de have seet Jesus efter hans Opstandelse; de andre fire have ikke fortalt os Noget derom.

„Men," kunde man maaskee spørge, „bevidner ikke Apostelen Paulus, at Jesus blev seet af henved fem hundrede Brødre paa eengang?" Jo; men ingen af disse fem hundrede Brødre har talt herom, eller overleveret deres Vidnesbyrd til Efterslægten.

Maaskee man vil indvende, at de fire Vidner, som saae Jesus, nemlig Matthæus, Johannes, Paulus og Petrus, udførte store Mirakler, og derved bekræftede deres Vidnesbyrd, hvorfor vi ere nødte til at troe dem. Men hvorledes vide I, at de have udført Mirakler? „De have selv fortalt os det." Hvoraf vide I, at de have sagt Sandhed? Vare I selv tilstede og saae dem udføre deres Undergjerninger? Kun sex af de otte Skribenter af det Nye Testamente tale noget om Mirakler. Sæt nu, at de Alle bevidnede, at der skete Mirakler, have vi saa ikke ligesaa stor Grund til at troe otte Mænd, der bære Vidnesbyrd om Mirakler i disse Dage?

Hvis alle de Mænd, der sidde paa denne Forhøining, holde Dagbøger (og Nogle af dem have gjort saa i et Qvart Aarhundrede), og dersom de have nedskrevet, hvad deres Øine have seet og deres Øren hørt; og dersom de flere hundrede Ældster i denne Forsamling have gjort ligesaa og optegnet alle de mirakuleuse Tildragelser, de have seet og hørt; og dersom de kommende Slægter skulde samle vore Dagbøger og Manuscripter og betitle dem: „Apostlernes og de Ældstes Gjerninger i det nittende Aarhundrede," vilde de finde Beretninger om Tusinder af Mirakler i disse Dagbøger, saasom at de Syge bleve helbredede, de Blinde seende, de Døve hørende, de Lamme bragte til at løbe som en Hind og at Folk, der laae paa sit Yderste af Cholera, bleve opreiste fra deres Sygeleie i Jesu Christi Navn, samt at Blindfødte have erholdt deres Syn.

Vilde de ikke have ligesaa stor Grund til at troe de Sidste-Dages Helliges Skrifter med Hensyn til Udførelsen af Mirakler, som I have til at troe de sex Skribenters Vidnesbyrd i det Nye Testamente i saa Henseende? „Men Verden saae deres Mirakler." Hvoraf vide I det? „Disse sex Skribenter sige saa."

Have I nogen nulevende Persons Vidnesbyrd for, at han virkeligen har seet et eneste Mirakel blive udført af Jesu Christi Apostler? Nei, I have ikke.

Maaskee I ville sige, at da den Lamme blev helbredet ved Templets Port, skete det offentligt for hele Mængden. Men hvorledes kunne I vide det? Lucas siger saa i Apostlernes Gjerninger, og I troe det paa hans Vidnesbyrd alene. Hvoraf vide I, at Jesus blev forklaret paa Bjerget? — at Moses viste sig for Peter, Jacob og Johannes ved den samme Leilighed? Har Peter, Jacob og Johannes afgivet deres Vidnesbyrd desangaaende? Nei, de tale ikke et Ord derom; men Matthæus, Marcus og Lucas, tre Mænd, som ei vare tilstede, som ei saae Forklarelsen, som ei saae Moses og Elias, sige saa; men deres Vidnesbyrd er fra anden Haand.

Vi troe, efter Andres Vidnesbyrd, at Peter, Jacob og Johannes virkeligen saae hellige Engle, at de saae Moses og Elias og at de saae Jesu forklaret.

Med Hensyn til Mormons Bog have vi Vidnesbyrdet directe fra Vidnerne selv, ikke blot Ældsterne Richards og Woodruffs eller Nogen af de andre Ældsters Vidnesbyrd, men de Personers Vidnesbyrd, der

saae Engelen og hørte hans Røst. Derfor er Vidnesbyrdet, som stadfæster Mormons Bogs Sandhed, langt stærkere, end det, der stadfæster Bibelen i dens nuværende Skikkelse.

Jeg veed ikke, om jeg trætter Eder; men jeg har bestræbt mig for paa min simple Maade at fremstille for de tilstedeværende Fremmede, hvilke Beviser og Vidnesbyrd de have for deres Tro paa den jødiske Optegnelse, og sammenlignet dem med Beviserne og Vidnesbyrdet, I have for at troe de gamle, amerikanske Optegnelser, kaldet Mormons Bog; og Enhver, som omhyggeligt vil drøfte dette Emne, vil nødes til i sit eget Hjerte at tilstaae, at der er langt stærkere Beviis for Mormons Bogs guddommelige Troværdighed, end der er for de jødiske Optegnelser.

Men dette er ikke Alt. Vi bygge ikke blot vor Tro paa disse tolv Vidners Vidnesbyrd. Vor Tro er bygget paa en sikkrere Grundvold end alle disse ydre Vidnesbyrd. De Sidste-Dages Hellige ere ikke et saadant enthusiastisk Folk, at de med aaben Mund modtage og fordøie enhver Læresætning som populair, fordi deres Forfædre troede den; men vi troe en Lærdom, fordi vi have Beviser, der understøtte den, og desuden søge vi efter mere Sandhed og Kundskab.

Mormons Bog underretter os om, at vi ikke alene maae have Tro paa den Bog, paa Grund af det Vidnesbyrd, som er vedføiet den, men ogsaa hvorledes vi kunne erholde Kundskab om dens Sandhed. Mormons Bog saavel som Bibelen siger, at dersom vi ville omvende os og blive døbte, skulle vi faae den Hellig-Aands Gave.

Vi have forsøgt dette. Vi have omvendt os fra vore Synder, vi have forsaget vore Overtrædelser og ydmyget os som smaa Børn for Herren; vi bleve begravne i Vandet, og bragte op af Vandet; derefter blev der lagt Hænder paa os, og vi annammede den Hellig-Aands Gave, og denne gav os Kundskab om Sandheden.

Hvad virker den Hellig-Aand? Jesus siger i Evangelisten Marci første Capitel: „Disse Tegn skulle følge dem, som troe: i mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes."

Forjættelsen om Tegnene var ikke blot til Apostlerne, men han sagde til dem: „Gaaer bort i al Verden, og prædiker Evangelium for al Skabningen; og hvo, som troer (Eders Vidnesbyrd) og bliver døbt, skal blive salig; men hvo, som ikke troer, skal blive fordømt; og disse Tegn skulle følge dem, som troe." Vi have troet, omvendt os, ere blevne døbte og have annammet den Hellig-Aands Gave, og vi fandt Forjættelsen at være sanddru. Hvis ikke saa havde været, kunde vi have vidst, at det var et Bedrageri. Dersom vi, efter nøiagtigt at have adlydt Jesu Ord, havde erfaret, at han ikke opfyldte sin Forjættelse, kunde vi vide, at den var falsk.

Jeg kan forsikkre denne Forsamling om, at Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige vilde ei have bestaaet fem Aar paa Jorden, dersom han ei havde opfyldt sin Forjættelse, efter at vi havde adlydt hans Ord, thi han gav ikke alene denne Forjættelse i Mormons Bog og i det Nye Testamente, men ved directe Aabenbaring til Propheten, at dersom Folket vilde gjøre saa og saa, skulde de blive velsignede med saadanne og saadanne Gaver. Antag nu, at Folk, efter at have forsøgt det, ikke erholdt de lovede Gaver, saa vilde hele Kirken være falden fra og erklæret, at Alt var falsk — Mormons Bog, Bibelen og alt Andet. Hvorfor? Fordi disse Bøger gave en Forjættelse paa visse Betingelser, hvilken ei opfyldtes.

Men da Folk troede og bleve døbte til Syndernes Forladelse og fyldte med den Hellig-Aand, og Fremtidens Syner oplodes for dem, og Prophetiens Aand hvilede over dem, og de saae de Syge vorde helbredede, de Blinde faae deres Syn og de Døve deres Hørelse — „Visseligen," sagde de, „dette maa være af Gud; thi Herren vilde aldrig bekræfte et Bedrageri ved at skjenke os Evangeliets Gaver."

Men kan ikke Djævelen gjøre Mirakler? Satan skulde jo komme med al Løgnens Magt, Tegn og Under, og med al Ugudelighedens Bedrag iblandt dem, som fortabes, fordi de havde Behag i Uretfærdighed? Hvoraf vide I nu, at disse ikke ere nogle af de store Bedragerier? Beviis os, at vi have fundet Behag i Noget, der strider mod Jesu Christi Evangelium — at dette Folk ikke har adlydt de hellige Skrifters evige Sandhed. De Tegn, der skulde komme, og disse Løgnens Undergjerninger osv. skulde udføres af Individer, der fandt Behag i Uretfærdighed, og som forkastede Jesu Christi Evangelium, — de skulde gaae frem paa samme Maade, som Troldkarlene i Mose Dage, der imodstode Mose Magt. Vi see dem forvandle Vandet til Blod, og Moses gjorde ligesaa; kort sagt, Moses gjorde mange Mirakler ved Guds Kraft, og Troldkarlene gjorde ogsaa mange Mirakler. Hvorledes skulle vi kunne skjelne mellem disse to Magter? Moses troede og adlød Guds Ord, og Troldmændene kjæmpede imod ham, og dog gjorde de Undergjerninger — ikke i Guds Navn, men ved deres Koglerier, og saaledes vil det være med alle ugudelige Mirakelmagere, lige fra deres Tid af indtil Christi anden Komme: de udføre deres Mirakler ved Satans Magt — ved Clairvoyance, Aandebanken, Aandeskrivning eller hvad det kan være. Men naar Folk omvende sig, blive døbte og udføre Mirakler i Herrens Navn, saadanne Mirakler ere beregnede paa at gavne Menneskene, saasom at helbrede de Syge ved Haandspaalæggelse, at tale og udlægge Tungemaal. Af denne Grund kunne I vide, at de komme fra Gud; derfor er det let at afgjøre, hvilken af disse to Magter, der skal annammes, og hvilken, der skal forkastes.

Maa Herren velsigne alle dem, som elske Sandheden, enten de ere Jøder eller Hedninger, Trælle eller Fri, enten de have annammet Evangeliet og Mormons Bog, eller de undersøge dens Ægthed. Om de ønske at kjende Sandheden, ønsker jeg, at Himmelens Gud, der har sendt sin Engel og stadfæstet Sandheden for Mange, maa udøse sin Hellig-Aand over dem, og oplyse deres Forstand, saa de, hvis deres Hjerter ere oprigtige for Gud, kunne vide ligesom de Sidste-Dages Hellige, at dette Værk er af den Almægtige og skal forkyndes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk paa hele Jorden. Og naar de have faaet Kundskab fra Gud om, at dette Værk er sandt, ville de ei blive omdrevne af enhver Lærdoms Veir, men de ville finde, at de ere grundfæstede paa en Grundvold, paa hvilken de med Tryghed tør hvile. Om ogsaa Forfølgelsens Hvirvelvinde da skulde rase om dem; om de skulde blive hadede, bespottede og lide Tab af Alt, hvad de eie, Tid efter anden; om de skulde blive drevne Gang efter Gang og forjagede fra Stad til Stad, fra Synagoge til Synagoge, og deres Patriarker, Propheter og Apostler skulde blive ihjelslagne, ville de dog, midt i den Nød og Armod, de ere bragte i ved Rov og Plyndring af deres retmæssige Eiendele, være i Besiddelse af Noget, der giver Glæde, Fred og Lyksalighed; og dette „Noget" er Kundskaben om Sandheden — ikke blot Troen om, at den Grundvold, hvorpaa de have

bygget, er af Gud, men Kundskaben om, at de ere grundfæstede paa en Klippe, der ei kan rokkes, hvilken staaer ligesaa fast som Jehovahs Throne.

Maa Gud velsigne os og berede os for sit himmelske Rige og frelse os deri er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Daab.

(Fortsat fra Pag. 205.)

Daabens Hensigt.

Bibelen. Marc. 1, 4. „Johannes døbte i Ørken og prædikede Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse."

Luc. 3, 3. „Og han kom i den hele Egn omkring Jordan og prædikede Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse."

Ap. Gj. 2, 38. „Men Peter sagde til dem: omvender Eder, og Hver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse."

Ap. Gj. 22, 16. „Og nu, hvorfor tøver Du? Staa op, lad Dig døbe og dine Synder aftvætte, og paakald Herrens Navn."

Mormons Bog. (Side 112, 4.) „Thi Porten, gjennem hvilken I skulle gaae ind, er Omvendelse og Daab med Vand; og da kommer Forladelsen for Eders Synder ved Ild og ved den Hellig-Aand."

Alma 5, 3. (Side 232.) „Kommer derfor og bliver døbte til Omvendelse, at Eders Synder maae blive aftvættede."

Nephi 5, 9. (Side 464.) „Salige ere de, som troe paa Eders Ord, og komme til dyb Ydmyghed og blive døbte; thi over dem skal komme Ild og den Hellig-Aand, og de skulle faae Forladelse for deres Synder."

Nephi 14, 1. (Side 497.) „Kommer til mig og vorder døbte i mit Navn, at I kunne erholde Forladelse for Eders Synder og blive opfyldte af den Hellig-Aand, og vorde regnede iblandt mit Folk, som er af Israels Huus."

Moroni 8, 2 og 3. (Side 562.) „See, Daaben er til Omvendelse, for at opfylde Budene til Syndsforladelse. — — — Og de første Frugter af Omvendelse er Daab; og Daaben kommer formedelst Tro, for at opfylde Budene, og Budenes Opfyldelse bringer Syndsforladelse."

Pagtens Bog. (Side 115, 4.) „Du skal forkynde Omvendelse og Tro paa Frelseren og Syndsforladelse ved Daab og Ild, ja ved den Hellig-Aand."

(Side 170, 2.) „Omvender Eder, og vorder døbte Enhver af Eder til Syndernes Forladelse."

(Side 174, 3.) „Lyt til min Røst, der siger til Dig: „staa op og lad Dig døbe, og dine Synder aftvætte."

(Side 181, 2.) „Jeg giver Eder den Befaling, at I skulle gaae ud iblandt dette Folk, og sige til dem, ligesom min Apostel fordum, hvis Navn var Peter: troer paa den Herres Jesu Navn, som var paa Jorden, og som skal komme igjen, Begyndelsen og Enden; omvender Eder og lader Eder døbe i Jesu Christi Navn,

efter den hellige Befaling, til Syndernes Forladelse."

(Side 188, 1.) „Og efterat Du er bleven døbt i Vand, og Du gjør det kun til min Ære, skal Du faae dine Synders Forladelse. — — — Prædik Omvendelse og Syndsforladelse ved Daab i Jesu Christi, den levende Guds Sons Navn."

(Side 236, 5.) „De, der komme frem i de Retfærdiges Opstandelse, ere disse, der annamme Jesu Vidnesbyrd, troe paa hans Navn, blive døbte i Lighed med hans Begravelse og blive begravede i Vandet i hans Navn, og blive toede og rensede fra alle deres Synder."

Brigham Young. (Journal of Discourses 1ste Aarg. Side 239.) „Siig dem, at de skulle gaae ned i Daabens Vande og blive døbte til deres Synders Forladelse. Det er den første Ordinantse, der maa gjennemgaaes efter at man har annammet Tro. — — — Jeg gik og underkastede mig Daaben til Syndernes Forladelse, som det var mig befalet. Men troer De da virkelig, kunde man spørge, at Vandet kan aftvætte Deres Synder? Jeg skal sige Eder, hvad jeg troer. Jeg troer, Herren har sagt, at det kan, og det er Alt, hvad jeg behøver at vide. Daaben blev indstiftet til Syndsforladelse; derfor lod jeg mig døbe, for at blive mine Synder qvit."

Heber C. Kimball. (Journal of Discourses 2den Aarg. Side 221.)

„Han byder os at gaae ud og forkynde hans Ord og prædike hans Evangelium, som er Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse. — — — Der findes ikke en Mand eller Qvinde i denne Kirke, der troe dette, uden de ere blevne begravne med Christo i Daaben."

Hvilke skulle døbes?

Bibelen. Matth. 3, 7. „Men der han saae mange Pharisæer og Sadducæer komme til hans Daab, sagde han til dem: I Øgleunger! hvo viste Eder at flye fra den kommende Vrede? Bærer derfor Omvendelsens værdige Frugter."

Ap. Gj. 2, 38. 41. „Omvender Eder, og Hver af Eder lade sig døbe. — — — De, som nu gjerne annammede hans Ord, bleve døbte."

Ap. Gj. 8, 12. „Men der de troede Philippus, som forkyndte Evangelium om det, som hører til Guds Rige og Jesu Christi Navn, lode de sig døbe, baade Mænd og Qvinder."

Ap. Gj. 8, 36—37. „Men som de droge frem ad Veien, kom de til noget Vand; og Gildingen sagde: see, der er Vand, hvad hindrer mig fra at blive døbt? Men Philippus svarede: dersom Du troer af ganske Hjerte, kan det skee."

Marc. 16, 16. „Hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig."

Mormons Bog. (Side 557). Moroni 6, 1. „Ældster, Præster og Lærere bleve døbte; og de bleve ikke døbte, uden de bare de Frugter, saa de vare værdige dertil. Ei heller annammede de Nogen til Daab, uden de fremkom med et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand og viste for Menigheden, at de virkeligen angrede alle deres Synder. Og Ingen blev annammet til Daab, uden de paatoge sig Christi Navn, med fast Beslutning at tjene ham indtil Enden." (See Moroni 8, 2 og 3. Side 562.)

Alma 21, 32. (Side 348.) „De prædikede Guds Ord, og døbte til Omven-

delse alle de Mennesker, der vilde lytte til deres Ord."

Nephi 10, 2. (Side 486.) „Hvo, som vil lytte til mine Ord og angre sine Synder, og vorder døbt, skal blive salig."

Nephi 1, 1. (Side 498.) „Og saa Mange, som kom til dem og i Sandhed omvendte sig fra deres Synder, bleve døbte i Jesu Navn."

Ether 1, 12. (Side 529.) „Omvender Eder, alle Jordens Ender, og kommer til mig, og troer paa mit Evangelium og bliver døbte i mit Navn; thi den, der troer og bliver døbt, skal blive salig."

Pagtens Bog. (Side 7, 7.) „Og atter til Kirken paa Befalings Viis, angaaende Daaben. Alle, som ydmyge sig for Gud og ønske at vorde døbte, og fremkomme med et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand, og vidne for Menigheden, at de have i Sandhed omvendt sig fra deres Synder, og ere villige til at paatage sig Jesu Christi Navn med fast Beslutning at tjene ham indtil Enden, og i Sandhed udviser ved deres Gjerninger, at de have annammet af Christi Aand til deres Synders Forladelse, skal ved Daaben optages i hans Kirke."

(Side 152, 6.) „Alle Mennesker, der ere komne til Skjælsaar og Alder, maae omvende sig og lade sig døbe."

(Fortsættes.)

Opmærksomhed mod Børn.

(Fra „the Mountaineer.")

Forældre skjenke deres Børn ikke altid den Opmærksomhed, de burde, og Følgerne heraf ere meget beklagelige.

„Hvor Deres Børn elske Dem! Jeg vilde give Alt i Verden, om mine Børn vare mig saa hengivne!" sagde en Moder til en anden, der ei ansaae den Tid, hun offrede paa sine Børns Opdragelse, for spildt. Det er en stor Feil af Forældre, at de ikke offre den nødvendige Tid til Børnenes Fornøielse og Underviisning; thi Intet bærer saa rige Frugter, som en omhyggelig Opdragelse af de Smaa.

Barnets Kjærlighed er hellig, og hvis Forældrene ikke tilegne sig denne, fortjene de at miste den, og i det tilkommende Liv at begræde deres Hjerters Armod. Barnets Hjerte er fuldt af Kjærlighed, og den maa hænge sig ved Nogen eller Noget. Dersom Forældrene gjøre sig værdige til den og vinde den, kunne de prise sig lykkelige, og Barnets Fremtid er sikkret; thi naar Barnet elsker værdige Forældre, og har deres Bevaagenhed, er det mindre udsat for at blive paavirket af Uværdige; desuden betragter Barnet sine Forældre som Mønster paa alt Godt, med hvilke det sammenligner alle Andre.

Det er ikke under nogen Faders eller Moders Værdighed at besvare med Redebonhed Barnets uskyldige Spørgsmaal og tale fortroligt og venligt med det, og om det behøver Hjælp, skulde de villigt hjælpe det, hvorefter de atter kunne optage Traaden i deres egen Tankegang med fornyet Iver. Alle Forældre kunne have Leilighed til i Dagens Løb at offre en lille Tid til at læse smaa Fortællinger for Børnene og til at oplyse dem om Virkningerne af Godt og Ondt. De kunne tale med dem om Blomsterne, Fuglene, Træerne, Englene og om Gud. De kunne gjøre deres Lege

interessante ved at bestemme deres Beskaffenhed.

Paa hvilken sikkrere Maade kunne vel Forældre binde Børnenes Hjerter til sig? Naar Du har gjort et Barn til din Ven, kan Du lykønske Dig med, at Du har vundet en Ven for hele dit Liv.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

„Og en Ulv skal holde sig til et Lam, og en Parder ligge hos et Kid; og en Kalv og en ung Løve og fedt Qvæg tilhobe, og en liden Dreng skal drive dem." (Es. 11, 6.)

At den Tid, som her sigtes til, skal komme, tør vistnok kun Faa fordriste sig til at benegte. De fleste Mennesker af næsten alle Troesbekjendelser imødesee i Sandhed en saadan Dags Nærmelse. De have en Forudfølelse af, at Tiden er nær forhaanden. Derfor danner der sig Fredsselskaber i den Hensigt at omhandle dette Emne og tage saadanne Forholdsregler, der kunne virke til Oprettelsen af varig Fred paa Jorden; thi Enhver vil udentvivl indrømme Rigtigheden af Fredsvennernes Grundsætning, at Krig er et stort og himmelraabende Onde, som ikkun spreder Elendighed og Ødelæggelse paa sin Vei. Men disse Mænd tage feil af Midlerne, hvorved denne skjønne Forandring vil bevirkes. Ved at læse det 9de Vers af ovennævnte Capitel hos Esaias vil man see, at paa den Tid, denne Fredsregjering tager sin Begyndelse, skal „Jorden være fuld af Herrens Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund." Og om Nogen spørger, ved hvilket Middel denne universale Kundskab vil blive tilveiebragt, saa hør, hvad den samme Prophet siger derom i sit 2det Capitel, hvor han taler om Herrens Huses Opførelse paa Bjergenes Top og alle Nationers Samlen dertil for at lære om hans Veie. Her har man en Beskrivelse af Midlet, hvorved Jorden vil blive fuld af Sandhed, og Propheten siger det skal skee i „de sidste Dage." Naar disse Nationer have lært at vandre paa Herrens Stier og lært hans Villie at kjende, ville de vende tilbage til deres egne Lande „og sammenslaae deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Segle;" thi den Kundskab, de have annammet, lærer dem, at alle Mennesker ere Guds Børn, og at de følgelig ere Brødre, samt at det er Guds Ønske, de skulle boe sammen i Kjærlighed og Fred; thi „han haver gjort al Menneskens Slægt, som boer paa den ganske Jordens Kreds, af eet Blod." (Ap. Gj. 17, 26.)

Naar denne herlige Tilstand bliver tilveiebragt, og Christus, vor Konge, skal komme til Jorden og regjere i Retfærdighed over de Sagtmodige, hvilke han har sagt skulle arve den, da skal „Ørken blomstre som en Rose" og de tørre Steder blive frugtbare som Edens Have. Vi imødesee med Længsel den endelige Opfyldelse af disse Prophetier, og de ville visseligen opfyldes, thi Hærskarernes Herre har svoret det, og hvo kan hindre det?

Som Guds Hellige see vi Opfyldelsen af disse Prophetier daglig. Han har oprettet sit Rige mellem Bjergene, og Nationerne begynde at gaae derop. Hans Sendebud gaae ud derfra til Nationerne og forkynde dem om alle disse Ting, om

Straffedommene, der skulle ramme de Ugudelige, og anvise dem Zion som Tilflugtssted, hvor de kunne skjule sig i Bjergenes Kamre, medens Herren lader Ødelæggelsen fare over de Nationer, der ringeagte hans Røst og bespotte og haane hans Tjenere.

Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Uddrivelse fra Nauvoo.

En historisk Skildring af Oberst Thomas L. Kane, forelæst i det historiske Samfund i Pennsylvanien den 26de Marts 1850.

(Oversat fra Engelsk.)

(Fortsat fra Pag. 201.)

Det er vanskeligt tilfulde at fatte i hvilken hjælpeløs Tilstand Nogle af dem ankom til de større Leire, efter at have tilbagelagt saa lang en Vei under saa sørgelige og trykkende Omstændigheder. Men Tingen var, de syntes at troe, at alle deres Gjenvordigheder vilde ophøre, naar de blot kunde naae deres Venner i de store Leire, og de vare ikke mismodige, om de ankom dertil aldeles afkræftede.

Foruden den fælles Pligt at tage sig af disse Ulykkelige, maatte Compagnierne, der udgjorde Fortroppen, hjælpes ad at anlægge en Hovedvei for hele Emigrationen. Mormonerne have anlagt en Vei paa 400 Leagues igjennem Indianernes Land til eget Brug, hvilken har solide, velbyggede Broer, endog passable for svært Artilleri, over alle Aaerne, med Undtagelse af nogle større Floder, hvor de have oprettet faste Færgesteder. Den nærmeste ufuldendte Bro fra Papillon Leiren var den over Elk Horn, en Biflod til Plat River, omtrent et Par Timers Promenade derfra. Her hævede sig i næsten utrolig kort Tid de syv store Piller og Brodækket af en Bro, der ei staaer tilskamme for nogen. Deeltagerne i denne Gjerning arbeidede i den brændende Solhede i Vand til Halsen med den største Munterhed, som var det Hele kun en aftalt Spøg. Deres Hovedfornøielse bestod imidlertid i at flyde ved Siden af Tømmeret, som de nedhuggede langs med Floden, og styre det indtil det naaede Bestemmelsesstedet, hvor de da nedsænkede det. Dette udførte de lystige Bygmestere med en beundringsværdig Behændighed og Lethed.

Vor nærmeste Færge var den over Missouri Floden. Næsten lige over for Point aux Poules, en Handelsplads for det amerikanske Pelsværks-Compagni, havde de dannet et beqvemt Overgangssted ved at gjennemskjære den steile Flodbred. Her vare deres fladbundede Pramme i fuld Activitet, ladede med Vogne, Køer, Faar, Børn og Gods, tilhørende Emigranterne, der antændte deres talrige Leirilde rundtomkring i Skoven, indtil deres Tour kom at sættes over. Men en saadan beqvem Overfart ventede ikke Trækdyrene, der tilligemed det øvrige Qvæg (ikke mindre end 30,000 Stykker Hornqvæg vare paa Veien vestover) maatte svømme over. Stærkt Vandtilløb havde bragt Floden til at stige betydeligt, saa at den efter mit Skjønnende nu havde en Bredde af omtrent halvanden engelsk Miil, og da den tillige strømmede

temmelig stærkt, saae den just ikke meget indbydende ud for Oxerne, hvorfor man samlede dem i smaa Hobe paa Bredden, og drev dem fremad indtil de tabte deres Fodfæste. Dersom de vendte Hovederne om for at komme tilbage, mødte de en hujende og skrigende Hobs forenede Modstand. Den ugjestfrie Behandling, som blev de bageste Oxer tildeel af de Hosstaaende, nødte dem tilsidst til at vade ud i Floden, hvorved de forreste hindredes i at faae deres Ønske opfyldt, indtil de tilsidst begyndte at drive nedad med Strømmen. I dette kritiske Øieblik lykkedes det gjerne en uforfærdet Knos paa Ryggen af een af de forreste Oxer at faae ham til at kjæmpe imod Strømmen, hvorpaa hele Flokken villigt fulgte efter og naaede lykkeligt den modsatte Bred. Det ansaaes som Æresposter at være Drivere af disse svømmende Caravaner, og undertiden, naar gjentagende Uheld opmuntrede Driverne til Kappelyst, har jeg seet dem svinge sig fra Ryg til Ryg paa disse kjæmpende Uhyrer eller svømme mellem deres sparkende Hove, og derved lægge en Smidighed og Uforfærdethed for Dagen, der kunde have maalt sig med en Tyrefegters paa Madrids Arena. Men uagtet jeg Time efter Time var Øienvidne til denne Spads paa Flodbredden, hørte jeg dog aldrig en Eed eller nogen Trætte, eller mærkede, at det gav Anledning til det mindste Tegn paa Uvillie eller onde Følelser.

Efter at den sørgelige Ordre var given at gjøre Holdt og at gjøre Forberedelser for Vinteren, blev det en Hovedbeskjæftigelse at samle Hø; og ved hvert Daggry kunde man see hele Brigader af Slætmænd begive sig til deres bestemte Enge, og der frembød sig et smukkere Syn end et Indhug af Cavaleri, naar de sloge løs med deres talrige Leer. Forud bestod den vanskeligste, daglige Beskjæftigelse i at bevogte Qvæget, hvilket var Mormonernes eneste Rigdom, og som blev dem kjærere og kjærere jo mere deres Nomadeliv udviklede sig. En Leir kunde aldrig opslaae sine Telte paa et Sted, uden at Græsset rundt omkring den snart blev afædt eller nedtraadt, og det var derfor et stadigt Arbeide at drive Qvæget til det nærmeste Sted, hvor det endnu var friskt og kraftigt. Undertiden var det nødvendigt at drive Kreaturerne til fjerne Græsgange, hvor Bøflerne pleiede bede. Rundt disse var man sikker paa at træffe omstreifende Bander af tyvagtige Indianere, hvorfor enhver Drift blev bevogtet af Mænd og Drenge tilhest, hvilke lærte at stole paa sig selv og at blive behjertede, naar de vare paa Nattevagt mellem disse eensomme Høie alene. Men i Almindelighed blev Qvæget drevet ud af Leiren i tusindviis ved Daggry og bragt tilbage om Aftenen for at blive indspærret i den store Corral, hvor Stude, Oxer og Køer, samt Heste, Muuldyr, Sviin, Kalve, Faar og Mennesker i Fællesskab kunde see paa de røde, gnittrende Vagtilde med Følelsen af, at de vare sikkrede mod Angreb baade af Indianerne og de hylende Prairieulve ved Nattetid.

Da de skulde begynde at bygge deres Vinterhuse, toge Mormonerne fat paa Tømmerhaandværket og udførte forbausende Arbeider i denne Retning. De fremtraadte ikke som fornemme Gentlemen eller som uøvede Lærebrenge, der kunde tjene som Emner til nye Udgaver af Robinson Cruso. Det var en Lyst at see, med hvilken Beredvillighed de udførte denne nye Gjerning. Nogle af dem — jeg troer de tidligere havde været Skibstømrere, Hjulmagere eller Baadbyggere — brugte deres Øxe med den største Grad af Færdighed, og En af dem kunde fælde et Træ, afskalle Barken, kløve Stammen, lave Pæle, Bjælker, Planker, Spær, Lægter, kortsagt næsten Alt, hvad der hørte til denne Haandtering.

Indenfor Leiren vare de fornemste Arbeider overdragne til Qvinderne. Fra det Øieblik af man havde gjort Holdt, opslaaet Teltene, gravet Brønde og opført Ovne og Ildsteder, overlodes Regjeringen af denne Teltby til det smukke Kjøn; dog forbeholdt Mændene sig Retten til at udstille Vagter og at regulere Politivæsenet. Qvinderne vare Trøstens Engle for de meest Lidende, og vare under disses Sygdom altid rede til at hjælpe dem med den Venlighed og Blidhed, der gjør Armodens Tryk mindre haardt, og som den største Rigdom neppe formaaer at tilkjøbe sig. De kunde vel ikke kaldes Huusmødre i Ordets egentlige Betydning, men det var indlysende, at de havde været det, og det endog særdeles dygtige i deres Fag. Deres Duelighed kom dem godt til Nytte under deres forandrede Livsstilling. Alle deres Kjøkkensager indskrænkede sig næsten blot til Mælken af deres Køer, noget Meel og nogle Kryderier; men ved Anvendelsen af deres tusind og een Opskrifter tilveiebragte de Maaltider, der for hver Enkelts Familie syntes at overgaae Miraklet med den hebraiske Enkes Oliekrukke. De lærte at kjærne deres Smør paa Veien ved Vognenes Rysten, og saa nøiagtigt beregnede de Virkningen af deres Gjær under Kjørselen i Solheden, at de strax efter at have gjort Holdt og en Ovn var bleven udgravet i Høiens Side og opvarmet, havde deres velæltede Deig færdig til Bagning og bragte os godt, syret Brød til Aften. Men jeg har ingen Tvivl om, at hvad der bidrog meest til at gjøre deres tarvelige Kjøkken saa velsmagende, var Folkets gode Helbredstilstand.

Mormon-Qvindernes helligste Pligt var imidlertid under alle Omstiftelser at vedligeholde den huuslige Hygge. Hvor meget de end havde at tage Vare paa i Dagens Løb, maatte de altid sørge for at være færdig med alle deres Arbeider inden Aftenandagten. Thi paa den Tid havde alle Færgemænd, Broarbeidere, Veianlæggere, Hyrder og Slætfolk sluttet deres Dagværk, og søgte Hvile; og førend Røgen af den sidste Kogeild var borthvirvlet, forkyndte Lyden af mangfoldige Bjælder Qvægets forventede Ankomst over de aabne Høie. Qvinderne begave sig hen til Leirens Indgange for at møde de hjemvendende Mænd, og med deres Børn paa Skjødet satte de sig ved deres Aftensbord og talte med hverandre om Dagens Begivenheder.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Octbr. 1838. (Fortsat fra Side 206.)

Fredagen den 5te. Indberetning fra Committeen i Chariton County.

Undertegnede Committee blev i et offentligt Møde af Indbyggerne af Chariton County den 3die Octbr. beskikket til at begive sig til De Witt i Carroll County og undersøge Beskaffenheden af de mellem Carrolls Borgere og Mormonerne stedfindende Tvistigheder. Vi ankom til Stedet den 4de Octbr. og fandt et stort Antal af Carrolls og de tilgrændsende Countiers Indbyggere velbevæbnede forsamlede i Nærheden af De Witt. Vi spurgte om Aarsagen til Udestaaelserne. De sagde, at

der var en stor Skare Mormoner samlede i De Witt fra forskjellige Dele af Verden. De ere uvillige til at lade dem blive der, hvilket er Grunden til at de føre Krig mod dem. For at bruge den Herres Udtryk, med hvem jeg talte: „de føre Krig imod dem, for at udrydde dem, eller for idetmindste at fordrive dem fra nævnte County." Vi gik ogsaa ind i De Witt for at see, hvorledes Mormonerne havde det. Vi fandt dem beredte til Selvforsvar; de bade om Fred og ønskede, at de civile Authoriteter vilde komme did saa tidligt som muligt for at bilægge Tvistighederne mellem Partierne. Fjendtlighederne ere begyndte og ville fortsættes, indtil de blive standsede af de civile Authoriteter. Dette troe vi er en rigtig Fremstilling af begge Partier.

Den 5te Octbr. 1838.

John W. Price,
Wm. H. Logan.

Undertegnet og beediget hos mig, Undertegnede, een af Fredsdommerne i og for Chariton County, Staten Missouri den 5te Octbr. 1838.

John Morse."

Denne Dag skrev ogsaa General Atchison fra Boonville til Gouverneuren, at Borgerne i Carroll County stode under Vaaben i den Hensigt at fordrive „Mormonerne" sammesteds fra.

Den tredie Qvartals-Conference afholdtes i Far West under Præsident Brigham Youngs Præsidium. Da der ikke var et tilstrækkeligt Antal Medlemmer tilstede for Dannelsen af et Forretnings-Qvorum, blev Conferencen efter Sang og Bøn hævet til Kl. 2 Eftermiddag, da de atter samledes og aabnede Conferencen som sædvanligt. Præsidenterne Young og Marsh præsiderede. Der var ikke et tilstrækkeligt Antal af Høiraadets eller noget andet Qvorums Medlemmer tilstede at varetage en Qvartals-Conferences Forretninger. De voterede for at ordinere nogle Ældster, bestemte nogle Missioner og hævede Forsamlingen til i Morgen Formiddag Kl. 10.

Omtrent paa denne Tid gjorde jeg en Reise tilligemed nogle Andre til den nedre Deel af Caldwell County i det Øiemed at vælge et Sted for Anlæggelsen af en By. Paa Reisen mødtes jeg af een af Brødrene fra De Witt i Carroll County, der berettede, at vore Folk, som havde bosat sig dersteds, havde i nogen Tid været og endnu vare omringede af en Pøbel, der truede dem paa Livet, og som flere Gange havde skudt paa dem, samt at han var paa Veien til Far West for at underrette Brødrene der om disse Facta.

Jeg blev forbauset ved at erholde denne Efterretning, endskjøndt der allerede tidligere havde viist sig Tegn paa Pøbel-excesser; men jeg havde haabet, at Fornuften hos Størstedelen af Folket og deres Agtelse for Constitutionen vilde have kuet Forfølgelsens Aand, om den havde viist sig i nævnte Egn.

Ved Modtagelsen af denne Efterretning gjorde jeg strax Forberedelser for at komme til De Witt for om muligt at berolige Folkets Følelser og bevare mine Brødres Liv, der saaledes vare udsatte for Folkets Vrede.

Løverdagen den 6te ankom jeg til De Witt og fandt, at Beretningen om Tilstanden paa dette Sted var overeensstemmende med Sandheden; thi det var med stor Vanskelighed og ved at reise en ubefærdet Vei, det lykkedes mig at naae derhen, da alle Hovedveiene vare stærkt besatte af Pøbelen, der afskar al Forbindelse med Staden. Jeg fandt Brødrene, der blot vare en Haandsfuld i Sammenligning med Pøbelen, som omringede dem, næsten blottede for Proviant og uden Udsigt til at erholde mere. Vi ansaae det for raadeligt at sende Bud til Gouverneuren og

underrette ham om Forholdene i Haab om, at han vilde skjenke os den Beskyttelse, vi behøvede, og som var os garanteret fælles med andre Borgere. Flere høitstaaende Personer, hvilke boede i den nærmeste Omegn, og som ei i fjerneste Maade stode i nogen Forbindelse med de Sidste-Dages Helliges Kirke, og som havde været Vidne til vore Fjenders Fremgangsmaade, fremtraadte og aflagde eedeligt Vidnesbyrd om den Behandling, der var bleven os tildeel, og om den farlige Tilstand, hvori vi befandt os. De tilbøde sig endog selv at begive sig til Gouverneuren og fremstille Sagen for ham.

Qvartals-Conferencen sammentraadte idag Kl. 10 i Far West, ifølge tidligere Bestemmelse, under Præsidenterne Marsh's og Youngs Præsidium. Ældste Benjamin Clapp sagde, at han nylig var hjemkommen fra Kentuky, hvor han havde arbeidet, og at mange Døre vare aabne der. Leilighed gaves Brødrene til at erklære, om Nogle af dem vare villige til at gaae ud i Viingaarden og prædike, hvorpaa Ældsterne James Carroll, James Galliher, Luman A. Shirtliff, James Dana, Ahaz Cook, Isaac Decker, Cornelius P. Lott og Alpheus Gifford tilbøde sin Tjeneste. Præsident Marsh belærte dem om, at de ikke skulde gjøre sig til af deres Tro eller true med Herrens Straffedomme, men gaae frem i Sagtmodighed og prædike Omvendelse. Ældste John Taylor fra Canada udtalte ifølge Opfordring sine Følelser med Hensyn til sin Beskikkelse som een af de Tolv og sagde, at han var villig til at gjøre hvadsomhelst Herren skulde forlange af ham. Derefter blev det voteret, at Broder John Taylor indtager den ledige Plads i de Tolvs Qvorum. Stephen Chase blev ordineret til Præsident for Ældsternes Qvorum i Far West. Isaac Laney, Horace Alexander og Albert Sloan bleve ordinerede til Ældster under Præsidenternes Hænder. Samuel Bent og Isaac Higbee beskikkedes til at indtage John Murdocks og George M. Hinkles Pladse i Høiraadet, eftersom disse Brødre vare flyttede til De Witt. Conferencen hævedes til den første Fredag og Løverdag i førstkommende Januar Kl. 10. Ebenezer Robinson var Skriver.

Syv bleve idag afskaarne fra Kirken i Preston i England.

General Parks skrev til General Atchison fra Brigadens Hovedqvarteer fem Mile fra De Witt i Carroll County som følger:

„Min Herre! Strax efter at min Expres, Mr. Warder, var affendt til Dem, begav jeg mig til dette Sted, hvor jeg indtraf igaar med to Compagnier Hestfolk fra Ray. Jeg gav Oberst Jones Ordre til at udcommandere tre Compagnier fra dette County, og holde sig færdige til at forene sig med mig i Carrolton den 5te dennes; men denne Ordre er ikke bleven efterkommet. Ingen af Carrolls Regiment er hos mig. Da jeg ankom i Omegnen af De Witt, fandt jeg en Skare paa omtrent 2 a 300 bevæbnede Mand under Dr. Austins Anførsel i Leir i Nærheden af De Witt, hvilken Stad de beleirede, og de vare tillige forsynede med en Kanon til at angribe Byen med. Inde i Byen staaer Hinkle i Spidsen for 3 a 400 Mormoner, der ville forsvare den, og han siger, han hellere vil døe, end lade sig drive fra Stedet.

Den 4de dennes havde de en Træfning — mellem 15 til 30 Skud løsnedes paa begge Sider, og een Mand fra Saline blev saaret i Hoften.

Mormonerne ere paa denne Tid for stærke og det antages, at intet Angreb vil finde Sted før paa Onsdag eller Torsdag, til hvilken Tid Dr. Austin haaber, at hans Tropper ville beløbe sig til 500 Mand, og da vil han gjøre nok et Forsøg

paa at tage Byen De Witt. Under disse Omstændigheder kan jeg intet Andet foretage, end at mægle mellem Partierne, indtil Forstærkning bliver mig sendt.

Jeg modtog Deres ærede Brev af 5te dennes ved Mr. Warder, ved hvilket jeg bemyndiges til at henvende mig til General Doniphan, hvorfor jeg af ham har forlangt fem Compagnier fra Platte, Clay og Clinton, og to Compagnier har jeg forlangt fra Livingston, hvilke sidste jeg tvivler om ville komme; men hvis de komme, troer jeg, at jeg har en tilstrækkelig Styrke til at kunne betvinge disse Rebeller. Dersom disse Tropper indtræffe her i Tide, haaber jeg at kunne forebygge Blodsudgydelse. Intet synes at være saa meget efterspurgt her (efter Carrolls Indbyggeres Tale at dømme) som Mormon-Skalpe; hidindtil har der været knapt om dem. Jeg troer, at Hinkle med sin nuværende Styrke og formedelst den Stilling, han indtager, vil kunne slaae Austin og hans fem hundrede Mand. Mormonerne sige, de ville hellere døe, end lade sig fordrive, osv. Hidindtil have de gaaet forsvarsviis tilværks, saavidt jeg kan forstaae. Det er min bestemte Mening, at Mormonerne ingen Ro ville faae, før de drage bort; om de gjøre saa eller ikke, vil Tiden vise.

H. G. Parks."

Under samme Dato skreve elleve blodtørstige Uhyrer, nemlig Congrave Jackson, Larkin H. Woods, Thomas Jackson, Rolla M. Davies, James Jackson, jun., Johnson Jackson, John L. Tomlin, Sidney S. Woods, George Crigler, W. L. Banks og Whitfield Dicken fra Leiren ved De Witt et i høieste Grad ophidsende, løgnagtigt Brev til Indbyggerne i Howard County, hvilke de opfordrede som Venner og Medborgere til ufortøvet at komme dem til Undsætning, da „Mormonerne" vedbleve at skyde paa dem, og anførte endvidere, at de vare nødte til at gaae defensivt frem, indtil de fik mere Hjælp.

A. C. Woods, en Borger af Howard County, bevidnede de samme Løgne, hvilke han havde opsnappet i Pøbelens Leir; han var ikke inde i De Witt eller uleiligede sig det Mindste for at erfare om det var sandt, hvad han bevidnede. Naar Folket vil lyve og Authoriteterne understøtte det, hvad Retfærdighed kan retskafne Mennesker da vente?

(Fortsættes.)

Blandinger.

Telegraphen bragte den 19de Marts den vigtige Efterretning, at Kongen af Sardinien officielt har modtaget Mellemitaliens og Romagnaens Tilslutning. Savoyens og Nizzas Indlemmelse i Frankrig, hvorom der saa længe har været Tale, vil uden Tvivl følge umiddelbart derpaa.

Rom den 29de Marts. Et her opslaaet paveligt Brev af 26de dennes lyser det store Kirkeban med Tilføielse af andre Kirkestraffe over Ophavsmændene, Udbrederne, Medhjælperne, Raadgiverne og Deeltagerne i Rebellionen, Usurpationen og Invasionen i Kirkestaten. Paven har tillige oversendt det diplomatiske Corps en Protest imod Legationernes Incorporation.

Den 23de Marts tilkjæmpede Spanierne sig en fuldstændig Seir over Marokka-

nerne, og den 25de blev der sluttet Vaabenstilstand mellem Spanien og Marokko, og Fredspræliminairerne ere undertegnede. Spanien faaer efter Sigende Tetuan og en betydelig Sum i Krigsomkostninger.

Amerika. Dampskibet Manning explodered den 12te Marts paa Ocmulgee Floden, hvorved 13 Mennesker bleve dræbte.

St. Paul i Minnesota er bleven hjemsøgt af en heftig Ildløs, der lagde 34 Bygninger i Aske.

I Hardin i Illinois har der tildraget sig en skrækkelig Ulykke, idet 50 Skolebørn begave sig ud paa Isen for at lege, men Isen brast, og kun een af de Smaa lykkedes det at redde.

Bridgeton, Hovedstaden paa den vestindiske Ø Barbados er den 14de Februar bleven ødelagt af en ved Kaadhed foraarsaget Ildebrand. Skaden anslaaes til 5 Millioner Rdlr.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
J. Hansen, Lolland	12	"	"
R. Nielsen, Aalborg	14	3	8
J. C. A. Weiby, Vensyssel	20	1	3
A. P. Trane, Kjøbenhavn	45	"	"
L. C. Geertsen, Aarhuus	25	"	"
P. Nielsen, Fredericia	15	2	6
M. Andersen, Bornholm	5	"	"
A. G. Omann, Skive	2	"	"
Summa	139	1	1

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 15. *Den 1. Mai 1860.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Ældste Wilford Woodruff,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 10de Januar 1858.

(Fra „Deseret News.")

Naar jeg samles med de Hellige i dette Tabernakel og nyder den hellige Nadvere i Forening med dem, i Særdeleshed med saa mange, som Tilfældet er i disse Dale, bringes jeg til at anstille Betragtninger over dette Værk, og enten jeg lader mine Tanker dvæle kort eller længe ved det, kommer jeg altid til det Resultat, at dette er Guds Gjerning, og den er forunderlig for mine Øine.

Der er en betegnende Forskjel mellem Guds Værk og Menneskenes Værk eller Djævelens Gjerning, og denne Forskjel er tilkjendegivet ved Grundlæggelsen af Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke. Der er et Særkjende paa Guds Værk, som har aabenbaret sig ved dettes Grundlæggelse i disse Dage, saavel som i alle tidligere Perioder, og det er, at naarsomhelst Gud har forsøgt at oprette sin Kirke og sit Rige paa Jorden, har han altid betjent sig af saadanne Redskaber, hvis eiendommelige Livsstillinger naturligen vilde bringe dem til at anerkjende Guds Haand i Alt, hvad der skete med dem. Alle Propheterne fra Adams Dage ere Exempler herpaa, og saa vidt vor Kundskab om dem strækker sig, vare de næsten Alle Mænd af den laveste Klasse og af simpel Herkomst; men Herren har altid givet dem sin Aand, hvilken har oplyst deres Forstand og dygtiggjort dem til at udføre den Gjerning, der var bestemt for dem. Saadanne Mænd have fremtraadt i forskjellige Tidsaldere og adlydt Herren, og de have altid givet Gud Æren for hvad de have udrettet. Dette er meget tydeligt bleven viist i vore Dage.

Den 22de Septbr. sidstleden var det tredive Aar siden en Engel fra Gud overleverede i Joseph Smiths Hænder Pladerne, indeholdende den Optegnelse, hvorefter Mormons Bog oversattes, hvilken giver os en Beretning om Urindvaanerne af dette Land. Joseph Smith var en Mand af ringe Herkomst, og i en vis Betydning var han fattig og ulærd, og for det naturlige Øie saae det besynderligt ud, at Herren skulde ville opbygge sin Kirke og sit Rige med saadant et svagt Redskab. Nogle ansee dette maaskee for en let Sag,

men Arbeidet var stort, og her var en oprigtig Sjæl, som Herren udvalgte, og hvem han gav den Kundskab, Velsignelse og Anseelse, der var forbunden med Fremkomsten af Mormons Bog, hvilket skulde lægge Grundvolden til Guds Kirke og Rige i disse sidste Dage.

Hvad sagde Engelen til Joseph Smith, da han gav ham Pladerne? Hans Aands Syn oplodes, og Engelen viste ham Nationernes Tilstand og sagde: „Denne Optegnelse, som jeg nu overleverer i dine Hænder, indeholder Livsens Ord — Jesu Christi Evangelium, og Herren er nu ifærd med at oprette sit Rige paa Jorden — Verden ligger indhyllet i Mørke; Hedningerne ere afvegne fra Jesu Christi Evangelium; de have forsaget Lyset, Herligheden og Magten af Guds Søns Præstedømme, som blev givet til og nødes af Hedningenationerne, da Israel blev afskaaren."

Herren lovede Joseph Smith allerede dengang, at dersom han vilde adlyde hans Befalinger og lytte til den Hellig-Aands Røst, vilde han benytte ham som et Redskab til at paabegynde dette store Værk, saa Kirken kunde blive bragt ud af Mørkets og Vildfarelsens Ørken og Guds Navn blive forherliget blandt Menneskene. Herren sagde endvidere til ham, at de Ord, denne Optegnelse indeholder, skulde forkyndes for alle Stammer, Tungemaal og Folk; og hvorsomhelst denne Lære bliver prædiket, skal dit Navn, sagde han, blive æret af de Dydige, de Hellige, de Retfærdige og dem, der ønske at gjøre Godt; men de Ugudelige ville nedsætte din Charakteer og have dit Navn til Latter og Haan, hvorsomhelst dette Evangelium bliver forkyndt.

Ligeledes sagde Herren til Joseph Smith ved Begyndelsen af dette Værk, hvilket I kunne see af Aabenbaringerne i Pagtens Bog, at nu vilde han lægge Grundvolden til et stort og mægtigt Rige, hvilket skulde blive Guds Rige, der ei skulde omstødes, men bestaae evindelig; men endnu, sagde han, kan Du ikke fatte dets Udstrækning. Prophetens Forstand oplodes ved Aabenbaringens Aand, saa han kunde see og fatte en stor Deel; men han behøvede den levende Guds Aand, den Almægtiges Inspiration som en stadig Hjælper, der kunde dygtiggjøre ham til hans store og ansvarsfulde Kald, og den samme Aand udkræves for Enhver i dette Rige, enten han er gammel eller ung, riig eller fattig, for at kunne være istand til at fremme Guds Værk eller gjøre Noget for dette Riges Opbyggelse.

Propheten blev gjentagne Gange underviist om Vigtigheden af den Gjerning, han var kaldet til, og det blev ham befalet at adlyde Guds Røst i alle Ting, hvorefter det blev ham sagt, at Alt, hvad der var forjættet, skulde blive opfyldt. Propheten saae Mørkets Lænker, hvori Menneskenes Sjæle vare bundne, og endskjøndt han paa den Tid ikke havde annammet Præstedømmet, aabenbarede Gud sig dog for ham paa forskjellige Maader og til forskjellige Tider, før han blev ordineret, eller før Nogen døbtes til denne Kirke. I Tidens Løb, nemlig den 15de Mai 1829, modtog han og Oliver Cowdery det aaroniske Præstedømme, og efter guddommelig Befaling døbte de hinanden. Den paafølgende 6te April blev Kirken organiseret og Guds Værk grundfæstet paa Jorden, for aldrig mere at udryddes.

Hvordan maae ikke Prophetens Følelser have været, da han begyndte at afsløre sine Tanker og at fortælle, hvad Herren havde gjort for ham, og saae, at den christne Verden begyndte at bespotte og forhaane ham! Satan stod ham imod, ugudelige Mennesker stode ham imod og der var en Aand i Folket, der vilde standse Guds Værk, og hele Communer satte sig op imod den Læresætning, at Engle tjene Menneskene; følgelig var hans Vei baade

knudret og tornestrøet. Men undertiden traf han ogsaa paa Folk, som lyttede til hans Budskab og som vilde annamme hans Vidnesbyrd, og det bragte hans Sjæl til at juble af Fryd, naar han saae, at der var Nogle, som vilde annamme det evige Livs Ord.

I Begyndelsen var denne Kirke lille, og jeg har ofte tænkt paa, hvad som er skeet i Verden, siden Gud talte med Seeren Joseph. Jeg anstiller ligeledes Betragtninger over, hvad der er hændet dette Folk, og jeg kan tydeligen see Opfyldelsen af Guds Ord, talt ved Engelen til Joseph før Kirken blev organiseret. Engelen forudsagde de selvsamme Ting, jeg kan see i denne Dag, og fra den Tid af indtil den nuværende, har dette Folk opfyldt, hvad Engelen sagde Propheten skulde skee, efter at han havde faaet Pladerne, der indeholdt Mormons Bogs Optegnelser. Vi arbeide daglig for Opfyldelsen af det, som forudsagdes for en fem og tyve til tredive Aar siden. De Ting, vi nu opleve og ere Vidner til, baade med Hensyn til vore Venner og Fjender, er Opfyldelsen af det, der forjættedes ved Begyndelsen af dette Værk.

Det var en stor Glæde for Propheten, medens han levede blandt os, naar han betragtede Tidernes Tegn; og der er Mange her i denne Dag, som kunne erindre denne Kirkes første Dage. Nogle af de første Eldster i denne Kirke, som reiste op til Kirtland for at see Propheten, frydede sig ved at være i hans Selskab. De Hellige, som bleve indsamlede, vare saa faa, at de Alle gjerne kunde rummes i et lille Skolelocale; men overalt hvor Evangeliet var bleven prædiket, vare nogle Faa bragte til Kundskab om dets Sandhed, og Tid efter anden indsamledes Nogle til Kirtland — maaskee een af en Familie og to af een Stad.

Da Broder Brigham og Joseph Young begave sig derhen for at see Propheten, fandt de ham iførd med at hugge Brænde; thi han var en Arbeidsmand og erhvervede sig sit Brød i sit Ansigts Sved. De præsenterede sig selv for ham. Han modtog dem venligt, indbød dem til sit Huus, og de glædede sig tilsammen i Christi Evangelium og deres Hjerter bleve sammenbundne i Enigheds Baand.

De af os, som samledes til Kirtland i Kirkens første Dage, erindre de Scener, som forefaldt dengang. Jeg kan godt huske den Tid, da jeg først traf sammen med de Hellige i Kirtland; det var i Foraaret 1834. Jeg havde aldrig tilhørt noget Samfund, før jeg hørte dette Evangelium, og den første Tale, jeg nogensinde hørte, blev holdt af Broder Zera Pulsipher, een af de første Præsidenter for de Halvfjerdsindstyve, og mit Hjerte jublede af Fryd. Jeg annammede Evangeliet, thi jeg vidste, det var den første Evangelieprædiken, jeg havde hørt i mit Liv. Jeg blev døbt af Br. Pulsipher, og kort efter kom Broder Parley P. Pratt for at indsamle Herrens Stridsmænd, der skulde gaae op for at forløse Zion.

Jeg havde mange Forretninger at varetage paa den Tid, men jeg følte, det var min Pligt at gjøre Alt, hvad jeg formaaede for Sandhedens Sag; og da Br. Parley kom, besluttede jeg at følge ham. Vi sammenkaldte en Forsamling, og endskjøndt Br. Parley fremstod og sagde, at han ikke agtede at tale meget, da han var træt efter Reisen, var Kl. dog henved tolv om Natten inden han blev færdig (han prædikede omtrent den halve Nat), og da han havde sluttet, vare mine Følelser saadanne, at om al Verdens Guld var bleven mig tilbudt, kunde det ikke have formaaet mig til at blive hjemme. Jeg fulgte med Br. Parley gjennem Jefferson County nordefter, og strax derpaa beredte jeg mig til at drage op til Kirtland. Jeg begyndte min Reise til Kirtland den 11te April

1834 og ankom dertil den 25de samme Maaned, og da var det første Gang, jeg kom sammen med Joseph. Mit Hjerte hoppede af Glæde over at see hans Ansigt og høre ham tale. Jeg var fuldkommen overtydet om, at Joseph var en Prophet, før jeg saae ham. Jeg nærede ingen Fordomme mod ham, men jeg ventede at see en Prophet.

Det var forresten paa en temmelig besynderlig Maade, jeg gjorde hans Bekjendtskab. Jeg saae ham ude paa Marken tilligemed sin Broder Hyrum; han havde en meget gammel Hat paa og var ifærd med at skyde til Maals. Jeg blev presenteret for ham, og han bød mig med sig hjem. Jeg modtog hans Indbydelse, og iagttog ham nøie for at see, hvad jeg kunde erfare. Paa Veien til hans Huus bemærkede han, at det var første Gang i lang Tid han havde anvendt en Times Tid til Adspredelse. Strax efter vor Ankomst til Huset tog han et Ulveskind ud af et tilstødende Værelse og sagde: „Broder Woodruff, jeg kunde ønske, om De vilde hjælpe mig at garve dette Skind." Strax trak jeg min Frakke af og hjalp ham dermed, og jeg ansaae det endog for en Ære at kunne give ham en Haandsrækning. Han skulde netop tilligemed Brødrene reise op til Zion for at forløse den, og han skulde have dette Ulveskind til at lægge paa sit Vognsæde, da han ingen Bøffelhud havde.

Dette var min første Sammenkomst med Propheten Joseph Smith, den store Seer i denne sidste Huusholdning.

Jeg opholdt mig ikke der længe, før jeg hørte ham tale om at gaae op til Zion, og det oplivede min Sjæl at høre ham tale om mange Ting vedkommende Zion, Israels Indsamling og det store Sidste-Dages Værk; og jeg følte mig særdeles opbygget ved hvad jeg saae og hørte.

Aftenen efter min Ankomst til ham kom flere af Brødrene og talte med Br. Joseph. De spurgte ham, hvad de skulde gjøre, thi de havde ingen Penge til at dække deres Udgifter paa Reisen derfra til Missouri. Br. Joseph sagde: „Jeg faaer nok nogle Penge snart;" og den næste Morgen modtog han et Bancobrev paa 150 Dollars fra Søster Voce i Boston. Jeg formoder, at hun er her i Forsamlingen idag.

Jeg har mange Gange glædet mig ved hvad jeg erfarede i Omgangen med Br. Joseph, thi saavel i hans offentlige som i hans private Liv havde han den Almægtiges Aand hos sig, og han lagde en Sjælestorhed for Dagen, som jeg aldrig før havde seet hos noget Menneske.

Aarsagen, hvorfor jeg omtaler disse Ting, er, for at gjøre denne Forsamling opmærksom paa enkelte Træk i dette Folks Udvikling; thi der udfordres i Sandhed tilstrækkelig Tro for at fatte Alt, hvad som er bleven udrettet i de sidste fem og tyve Aar. Herren sagde i en Aabenbaring i Kirkens tidligste Dage: „Høsten er moden, og Enhver, som begjærer i sit Hjerte at prædike Evangeliet, og som vil udstrække Seglen og høste, samme er kaldet af Gud.

Man kan hos de Ældste i denne Kirke bemærke Tilboieligheden til at prædike Evangeliet og til at forløse Menneskene fra Synd, Vildfarelse og falske Traditioner. I Begyndelsen af denne Kirke gav Herren Aabenbaringer saavel til hele Menigheden som til enkelte Individer ved sin Prophet, der sagde dem, hvad de skulde gjøre — lade sig døbe, blive ordinerede, gaae paa Mission, og hvadsomhelst, der forlangtes af dem; og derfor kunne I i Pagtens Bog see Aabenbaringer givne til Martin Harris, Parley P. Pratt, Orson Pratt, Brødrene Whitmer og mange Andre, hvorved de kaldtes til at gaae ud og prædike Evangeliet for Verden. I disse Aabenbaringer er der forjættet mange store

og herlige Ting, og Mønsteret er givet og Grundvolden lagt til et stort og mægtigt Værk — et Værk, der ikke kan fuldføres i ti, tyve, tredive, fyrretyve eller halvtredsindstyve Aar, men et Værk, der indbefatter Indsamlingen af Alt, hvad som frelses kan i Himmelen og paa Jorden, og Grundlæggelsen af Guds Rige, som skal bestaae evindeligen. Herren sagde: I lægge Grundvolden til et stort og mægtigt Værk; men vi forstode ikke, hvor omfattende det var. Han kaldte os til at gaae ud og advare Verden for de kommende Straffedomme, og til at vise Menneskene Retfærdighedens Vei og lære dem at vandre derpaa, og hvad har Folgen været? At enhver Mand, hvis Hjerte var oprigtigt for Herren, og som annammede vort Ord, blev inspireret af Guds Aand; han var strax færdig til at tage Deel i Arbeidet, kaste sin Vadsæk paa Skulderen og gaae ud at forkynde Evangeliet for alle Folk, hvorsomhelst Leilighed gaves. De første Ældster i denne Kirke prædikede med Flid og Udholdenhed, og Mange annammede Ordet med Glæde og frydede sig i Sandheden.

Endelig blev Broder Heber C. Kimball kaldet til at reise til England paa Mission, hvilket I have seet af Joseph Smiths Levnetsløb; og der lagde han Grundvolden til et stort Værk, hvilket Engelen havde sagt Joseph skulde blive Tilfælde.

(Fortsættes.)

Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Uddrivelse fra Nauvoo.

En historisk Skildring af Oberst Thomas L. Kane, forelæst i det historiske Samfund i Pennsylvanien den 26de Marts 1850.

(Oversat fra Engelsk.)

(Fortsat fra Pag. 220.)

Hver Dag endte, som den begyndte, nemlig med Bøn til Herren, uden hvilket ingen Mormon syntes at turde begive sig til Hvile. Naar Stjernerne nedkastede sine første Straaler om Aftenen, forstummede al Latter og høirøstet Tale, Naboen gik sin Vei, man hørte den sidste Psalme blive afsungen, og derefter holdtes Aftenandagt.

Der var ingen Strenghed forbunden med Mormonernes Religion. Deres Faste var aldeles frivillig; Ingen gjorde sig lystig derover; de helligholdt Sabbathen temmelig nøie — de lignede de gamle Israeliter altfor meget i andre Henseender til ikke ligesom hine at skattere denne, den meest beundringsværdige af de mosaiske Institutioner; men den øvrige Deel af Ugen var deres Religion fritagen for kirkelige Ceremonier; desuagtet tilkjendegav deres Tro sig i deres daglige Vandel, hvorved denne fik et ædlere og mere ophøiet Præg.

Dersom der findes Noget i Livet, som lettere kan udtydes paa modsatte Maader, da er det Hændelserne paa en Reise. Hvad de Gamle kalde Ubeqvemmeligheder og nedslaaende Uheld, er netop hvad de Unge og Livsglade vilde kalde „Morskab.“ Mormonerne toge de Unges Parti i denne Hen-

seende. Deres Prøvelser gjorde de til Gjenstand for Munterhed og Latter, og endog virkelig Lidelse vendte de til Spads. Jeg hørte vistnok flere Vittigheder og lystige Indfald under mit Ophold i Papillon Leiren, end jeg sandsynligviis faaer høre i Resten af mine Levedage, og det endog paa en Tid, da deres Nød var stor; thi foruden de daglige Onder, der havde sin Grund i utilstrækkelig Føde og Huusly, hjemsøgtes de tillige af haarde og dødelige Sygdomme, som, hvis de ikke fremkaldtes af de anførte Aarsager, idetmindste forværredes deraf.

Den nærmeste Leir fra os mod Vest, der bestod af Brobyggerselskabet, og hvis Beboeres Antal ikke var større, end det nok kunde tælles, fandt jeg allerede saa tidligt som den 31te Juli, at syv og tredive Procent af dem vare sengeliggende af Feber og en egen Slags Skørbug, som de kaldte den sorte Kræft, hvilken ofte var dødbringende. Leirene Øst for os befandt sig alle paa Østsiden af Missouri og vare endnu haardere hjemsøgte af Skjebnen.

Climatet i hele den øvre Egn af Missouri Floddalen er en stor Deel af Sommeren og Efteraaret meget forpestet. Den frugtbare Jordbund, der er langt dybere end Ploven kan naae, og saa feed som Jorden i en Kjøkkenhave, eller som en Compost, er hvert Aar som en Mistbænk, hvor Vegetationen har en Frodighed, der kan maale sig med de tropiske Egnes Frembringelser. For at gjøre denne Landstræknings Frugtbarhed endnu større, er den overalt forsynet med Kilder og Bække og større Floder, der gjennemskjære den fra begge Sider. I Tørketiden udtørres de, saa der kun bliver stinkende Pøle og Grøfter tilbage, der kunne strække sig milevidt, og som ere fulde af sort Dynd, hvorfra mange skadelige og giftige Dunster opstige.

Det samme er Tilfælde med Missouri. I Begyndelsen af August oversvømmes næsten dens Bredder af det grumsede Vand, der nedstrømmer fra Bjergene. Men inden Maanedens Udgang vare disse stærke Vandtilløb ophørte, Floden formindskedes til den halve Størrelse, gled langsomt sydefter i Midten af Dalen, og eftersom dens muddrede Flodseng tørredes i Solheden, dannedes der et fast, bredt Belte mellem det ved Bredden voxende Siv og Stærgræs — som i denne usunde Aarstid var et kjært Opholdssted for Slanger og giftigt Kryb — og det tynde Dynd ved Vandkanten, der udbredte en ubehagelig Stank.

Paa denne Tid rasede Sygdommen. Jeg kan ei opgive, hvor stor Dødeligheden var blandt Indianerne paa det ovennævnte Strøg. I 1845, Aaret forud, hvilket ikke var usundere, bortreves en Niendedeel af dem i Løbet af to Maaneder. Mormonerne vare haardt hjemsøgte. Den store Dødelighed blandt dem bevirkedes udentvivl hovedsageligen ved deres legemlige Svaghed, som de havde paadraget sig ved langvarig Mangel og Nød. Det maa tillige erindres, at de vare de Første, der begyndte at dyrke Prairien, hvilket gjorde dem modtagelige for de locale Sygdomme, som ere uundgaaelige i nyopdyrkede Egne. Det var paa de Steder, hvor deres Agerdyrkningsarbeider vare skredne længst frem, og paa Steder, der vare beliggende paa den venstre Flodbred, hvorhen de stadige Sydvestvinde førte Sygdomsstoffene med sig fra Floden, at Sygdommen heftigst rasede. *)

Paa nogle af disse Steder var Feberen saa overvældende, at neppe Nogen gik fri for den. De maatte lade deres Køer gaae umalkede; de havde Ingen, som kunde lede Psalmesangen om Søndagene. De

*) Det er et Factum, at der er ingen Sygdom blandt de nuværende Beboere af hine Egne, der kan sammenlignes med den, som fandt Sted i 1846.

Faa, som kunde holde sig oppe, gik omkring mellem Teltene og Vognene med Mad og Drikke til de Lidende. En Tid kunde de ikke hurtigt nok faae opkastet Grave for de Døde; og man kunde see Mødre sidde i de aabne Telte og vifte Fluerne bort fra deres døde Børns Ansigter endog efter at Forraadnelse var indtraadt.

I vor egen Leir saae det i en Deel af August og September galt nok ud.*) Dens Beliggenhed var høiligen priset paa Grund af dens Sundhed fremfor de øvrige Leires; men maaskee Aarsagen til de mange Sygdomstilfælde blandt os netop er at søge heri, da Mange skyndte sig at komme hertil fra andre Steder, hvilke førte den smitsomme Sygdom med sig, og hos hvem den hurtigere forplantede sig paa Grund af deres forcerede Reise.

Jeg haaber mine Tilhørere ville undskylde, at jeg ikke til deres Underholdning kan opvarte med nogen omstændelig Skildring af Rædselsscenerne af den Grund, at jeg paa den interessanteste Tid blev forhindret i at fortsætte mine Iagttagelser derved, at jeg fik et Anfald af Feberen, og alle mine Evner og Kræfter udkrævedes for at jeg atter kunde komme mig. Jeg holdt mig i mit Telt i Leiren, men havde i en heel Maaned kun meget lidt Kjendskab til hvad der foregik blandt mine Naboer. Jeg kan erindre, at jeg tilfældigviis kom til at være Øreviden til hvorledes en Moder beklagede sig over Tabet af et kjært Barn, hvilket hun udentvivl troede Dødens Engel havde faaet speciel Befaling til at spare. Jeg ønsker for min egen Skyld, at jeg kunde glemme, hvor ufuldkomment jeg engang sørgede over en stakkels Helligs dødelige Afgang, som ved sine Smerteskrig meget besværede sine Omgivelser. Han leed udentvivl meget, thi han stønnede forskrækkeligt indtil Døden befriede ham for hans Lidelser. Han forstyrrede mange Gange min Søvn, som jeg med megen Møie havde tilkjæmpet mig, og — jeg var glad, da Døden tog ham bort.

Før min Sygdom gjorde jeg mig en Fornøielse af at passiare med en elskværdig gammel Mand, af engelsk Fødsel troer jeg, som, da han nylig havde begravet sin eneste Datter og Dattersøn, gjerne pleiede at sidde udenfor sit Telt, hvilende sit sorgbetyngede Hoved paa sine Hænder, som han holdt foldede over en hvid Egekjæp. Jeg kunde ei finde ham igjen, da jeg atter kom paa Benene; sandsynligviis havde han været min lidende Nabo.

(Fortsættes.)

*) Denne Leir blev i Begyndelsen af October forflyttet til Vinter-Qvartererne ved Floden, hvor der ligeledes herskede megen Sygdom førend Kulden indfandt sig. Jeg er i Besiddelse af en Fortegnelse over 600 Begravelser, som fandt Sted paa Kirkegaarden der.

En stor Hule i Utah.

(Fra „the Mountaineer.“)

Omtrent midtveis mellem Wahsatch og Sierra Nevada Bjergene, omgiven af øde, alkaliske Vildnisser, befinder sig en stor Hule, hvis Tilværelse Ingen kjendte — naar undtages Indianerne — før i Foraaret 1858. Dens Indgang blev betegnet af Indianerne, men ingen af dem havde Dristighed nok til at betræde den, førend Flere af vort Selskab gjentagende Gange havde været derinde, hvorpaa en

af vore Veivisere, en Indianerhøvding, opmandede sig tilstrækkeligt til at udforske dens hemmelighedsfulde Indre.

Hulens Indgang er omtrent tre Fod høi og otte eller ti Fod bred, men allerede nogle faa Skridt indenfor bliver den meget høiere med en jævn Skraaning af omtrent sex eller otte Grader paa hver 300 Fod. Hulen bliver gradviis større jo længere man kommer ind, og der findes tillige mange Sideveie, hvilket kræver den største Forsigtighed for at man ikke skal gaae sig vild. Nogle Steder er Passagen saa bred og høi, at Skinnet af vore sex Lys ikke vare istand til at naae Loftet, paa andre Steder saa lav og trang, at man bliver næsten nødt til at krybe. Omtrent en halv engelsk Miil fra Indgangen fandt vi et lille Kildevæld, koldt og klart som Krystal, hvoraf vi forfriskede os, og gik derpaa videre.

Det Rum, hvori Kilden befandt sig, var, efter hvad vi kunde dømme, omtrent 450 Fod bredt og fem til sex Fod høit. Bunden bestod af fugtigt Leer og Loftet var prydet med smaa hængende Drypsteen. Her havde et Selskab for nogle Dage siden et just ikke behageligt Eventyr. Efter at være ankomne til Kilden, og deres Lys næsten vare nedbrændte, besluttede de at vende om til den ydre Verden og toge følgelig — efter deres Mening — den rette Cours tilbage. Da de havde gaaet nogen Tid, befandt de sig Alle pludselig atter ved Kilden. Noget ængstelige tilmode raadsloge de med hverandre, hvorefter de igjen begave sig paa Veien til Hulens Udgang, men kom efter en Tids Forløb atter tilbage til Kilden. Tredie Gang forsøgte de at finde Udgangen, men med samme Resultat. Nu bleve de for Alvor forskrækkede, og med deres næsten udbrændte Lys, og med tilsyneladende ingen Udsigt til at finde Udgangen, begave de sig atter paa Vandringen, og denne Gang kronedes deres Bestræbelser med Held; og uagtet Hulen flere Gange senere er bleven besøgt af forskjellige Selskaber, var dog ingen af de Vildfarne at formaae til atter at gaae ind i den.

Vi undersøgte Hovedpassagen af Hulen i en Længde af over en engelsk Miil, uden at opdage Noget, der kunde antyde, at vi vare nær ved dens Ende, og efter at have tilfredsstillet vor Nysgjerrighed, vendte vi tilbage til Dagens Lys. Før vi begave os ind i Hulen, tog hver Mand et Knippe Qviste med sig, som vi lagde paa vor Vei, eftersom vi avancerede, for at kunne finde tilbage.

Blandt Indianerne er der et Sagn, ifølge hvilket to Qvinder af deres Stamme for mange Generationer tilbage gik ind i Hulen, om hvilke de ikke hørte Noget i flere Maaneder. Efter denne Tids Forløb kom de atter tilbage, iførte en Klædning af Raadyrsskind, der var smukt syet og prydet med mange Broderier. De berettede, at da de kom ind i Hulen, gik de til de kom til et aabent Land, der lignede Landet paa Jorden, hvilket havde Floder, Høie, Træer, Vildt, osv., men bleve opdagede og tagne tilfange af Folk, der vare hvide ligesom Mormonerne, hvilke opklædte dem godt; men efter en Tid lykkedes det dem at undflye. Alt dette troe Indianerne fuldt og fast, og Ingen af dem tør gaae ind i Hulen af Frygt for disse underjordiske Beboere.

Inde i Hulen fandt vi smaa Ildsteder i passende Afstand fra hverandre, øiensynligen benyttede til at anstille Undersøgelser ved; men det maa være længe siden, da nogle af Brændestykkerne, som endnu laae der, endskjøndt de have bevaret sin Form, smuldrede til Støv ved den mindste Berørelse.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Mai.

Intet af Betydning er nogensinde bleven udført af noget Fornuftvæsen uden „Standhaftighed.“ Ingen Egenskab har større Indflydelse paa et Individs Fremtid end Fasthed og Udholdenhed i Forfølgelsen af gode eller onde Forsætter. Da Propheten Joseph Smith mærkede, at fordærvede Mennesker modarbeidede hans Mission i alle Retninger, indsaae han, hvor nødvendigt der var at møde deres Modstand med urokkelig Tillid til den Almægtiges Bistand. Verden førte en heftig Kamp mod den unge Prophet, men forgjæves. Den søgte at afskrække ham fra hans Forehavende, men han stod urokkelig som de evige Høie. Trusler vare omsonst, og Smigrerier forbleve upaaagtede. Fangevogterens Jern, som lovstridigt lagdes om hans Hænder, kunde vel besvære hans kraftfulde Legeme, men han frygtede dem ikke. Forgjæves blandede Pøbelen Kalk og Tjære sammen og oversmurte hans Legeme dermed. Forgjæves underkjøbte Missouri fjendtlige Bander til at bortføre ham fra hans Familie og Venner. Joseph holdt Stand i enhver Prøve, stolende paa Herren sin Gud. Han stod ei alene i Kampen mod hine grusomme Mennesker. Nei, Andre deelte hans Lidelser og ville med Tiden ogsaa dele hans Herlighed. Her have vi et Exempel, værdigt til Efterfølgelse.

Hvor skjønt er det ikke at beskue den Mand, som med faste Skridt gaaer og kjæmper for den himmelske Sandheds hellige Sag! Ingen Omskiftelser eller Gjenvordigheder kunne standse ham paa hans ophøiede Bane. Han kjender ingen Frygt for at bekjende sin Religion. For ham er Guds Værk grundet paa evige, uomstødelige Principer. Han veed, det kan ei standses. Fremad og stedse fremad skrider det i sin herlige Udvikling, thi Herren selv har udstrakt sin Haand og organiseret det. Den Almægtiges Røst har lydt fra Lysets Boliger, at alle andre Rigers Herredømme snart er tilende. Zion vil om føie Tid reise sig i sin Vælde og udbrede sit straalende Lys. Overbeviisningen om disse Tings Sandhed har han faaet formedelst Guds Aand, der vidner derom i hans Hjerte, og han imødeseer derfor med Tillidsfuldhed Fremtidens Begivenheder, og en Ro er udbredt over ham, hvilken ei lader sig forjage under Livets forskjellige Kampe og Storme.

Det Factum, at Mange ere blevne overvundne i Prøven af det Ondes Magt, burde tjene som Advarsel for Alle, der kjende Vigtigheden af det evige Liv. Den menneskelige Svaghed bringer ofte de Ligegyldige til at blive trætte af at gjøre Godt. Fordi de ikke faae den endelige Belønning hver Dag; fordi Behageligheder ikke tilflyde dem i den Grad, de kunde ønske; fordi deres Bønner om Befrielse fra Prøven ikke blive hurtigt nok bønhørte, og fordi de ikke ere villige til at „taale Anstrengelse og Møie som brave Soldater,“ falde de igjennem. Om saadanne Individer vilde anvende en Smule Eftertanke, vilde de snart see, at Belønningen ikke kan erholdes, før Arbeidet er fuldført, og at deres Guld maa renses og luttres i Prøvelsens Ovn for at kunne blive brugbart.

Udholdenhed i Udførelsen af et Foretagende er en høist nødvendig Betingelse for dets Fuldendelse. Om Nogen ønsker at blive legemsstærk, maa han øve og udvikle

sine Kræfter ved lidt Anstrengelse for at kunne erholde den forønskede Styrke; thi ved Stillesidden og Uvirksomhed bliver Legemet svagt. Dets forskjellige Dele ere bestemte til Virksomhed, og naar de derfor tvinges til at ligge i Uvirksomhed, ville de følgeligviis svækkes. Menneskets Aand er af Naturen activ og fremadstræbende. Ligesom Legemet maa den gives Leilighed til at øve og udvikle sine iboende Kræfter, førend dens herlige Egenskaber kunne aabenbare sig; thi man vil ingen store Aander finde hos Personer, der forsømme at skjenke deres Aand den tilbørlige Omhu og Pleie. Rigtignok er der ingen banet Kongevei til Storhed, men ei heller er den saa vanskelig at naae, som de Forsagte forestille sig. Den sande Storhed er den, som Evangeliet fører til, og den kan kun naaes ved Dag for Dag at vandre nøiagtigt efter Guds Bud, uden at give efter i Prøvelsens Stund, uden at forsage i Livets Storme. Hvad Gavn har vel Nogen af at give efter, selv om Prøvelsen er nok saa haard? Han forspilder sin Ophøielse, hvilken han ikke kan faae, før han atter har været i en lignende Prøve, og da med bedre Held gaaet den igjennem; thi kun den, som er trofast i „alle" Ting, har Forjættelse om evig Ophøielse i Guds celestiale Rige, hvor Livsens Træ voxer, hvor Døden ikke har hjemme, men hvor Herrens Kundskab og Lys tildeles alle dem, der sætte deres Lid til ham under deres Vandring gjennem Prøvelsens Ørk, og som freidigt bekjendte hans Navn for Verden og satte det Lys frem, de selv havde annammet, til deres Medskabningers Frelse.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Daab.

(Fortsat fra Pag. 216.)

Daabens Maade.

Bibelen. Col. 2, 12. „I ere begravne med ham i Daaben; i ham ere I og medopreiste formedelst Troen paa Guds Kraft, som opreiste ham fra de Døde."

Rom. 6, 4. 5. „Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det at, ligesom Christus er opreist fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet; thi dersom vi ere blevne forenede med ham ved Lighed med hans Død, da skulle vi og være det i Lighed med hans Opstandelse."

Joh. 3, 5. „Jesus svarede: sandelig, sandelig siger jeg Dig, uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige."

Matth. 3, 6. Marc. 1, 5. 9. „De døbtes af ham i Jordans Flod."

Matth. 3, 16, Marc. 1, 10. „Og strax, der Jesus steg op af Vandet, aabnedes Himlene over ham."

Joh. 3, 23. „Johannes døbte i Ænon, nær ved Salem, fordi der var meget Vand; og de kom derhen og bleve døbte."

Ap. Gj. 8, 38. 39. „Og de nedstege begge i Vandet, baade Philippus og Gildingen; og han døbte ham. Men

der de opstege af Vandet, bortrykkede Herrens Aand Philippus."

1 Cor. 10, 2. „Vore Fædre vare alle under Skyen, og de gik Alle igjennem Havet, og de ere Alle døbte til Moses i Skyen og i Havet."

Eph. 5, 25. 26, „Christus elskede Menigheden og hengav sig selv for den, paa det han kunde hellige den og rense den formedelst Vandbadet ved Ordet."

Tit. 3, 5. „Han frelste os ved Gjenfødelsens Bad."

Mormons Bog. (Side 462.) Nephi 5, 8. „Og han sagde til dem: Paa denne Maade skulle I døbe, og der skal ingen Tvistigheder være iblandt Eder. Sandelig, siger jeg Eder, at de, som omvende sig fra sine Synder formedelst Eders Ord, og ønske at vorde døbte i mit Navn, dem skulle I døbe paa denne Maade: See, I skulle gaae ned og staae i Vandet, og i mit Navn skulle I døbe dem. Og nu see, disse ere de Ord, som I skulle sige, efter at have kaldet dem ved Navn: Med Fuldmagt fra Jesum Christum døber jeg Dig i Navnet Faderens og Sønnens og den Hellig-Aands. Amen. Og da skulle I nedlade dem under Vandet, og bringe dem op igjen ud af Vandet."

Nephi 9, 2. (Side 478.) „Og det skete, at Nephi gik ud i Vandet og blev døbt. Og han kom op af Vandet og begyndte at døbe, og han døbte alle dem, som Jesus havde udvalgt. Og da de Alle vare døbte, og vare komme op udaf Vandet, faldt den Hellig-Aand paa dem."

Mosias 11, 11. (Side 200.) „Og det skete, efterat Alma havde lært Folket mange Ting, og havde holdt op at tale til dem, at Kong Limhi ønskede, at han maatte blive døbt; og alle hans Folk ønskede, at de maatte blive døbte ogsaa. Derfor gik Alma frem udi Vandet og døbte dem; ja, han døbte dem paa samme Viis, som han døbte sine Brødre i Mormons Vande."

Pagtens Bog. (Side 10, 21.) „Daaben forrettes paa følgende Maade med alle dem, der omvende sig: Den Mand, som er kaldet af Gud og har Fuldmagt fra Jesum Christum til at døbe, skal gaae ned i Vandet med det Menneske, der har fremstillet sig til Daab, og skal sige, idet han kalder det ved Navn: Med Fuldmagt fra Jesum Christum døber jeg Dig i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn. Amen. Da skal han nedlade det Menneske under Vandet, og bringe det op igjen af Vandet."

(Side 299, 12.) „Daabens Ordinantse med Vand er at neddyppes deri, for at svare til Lighed med de Døde, at det ene Princip maa svare til det andet. At blive nedlagt i Vandet, og komme op af Vandet er i Lighed med de Dødes Opstandelse, naar de komme ud af deres Grave; derfor blev denne Handling indstiftet, for at udgjøre et Slægtskab med Daabens Ordinantse for de Døde, da det er i Lighed med de Døde."

See tillige Side 236, 5.

Jedediah M. Grant. („Skand. Stjerne" 4de Aarg., Side 262.) „Daab ved Neddyppelse er altsaa det tredie Princip i Saliggjørelsens Evangelium; og Apostelen lærte Folket, at dersom de vilde blive døbte, skulde de erholde Syndernes Forladelse og annamme den Hellig-Aand."

Pearl of great Price. (Side 2.) „Og det skete, da Herren havde talt med Adam, vor Fader, at Adam raabte til Herren, og han blev bortført af Herrens Aand, og blev bragt ned i Vandet og blev nedsænket under Vandet og blev bragt frem op af Vandet. Og paa denne denne Maade blev han døbt."

Læs fremdeles „Advarsels Røst," 3die

Cap., „Key to Theology," 11te Cap., „Evangeliets sande Grundsætninger," 3die Cap., og „Den eneste Vei til Salighed" af Lorenzo Snow.

Daab for de Døde.

Bibelen. Mal. 4, 5. 6. „See, jeg sender Eder Elias, Propheten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer. Og han skal vende Fædrenes Hjerte til Børnene, og Børnenes Hjerte til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaae Jorden med Band."

1 Cor. 15, 29. „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke opreises? hvi døbes de da for de Døde?"

Pagtens Bog. (Side 275, 10.) „Og bygger mit Navn et Huus, for den Allerhøieste at boe derudi; thi der findes ikke noget Sted paa Jorden, hvor han kan komme og gjengive Eder det, som var tabt, eller som han havde taget bort, nemlig Præstedømmets Fylde; og noget Døbefont er der ikke paa Jorden, hvori mine Hellige kunne døbes for dem, som ere døde; thi denne Anordning hører til mit Huus. — — — Thi sandelig siger jeg Eder, efter at I have havt tilstrækkelig Tid til at bygge mig et Huus, hvorudi Daabens Forrettelse for de Døde henhører, og hvortil samme blev indstiftet, førend Verdens Grundvold blev lagt, kan Eder Daab for Eders Døde ikke erkjendes af mig; thi deri ere Nøglerne til det hellige Præstedømme bestikkede, at I kunne annamme Ære og Herlighed." Læs ogsaa § 12 samt Side 294, 5. 6.

(Side 297, 8.) „Denne Anordnings Gyldighed bestaaer i Præstedømmets Magt ved Jesu Christi Aabenbaring, hvori det er bestikket, at hvad I binde paa Jorden, skal være bundet i Himmelen, og hvad I løse paa Jorden, skal være løst i Himmelen. Eller med andre Ord, idet vi betragte Oversættelsen fra et andet Synspunkt: Hvad I optegne paa Jorden, skal vorde optegnet i Himmelen, og hvad I ikke optegne paa Jorden, skal ikke vorde optegnet i Himmelen; thi ud af Bøgerne skulle Eders Døde vorde dømte efter deres egne Gjerninger, hvad enten de selv have efterkommet Anordningerne propria persona, eller ved Hjælp af deres egne Stedfortrædere, ifølge den Anordning, som Gud har beredt til deres Frelse førend Verdens Grundvold, og overeensstemmende med Optegnelserne, som ere blevne holdte angaaende deres Døde."

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Octbr. 1838. (Fortsat fra Side 223.)

Tirsdagen den 9de. General Clark skrev fra Boonville til Gouverneuren, at Navnene, som vare undertegnede indsluttede Document (af 7de dennes) ere agtværdige, besindige og patriotiske Borgere af Howard County; — Mænd, som vare villige til at forlade deres Familier og Alt, hvad der var dem kjært, for at gaae ind i et

fremmed County og udgyde uskyldige Mænds, Qvinders og Børns Blod! Hvis dette er „Agtværdighed, Sindighed og Patriotisme," da lad mig være uværdig, ubesindig og upatriotisk.

Mr. Caldwell, som var bleven afsendt til Gouverneuren for at bede om Undsætning, kom tilbage, men saa langt fra at erholde nogen Hjælp, eller endog blot at blive viist nogen Sympathi af hans Excellence, bleve vi tvertimod underrettede om, at „Kampen var mellem Mormonerne og Pøbelen," og at „vi maatte kjæmpe den ud."

Omtrent samtidigt hermed kom en Pøbelhob under Anførsel af Hyrum Standly og kastede Smith Humphreys Eiendele ud af hans Huus, hvorefter nævnte Standly satte Ild paa Huset og lod det afbrænde ligefor Humphreys Øine, og bød ham derpaa ufortøvet at forlade Stedet, hvilket han ogsaa gjorde, idet han flygtede fra De Witt til Caldwell County. Pøbelen havde sendt Bud til Jackson County og faaet en Kanon, Krudt og Kugler, og bevæbnede Hobe kom dem til Hjælp fra Ray, Saline, Howard, Livingston, Clinton, Clay, Platte og andre Dele af Staten, og en Mand ved Navn Jackson fra Howard County blev valgt til deres Anfører.

De Hellige vare under Dødsstraf forbudte at forlade Byen, og bleve skudt paa, naar de forsøgte at gaae ud for at skaffe sig Fødemidler, hvorpaa de vare aldeles blottede. Ligesaa snart som Qvæg, Heste eller andre Eiendele kom, hvor Pøbelen kunde faae fat paa dem, bleve de tagne som Bytte. Paa Grund af denne Lovløshed maatte de fleste af Brødrene boe i Vogne eller Telte.

Ansøgning om Beskyttelse var bleven indsendt til Dommeren i Districts-Retten, der udcommanderede to Compagnier af Militsen, det ene under Anførsel af Capitain Bogart, en Methodistpræst og Pøbelophidser af det værste Slags; det Hele under General Parks Commando, ogsaa en Pøbelophidser, efter Aanden i hans Breve at dømme, og hans Handlinger bestyrkede denne Tro; thi han gjorde aldrig noget Forsøg paa at adsplitte Pøbelen, og naar man spurgte ham om Aarsagen til hans Adfærd, svarede han altid, at da Bogart og hans Compagni vare oprørske og pøbelsindede, turde han ikke forsøge paa at adsplitte Pøbelen. To andre fremragende Mænd blandt Pøbelen vare Major Ashly, „Medlem af den lovgivende Forsamling," og Cercil (Sashiel) Woods, en presbyteriansk Præst.

General Parks underrettede os om, at en stor Deel af hans Folk, under Capitain Bogarts Commando, havde gjort Mytteri, og at han vilde blive nødt til at trække dem tilbage, af Frygt for de skulde slutte sig til Pøbelen, og følgelig kunde han ingen Bistand yde os.

Vi havde nu ikke nogetsomhelst Haab om at kunne modstaae Pøbelen, der stadig voxede. Vor Proviant var sluppen aldeles op, og vi vare udmattede af den idelige Staaen paa Vagt for at iagttage alle Fjendens Bevægelser, hvilken, saalænge jeg opholdt mig der, fyrede mange Gange paa os. Nogle af Brødrene døde af Mangel paa Livets første Fornødenheder, og for første Gang i mit Liv havde jeg den Smerte at see nogle af mine Medmennesker falde som Offre for Forfølgelsens Aand, der dengang herskede, og som sidenefter har hersket i saa stor en Grad i Øvre Missouri, og det endog Mænd, som vare dydige og mod hvem ingen retfærdige Beskyldninger kunde fremføres, men som formedelst deres Kjærlighed til Gud, deres Hengivenhed for hans Sag og deres Beslutning at ville bevare sin Tro, maatte nedstige i en tidlig Grav.

Imidlertid tilskyndede Henry Root og David Thomas, hvilke Mænds Raad An-

læggelsen af Settlementet fornemmelig skyldes, de Hellige til at forlade Stedet. Thomas sagde, at han havde Pøbelens Forsikkring om, at dersom de vilde forlade Stedet, skulde intet Ondt blive dem tilføiet, og de skulde blive betalte for alle de Tab, de havde lidt, og sagde, at de vare komne som Voldgiftsmænd i dette Øiemed, samt at nogle Mænd skulde blive beskikkede til at taxere de Eiendele, de ikke kunde medtage, hvilke de skulde blive betalte for. Som Følge heraf blev en Committee dannet — blandt Andre bestaaende af Dommer Erichson og Major Florey fra Rutsville, Navnene paa Flere erindrer jeg ikke — der kun taxerede de faste Eiendomme.

Da de Hellige begyndte at drage bort, manglede de mange af deres Heste, Oxer og Køer, hvilke ei vare til at finde. Dette blev snart bekjendt og Pøbelen roste sig af, at de havde dræbt deres Qvæg og levet deraf. Et stort Antal af vore Køer, Oxer og Heste have vi aldrig seet siden; thi Pøbelen havde udentvivl taget og beholdt dem, og det var Alt, hvad Brødrene nogensinde fik af den lovede Betaling for alle deres Tab i De Witt. Mange af mine Brødres Huse bleve afbrændte, deres Qvæg bortdrevet og en stor Deel af deres øvrige Eiendele ødelagte af Pøbelen.

Da der nu ingen Udsigt var til Befrielse, eftersom Gouverneurens Øre var døvt for alle Bønner og Forestillinger, og Militsen havde gjort Mytteri og Størstedelen af dem vare færdige til at gaae over til Pøbelen, kom Brødrene til den Slutning, at det var bedst at forlade De Witt og søge Ly et andet Sted, hvorfor de samlede saa mange Vogne, de kunde faae færdig, hvilke beløb sig til omtrent halvfjerdsindstyve, samt det Tiloversblevne af deres Eiendele, som det havde lykkedes dem at redde, og begave sig paa Reisen til Caldwell Torsdag Eftermiddag den 11te Octbr. 1838. Samme Dag reiste de omtrent 12 Mile og leirede sig i en lille Lund tæt ved Veien.

Denne Aften døde en Kone, som nylig havde født et Barn, paa Grund af Anstrengelse, bevirket ved Pøbelens Voldshandlinger, da hun maatte flyttes, før hendes Legemskræfter vare vendte tilbage. Hun blev begravet i Lunden uden Kiste.

Under vor Reise bleve vi bestandigen foruroligede og truede af Pøbelen, der gjentagende Gange skjød paa os, og flere af vore Brødre døde af Overanstrengelse og Mangel, og vi vare nødte til at begrave dem ved Veikanten uden Kister og under de sørgeligste Omstændigheder. Vi ankom til Caldwell den 12te.

Ikke saa snart havde Brødrene forladt De Witt, førend Sashiel Woods kaldte Pøbelen sammen og holdt en Tale for dem og sagde, at de maatte skynde sig at komme deres Venner i Davies County til Undsætning.

(Fortsættes.)

Blandinger.

I Bengalen have Arbeiderne paa Indigo-Plantagerne gjort Opstand, opbrændt flere Plantager, ødelagt Udsæden og revet OctoberPlanterne op. Paa flere Plantager frygter Eierne for deres Liv og vove ikke at begive sig fra det ene Factori til det andet.

Constantinopel den 14de April. De ved den romersk-catholske Paaskefest forefaldne Gadeoptøier have gjentaget sig paa den græsk-catholske Festdag igaar. Den

græske Procession er bleven forhaanet ved, at man har kastet Æg paa den. Katholikerne have derfor demoleret et Huus. Politiet har truffet Forholdsregler, imod mulige Uordener om Søndagen.

Den 12te April blev en Bombe af svær Kaliber kastet foran Kongens Palads i Neapel. Ved Explosionen sprang alle Vinduerne i Paladsets Forside; men ingen Mennesker bleve saarede.

Over Genua meldes fra Neapel under 14de April: Omstanden paa Sicilien griber videre om sig. I Trapani er der oprettet en provisorisk Regjering. Nationalgarden og Bønderne slutte sig til Oprørerne. Tropperne i Palermo lide Mangel paa Alt. Man vedbliver at affende Tropper.

Moniteuren bekjendtgjør nu Udfaldet af Afstemningen i Arrondissementet Nizza: 24,448 have stemt for og 160 mod Tilslutningen til Frankrig.

Det ældste Papirfabrik i Tydskland, det saakaldte Medikus-Fabrik i Forstaden Au ved München, er den 12te April blevet et Offer for Luerne. Det uhyre Fabrik var i et Øieblik omspændt af Flammer, og det colossale Kludeoplag gav Ilden en saadan Næring, at Bygningerne ikke stode til at frelse. Ilden formodes at være opkommen ved en Selvantændelse af uldne Klude. Fabriken blev grundlagt i 1347 under Keiser Ludvig af Bayern.

Weichselen anretter i denne Tid betydelig Skade ved sine Oversvømmelser. Der skrives fra Danzig, at et stort Stykke Land er allerede bortskyllet, og i Landsbyen Bohnsack er en Mængde Bygninger indstyrtet og Kirken og Præstegaarden trues. I hele Egnen hersker stor Nød og Elendighed.

I Nederrhinlandene har en Moder med den største Koldblodighed ihjelslaaet sin 21-aarige Datter, og derefter skaaret hende i Smaastykker og kogt dem. Hovedet sønderslog hun i flere Stykker, flaaede Pandeskallen og afrev Haaret, hvilket hun tilligemed Pandeskallen kastede paa Ilden. Da Kjødet kogte, kom hun det i et stort Fad og satte en Kjedel over Fadet for at give Kjøkkenet sit sædvanlige Udseende. Som Motiv til sin Gjændselsdaad angav hun Had.

Ved Anlæggelsen af en Jernbane, der skulde løbe over en Værtshuusholders eensomt beliggende Mark mellem Orleans og Nevers i Frankrig, har man under et Træ fundet 30 Liig af Reisende, som Verten havde myrdet. Først gjorde han Alt hvad han kunde for at forhindre Jernbanens Anlæggelse over hans Eiendom, og da det ikke frugtede, tilbød han at ville udføre Arbeidet selv uden Godtgjørelse, hvilket heller ikke blev antaget. Bevæggrunden til hans Adfærd ligger nu afsløret, og han vil forhaabentlig faae sin fortjente Straf. Ogsaa sin Datter dræbte han, da hun kom sin Mand til Undsætning, hvilken hendes Fader havde gjennemboret for at tilvende sig hans Penge.

I Ugen mellem 16de og 22de April har der i Jylland hersket en rasende Storm, ledsaget af stærkt Snefog, hvilken har afstedkommet mange Skibbrud og bevirket Oversvømmelse paa flere Steder. Saaledes har man maattet færdes med Baade i endeel af Gaderne i Randers. Samtidig med Stormen observeredes fra Hobro i sydostlig Retning en stor Hedebrand, som Stormen drev fremad med en rasende Fart.

Den engelske Regjering vedbliver at lade udføre storartede Befæstningsarbeider paa de engelske Canaløer. Saaledes er der bl. A. paa Jersey bleven bygget en Dæmning, der yder en stor Flaade en sikker Ankerplads ligeoverfor det franske Fort St.

Malo. Endnu stærkere bliver Befæstningerne paa Øen Aldernay, hvor man ved Hjælp af en lignende Dæmning har dannet en god Havn for 25 Linieskibe, kun 8 Mile fra Cherbourg og kun 40 engelske Mile fra den britiske Flaades Hovedstation i Portland. Denne sidste Havn beskyttes af vældige Forter med Kanoner af sværeste Caliber, og sagkyndige Militaire udsige, at naar disse Befæstninger først fuldstændig ere færdige, vil England aldeles ikke have Noget at frygte for Cherbourg.

Amerika: Der skal være bleven opdaget meget rige Guldleier paa Grændsen af Bolivia og i Andesbjergene.

Paa Jamaica blev der den 23de Marts bemærket en Jordrystelse. Ved Annotto-Bugten ere flere Huse blevne omstyrtede af en heftig Orcan.

Adresser.

N. Wilhelmsen, Lorentzensgade Nr. 10, 1ste Sal. Kjøbenhavn.
L. C. Geertsen, Rosensgade Nr. 160, 1ste Sal. Aarhuus.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
O. Nilsson, Norrkøping	1	1	"
J. Fagerberg, Skaane	162	5	12
J. C. A. Weiby, Vensyssel	35	5	15
N. Nielsen, Aalborg	27	"	"
P. Nielsen, Fredericia	29	3	10
Summa	256	4	5

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 16. *Den 15. Mai 1860.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Ældste Wilford Woodruff,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 10de Januar 1858.

(Fra „Deseret News.“)

(Fortsat fra Pag. 229.)

Livsens Ord, som var optegnet paa hine Plader, er bleven prædiket næsten blandt alle Nationer; og har ikke Menneskeslægten havt Leilighed til at høre det? Jo den har for en stor Deel; thi Guds Tjenere have været inspirerede til at gaae ud og bære et sanddru Vidnesbyrd for alle Nationer, og have prædiket Christi Evangelium for dem, og hvad er Resultatet? Herrens Ord er bogstaveligen bleven opfyldt; thi hvorsomhelst dette Evangelium er bleven forkyndt, der har der været Hyklere, Ugudelige og Ryggesløse, og der har man ogsaa fundet oprigtige og sagtmodige Sjæle, og de, som have annammet dette Vidnesbyrd, ere blevne døbte til Syndernes Forladelse og have faaet Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, ere blevne oplyst i deres Forstand, og de have skuet fremad med Troens Øie for at see Opfyldelsen af, hvad Gud har forjættet.

Ere vi som et Samfund betragtet blevne skuffede i Noget? Nei, vi ere ikke; men Herren har opfyldt sine Forjættelser med Hensyn til det, der hører hans Rige til. Herren har valgt Mænd som Joseph og Hyrum, og de tolv Apostler, og de have været ydmyge for Gud i hans Kirke og Rige; og næsten alle Kirkens Embedsmænd ere kaldte fra Arbeidsklassen — fra Ploven, Ambolten, Høvlen og næsten enhver Haandtering, og deres Ord have gjennemtrængt de Oprigtige af Hjertet, thi de have havt al den Magt, Velsignelse og Kundskab, som Herren har forlenet dem med, og de have givet Gud Æren derfor. Jeg tør sige, at der findes intet Folk paa Jorden, der er bleven sammensanket, som vi ere blevne, thi vi ere samlede ud af alle Secter og Partier.

Vore Ældster have gaaet frem og underviist Menneskene og døbt dem; de have lagt deres Hænder paa de Syge og helbredet dem, uddrevet Djævle og havt Magt til at gjøre alle de Ting, som Herren har forjættet de Troende. Hvorsomhelst Folk have annammet Sandheden, have Tegnene fulgt — de Lamme ere blevne bragte til

at gaae, de Døve til at høre, de Blinde til at see; Sygdomme ere blevne truede, og endog Elementerne have været Israels Ældster underdanige. Hvor er der en Mand, som er gaaet ud som en Bringer af Saliggjørelse for at forkynde Evangeliet, der ikke er bleven dreven af Aanden til at advare Folkene for de Straffedomme, som skulle komme over Jorden? Vi ere kaldte til at advare Alle, der komme paa vor Vei, være sig Konger, Magthavere, Rige, Lærde eller Fattige og Ringe. Det er sandt, Herren kunde have oplyst de Mægtiges, de Riges og Lærdes Forstand, og valgt dem til oprette sin Kirke paa Jorden; men han har aldrig fundet dem anvendelige til en saadan Gjerning; derfor har han altid valgt de Fattige og Ulærde til at være hans Budbærere paa Jorden.

Der er ogsaa en anden Ting, jeg ønsker at gjøre opmærksom paa, og det er den herlige Tale, vi have hørt her idag, og Guds Tjeneres Vidnesbyrd med Hensyn til vor nuværende Stilling. Den Modstand, vi have mødt, og de Forfølgelser, vi have maattet taale, og som Broder Taylor har hentydet til, er altsammen Opfyldelsen af hvad Engelen forkyndte Br. Joseph; og saa længe Satan har Herredømmet i Verden, vil Forfølgelsens Aand aabenbare sig, og det ligetil han, som har Afgrundens Nøgler, kommer og binder ham med sin Lænke og kaster ham i Afgrunden og tillukker og førsegler over ham.

Vi imødesee denne Begivenhed, og derfor have vi fremfør alle Andre Aarsag til at glæde os. Vi have Aarsag til at glæde os over ham, der staaer ved Roret, og som har opholdt sit Rige fra Begyndelsen af. Himmelens Gud har aldrig forsaget dette Værk, men har stedse styrket og bevaret sine Tjenere og aabnet Veien for dem.

Hvor maa ikke Propheten have jublet af Glæde, naar han saae, at Guds Værk udbredte sig over Jorden, at Sandheden blev annammet af Menneskenes Børn, og at Guds Forjættelser bogstaveligen opfyldtes med Hensyn til de Helliges Indsamling, samt at Veien beredtes for Zions Grundlæggelse paa Jorden!

Det hellige Præstedømme er bleven bekræftet paa os, og Guds Kraft har hvilet over os, saa vi indtil denne Dag ere blevne bevarede for at falde i vore Fjenders Hænder under de mange indviklede Forhold, hvori vi have været stillede. Dette skulde styrke vor Tro og give os Tillid til Herrens Forjættelser, og det skulde inspirere os til med Nøiagtighed og Flid at opfylde enhver Pligt, der paahviler os.

Herren siger i Aabenbaringerne i Pagtens Bog, at Evangeliet skal prædikes i den ganske Verden, og han befaler sine Tjenere at opfordre alle Nationer til at omvende sig og være Guds Røst lydig — annamme Evangeliet og det evige Livs Ord. Han siger:

„Opløfter Eders Røst og sparer ikke. Raaber til Menneskene, at de skulle omvende sig, baade Gamle og Unge, baade Trælle og Frie, sigende: Bereder Eder til Herrens store Dag; thi dersom jeg, som er et Menneske, opløfter min Røst og raaber til Eder, at I skulle omvende Eder, og I hade mig, hvad ville I da sige, naar Dagen kommer, da Tordenen skal lade høre sine Røster fra Jordens Ender, og tale til alle Levendes Øren, sigende: Bereder Eder til Herrens store Dag! Ja, og atter, naar Lyset skal straale ud fra Østen indtil Vesten, og yttre sine Røster for Alle, som leve, og skal klinge i Alles Øren, som høre, sigende disse Ord: Omvender Eder, thi Herrens store Dag er kommen!

„Og atter, Herren skal lade sin Røst lyde udaf Himmelen, sigende: Giver Agt, o I Nationer paa Jorden, og hører paa den Guds Ord, som skabte Eder. O, I

Nationer paa Jorden, hvor ofte vilde jeg have forsamlet Eder, ligerviis som en Høne forsamler sine Kyllinger under sine Vinger, men I vilde ikke? Hvor ofte har jeg kaldet Eder ved mine Tjeneres Mund, og ved Engles Sendelse, og ved min egen Røst og ved Tordens Røst, og ved Lynets Røst, og ved Stormens Røst, og ved Jordskjælvs Røst, og ved stor Hagls, og Hungersnøds og alle Slags Pestilentsers Røst, og ved den store Basuns Lyd, og ved Doms Røst, og ved Barmhjertigheds Røst den ganske Dag, og ved Æres og Hæders Røst, og det evige Livs Rigdom, og jeg vilde have frelst Eder med en evig Salighed, men I vilde ikke. See, Dagen er kommen, da min Vredes Skaal er fuld.

„See, sandelig siger jeg Eder, disse ere Herrens, Eders Guds Ord. Arbeider derfor, arbeider i min Viingaard for sidste Gang — kalder for sidste Gang Jordens Beboere, thi i min egen bestemte Tid vil jeg komme ned paa Jorden til Doms, og mit Folk skal vorde forløst og regjere med mig paa Jorden; thi det store Millennium, om hvilket jeg har talet ved mine Tjeneres Mund, skal komme. Thi Satan skal bindes; og naar han bliver løst igjen, skal han kun regjere en liden Tid, og da kommer Verdens Ende. Og den, der lever i Retfærdighed, skal forandres i et Øieblik, og Jorden skal forgaae som ved Ild, og de Ugudelige skulle gaae bort til uudslukkelig Ild, og intet Menneske paa Jorden veed, eller skal nogensinde vide deres Endeligt, førend de komme for mig for at dømmes." (Pagtens Bog, Side 80.)

Jeg tænker ofte paa disse Ting. Jeg betragter vor Regjering paa den Maade, som er omtalt her idag. Jeg glæder mig over dette Lands liberale Love og Constitution, hvorpaa vort Regjeringssystem er grundet; og uagtet alt dette, have vi dog ikke havt det Privilegium at nyde vore Rettigheder, eller at dyrke Gud efter vor Samvittigheds Bydende, eller at efterleve vor Religion uden Forfølgelse og Undertrykkelse. Herren har ofte givet os Aabenbaringer angaaende disse Ting, og har talt om vor Regjering og Constitutionen og sagt: „I ere retfærdiggjorte ved at overholde Landets Constitution og Love, thi de frigjøre Eder, og Evangeliet frigjør Eder; og I skulle beflitte Eder paa at understøtte gode og vise Mænd som Dommere og Styrere, og hvad som er mere eller mindre end dette kommer fra det Onde." Have I Noget at udsætte paa de Sidste-Dages Hellige? Kan Herren, kan Englene eller Nogensomhelst bebreide de Sidste-Dages Hellige fordi de forkaste saadanne usle, fordærvede Skurke, som vi have havt til Dommere her? Himmelens Love byde os, ikke at opholde og understøtte Mænd, uden de ere gode Mænd, som ville ære og beskytte vort Lands Constitution. Vi opfylde kun Aabenbaringerne i denne som i saa mange andre Henseender, og vi gjøre netop, hvad de Forenede Staters Constitution paabyder.

Hidindtil have vi opfyldt Guds Lov, og vi have altid været villige til at modtage og anerkjende alle gode og vise Mænd, der have haandhævet dette Lands Constitution og Love.

Vi have bønfaldt Regjeringen, vi have bønfaldt Præsidenten og de Forenede Staters Senat om at sende os gode Mænd. Broder Taylor har sagt os, at de ville ikke gjøre det, og hvorfor ikke? Fordi de selv ikke ere gode, fordi de selv ikke ere dydige og hellige, og de ville ei anerkjende Guds Haand i Noget, men søge at tilintetgjøre Velsignelserne og Aanden af hiin kostbare Arv, som vore Fædre testamenterede os ved deres Blod — Constitutionen. Dette anseer jeg som Aarsagen, hvorfor alle de Forenede Staters Indbyggere ere under Fordømmelse; thi deres Constitution giver dem Ret til at vælge saadanne Mænd

til deres Lovgivere, som vilde give Love til Folkets Vel, og det staaer derfor i deres Magt at controlere Regjeringen.

(Velsignede Vinen.)

Enhver Borger har Ret til at votere ved Valget af de forskjellige Embedsmænd, og dersom Folket da vælger ugudelige Mænd til Gouverneurer, Dommere, osv., og disse udøve en uretfærdig og tyrannisk Vilkaarlighed over de Fattige og Ringe, og offre deres Medmenneskers Liv for at tilfredsstille deres skammelige Ærgjerrighed, af hvis Hænder vil Herren da kræve de Uskyldiges Blod? Han vil kræve det af dem, som valgte saadanne Embedsmænd; thi Ansvarligheden hviler ikke blot paa Præsidenten, Gouverneuren og Dommeren, men den hviler for en stor Deel paa Folket, der gav dem Magten.

Da Joseph og Hyrum Smith bleve myrdede, var det en stor Glæde for Størstedelen af denne Nation, der maaskee vilde sige: „Det var Synd, at d. Hrr. Smith skulde komme af Dage paa saadan en Maade; men godt er det, de ere komne af Veien." Gouverneur Ford sagde, naar han talte med Brødrene i Nauvoo, at næsten Enhver, han talte med, beklagede, at Joseph og Hyrum Smith bleve myrdede, medens de stode under Gouverneurens specielle Beskyttelse; men dog glædede det dem, at de vare døde. Mon ikke Herren vil kræve en Forsoning af saadanne Mænds Hænder?

Hvis vi have sat vor Lid til Gud og have fundet, at han bogstaveligt holder sit Ord, hvorfor skulde vi saa ikke stole paa ham fremdeles? Dersom Høsten var moden for en tyve til tredive Aar siden, maa den visseligen ogsaa være moden nu; thi Israels Ældster have gaaet ud blandt Nationerne, og disse have forkastet deres Vidnesbyrd.

Jo mere jeg overveier de Ord, Herren har talt angaaende vore Fjender og i Særdeleshed med Hensyn til denne Nation, desto fastere bliver min Overbeviisning om, at de ikke kunne undgaae den Almægtiges Straffedomme mere end Nephiterne fordum, eller end nogen af de andre Nationer, der forkaste det Budskab, som er dem sendt af Himmelens Gud. Denne Nation er moden i Synd, og Ødelæggelsens Engle staae lige ved dens Dør; og jeg er ligesaa sikker paa, at Guds Riges Fjender ei ville blive sparede, som jeg er paa, at hans Tjenere have baaret et sandt og paalideligt Vidnesbyrd for dem. Jeg veed, hvad Følgen vil blive af at Verden forkaster Sandheden, thi jeg har Jesu og Guds Aands Vidnesbyrd derom i mit Indre, og derfor siger jeg: „Lader os see os vel for paa vor Vei, erindre vore Pagter, vore Pligter og Bønner;" og jeg haaber og beder, at de Ældste i Store Saltsøstad midt i deres Fornøielser og Adspredelser ikke ville forsømme deres Bønner og øvrige Pligter for Herren, eller tillade, at Nogetsomhelst stiller sig mellem dem og Guds Riges Opbyggelse.

„Mormonismen" er ligesaa god nu som for et Aar siden. Jesu Christi Evangelium er ligesaa godt som for et Aar siden, eller som det var i Kirtland eller Nauvoo, og det er vort Privilegium at tiltage i Velsignelse, Herlighed, Magt og Dyd fra nu af evindeligen, og derfor formaner jeg mine Brødre og Søstre at lægge sig disse Ting paa Hjerte og at see Alt i sit rette Lys. Lader os læse Herrens Aabenbaringer, give Agt paa hans Tjeneres Lærdomme og have Tro paa deres Forjættelser, at vi derved kunne faae Guds Aand til Veiledning under denne vor Prøvestand.

Præsidentskabet for denne Kirke ere gode Mænd; de ere fulde af Guds Aand bestandigen — med Lærdoms og Raads Aand — og de ville lede os til det evige Liv, om vi følge dem efter. Derfor ere

vi velsignede og salige, om vi efterleve deres Lærdomme.

Alle vore Styrere og Ledere ere udgaaede fra vor egen Midte. Vore Dommere og vise Mænd ere udgaaede af Israels Huus, og det er en Velsignelse og et Privilegium, som Israel ikke har nydt i mange Generationer. Vore Ældster have gaaet ud og arbeidet for Guds Riges Opbyggelse, vor himmelske Faders Planers Fremme og for Fuldendelsen af det store Sidste-Dages Værk.

Vi have den største Aarsag til at være taknemmelige mod vor Gud, fremfor noget andet Folk paa Jorden, og vi burde forstaae, at saa sandt vi ere blevne opholdte hidindtil, ville vi ogsaa blive bevarede herefter; og om de Forenede Stater, ja selv om hele Europa og Helvede skulde forsøge paa at føre Krig mod os, saa vil dog Slaget blive afpareret, hvis vi lytte til de Raad, som ere os givne; og hvad vi end maatte blive kaldte til at gjennemgaae, vil det blot være til vor Frelse, Ophøielse og Forherligelse.

Maa Herren vor himmelske Fader skjenke os sin Aand, saa vi kunde skattere de Velsignelser, vi nyde, holde vore Pagter, altid staae i hans Gunst og være ydmyge og trofaste; og maa han udøse de Straffedomme over de Ugudelige, Hovmodige og Gjenstridige, som de ønske over Guds Folk, er min Bøn i Christi Navn. Amen.

Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Uddrivelse fra Nauvoo.

En historisk Skildring af Oberst Thomas L. Kane, forelæst i det historiske Samfund i Pennsylvanien den 26de Marts 1850.

(Oversat fra Engelsk.)

(Fortsat fra Pag. 231.)

Tidligt om Foraaret havde jeg, paa min Vei vestover i den Hensigt at passere Klippebjergene i Løbet af Sommeren, ved Mormonernes Hjælp udgravet en stor Kjæmpehøi, hvori jeg ved min Afreise efterlod en dyb Grøft, der gik tværtigjennem Høien. Da jeg syg af Feberen vendte tilbage til Papillon Compagniet, fandt jeg, at det havde leiret sig tæt ved denne Høi. Det var ved min Ankomst netop ifærd med at organisere sig. Den første Tour efter min Helbredelse gjaldt Grøften i Kjæmpehøien, som man, formodentlig for at spare Gravningen, i dette korte Tidsrum havde fyldt med Liig, og hele Høiens Overflade saae ud som en pløiet Ager af de mange Grave.

Mormonernes lange Ophold i denne usunde Egn, foraarsagedes af Omstændigheder, som jeg nu skal omtale.

Omendskjøndt det var silde paa Aaret, da de først satte over Missouri, droge dog Nogle af dem frem i det glade Haab at faae valgt sig et nyt Hjem samme Aar. Men Fortroppen havde kun naaet Grand Island og Pawnee Indianernes Landsbyer, da endnu sørgeligere Efterretninger fra Nauvoo indhentede dem. Inden Sommeren var forbi blev den sidste Levning af dem, der efterlodes i Illinois, angreben

af Fjenden. Denne Levning bestod af nogle Efternølere, paa hvem alle Forestillinger om, at der ingen Tid var til at afhænde sine jordiske Besiddelser, vare frugtesløse, nogle svgelige Mødre med deres Patteglutter, nogle unge, svagelige Pigebørn og mange Krøblinger og Syge. Disse vare ifølge Mormonernes Udsagn blevne tilbage i Nauvoo paa det høitidelige Løfte, at intet Ondt skulde vederfares dem. Om noget saadant Løfte er bleven givet, saa blev det brudt; thi en Udryddelseskrig blev ført mod dem, for hvilken de Svageste flygtede i adspredte Hobe, medens Resten gjorde et svagt og unyttigt Forsvar indtil den 17de September, paa hvilken Dag en Troppestyrke paa 1,625 Mand rykkede ind i Nauvoo og drev Alle ud, som ikke tidligere havde bortfjernet sig.

Med vaklende og usikkre Skridt ankom de til deres Venner, og Mange havde ikke saameget som et Bundt Klæder eller en Pose Fødemidler med sig. Saaledes kom der for Exempel en forældreløs Dreng, som havde gaaet tilfods den lange Vei alene, uden anden Proviant end sine Buxelommer fulde af Tvebakker, hvilke han havde faaet paa et Dampskib paa Missisippi. De blandt Compagniet uddeelte Rationer maatte ved disse Ulykkeliges Ankomst atter deles, og det var indlysende, at enhver Anstrengelse maatte gjøres for at ikke hele Emigrationen skulde omkomme. At drage videre var for Øieblikket ikke at tænke paa, og hele Folket begyndte derfor at gjøre Forberedelser for at tilbringe endnu en Vinter paa Prairien.

Heldigviis befandt Hovedtroppen sig paa denne Tid iblandt venligsindede Indianere. Landstrækningerne paa begge Sider af Missouri tilhørte Pottawatami og Omaha Indianerne, to Stammer, som formedelst de Forenede Staters uretfærdige Handlemaade vare meget gjestfrie mod Fremmede, hvem de ansaae for forfulgte ligesom dem selv.

Pottawatamierne paa Østsiden af Floden er en Nation, af hvem de Forenede Stater for nogle Aar siden kjøbte flere hundrede tusinde Tønder af det herligste Land, de nogensinde havde kjøbt. Hvorledes Handelen nu end har været, saa vare Sælgerne ikke tilfredse; de sagde, man havde skjenket deres Anførere Ildvand, bestukket dem, bedraget dem, osv. Disse Beskyldninger med Hensyn til den mellem Regjeringen og Indianerne afsluttede Tractat vare. udentvivl ugrundede som Tilfældet sædvanligviis altid er i saadanne Sager; thi Landet, som disse Indianere fik istedet, var fortrinlig skikket til at fremme det civiliserede Livs Vindskibelighed blandt dem. Det var et jævnt Sletteland uden Skov og følgelig uden Vildt, og Menneskevennerne kunde derfor glæde sig over, at Nødvendigheden snart vilde lære dets Befolkning at dyrke Jorden. Nogle uforbederlige Faa, der maaskee syntes, at disse Fordele ikke kunde opveie deres nye Hjems usunde Clima, flygtede til de ubeboede Vildnisser, hvor de kunde finde Skove, Klipper, Vandfald og Vildt, og hvor jeg troer de streife om den Dag i Dag. De Øvrige bleve drevne, ligesom Galleislaver, fra Missisippi til Missouri, hvor de skulde nedsætte sig. Utilfredse og ulykkelige som de vare, havde de neppe begyndt at faae lidt tilovers for deres nye Opholdssted, før man overtalte dem til atter at bortbytte det med deres nuværende høist usunde Hjem ved Kaw eller Kansas Floden. De skulde netop nu transporteres anden Gang, da Mormonerne ankom iblandt dem.

De fandt Behag i Mormonerne; de vilde forresten have fundet Behag i enhver Hvid, der ei havde bedraget dem, solgt dem Brændeviin, banket dem, eller opført sig uanstændigt mod deres Qvinder, af

hvilke fornemmelig Pottawatamiernes og blandt disse i Særdeleshed dem, der ere af fransk Herkomst, ere meget nette, og Nogle af dem ere endog ikke uden Dannelse. Men alle Indianere have en vis Ærefrygt for Vanvittige og beundre dem, som uden nogen synlig Bevæggrund offre deres jordiske Goder for een eller anden Idee. De forstaae godt Betydningen af hvad man kalder et helligt Løfte, og ansee det for enhver Rettænkendes Pligt at lette den Byrde, som den Bodfærdige ved et saadant har paataget sig. Til denne Følelse sluttede sig Sympathien for deres Lidelseskammerater, der kunde tale med dem om deres kjære Illinois og fortælle dem, hvorledes ogsaa de vare blevne ubarmhjertigt fordrevne derfra.

De vare meget gjestfrie, og Mormonerne vare fuldkommen som hjemme hos dem, og fik Tilladelse til at opholde sig paa deres Land saa længe de behagede.

Forholdene gav naturligviis Anledning til Afholdelsen af et høitideligt Raad. Under Forsæde af en Embedsmand fra de Forenede Stater bleve deres Høvdinger, med de Formaliteter, der finde Sted ved vigtige Leiligheder, sammenkaldte til et Møde paa en Mr. P. A. Sarpys smudsige Tømmerplads, der var beliggende i deres Landsby. De kom dertil meget pyntede og bevægede sig i deres fantastiske Paaklædning med en saadan Holdning og Anstand, at den Fremmede skulde have ondt ved at troe Andet, end at de vare fornemme Herrer, der bivaanede et Costumebal. Deres tynde Been, hvoraf en større Deel end sædvanlig var blottet, bestyrkede denne Illusion. Fra det Øieblik disse med næsten alle Farver bemalede Herrer ankom til det betegnede Sted og indtil Raadet var hævet, vedligeholdt de deres afmaalte Værdighed og alvorsfulde Væsen.

Jeg vil nu forsøge at skildre de røde Mænds Forretningsorden. Efter at de havde røget tilstrækkeligt af deres Fredspiber, og efter at de havde endt deres besynderlige, billedlige Tale, der altid begyndte med Solen, Maanen og Stjernerne, og som derefter omhandlede alle fremragende jordiske Gjenstande og bestandig sluttede med en Skildring af de røde Mænds Hengivenhed for Fader Polk, (tidligere Præsident over de Forenede Stater) undertegnede alle de tilstedeværende Høvdinger meget ceremonielt det foreliggende Document med deres uudtalelige Navne.

Den berømte Høvding Pied Riche, med Tilnavnet den Lærde, paa Grund af hans store Kundskab, stod derpaa frem og sagde:

„Mine Mormon-Brødre!

Pottawatamieren kom sorgfuld og mødig til dette usunde Missouri Land for ikke mange Aar siden, da han blev ført bort fra sit skjønne Land hiinsides Missisippi, der var rigt paa Vildt og Skov og reent Vand overalt. Nu ere I drevne bort, ligesom vi, fra Eders Huse og Land og Eders Folks Grave. Saaledes have vi begge lidt. Vi maae hjælpe hinanden, og den store Aand vil hjælpe os begge. I have Lov til at nedhugge og benytte alt det Tømmer, I ønske. I maae gjøre alle de Anlæg, I ønske, og I maae bosætte Eder paa hvilkensomhelst Deel af vort virkelige Land, som vi ikke selv have optaget. Fordi En lider uden at fortjene det, derfor behøver han ikke at lide altid, siger jeg. Vi opleve maaskee at see Alt ret endnu; om ikke, saa ville vore Børn. — Farvel."

Jeg har anført denne Tale som en Prøve paa ægte Indiansk. Den blev siden oversat for mig af den pottawatamiske Ordfører paa Fransk, hvilket Sprog han talte flydende.

Af Andre, der gjestfrit modtoge Mormonerne paa denne Tid, nævnes Omaha eller Mahaw Indianerne, een af de mindre Stammer paa den store Prairie. De

Forenede Stater havde anseet det for nødvendigt at beskytte disse sine fjerntboende Undersaatter mod Dahcotah eller Sioux Indianernes mægtige Stamme, da de ansaae det for farligt at lade dem beskytte sig selv ved at indgaae Forbund med andre Stammer. Paa Grund af den ved Amerikanernes Indgreb bevirkede Indskrænkning og Tvang er denne vor engang saa mægtige og anseelige Allierede bleven reduceret til en Bande paa noget over hundrede Familier, og disse ville om nogle faa Aar aldeles uddøe. Da jeg var iblandt dem, vare de saa magre og udtærede, at deres stærkt fremstaaende Kindbeen gav dem Udseende af en Flok Svindsottige. Bøflerne havde de mistet, og der fandtes ingen gode Jagtdistricter paa flere hundrede Mile. Af andet Vildt var der saa godt som Intet i deres Land, og det Lille, der forefandtes, havde de ikke Ammunition nok til at skyde; thi deres aarlige Forsyning heraf fra de Forenede Stater var kun ringe. Deres Tyverier vare heller ikke meget indbringende. De havde plantet noget Mais paa deres keitede Indianermaade, men af Frygt for Overfald fra et Bagholdt turde de ikke gaae ud og indhøste den. Deres Fødemidler Vinteren forud bestod fornemmelig af hvad de røvede fra deres Naboer, Prairiemusene.

Disse interessante Skabninger, der ere langt flittigere og sparsommeligere end Mahaw Indianerne, indsamle i deres underjordiske Boliger en Slags vilde Erter, der ere sorte og haarde, men temmelig nærende. En enkelt Muus kan saaledes samle henved en halv Pot, som den før Kulden indfinder sig opbevarer i tørre, frostfrie Udhulninger, hvorpaa den omhyggeligt tildækker sit Vinterforraad med Straa, Græs eller deslige. Omaha Indianeren, som muligviis har bortdovnet hele den Tid, hvori Musen udførte sit møisommelige Arbeide, har udfundet, at disse underjordiske Magasiner give en eiendommelig, huul Lyd fra sig, naar man banker paa dem. Han streifer derfor omkring og slaaer med sin Kjæp paa de Steder, hvor han har Haab om at finde hvad han søger, og naar han saa hører den hule Lyd, giver han sig strax ifærd med at udgrave Hulen, og medens den lille Capitalist vaagner af sin Søvn for strax efter at lukke sit Øie i Hungersdøden, beriger Indianeren sig med hele hans Vinterforraad, der kun udgjøre nogle velsmagende Mundfulde.

Men den stakkels Muus bliver hevnet af de kraftige Sioux Indianere, der føre en unyttig Udryddelseskrig mod sine røde Brødre.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

Vi have idag det glædelige Hverv at underrette „Stjernens" Læsere om, at vore Sødskende, der havde bestemt at emigrere til deres dyrebare Hjem i Klippebjergene dette Foraar og som i denne Anledning vare tilsagte at samles her i Kjøbenhavn den 25de April, afseilede herfra Onsdagen den 2den Mai Kl. 1¾ Eftermiddag med det nye preussiske Skruedampskib „Pauline," Capitain Dumke. Deres Antal bestod af 182 Danske, 80 Svenske og 39 Norske, ialt 301 Sjæle. Der herskede større Stilhed og Ro ved Emigranternes Afreise denne Gang end Tilfældet nogensinde tidligere har været ved saadanne Leiligheder, hvilket udentvivl fornemmelig havde sin Grund i, at

nogle af vore kjøbenhavnske Aviser i deres Iver for at bringe en Nyhed tiltorvs havde angivet forskjellige Afgangstider.

Blandt de Bortdragende befandt sig vor elskelige Broder og Forgjænger, Ældste C. Widerborg, der vil være til stor Velsignelse for vore Sødskende paa deres Reise, formedelst den Erfaring, han har erhvervet sig den lange Tid, han har arbeidet for Guds Riges Fremme i denne Mission. Den almindelige Agtelse og Kjærlighed, som ydedes ham af alle de skandinaviske Hellige, vil det vistnok være ham en sand Glæde og Opmuntring at tænke tilbage paa i de forskjellige Livsstillinger, hvori Fremtiden vil stille ham. Vore Bønner skulle opstige til vor himmelske Fader for ham og den Flok, han fører, om en hurtig og heldig Reise, indtil de naae deres Bestemmelsessted i det fjerne Vesten.

Forunderlig i Sandhed maa det synes for Verden, at alle dens Bestræbelser for at afskrække Menneskene fra „Mormonismen" have viist sig frugtesløse. Uagtet Alt, hvad der er gjort og endnu gjøres for at stille „Mormonismen" i det sorteste Lys, uagtet ingen Møie er bleven sparet for at bagvaske dens Styrere, Ledere og Udbredere, uagtet mangen En har stillet sig selv tilskamme for de Rettænkende og Fornuftige i Verden i sin Iver for at omstøde og sønderknuse „Mormonismen," og uagtet baade Tid, Penge, Talenter, Overtalelser, Vold og Magt er bleven anvendt i det Øiemed at standse dens Fremgang, saa er det dog et uomstødeligt Factum, at hvert Foraar bringe nogle af Tharsis Skibe flere hundrede Hellige over Verdenshavet paa deres Reise til det udskregne Utah. Hvad er det da for en Drivefjeder, som alle forsøgte Anstrengelser indtil denne Dag ikke have formaaet at slappe? Hvad er det for et mægtigt Motiv, som uagtet al optænkelig Modstand, vedbliver at udøve sin mægtige Indflydelse, som om Intet var forefaldet? Hvad kan, tiltrods for alle skrækindjagende Historier og Fremstillinger baade med Hensyn til Utahs Land og Utahs Befolkning, bevæge det ene Hundrede, vi kunne sige Tusinde efter det andet til at forlade deres Fædrenehjem, Slægt, Venner og Alt, hvad som er Mennesket dyrebart, for at drage til et fremmed Land, liig gamle Abraham, der er dem aldeles ubekjendt? Sandheden, og intet Andet end Sandheden.

Naar Sandhedens Budbærere, lad dem være saa uanseelige, uoplyste og „udannede" de være vil, komme til et Menneske, der er oprigtigt og som har tilstrækkelig Dømmekraft for sig selv, saa vil Sandheden, fremstillet paa sin simple, ukunstlede Maade, trænge dybt ind i hans Hjerte, og om der end en kortere eller længere Tid opstaaer en Kamp mellem den og de feilagtige Begreber og Fordomme, som maatte være rodfæstede i hans Sind, saa vil han dog ikke kunne modstaae Sandhedens mægtige Indflydelse, men bøie sig for den og blive dens Forskrifter lydig. Sandheden vil seire, uagtet alle de sorte Løgne, vildfarende Traditioner, ufornuftige Fordomme og falske Fremstillinger, der have sluttet Forbund med hverandre for at hindre dens Fremgang, men indtil denne Dag have alle Forsøg i denne Retning været forgjæves. Sandheden er klar og straalende i sig selv og behøver ingen Udsmykning for at bane sig Vei til de Oprigtiges Hjerter. Dette er Aarsagen til, at „Mormonismen," den forhadte „Mormonisme," har nydt en saa stor Udbredelse. Omendskjøndt Mange forbande den som et Onde for Menneskeheden, saa maa Aarsagen dertil fornemmelig søges i Menneskenes Uvidenhed, hvad samme angaaer, og naar der saa i Tidens Løb fremstiller sig en Forkynder af „Mormonismen" for et saadant Individ, bliver han i

mange Tilfælde slagen af Forbauselse over hvad han hører. Det er jo noget ganske Andet, end han havde tænkt sig. Han seer, han er bleven ført bag Lyset af dem, som han satte sin Tillid til, paa Grund af deres større Kundskab og Erfaring. Skjællene falde ham fra Øinene; han seer Sandheden i sit skjønne, rene Lys, og hvo formaaer nu atter at drage ham tilbage til Mørket? Hvo kan nu overtale ham til at troe, at Lys er Mørke og Mørke Lys? Ingen, thi nu har Sandheden triumpheret for dette Individs Vedkommende, og saalænge han vandrer efter dens Forskrifter, vil han ikke være udsat for atter at blive hildet i Mørke. Verdens Sands er Fjendskab mod Gud, derfor vil Verden i Almindelighed ikke modtage Noget af det, der kommer fra Gud, og dette er Grunden til, at Sandheden, og især den evangeliske Sandhed, i enhver Tidsalder har været saa ilde lidt; thi Menneskene have ikke kunnet tænke sig nogen større Lyksalighed end Tilfredsstillelsen af alle deres Lidenskaber, der har udartet til Misbrug og Synd.

Evangeliet er gjengivet til Menneskenes Frelse; det har aldrig været her paa Jorden i nogen anden Hensigt end for at gjøre Menneskeheden godt og for at bringe saamange Sjæle tilbage til Gud, deres himmelske Fader, som vilde være det frelsende Budskab lydige. Ingen vil blive tvungen til at adlyde Evangeliet; thi Herren har skjenket alle Mennesker en fri Villie, og denne kan han ikke berøve dem, og ligesaa lidt som han kunde fritage Slægten i Noe og Loths Dage for sin retfærdige Straf, ligesaa lidt kan han fritage denne Slægt for de forudforkyndte Straffedomme, der skulle ramme alle Gjenstridige og Ulydige. Maatte derfor Enhver, der har sin Sjæls Salighed kjær, bestræbe sig for at lære Guds Villie at kjende og benytte sig af de Midler, han har fastsat til Menneskenes Frelse, og derved sikkre sig en Plads i hans evige Rige.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Daab.

Daab for de Døde.

(Fortsat fra Pag. 236.)

Joseph Smith. (Redactionsbemærkninger af Times and Seasons for 15de April 1842.)

„Guds store Planer, betræffende Menneskeslægtens Saliggjørelse, forstaaes kun saare lidt af den saakaldte oplyste Slægt, hvori vi leve. Mangfoldige og modstridende ere Menneskenes Meninger, med Hensyn til Saliggjørelsens Plan, den Almægtiges Fordringer, Nødvendigheden af at forberede sig for det tilkommende Liv, de Dødes Tilstand i Aandeverdenen og Menneskenes Lyksalighed eller Elendighed som Følge af deres retfærdige eller syndige Vandel efter deres forskjellige Begreber om Dyd og Ret.

Muhamedaneren anseer Hedningen, Jøden, den Christne og hele den Deel af Verden, som forkaster hans Koran, som Vantroe og besegler dem alle til Fortabelse.

Jøden troer, at alle Mennesker, som forkaste hans Religion, og ikke lade sig omskjære, ere Hedninger, og ville vorde fordømte. Hedningerne ere ligesaa paaholdende paa sine Grundsætninger, og den Christne troer, at Alle gaae til Fortabelse, som ikke anerkjende hans Troesbekjendelse.

Men medens den ene Deel af Menneskeslægten ubarmhjertigt fordømmer den anden, vaager Universets store Fader over sine Børn med kjærlig Omhu og skuer ned paa dem med sit milde Øie. Han betragter dem som sine Børn, og uden nogen af disse snevre Følelser, der gjøre sig gjeldende hos Menneskene, „lader han sin Sol opgaae over Onde og Gode, og lader det regne over Retfærdige og Uretfærdige.“ Han holder Regjeringens Tøiler i sine Hænder, og han er en viis Lovgiver, der ikke vil dømme sine Børn efter Menneskenes snevre og indskrænkede Begreber, men „efter deres Gjerninger, gjorte i Kjødet, hvadenten de ere onde eller gode,“ enten de saa ere gjorte i England, Amerika, Spanien, Tyrkiet eller Indien. Han vil ikke dømme dem efter det Lys, de ikke have, men efter det Lys, de have; de, som have levet uden Lov, ville vorde dømte uden Lov, og de, som have havt en Lov, ville vorde dømte efter den samme Lov. Vi have ingen Aarsag til at betvivle den store Jehovahs Viisdom og Dømmekraft; han vil tildele alle Nationer Dom eller Barmhjertighed, eftersom de fortjene, og han vil tage Hensyn til hvad Leilighed de have havt til at erhverve sig sand Kundskab, til Lovene, hvorefter de regjeredes, og til sine egne uransagelige Hensigter med Menneskeslægten; og naar Guds Planer engang skulle aabenbares og Fremtidens Slør borttages, ville vi Alle komme til at erkjende, at al Jordens Dommer har handlet ret.

De christne Nationers Tilstand efter Døden er et Emne, som har sat Philosophernes og de Geistliges forenede Viisdom og Kløgt i Activitet, og det er bleven en almindelig antagen Mening, at Menneskets Skjebne uigjenkaldelig afgjøres ved Døden, og at han da bliver gjort enten evig lykkelig eller evig ulykkelig; at dersom et Menneske døer uden Kundskab om Gud, bliver han evig fordømt, uden nogen Formildelse i hans Straf, Lindring i Pinen eller endog det mindste Haab om Befrielse i Evighedernes Løb.

Hvor orthodox dette Princip end er, ville vi dog finde, at det staaer i Strid med den hellige Skrifts Vidnesbyrd; thi vor Frelser siger: „Al Synd og Bespottelse skal forlades Menneskene; men Bespottelse imod den Hellig-Aand skal ikke forlades Menneskene, hverken i denne Verden, ei heller i den tilkommende;“ (Matth. 12, 31. 32.) hvilket klarligen antyder, at der gives Synder, som kunne tilgives i den tilkommende Verden, ihvorvel Bespottelse imod den Hellig-Aand ikke kan tilgives. Peter siger, idet han taler om Frelseren, at „han gik hen og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noe Dage.“ (1 Petr. 3, 19. 20.)

Her have vi altsaa et Vidnesbyrd om, at Frelseren prædikede for Aanderne i Fængslet — for Aander, der havde været fængslede lige siden Noe Dage. Og hvad prædikede han for dem? At de fremdeles skulde blive der? Ingenlunde. Lad hans egne Ord afgjøre Spørgsmaalet. „Han haver sendt mig til at kundgjøre Evangelium for de Fattige, at helbrede dem, som have et sønderknust Hjerte, at forkynde de Fangne, at de skulle lades løs, og at de Blinde skulde faae Syn, og at sætte de Plagede i Frihed.“ (Luc. 4, 18.) Esaias siger: „For at udføre de Bundne af Fængsel, dem, som sidde i Mørke, af Fængsels Huus.“

(42, 7.) Det er indlysende heraf, at han ikke blot gik hen for at prædike for dem, men for at udfrie dem af Fængslet. Idet Esaias taler om de Straffedomme, der skulle ramme Jordens Befolkning, siger han: „Landet skal aldeles rave som den Drukne, og bortflyttes som en Nathytte; thi dets Overtrædelse er svar over det, og det skal falde og ikke staae op ydermere. Og det skal skee paa den samme Dag, at Herren skal straffe de Høies Hær i det Høie og Jordens Konger paa Jorden. Og de skulle samles tilhobe, som Bundne samles til en Hule, og blive lukte i Fængsel; men de skulle besøges mange Dage derefter." (24, 20—22.)

Saaledes see vi, at Gud handler eens med alle Mennesker, og at ligesom Antediluvianerne havde deres Besøgelsesdag, saaledes ville ogsaa de Personer, som Esaias her hentyde til, have deres Besøgelses- og Befrielsesdag, efter at have været mange Dage i Fængsel.

Den store Jehovah kjendte alle de Begivenheder, der staae i Forbindelse med Saliggjørelsens Plan, før Jorden rullede ind i Tilværelsen, eller for „Morgenstjernerne sang af Glæde;" thi Fortid, Nutid og Fremtid vare og ere for ham et evigt Nu. Han kjendte Adams Fald, Antediluvianernes Overtrædelser, det Dyb af Synd, hvori alle Mennesker vilde synke, deres Svaghed og Styrke, deres Magt og Herlighed, Frafald og Forbrydelser, Retfærdighed og Misgjerninger; han saae deres Fald og deres Opreisning; han kjendte Saliggjørelsens Plan og fastsatte den; han var bekjendt med alle Nationers Tilstand og deres Skjebne; han ordnede alle Ting efter sin egen Villie; han veed i hvilken Tilstand baade de Levende og de Døde befinde sig, og har taget vise Forholdsregler for deres Gjenløsning, afpassede efter deres forskjellige Omstændigheder og Guds Riges Love, være sig i denne eller i den tilkommende Verden.

De Begreber, som Nogle have dannet sig om Guds Retfærdighed, Dom og Barmhjertighed, ere altfor taabelige til at noget fornuftigt Menneske skulde tage Notits deraf. Saaledes er det f. Ex. en almindelig antagen Tro, fælles for mange af vore orthodoxe Prædikanter, at dersom En døer i hvad de kalde en uomvendt Tilstand, maa han evindeligen forblive i Helvede, uden nogetsomhelst Haab; Evighed efter Evighed maa han tilbringe i Pine, der aldrig, aldrig, aldrig faaer Ende, og dog er Aarsagen til hans Fordømmelse ofte at søge i de ubetydeligste Tilfældigheder. Blot den Omstændighed at een af disse Bodsprædikanters Sko eller Kjole er gaaet itu, eller de særegne Livsforhold, hvori et Individ er stillet, kunne maaskee være den indirecte Aarsag til hans Fordømmelse eller til at han ikke bliver frelst.

Jeg vil antage et Tilfælde, som ikke er saa ualmindeligt: To Personer, som have været lige ryggesløse, og som have forsømt Religionen, blive begge syge paa een og samme Tid. Den Ene af dem har det Held at blive besøgt af en Religionslærer, og han bliver omvendt nogle faa Øieblikke før sin Død; den Anden sender Bud efter tre forskjellige Religionslærere, en Skræder, en Skomager og en Blikkenslager; — Blikkenslageren har en Hank at lodde paa en Kande, Skrædderen har et Knaphul at gjøre færdig paa en Frakke, hvormed der er Hastværk, og Skomageren skal have en Støvle flikket — Ingen af dem kommer tidsnok, Manden døer og gaaer til Helvede. Den Ene af dem bliver modtaget i Abrahams Skjød, kommer i Guds Nærværelse og nyder evig og uforstyrret Lyksalighed; medens den Anden, der var ligesaa god som den Første, hjemfalder til evig Fordømmelse, uophørlig

Pine og haabløs Fortvivlelse, blot fordi en Mand havde en Støvle at reparere, et Knaphul at sye eller en Hank at lodde.

Jehovahs Planer ere ikke saa uretfærdige, den hellige Skrifts Udtalelser ere ikke saa sværmeriske, og ei heller er Saliggjørelsens Plan saa uforenelig med sund Fornuft. En saadan Handlemaade vilde optænde Guds Vrede, Englene vilde skjule sit Aasyn af Skam derover og ethvert dydigt og fornuftigt Menneske vilde gyse tilbage derved.

Dersom de menneskelige Love tildele Enhver efter Fortjeneste, og straffer alle Delinqventer efter deres Forbrydelses Størrelse, vil Gud visseligen ikke være grusommere end Mennesket; thi han er en viis Lovgiver, og hans Love ere mere upartiske, hans Forordninger retfærdigere og hans Kjendelse fuldkomnere end Menneskets; og ligesom Mennesket dømmer sit Medmenneske ved Lov, og straffer ham efter den samme Lov, saaledes dømmer Himmelens Gud „efter Gjerningerne gjorte i Kjødet.“ At sige, at Hedningerne skulle blive fordømte, fordi de ikke troe Evangeliet, vilde være taabeligt, og at sige, at Jøderne skulle fordømmes, fordi de ikke troe paa Jesus, vilde være ligesaa urimeligt; thi „hvorledes skulle de troe paa den, om hvem de ikke have hørt? men hvorledes skulle de høre, uden der er Nogen, som prædiker? men hvorledes skal Nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte?“ (Rom. 10, 14. 15.) Følgelig ere hverken Jøderne eller Hedningerne strafskyldige, fordi de forkaste Sectismens modstridende Meninger, ei heller fordi de forkaste hvilketsomhelst andet Vidnesbyrd, uden det, der er sendt af Gud; thi ligesaa lidt som Nogen kan prædike, uden at være udsendt, ligesaa lidt kan Høreren troe, uden han hører Nogen, som er sendt, og kan ikke blive fordømt for det, han ikke har hørt; og da han saaledes er uden Lov, vil han vorde dømt uden Lov.

Naar vi tale om Velsignelserne, der henhøre til Evangeliet, og om Følgerne af Ulydighed mod sammes Forskrifter, bliver det Spørgsmaal ofte rettet mod os: „Hvorledes gaaer det saa vore Forfædre? Ville de Alle blive fordømte, for ikke at have adlydt Evangeliet, naar de aldrig have hørt det?“ Aldeles ikke; men de ville have det samme Privilegium, som vi her nyde, formedelst det evige Præstedømme, hvilket ikke blot administrerer paa Jorden, men ogsaa i Himmelen og alle den store Jehovahs Huusholdninger. Af denne Grund ville de Personer, som Esaias omtaler, blive besøgte af dette Præstedømme, og komme ud af deres Fængsel efter det samme Princip, som de, der vare gjenstridige i Noe Dage, bleve besøgte af vor Frelser, (der havde det evige, melchisedekske Præstedømme) hvilken prædikede Evangeliet for dem i Fængslet; og for at de kunde efterkomme alle Evangeliets Fordringer, maatte deres levende Venner lade sig døbe for dem, og saaledes opfylde Guds Bud, der lyder: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Himmeriges Rige.“ De bleve naturligviis ikke døbte for sig selv, men for deres Døde.

Chrysostomus siger, at Marcioniterne practiserede Daab for deres Døde. „Efter at en Catechumen var død, lagde et levende Menneske sig under den Afdødes Seng, derpaa nærmede de sig Sengen, og spurgte den Døde om han vilde antamme Daab, og da han intet Svar gav, svarede den Anden for ham og sagde, at han vilde døbes i hans Sted; og saaledes døbte de den Levende for den Døde.“

Kirken var naturligviis falden paa den Tid, og Fremgangsmaaden vel heller ikke den rigtige; men denne Gjenstand er

tydeligt nok omtalt i Skriften, thi Paulus siger med Hensyn til denne Læresætning: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke opreises? hvi døbes de da for de Døde?" (Cor. 15, 29.) Derfor var det, at saa stort et Ansvar hvilede paa den Slægt, i hvilken vor Frelser levede, thi, siger han, „alt det retfærdige Blod skal komme over Eder, som er udgydt paa Jorden, fra den retfærdige Abels Blod indtil Sacharias', Barachias' Søns, Blod, hvilken I sloge ihjel imellem Templet og Alteret. Sandelig siger jeg Eder, alt dette skal komme over denne Slægt." (Matth. 23, 35. 36.) Thi da de havde større Privilegier end nogen anden Generation, ikke alene dem selv betræffende, men ogsaa med Hensyn til deres Afdøde, var deres Synd større, da de ikke blot forsømte deres egen Saliggjørelse, men ogsaa deres Forfædres, og derfor blev disses Blod krævet af deres Hænder.

Da nu Guds store Hensigter nærme sig deres Fuldbyrdelse, og Alt hvad Propheterne have talet opfyldes, da Guds Rige er grundfæstet paa Jorden, og den gamle Tingenes Orden er gjenoprettet, har Herren aabenbaret denne Pligt og Velsignelse for os, og Befalingen er til os at lade os døbe for vore Døde, hvorved Obadias' Ord opfyldes, naar han siger: „Og Frelsere skulle opkomme paa Zions Bjerg at dømme Levningen af Esau, og Riget skal høre Herren til." (21 V.)

Et Blik paa disse Ting overbeviser os om Skriftens Sandhed, om Guds retfærdige Handlemaade mod Mennesket, om at alle Mennesker ere stillede paa en lige Fod og at disse Ting stemme overeens med alle Retfærdighedens og Sandhedens Grundsætninger. Vi ville slutte med Apostelen Peters Ord: „Thi det er nok, at vi i den forbigangne Livs Tid have bedrevet Hedningernes Villie." „Derfor er Evangelium forkyndt for de Døde, at de skulle dømmes i Lighed med Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden."

(Fortsættes.)

Udtog af „de amerikanske Indianeres Historie,"

udgiven af Adair i London 1775.

(Fra „the Millennial Star.")

Alle de forskjellige Indianer Nationer synes at være af een Herkomst. En Bøffel benævnes i deres forskjellige Sprog med eet og samme Navn, nemlig Yanasa; og der er en stor Lighed mellem de religieuse, hverdagslige og krigerske Ceremonier hos alle de forskjellige Nationer af amerikanske Indianere, som vi have nogen Kundskab om paa dette udstrakte Fastland, hvilket vi snart skulle paavise. Deres Sprog er riigt og udtryksfuldt for deres indskrænkede Begreber og fuldt af billedlige Talemaader, ligesom hos Orientalisterne. Af de omhyggeligste Iagttagelser, jeg gjorde under mit lange Ophold blandt Indianerne, nødes jeg til at troe, at de nedstamme fra Israeliterne, enten medens de vare en mægtig Nation eller strax efter det babyloniske Fangenskab, hvilket sidste er det sandsynligste. At de nedstamme fra Israeliterne skal jeg forsøge at bevise af deres religieuse, borgerlige og krigerske Skikke,

deres Ægteskabs- og Begravelses-Ceremonier, Vaner, Sprog, Traditioner, osv.

Ligesom Israeliterne vare inddeelte i Stammer, der havde sine Øverster, saaledes ere ogsaa Indianerne inddeelte. Hver Stamme danner et lille Samfund i Nationen, og ligesom hver Nation har sit eiendommenlige Kjendetegn, saaledes har ogsaa hver Stamme sit Mærke, hvorefter den benævnes. Høvdingen for hver Stamme er en nødvendig Person ved Afslutningen af Tractater, osv., hvorunder han sætter sin Stammes Mærke, ligesom en Øvrighedsperson hos os sætter sit Embedssegl. Om man gaaer fra Nation til Nation iblandt dem, vil man finde, at ethvert Individ henhører til en bestemt Familie. Hver By har sit Raadhuus eller sin Synagoge, svarende til Jødernes Sanhedrin, hvor deres Øverster næsten hver Aften samles for at raadslaae om offentlige Sager.

Disse amerikanske Indianere tilbede Loak-Ishtohoollo-Aba, den store, gode, høie, hellige Ildens Aand, som efter deres Formening boer ovenfor Skyerne, og paa Jorden tillige hos ubesmittede Mennesker. Ham ansee de som Ophavet til Lys og Varme, samt til Livet i Dyre- og Planteriget. Der er intet synligt Spor af, at de tilbede noget Billede, afdøde Personer, Himmellegemerne, onde Aander, eller nogensomhelst skabt Ting.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Halvdelen af Dacca, en Stad paa omtrent 200,000 Indbyggere i det østlige Bengalen, er bleven ødelagt ved en Ildebrand. Blandt Landbobefolkningen i Bengalen hersker der Uroligheder, der yttre sig i Ødelæggelsen af Indigo-Plantagerne.

I Rusland er gjort et ikke uvigtigt Skridt til at hæve Armeens Aand. En keiserlig Ukas forbyder nemlig, at civile Forbrydere, saaledes som hidtil er skeet, til Straf indlemmes i Armeen. Tvertimod skulle, ligesom i andre europæiske Armeer, alle Individer, der have paadraget sig en i den offentlige Mening vanærende Straf, herefter være udelukkede af den russiske Armee. Dog bibeholdes den Bestemmelse, at unge Personer af de høiere Stænder kunne dømmes til at indtræde i Armeen som simple Soldater, naar de af Letsindighed eller Uforsigtighed have gjort sig skyldige i Forseelser, der ikke forudsætte moralsk Fordærvelse eller Mangel paa Æresfølelse.

Torsdagen den 3die Mai var for Stockholm en sand Festdag, idet Kong Carl den Femtendes og Dronning Wilhelmine Anna Louises Kroning fandt Sted i Stadens Storkirke med megen Høitidelighed. — Religionsfrihedssagen var i Mandags Aftes den 3die April til Behandling i den svenske Rigsdags Fællesmøde; men Debatten blev ikke tilendebragt.

I Norge er Pasvæsenet ophævet, saa Reisende nu kunne komme til Landet og forlade det ligesaa frit og uhindret, som Tilfældet er i England og Amerika.

Det omtrentlige Resultat af Afstemningen i Savoyen er følgende: 45,340 Vælgere have stemt for Tilslutningen til Frankrig, 210 mod den, og 750 have afholdt sig fra at stemme.

Paa Sicilien er der udbrudt en Opstand, om hvis Udstrækning Efterretningerne ere meget modstridende. Fra Neapel er der sendt 35,000 Mand til Sicilien. Ifølge

Efterretninger af 21de April fra Palermo, Øens Hovedstad med 18,000 Indbyggerne, vare alle Forretninger der standsede, og der herskede stor Nød i Staden. Insurgenterne havde, efter at 13 af dem vare blevne henrettede i Palermo, hængt 26 fangne Soldater. Den neapolitanske Armees Styrke skal udgjøre 160,000 Mand.

Udvandringen fra England til Amerika har i April Maaned været ganske overordentlig stor. Alene fra Liverpool blev der expederet 9,992 Udvandrere til de nordamerikanske Fristater, deriblandt 8,037 Irlændere og 1,408 Englændere.

Amerika. I Woodstock i New Brunswick har en Brand ødelagt 150 Bygninger, hvoriblandt Commercialbanken og Centralbanken, med samt deres hele Indhold, Posthuset, to Trykkerier, Handelsinstitutet, alle Hotellerne paa eet nær og omtrent 60 Forraads- og Handelshuse.

Fra Bermuda berettes, at Kartoffelsygen har anrettet sine Ødelæggelser i stor Grad over hele Øen, og i mange Tilfælde ere hele Agre blevne ødelagte paa nogle Dage, hvorved Befolkningen lider betydelige Tab.

I Illinois og Missouri har en Orkan den 23de April anrettet megen Skade paa Husene, omstyrtet Træer, osv. Ligeledes har Qvæget lidt meget derved, og mange Mennesker have tilsat Livet.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
J. Hansen, Lolland	18	4	10
P. C. Rønnow, Fyen	14	"	"
G. Ohlson, Stockholm	10	"	"
A. G. Ømann, Skive	1	3	"
L. C. Geertsen, Aarhuus	65	"	"
Summa	109	1	10

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 17. *Den 1. Juni 1860.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 9de Juli 1859.

(Fra „Deseret News.")

Menneskets Natur. — Lyksalighed. — Guds Aands Indflydelse paa Menneskeslægten, osv.

Det er godt for dem, som bekjende og troe paa Jesu Christi Navn og som sige, de efterleve hans Evangelium, altid at have hans Lærdomme i Erindring. Det er godt, at man ofte taler med hverandre om de Ting, der henhøre til Guds Rige.

Mennesket er et Mysterium for sig selv, og kun faa af Jordens Beboere søge at gjøre sig bekjendte med deres egen Organisation — deres Væsen, deres Evner, eller endog Hensigten med deres Tilværelse. Mennesket har en Aand og denne bliver mere eller mindre oplyst og belært af en høiere Aand; men desuagtet hænge Menneskenes Hjerter ved de forgjængelige Ting af denne Verden, og de henslide deres Tilværelse med Bestræbelser for at vinde dem. Dette er Aarsagen, hvorfor saa Mange forsvinde som en Sky. De ere her, og deres Sind optages ikkun af Tanken om at leve saa længe som muligt, hvorefter de døe og ihukommes ikke mere.

Af dem, der have Leilighed og Midler til at udvikle deres Aand og gjøre sig nyttige, findes der kun Faa, som ikke bortødsle deres Tid og Midler. De aagre ikke med deres Talenter, eller som Br. Heywood bemærkede, de anbringe ikke den Capital, de besidde, paa den fordeelagtigste Maade. Der hersker stor Uvidenhed i Verden, og de fleste Mennesker have ingen Kundskab om deres egen Oprindelse. Nogle have ikke Leilighed, Andre have ikke Tid, og de Fleste have, paa Grund af den Opdragelse, de have nydt, ingen Tilbøielighed til at anstille Efterforskninger i denne etning og de benytte ikke deres naturlige Kundskab — deres medfødte Begavelse. Alle Mennesker burde søge at lære den menneskelige Natur at kjende, og vide, at guddommelige Egenskaber boe i den. En videbegjærlig og fremadstræbende Aand boer i Mennesket, og dog bliver den ofte ikke udviklet.

Det er et fremherskende Træk hos Menneskene, at de søge efter Magt. De

fleste Mennesker pønse bestandig paa at vinde Indflydelse, ja Mange reise Verden rundt for at faae den. Dette skyldes for en stor Deel deres nedarvede Traditioner; thi som Herren gjør, handler, siger og troer, saa gjør ogsaa Tjeneren. I de Fodspor, som Forældre efterlade sig i Verden, følge som oftest Børnene, og de mangfoldige Egenheder, der charakterisere Menneskene, have ogsaa sin Grund heri. Traditionen gjør sin Indflydelse gjeldende hos Eleven, strax han begynder sin Skolegang, og følger ham mere eller mindre hele hans Liv, hvorfor vi maae behandle Folk efter deres Forstand, thi de ere kun istand til at annamme en vis Deel ad Gangen.

Hvad vil tilfredsstille den fremadhigende Aand? Vil Guld? Vil Sølv? Vil Huse, Landeiendomme eller andre Besiddelser? Kast et Blik ud over Verden, og I ville strax opdage, at det ikke vil. Vil Magt og Indflydelse over dens Medskabninger tilfredsstille den? Aldeles ikke. Den kan maaskee tilfredsstilles for et Dieblik; men denne Tilfredsstillelse vil snart forsvinde ligesom en Sky, og Menneskets Aand stræber fremdeles efter at erholde mere. Dette have vi et Exempel paa i Alexander den Store, som beseirede næsten hele den paa hans Tid bekjendte Verden, og var dog saa utilfreds med sig selv og sit Liv — med sin Magt og sine Besiddelser, at han døde af Udsvævelser i en ung Alder. Han erholdt Magt, Rigdom, Berømmelse og Navnkundighed, og var desuagtet saa utilfreds, at han ofte sørgede og græd, og forspildte sit Liv, før han naaede et Menneskes Middelalder.

Hvad er ene istand til at tilfredsstille Menneskenes Børn? Kun Sandheden og den roesværdige Vandel, som er Følgen af at efterleve den. Sandt nok, visse Klasser af Jordens Beboere ere temmelig godt tilfredse med sig selv, paa Grund af deres Grandskning i Nutidens Philosophi og fornemmelig i den astronomiske Videnskab, der giver Aanden den største Virkekreds; men dog ere de ikke fuldkommen tilfredse. Hvad vil tilfredsstille os? Dersom vi forstode alle Principer og Kræfter, som ere, som have været og som ville blive, og havde tilstrækkelig Viisdom til at byde over Naturens Kræfter og Elementerne, der omgive os, saa maaskee vi vilde være tilfredse. Hvis ikke dette kan tilfresstille Menneskets Aand, er der Intet, som kan gjøre det.

Findes der Lyksalighed paa Jorden? Ja, og dersom Menneskene vidste, hvor den begyndte, kunde opdage dens Spire, vilde de gjøre Alt for at erholde Sandhed og for at voxe i sand Kundskab. Da vilde det Individ, der attraaede Meget, nyde i Forhold dertil, og den, der kun havde Evne til at modtage Lidet, vilde være tilfreds dermed. Findes der nogen saadan Kundskab paa Jorden? Ja. Findes der sande Grundsætninger? Ja, og vi hørte en Deel af dem idag i Læren om Saliggjørelse.

Dersom Menneskene kjendte den sande Philosophi — den evige Philosophi, vilde de forstaae, at der gives en Uendelighed af Elementer. Astronomerne antage, at der mellem os og den nærmeste Fixstjerne er Stoffe nok til at danne Millioner af Kloder, som vor Jord. Der er en Uendelighed af Elementer, hvilke alle ere paavirkede af og fyldte med en Deel af Guddomsaanden. Elementerne ere evige — de kunne ikke tilintetgjøres. Rummet er uden Grændser, og er opfyldt af Stoffe, og der findes ikke noget Saadant, som tomt Rum. Og Elementerne have den Egenskab, at de kunne annamme Fornuft.

Dersom vi havde saadant Kjendskab til den sande Philosophi, at vi kunde forstaae vor egen Tilblivelse, og Hensigten dermed — i hvilket Diemed den Almægtige har organiseret Elementerne og bragt

dem frem i Form af Mennesker, saaledes som jeg kan see Eder her idag, da vilde vi forstaae, at Elementerne ikke kunne tilintetgjøres, men at de vel ere underkastede Organisation og Opløsning; vi vilde da forstaae, at Elementerne kunne organiseres og dannes til Fornuftvæsener, at de kunne annamme en endnu høiere Grad af Fornuft, og at de stadig kunne tiltage i Fornuft, og vi kunde da lære de Grundsætninger at kjende, ifølge hvilke Elementerne bleve organiserede i Dyr, Planter og Fornuftvæsener. Vi vilde fatte, hvorledes Guddommen handler med, eller virker paa Elementerne for at frembringe Fornuftvæsener og ophøie dem — til hvad? Til Lyksalighed. Vil intet Mindre end dette tilfredsstille Aanden, som boer i os? Nei.

Man kan dagligen see Menneskeaandens Virksomhed paa denne Stads Gader. Man kan der see et Billede af Verden, som den er. Man kan see Folk jage afsted fra Øst til Vest, fra Vest til Øst, fra Nord til Syd og fra Syd til Nord. Have de noget Formaal for Øie? Spørg den Reisende, spørg den Forbigaaende om han har Noget for Øie. Hvadenten jeg staaer eller gaaer, arbeider eller hviler, saa er der en Hensigt med alle mine Handlinger i Livet. Jeg har Noget for Øie, det samme have I og saaledes er Tilfælde med Fornuftvæsener af enhver Grad.

Hvad er Hovedformaalet for alle Menneskets Bestræbelser? Lyksalighed. Giv mig Herlighed, giv mig Magt, Rigdom, et godt Navn, Indflydelse over mine Medmennesker, og om jeg faaer alt dette, følger dog ikke deraf, at jeg da er lykkelig; det beroer fuldkommen paa hvad Maade, jeg opnaaede disse Goder. Udøvelsen af tyrannisk Vilkaarlighed kan aldrig bringe Lyksalighed, ei heller kan en paa en uretfærdig Maade vunden og ilde anvendt Indflydelse tilveiebringe den. Hvad kan skaffe et Menneske Glæde? Det, som kan skaffe ham Fred. Hvad kan bevirke Glæde og Fred? Om En vinder Indflydelse formedelst den Tillid, han har erhvervet sig ved sin Retskaffenhed, Godhed, Oprigtighed, Dyd og Sanddruhed, den Indflydelse vil tilfredsstille hans Aand; men Indflydelse, som man har vundet ved en anden Fremgangsmaade, kan ikke.

Mange ere blevne hadede, foragtede og jagede, paa Grund af den Indflydelse, de udøvede over deres Omgivelser. Er dette Tilfælde med Nogen i vor Slægt? Ja. Der findes mange Mænd og Qvinder her, hvilke ere velbekjendte med vor Prophets Død. Hvorfor hadede Folk ham? Paa Grund af hans Indflydelse. Udøvede han en uretfærdig Indflydelse? Ingenlunde. Han havde en retfærdig Indflydelse over deres Aand, Følelser, Lidenskaber og Tilbøieligheder, som glædede sig i Sandhed og Godhed, saa vidt han omgikkes med dem, og kunde lede dem paa den rette Vei.

Er jeg forhadt af samme Aarsag? Ja, jeg er. Man hader mig, fordi jeg lærer Menneskene at vandre paa Livets og Saliggjørelsens Vei, fordi jeg lærer dem Grundsætninger, henhørende til Evigheden, ved hvilke Guddommen var og er, og hvorved den har vundet Indflydelse og Magt. Om I havde den Indflydelse, vilde I ogsaa blive hadede, foragtede og jagede ligesom Hinden paa Bjergene. Maaden, hvorpaa denne Indflydelse kan erholdes, er bleven os betegnet — af hvem? Af ham, ved hvis Ord Verdener bleve til, og som har forløst denne Jord, og Alt, hvad som findes paa den.

Han hengav sit Liv som et Sonoffer for Verdens Synder, og han har betegnet os Maaden. Hans Lov er hellig og evig, og det er den Lov, som skal adlydes. Naar Herren taler, bør Folket lyde, og det er Maaden, hvorpaa den Lyksalighed kan opnaaes, som alle Mennesker tragte efter, og

intet Andet kan tilfredsstille den ædle, himmelske Aand, som boer i Mennesket og som er bleven til i den udtrykkelige Hensigt at bevare sin Identitet i al Evighed. Uden nøiagtig Overholdelse af de Love, hvorved Verdener bleve og blive skabte, nemlig den evige Faders Ord, kan Ingen arve de evige Liv.

Disse ere de Principer, som dette Folk, der af Mange ansees for at være det meest uvidende, fordærvede, foragtelige, usædelige og ryggesløse Folk paa Kloden, har indsuget og bestræber sig for at udøve, og fordi vi gjøre dette, blive vi forhadte. Uvidende? Ja, nok muligt, men vi ere paa den banede Vei, der fører til evig Kundskab, som har sit Udspring fra Gud selv. Om vi ere trofaste til Enden, have vi den Forjættelse, at vi skulle erholde Herlighedens og det evige Livs Krone, hvilken vil give os den Tilfredsstillelse, vi søge. Disse Principer ere sande, og lad mig sige til Alle, baade Hellige og Syndere, Unge og Gamle, Vise og Uvidende: misforstaa aldrig noget Lærdomspunkt, der bliver forkyndt. Menneskets Aand er altid mere eller mindre oplyst af vor himmelske Faders Aand — det Væsen, som gav Loven.

Naar han finder for godt at velsigne Menneskenes Børn, har han Evne til at udføre et saadant Forsæt. Om han behager at lade en Beltsazar see en Haand skrive paa Væggen, har han Ret dertil. Om han har Lyst til at tale med en Enoch eller at vise sig som for Jareds Broder, har han fuldkommen Lov dertil. Og dersom han ønsker at udgyde sin Hellig-Aand over en Cornelius med samt hans Huus, før han annammer Evangeliet paa den sædvanlige Maade ved Daab til Syndernes Forladelse, er der Ingen, som kan forbyde ham det. Tingen er, Gud maa adlydes. Og endog efter at Cornelius og hans Huus havde annammet den Hellig-Aand, stode de ikke op og sagde, som Nogle gjøre i vore Dage: „Vi behøve ikke at døbes.“ Hvorfor sagde ikke Cornelius til Peter, at han havde annammet den Hellig-Aand og var en ligesaa god Christen som han? Men nei, han maatte sende Bud til Joppe efter Simon Peter, der skulde sige ham hvad han og hans Huus skulde gjøre for at blive frelst. Hvad sagde Peter? At de skulde lade sig døbe i Vand. Han sagde ikke, at de skulde annamme den Hellig-Aand, thi den havde de allerede annammet.

Den Hellig-Aand var bleven udgydt over dem, og det var hans Privilegium og Rettighed, som nedlagte sit Liv for at gjenløse Menneskenes Børn, at udgyde den Hellig-Aand hvor og naar han behagede. Om Cornelius havde negtet at blive døbt, vilde han aldrig have annammet den Hellig-Aands Indflydelse for Fremtiden. Han maatte adlyde de ydre Ordinantser for at sikkre sig de evige Liv — for at opnaae de Velsignelser, der flyde af Lydighed.

Jesus af Nazareth, som viste sig for Saulus af Tarsus paa Veien, aabnede hans Aands Syn og samtalede med ham, og sagde hvad han skulde gjøre. Sagde han ham, at han var en Christen, at hans Synder vare ham forladne og at der ikke var Mere at gjøre? Aldeles ikke. Lod han sig i mindste Maade forstaae med, at han var beredt til at gaae ud og prædike Evangeliet? Nei; men han sagde til ham: „Jeg er Jesus, hvem Du forfølger,“ og Saulus raabte „Herre, hvad skal jeg gjøre?“ Gaa til Damascus, og der vil Du finde en Mand ved Navn Ananias, der skal sige Dig hvad Du har at gjøre. Saulus blev ført ind i Staden og sendte øieblikkelig Bud efter Ananias. Efter at Herren havde sagt til Ananias, at han skulde gaae hen til Saulus, gjorde Ananias Indvendinger, thi han havde hørt, hvorledes Saulus havde forfulgt de Hellige, og hvorledes han havde kastet Mænd og Qvinder i Fængsel; men Herren underrettede ham om, at han havde

aabenbaret sig for Saulus paa Veien og bød ham at gaae til ham uden Frygt. Hvad sagde Ananias, Saulus skulde gjøre? At han skulde staae op og lade sig døbe; thi, sagde han, den samme Jesus, som aabenbarede sig for Dig paa Veien, har sendt mig for at sige Dig, hvad Du skal gjøre.

Det er Herrens Rettighed at give den Hellig-Aand til hvem han vil, og det tilkommer ikke os at gjøre Indsigelser med Hensyn til hans Rettighed, Magt, Privilegium eller nogen af hans Handlinger. Han velsigner Menneskeslægten; han opreiser Nationer, Riger og Regjeringer, og leder Armeerne i Verden. Han regjerer i Himlene og bringer Menneskets Vrede til at prise ham, og giver sin Aand naar og til hvem han vil. Skal jeg sige, at han har givet den til sine Hellige Dag efter Dag? Ja; thi jeg veed, han har. Have de nydt Aabenbaringens Aands Lys? Ja, og det har ethvert Væsen, som er bleven født paa denne Jord, i større eller mindre Grad. Jeg gik aldrig forbi John Wesleys Kirke i London uden at standse og betragte den. Var han en god Mand? Ja, og jeg antager, at han i ethvert Tilfælde har været ligesaa god en Mand, som nogensinde vandrede paa denne Jord, ifølge hans Kundskab. Har han erholdt Hvile? Ja, større end han nogensinde ventede, og det samme er Tilfælde med Tusinder Andre af de forskjellige Religionspartier. Hvorfor kunde han ikke opbygge Guds Rige paa Jorden? Han havde ikke Præstedømmet; det var hele Aarsagen. Havde Præstedømmet været beseglet paa ham, vilde han have opbygget Guds Rige i hans Dage, ligesom det nu bliver opbygget. Han vilde have indført Præstedømmets Ordinantser, Myndighed, Grader og Qvorumer; men da han ikke selv havde Præstedømmet, kunde han ikke gjøre det. Hvilede Guds Aand over ham? Ja, og den hviler til sine Tider mere eller mindre over alle Mennesker.

(Fortsættes.)

Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Uddrivelse fra Nauvoo.

En historisk Skildring af Oberst Thomas L. Kane, forelæst i det historiske Samfund i Pennsylvanien den 26de Marts 1850.

(Oversat fra Engelsk.)

(Fortsat fra Pag. 248.)

De arme Omaha Indianere ansaae det næsten som en Gunst, at hvide Beskyttere boede iblandt dem. Mormonerne indhøstede deres Mais, og med al deres egen Fattigdom sparede de desuden fra Tid til anden Fødemidler nok til dem, for at frelse dem fra at sulte ihjel, og deres forstandsede Leir, nordenfor Omaha Landsbyerne, tjente som et Slags Bolværk mod Sioux Indianernes Angreb.

Dette var Hovedqvarteret for Israels Leire. De havde indhegnet og tilsaaet flere Mile rigt Prairieland med den Sæd, de kunde undvære, og deres Huse, Stakke og Qvægstuer gav det fuldkommen Udseende af et Nybyggerland. Paa en smuk Høi-

slette, der overskuede Floden, byggede de over 700 Huse i een By, smukt anlagt med Hovedgader og Stræder og befæstet med et Brystværn, Palisader og Blokhuse. Den havde ogsaa sit Gudsdyrkelseshuus: „Forsamlingens Tabernakel" og flere store Værksteder, Møller og Fabrikker, der dreves ved Vand.

De havde ingen Leir eller Coloni af lignende Størrelse i Pottawatamiernes Land, thi der havde de mindre at frygte for Indianernes Angreb, hvorfor Folket spredte sig langs Floderne, Strømmene og i Skovene, hvorsomhelst de fandt Steder, skikkede for Agerdyrkning. Paa denne Maade erhvervede Mange af dem en Erfaring, som siden har viist sig at være af uskatteerligt Værd.

I den strenge Vinter 1846—1847, opholdt Mormonerne sig deels i Pottawatamiernes Land, deels adspredte paa Grændserne af Missouri og Iowa i Sauk og Fox Indianernes Land, Nogle blandt Iowas Indbyggere, og en stor Deel blandt Poncah Indianerne ved Bredderne af Running Water Floden samt i Vinterqvartererne i Omaha. Denne Vinter var den haardeste af deres Prøvelser. Men jeg troer, jeg har fortalt Dem nok om Mormonernes Gjenvordigheder. Vi ere Alle tilbøielige til i en vis Grad at sympathisere med Andres Lidelser; men meget Faa kunne med Taalmodighed høre en Beretning om gjentagende og dog eensformige Sorger, der hjemsøge vore Medmennesker. Verden er fuld af Kummer, og vi kunne ikke lade al vor Menneskekjærlighed og Medlidenhed falde blot paa en enkelt Deel af samme.

Denne Vinter var Vendepunktet i Mormonernes Skjebne. De, som overlevede den, havde den Glæde at see bedre Tider efterhaanden vende tilbage, og nu ligne de den ved en mørk Nat, efter hvilken der fulgte en lysere Dag.

Førend Græsset spirede i 1847, forlod en Skare paa 143 udvalgte Mænd med 70 Vogne, forspændte med deres bedste Heste, Vinterqvartererne i Omaha, under Anførsel af Høiraadets Medlemmer, hvilke havde overvintret sammesteds. De førte kun lidet Andet med sig end Sæd og Agerdyrkningsredskaber; thi Hensigten var at saae Vaarsæd ved Ankomsten til deres endelige Bestemmelsessted. De stolede paa, at deres Rifler skulde skaffe dem Føde, men de forlode kun sjelden deres fastsatte Vei, for at søge efter Vildt. De gjorde lange Dagsmarscher og reiste saa hurtigt som muligt.

Omtrent paa den Aarstid, Emigranter sædvanligviis drage over Missouri, havde de allerede passeret det sydlige Pas, og nogle korte Dagsreiser længere bragte dem til den besværligere Deel af deres Reise, der gik hverken meer eller mindre end over Klippebjergene. De passerede forbi Fremonts Peak, Long Peak, Tvillingerne og andre fremragende Bjergtoppe, men maatte bane sig Vei over en Deel af Utahs ujævne Bjergkjæder ved undertiden at følge den steenrige Bred af Bjerstrømmene, der siden blive til nogle af vort Fastlands mægtigste Floder, og ved undertiden bogstaveligen at hugge sig igjennem de tætte Skove. De ankom meget udmattede til det store Basin ved den Store Saltsø, uden at have mistet en eneste Mand, og saa tidligt, at de kunde saae med Haab om at faae en temmelig god Efteraarshøst.

Et andet Selskab fulgte efter disse Pionerer fra Vinterqvartererne i Omaha i Løbet af Sommeren. De havde 566 Vogne, og bragte med sig en Mængde Sæd, som de fik saaet før Kulden indtraf.

Samtidig hermed traf de sammen med en Deel af Batallionen og andre af Kirkens Medlemmer, der kom fra Californien og Sandwichøerne. I Forening forskandsede de sig stærkt med en Adobiesmuur og

Blokhuse, og da Ingen forstyrrede dem i Vinterens Løb, vare de istand til at passe deres Afgrøde, der afgav Fødemidler tilstrækkelig for det følgende Aar.

I 1848 forlod næsten alle de tiloversblevne Medlemmer af Kirken Staten Missouri i stærke Hobe, medbringende deres rige Høst derfra; og dette Aar grundlagde de den vordende Stat „Deseret."

Jeg vil ikke paatage mig i en enkelt Forelæsning at give Dem en geographisk Skildring af Deseret og dets store Basin. Om jeg skulde beskrive Dem Landets Beskaffenhed, Clima og naturlige Producter, vilde hvert Punkt medtage mere Tid, end De allerede have skjenket mig; thi Deseret er i Ordets fuldeste Betydning et nyt Land, der udmærker sig ved en Samling af andre Landes meest modsatte Eiendommeligheder. Jeg kan ikke godt sammenligne det med noget. Naar man stiger ned fra Bjergene, hvor man har Schweitzes Climat og Landskaber, for at søge et af Italiens høist forskjellige Climater, kan man finde Mexicos kolde og Islands varme Kilder springe ud af een og samme Høi, hvilke bane sig Vei til Saltsøen paa Sletten nedenfor. Lad mig derfor ikke afvige for meget fra min Beretning de Øieblikke, jeg har tilbage.

Kun to Begivenheder have alvorligt truet Staten Deserets Bestaaen; den ene truede med at tilintetgjøre dens Afgrøde, den anden med fuldstændigt at opløse den.

Flere Steder i Utah besværes undertiden af Crickets, en Slags Insecter, der have stor Lighed med Græshopperne ved det døde Hav i Palæstina. De ere sorte, vingeløse og plumpe, have tykke Hoveder og fremstaaende Øine, og deres Been ere som af Staaltraad og Uhrfjedre, og hele deres Udseende har givet Mormonerne Anledning til at sammenligne dem med et Blandingsdyr af Ederkoppen og Bøffelen. De komme ned fra Bjergene paa visse Tider af Aaret i graadige og ødelæggende Sværme. De indfandt sig netop paa den Tid, de nye Settleres første Grøde stod i sin fulde Pragt. De lode sig ikke drive tilbage. Mormonerne bad og fegtede, og fegtede og bad, men Alt forgjæves. De „sorte Philistere" fortsatte deres Vei, og hvor de droge frem, efterlodes ikke et Græsstraa, og Marken saae ud som om en Ild havde faret hen over den.

Men en uventet Allieret kom Mormonerne til Hjælp. Store Flokke af Fugle, der før aldrig havde viist sig i Dalen, kom farende over Søen fra en ubekjendt Egn og slugte de velnærede Fjender. De vare sneehvide, havde smaa Hoveder og klare, mørke Øine, smaa Fødder og lange Vinger. I Førstningen tænkte Mormonerne, det var en ny Fjende, der kom for at plage dem; men da de opdagede, at de kun viste sig fjendtlige mod Cricketerne, vare de meget omhyggelige for ikke at tilføie dem noget Ondt for den venlige Tjeneste, de gjorde dem, hvorfor der under svær Mulct forbødes Enhver at dræbe eller saare dem med Skydevaaben. Disse Fugle, der lignede Maager, bleve snart saa tamme som vort almindelige Fjederkræ, og Børnene lærte snart at kalde dem deres Duer. De forsvandt hver Aften hiinsides Søen, men kom tilbage ved næste Solopgang, og gjentoge deres velkomne Besøg, indtil alle Cricketerne vare udryddede.

Dette besynderlige Tilfælde gjentog sig Aaret efter, kun med den Forskjel, at Maagerne kom tidligere i 1849, saa at der ikke blev tilføiet Hveden den mindste Skade.

(Fortsættes.)

Udtog af „de amerikanske Indianeres Historie,"

udgiven af Adair i London 1775.

(Fra „the Millennial Star.")

(Fortsat fra Pag. 255.)

Overeensstemmende med den theocratiske Regjeringsorden i Israel, ansee Indianerne Guddommen for at være den umiddelbare Styrer af alle deres Anliggender. De smigre sig med Navnet Hottuk oretoopah, det elskede Folk, fordi deres Forfædre, forsikkre de, stode under Guddommens umiddelbare Bestyrelse, hvilken var nærværende hos dem paa en eiendommelig Maade, og ledede dem ved Propheter, medens den øvrige Verden vare Udlændige og Fremmede for Pagten.

Naar Nogen af deres Slægtninge døe, troe de, de engang ville komme tilbage og atter tage deres elskede Land i Besiddelse og nyde deres jordiske Paradiis. Ligesom de troe paa Gud, troe de ogsaa, at der gives en høiere Klasse Væsener end Mennesket, og paa en tilkommende Tilværelse. Deres Sprog og Dialekter synes at have de samme Eiendommeligheder som det Hebraiske. Deres Ord og Sætninger ere udtryksfulde, sammentrængte, syndige, klangfulde, kraftige og ofte baade i Bogstaver og Betydning lignende det hebraiske Sprog. Deres Substantiver have hverken Casus eller Declinationer, de ere aldeles eens i begge Tal i Lighed med det Hebraiske. I deres Verber bruge de ligeledes undertiden Perfectum istedetfor Præsens Indicativ. Ligesom det Hebraiske have de intet Comparativ eller Superlativ. Der findes maaskee intet Sprog eller Tungemaal, naar undtages Hebraisk og Indiansk, uden det har en stor Mænge Præpositioner; Indianerne have, ligesom i det Hebraiske, ingen særskilte eller eneстaaende Ord som saadanne. Af Mangel paa et tilstrækkeligt Antal Stammeord, ere Indianerne nødte til at anvende det samme Substantiv og Verbum i flere forskjellige Betydninger. De jødiske Rabbiner underrette os om, at det hebraiske Sprog kun har lidt over et tusinde Stammeord, hvoraf hele Sproget er afledet, hvilket gjør, at det samme Ord meget ofte udtrykker forskjellige, dog ikke modsatte Begreber; men der er een Hovedmening, som vil passe paa Ordet, i hvilken Betydning det end bruges. De hebraiske Substantiver ere enten afledede fra Verber, eller Substantiver og Verber udtrykkes med eet og samme Ord. Indianernes Maade at udtrykke sig paa stemmer fuldkommen overens med den hebraiske Talebrug. Ligesom i Hebraisk sætte Indianerne deres Accusativ før Verbet og Substantivet altid foran Adjectivet.

De have mange religieuse Fremstillinger af Guddommens Navne, Yohewah, Yah og Ale, og disse udgjøre Stammen i et forbausende Antal Ord i alle deres forskjellige Dialekter. I Lighed med Jøderne have de deres Propheter, Høipræster, osv. Ligesom Jøderne havde de et sanctum sanctorum eller det „Allerhelligste," saaledes have ogsaa alle Indianer Nationerne.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Af et Brev fra Ældste C. Widerborg erfare vi, at vore Emigranter, der afseilede fra Kjøbenhavn den 2den Mai med Dampskibet „Pauline," som berettet i forrige Nummer, efter tre Dages heldig Reise ankom til Grimsby i England, hvor de bleve modtagne af Ældste Williams. Kun Nogle af de Hellige havde været søsyge, og den bedste Forstaaelse herskede blandt Alle. Fra Grimsby gik de med Jernbanen til Liverpool, hvor de indtraf Søndag Eftermiddag den 6te og toge ind i et Hotel i Paradisestreet. Mandagen den 7de gik de ombord paa det store Paketskib ,,William Tapscott,“ Capt. Bell — samme Fartøi og samme Capitain, som ifjor førte vore Sødskende over Verdenshavet til Josephs Arveland — og Broder Widerborg havde et anstrengende Arbeide med at faae de Hellige organiserede og anviist deres respective Køier. Foruden de skandinaviske var der ogsaa et stort Selskab welske og engelske Hellige ombord, blandt hvilke befandt sig Brødrene A. Calkin og Williams med deres Familier, saa at det samlede Antal Emigranter udgjorde 730 Sjæle. De ventede at afgaae fra Liverpool til New York den 10de.

Vi ville ei heller undlade at meddele, at Skibet Underwriter, Capt. Roberts, afseilede fra Liverpool til New York den 30te Marts med 594 Hellige, hvoriblandt 70 Sjæle fra Schweitz, Resten fra den britiske Mission, Alle under Ældste James D. Ross' Præsidium. Det skal være os en Fornøielse at meddele vore Læsere Underretning om vore Sødskendes Reise, naar vi modtage Efterretninger fra dem, som ere af Interesse.

Præsident A. Calkins Farvel.

Den Tid er nu kommen, da min Virksomhed i denne Mission er tilendebragt, og ifølge Forsynets Styrelse har atter een af disse Forandringer i Bestyrelsen fundet Sted, som til forskjellige Tider ere foretagne i den europæiske Mission.

De Omstændigheder, under hvilke Bestyrelsen af Missionen og Udgivelsen af ,,the Millennial Star“ overdroges til mig, ere vel bekjendte. De amerikanske Missionairer vare blevne kaldte hjem, som Følge af Udeslaaelserne mellem Utah og de Forende Staters Regjering, og de vare afreiste til Zion; de fornemste indfødte Ældster og de dygtigste Hellige fra tidligere Tider vare emigrerede; Emigrationen selv blev afbrudt og ingen Missionairer fra Zion vare at vente. Hertil kan tillige føies, at alle de Ældster, som i tidligere Dage indsendte Artikler og Poesie til „Stjernen," ogsaa vare blandt deres Tal som emigrerede.

Under disse Omstændigheder blev Bestyrelsen af denne Mission overdraget til mig, Præsidiet over dens større og mindre Dele faldt paa de indfødte Ældster, og hele dette Værk i disse Lande blev overladt til det indfødte Præstedømmes og de indfødte Helliges Omsorg, medens nye Mænd maatte trækkes frem og uddannes for at bidrage til Vedligeholdelsen af „Stjernens" Glands.

Med Hensyn til mine Medarbeidere i Evangeliets Tjeneste og Præstedømmet i det Hele taget er det mig kjært at kunne sige, at de kraftigt have staaet mig bi i at fremme denne Mission og i at opholde dens Medlemmers Tro og gode Aand. Ingensinde har Præstedømmet, som et Hele betragtet, været flittigere, utrætteligere, uegennyttigere og trofastere i at rulle Herrens Værk frem, end i de sidst forløbne to Aar, og dette gjelder ogsaa de Hellige i Almindelighed. Dette Factum kan Ingen retfærdigen bestride, da Frugterne af deres Virksomhed tilfulde bekræfte det.

Hvorvidt jeg har kunnet opfylde mine Pligter som Præsident for denne Mission og Udgiver af „Millennial Star," skal jeg ikke omtale, men vil overlade det til hans Bedømmelse, hvem Herren har sat til at bedømme.

Jeg vil herved underrette Præstedømmet og de Hellige i den europæiske Mission om, at jeg er afløst med Tilladelse at gaae hjem til Zion med denne Foraars-Emigration, og at jeg er bleven beordret til at overdrage Præsidentskabet over denne Mission til Eldsterne N. V. Jones og Jacob Gates. Maa Herren velsigne disse Brødre, der ere beskikkede til at bestyre Missionen. Maa Herren skjenke dem megen Kraft og krone deres Bestræbelser med Held. Og maa „Stjernen" under sin nye Udgivers Ledelse tiltage i guddommelig Lys og rigeligere end hidindtil udfolde den himmelske Viisdoms Skatte!

Ved Slutningen af min Virksomhed som Præsident og Udgiver vil jeg bringe mine Medarbeidere og de Hellige i den europæiske Mission mit kjærlige Farvel. Maa Guds Naade og Kraft være med Eder, Brødre og Søstre, og maa den evige Pagts Gaver og Velsignelser vorde Eder tildeel!

A. Calkin.

Til de Hellige i den europæiske Mission.

Elskelige Søskende! Ifølge Gud den Almægtiges Villie ere vi blevne kaldede til Bestyrelsen af den europæiske Mission, og efter Præsident Youngs Ordre, er Herrens Værk i disse Lande bleven anbetroet vor Omsorg, og Missionen er baade i aandelig og timelig Henseende tilbørligen bleven overleveret til os overeensstemmende med denne Ordre.

Ved at overtage Bestyrelsen af denne udstrakte Missiou, føle vi dybt vor menneskelige Svaghed og erkjende tilfulde, hvormeget vi have den Almægtiges Aand behov som Hjælper i Udførelsen af de ansvarsfulde Pligter, som ere blevne os paalagte.

For at Guds Værk i disse Lande kan trives og faae nyt Liv, bede vi Præstedømmet i denne Mission at forene sig med os og tage fat paa Værket i Tro og punktlig opfylde deres forskjellige Kalds Pligter. Lad alle de Hellige flittigt søge efter Evangeliets sande Aand, at den kan vorde rigeligt udgydt i enhver Green af denne Mission.

For at vi kunne have den Almægtiges Aand og inspireres af den i alle vore Foretagender, anraabe vi de Hellige om deres Forbønner for os, og i Forening med deres skulle vore Bønner opstige som Vellugt for Guds Throne.

N. V. Jones. Jacob Gates.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 254.)

Den Hellig-Aands Gave og Virkninger.

Bibelen. Eph. 4, 4-7. „Der er eet Legeme og een Aand, ligesom I og ere kaldte til eet Haab i Eders Kald; een Herre, een Tro, een Daab, een Gud og Alles Fader, som er over Alle og ved Alle og i Eder Alle. Men Enhver af os er Naaden given efter Christi Gaves Maal."

1 Cor. 12, 1-11. „Betræffende de aandelige Gaver, Brødre! vil jeg ikke, at I skulle være uvidende. — — — Der er Forskjel paa Naadegaver, men Aanden er den samme; og der er Forskjel paa Tjenester, men Herren er den samme; og der er Forskjel paa kraftige Gjerninger, men Gud er den samme, som krafteligen virker Alt i Alle. Men Aandens Aabenbarelse gives Hver til det, som er nyttigt. Thi En gives Viisdomstale formedelst Aanden; en Anden Kundskabstale ved den samme Aand; en Anden Tro ved den samme Aand; en Anden Gave til at helbrede ved den samme Aand; en Anden Kraft til Undergjerninger; en Anden prophetisk Gave; en Anden at bedømme Aander; en Anden adskillige Tungemaal; en Anden at udlægge Tungemaal. Men alt dette virker krafteligen den ene og samme Aand, som uddeler til Enhver i Besynderlighed eftersom han vil."

(See Resten af Capitlet, hvori Paulus fremhæver Nødvendigheden af Aandens Gaver ved at sammenligne Menigheden med et Menneskes Legeme.)

1 Cor. 14, 26. „Hvad bør da skee, Brødre? Naar I komme sammen, da haver Hver af Eder en Psalme, han haver en Lærdom, han haver et fremmed Tungemaal, han haver en Aabenbarelse, han haver en Udlæggelse; lad Alt skee til Opbyggelse."

Matth. 3, 11. „Jeg døber Eder vel med Vand til Omvendelse; men den, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, hvis Sko jeg ikke er værdig at bære; han skal døbe Eder med den Hellig-Aand og Ild." (See Joh. 1, 32. 33.)

Joh. 14, 26. „Men Talsmanden, den Hellig-Aand, hvilken Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære Eder alle Ting; og minde Eder paa alle Ting, som jeg haver sagt Eder."

Joh. 20, 21. Da sagde Jesus atter til dem: Fred være med Eder! Ligesom Faderen haver udsendt mig, saa sender og jeg Eder. Og der han dette sagde, aandede han paa dem og sagde til dem: annammer den Hellig-Aand!

Ap. Gj. 1, 5. 8. „Thi Johannes døbte vel med Vand, men I skulle døbes med den Hellig-Aand om ikke mange Dage. Men I skulle annamme den Hellig-Aands Kraft, som skal komme over Eder; og I skulle være mine Vidner baade i Jerusalem, og i det ganske Judæa og Samaria, og indtil Jordens Ende."

Ap. Gj. 2, 3. 4. „Og der viste sig for dem Tunger som af Ild, der fordeelte sig, og satte sig paa Enhver af dem. Og de bleve Alle opfyldte af den Hellig-Aand og begyndte at tale med andre Tungemaal, eftersom Aanden gav dem at udsige."

Ap. Gj. 8, 17-19. „Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Hellig-Aand. Men der Simon saae, at den Hellig-Aand blev given ved Haands-

paalæggelse af Apostlerne, bragte han dem Penge, sigende: giver og mig denne Magt, at hvem jeg lægger Hænder paa, han maa faae den Hellig-Aand."

Ap. Gj. 19, 6. „Og der Paulus havde lagt Hænderne paa dem, kom den Hellig-Aand over dem, og de talede med fremmede Tungemaal og propheterede."

1 Tim. 4, 14. „Forsøm ikke den Naadegave, som er i Dig, som Dig er given ved Propheti, under Haandspaalæggelse af de Ældste."

Marc. 12, 36. „David siger selv, dreven af den Hellig-Aand: Herren sagde til min Herre," osv.

Marc. 13, 11; Matth. 10, 19; Lucas 12, 11. „Den Hellig-Aand skal give Eder at tale."

Luc. 1, 15. Johannes skal fyldes med den Hellig-Aand. 1, 35. „Den Hellig-Aand skal komme over Dig." 1, 41. 67. Sacharias og Elisabeth bleve fyldte med den Hellig-Aand. 2, 26. Det blev aabenbaret Simon ved den Hellig-Aand, „at han ikke skulde see Døden, førend han havde seet Herrens Salvede." 3, 22. Den Hellig-Aand foer ned i legemlig Skikkelse, som en Due, over Jesus efter hans Daab. 4, 1. Jesus kom fuld af den Hellig-Aand tilbage fra Jordan.

Ap. Gj. 1, 16. David talede om Judas ved den Hellig-Aand. 4, 8. Peter var fuld af den Hellig-Aand. 4, 31. Stedet, hvor de havde bedet, bevægedes, og de bleve Alle fyldte med den Hellig-Aand. 5, 3. „Peter sagde: Ananias! Hvorfor haver Satan fyldt dit Hjerte, at Du skulde lyve imod den Hellig-Aand?" 6, 3. „Udseer derfor, Brødre! iblandt Eder syv Mænd, som ere fyldte af den Hellig-Aand." 6, 5. De udvalgte Stephanus, en Mand fuld af Tro og den Hellig-Aand. 7, 51. „I haarde Halse og uomskaarne paa Hjerte og Øren! I modstaae altid den Hellig-Aand." 10, 38. Gud salvede Jesus med den Hellig-Aand og Kraft. 10, 44. 45. Medens Peter endnu talede, faldt den Hellig-Aand paa alle dem, som hørte Ordet, og Peter forbausedes over, at den Hellig-Aands Gave ogsaa blev udgydt over Hedninger. 11, 24. Barnabas var fuld af den Hellig-Aand. 13, 2. „Den Hellig-Aand sagde: udtager mig Barnabas og Saulus til den Gjerning, hvortil jeg haver kaldet dem." 16, 6. Paulus og Timotheus bleve forbudte af den Hellig-Aand at prædike i Asien. 20, 28. „Giver Agt paa Eder selv og den ganske Hjord, iblandt hvilken den Hellig-Aand satte Eder som Tilsynsmænd." 21, 11. Propheten Agabus tog Pauli Belte, og bandt sig og sagde: „Dette siger den Hellig-Aand," osv.

Rom. 5, 5. „Thi Guds Kjærlighed er udøst i vore Hjerter ved den Hellig-Aand." 14, 17. Guds Rige er Glæde i den Hellig-Aand. 15, 13. I kunne vorde rige i Haabet ved den Hellig-Aands Kraft.

1 Cor. 2, 13. „Ikke med Ord, som menneskelig Viisdom lærer, men med Ord, som den Hellig-Aand lærer." 6, 19. „Eders Legeme er den Hellig-Aands Tempel." 12, 3. „Ingen kan kalde Jesum Herre, uden ved den Hellig-Aand."

1 Thess. 1, 5. „Vort Evangelium hos Eder var ikke i Ord alene, men ogsaa i Kraft og i den Hellig-Aand." 1, 6. „I annammede Ordet under megen Trængsel med Glæde i den Hellig-Aand."

2 Tim. 1, 14. „Bevar det Gode, som er nedlagt hos Dig, ved den Hellig-Aand, som boer i os."

Tit. 3, 5. „Han frelste os ved Igjenfødelsens Bad (Daaben) og Fornyelsen i den Hellig-Aand, hvilken han haver rigeligen udøst over os, ved Jesum Christum, vor Frelser."

Hebr. 3, 7. „Derfor, som den Hellig-Aand siger: i Dag, naar I hører hans Røst, da forhærder ikke Eders Hjerter."

6, 4-6. Paulus taler om dem, som ere blevne deelagtige i den Hellig-Aand, og som have smagt den himmelske Gave. 10, 15. „Dette vidner ogsaa den Hellig-Aand for os," osv.

1 Petr. 1, 12. Den Hellig-Aand blev sendt fra Himmelen.

Judæ V. 20. „Beder udi den Hellig-Aand."

Marc. 3, 29; Luc. 12, 10. og Matth. 12, 31. Bespottelse imod den Hellig-Aand tilgives aldrig.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Octbr. 1838. (Fortsat fra Side 238.)

Salget af Landeiendomme, sagde han, var nær forestaaende, og om de kunde faae Mormonerne uddrevne, kunde de faae Forkjøbsret til alt Landet, samt at de maatte skynde sig til Davies County for at udføre deres Plan; at dersom de vilde slutte sig sammen og uddrive Mormonerne, kunde de faae alt Landet tilbage igjen, saavel som den hele Betaling, de havde modtaget for samme. Han forsikkrede Pøbelen, at de ikke havde Noget at frygte fra Authoriteternes Side for denne deres Handlemaade, thi de havde nu tilstrækkeligt Beviis for, at Authoriteterne ikke vilde hjælpe Mormonerne, og at de ligesaa gjerne kunde tage deres Eiendomme, som at lade være. Denne Opfordring vandt Bifald, hvorfor hele Banden begav sig til Davies County, medtagende sin Kanon.

Imidlertid var Cornelius Gilliam ivrig beskjæftiget med at faae en Pøbel paa Benene i Platte og Clinton Countier for at hjælpe Woods i hans Bestræbelser at drive fredelige Borgere fra deres Hjem og berøve dem deres Besiddelser. Ved min Ankomst til Caldwell blev jeg af General Doniphan fra Clay County underrettet om, at en Pøbelhob paa 800 Mand var paa Veien til eet af vore Folks Settlementer i Davies County. Han befalede een af Officererne at samle nogle Tropper og strax at marschere til Wights Town, som han kaldte den, og forsvare vort Folk mod Pøbelens Angreb, indtil han kunde faae Militsen paa Benene i hans eget og de tilstødende Countier for at adsplitte dem. Et lille Compagni af Militsen, som var paa Veien til Davies County, og som havde passeret igjennem Far West, beordrede han tilbage, da det efter hans Sigende ikke var at stole paa, da Mange af Compagniet vare tilbøielige til at forene sig med Pøbelen.

Søndagen den 14de prædikede jeg for Brødrene i Far West over disse Frelserens Ord: „Ingen haver større Kjærlighed end denne, at En sætter sit Liv til for sine Venner." (Joh. 15, 13.) Da Forsamlingen var tilende, opfordrede jeg Alle, som vilde staae mig bi, at møde mig paa Torvet næste Dag.

Der blev syv afskaarne fra Menigheden i Preston, England, idag. Der var en almindelig Renselsestid i England. Mørkets Magter rasede, og det syntes som om Satan havde fuldt og fast besluttet at udrydde Værket i det britiske Rige. Ældsterne Fielding og Richards havde for en Tid havt fuldt op at gjøre med at passe

de Grene, som allerede vare oprettede, uden at tænke paa at oprette nye.

Mandagen den 15de. Brødrene samledes paa Torvet og udgjorde en Skare paa omtrent hundrede Mand, som begav sig paa Veien til Adam-ondi-Ahman; og jeg ønsker, at det maa retteligen forstaaes, at denne Skare var en Deel af Militsen fra Caldwell County under Oberstlieutenant Hinkle, ifølge General Doniphans Ordre, og Brødrene vare meget nøiagtige i alle deres Foretagender at handle i Overeensstemmelse med Landets constitutionelle Love.

Hovedhensigten med denne Marsch var at beskytte Adam-ondi-Ahman og at tilbageslaae Pøbelens Angreb i Davies County. Da jeg havde en Eiendom i nævnte County, og havde et Huus under Bygning, begav jeg mig derhen paa samme Tid. Medens jeg opholdt mig der, bleve flere Huse, der tilhørte vore Folk, afbrændte af Pøbelen, som begik mange Plyndringer, saasom at bortdrive vore Heste, Faar, Qvæg, Sviin, osv. Mange af dem, hvis Huse bleve afbrændte, saavel som de, der boede adspredte paa eensomt beliggende Steder, flygtede til Byen for at komme i Sikkerhed og for at søge Ly mod det barske Veir, da en heftig Snestorm fandt Sted den 17de og 18de. Qvinder og Børn bleve saaledes nødte til at forlade deres Hjem og reise flere Mile for at undslippe Pøbelen. Mine Følelser vare saadanne, at de ei kunne beskrives, da jeg saae dem flokke sig ind i Landsbyen næsten aldeles blottede for Klæder, havende kun reddet deres Liv.

Under denne Tingenes Tilstand ankom General Parks til Davies County og var i Oberst Lyman Wights Huus, da den Efterretning modtoges, at Pøbelen nedbrændte Husene, og at Qvinder og Børn flygtede for at finde Sikkerhed, iblandt hvilke Agnes M. Smith befandt sig, Hustru til min Broder Don Carlos Smith, der var fraværende paa en Mission i Tennessee; hendes Huus var bleven plyndret og sat Ild paa af Pøbelen og hun havde vandret næsten tre Mile, bærende sine to hjælpeløse Børn paa sine Arme, og havde maattet vade over Grand-River.

Oberst Wight, som var ansat ved det 59de Regiment under General Parks Commando, spurgte ham hvad man skulde gjøre; han svarede, at han øieblikkeligen maatte samle sine Mænd og gaae imod Pøbelen og adsplitte den. Som Følge heraf blev en Afdeling strax bragt paa Benene, i den Hensigt at undertrykke Pøbelen, og var om kort Tid paa Veien med den Beslutning at fordrive Pøbelen eller døe i Forsøget, da de ikke kunde taale en saadan Behandling længere.

Da Pøbelen erfarede General Parks Ordre, og da de tillige havde faaet Underretning om Mormonernes Beslutning, brød de deres Leir op og flygtede. Da Pøbelen nu saae, at de ikke kunde opnaae noget heldigt Resultat med Magt, greb de til List, og efter at have flyttet deres Eiendele ud af deres Huse, der kun vare Tømmerhytter, satte de disse i Brand, hvorpaa de meldte til Statens Authoriteter, at „Mormonerne" nedbrændte og ødelagde Alt for dem.

Fredagen den 19de. Ældste William Clayton forlod sin timelige Bestilling i England og offrede sig ganske til Missionslivet, og begyndte snart at prædike og døbe i Manchester.

Da jeg blev fordrevet fra Kirtland uden at faae Tid til at opgjøre mine Forretninger, havde jeg for en Tid siden antaget Oberst Oliver Granger som min Agent til at ordne alle mine Affairer i de østlige Stater; og da jeg er bleven beskyldt for at være „romt," at have „bedraget mine Creditorer," osv., vil jeg an-

føre nogle af de mange Breve, jeg har modtaget fra Gentlemen, som have havt den bedste Anledning til at lære min Vandel at kjende, og hvis Vidnesbyrd afgaves uopfordret.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Ifølge en Privatdepesche fra London har man erholdt paalidelig Efterretning om, at China har afslaaet Ultimatet; det vil saaledes komme til Krig. De nordlige Havne i China ere blokerede.

Efterretninger fra Constantinopel af 9de Mai melde, at der ved Pruth er sammendraget en russisk Armee paa 60,000 Mand, og at Tyrkiet har samlet en Armee paa 30,000 Mand ved Widdin. Constantinopel er næsten ganske blottet for Tropper, og dens Garnison udgjør neppe 10,000 Mand.

I Schweiz har der i de første Dage af indeværende Maaned fundet heftige Uveirsstorme Sted i Forbindelse med Oversvømmelser, der have anrettet betydelige Ødelæggelser.

Opstanden paa Sicilien griber mere og mere om sig, og Sicilianerne erklære aabenlyst, at de kongelige Troppers barbariske Grusomhed har gjort enhver fredelig Udjevning umulig. Garibaldi har udstedt et aab.nt Brev, i hvilket han erklærer, at han anseer det for sin Pligt, at ile Sicilianerne til Hjælp i deres Kamp mod Despotismen. Han besværger ligeledes Italienerne at understøtte ham i hans Foretagende. For at faae friere Hænder har Garibaldi taget sin Afsked som sardinsk General. Han er afgaaet til Sicilien med et ikke ubetydeligt Expeditionscorps, og uagtet den neapolitanske Regjering har ladet 14 Krigsskibe krydse omkring Øen for at forhindre hans Landgang, er denne alligevel lykkedes, og Opstanden har derved vundet Fasthed. Nogle Træfninger have allerede fundet Sted med afvexlende Held. Ved Calatafimi har en Fegtning staaet, der faldt ud til Gunst for de kongelige Tropper, for saavidt som de beholdt Valpladsen, men den har ifølge alle senere Meddelelser kun været af „ringe Betydning," thi Garibaldisterne trak sig tilbage i god Orden for den betydelige Overmagt, og de kongelige Tropper vovede ikke at forfølge dem, men marscherede til Hovedstaden Palermo (hvis Folkemængde formedelst en Trykfeil i vort forrige Nummer af „Stjernen" var angivet til 18,000 istedetfor 180,000). I de senere stedfundne Fegtninger den 15de og 16de Mai have Garibaldisterne seiret; den neapolitanske Regjerings Løfter om Constitution, Amnesti og en Vicekonge skulle ingen Virkning have gjort i Palermo, og det er rimeligt, at en almindelig Opstand der har sat Kronen paa Værket og tvunget de kongelige Tropper til at rømme Staden.

Ifølge Journal des Mines skal Keiser Napoleon have approberet Modellen til en ny Kanonbaad, der efter et nyt System ikke sættes i Bevægelse ved Damp, men ved heed Luft. Man har endogsaa allerede udregnet, at den franske Marine ved dette nye System vil spare ikke mindre end 80 Millioner.

Paa Indsøen Wenern i Sverrig har Natten til den 11te Mai fundet et Sammenstød Sted mellem Dampskibene „F. H. af Chapman" og „Freya," hvorved førstnævnte Skib er sunket. Dets Passagerer og Mandskab reddedes ombord i „Freya" og bragtes til Wenersborg.

Amerika. Paa Hayti har der i Slutningen af April fundet flere heftige Jordrystelser Sted, der have anrettet betydelig Skade. Flere hundrede Huse ere paa forskjellige Steder styrtede sammen, andre bleve gjorte ubeboelige, og mange Mennesker ere komne svært til Skade derved.

I New Orleans ere 50 Bygninger blevne et Rov for en voldsom Ildebrand.

Den 26de April brændte Dampskibet A. T. Lacy paa sin Tour fra St. Louis til New Orleans, ved hvilken Leilighed 13 Mennesker omkom.

Den nordatlantiske Telegraphs Retning angives nu af Times paa følgende Maade: „Touget skal gaae fra det nordlige Skotland og over Færøerne til Island, paa denne Ø over Land til den paa Vestkysten beliggende By Reikjavik, hvorfra det skal føres til det sydlige Grønland, dernæst over Land til Julianehaab og endvidere til Hamiltonbugten og nedlægges paa Kysten af Labrador. Desuden vil Touget blive bragt i Forbindelse med de nordamerikanske Fristaters Telegraph derved, at det bringes iland ved Kysten af St. Laurentsfloden. De allerede stedfundne Undersøgelser skulle have givet Oplysninger, der lyde meget gunstige for den paatænkte Plan, hvortil der af Hs. Majestæt Kongen er givet Concession med Hensyn til de Linier, der skulle gaae gjennem Færøerne, Island og Grønland. Det er aldeles sandsynligt, at den her intenderede Telegraphforbindelse mellem Europa og Amerika vil kunne lykkes, da den længste Afstand imellem Fastlandene ikke er af større Udstrækning end flere andre allerede tidligere anlagte undersøiske Telegraphforbindelser. Island, Færøerne og Grønland ville derved opnaae en større Betydning og Vigtighed saavel for Europa i Almindelighed som for Danmark i Særdeleshed.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 18. *Den 15. Juni 1860.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 9de Juli 1859.

(Fra „Deseret News.")

Menneskets Natur. — Lyksalighed. — Guds Aands Indflydelse paa Menneskeslægten, osv.

(Fortsat fra Pag. 261.)

Christus er Verdens Lys, der oplyser Enhver, som kommer til det. Var det ikke for det Lys, som Menneskene have, vilde de ikke hade os. De Ugudelige vilde ikke sige, om de gjøre: „Vi kom hid for at skjære Halsen over paa Eder, men vi kunne ikke rigtigt komme afsted med det." Det er Hensigten med deres Komme hertil; de kom ikke i noget andet Øiemed, uden man dertil vil føie Lysten til at plyndre og ødelægge vore Eiendomme, og at skjænde vore Hustruer og Døttre. Hvad er Aarsagen til at Menneskene hade os? Det Lys, som er i dem — den Almægtiges Aand, som i en vis Grad hviler over Nationerne, og som bærer Vidnesbyrd om den hellige Skrifts Sanddruhed, hvor den siger, at Efterretningen om den Gjerning, Herren skal udføre i de sidste Dage, skulde bringe Menneskene til at frygte og bæve — Lyset, som er i dem, overbeviser dem om, at den Lære, hvilken Israels Ældster forkynde blandt dem, er Saliggjørelsens Evangelium, og de sige: „Vi ville ikke annamme det." Have I ikke hørt Mange sige, at de hellere vilde gaae til Helvede, end troe Evangeliet? Jo, vi have hørt dem sige: „Jeg vil ikke troe, hvad I forkynde, endskjøndt jeg veed, jeg gaaer til Helvede, fordi jeg ikke adlyder det."

Den Aand, som er i dem — den Almægtiges Inspiration, som giver Forstand — overbeviser dem om, at Lærdommen er sand. Var vor Lære falsk, vilde man ikke bryde sig mere om den, end om enhver anden af de mangfoldige „ismer," som findes i Verden. Man vilde lade den i samme Fred og Ro som Socialismen eller enhver anden yndet Lære. Men denne Aand overbeviser Menneskene. Er jeg bedrøvet paa deres Vegne? Ja jeg er. Det smerter mig i mit Hjerte, fordi de ikke ville fatte en alvorlig Beslutning og handle overeensstemmende med

den Aands Forskrifter, som altid tilskynder Mennesket at gjøre ret. Men naar Menneskene staae frem og sige: „Vi ville ikke troe denne Lære," hvad vil saa Følgen blive? At de maae lide. Tusinder ere under Lidelser den Dag idag. Prædikanter og Præster sukke paa deres Talestole, Katecheter og Medlemmer sukke i Forsamlingerne — der er Sukken og Beklagelse i Lønkamrene, paa Hovedveiene og Biveiene, overalt er Folk i Smerte, Sorg og Elendighed, kortsagt i Helvede. Hvad er Aarsagen? „Mormonismen existerer endnu, — den er ikke tilintetgjort." Hvorfor tage de ikke Mod nok til sig og sige: „Vort uafhængige Væsen ville vi bruge, og ei lade Satan eller Fader, Moder, Præster, Naboer, verdslig Anseelse, Rigdom eller Nogetsomhelst hindre os fra at annamme og udøve de evige Livsprinciper?" En saasaadan Beslutning vilde med eet føre dem ind paa Veien til Lyksalighed. „Men," siger Djævelen, „hvis jeg lader Eder gaae, vilde I komme udenfor min Magt og Vælde, og jeg kunde ikke faae Eder igjen." Sæt at Verden skulde give det Svar: „Hr. Djævel, vi have været Forbundsfæller længe nok."

Jeg kan erindre, at da jeg blev en Sidste-Dages Hellig, hviskede den Onde ofte til mig, at jeg havde gjort dette og hiint, som var uret, og spurgte om dette var en christelig Handling og sagde: „Du har feilet; Du har ikke gjort ret, og Du veed det. Du gjorde ikke saa godt heri som Du kunde, og skammer Du Dig ikke ved at kalde Dig en Christen? Du bekjender Dig til Jesu Christi Religion, og nu, hvilken Svaghed lagde Du ikke for Dagen!" Saa svarede jeg: „Det kommer ikke Dig ved, Satan. Gaa bag mig, foran mig eller i hvilkensomhelst Retning, Du lyster, men Du og jeg har opløst Samfund, og hvad jeg gjør, staaer jeg ikke Dig, men et herligere Væsen til Regnskab for. Saalænge vi handlede i Fællesskab, maatte jeg gjøre Regnskab over mine Handlinger for Dig; men nu behøver Du ikke at bryde Dig om min Handel og Vandel, thi den kommer Dig ikke i mindste Maade ved." Saaledes har jeg affærdiget ham fra den Dag af indtil nu.

Jeg har erfaret Meget, siden jeg annammede Evangeliet, og er bleven fuldkommen overbeviist om, at Verden er hyllet i Uvidenhed og vandrer efter en Skygge, det er falske Grundsætninger. Der er ingen sand Fred og Glæde, ingen varig Hygge og Tilfredshed at finde fra Kongen paa hans Throne til Betleren i hans Hytte. Der er ingen Lyksalighed nogensteds for de ædle Aander, som boe i os. Den er kun at søge i det evige Livs Principer, hvilke aabne Himmelens Porte for alle Troende. Den, som lader sin Kjærlighed hænge ved Guld, Sølv, Gods og andre af Jordens Kostbarheder, og som søger Magt over sine Medmennesker efter falske Grundsætninger, vil aldrig opnaae den Lyksalighed, som er bestemt for hans ædle Aand.

De evige Livsprinciper derimod aabne Evigheden for os og aabenbare for os, hvem vi ere, og hvad Slægtskabsforhold vi indtage til Gud, hvilket er en stor Hemmelighed for Verden.

I Aaret 1850 opholdt een af mine Baptist Venner sig omtrent tre Uger i mit Huus. Jeg kunde ikke overtale ham til at prædike, men gjorde ham en heel Deel Spørgsmaal, og jeg fandt ham accurat paa det samme Standpunkt, hvor jeg forlod ham for mange Aar siden. Jeg udspurgte ham med Hensyn til Lærdomme, fremsatte i Bibelen, men han kunde ikke besvare mine Spørgsmaal; han var saa uvidende som et Barn, hvad Saliggjørelsens Plan angik. Under hans Ophold hos mig, prædikede jeg i det gamle Bowery, og da jeg kom til det Punkt, som jeg vidste han ventede paa, nemlig at fortælle

hvem Gud Fader og Guds Søn var, forlod jeg det Emne. Da vi kom hjem, sagde han: „Broder Young, hvorfor gik De ikke lidt videre? Hele min Sjæl fulgte Dem for at lære Noget, jeg aldrig havde hørt før." Jeg svarede ham, at jeg holdt op netop fordi han var nærværende, hvorpaa han bemærkede: „Jeg har nu prædiket i tredive Aar, og jeg var meget spændt paa at lære Sandheden betræffende det Emne, De omhandlede idag. Jeg har hørt meget om dette Folk, og jeg har forlænget mit Ophold her for at lære Noget. Hvorfor fortalte De os ikke mere?" Jeg ønsker, De vil prædike derom. „Men jeg har ingen Kundskab om den Gjenstand." „Jeg vil fremsætte mine Spørgsmaal saaledes, at De snart vil faae. Troer De det Gamle og Nye Testamente?" Ja. Derpaa gav jeg ham nogle Spørgsmaal angaaende Menneskens Søn, som han paa nogle Steder kaldes. „Troer De, at han blev født af Jomfru Maria? — at han var Marias Søn?" Ja. „Troer De, Apostelen sagde Sandhed, da han fortalte, at han var avlet af Faderen?" Ja. „Hvorfor modsige I det da, eller opkaste Tvivl desangaaende? Var han ikke Kjød af vort Kjød og Been af vore Been, dersom Beretningen om ham er sand?" Jo. „Hvem lignede han i Udseende og Vandel? og hvis Villie kom han for at udføre?" Derpaa læste jeg: „Hvo, som har seet mig, har seet Faderen," og spurgte: „Troer De det?" Ja, men jeg har aldrig seet dette i det Lys, som det nu fremstiller sig for mig. „Er han ikke sin himmelske Faders udtrykte Billede? Bibelen siger, han er. Troer De Bibelen?" Ja.

En kort Tid besvarede han mine Spørgsmaal, og derefter førte jeg ham tilbage til Adam og oplyste ham om, hvem Bibelen sagde ham at være. Af denne min Ven erfarede jeg, at Baptisterne stode paa samme Punkt, hvor jeg forlod dem for fem og tyve Aar siden.

Som Br. Heywood nylig bemærkede, Menneskene anvende ikke deres Capital eller Evner ret. Enhver Mand og Qvinde, som ikke bruger sine Talenter, vil blive anseet for en unyttig Tjener; anvend derfor Eders Talenter Dag for Dag til Eders stadige Udvikling. Det er vor Pligt at annamme alt det Gode, som vi have Evne til at modtage; men Nogle lære Mere og hurtigere end Andre, og kunne lettere fatte, hvad der bliver dem lært, og snarere sætte sig ind i det Forhold, de indtage til deres Medmennesker. Vil Enhver, som derved har sikkret sig en Ophøielse, være lykkelig? Ja. Ville Alle være af eet Sind der? Ja. Skulde vi ikke være eet her? Jo. Skulde Enhver være Præsident? Skulde Enhver være Medlem af de Tolvs Qvorum? Skulde Enhver være Præsident for vor Regjering, eller være Konge? Nei, men Enhver skulde være besjælet af Herrens Aand, og ved at vandre efter dens Tilskyndelse vil Enhver blive belønnet og nyde i Forhold til sine Evner. Ethvert Kar vil blive fyldt til Bredden, og deri ere alle lige, at de ere fulde.

Enhver Mand og Qvinde vil annamme en Fylde, hvorvel Mængden er forskjellig i Forhold til deres Evne til at modtage, og Enhver vil blive kronet med Herlighed og evigt Liv, om de ere trofaste. Hvo, som er trofast indtil Enden, skal blive salig. Ikke de, som vandre trofast en Tid, og da holde op, men de, som ere trofaste indtil Enden, ville annamme en Fylde af Glæde, hvilket vil forskaffe dem den ønskede Tilfredshed.

Men som Jesus sagde, disse Ting maae forstaaes ved Aanden; og endskjøndt han flittigen belærte sine Disciple om forskjellige Ting, var deres Tradition dog saa stor, efter at han havde været hos dem i

lang Tid, at der var Mangt og Meget, som de ikke tilfulde forstode. Da han spurgte Disciplene: „Hvem sige Menneskene mig, Menneskens Søn, at være?" fik han til Svar: „Nogle sige, at Du er Johannes den Døber, Andre, at Du er een af de gamle Propheter, der er opstanden. Nogle sige Eet, Andre et Andet." „Men hvem sige I mig at være?" Da svarede Peter: „Du er Christus, den levende Guds Søn." „Kjød og Blod haver ikke aabenbaret Dig det, men min Fader, som er i Himlene." Derfor maae I voxe i Eders Tro og holde fast ved Aabenbaringens Princip. Mennesket kan ikke aabenbare de evige Livsprinciper for Eder; Kjød og Blod kan ikke; Videnskabsbøger kunne ikke; andre Menneskers Erfaring kan ikke; nei ikke hele Verden med dens Viisdom og Magt kan; thi kun vor Fader, som er i Himmelen, kan aabenbare os dem.

Peter var velsignet, fordi han havde Øine at see med, og da han saae med Aandens Øine, anerkjendte han det. Han var ei saa stolt og hovmodig at ville negte det. Dersom Menneskene lod deres Overbeviisning virke frit og uhindret paa deres Sind, og ei lod den bindes af vildfarende Traditioner, vilde Millioner hilse denne Dag med Taknemmelighed. De vilde hellere see denne Dag end vide, at Klippebjergene vare af puurt Guld. Om Cherry Creek og Pikes Peak og Bjergene rundt omkring vare af det reneste Guld, vilde de vandre over det og sige: „Vi ville gaae til Utah og faae Kundskab, selv om vi skulle blive nødte til at kravle paa Hænder og Fødder. Lad os søge den evige Kundskabs Kilde — Livsens Vei. Lad os finde det, som kan tilfredsstille de ædle Aander, som boe i vore Tabernakler."

Hvad er Menneskenes Fordømmelse? Det er at Lyset, Sandheden og det evige Præstedømme er kommen til dem, og de ville ei annamme disse Ting. „De elske Mørket mere end Lyset, fordi deres Gjerninger ere onde," og de ere i deres Synder. Saadanne ville vorde fordømte, men ikke de, der annamme Evangeliet og ere trofaste til Enden.

Der findes ikke en Mand eller Qvinde paa hele Jorden, som jeg hader; men jeg hader deres onde Handlinger. Jeg staaer i Strid mod falske Principer — mod Ugudelighed, Synd og Vederstyggelighed, og jeg agter at fortsætte Kampen, indtil jeg har seiret.

Hvis de Hellige ville vedblive at kjæmpe og holde fast ved Guds Værk, da ville de seire. Jeg vil aldrig forsage Skibet, aldrig ophøre at vogte paa Seilene og Compasset, aldrig holde op med min Virksomhed, førend Gud regjerer over Nationernes Konge, ligesom han nu er de Helliges Konge.

Mange sige: „Om vi blot vidste, at dette Værk var af Herren, vilde vi være tilfredse." Hvorledes kunne I faae det at vide? Søg den Aand, som opvarmer Hjertet — den Almægtiges Aand, som giver vor Aand Forstand og viser os Forskjel paa Sandhed og Vildfarelse, saa vil Gud tage Eder ved Haanden og ved sin Indflydelse og Magt føre Eder til Seir og Herlighed. Hele Verden kunde blive frelst paa denne Maade, men vil dette vorde Tilfælde? Nei.

Jeg vil vedblive at kjæmpe mod onde Principer, indtil jeg seer denne Verdens Riger bøie sig for Kong Immanuels Scepter. Ingen vil blive berøvet sine Rettigheder, naar dette bliver Tilfælde, men de ville finde, at det er en frisindet Folkeregjering. „Men," siger En, „vi tænkte, at den Regjeringsform, De omtalte, var den theocratiske?" Det er saa, og den er den eneste sande Regjeringsform paa Jorden — den eneste, som er i Besiddelse af alle sande Friheds-Principer. Den stiller

enhver Mand og Qvinde og alle Ting paa sin rette Plads, og tildeler Enhver efter Fortjeneste; saaledes vil man blive dømt paa hiin Dag.

Maa Herren velsigne dem, som ønske at efterleve sin Religon og gjøre ret. Min Bøn er altid, at de maae undgaae Hyklernes og de Ugudeliges Snarer, hvilke hade Gud og hans Retfærdighed. Jeg ønsker at vandre paa Retfærdighedens Sti, indtil jeg seirer, og med Guds og de Helliges Hjælp skal jeg overvinde de Ugudelige; og jeg erklærer, at Enhver, som bestræber sig for at gjøre ret, skal faae sin Belønning i rette Tid og glæde sig i Guds Frihed. Maa det saa skee. Amen.

Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Uddrivelse fra Nauvoo.

En historisk Skildring af Oberst Thomas L. Kane, forelæst i det historiske Samfund i Pennsylvanien den 26de Marts 1850.

(Oversat fra Engelsk.)

(Fortsat fra Pag. 263.)

En alvorligere Prøvelse for Deseret end Cricketernes Besøg var Opdagelsen af Guldet i Californien. Denne Opdagelse skyldes Nogle af Mormon Batallionen, der afgik fra Missouri, hvilke paa Hjemveien fik Arbeide i New Helvetia. De gravede en Mølledam der, og kastede Guldstøvet op med deres Spader. Det er bekjendt for Enhver, hvilken Guldfeber, der udbrød strax efter at dette kom til almindelig Kundskab. Den angreb Alle og Enhver i hele Californien. Hvor Guldet opdagedes og i Egnen deromkring blev Kornet staaende uskaaret paa Marken. Hvide, Indianere og Gule, Alle gave sig ifærd med at sanke Guld; enhver anden Beskjæftigelse forlodes, som om de, der kom først, kunde have taget alt det Guld, som fandtes. De aftakkede Soldater kom til Dalen; de viste deres Troesfæller Stykker af det gule Metal, de havde fundet, og Raabet lød: „Til Californien! Til Californiens Guld, som vore Brødre have opdaget! Til Californien!"

Nogle af Dem have maaskee læst den halv ironiske Belærelse, Kirkens Øverster have givet til de Trofaste i Adspredelsen i den 2den almindelige Epistel: „Den rette Brug af Guld er at brolægge Gader og at bedække Husene dermed, samt at forfærdige Kjøkkentøi deraf; og naar de Hellige have prædiket Evangeliet længe nok, og have lagt op Korn nok, og have bygget Stæder nok, vil Herren forskaffe sit Folk Guld til deres fuldkomne Tilfredshed. Værer indtil da ikke bekymrede, thi Jordens Skatte ere i Herrens Forraadshuus, og han vil oplade dets Døre, naar og hvor han behager."

Ledernes Skarpsindighed og Viisdom reddede Folket og sikkrede Deserets Bestaaen. Kun nogle Faa droge bort, og de bleve i al Venskabelighed anmodede om ikke at komme tilbage. De Øvrige bleve i Dalen, og vare glade og lykkelige ved at „lægge Korn op og bygge Stæder."

Mormonerne have siden den Tid havt det forunderligste Held med sig. Det synes som om Naturen har besluttet at godtgjøre

dem for de Lidelser, som de uforskyldt havde gjennemgaaet. Man maa tilgive dem, at de ansee deres Held som et Mirakel; men Oekonomen forklarer os det Hele, idet han anfører Aarsagen til den hurtige Gjenopførelse af Byer, der ere blevne lagte i Ruiner ved Oversvømmelse, Brand eller Jordskjælv. Under disse Prøvelses Aar har Mormonernes „Arbeide" bestaaet ved en utilstrækkelig Capital og under mange Omskiftelser; men det har bestaaet, og det fremtræder nu, ledet med større Indsigt og Kraft end Tilfældet nogensinde var i Nauvoo; thi siden den Tid har det udviklet sig derved, at Mange paa deres lange Reise vare nødte til at tage fat paa Hvadsomhelst, hvilket forskaffede dem en Erfaring, som nu, da Arbeidet er bleven henlagt til et Sted, hvor det i enhver Henseende er langt mere lønnende, kommer dem ret til Gode.

Mormonernes Territorium er usædvanlig vel skikket for Qvægavl. De herligste Græsgange i Lombardiet ere ikke frodigere end dem, som findes paa Østsiden af Utahsøen og Floden Jordan. Her finder man det saakaldte Knippegræs. I Mai, naar andre Græsarter spire frem, tørrer denne smukke Plante paa sin Stængel og bliver et lysegult, velsmagende og nærende Straa. Saaledes staaer det alle de tørre Sommermaaneder over lige til Januar Maaned, hvorpaa det begynder frodigt at voxe — ligesom vor Vinterhvede i April — til næste Mai. Baade som Straa og som Græs fedes Qvæget deraf hele Aaret om. De talrige smaa Dale og Kløfter, som findes i Bjergene, ere fortræffelige Græsgange for Faarene, og der siges, at Ulden paa disse Faar er usædvanlig fiin og blød. Svinene fedes paa en saftig Svibel eller Knold, kaldet Seegosroden, hvilken er egen for Utah, og som jeg haaber snart vil blive dyrket hos os. Det er en meget velsmagende Ret for Mormonerne og Indianerne.

Ogsaa i deres Indianer Affairer have Mormonerne været særdeles heldige. De have ikke gjort sig skyldige i det almindelige Misgreb at troe, at de Vilde ei forstaae sig paa at man behandler dem godt; men da deres Religion lærer dem, at ansee Indianerne som sine faldne Brødre, have de altid behandlet disse Stakler med Venlighed og Godhed. Derfor staae de i den bedste Forstaaelse med alle de forskjellige Indianerstammer i deres forjættede Land.

Tillykke for Mormonerne staae alle disse Indianere paa deres Plyndringstog og i Sager, der vedkomme deres Fribytteri i Almindelighed, under Commando af den store Krigshøvding for Utah'ernes Stamme, og i Hjertet af denne Stammes retmæssige Territorium er det, Mormonerne have anlagt deres Settlementer.

Om Beretningerne ere sande, ere disse Utah Indianere nogle brave Folk. De adskille sig væsentligen fra de dybtsunkne Nationer, hvem Regjeringen har paataget sig at sørge for. De ride paa stærke, velbyggede spanske Heste; de bære gode Rifler, ikke Haglbøsser, foran sig paa Sadelknappen, og ere heller ikke aldeles blottede for militair Disciplin. De foretage Streiftog langt ind i de mexikanske Stater, hvor de tvinge Befolkningen til at betale Tribut og tage Personer af Rang tilfange, hvilke de beholde som Gidsler. De ere — idetmindste hidindtil — ikke meget hengivne til Drik; Nogle af dem have stor Lyst til at erhverve sig nyttig Kundskab; de ere meget nøiagtige i Overholdelsen af deres Religion, og gjøre lange Reiser til de gamle Stæder ved Colorado Floden, for at tilbede Guddommen blandt de derværende Tempelruiner. De røde Vildmænds Overhoved, deres store Krigshøvding, mangler ikke en vis ridderlig Anstand,

og er, efter Mormonernes Sigende, Indianernes Monster. Han er en smuk Mand i sin Manddoms fulde Kraft og hans Navn er Walker. Han udmærker sig ved forskjellige mandige Egenskaber. Saaledes er han for Exempel en fortræffelig Skytte, en dristig Rytter og en stor Hestekjender.

Han er ogsaa en meget dygtig Mand i den Betydning, vi tage det. Han har overmaade let for at udtrykke sig i Pantomimesproget, som fremmede Stammer bruge for at forstaaeliggjøre sig for hverandre. Han kan lidt Engelsk og er godt hjemme i det spanske og flere af Indianerstammernes Sprog. Hans Optræden er ikke uliig en Gentlemans. Naar han finder for godt at foretage Streiftog ind i Mexiko for at plyndre, eller for at true dermed, eller for at hæve sin Tribut, vil han føle sig høiligen fornærmet, om de Fattige derstedes ikke slagte deres fedeste Qvæg eller paa andre Maader vise ham den tilbørlige Opmærksomhed. Hans Klædedragt er af det fineste Klæde, sædvanligviis bruunt, syet paa europæisk Façon, dertil kommer en fiin Kammerdugs Skjorte og en smuk Castorhat, og desuden bærer han sin prangende Indianer Udstaffering, for at faae et godt Udseende, naar han rider i Spidsen af sin Trop, hvis stolte Heste med deres smykkede Sadler og Sadeldækkener afgive et imponerende Skue, naar de jage afsted.

Trods sin vilde Natur er Walker særdeles venlig mod Mormonerne, og der fortælles, at han engang har havt en Drøm, som havde stor Indflydelse paa ham til Gunst for dem. Det er imidlertid et Factum, at han fra først af modtog de landflygtige Mormoner i sit Territorium med megen Ædelmodighed. Det er ham en Glæde at kunne give dem al den Underretning, de ønske, om det Lands Beskaffenhed, hvorover han hersker; han raader dem med Hensyn til Valget af forskjellige Steder, hvis Fordele han fremhæver, og hvorsomhelst de have Lyst, har han tilladt dem at anlægge deres Settlementer med Løfte om personlig Sikkerhed og Beskyttelse mod Plyndring.

(Fortsættes.)

Udtog af „de amerikanske Indianeres Historie,"
udgiven af Adair i London 1775.

(Fra „the Millennial Star.")

(Fortsat fra Pag. 264.)

Deres Sagn fortæller, at deres Forfædre vare i Besiddelse af en overordentlig Aand, ved hvilken de forudsagde tilkommende Ting og controlerede Naturens Kræfter; og denne Aand overdrog de til deres Efterkommere, forudsat de adlød de hellige Betingelser, der vare fastsatte for dens Annammelse. Ligesom de hebraiske Propheter fik guddommelige Svar, saaledes have Indianernes Vise (hvilke skulle paakalde Jo He Wah, at han maa give Regn i rette Tid) en gjennemsigtig Steen, der tillægges en overordentlig stor Kraft, som de benytte sig af for at skaffe Regn.

Hebræerne offrede daglige Offre. Indianerne have en lignende religieus Skik; de have noget Tilsvarende til Jødernes Syndoffer og Skyldoffer. Indianerne iagttage ogsaa en anden af Jødernes religieuse Ceremonier, nemlig Fremførelsen af

Takoffre. De høitideligholde altid den aarlige Forsoningsfest i deres Templer, hvilke de tillægge en saa stor Hellighed, fremfor noget andet Sted, at dersom de offrede deres aarlige Offer paa andre Steder, vilde de ikke forsone for Folkets Synder. Hebræerne havde ifølge Moseloven forskjellige Salvninger og Tvætninger, og af religieuse Bevæggrunde iagttage alle Indianer Nationerne lignende Ceremonier.

I det koldeste Veir, og naar Jorden ligger bedækket med Snee, gaae Mænd og Børn, ofte dampende af Sved, ud af deres varme Huse ved Daggry, syngende deres sædvanlige hellige Sange, Yo, Yo, osv. til Jo He Wahs Priis for det behagelige Syn af en ny Morgen, og saaledes fortsætte de jublende deres Gang, indtil de naae Floden, hvor de øieblikkeligen plumpe ud i Vandet. Denne Renselseslov (Badning i Vand) var af Vigtighed hos Jøderne, og Indianerne udelukke indtil denne Dag Enhver fra deres Gudsdyrkelse, som forsømmer at iagttage den.

Det er velbekjendt, at Jøderne benyttede Olie saavel til de helligste Handlinger som til almindeligt Brug. Deres Konger, Propheter og Præster bleve ved deres Indvielse og Helligelse salvede med Olie. Indianernes Præster blive ogsaa indviede ved Salvning. Indianerne have Skikke, der svare til Mose Love om Ureenhed. Deres Qvinder maae i deres Renselses Tid bygge smaa Hytter et ikke ubetydeligt Stykke Vei fra deres Vaaningshuse, hvor de dog ansees sikkre mod Fjenders Angreb, og der maae de opholde sig i ovennævnte Periode, ellers have de deres Liv forbrudt. Forsømmelse af at iagttage denne Fraskillelse, Brud paa Ægteskabsloven og Mord ansee de som de største Forbrydelser. Naar Qvindernes Fraskillelses Tid er udrunden, rense de sig altid i dybt, rindende Vand, vende tilbage til deres Hjem, klæde sig om og salve sig. I Overeensstemmelse med Moseloven, der paabyder Qvindernes Renselse efter deres Nedkomst, fjerner Indianerqvinderne sig fra deres Mænd og alt Selskab for en længere Tid. Efter denne Tids Forløb ophører Indianerqvindernes Ureenhed ved Badning, og de tillades atter at nyde deres sociale og religieuse Privilegier. Ifølge Moseloven ansaaes alle de, der havde Flod eller Saar, som urene, og paabødes strengeligen at fjerne sig fra alle Andre for ikke at smitte dem; thi Alt, hvad de rørte ved, blev ureent. Indianerne iagttage nøiagtigt den samme Lov.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Lige siden Adams Dage har Menneskeslægten mere eller mindre været Sygdom underkastet, og tidligere eller sildigere maae Alle betale deres sidste Tribut til det graadige Uhyre, Døden. Der findes en stor Mængde Sygdomme, hvilke Menneskene ere et Bytte for, og Aarsagen til disse Sygdomme, saavel som deres Natur, have været Gjenstand for det grundigste og omhyggeligste Studium Generation efter Generation, hvilket unegteligt har forskaffet dem, der have offret sin Tid og sine Evner derpaa, megen værdifuld Kundskab med Hensyn til Menneskets Organisme, de forskjellige gængse Sygdommes Beskaffenhed og har ledet til Opdagelsen af mange nyttige Mediciner, og naar vi tage de Forhold og Omstændigheder, hvori Menneskene have

været stillede fra Slægt til Slægt, i Betragtning, komme vi til den Slutning, at de sandsynligviis have gjort saa godt, de have kunnet, efter det Lys, de havde.

Gud vor himmelske Fader, som er Ophavet til vor Tilværelse, er vel bekjendt med vore jordiske Tabernaklers Organisme, de Sygdomme, de ere underkastede, og Midlerne, der kunne anvendes mod dem, hvorfor han ogsaa i sine Aabenbaringer har underviist sine Hellige om, hvad de skulle gjøre. Ved sin Tjener Jacobs Mund siger han: „Er Nogen blandt Eder syg, han kalde til sig de Ældste af Menigheden, og de skulle bede over ham, og salve ham med Olie i Herrens Navn, og Troens Bøn skal frelse den Syge, og Herren skal opreise ham." (5, 14.) Fremdeles siger han ved sin Tjener Joseph: „Hvo, som er syg iblandt Eder, og ikke har Tro til at blive helbredet, men dog troer Evangeliet, bør pleies med al Omhyggelighed med Urter og mild Føde, og det ikke ved en Fjendes Haand. Og de Ældste i Menigheden, to eller flere, skulle hentes, og de skulle bede for dem, og lægge deres Hænder paa dem i mit Navn; og om de døe, saa døe de i mig, og om de leve, saa leve de i mig. — — — Og det skal skee, at de, som døe i mig, skulle ikke smage Døden, thi den skal være sød for dem; og Vee dem, der ikke døe i mig, thi deres Død er bitter.

„Og atter skal det skee, at den, der har Tro paa mig til at vorde helbredet, og ikke er bestemt til at døe, skal vorde helbredet. Den, der har Tro til at see, skal see; den, der har Tro til at høre, skal høre; den Lamme, der har Tro til at springe, skal springe; og de, som ikke have Tro til at gjøre disse Ting, men dog troe paa mig, have Magt til at vorde mine Børn, og saafremt de ikke bryde min Lov, skal Du bære over med deres Skrøbeligheder." (Pagtens Bog 74, 12. 13.)

De Hellige have ved Udførelsen af Evangeliets Ordinantser en paalidelig Forjættelse om, at Sygdom skal vige og Helbred vende tilbage, dersom de have fast Tro paa den Orden, Gud har indstiftet, istedetfor at dele deres Tro med en Doctor, eller maaskee skjenke ham deres fulde Tro og foretrække en Saadan for ham, der har Alles Liv i sin Haand. Hvilke af de Hellige, der handle saaledes, kunne vente at annamme den forønskede Velsignelse, naar de i et Sygdomstilfælde gribe til denne Ordinantse som det sidste Middel? Det er en Formastelse at bede derom, og en Fornærmelse mod den Almægtige. Dersom de Hellige derimod vilde have fuld Tillid til Gud, og holde sig den Orden efterrettelig, som han har indstiftet, da vilde de erholde store Velsignelser; thi han kan sende sin Hellig-Aand til at true Sygdommen, gjennemrense Systemet fra Issen til Fodsaalen og bringe Sundhed og Liv tilbage. Hvorfor da ikke have Tro paa Gud, I Hellige, og gjøre som han byder og raader os, istedetfor at sætte sin Lid til et Menneske og holde Kjød for sin Arm? Man kunde maaskee spørge, om ikke den helligede og indviede Olie maa bruges af de Hellige uden en Ældste administrerer denne Ordinantse. Vi svare jo. Den kan bruges baade udvendig og indvendig. Den er helliget og bestemt til de Helliges Gavn og Velsignelse, at bruges med Viisdom. Det kan ofte hænde, at der i en Familie findes En, som har lidt Smerte og Pine, — som har faaet et Stød eller Saar paa een eller anden Maade, hvilket ei er af saa alvorlig en Natur, at det behøves at sende Bud efter en Ældste; men med Tro paa den indviede Olie vil en Fader eller Moder med Viisdom anvende den paa den lidende Legemsdeel, eller give den Syge noget deraf ind. Dette er enhver Helligs Rettighed. Det kunde ogsaa hænde, at man ikke kunde faae fat paa en Ældste,

naar man behøvede ham; men om de Hellige have indviet Olie, da brug den med Tro paa Gud, og han vil velsigne dem.

Dersom de Hellige iagttage Guds Anordninger og holde hans Bud, ville de voxe i Tro og gode Gjerninger og tilsidst nyde det celestiale Riges Velsignelser.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Den Hellig-Aands Gave og Virkninger.

(Fortsat fra Pag. 269.)

1 Mose Bog 1, 2. „Guds Aand svævede over Vandene." 6, 3. „Min Aand skal ikke trætte med Mennesket evindeligen."

2 Mose Bog 31, 1-11. og 35, 33-35. Herren inspirerede Bezaleel og Oholiab med sin Aand til at udføre alle Slags Haandværker.

4 Mose Bog 11, 16. 17. Herren tog af den Aand, som var paa Moses, og lagde den paa de halvfjerdsindstyve Ældste. V. 26. Aanden hvilede paa Eldad og Medad, hvilke propheterede i Leiren. V. 29. Moses ønskede, at alt Herrens Folk var Propheter, og at han vilde give dem sin Aand.

5 Mose Bog. 34, 9. Josva var fuld af Viisdoms Aand, thi Moses havde lagt sine Hænder paa ham.

1 Sam. 10, 10. Guds Aand kom over Saul og han propheterede.

2 Kong. 2, 9. 15. Eliæ Aand hvilede paa Elisa.

Job 34, 14. 15. Dersom Herren tog sin Aand til sig, vilde alt Kjød omkomme.

Ps. 51, 13. „Tag ikke din Hellig-Aand fra mig."

Ps. 139, 7. „Hvor skal jeg gaae fra din Aand? og hvor skal jeg flye fra dit Ansigt."

Es. 44, 3. Herren vil udgyde sin Aand over Jacobs Sæd. 48, 16. „Den Herre, Herre og hans Aand haver sendt mig."

Ez. 8, 3. „Aanden opløftede mig imellem Jorden og imellem Himmelen, og førte mig til Jerusalem i Guds Syner." 11, 24. „Aanden opløftede mig og førte mig til Chaldæa, til de Bortførte."

Dan. 4, 9. „Efterdi jeg, jeg veed, at de hellige Guders Aand er i Dig, da siig mig min Droms Syner." 6, 4. Daniel overgik Landshøvdingerne og Statholderne i Viisdom, „fordi der var en ypperlig Aand i ham."

Matth. 12, 28. „Christus uddrev Djævle ved Guds Aand.

Luc. 1, 17. Johannes „skal gaae frem for ham i Eliæ Aand og Kraft." 3, 34. „Thi den, som Gud udsendte, (Christus) taler Guds Ord; thi Gud giver ham Aanden over al Maade." 6, 63. „Det er Aanden, som levendegjør."

Ap. Gj. 8, 29. 39. Aanden talede med Philippus, og bortførte ham. 11, 28. Propheten Agabus „tilkjendegav ved Aanden, at der skulde komme en stor Hunger."

Rom. 1, 11. „Jeg længes efter at see Eder, at jeg kunde meddele Eder nogen aandelig Naadegave, saa I maatte styrkes." 8, 9. „I ere ikke kjødelige, men aandelige, saafremt Guds Aand boer i Eder." 8, 14-16. De, som drives af Guds

Aand, ere Guds Børn, og de annamme en sønlig Udkaarelses Aand (blive adopterede i Guds Rige).

1 Cor. 2, 11. 14. 15. Ingen kjender de guddommelige Ting, uden ved Guds Aand. „Det sandselige Menneske fatter ikke de Ting, som høre Guds Aand til; men den Aandelige dømmer vel alle Ting, selv derimod dømmes han af Ingen." 14, 1. „Higer efter Kjærlighed, tragter efter de aandelige Gaver, men meest, at I maatte prophetere."

2 Cor. 3, 17. „Hvor Herrens Aand er, der er Frihed." V. 18. Formedelst Herrens Aand bliver man forvandlet fra Herlighed til Herlighed.

Gal. 4, 29. Verden forfølger dem, som ere fødte af Aanden. 5, 16. „Vandrer i Aanden, saa skulle I ikke efterkomme Kjødets Begjering." 6, 8. „Hvo, som saaer i Aanden, skal høste det evige Liv af Aanden."

Eph. 1, 17. „Maatte vor Herres Jesu Christi Gud, Herlighedens Fader, give Eder Viisdoms og Aabenbarelses Aand." 4, 30. „Bedrøv ikke Guds den hellige Aand."

1 Tim. 4, 1. „Men Aanden siger klarligen, at i de sidste Tider skulde Nogle affalde fra Troen," osv.

1 Joh. 3, 24. „Derpaa kjende vi, at han bliver i os, af den Aand, som han haver givet os."

Aab. 2, 7. „Hvo, som haver Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighederne." 11, 11. „Livs Aand fra Gud kom i dem, og de stode paa deres Fødder." 19, 10. „Jesu Vidnesbyrd er Prophetiens Aand."

Mormons Bog. (Side 114.) 2 Nephi 15, 1. „Naar en Mand taler ved den Hellig-Aands Kraft, bringer den Hellig-Aands Kraft det til Menneskenes Børns Hjerter. Men see, der ere Mange, som forhærde deres Hjerter imod den Hellig-Aand, saa den finder intet Rum i dem."

Alma 16, 17. (Side 302.) „Da Alma havde sagt disse Ord, lagde han sine Hænder paa alle dem, der vare med ham. Og see, da han lagde sine Hænder paa dem, bleve de fulde af den Hellig-Aand."

Alma 19, 1. (Side 322.) „Du skulde have passet den Tjeneste, der var Dig anbetroet. Veed Du ikke, min Søn, at disse Ting ere en Vederstyggelighed for Herren, ja meest vederstyggelig af alle Synder, undtagen Udgydelsen af uskyldigt Blod, eller at fornegte den Hellig-Aand? thi see, dersom Du fornegter den Hellig-Aand, naar den engang har havt Rum i Dig, og Du veed, at Du fornegter den, dette er en Synd, som er utilgivelig; og hvo, der myrder, efter at være kommen til Lyset og Kundskab om Gud, for ham er det ikke let at faae Forladelse; ja, jeg siger Dig, min Søn, det er ikke let for ham at faae Forladelse."

Nephi 5, 8. (Side 463.) „Faderen vidner om mig, og den Hellig-Aand vidner om Faderen og mig. — — — Hvo, som troer paa mig, troer paa Faderen ogsaa; og for ham vil Faderen vidne om mig; thi han vil besøge ham med Ild og med den Hellig-Aand; og saaledes vil Faderen vidne om mig; og den Hellig-Aand vil vidne for ham om Faderen og mig; thi Faderen og jeg og den Hellig-Aand ere Eet."

Nephi 8, 10. (Side 477.) „Og da Jesus havde endt sin Tale, berørte han med sin Haand Disciplene, hvilke han havde udvalgt, Een ad Gangen, indtil han havde berørt dem Alle og talet til dem, som han berørte dem; og Mængden hørte ikke Ordene, som han talede, hvorfor de ikke havde Vidnesbyrd derom; men Disciplene bare det Vidnesbyrd, at han gav dem Magt til at give den Hellig-Aand."

Nephi 12, 3. (Side 107.) „Vee over den, som laaner Øre til Menneskenes Bud,

og fornegter Guds Kraft og den Hellig-Aands Gave. Ja, Vee over dem, som sige: Vi have annammet, og vi behøve ikke Mere." (See de 8 første Paragrapher af samme Capitel.)

Moroni 2, 1. (Side 555.) „Christi Ord, hvilke han talede til sine Disciple, de Tolv, som han havde udvalgt, da han lagde sine Hænder paa dem: Og han kaldte dem ved Navn, sigende: I skulle paakalde Faderen i mit Navn, i kraftig Bøn, og efterat I have gjort dette, skulle I have Magt til at give dem den Hellig-Aand, paa hvilke I lægge Eders Hænder. Og i mit Navn skulle I give den; thi saaledes gjøre mine Apostler. Og Christus talede disse Ord til dem paa den Tid, da han først lod sig see for dem; og Mængden hørte det ikke, men Disciplene hørte det; og paa saa Mange, som de lagde deres Hænder, faldt den Hellig-Aand."

1 Nephi 14, 3. (Side 114.) Guds Aand lærer Mennesket at bede, onde Aander lærer ham ikke at bede.

Jacob 3, 6. (Side 124.) Jacob saae ved Aanden, at Jøderne vilde forkaste den Steen, paa hvilken de kunde have bygget.

Jacob 4, 1. (Side 133.) „Ville I fornegte Guds Kraft og den Hellig-Aands Gave, og drive Spot med den store Plan til Igjenløsning?"

Jacob 5, 3. 5. (Side 134.) Sjerem frister Jacob til at vise et Tegn paa den Hellig-Aands Kraft; men Herrens Straf rammede ham og han opgav Aanden, bekjendende Guds Kraft.

Alma 7, 2. (Side 237.) Alma forkynder Nephiterne, at dersom de forblive i deres Synder, efter at have havt saamange af den Hellig-Aands Gaver, Engles Betjening, Aabenbaringens Aand, hørt Herrens Røst, osv., vilde Gud lade Lamaniterne ødelægge dem.

Helaman 2, 31. (Side 412. Gud begynder at unddrage sin Aand fra Nephiterne og at udgyde den over Lamaniterne.

Nephi 9, 9. (Side 481.) Faderen vil opfylde den Pagt, som han gjorde med Abraham, at i ham og hans Sæd skulde alle Slægter paa Jorden velsignes, ved at udgyde den Hellig-Aand over Hedningerne formedelst Christus.

Nephi 12, 2. (Side 490.) „Saa Mange, som bleve døbte i Jesu Navn, bleve fulde af den Hellig-Aand."

Nephi 1, 11. (Side 501.) Ammaron gjemte de hellige Optegnelser, dreven dertil af den Hellig-Aand.

Mormon 1, 9. (Side 507.) Aanden aabenbarede til Mormon, at Jesu tolv Apostler i Jerusalem skulle dømme de tolv Israels Stammer.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Fra Hongkong berettes under 14de April: Efterretningerne fra Cochinchina lyde meget sørgelige. Med Undtagelse af Saigun og sammes Omegn, hvor der ligger fransk Besætning, blive de Christne i hele Riget forfulgte paa det Grusomste. I de sidste 10 Maaneder have mere end 15 Præster lidt Martyrdøden. Kongen synes bestemt paa, af Had imod Franskmændene og Spanierne, at udrydde alle Christne; thi, siger han i sit sidste Edict, naar der ingen Christne mere gives i mit Land, ville Franskmændene intet Mere have at gjøre hos os. Der hersker stor Hungersnød i Riget.

I October Maaned forrige Aar lod den russiske Regjering Tartarerne, som beboe Landstrækningen imellem Kuban og Don, vide, at de under en vis kort Tidsfrist havde at betale 25 Rubler pr. Hoved. Men da de Ulykkelige ikke kunde udrede denne Skat, blev der intet andet Valg for dem, end at blive knuttet eller at udvandre til Tyrkiet. De valgte det Sidste, bade den tyrkiske Regjering om Skibe og begave sig til Bredderne af det Sorte Hav. Men det var Vinter og Seiladsen farlig. De Fartøier, som vovede sig gjennem Storm og Uveir, for at afhente Tartarerne, vare ikke tilstrækkelige til at optage dem alle. 60,000 Mennesker bleve indskibede, men 20,000 maatte blive tilbage og mistede Livet ved det Sorte Havs Bredder af Kulde og Hunger. Rusland har villet skaffe sig af med Tartarerne, fordi de i Krimkrigen have lagt for liden Patriotisme for Dagen. Hvilken Stormagt har opløftet sin Stemme for de 20,000 af Hunger og Kulde omkomne og for de 60,000 fra deres Hjem fordrevne Tartarer?"

Til Constantinopel ankomme endnu bestandig talrige Skarer af tartariske Emigranter fra de russiske Lande ved det Sorte Hav.

Fra Bosnien berettes Følgende: I eet Sogn ere 25 Mennesker døde af Hunger; fra et andet vare 37 Familier dragne bort for at begive sig til Østerrig; Tyrkerne have underveis ranet deres Qvæg fra dem og kastet de Ulykkeliges Børn i Savefloden. I to Kredse havde Tyrkerne i Løbet af fjorten Dage taget 38 Jomfruer og unge Koner fra de Christne og tvunget dem til at bekjende sig til Islam (den muhammedanske Religion). Hos en Christen havde Tyrkerne i Nærværelse af den bundne Fader og Moderen brændt disses Barn levende.

Efter flere Træfninger og et alvorligt Bombardement paa Palermo, har det lykkedes Garibaldi at trænge ind i Staden og bemægtige sig samme. Den neapolitanske General Letizia har undertegnet Stadens Capitulation med Garibaldi. Neapolitanerne indskibede sig med Vaaben og Bagage. Bombardementet har anrettet uhyre Ødelæggelser. Garibaldi har ikke spildt Tiden, men gjort Alt, hvad der stod i hans Magt, for at befæste Insurrectionen. Han har indsat et Ministerium, udnævnt en Gouverneur i Palermo, paabudt Organisationen af en Nationalgarde, aabnet en Nationalsubskription til Dækning af Krigsomkostningerne osv. I Neapel befinder man sig i stor Skræk, da det nationale Parti strax efter Garibaldis Indrykning i Palermo er traadt op med megen Bestemthed. — Den sardinske Armee er nu fuldstændig sat paa Krigsfod. Ifølge Patrie bestaaer den af 158,500 Mand med en Reserve paa 42,500 Mand. Den sardinske Flaade sættes paa fuldstændig Krigsfod. Den tæller i alt 22 Skibe, hvoriblandt kun 5 Seilfregatter; de øvrige ere Dampskibe. I Skibenes Antal, Hestekraft og Artilleri staaer den dog betydeligt tilbage for den neapolitanske Flaade.

I Hessen i Tydskland har et heftigt Uveir den 20de Mai anrettet stor Ødelæggelse. Den øvre Werradal blev fuldstændig oversvommet, alle Marker odelagte, Træer og Huse bortrevne af Bølgerne; ogsaa skulle flere Mennesker være omkomne.

Frankrigs Krige. Frankrig har i de sidste 500 Aar ført Krig i 336 Aar og det 36 Aar Borgerkrig, 40 Aar Religionskrig, 76 Aar politisk Krig paa egen Jordbund og 178 Aar i Udlandet. I dette lange Tidsrum er der bleven leveret 188 store regelmæssige Slag.

Fjeldskred i Norge. Den 5te Mai faldt et skrækkeligt Fjeldstykke ud strax ved

Skjerpings Bro i Nærødalen. Postveien ødelagdes aldeles i en Længde af henved 1000 Alen, og er for Tiden aldeles ufremkommelig; Ingen kan forestille sig den skrækkelige Katastrofe, naar han selv ikke har været Øienvidne til noget Lignende. Stene store som Huse ere sprungne over Elven og langt op paa den anden Side. Et Møllehuus blev aldeles knuust, et Fiskekjær blev aldeles spærret, da der har lagt sig en stor Steen tæt ved Kjærdøren. Det mærkeligste af Alt var, at Posten fra Bergen ankom midt under Begivenheden, og at Postføreren dog kom saagodtsom uskadt derfra. Han fik blot det ene Been forvredet. Vognen blev lidt beskadiget, og Hesten fik et Slag paa Næsen; men var den kommen 5 a 6 Skridt længere frem, var Alt blevet begravet under Steenmassen.

Sneestorm. I England har man i Pintsedagene havt en heftig Sneestorm, som har bevirket over 150 Skibbrud og Strandinger, hvorved mange Mennesker omkom; blandt Andet et Dampskib med 80 Passagerer ombord. Flere hundrede Stykker Hornqvæg bleve skyllede overbord af Skibe, der befandt sig paa Nordsøen, og i de forskjellige Havne har en utrolig Forvirring fundet Sted, da Fartøierne løsreve sig fra sine Fortøininger og dreve om imellem hverandre. Ogsaa paa Landjorden har Stormen anrettet megen Skade. I Skovene bleve mange Træer omstyrtede ved den store Sneemængde. I Holland rasede til samme Tid en Orkan, som kostede mange Mennesker Livet. Der blev flere Mennesker ihjelslagne i Rotterdam, Haag og Amsterdam, og utallige Træer, selv store Ege, bleve rykkede op med Rode og knækkede. Ifølge Shipping Gazette har der i dette Aar ved de engelske Kyster allerede fundet 806 Skibbrud Sted.

Londons Tyve. Dr. Forbes Winslow har udregnet, at der i London bliver systematisk opdraget 10,000 Børn til at være Forbrydere. Af Tyve gives der, ansat til et rundt Tal, omtrent 50,000 og desuden 5000 Hælere. Endvidere er der 15,000 Spillere af Profession (gramblers), 25,000 Tiggere, 30,000 Drukkenbolte, 180,000 Gindrikkere og 150,000 Skjøger.

Paa Øen Wight i den britiske Canal har en Sergeant for nylig myrdet sin Hustru og sine sex Børn ved at skjære Halsen over paa dem med en Barbeerkniv. Ved Moderens og sine tre Sødskendes Mord flygtede to af Børnene ned ad en Trappe til et Værelse nedenunder, hvilket kunde sees af Blodsporene paa Trappen efter deres bare Fødder; men den unaturlige Fader hentede dem op igjen, hvilket hans blodige Fodtrin ogsaa viste, og disse Stakler maatte ligesom deres Sødskende og deres Moder falde som Offre for deres Faders Haand.

Amerika. I de vestlige Egne af Pennsylvanien har man gjort den mærkelige Opdagelse af Olie Aarer i Jorden, hvilket har givet Anledning til Gravningen af en stor Mængde Oliebrønde. I Venango County i Pennsylvanien findes allerede næsten hundrede saadanne Brønde, hvoraf een giver 18 Tønder om Dagen, en anden 25, og den store Brønd i Crosby, der har en Dybde af 181 Fod, giver 90 Tønder om Dagen. En Smed, som havde gravet sig en Brønd, blev budt 100,000 Dollars for den. Samtlige Brønde, som nu findes i Pennsylvanien, udgjøre ikke mindre end 200 i Tallet, og om nogle Uger antager man, der findes 1,000. Ophidselsen er meget stor, — Folk af alle Stænder ere grebne af „Oliefeberen,“ ligesom tidligere af Guldfeberen. Denne Olie er den under forskjellige Navne bekjendte Seenolie, som senere maa destileres og renses før den kan bruges.

Fra St. Joseph i Missouri meldes under 21de Mai, at ny og særdeles riig-holdige Guldminer vare opdagede paa forskjellige Steder i Omegnen af Staden Den-ver ved Pikes Peak. Emigrationen gaaer som en stadig Strøm. Saaledes ankom der til Minerne i Ugen mellem 13de og 20de Mai ikke mindre end 5,000 Emigranter, og i den første Uge af Mai passerede der gjennem Omaha i Nebraska vestover 427 Vogne med 1,279 Mennesker.

Den 21de Mai blev Cincinnati, en Stad med 120,000 Indbyggere, hjemsøgt af en frygtelig Orkan, ledsaget af Torden, Lynild og øsende Regn. Kirketaarnene styrtede om, Husene fik deres Tage slaaede ind og bleve paa andre Maader beskadigede, en utrolig Mængde Træer oprykkedes eller afbrødes og endog et Jernbanetog blev kastet af Skinnerne, hvorved Locomotivet og Bagagevognen aldeles sønderslages, dog kom ingen af Passagererne til Skade. Et Dampskib blev kastet om, hvorved Kahytten skiltes fra og flød i Stumper ned ad Floden. Den anrettede Skade er uhyre stor og man er i den største Frygt for Dampskibe og andre Fartøier, som vare ude i denne Storm.

Jordskjælv. I Callao og paa forskjellige andre Steder i Peru har der fundet meget stærke Jordrystelser Sted. Om Morgenen d. 10de April fandt en saadan Jord-rystelse Sted i Callao, der varede i 80 Secunder. Den paafølgende Søndag den 15de April gjentoges Stødet og varede vel kun i 15 Secunder, men anrettede i den Tid i Lima en Skade paa een Million Dollars, i Callao paa omtrent 30,000 Dollars og i Chorillon paa omtrent 40,000 Dollars. I alle tre Byer findes der ikke en eneste Bygning, der ikke er mere eller mindre beskadiget, Murene ere revnede, Tagene styrtede ned, Kirkerne saa beskadigede, at Taarnene derpaa maae tages ned, fordi Kirkerne ikke kunne bære dem. Mange Mennesker ere deels dræbte, deels saarede. I Manta ere Træer oprykkede med Rode og et i Nærheden liggende Bjerg er bristet, og fra Revnerne udgyder der sig ildestinkende, hedt Vand.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
J. C. A. Weiby, Vensyssel	37	5	14
R. Nielsen, Aalborg	31	1	8
A. P. Trane, Kjøbenhavn	181	4	6
R. Berndtson, Gøtheborg	24	5	4
P. C. Rønnow, Fyen	19	„	3
J. Hansen, Lolland	27	4	„
L. C. Geertsen, Aarhuus	22	„	15
P. Nielsen, Fredericia	13	5	12
A. G. Omann, Skive	5	„	„
M. Andersen, Bornholm	10	„	„
S. Gudmundsen, Norge	94	1	10
C. E. Lindholm, Sundsvall	27	„	13
G. Ohlson, Stockholm	9	5	6
J. Fagerberg, Skaane	286	5	12
Summa	791	5	7

Contoirets Tilgodehavende den 31te Mai 1860.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.					
Aalborg.	R. Nielsen	9	Rdl.	4	Mk.	2	Sk.
Aarhuus.	L. C. Geertsen . . .	187	—	„	—	7	—
Bornholm.	M. Andersen	281	—	3	—	15	—
Brevig.	S. Gudmundsen . . .	899	—	5	—	8	—
Fredericia.	P. Nielsen	„	—	„	—	„	—
Fyen.	P. C. Rønnow . . .	771	—	1	—	7	—
Götheborg.	R. Berndtson	317	—	4	—	1	—
Kjøbenhavn.	A. P. Trane	36	—	2	—	8	—
Lolland.	J. Hansen	300	—	3	—	6	—
Norrkøping.	O. Nilsson	907	—	5	—	7	—
Skaane.	J. Fagerberg	495	—	5	—	13	—
Skive.	A. G. Omann	277	—	3	—	5	—
Stockholm.	G. Ohlson	426	—	„	—	13	—
Sundsvall.	C. E. Lindholm . . .	222	—	2	—	11	—
Vensyssel.	A. Weibye	„	—	„	—	„	—
	Diverse Debitorer . . .	231	—	„	—	14	—
	Summa	5365	—	2	—	5	—

Til Conference-Præsidenterne.

Conference-Præsidenterne bedes at sammenligne deres Bogregnskaber med ovenstaaende Regnskab, og om de ikke stemme overeens, ønskes samme meldt til Contoiret, at muligen indsnegne Feil kunne blive rettede.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 19. *Den 1. Juli 1860.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Templets Opforelse i Jerusalem.

(Fra New York Tribune 1849.

Jøderne i Jerusalem have sendt et Sendebud til Amerika i den Hensigt at samle Gaver til Gjenopførelsen af deres Tempel efter en storartet Maalestok, saa nær som mulig paa den samme Plet, hvor deres forrige Tempel stod. En Forsamling blev sammenkaldt i New York, i hvilken Dommer Noah, en meget indflydelsesriig og formuende Jøde, holdt følgende herlige og kraftige Tale:

Omtrent for to Aar siden ankom et Sendebud hertil Staden fra Jerusalem, med det Hverv fra den hebraiske Menighed i Hebron at gjennemreise de Forenede Stater og samle Bidrag til de lidende Fattige i hiin ærværdige Stad. Han kom fra Egnen omkring Hulen Macpela, hvor Abraham og Grundlæggerne af vor Tro ligge begravede, og i disses Navn og udødelige Minde ansøgte han om Hjælp til vore arme Brødre, der i mange Aarhundreder fromt have vaaget over hiin hellige Plet. Nogle droge i Tvivl, om det var ret at lade et saa fjernt Sted fra Hjemmet nyde godt af vor Gavmildhed, men Mange gave i hans Navn, som sagde: „De Fattige skulle aldrig forlade Landet." Liberale Mennesker af andre Troessamfund bade om Tilladelse til ogsaa at yde Bidrag, men hans Hverv at bede om og at modtage frivillige Gaver var indskrænket til Israels Huus. Den Modtagelse, som blev ham tildeel her, selv af Medlemmer af de ældste Menigheder i Amerika, gik i Borgen for hans Mission i andre Stæder, og denne Pilegrim vendte tilbage til den hellige Stad med en temmelig værdifuld Erindring fra det Land, hvor Jøden og Hedningen nyde eens Frihed. I et Brev, jeg modtog fra den amerikanske Consul i Jerusalem, underrettedes jeg om, at han havde truffet denne Rabbi, som sagde, at han havde bragt med sig fra dette Land 18,000 Dollars til de fattige Familier i Hebron. Den Troskab, hvormed han røgtede dette sit Kald, bevægede Rabbinerne og Forvalterne af den bethelske Menighed i Jerusalem til atter at sende ham til dette Land paa en Mission af endnu større Interesse.

Det er maaskee ikke bekjendt for Alle, at siden vort Tempels Ødelæggelse for henved 1800 Aar siden har Israel ikke havt noget Gudsdyrkelsessted, som har været

indviet med al den Høitidelighed, vor Religion paabyder, eller opført i den behørige prægtige Stiil, hvor vi kunde dyrke Himmelens og Jordens store Bygmester. Det har ikke været Jøderne tilladt i deres eget Land, i det Land, hvilket Gud gav dem til en evig Arv ved en Forordning, som Aarhundrederne have helliget og bekræftet, at opføre nogen Synagoge fra det ulykkelige Oieblik af, Templet ødelagdes, indtil denne Dag.

Den romerske Seirvinders Armee bortførte Nationen for at sælge den som Slaver. Kun nogle Faa af de Trofaste, der skjulte sig i Gravhvælvinger og Huler, eller under Templets sammenstyrtede Ruiner, bleve tilbage paa det Sted, der var bleven dem saa dyrebart ved saa mange kjære Erindringer og ved Forjættelsen om den store Fremtid. De romerske Høvedsmænd efterstræbte dem, Grækerne forfulgte dem, Perserne udryddede dem, og senere hen hjemsøgte Muhammeds Tilhængere dem med Ild og Sværd, og Korsfarerne traadte dem under Fødder — men endog under disse uhørte Lidelser vilde de ikke forlade deres Fædrenehjem, deres gamle Arv, den Almægtiges kostbare Gave. Med Moseloven, som de havde bevaret, og med de hellige Optegnelser, som Esras havde skrevet, hvilke de nu vare i Besiddelse af, og som de havde reddet fra de brændende Ruiner, kom de sammen i Lønkamre, i Huler og paa øde Steder, hvor de læste Loven; thi blandt deres hedenske Forfølgere vovede de ikke aabenlyst at dyrke den Gud, hvis beskyttende Varetægt den civiliserede Verden nu forener sig om at paakalde. Muselmandens Moskeer hævede sine Kupler og Minaretter paa vor Tempelgrund, de Christne opførte prægtige Kirker og riigt udstyrede Kapeller paa vort Land, medens vort Folk, de retmæssige Eiere af hele det forjættede Land, maatte snige sig hen til Templets Mure for at begræde sin haarde Skjebne — for at bede for Jerusalems Fred og udøse deres kummerfulde Hjerte paa Jordans eensomme Bredder. De tvivlede aldrig paa de Forjættelser, Gud havde givet dem — den endnu svage Røst hviskede dem altid i Oret som med Cherubens blide Stemme: „Frygt ikke, Jacob, thi jeg er med Dig."

Aarhundreder randt hen, Nationer opstode, blomstrede, visnede og faldt; men Jødefolket vedblev at existere, tiltog i Antal og under enhver Lidelse og Forfølgelse bevarede det sin Identitet, sin Tro og sin Nationalitet.

Tilsidst viser der sig et Tegn. Tordenen begynder at rulle over hele Europa; Raabet lyder overalt, hvor Despotismen hersker: Til Vaaben! Folket reiser sig til Kamp mod deres Konger, og Kongerne styrtes; Præstevældet og Fanatismen lammes; Frihedens Sol begynder at straale; Jødernes Baand løsnes, og de stilles i Klasse med andre Mennesker; Overtroens Baal ere nedbrændte, og Fornuften begynder at gjøre sig gjeldende. Sultanen af Tyrkiet siger til Jøderne paa hans Territorium, idet han følger de civiliserede Nationer i deres Fremskridt: „I ere frie; I have min Tilladelse til at opbygge en Synagoge i Jerusalem," og Sendebud udsendes nu ligesom i Salomons Dage for at bede Brødrene overalt i Verden om Hjælp til at opføre et pragtfuldt Gudshuus, det første, som er bygget i hiin hellige Stad siden Christenhedens Tilblivelse.

Brødre og Venner! Forstaae I dette Tegn? Bærer det ikke store Begivenheder i sit Skjød? Er ikke dette atter et Segl, som er brudt? Vi kunne opføre en Synagoge og bygge et Tempel her (i Amerika) og det vilde ikke vække synderlig Opsigt; men naar Basunen lyder fra Bjerget Zion, aabnes ethvert Øre, da banker ethvert Hjerte. Jeg veed fuldt vel, at der findes mange Jøder i Verden, hvilke nok ansee deres Brødres Gjenindsættelse i det hellige

Land som mulig blandt de store Begivenheder, som herefter maatte finde Sted; men de interessere sig ikke meget for Tidernes Tegn. Lykkelige ved Nydelsen af alle Livets Goder her tænke de kun paa deres Brødre i det hellige Land, naar man appellerer til deres Godgjørenhed; men naar Israels Gjenindsættelse i deres eget Land, og de dermed forbundne store Begivenheder, der skulle opfylde Prophetierne, komme paa Tale, klynge de sig til deres Fødestavn og det Land, hvor de ere opfostrede, og sige: „Skjebnen har sat mig her; lad det blive derved.“ Jeg bebreider dem ikke; thi store Offre baade af Liv og Formue ere forbundne med de første Bevægelser for at vandre hjem til Palæstina. Vi ere i Sikkerhed; men lader os tænke paa hine ædle Sjæle, der ei ville forsage deres gamle Arv, som med inderlig Hengivenhed hænge ved den hellige Jordbund, og som med Haabets Øie skue op til Zion og sige: „Tiden vil komme, din Time vil slaae.“ Lader os derfor forsyne dem med Midler til at opholde sig, indtil Basunen atter toner fra Jerusalems Mure; lader os hjælpe til at opbygge et Tempel, som er deres Tro, deres Hengivenhed og deres Standhaftighed værdig.

Fædrene — det gjør mig ondt at maatte sige det — kjende kun lidet til det hellige Land og deres Brødre, som ere bosiddende der. Det er nu Gjenstand for de Christnes Undersøgelser og Ærefrygt, og ingen lærd, from eller liberal Christen besøger hiin hellige Plet, uden han føler, at Guds Eiendomsfolk er det største Mirakel paa Jorden indtil denne Dag, og at det altid har staaet under Forsynets guddommelige Beskyttelse. En Nations Skjebne er afhængig af mange Ting; een bliver svækket ved uretfærdige og unyttige Krige; en anden falder af Mangel paa Energi, Virkekraft, god Tro og Vindskibelighed; en tredie har ikke Mod nok til at staae paa sin Ret, og en fjerde er bankundig, kraftløs og bigot. Den jødiske Nation har i sin Opkomst, Udvikling og Adspredelse ingen saadanne Aarsager at opvise. Vi syndede mod Gud, fordi det ligger i den menneskelige Natur at synde; han straffede os om en Fader sit Barn, men midt i al vor Halsstarrighed, Ulydighed og Selvraadighed glemte vi dog ikke Universets Skabers Almagt og Uforanderlighed, og han tilgav os; hans Arm har altid veiledet os, og under 6,000 Aars Omvæltninger er vor Nation aldrig gaaet tilgrunde. Fra den Dag af, Gud erklærede, at vi skulde være hans Eiendomsfolk indtil denne Dag, have vi været det samme Folk, affondret fra alle andre. Som Hyrder i det forjættede Land, som Slaver i Ægypten, som Stormagt i Canaan, og medens de oprørske Stammer vare som Fanger i Babylon og blandede sig med andre Nationer, vare dog Juda og Benjamin altid de samme, forbleve ublandede og vare fremdeles det udvalgte Folk. Den hele afgudsdyrkende Verden forenede sig for at knuse os; men den Haandfuld af Guds udkaarede Tjenere kunde ei undertvinges eller bevæges til at forsage deres Tro. Ved Babylons Floder græd de i Fangenskab, men kunde ikke forglemme Jerusalem eller Zions Sange; Ildovnen kunde ikke rokke dem og de hedenske Konger, slagne med Ærefrygt for deres selvopoffrende Gudsfrygt og Troskab, satte dem i Frihed. Efter 70 Aars Fangenskab vendte de Trofaste tilbage til Zion. Saa haardt straffede for deres Synder hvilede Israels Børn sig 400 Aar i deres Land, der flød med Mælk og Honning, ventende paa Fyrsten, som Gud havde lovet at sende dem, for at sammenbinde Nationen og regjere over den som verdslig Souverain. Men deres Glands skulde atter fordunkles, deres Lys udslukkes og endnu engang skulde Folket indhylles i Mørke. De ærgjerrige, erobrings-

syge Romere omringede Jerusalems Mure i store Masser og opfordrede Indbyggerne til Overgivelse.

Vi have hørt om mange Krige og Beleiringer, om store Seire og heltemodige Forsvar, om uhyre Trængsler og ubetvingeligt Mod; men hvor berette Historiens Blade om Heltebedrifter og personlig Opoffrelse, der kunne stilles ved Siden af dem, der fandt Sted under Jerusalems Beleiring? Havde Jøderne været enige ved hiin Beleiring — havde ikke den ulmende Tvedragtsaand blusset op i Flammer og Stadens Forsvarere været splidagtige i indbyrdes Kamp — vilde Titus aldrig have indtaget den hellige Stad. Josephus' Vidnesbyrd er ikke altid frit for Partiskhed, naar han omhandler Vespasian og Titus; han beskriver deres Triumpher efter sine Landsmænds Nederlag med denne feige Høflighed, som charakteriserer Smigreren; han var en Forræder og kjæmpede mod sine Landsmænd i Fjendens Rækker, og alligevel indrømmer han, at Jøderne udførte Vidundere af Tapperhed og Mod. „De raabte til Beleirerne fra de faldefærdige Mure, at de beilede til Døden, der var langt at foretrække for et vanærende Slaveri, og at de vilde anstrenge sig til det Yderste for at vise Romerne, at ingen Grændser skulde sættes for deres Modstand." Jerusalems Beleiring varede i 146 Dage, og efter uhørte Lidelser belyste deres brændende Tempel Nationens Gravhøi og 1,000,000 Sjæle begravedes under dens Ruiner. Fra den Dag af have Jøderne altid været som Martyrer, svævende mellem Liv og Død. Hvilke blodige Omvæltninger, hvilken Kummer, hvilket Barbari, hvilke Plyndringer, hvilke Ulykker, hvilken Uretfærdighed have ikke de forskjellige Nationer paa denne Klode tilføiet dette Folk, som er fordømt til Trældom og hvem Lykken har forladt! Hedningerne, Muhamedanerne og de Christne have tourviis været Besiddere af det hellige Land og oversvømmet det med Blod. Desuagtet har vort Folk ikke villet forlade det Land, som Gud havde givet dem. Som Skildvagter paa Voldene de saae efter os, de bade for os. Vi bleve drevne ud blandt Jordens Nationer; vort Hjem var ingensteds; vort Folk allesteds. Hvem har gjort dette? Hvem bragte Abraham fra Ur i Chaldæa? Hvem sendte Joseph som Slave til Ægypten? Hvem bemyndigede Moses til at føre Israel gjennem det Røde Hav? Hvem gav Loven med Torden paa Sinai Bjerg? Hvem opreiste en lang Følgerække af Propheter, fra hvilke der udflød en levende Strøm af Veltalenhed og hellige Sange, som endog den nulevende Generation ikke kan høre uden Bevægelse? Hvem bevarede Daniel i Løvekulen, og Hanania, Misael og Asaria i den gloende Ovn? Vor Gud, Eders Gud, som blottede sin Arm for alle Nationers Øine. Skulde vi ikke opholde og staae hverandre bi, naar Forsynet saa kjærligt opholder og bevarer os? Skulde vi være døve for vore Brødres Bønner i Jerusalem, hvilke have staaet saa seirrige ved deres Tro?

Man har sagt, at Jøderne i Jerusalem ere sløve, ere uvillige til at arbeide eller kun sysselsætte sig med at studere Loven, offre al deres Tid til Bøn, og at de hellere ville leve i Mangel end føre et virksomt, industrielt Liv. Det glæder mig, at de gjøre saa. Under vore timelige Sysler og vor Stræben efter Vinding, omgiven af Mangt og Meget, som — da det naturligviis er af yderste Vigtighed — gjør Krav paa vor Opmærksomhed, glæder det mig, at der findes en hellig Skare i Zion, hvis Nætter og Dage ere helligede vor ophøiede Lov og vore ærværdige Institutioner. Gid de fremdeles maae gjøre saa; jeg anseer det som en Pligt at dele vore Midler med dem — at give dem Brød til det timelige Livs Ophold som Vederlag

for at de hjælpe os med Saliggjørelsens Brød. Jerusalem skulde altid være Gjenstand for vor inderligste Kjærlighed. At see det hellige Land frit og uafhængigt i dets retmæssige Eieres Besiddelse; at Templet atter maa vorde opbygget; at Judæ Banner endnu engang skal udfolde sig paa Bjerget Zion; at døe paa hiin Plet og blive begravet i Nærheden af David og Salomon i Josaphats Dal, skulde være vort høieste Ønske, vort alvorligste Haab og vor bestandige Bøn.

Der gives maaskee Nogle, som ansee den Tilladelse, Jøderne i Jerusalem have faaet til at opføre et Tempel eller en storartet Synagoge, som en Indrømmelse af ikkun ringe Betydning; men tilsammentagen med andre overordentlige Tidernes Tegn er det særdeles betydningsfuldt. Vi kunne vel være uagtsomme og ligegyldige for disse Tegn, men der er en guddommelig Haand, som styrer; et guddommeligt Væsen, som controlerer disse Tildragelser; der staae guddommelige Forjættelser endnu tilbage at opfyldes, og guddommelige Egenskaber, som endnu skulle afsløres for de Vantroende. Siden Christendommens Grundlæggelse har Verden ikke været Vidne til en Revolution liig den, som nu hjemsøger Europa. Eet hundrede Millioner Mennesker staae under Vaaben mod deres Regenter; det er en Kamp for Frihed og Menneskets Rettigheder — for religieus saavel som for borgerlig Frihed; thi Slaget er ogsaa rettet mod Præstevældet, hiin stærke Forening mellem Kirke og Stat, som i Aarhundreder har holdt Verden i Trældom. Det kunde maaskee lykkes de allierede Fyrster at overvinde Folket og beholde sine Throner og Sceptere, men store Indrømmelser ville blive gjorte Folket for at forebygge endnu frygteligere Udbrud, thi Folket er ikke længere i Lænker. For Jøderne har denne store Revolution været en forunderlig Tilkjendegivelse af Guds Forsyn og Varetægt; den har gjort dem til Mennesker, Borgere, et Folk, en Nation, den har givet dem Rang, Anseelse og Magt — den har endog hævet dem til de høieste Embeder. Betragt Rom, Verdens stolte Herskerinde, for 1800 Aar siden, og see de fangne Jøder i Lænker følge den seirrige Titus' Triumphvogn; see dem solgte som Slaver; see dem som Colosseums og Pantheons Bygmestere, overalt arbeidende som Slaver. Da Rom faldt og Christenheden fremstod, bleve de endnu grusommere forfulgte. Vi see dem, som Beboere af Inqvisitionens skumle Fængsler, og som Offre for Autodafeen.*) Vi see det udvalgte Folk, hvis eneste Synd var deres Vantro paa den eneste Gud, indespærret om Natten i Ghetto,**) ligesom Dyr i et Buur; men see dem i Rom nu — ved Lov anerkjendte som frie og i Besiddelse af samme Rettigheder som deres Medborgere. See dem i Frankrig, i Tydskland og i ethvert Land i Europa, indtagende de høieste Pladser i Regjeringerne, de fornemste Sæder i Retterne og videnskabelige Forsamlinger og overalt afsløre deres dybe Philosophies Lys og Frugterne af deres omhyggelige og utrættelige Studium. Og er denne store Forandring bleven tilveiebragt ved Menneskers Kraft? Jeg troer det ikke. Det er en Deel af Prophetiernes Opfyldelse, det første Skridt til Fuldbyrdelsen af

*) En Troeshandling, hvorved Kjettere bleve brændte. Mange tusinde Mennesker ere blevne henrettede ved Autodafeer, især i det 15de Aarhundrede, da Inqvisitionen søgte at udrydde Jøderne og Maurerne, og efter Reformationen, da Alle, der vare mistænkte for protestantiske Anskuelser, forfulgtes paa samme Maade. Den sidste Autodafee var henimod Midten af forrige Aarhundrede.

**) Ghetto kaldes det af Jøderne beboede Qvarteer i Rom og andre større italienske og østerlandske Stæder, hvilket de ei maae forlade efter Aftenens Frembrud.

hiin store Begivenhed, som skal aabenbare Israels Guds, den eneste Guds, al Skabningens Herres Almagt og Uforanderlighed for hele Verden, og at han alene er Kongers Konge, Verdens Gjenløser og Jordens Overdommer.

Andre store Omvæltninger ere ogsaa i Anmarsch; roligt, sagte, men sikkert komme de — Fornuftens og Viisdommens Tidsalder oprulles for de Christne. I enhver Retning viser der sig for mig Tegn paa en gradviis, men mægtig Forandring i deres Troes Grundprinciper, hvilket det er vor Pligt og Interesse at iagttage som Udviklinger af den høieste Vigtighed for vor fremtidige Skjebne som en Nation. Jeg har lagt Mærke til de liberale Følelser, som overalt gjøre sig gjeldende mod Jøderne; Interesse vises dem saavel i aandelig Henseende, som og i deres timelige Velfærd, — overalt seer jeg en Forandring vise sig mod os som en Sect, en nøiere Forbindelse udvikler sig mellem de Christne og os, end tidligere har været Tilfælde. Den religieuse Fordoms Lænker løsnes efterhaanden, og de nære nu en inderligere Deeltagelse for os og vor endelige Skjebne. Nogle troe i vore Dage, at Jødernes Gjenindsættelse skal forstaaes aandeligen, medens Størsteparten indrømmer, at det vil blive en bogstavelig Gjenindsættelse i deres Land. Guds Forjættelser til det udvalgte Folk anerkjendes nu i en større Grad, og Haabet om at omvende dette Folk til Christendommen have de henlagt til efter den Tid, paa hvilken de store Begivenheder have fundet Sted, som skulle bevirke Jødernes Gjenindsættelse i deres eget Land som en uafhængig Nation. Fornuft og Sandhed begynder at indtage deres retmæssige Plads, eftersom Præsteveldets Lænker slappes og Menneskene haandhæve deres Ret til at tænke, tale og handle frit og aabent i Alt, hvad der henhører til de Christnes Tro.

Følgen af denne religieuse Frihed aabenbarer sig i den gradvise Formindskelse af Tilliden til Christendommens store Stifter og de guddommelige Egenskaber, som tillagdes ham af hans Disciple og Tilhængere. Siden Reformationen har denne Forandring efterhaanden udviklet sig; men Folk, som bekjendte sig til Christendommen, vovede ikke at udtale deres Tvivl, endog ikke selv imellem; de vare altid Vantroende, undtagen i det Inderste af deres Hjerte. Nu derimod udtale baade Reformeerte, Socialister, Communister og Philosopher aabenlyst deres Tvivl. Hele Tydskland er stærkt paavirket af denne Tro og flere Luther'e dukke op og forkynde om deres uforandrede Tro paa Jesu af Nazareths ophøiede Moralitet og erklære, at de have fuldkommen Tillid til ham som en udmærket og berømt Reformator, Lærer, Prophet og Broder; men de benegte, at han er af guddommelig Oprindelse, at han er en Part af Guddommen og at han har guddommelige Egenskaber tilfælles med den Almægtige. Jøderne ere høiligen interesserede i Udstrækningen og Bevarelsen af Christendommens Sæder; og det vilde være en stor Sorg for os og for Verden at see vore Love, vore Grundsætninger og vore Lærdomme fortrængte, hvilke til saa stort Gavn have været spredte overalt i Verden under et andet Navn. Om vi end bleve svækkede og nedbrudte, og ei havde Kraft til at indskjærpe og efterleve vore Troeslærdomme, som vi kunde ønske, have de tillykke dog ikke gaaet tabt for Verden, men have nydt god Fremgang under en anden Benævnelse. „Gjør mod Andre, hvad Du ønsker de skulle gjøre mod Dig; elsk din Næste som Dig selv; handl retskaffent mod alle Mennesker; ær dine Forældre; vær Øvrighederne, som beskytte Dig, underdanig; vær barmhjertig og gavmild, og elsk Gud af dit ganske Hjerte og med din hele Sjæl," — dette er jødiske For-

skrifter, aabenbarede for Verden som saadanne af en stor jødisk Reformator og optagne i den Religion, som hans Tilhængere og Venner antoge; men deres guddommelige Oprindelse er uforandret.

(Fortsættes.)

Udtog af „de amerikanske Indianeres Historie,"

udgiven af Adair i London 1775.

(Fra „the Millennial Star.")

(Fortsat fra Pag. 280.)

Israeliterne bleve urene, naar de blot rørte ved deres Døde, i en Tid af syv Dage; og Ypperstepræsten var forbudt at komme et Liig nær. Omtrent det Samme finder Sted hos Indianerne indtil denne Dag. Ligesom Jøderne afholdt sig fra enhver Ting, som var væmmelig eller ureen, saaledes gjøre Størsteparten af de sydlige Indianerstammer. De ansee alle Rovfugle og Natfugle for urene og ei tilladt at æde. Ingen af dem vil æde noget Dyr, som de vide eller blot have Mistanke om er død af sig selv. De ansee ligeledes alle de Dyr for urene, som enten ere kjødædende eller som leve af ureen Føde, saasom Høgen, Ulven, Pantheren, Ræven, Katten, Musen, Rotten, osv., og formedelst et strengt Princip i deres Religion afholde de sig nøiagtig fra at æde Blodet af noget Dyr.

Indianernes Ægteskaber, Skilsmisser og Straffe for Hoer have ikke ringe Lighed med de jødiske Love og Skikke i disse Punkter. Hebræerne lod i Almindelighed en temmelig rum Tid hengaae mellem deres Forlovelse og Ægteskab, og deres Bryllupsceremonier fandt Sted om Natten. Indianerne iagttage den samme Fremgangsmaade indtil denne Dag. Mange af Indianernes Straffe ligne Jødernes. Indianerne holde sig denne bestemte og uigjenkaldelige Mose Lov: „Hvo, som udgyder Menneskers Blod, ved Mennesker skal hans Blod udgydes," strengere efterrettelig end hele den øvrige Deel af Menneskeslægten; og aldrig har noget Folk med større Nidkjærhed og Iver haandhævet den mosaiske Gjengjeldelseslov end disse Amerikanere; men ved den aarlige Forsoningsfest tilgive de alle Forbrydelser, undtagen Mord, der altid straffes med Døden. De ere ivrigere end noget andet Folk paa denne Klode til at hevne Udgydelsen af Blod. Israeliterne havde Fristæder for dem, der uforsætligen eller af Vanvare havde begaaet Mord. Overeensstemmende med denne guddommelige Barmhjertighedslov har hver Indianerstamme enten et Huus eller en By, hvor Manddraberen eller den ulykkelige Fange kan tye hen og være vis paa at finde et sikkert Tilflugtssted, naar han blot naaer dertil.

Forend Indianerne gaae i Krig have de mange Forberedelsesceremonier, saasom Renselser og Faste, i Lighed med hvad der er berettet om Israeliterne. Indianernes „Ark" ansees for saa hellig og farlig at komme i Berørelse med, at hverken deres egne indviede Krigere eller plyndrende Fjender tør røre ved den paa nogensomhelst Maade. Deres Krigere ansee sig som helligede til Gud fremfor Resten af Folket, naar de i Krig ere ledsagede af deres Ark, og de hellige Ting, som den efter deres

Formening indeholder. Naar de vende seirrige tilbage, istemme de deres Triumphsange for Yo He Wah, idet de tilskrive ham Seiren, overeensstemmende med en religieus Skik blandt Israeliterne, som vare befalede altid at give Jehovah Æren for deres Kriges heldige Udfald, og ikke deres Sværd og Pile.

Maaden, hvorpaa Indianerne helbrede deres Syge, har meget tilfælles med Jødernes. De paakalde altid Yo He Wah temmelig længe, førend de anvende nogen Medicin, selv om Sygdomstilfældet skulde fordre nok saa hurtig Pleie. Jo sygere deres Patienter ere, desto alvorligere paakalde de Guddommen. Indianerne betragte Helbredelsen af deres Syge eller Saarede som en meget religieus Pligt, og den forrettes fornemmelig af deres saakaldte Propheter og Magier, fordi de troe, disse ere inspirerede med en stor Deel af den guddommelige Ild.

Hebræerne have altid været meget omhyggelige med Hensyn til Begravelsen af deres Døde; og ei at blive begravet ansaaes som eet af de største Onder. At besørge deres Venners Begravelse betragtede de som en kjær Pligt, og ofte balsamerede de de Riges Legemer, og begravede endog store Skatte i Gravkamrene med deres Døde. Saaledes var det en almindelig Skik hos Peruvianerne (i Sydamerika), at naar Nogen døde, bleve hans Effecter begravne med ham; men da de gridske Spaniere saae dette, plyndrede de disse de Dødes Gjemmer for Skatte af uhyre Værdi. De nulevende Indianere begrave alle deres rørlige Eiendele, ifølge de gamle Peruvianeres og Mexikaneres Sædvane, og ansee Graven som Arving til Alt. Denne Skik at begrave de Dødes Skatte har aldeles opslugt deres Myntsorter og andre Antikviteter, uden at der er nogen Sandsynlighed for nogensinde at gjenfinde dem.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Der er en skjøn Orden i Guds Rige saavel paa Jorden som i Himmelen. Den Overeensstemmelse og Harmoni, som hersker i dets Organisation og Udvikling, vækker en vis Nysgjerrighed blandt vore Medmennesker, og som Følge af den Samdrægtighed, der finder Sted blandt dets Borgere, betragtes Riget med mistroiske Øine af Jordens Nationer, hvorfor Nogle endog have været saa dristige at forsøge paa at standse dets Fremgang; men indtil nu har det triumpheret over enhver Hindring, som dets Fjender have kastet i dets Vei, og tilsidst vil det indtage den Stilling paa Jorden, Propheterne have forudsagt. Der følger en Kraft og en Indflydelse med det, som Folkene vel kunne føle, men som de med deres menneskelige Viisdom ei kunne opdage Aarsagen til. Som Følge deraf vækkes der hos de Ugudelige Overtro, og deraf opstaaer atter Had, Foragt og tilsidst Forfølgelse mod Rigets Børn; men uagtet den ugudelige Verdens Spot, Haan og Modstand, er Guds Rige dog paa Jorden, tilligemed Myndigheden til at styre og ordne Alt, hvad som henhører under samme, eller med andre Ord: Guds Præstedømme med dets forskjellige Ordener og Grader, der bekjendtgjøre dets Love og administrerer dets Ordinantser for saa Mange, som ville adlyde; derefter opmuntrer, belærer, revser og tugter det dem, paa det at vildfarende Traditioner og

feilagtige Begreber kunne blive opr yk kede, og i Stedet derfor oplyse dem om det, som kan frelse og ophøie Menneskene i Guds Rige. Naar de da med Udholdenhed og Flid vandre efter Guds Love, ville de engang naae det Maal, da Alle see Øie til Øie. Endskjøndt Menneskene nu ere ufuldkomne, kunne de ikkedestomindre annamme Lærdom og Kundskab, og tilsidst naae Fuldkommenhed.

Det er os en inderlig Glæde at see hvilken Fremgang Brødrene af Præstedømmet have gjort i denne Deel af Viingaarden med Hensyn til Gjennemførelsen af Saliggjørelsens Plan; men desuagtet er der udentvivl endnu Plads til Forbedring i mange Retninger. Guds Aand vil Tid efter anden belære og veilede Herrens Tjenere, saa at der i Kirkens Raadsforsamlinger kan blive Enhver Retfærdighed og Barmhjertighed tildeel, hvorved Guds Værk vil blomstre, de oprigtige Hellige fryde sig, og Synderen, som har indseet sin Vildfarelse, som troer paa den Herre Jesum Christum og omvender sig fra alle sine Synder, kan faae dem aftoet og komme ind i Jesu Hjord. Hermed mene vi ikke Mordere, som med Overlæg og velberaadt Hu udgyde uskyldigt Blod; thi for Saadanne er der ingen Tilgivelse, hverken i denne ei heller i den tilkommende Verden, men de maae lide Straffen for deres Overtrædelse.

Vi ville derfor sige til Conference-Præsidenterne, at om der findes Nogen, som har givet efter for Fristelsen, og som Følge deraf bleven afskaaren fra Kirken, men som siden oprigtigt søge Optagelse, som har omvendt sig fra alle sine Synder og gjort Fyldest, som Evangeliet fordrer, da lad en Saadan ikke gaae paa Prøve fra Raad til Raad, men døb ham til hans Synders Forladelse, at han kan blive frigjort, og derved opmuntres til at tjene Herren paany. Læg Eders Hænder paa ham i Herrens Navn, at han kan annamme den Hellig-Aands Gave. Hvorfor ikke døbe Saadanne ligesaa villigt til Syndernes Forladelse, som dem, der aldrig have annammet Evangelet?

Vi have i dette Nr. begyndt en Artikel om „Templets Opførelse i Jerusalem," som vi haabe vil blive læst med Interesse af de Hellige og Andre, der troe paa det Sidste-Dages Værks Guddommelighed. Vi maae ei forundres over at finde Anskuelser udtalte, hvilke komme i Modstrid med vor Religions Grundsætninger, thi vi vide, at Juda vil indsamles til Jerusalem i sin Vantro; men det er os et glædeligt Tidens Tegn at see Jødefolket beskjæftige sig med Tanken om deres engang saa lykkelige og velsignede Hjem, og høre dem offentligt at udtale deres store Haab om, at „den, som adspredte Israel, skal samle ham og bevare ham som en Hyrde sin Hjord." De anerkjende, at Gud har fordrevet dem som Straf for deres Ulydighed, og hvad mere er, de anerkjende, at Straffen er retfærdig. Men vi vide, at Hovedaarsagen, hvorfor de bleve fordrevne, var, fordi de forkastede Christus og korsfæstede ham som en Misdæder, hvilket Jøderne indtil denne Dag hverken ville eller kunne indrømme var urigtigt handlet, og af denne Vildfarelse ville de ikke blive udrevne førend efter deres Tilbagekomst til Palæstina, naar Christus kommer og befrier dem fra deres Fjender. Da ville de annamme ham som deres Messias og juble af Fryd over, at den længe Forventede endelig er kommen; dog, endnu vide de ikke, at han er den Samme, som deres Fædre ihjelsloge. Men med Forbauselse ville de opdage Vunderne i hans Hænder,

og for at løse denne besynderlige Gaade, spørge de ham desangaaende, og først ved det Svar, Frelseren giver dem: „Disse ere de Vunder, med hvilke jeg blev slagen i mine Venners Huus," vil Sløret falde fra deres Øine.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Den Hellig-Aands Gave og Virkninger.

(Fortsat fra Pag. 284.)

Pagtens Bog. (2den Forelæsning om Troen § 25.) „Saasnart Forløsningsplanen blev aabenbaret Mennesket, og han begyndte at paakalde Gud, blev den Hellig-Aand given, som vidnede om Faderen og Sønnen."

(5te Forelæsning § 2.) „Men han, som er Faderens Eenbaarne, fuld af Naade og Salighed, har seiret og annammet Faderens Herligheds Fylde; han besidder det samme Sind som Faderen, hvilket Sind er den Hellig-Aand, som vidner om Faderen og Sønnen, og disse tre ere eet, eller med andre Ord, disse tre udgjøre den store, mageløse, regjerende og høieste Magt over alle Ting, ved hvilken alle Ting bleve skabte og dannede, og disse tre udgjøre Guddommen og ere eet."

(Side 112, 1.) „Og dette er et Mønster for dem, at de skulle tale, som de drives af den Hellig-Aand; og hvad de tale, naar de drives af den Hellig-Aand, skal være Skriften, skal være Herrens Villie, skal være Herrens Sind, skal være Herrens Ord, skal være Herrens Røst og Guds Kraft til Saliggjørelse."

(Side 233, 3.) „Vi, Joseph Smith, jun. og Sidney Rigdon, vare henrykte i Aanden den sextende Februar i Aaret atten hundrede og to og tredive efter Christi Fødsel. Ved Aandens Kraft bleve vore Øine opladte og vor Forstand oplyst, saa vi kunde see og forstaae hvad der hører Gud til — de Ting, der vare fra Begyndelsen førend Verden blev til, og som bleve beskikkede af Faderen ved hans eenbaarne Søn, der var i Faderens Skjød fra Begyndelsen, om hvem vi vidne." (See det Følgende.)

(Side 7, 6.) Gud vil herefter give Aabenbaringer „ved den Hellig-Aands Gave og Kraft, Guds Røst og Engles Sendelse."

(Side 8, 9.) „De Ældste skulle bestyre Forsamlingerne saaledes, som den Hellig-Aand leder dem i Overeensstemmelse med Guds Bud og Aabenbaringer."

(Side 9, 12.) Enhver, som ordineres til et Embede i Kirken, „ordineres ved den Hellig-Aands Kraft, som er i den, der ordinerer ham."

(Side 89, 6.) „Og atter gives det Nogle ved den Hellig-Aand at vide Forskjel i Naadegavernes Uddeling og at kjende de forskjellige Virkninger, om de ere af Gud, at Aandens Aabenbarelse maa blive given Hver til det, som er nyttigt."

(Side 144, 11.) „Fornegt ikke Aabenbarelsens Aand eller den prophetiske Aand, thi Vee den, som negter disse Ting."

Brigham Young. (Journal of Discourses 1ste Aarg. Side 50.) „Den Hellig-Aand er Herrens Aand, og udstrømmer fra ham selv, og kan med Rette

kaldes Guds Sendebud, som udøver hans Villie i Universet, da den er kaldet til at regjere ved hans Indflydelse og Magt; men den er ikke en Person med et Tabernakel, saasom vi og som vor Fader i Himmelen og Jesus Christus."

(1ste Aarg. Side 241.) „Den Hellig-Aand tager af Faderen og af Sønnen og viser det til Disciplene. Den viser dem forbigangne, nærværende og tilkommende Ting. Den aabner deres Forstands Øine, afslører Viisdommens Skatte, og de begynde at fatte de Ting, som høre Gud til; deres Aand hæver sig til Himmelen; deres Begreber om Gud og hans Skabninger udvides, og deres Hjerter juble bestandigen: „Halleluja for Gud og Lammet i det Høieste." De forstaae sig selv og Hensigten med deres Tilværelse. De forstaae ligeledes Guds Hensigter med de Ugudelige og dem, som tjene ham. De forstaae den Almægtiges Hensigter med Jordens Dannelse og Menneskets Tilblivelse paa samme, og hvad den endelige Bestemmelse er med alle hans Skabninger. Denne Aand fører dem til den evige Viisdoms, Retfærdigheds og Sandheds Kilde, hvoraf de kunne drikke; de voxe i Naade og Kundskab, saaledes som den er i Jesum Christum, indtil de see, som de ere seete, og kjende, som de ere kjendte."

Heber C. Kimball. (Journal of Discourses 2den Aargang Side 221.) „Naar vi gaae frem som Guds Tjenere, veiledes vi af den Hellig-Aand, og den vil tale Sandhed, og det er Guds Ord, Jesu Christi Aabenbaringer, Guds Røst."

(1ste Aarg. Side 262.) „Alle Nationer have Ret til den Hellig-Aands Gave."

(Side 331.) Jorden vil blive bragt tilbage til sin oprindelige rene Tilstand ved den Hellig-Aand.

(2den Aarg. Side 236.) Man maa holde sig nær til Herren for at have den Hellig-Aand, naar man administrerer i Herrens Navn.

Pearl of great Price. (Side 2.) Da Adam var døbt, „kom den Hellig-Aand over ham, og saaledes blev han født af Aanden og blev levendegjort i sit Indre. Og han hørte en Røst fra Himmelen, sigende: Du er døbt med Ild og med den Hellig-Aand."

(Side 4.) „Og Enoch saae Engle nedstige fra Himmelen, hvilke bare Vidnesbyrd om Faderen og Sønnen; og den Hellig-Aand faldt paa Mange, og de bleve bortførte, formedelst Himmelens Magter, til Zion."

(Side 9.) „Han opløftede sine Øine mod Himmelen fuld af den Hellig-Aand, som bærer Vidnesbyrd om Faderen og Sønnen; og da han paakaldte Guds Navn, saae han atter hans Herlighed. Og det skete, medens Mose Røst endnu talede, kastede han sine Øine paa Jorden og saae hele dens Overflade, og der var ikke en Partikel af den, som han ikke saae, da han beskuede den ved Guds Aand. Og han saae ogsaa dens Indbyggere, og der var ikke en Sjæl, uden han saae den, og han saae dem ved Guds Aand; og deres Tal var stort, ja, de vare utallige som Sandet ved Havets Bred. Og han saae mange Lande, og hvert Land blev kaldet Jord; og der var Beboere paa deres Overflade."

Joseph Smith (af hans Levnetsløb for 15de Mai 1829.) „Strax da vi vare komne op af Vandet, og vare døbte, tildeeltes der os store og herlige Velsignelser af vor himmelske Fader. Ikke saasnart havde jeg døbt Oliver Cowdery, før den Hellig-Aand faldt paa ham, og han propheterede om mange Ting, som snart skulde skee. Og atter, saasnart jeg var bleven døbt af ham, fik jeg ogsaa Prophetiens Aand og stod op og propheterede om

Kirkens Opkomst og mange andre Ting, vedkommende Kirken og denne Generation. Vi vare fulde af den Hellig-Aand og frydede os i vor Saligheds Gud."

(8de Mai 1841.) „De, som modstaae Guds Aand, ere sikkre paa at komme i Fristelse."

(15de Juni 1842.) „Vi troe, at den Hellig-Aand meddeles ved Hænders Paalæggelse af dem, som dertil have Myndighed, og at Tungemaalsgaven og ligeledes Prophetiens Gave erholdes paa samme Maade."

(20de Marts 1842.) „Der er Forskjel mellem den Hellig-Aand og den Hellig-Aands Gave. Cornelius annammede, før han blev døbt, den Hellig-Aand, som for ham var Guds overbevisende Kraft om Evangeliets Sandhed; men han kunde ikke annamme den Hellig-Aands Gave førend efter sin Daab."

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Octbr. 1838. (Fortsat fra Side 271.)

„Painsville den 19de
Octbr. 1838.

Vi Undertegnede, som ere personligt bekjendte med Oliver Granger, troe fuldt og fast, at den Maade, han er gaaet frem paa at opgjøre Regnskaber, osv. for de tidligere Beboere af Kirtlands Bydistrict, har geraadet ham til megen Ære og alle Andre, som have betroet ham at ordne deres Affairer med denne Commune, hvilket tillige tjener som Beviis paa, at man fra deres Side ingen Grund havde til at befrygte, at de vilde besvige deres Creditorer.

John Griffith,
John S. Seymour."

Omtrent paa denne Tid aflagde William Morgan, Sheriff for Davies County, Samuel Bogart, Oberst William P. Peniston, Doctor Samuel Venable, Jonathan J. Dryden, James Stone og Thomas J. Martin edeligt Vidnesbyrd af det meest oprørende Slags, beskyldende „Mormonerne" for de Voldsgjerninger, som Pøbelen havde begaaet, for derved om muligt at optænde Authoriteternes Vrede, samle en tilstrækkelig Styrke om deres Banner og bevirke „Mormonernes" fuldstændige Uddrivelse eller Forviisning fra Staten. Disse Individer og deres Medforbundne var det netop, som havde sat Ild paa deres egne Huse og derefter flygtet fra Countiet, raabende „Brand og Mord!"

Der fortaltes i Far West idag, at Orson Hyde havde forladt Byen den foregaaende Nat og efterladt et Brev til een af Brødrene, hvilket vilde afsløre Hemmeligheden.

Mandagen den 22de. Da Pøbelen trak sig tilbage fra Davies, vendte jeg tilbage til Caldwell med endeel Brødre og ankom til Far West omtrent Kl. 7 om Aftenen, hvor jeg havde haabet at faae nogen Ro for vore Fjender, idetmindste en kort Tid, men ved min Ankomst dertil blev jeg underrettet om, at Pøbelen havde begyndt Fjendtligheder paa Grændserne af nævnte County, og at de havde taget Nogle af vore Brødre tilfange, brændt nogle Huse og begaaet Voldsgjerninger mod de fredelige Beboere.

Tirsdagen den 23de. Vi modtoge Efterretninger i Far West i Morges, at

Brødrene havde fundet den Kanon, som Pøbelen havde bragt med sig fra Independence, nedgravet i Jorden, og havde bragt den i Sikkerhed ifølge General Parks Ordre. Herrens Ord var givet for flere Maaneder siden til de Hellige, at de skulde indsamles i Byerne; men de have været sene i at efterkomme denne Befaling, indtil Straffedommene kom over dem, og nu samles de i Hast og ved Flugt, efterladende alle deres Eiendele, og ere glade ved at slippe bort for saa godt Kjøb. Staden Far West er bogstaveligen overfyldt, og Brødrene strømme til fra alle Kanter.

Fjorten Borgere fra Ray, blandt hvilke befandt sig Postmester Hudgins, skrev et ophidsende Brev til Gouverneuren; og Thomas C. Burch fra Richmond skrev et lignende; ogsaa Borgerne i Ray ansøgte i en offentlig Forsamling Statens Gouverneur om Beskyttelse for Folket i Øvre Missouri mod denne frygtelige „Tyve- og Røverbande;" medens de Hellige kun passede deres egne Anliggender, undtagen naar de bleve forstyrrede og drevne af dem, som raabte „Tyve og Røvere."

Posten ankom iaften, men ikke et eneste Brev til Nogen, hvoraf tydeligen kan sees, at Intet er helligt for disse Mordere, som forurolige Landet og søge at ihjelslaae de Hellige.

Onsdagen den 24de. Austin A. King og Adam Black fornyede deres ophidsende Meddelelser til Gouverneuren; ligeledes gjorde andre af Beboerne i Richmond, nemlig C. R. Mareheád, William Thornton og Jacob Gudgel, hvilke ikke toge i Betænkning ved Løgn og Overdrivelse at opflamme Gouverneurens Vrede imod os.

Thomas B. Marsch, som tidligere havde været Præsident for de Tolvs Qvorum, men havde fornegtet Troen, begav sig til Richmond og bekræftede ved Eed for Fredsdommer Henry Jacobs de skammeligste Beskyldninger, Bagvaskelser og Løgne mod mig og Kirken, som hans usle Hjerte kunde optænke. Han var bleven hovmodig paa Grund af hans Ophøielser og Himmelens Aabenbaringer angaaende ham, indtil han var færdig til at blive omstyrtet af den første ugunstige Vind, der maatte ramme ham paa hans Bane, og nu er han falden, har løiet og siden svoret derpaa, og vilde ikke betænke sig længe paa at tage Livet af sine bedste Venner. Lad alle Mennesker tage Advarsel af ham og lære, at hvo, som sig selv ophøier, vil Gud fornedre.

Orson Hyde var ogsaa i Richmond og stadfæstede ved Eed Størstedelen af Marsh's Udsagn.

Følgende Brev giver jeg i dets Heelhed, da det kan tjene som Exempel paa, hvormegen Sandhed og Paalidelighed en stor Mængde andre af samme Slags indeholder, hvilke jeg skal omtale:

„Carrolton, Missouri, den
24de Octbr. 1838.

Sir. Vi bleve iaftes underrettede ved Expres fra Ray County om, at Capitain Bogart og hele hans Compagni, bestaaende af 50—60 Mand, vare overfaldne og ihjelslagne af Mormonerne ved Buncombe, 12 Mile Nord for Richmond, paa tre nær. Denne Angivelse kan De stole paa er sandfærdig, og iaftes ventede man, at Richmond vilde være lagt i Aske idag. Vi kunde tydelig høre Kanontorden og vi vide, at Mormonerne vare i Besiddelse af en Kanon. Richmond ligger omtrent 25 Mile Vest for dette Sted i lige Linie. Vi vide ikke hvilken Time eller Stund, vi ville blive lagte i Aske — vort Land er ødelagt — for Guds Skyld kom os til Undsætning saa hurtigt som mulig.

Deres osv.

Sarshel Woods,
Joseph Dickson."

(Fortsættes.)

Blandinger.

En Correspondance fra Japan til Presse melder, at Regenten af Japan er bleven myrdet den 5te Marts paa aaben Gade, og at Morderne skulle være nogle af Fyrsten af Mitos Soldater. Denne Fyrste er den ivrigste Modstander af Venskabsforbindelsen med Europa og nærer et dødeligt Had til alle Udlændinge. Correspondancen tilføier, at en Revolution stod for Døren, og at Rygtet gik, at Fyrsten af Mitos Parti samtidig agtede at overfalde alle de Europæere, som findes paa Japan.

Det japanesiske Gesandtskab, det første, som nogensinde er bleven udsendt fra Japan, er med sit Følge ankommen til Washington i Amerika og er Dagens Løver. Iblandt de talrige kostbare Foræringer, som de medbringe til Præsident Buchanan, befinde sig ogsaa flere forbedrede Miniebøsser og Revolvere fra japanesiske Fabriker. De skulle tjene som Beviis for, hvor let man i Japan veed at tilegne sig andre Nationers værdifulde Opfindelser.

Ifølge en Depesche fra Marseille ere sex og tredive Landsbyer i Libanon gaaede op i Luer. Den tyrkiske Gouverneur sendte Tropper mod Druserne, men Tropperne have gjort fælles Sag med dem og hjulpet dem at nedsable de Christne i Saida. Den franske Consul dersteds har forskandset sig i Khanen med alle Europæere og tusinde Indfødte og venter paa et fransk Skibs Ankomst. Ogsaa i Albanien og Smyrna er der Opstand; Skatkammeret er tomt, og Armeen, der ingen Sold faaer, staaer paa Nippet til at gjøre Opstand.

I et østerrisk Bjergværk ere den 8de Juni 50 Arbeidere forulykkede, formodentlig ved Antændelse og Explosion af Grubegassen. Den 9de vare allerede Ligene af 41 af de Forulykkede fundne og bragte for Dagens Lys, og der arbeides ufortrødent for at finde Ligene af de Øvrige.

Under 2den Juni har Garibaldi udstedt en Forordning, hvorved følgende Belønninger tilsikkres „Fædrelandets Soldater: „1) Enhver, der har kjæmpet for Fædrelandet, faaer til Arv og Eie et Stykke Land af Communejorderne, som ifølge Loven skal fordeles blandt Borgerne i hver Commune; 2) Det omhandlede Stykke Land skal være af samme Størrelse som de, der tildeles fattige Familiefædre uden egen Jordlod, og Fordelingen skal skee ved Lodtrækning. I Tilfælde af, at Communejorderne ere større, end nødvendigt er til Indvaanernes Fornødenheder, erholde Soldaterne eller deres Arvinger dobbelt Part; 3) Have Communerne ingen Jorder, tages de fornødne Stykker Land af Krongodserne eller Statsdomainerne." — Unita Italiana af 3die Juni, altsaa under Vaabenstilstanden, meddeler følgende Proclamation af Garibaldi: „Sicilianere! paa Havblik følger næsten altid Storm, og derfor maae vi gjøre os fattede paa Storm, dersom det eftertragtede Maal ikke strax skulde naaes. Den nationale Sag stillede sig glimrende. Fra det Øieblik af, hvor et høihjertet Folk traadte de fornedrende Andragender under Fødder og besluttede sig til at seire eller døe, var Seiren vis. Ja, vor Stilling bliver med hvert Øieblik bedre; men dette bør ikke afholde os fra at gjøre vor Pligt og sørge for den hellige Sags Triumph. Skaffer derfor Vaaben og væbner Eder! Sliber Eders Sværd og træffer alle Foranstaltninger til Modstand!... Til Begeistring og Vivatraab have vi Tid nok, naar

Fjenden er jagen ud af Landet. Skaffer Vaaben og væbner Eder! tilraaber jeg Eder endnu engang. Den, der i disse tre Dage ikke tænker paa at væbne sig, er en Forræder og Kryster, og det Folk, der mellem de brændende Ruiner af sine Huse kjæmpede for Frihed og sine Kjæres Liv, kan ingen Forræder eller Kryster tælle blandt sig." — Garibaldi modtager bestandigt fra alle Kanter af Italien baade Vaaben og Frivillige; saaledes skal han den 4de Juni have modtaget 3,500 Geværer og 250,000 Patroner; den 8de Juni er der fra et Sted i Nærheden af Genua afgaaet en Mængde Frivillige, hvis Antal anslaaes til imellem 6 og 7000, paa 4 Dampskibe og 3 Seilskibe til Sicilien. Penge mangler han heller ikke; thi foruden de Summer, som han forefandt i Regjeringskasserne i Palermo, der beløbe sig til omtrent 8½ Million Rigsdaler, strømer der Penge ind baade fra England, Frankrig og Italien.

I Neapel derimod tager Demoralisationen og Desertionen i Armeen mere og mere Overhaand. Saaledes skal der af det 13de Jægerregiment, der udgjorde 1000 Mand, kun endnu være 25 Mand tilbage, og Regjeringen er, for at udfylde Hullerne i Officeercorpset, især i Artilleriet og Geniecorpset, nødt til at gjøre unge Mennesker fra Militairskolerne, som endnu ikke have gjennemgaaet deres Cursus, til Officerer.

I Norge klages meget over den høie Vandstand i Elve og Indsøer, der har anrettet betydelig Skade paa mange Steder. Enkelte Smaahuse ere bortskyllede i Hougsund og andre maae belæsses med Steen og fastgjøres med Touge, for om muligt at redde dem. Paa fine Steder staaer Vandet saa høit over Landeveiene, at det gaaer næsten over baade Hest og Kjøretøi. Mange hundrede Tønder Agerland staaer under Vand, og paa mange Steder flytter Indbyggerne fra Huus til Huus, eftersom Vandet stiger.

De Ødelæggelser, som Stormen har anrettet paa flere Kystpunkter i den engelske Canal, ere frygtelige, og man veed endnu Intet om flere manglende Skibes Skjebne. Jammeren er stor, især ved Kysten af Yarmouth, hvis Beboere tildeels ernære sig ved Fiskefangst. En Expedition, der udsendtes for at søge efter 20 Fiskerbaade med en Besætning af 200 Mand, er vendt tilbage med den sørgelige Efterretning, at de Savnede sandsynligviis alle ere omkomne ved den hollandske Kyst.

Den 3die Juni rasede i Iowa og Illinois i Amerika en frygtelig Orkan, der i tre Byer anrettede en skrækkelig Ødelæggelse. Mange af Indvaanerne bleve begravede under Ruinerne af deres Huse.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
O. Nilsson, Norrkøping	48	„	„
J. Hansen, Lolland	9	„	7
P. Nielsen, Fredericia	14	1	7
Summa	71	1	14

Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

for det 1ste Halvaar 1860.

Conferencer.	Grene	Af de Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.												
1. Kjøbenhavn . .	15	2	107	32	41	22	747	85	33	79	14	951
2. Aalborg	17		50	13	11	1	269	43	15	26	3	344
3. Vensyssel . . .	21		69	12	10	5	294	57	15	13	2	390
4. Fredericia . . .	8		30		7	6	141	21	11	3		184
5. Lolland	6		21	3		2	122	19	14	5	2	148
6. Bornholm . . .	4		7	3	1	1	87	4	6	2		99
7. Fyen	9		25	1	4	1	100	23	9	6	1	131
8. Aarhuus	9		30	7	9	2	139	27	20	34	4	187
9. Skive	4		9	3	1	1	43	9	5	1		57
	93	2	348	74	84	41	1942	288	128	169	26	2491
Norge.												
10. Brevig	14		61	49	36	14	445	80	22	29	5	605
Sverrig.												
11. Skaane	13		49	35	18	16	353	60	16	39	1	471
12. Stockholm . .	4		16	8	2	3	56	19	4	3		85
13. Gøtheborg . .	5		17	8	7	3	80	19	2	7	1	115
14. Norrkøping . .	10		25	8	13	5	125	24	9	4	2	176
15. Sundswall . .	2		6	3		1	13	1	3			23
	34		113	62	40	28	627	123	34	53	4	870
Summa . .	141	2	522	185	160	83	3014	491	184	251	35	3966

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 20. *Den 15. Juli 1860.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Templets Opførelse i Jerusalem.

(Fra New York Tribune 1849.

(Fortsat fra Side 295.)

Om Nogen spørger, hvorfor Jødedommen ikke har prædiket imod Christendommen, da denne i 1800 Aar uophørlig har prædiket imod hiin, vil Svaret blive: Vor Sag er i høiere Hænder. Naar Herren finder det tjenligt, vil han aabne Øinene paa alle dem, som tillægge et dødeligt Menneske hans guddommelige Egenskaber; han vil give Verden det ufeilbarligste Beviis paa, at han alene er den store Forløser, og at Saliggjørelse kun kan erholdes ved ham. Vor Uvillighed til at prædike imod Christendommen har sin Grund i den Kjendsgjerning, at om vi vilde rive ned paa denne Troes Grundsætninger, maatte vi tillige angribe mange af vore egne yndede Principer og Lærdomme, thi endskjøndt vi ikke troe, at Jesus af Nazareth var i Besiddelse af de guddommelige Egenskaber, som han gjorde Fordring paa, kunne vi dog ikke fornegte eller forkaste hans Principer, thi de ere ogsaa vore, og han bekjendte altid den samme Tro, som vi have.

Vi ønske ei at omstøde nogen af de Grundsætninger, som den christne Religion støtter sig paa; men vi spørge, hvad vilde Resultatet blive, om man berøvede Jesus af Nazareth de guddommelige Egenskaber, som han sagde sig at være i Besiddelse af? Verden vilde blive Unitariere, det er saadanne Christne, som kun antage een Person i Guddommen, og vi staae først i Rækken af disse. Menneskene vilde i al Oprigtighed gaae over til denne Tro, da deres Hjerter derved vilde blive befriede for megen Uvished, som nu foruroliger dem; men desuagtet vilde Christendommen være Christendom i alle dens moralske Egenskaber. Der er Nok i Jesu Væsen, som kan give ham Rang iblandt de meest fremragende practiske Sædelærere, selv om man ingen Tro har paa hans overmenneskelige Egenskaber, hvorfor han ogsaa indtager en høiere, ja en langt høiere Plads end Muhammed, der ikke paaberaabte sig nogen af disse Egenskaber. Jesus erklærede, at „Gud er en Aand; og de, som tilbede ham, bør det at tilbede i Aand og Sandhed." Vi sige netop det samme.

Vi maae nøie iagttage disse Omvexlinger, eftersom de finde Sted. Hvilke

Tvivl, der end monne svække de Christnes Tro, ville disse Tvivl dog aldrig naae os — vi ere, hvad vi altid have været og som vi haabe altid at være; vi have een Gud, een Tro, og ere eet Folk. Vi have ingen Hemmeligheder og Aabenbaringer, uden hvad der er naturligt og fornuftigt. Herved have vi staaet i Aarhundreder, — en Grundvold, som i Evighed ikke vil svigte, og paa hvilken alle Religioner kunne bygge. Vi maae imidlertid søge at drage Nytte af Tiderne og de stedfindende Omvexlinger i Verden, da de kunne staae i Forbindelse med vor timelige Velfærd. Vi formaae ikke i dette Dieblik at sige, hvilke vigtige Resultater, der kunne flyde af denne Tilladelse at opbygge en prægtig Synagoge i Jerusalem. En Rettighed, der gives, en Fordom, der afskaffes, leder til Nydelsen af andre Rettigheder, til Afskaffelsen af andre Fordomme, og tilsidst begynder Nationen at opløfte sit Hoved. Opdragelsen vil fuldende det store Værk, og Jøderne i Jerusalem, de store Forsvarere og Udtydere af Loven, blive oplyste og liberale Borgere, der med Tiden kunne anbetroes større Magt.

Vi troe ikke, fordi vor Tro er af guddommelig Oprindelse, at Saliggjørelse derfor udelukkende tilhører Jøderne; den er ligeledes for Hedningerne; thi han, som dannede Jorden, vil beskytte alle dens Børn. Vi ere som Alteret i det Allerhelligste, paa hvilket en Ild brænder, der aldrig skal udslukkes; men denne Ild skal opmuntre og oplive enhver Skabning uden Forskjel, altsaa skal Hedningen ogsaa nyde Godt af det Lys og glæde sig ved den Varme, som udstrømmer fra den. Havde ikke Christendommen og Islam hævet sig af vor Nations Ruiner og løftet høit vort faldne Banner, vilde Hedenskabet have herstet endnu, man vilde have dyrket enhver Gud, undtagen den eneste, levende og sande. Hedningerne vilde have triumpheret den Dag idag, og Alt vilde have været Mørke og Forstyrrelse.

Iblandt Nogle af vore egne Folk opreiste Gud en ny Sect, som for endeel haandhævede ans guddommelige Egenskaber og forkastede ikke hans guddommelige Forskrifter. Denne Sect, Christenheden, har uagtet sin Intolerance og sine Forfølgelser imod os, staaet blot som en Mellemting mellem os og Hedenskabet; men nu fremtræde otte Millioner af det udvalgte Folk, det samme Folk, som var ved Sinai, i Babylon og i Zion, for den hele Verdens Dine, som et Forsynets Mirakel, og de Christne og Muhammedanerne maae berede Veien for den forestaaende store Gjenoprettelse, opgive deres Formynderskab over os, og raabe høit med vor store Prophet: „Bereder Herrens Vei, gjører hans Stier rette." O, Israels Børn! I kjende ikke den store Lod, der er bestemt for Eder. Stræber efter at fortjene den, bereder Eder for den, og gjører Eder værdig til den ved at beflitte Eder paa alle Dyder — paa Overbærenhed, stor Tro, Barmhjertighed, Kjærlighed og Tilgivelse.

Verden kalder os et stolt Folk; men hvis reent og ubesmittet Blod, nedarvet fra Stamfædre som Abraham, Isaak og Jacob, Moses, David og Salomon, hvilket rinder i vore Aarer, giver os noget Fortrin blandt Nationerne, da have vi Grund til at være stolte af en saadan Herkomst; men denne Stolthed skulde indskrænke sig til at efterligne dem i deres Viisdom, og uddanne den Nationalitet iblandt os, som alene omfatter alle Betingelserne for vor Gjenindsættelse i vort Land. Den Almægtiges Planer udføres ved menneskelig Medvirken. Han bøier Menneskenes Hjerter til at udføre hans Hensigter paa Jorden. Krige, Revolutioner, Forandringer i den politiske Verden, Nationernes Deling, Regenternes Fald, Folkenes vaagnende Bevidsthed, Kundskabens Udbredelse, Viden-

skabernes Fremgang og de liberale Anskuelsers Triumph er Altsammen hans Værk, ifølge hans uransagelige Villie.

Denne Tilladelse, som er given Guds gamle, trofaste Folk til endnu engang at lægge Grundstenen til og at opføre et prægtigt Tempel til hans Ære og til hans Dyrkelse, hvortil vi ere blevne opfordrede i denne Dag at yde vor Skjærv, er et andet stort Beviis paa hans guddommelige Magt og Villie, hvilket varsler om Opfyldelsen af de store Prophetier, at vi atter skulle blive uafhængige og dyrke ham paa Zion i Fred og Ro.

Men jeg har ofte med Smerte hørt mine Troesfæller sige, at Forjættelserne om vor Indsamling, skjøndt oftere gjentagne, ere forbundne med for mange Vanskeligheder; at et saa fjernt Land aldrig kunne erstatte de Opoffrelser, som Israels Hjemsamling fra Jordens fire Hjørner vilde medføre; at, naar vi endelig vare indsamlede, vilde de forskjellige Landes Sprog og Skikke, vi havde medbragt, besværliggjøre Dannelsen af en Regjering, og at vi vilde komme til at ligge i Krig med vore Naboer og faae indre Uroligheder — kort sagt, vi ere tilfredse med vor nærværende Stilling og ønske ingen Forandring.

Saadanne Anskuelser veed jeg Mange have, dog ikke Alle. Det er Frugterne af Tolerance, Beqvemmelighed, Magelighed og Rigdom; men der findes Hjerter, som endnu kunne røres af den rene Frihedskjærlighed, og Arme, der ere stærke og villige nok til at kjæmpe for denne Frihed, naar Tiden kommer. Men Arbeidet skal ikke udføres af os. Vor Villie, vore Ønsker, Tvivl og Skrupler ere tomme og af ringe Betydning; thi der er en høiere Magt og stærkere Arm, som vil lede Begivenhederne i den store Fremtid, som vil vise os hvad Vei vi skulle gaae, som er vor Sky om Dagen og vor Støtte om Natten. Ere vi ikke Guds udvalgte Folk, har han ikke velsignet os, naar vi vare beskyggede under hans beskyttende Haand, og straffet os, naar vi syndede, fordrevet og adspredt os, naar vi glemte hans hellige Anordninger, og imødesee vi ikke Opfyldelsen af hans Forjættelser om vor Nations endelige Gjenfødelse? Hvorledes kunne vi tvivle om Fremtiden, naar vi beskue Fortiden? Har han ikke sagt: „Jeg vil lade Eder boe der, som i Eders gamle Tider, og gjøre Eder Godt mere end i Eders Begyndelse; og I skulle fornemme, at jeg er Herren?" Har han ikke sagt: „Jeg vil tage Eder fra Hedningerne og samle Eder fra alle Landene, og lade Eder komme til Eders eget Land igjen?" Men I afskrækkes for Judæas Eensomhed, og frygte for at Landet evig og altid skal sukke under sin gamle Forbandelse. Dog ogsaa her ville vi fornemme Guds Barmhjertighed; thi han siger: „Jeg vil formere Frugt paa Træerne og Grøde paa Marken, paa det I skulle ikke ydermere tage imod Hungers Forhaanelse iblandt Hedningerne. Og de skulle sige: dette Land, som var ødelagt, er blevet som Edens Have. Jeg Herren, jeg haver talet og gjort det." Skulde vi blive vantroe og tvivle om den Almægtiges Forjættelser? Gud forbyde det. Lader os derfor berede os for den store Omvæltning, der skal slaae hele Verden med Forundring og Forbauselse.

Naar andre Nationer bryde Undertrykkernes Aag og blive Herrer i deres eget Land, bringe de deres nationale Egenskaber med sig; et vankundigt Folk kan saaledes ikke skaffe en oplyst Regjering. Men naar Basunen lyder for os fra Zion, vil Jødernes Store og Vise komme fra hvert Land paa Jorden, og baade Talenter, Rigdomme, Foretagelsesaand, Kunst, Videnskaber, Kraft og Mod vil blive samlet til Palæstina, og atter ville de Love blive hædrede, som Moses helligede Friheden og

den republikanske Regjeringsform. Lader os begynde Værket og overlade Fuldendelsen til den store Hyrde og Forløser.

Jeg haaber, I ville med mig indrømme, at det er et Privilegium at have Tilladelse til at yde en Skjærv til Opbyggelsen af denne store Synagoge i Nærheden af Tempelgrunden, og at hele Israel burde bidrage til dens Fuldførelse. Den vil faae eet Fortrin — den vil blive orthodox. Den jødiske Religion skulde aldrig afvige fra sin oprindelige Form. Reformer foraarsage Splid og bevirke Delinger og svække desuden vor Troes Eenhed. Religionen udgaaer fra Hjertet — der maa altsaa Gudsfrygten have sit Sæde; thi Skikke og Ceremonier ere alle tomme uden oprigtig Fromhed.

Jeg maa bekjende, jeg kunde godt ønske nogle Forandringer i vort Ritual og vore Ceremonier. Endskjøndt jeg beundrer det hebraiske Sprogs Skjønhed og Rigdom, vilde det dog være mig kjært, om vi kunde indføre endeel af Landets Sprog i vore Bønner, for at vi desto bedre kunde fatte Ansvarligheden af vor Tro. Vi kunde ogsaa forkorte mange Gjentagelser og foretage nogle gavnlige Forandringer; men hvor er Grændsen for disse Reformer, naar vi engang have begyndt at bruge Gartnerkniven? Hvor er vor Myndighed til at forandre eller forbedre Skikkene og Ceremonierne, vor Troes oprindelige Reenhed, som vi have vedligeholdt i 4000 Aar under de sværeste Prøvelser og Lidelser? Der er stor Fare forbunden med alle Forandringer ved en saa gammel Religion, hvorfor vi hellere bør følge den engang slagne Vei, som vore Forfædre have vandret paa, end vove os ud paa ubekjendte Egne og begynde paa Reformer, der tilsidst vilde udslette Grændserne for vor gamle Tro. Om og dette skeer i andre Menigheder, er det dog godt at vide, at der er en Menighed i Jerusalem, som aldrig vil forandre de gamle Love og Skikke, og derfor kunne vi med desto større Glæde og mere rundhaandet bidrage Vort til denne nye Synagoges Opførelse i den Fortrøstning, at den vil blive grundlagt paa en Klippe, der vil bestaae for evig.

De Beqvemmeligheder, som et nyt og stort Gudshuus vil yde de Gudsfrygtige, ville trække et stort Antal af vort Folk til Jerusalem fra de omliggende Lande. Paamindede af Tidernes Tegn og af Udsigten til store Begivenheder, finde vi de bedagede Jøder med deres Midler komme ned ad Donau, fra det Røde Hav og over Kaukasus paa Reisen til Jerusalem, for der at kunne tilbringe Resten af deres Dage i hellige Betragtninger, og sidde under Templets Mure, bedende for Israels Fred; og naar de døe, omringede af de Lærde og Fromme, kunne de blive begravede i den hellige Jordbund tæt ved det Sted, hvor de store Propheters, den ophøiede Psalmists og vore berømte Stamfædres Støv hviler. Om der gives nogen Trøst i Livets sidste Timer for de sande Troende af vort Folk, maa det være Bevidstheden om, at deres Been skulle lægges i Skyggerne af Bjerget Zion; at de skulle være i Nærheden, naar Basunen kalder Levende og Døde til Doms paa hiin store Dag. Jeg har aldrig hørt Navnet Jerusalem nævne, uden at tænke paa hiin store Mand, der slog Harpens gyldne Strenge, hiin Herrens Elskede, hiin Kriger, Digter, Konge — han, hvis hele Hjerte brændte af Kjærlighed til Gud — den velsignede, gode, navnkundige David. Hvo kan læse hans Psalmer, uden at føle sig stolt af, at ogsaa han var en Jøde? Hvilket et Privilegium det vil være at staae ved hans Grav! Hvilken en Velsignelse endog i Døden at kunne ligge i Nærheden af ham!

Jeg har allerede sagt, at Opførelsen af denne nye Synagoge i Jerusalem vilde blive betragtet som et mærkværdigt Tegn

over hele Verden, i Særdeleshed blandt os, som Sympathien, skjøndt vi ere spredte til til de fire Veir, har sammenknyttet med de stærkeste Baand. Ligesom den elektriske Strøm i et Øieblik bringer Efterretninger til alle Kanter, ville Jøderne erholde Kundskab om denne vigtige Begivenhed. Gud har bevaret os i store og vise Øiemed; hans Handlemaade med os har været meget forunderlig; vi have gjennemgaaet de forjættede Straffe, skulle vi ikke ogsaa nyde de forjættede Velsignelser?

Naar og hvorledes disse store Begivenheder skulle finde Sted, har den store Aand, der nedbryder og opreiser, der omstøder Throner og frigjør de Undertrykte og Forfulgte, endnu forbeholdt sig selv. For de Christne, der have fælles Oprindelse med os, og som endnu ansee den jødiske Nation som Guds udvalgte og begunstigede Folk, ville dette lille, men vigtige Tegn ikke være uden Betydning — det er som et Stød i hiin Sølvbasun, der ved Daggry tonede fra vort Tempels Østport. Her er den hellige Gravs Kirke, i hvilken de Christne opsende deres fromme Bønner og Lovsange til Ihukommelse om ham, som, medens han var paa Jorden, fortjente alt det Gode, Hjertet kunde ønske ham; der Minaretterne af Omars Moskee, bygget paa det Sted, hvor vort Tempel engang stod; og der, affides paa Bjerget Zion, ligger Jødernes Synagoge — Moderen med sine Børn, Alle lykkelige paa det samme Sted, Alle opsendende deres Bønner til Himmelen, hvor Hærskarernes Herre og Israels Gud throner i guddommelig Majestæt.

Det er ikke det mindst mærkværdige ved Opførelsen af denne nye Bygning i Jerusalem, at vi kunne føre Bygmestrene til det Sted, hvor Materialierne til Herodes's Tempel endnu ligge i stille Pragt. Under Mosteen Es Sakhra findes den Dag idag de store Kamre, de uhyre Granitstøtter, de prægtige Marmorsøiler med smagfuldt udskaarne Hoveder og Fodstykker, de riigt prydede Døre og Vandbeholderne endnu fyldte med Vand, hvori Præsterne og Leviterne toede sig, ikke i ruineret Tilstand, men i ædel Majestæt og bleve undersøgte for et Par Aar siden af En af vort Folk, der for Nærværende er bosiddende her i Staden, hvilket ubestrideligen beviser det Vildfarende i den Propheti, at ikke Steen paa Steen skulde lades af Templet. Under den nu stedfindende Krisis i Europa, vil dette lille Tegn vække Jøderne overalt. De have ikke været orkesløse under disse Revolutioner. Det er ei at vente, at et Folk med deres literaire, politiske og commercielle Indflydelse — Europas Pengemænd, Englands Kjøbmænd, Frankrigs Statsmænd, Tydsklands Videnskabsmænd, Polens Agronomer, Italiens Digtere — kunde see disse mægtige Begivenheder udfolde sig paa Fastlandet, uden at tage virksom Deel i deres Fremme og de deraf flydende Resultater. Ogsaa de ville høre den fjerne Lyd af den Basun, hvis Toner skulle runge langs Horizonten, og forstaae, hvem der har en Haand med i det store Værk.

Nedlæggelsen af Grundstenen til det nye Tempel vil drage et uhyre Antal af de Trofaste, der ønske at overvære denne Høitideligheð, til Jerusalem. Det vil ikke, som Tilfældet var med det gamle ved vort Folks Tilbagekomst fra Babylon, blive bygget med Sværdet i den ene Haand og Muursteen i den anden. Baade Bygningen og Arbeiderne ville blive beskyttede og hjulpne af alle religieuse Samfund. I mange Aar har jeg næret det Ønske at kunne besøge den hellige Stad — at mit Land vilde give mig Anledning til at sige til mit Folk: „Hil det Land, som er under Vingers Skygge paa hiin Side af Mor-

lands Floder, som sender Bud over Havet og over Vandet med Fartøier af Rør;" hil være Jøderne saavel som Hedningerne!

Det vilde være den skjønneste Dag i mit Liv, om jeg kunde være nærværende ved Nedlæggelsen af Grundstenen til det nye Tempel i Jerusalem, om jeg kunde see det Sted, hvor David og Salomon levede, hvor Esaias propheterede og Maccabæerne seirede.

Brødre og Venner! Ville I ikke yde en lille Deel af den Formue, Gud har velsignet Eder med, som Bidrag til Opførelsen af en nye Bygning paa Zion? Ville I ikke staae Eders fattige Brødre i Jerusalem bi, som see hen til Eder for Hjælp i dette interessante Foretagende? Ville I ikke give en Skjærv, saa I kunne have den Glæde at sige: „Jeg bidrog til at opbygge dette Huus til den Allerhøieste i hans egen Stad — hans elskede Jerusalem?" Jeg veed, I ville; thi naar henvendte man sig vel forgjeves til Jødens Godgjørenhed, naar det gjaldt om at hjælpe hans Brødre? Alle have Interesse i Jerusalem, Alle have en Arv der, baade Jøder og Hedninger. Alle vente at forenes i hellig Iver, i from Velgjørenhed og gjensidig Kjærlighed paa den Dag, Nationen skal indsamles. Det ærede Sendebud, som nu er her, Rabbineren Echiel Cohen, der skal bringe Frugten af Eders Gavmildhed til det hellige Land, haaber jeg vil kunne sige: „Mine Troesfæller i den vestlige Verden modtoge mig med aabne Arme og velvillige Hjerter; de bade for Jerusalems Fred; de gave mig af Ophirs Guld, ligesom vi fordum gave Salomon til at opreise Templet, hvilket endnu staaer indpræget i vore Hjerter, og de fortjene de Trofastes Bønner og Velsignelse." Send ham ikke tomhændet tilbage til Jordans Bredder. Lader os give vor Skjærv, ligemeget hvor lille den er. Jeg veed meget godt, mine Venner, hvor meget der er, som gjør Krav paa Eders Gavmildhed. Men føi denne Udgift til de øvrige — I ville ei føle nogen Byrde deraf; det vil tværtimod være en skjøn og behagelig Erindring for Eder, naar denne paatænkte Bygning bliver færdig, at I have havt Deel i dens Opførelse, og Eders Navne ville ihukommes af et Folk, hvis Liv er helliget Herren og hvis Bønner opstige for vor timelige Lyksalighed og vort evige Vel.

Udtog af „de amerikanske Indianeres Historie,"

udgiven af Adair i London 1775.

(Fra „the Millennial Star.")

(Fortsat fra Pag. 296.)

I Tuccabatchey ved Tallapoos Floden, 30 engl. Mile ovenfor Fortet Allabahamah, findes to Plader af Messing og fem af Kobber. Indianerne ansee dem saa hellige, at de altid opbevare dem i deres Allerhelligste, uden nogensinde at røre ved dem; og kun paa den Tid, naar Offringen af deres Førstegrøde og den aarlige Forsoningsfest finder Sted, kunne Reisende faae dem at see. De fem Kobberpladers Form (Afbildningen er vedføiet) er følgende: Den ene er halvanden Fod lang og syv Tommer bred; de andre fire ere kortere og smallere. De to Messing-

plader (som ogsaa ere afbildede) ere omtrent halvanden Fod lange og ligesaa brede. En Indianer, kaldet gamle Bracket, som er henved 100 gammel, sagde, at hans Forfædre havde fortalt ham, at disse Plader bleve givne til dem af den samme Mand, som vi kalde Gud; at der havde været mange flere af andre Former, nogle saa lange som han kunde strække med begge sine Arme, og nogle var der skrevet paa, hvilke bleve nedgravede af visse Mænd. Tillige fulgte den Besked med disse Plader, at de kun maatte haandteres af visse Folk og dem, som fastede. Denne Beretning blev optagen den 27de Juli 1759 paa Torvet i Tuccabatchey af William Bolsover.

Ligesom Hebræerne omhyggeligen begravede deres Døde, saaledes samlede de ogsaa deres Been, naar det kunde skee, og lagde dem i deres Forfædres Gravsteder. Den samme venlige Tjeneste vise alle de talrige Indianerstammer enhver Hedengangen af deres respective Stamme, saa at de, der miste deres Folk i Krig, dersom de ikke have forandret deres ældgamle Skikke, sørge for at faae saa meget Tid, at de kunne samle deres Slægtninges Been, hvilket de kalde Beensamlingen eller Opsamlingen af deres Beslægtedes Been, ifølge den hebraiske Udtryksmaade.

Den overlevende Broder skulde ifølge den mosaiske Lov opreise Sæd for sin afdøde Broder, dersom denne efterlod en Enke uden Børn, for at forplante hans Navn og Familie samt arve hans Godser og Formue, og om han ikke gjorde dette, blev han Gjenstand for Foragt; dersom han avlede et Drengebarn, skulde det antage den Afdødes Navn. Indianerne gaae frem omtrent paa samme Maade. Naar Israeliterne gave deres Børn eller Andre Navne, valgte de saadanne Benævnelser, som passede bedst med Omstændighederne og Tiden. Denne Skik er en fast Regel hos Indianerne, og jeg bemærkede aldrig den mindste Afvigelse fra den.

Indianernes Sagn berette, at deres Forfædre for meget lang Tid siden kom fra et fjernt Land, hvor alle Folk vare af een Hudfarve, og at de i Tidens Løb droge østover til deres nuværende Besiddelser. Emanuel de Moraes og Acosta forsikkre, at Brasilianerne kun gifte sig i deres egen Familie eller Stamme. Acosta skriver, at de sydamerikanske Indianeres Klædedragt er tildannet ligesom Jødernes fordum. Escarbotus forsikkrer, at han ofte hørte de sydamerikanske Indianere gjentage det hellige Ord „Halleluja," hvilket forbausede ham og bragte ham til at grunde paa, hvorledes de først fik dette Ord. Og Malvenda siger, at de Indfødte i St. Michae havde Gravstene, som Spanierne gravede op, hvorpaa fandtes flere gammelhebraiske Indskrifter, saasom: „Hvorfor er Gud gaaet bort?" og „Han er død. Gud veed det." Havde hans Nysgjerrighed bevæget ham til at afskrive hele Gravskriften, vilde det have skaffet os flere Oplysninger.

Peter Martyr skriver, at Indianerenken gifter sig med sin afdøde Mands Broder, saaledes som Moseloven paabød. Robert Williams, som efter Sigende var den første Englænder i Ny England, som lærte Indianernes Sprog for at omvende de Indfødte, troede, at de vare Jøder, og han siger, at deres Sagn beretter, at deres Forfædre kom fra Sydvest, og at de vende tilbage dertil, naar de døe; at deres Qvinder trække sig tilbage fra Resten af Folket til visse Tider; og at deres Sprog havde nogen Lighed med det hebraiske. Baron Lahontan skriver, at Indianerqvinderne i Canada rense sig efter deres Nedkomst — 30 Dage, hvis de have født et Drengebarn, og 40 Dage, naar det er et Pigebarn; at de under nævnte Tidsrum boe for sig selv, fjernet fra deres Mænd; at den ugifte Broder til den afdøde Mand

ægter dennes Enke sex Maaneder efter hans Død. Malvenda siger, hvilket ogsaa er Tilfælde med Acosta, at de Indfødte høitideligholde et Jubelaar, saaledes som Skik var blandt Israeliterne. Ifølge de spanske Authoriteters Tilladelse vare Peruvianerne og Mexikanerne Polygamister; men de havde kun een Hustru, som indtog Hæderspladsen, og til hende bleve de viede med en vis Høitidelighed. Mord, Hoer, Tyveri og Blodskam straffedes med Døden."

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Menneskets Forudtilværelse. Menneskene i Almindelighed have saare ondt ved at fatte Hensigten med deres Tilværelse her paa Jorden, og det er vanskeligt for Herrens Tjenere, der ere udsendte med Evangeliet, at overbevise dem om, at de ere her i en Prøvestand, hvor deres Handel og Vandel vil have stor Indflydelse paa deres Tilværelse i den tilkommende Verden, da desværre Mange sætte en Ære i at prale af deres Vantro paa et Liv efter dette. Men hvad man i Almindelighed har endnu mindre Tro paa er, at vi have havt en Tilværelse før vi kom her, hvilket vi kort og tydeligt ville forsøge paa at fremstille i efterfølgende Linier.

Paulus kalder Jesum Christum i Brevet til Colossenserne 1, 15. „al Skabningens Førstefødte," hvilket umuligt kan have Hensyn til hans Fødsel i Kjødet; Skriften lærer tværtimod, at Adam var den første Mand paa denne Klode, hvorfra alt Kjød nedstammer; desuden havde Verden staaet i over 4,000 Aar, før Christus kom her i Kjødet, og Millioner af Mennesker havde levet i og forladt denne jordiske Tilværelse, før Christus blev født af Jomfru Maria; men endnu tydeligere og bestemtere udtaler han sig selv desangaaende i sin herlige Bøn til sin Fader, som Evangelisten Johannes har optegnet i sit 17de Capitel 5te Vers, hvor han siger: „Herliggjør Du mig nu, o Fader! hos Dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos Dig før Verden var." Var det vel muligt for ham at betegne sin Tilværelse hos Gud før Verden blev skabt i tydeligere og bestemtere Udtryk end her er Tilfælde? Visseligen ikke. Denne Forudtilværelse lagde han intet Skjul paa, men forkyndte om den aabenlyst endog blandt dem, der altid tragtede ham efter Livet. Saaledes finde vi i Johannes' 8de Capitel Beretningen om en Samtale, der fandt Sted mellem Frelseren og hans Dødsfjender, hvor han erklærer, at han er „udgangen og kommen fra Gud," at han kun taler om det, som han „har seet" hos Faderen, at han „kjender" Abraham og Abraham ham, samt ender med de Ord: „Førend Abraham blev, er jeg," hvilket optændte Jødernes Forbittrelse mod ham i den Grad, at de vilde stene ham, og han saae sig nødsaget til at skjule sig for dem.

Ja, vil Modstanderen maaskee indvende, dette gjelder kun Frelseren, der kom i Kjødet ene og alene i den Hensigt at udsone Adams Fald og gjenløse Verden, men dette beviser ikke, at Andre have været til før. Vi ville ogsaa imødegaae denne Anskuelse med nogle faa Skriftsteder, og vise dens Feilagtighed. Efterat Frelseren lykkeligt og vel var sluppen bort fra de opbragte Jøder, træffer han og Disciplene paa en Blindfødt. Disciplene spurgte Jesus, hvo der havde syndet, enten den Blindfødte eller

hans Forældre. Det er indlysende af dette Spørgsmaal, at Disciplene ansaae det som en Straf, at Manden var blindfødt. Men naar Straffen allerede indfandt sig ved hans Fødsel i Kjødet, hvad Tid havde han saa begaaet Synden, som han nu leed for? Man kan heraf klarligen see, at de troede ham istand til at synde, før han blev født, og følgelig at han han havde havt en Tilværelse før han kom hid. Om denne Anskuelse havde været forkeert, saa havde Frelseren her den bedste Leilighed til at undervise dem om deres Vildfarelse; dette gjør han ikke, men svarer blot: „Hverken har denne syndet, ei heller hans Forældre, men paa det at Guds Gjerninger skulde blive aabenbarede paa ham." (Joh. 9, 1-7.)

Til Jeremias siger Herren: „For jeg dannede Dig i Moders Liv, kjendte jeg Dig, og før Du udkom af Moderen, helligede jeg Dig; jeg beskikkede Dig til at være en Prophet for Folkene." (Jerem. 1, 5.) Det kan umuligt være Andet end Jeremiæ Aand, Herren her sigter til, naar han siger, før jeg dannede Dig i Moders Liv, eller før Fosteret blev dannet i Moderen, kjendte jeg Dig. I sit Brev til Epheserne 1ste Capitel 3die Vers siger Paulus: „Lovet være Gud og vor Herres Jesu Christi Fader, som velsignede os med al aandelig Velsignelse i det Himmelske i Christo, ligesom han udvalgte os i ham, før Verdens Grundvold blev lagt, at vi skulde være hellige og ustraffelige," osv. I Brevet til Romerne 8, 29. berører han den samme Gjenstand, sigende: „Thi hvilke han forud kjendte, dem haver han og forud beskikket til at vorde dannede efter hans Søns Billede, paa det han skulde være den Førstefødte af mange Brødre; men hvilke han forud beskikkede, dem haver han og kaldet," osv., og i 9, 11. siger han, idet han taler om Jacob og Esau: „Thi der de endnu ikke vare fødte og hverken havde gjort noget Godt eller Ondt, da blev der sagt til hende (Rebekka): den Ældre skal tjene den Yngre." Ifølge Fødselsretten tilkom det Esau, den ældste, at regjere over Jacob, samt nyde alle de til Abraham lovede Velsignelser; men da Gud forud kjendte disse to Brødres Charakteer og vidste, at Esau med fri Villie vilde frasige sig sin Førstefødselsret, ansaae han ham for uværdig til at indtage den Stilling, som hans Fødsel hjemlede ham, hvorfor Herren sagde, at Jacob skulde have Fortrinet.

Af disse faa Skriftsteder vil Enhver, der er i Besiddelse af en fordomsfri, uhildet Aand, klarligen see, at Menneskene ere Væsener, der have havt en Tilværelse, før de fik Legemer af Kjød og Blod i deres nuværende Prøvestand. At ikke blot enkelte, men alle Mennesker have havt en tidligere Tilværelse er indlysende af følgende Skriftsteder: „Støvet maa komme tilbage til Jorden igjen, som det var før, og Aanden maa komme til Gud igjen, som gav den." (Præd. 12, 7.) Hvorledes skulde Aanden kunne komme til Gud igjen, naar den ikke tidligere havde været hos ham? Og at Aanden ikke blev til hos Gud paa samme Tid som Legemet dannedes paa Jorden, men derimod længe før, kan sees af det allerede anførte Skriftsted hos Eph. 1, 3., hvor Paulus siger, Gud „udvalgte os før Verdens Grundvold blev lagt," saavel som af Herrens Spørgsmaal til Job: „Hvor var Du, der jeg grundfæstede Jorden? Hvo lagde dens Hjørnesteen, der Morgenstjerner sang tillige, og alle Guds Børn raabte af Glæde?" (38, 4. 7.) Om Job ikke havde været til paa den her omtalte Tid, vilde dette Spørgsmaal have været aldeles meningsløst og taabeligt, men vi see af den Maade, Spørgsmaalet stilledes paa, at Job virkeligen var til ved Jordens Grundlæggelse, og udentvivl tog ogsaa han Deel i den Jubelsang, som „alle

Guds Børn" dengang istemmede til deres himmelske Faders Priis. Vi ville slutte denne Artikel med et Udtog af Abrahams Bog, der omhandler dette Emne.

„Herren havde viist mig, Abraham, Fornuftvæsenerne, som vare organiserede før Verden blev, og blandt alle disse vare mange af de Ædle og Store; og Gud saae disse Sjæle, at de vare gode, og han stod midt iblandt dem og sagde: „Disse vil jeg gjøre til Fyrster;" thi han stod midt iblandt dem, som vare Aander, og han saae de vare gode; og han sagde til mig: „Abraham, Du er een af dem; Du blev udvalgt, før Du blev født." Og der stod En iblandt dem, der var Gud liig, og han sagde til dem, der vare med ham: „Vi ville gaae ned, thi der er Rum der, og vi ville tage af disse Materier og danne en Jord, hvorpaa disse kunne boe; og vi ville prøve dem dermed og see, om de ville gjøre alle Ting, hvadsomhelst Herren deres Gud skal befale dem; og de, der holde deres første Prøvestand, skulle forøges, og de, der ikke holde deres første Prøvestand, skulle ikke faae Herlighed i det samme Rige med dem, der holde deres første Prøve; og de, der holde deres anden Prøvestand, skulde Herlighed vorde tildeel evindeligen." (Pearl of great Price Side 24.)

„Og nu siger jeg Dig, at disse ere Himmelens og Jordens Slægter, da de bleve skabte paa den Dag, som jeg, den Herre Gud, skabte Himmelen og Jorden og enhver Plante paa Marken, førend den kom i Jorden, og enhver Urt paa Marken, før den voxede frem; thi jeg, den Herre Gud, skabte alle Ting, om hvilke jeg har talet, aandeligen, før de bleve naturlige paa Jordens Overflade. Og jeg, den Herre Gud, havde skabt alle Menneskenes Børn, men endnu ikke en Mand til at dyrke Jorden; thi i Himmelen skabte jeg dem, og der var endnu intet Kjød paa Jorden, ei heller i Vandet, ei heller i Luften; men jeg, den Herre Gud, talede, og der opgik en Damp af Jorden, og vandede hele Jordens Overflade. Og jeg, den Herre Gud, skabte Mennesket af Jordens Støv og aandede Livets Aande i hans Næsebor, (det er Menneskets Aand) og Mennesket blev en levende Sjæl, det første Kjød paa Jorden, det første Menneske tillige; desuagtet vare alle Ting skabte før, men aandelige vare de skabte og dannede efter mit Ord. Og jeg, den Herre Gud, plantede en Have i Eden mod Østen, og der satte jeg Mennesket, som jeg havde dannet. Og ud af Jorden lod jeg, den Herre Gud, voxe naturligen ethvert Træ, der er behageligt for Menneskets Øie, og Mennesket kunde see det. Og de bleve ogsaa levende Sjæle. Det var aandeligt paa den Dag, jeg skabte det." (Herrens Ord til Moses, Pearl of great Price Side 12).

Emigranterne. Af New York Herald af 20de Juni erfare vi, at William Topscott, der afseilede fra Liverpool den 11te Mai med vore Emigranter, ankom til New York Løverdagen den 16de Juni.

Efter Mountaineer bekjendtgjøre vi, at Broder Niels Jensen i Store Saltsøstad afgik ved Døden den 5te Mai af Leverbetændelse. Han blev født i Danmark den 9de Decbr. 1806, døbt til Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke i Januar 1851,

emigrerede til Dalen i Marts 1852 og var Medlem af Høipræsternes Qvorum. Han var en kjærlig Fader, en tro Ven, en oprigtig Sjæl og en god Hellig, gjestfrie og redebon til at yde de Trængende sin Hjælp, flittig og arbeidsom i sin Profession som Pottemager. Han levede og døde med Kjærlighed til sin Religion, og savnes meget af sin Familie og sine Venner.

Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Uddrivelse fra Nauvoo.

En historisk Skildring af Oberst Thomas L. Kane, forelæst i det historiske Samfund i Pennsylvanien den 26de Marts 1850.

(Oversat fra Engelsk.)

(Fortsat fra Pag. 279.)

Mormonerne have derfor fra Begyndelsen af ikke havt stort Andet at bestille i Deseret, end at varetage Industriens og Agerbrugets Fremme. De have anlagt flere blomstrende Settlementer, af hvilke det nordligste er Brownsville, og det sydligste er i Sanpetedalen; førstnævnte ligger omtrent 40 Mile og sidstnævnte 200 Mile fra det først anlagte Settlement. En anden Genezareth Sø har Afløb til Deserets døde Hav gjennem den skjønne Flod, som Mormonerne have givet Navnet — de kunde umuligt have fundet nogen mere passende Benævnelse — den vestlige Jordan.

Det var paa den høire Bred af denne Flod, paa en skjøn og frugtbar Høislette, der gjennemskjæres af en Mængde smaa Bække fra Bjergene, at Mormon-Pionererne opsloge deres første Leir i Dalen og helligede Landet. Besynderligt nok, netop denne Plet viste sig at have den gunstigste Beliggenhed for deres Hovedsettlement, og efter at have udforsket hele Landet, have de her grundlagt deres Stad „det nye Jerusalem." *) Deres Huse ligge temmelig spredte, for desto bedre at kunne fremme Agerbruget, og deres Hovedagre udgjøre en Strækning, der er større end Columbia Districtet, og som de have gjennemskaaret med Canaler og paa andre Maader rigeligen forsynet med Vand efter de østlige Staters Monster. Stadens Huse ere spredte over et Areal, der er omtrent saa stort som Staten New York.

Endnu have de kun havt liden eller ingen Tanke for Luxus i deres offentlige Bygninger; men de ville snart have fuldendt et stort Forraadshuus og Kornmagasin. De have ogsaa opført et stort offentligt Badehuus, hvorhen de have ledet een af de mange forunderlige mineralske Kilder, som findes i Dalen, nemlig een, hvoraf der udstrømmer reent, klart Svovelvand med en Temperatur af 32 Grader R, og Alle have lært at skattere Brugen deraf. De have desuden et gult Muursteenshuus, 100 Fod langt og 60 Fod

*) Dette er imidlertid en Feiltagelse, thi „det nye Jerusalem" vil blive opbygget i Jackson County i Missouri, ifølge en Aabenbaring given ved Propheten Joseph i Juli 1831.

bredt, hvori de samles om Søndagene og Søgneaftenerne; men dette er kun en midlertidig Bygning. De have udseet en Plads midt i Staden for Templet, der langt skal overgaae det, som prangede i Nauvoo, og dette vil i deres tilkommende Velstands og Magtes Dage blive Landets Banner og Maalet for alle Pilegrime.

De agte ikke at søge noget andet Opholdssted. Efter at have opslaaet deres Leire paa mangfoldige Steder, ere de tilsidst komne til deres forjættede Land, og de have fundet det at være „et stort og vidt Land, et Land, som flyder med Mælk og Honning," og der, ligesom i Nauvoo tidligere, seer man nu Røgen opstige fra deres Esser, Ambolten klinger, Dreierbænken surrer og atter er Munterhed og Lystighed for de Unge og Aftenens Ro for de Gamle vendt tilbage, og atter blomstre de venlige Haver om deres lykkelige Hjem.

Det er til deres Hjem i Hjertet af vore amerikanske Alper, Mormonerne byde den forbidragende Reisende velkommen, ligesom Munkene paa Sanct Bernhard.*) Nogle af mine ærede Tilhørere have sandsynligviis i St. Louis Bladene seet de gjentagne Takadresser til dem fra californiske Emigrantcompagnier. Disse sprede sig ofte, efter at have passeret Fort Laramie og søge ind i Saltsø-Colonien i en ynkelig Tilstand som Følge af Udmattelse og Mangel. Veien bliver, efter at have forladt Oregonveien, bestandig vanskeligere, og naar det sidste Bjerg er passeret, følger den Bunden af en dyb Bjergkløft eller Canjon, hvor der hersker et uhyggeligt Mørke. Det er et Pas, som jeg haaber ingen Mormon Andreas Hofer i dette Vestens Tyrol vil blive kaldet til at hellige Friheden med sit Blod. Ved hver Vending true de udhængende Klippestykker med at styrte ned i den lille Bjergstrøm, der snoer sig om deres Fod. Denne snevre Huulvei er i Sandhed saa opskaaret af Strømmen, at man maa krydse over den fra den ene Side til den anden henved 40 Gange paa en fem Miles (engl.) Vei. Ved Enden af Huulveien kommer den Reisende pludselig fra det mørke Bjergpas ud paa en lys Terrasse, hvorfra man har en herlig Udsigt over hele Saltsødalen. Intet Under, om han taber sig i Beskuelsen af det henrivende Panorama, der udbreder sig for hans Fødder. En stor Sø med bakkede Øer, omgiven af udstrakte Græssletter, der gjennemskjæres af flere Floder, de høie Bjerge, hvis sneebedækte Tinder reflectere Solens gyldne Straaler og end mere Avlsgaardene med deres Stakke, Hæsse og Qvæg i Forgrunden samt Staden med dens rygende Skorstene og travle Indbyggere i Midten, bidrage hver Sit til aldeles at fortrylle Tilskueren. California-Emigranterne juble, synge og raabe Hurra, Nogle — man maa ei tælle dem — bede, Andre sværge, og atter Andre kaste sig paa Marken og skrige himmelhøit af Henrykkelse.

Jeg har været vidtløftigere, end jeg foresatte mig, da jeg modtog Deres Committees Indbydelse; dog haaber jeg, at jeg ikke har trættet Deres Taalmodighed. Det er imidlertid ikke mere end billigt, at jeg, før jeg slutter mit Foredrag, udtaler mine Anskuelser om Mormonerne i korte og bestemte Udtryk. De Skandskrifter, som de have været Gjenstand for, gjør dette til en simpel Retfærdighedshandling. Maaskee ogsaa min Mening vil have større Vægt,

*) St. Bernhard er et 10,000 Fod høit Bjerg paa Grændsen af Schweitz og Sardinien. Paa det høieste Punkt af Veien, der fører over samme (7,630 Fod over Havet), ligger det berømte Hospitium, et Kloster for 10 Munke, hvis Pligt det er at optage og pleie Reisende, saavel som i den farligere Aarstid at opsøge og frelse Vandrere, der maatte befinde sig i Fare; heri understøttes de sædvanligviis af dertil afrettede Hunde.

endog blandt dem, der kjende mig, naar jeg fremsætter den efter at have endt min her afgivne Beretning.

Jeg har fortalt Dem om et Folk, som ved sin Flid havde erhvervet sig Velstand, som havde forskaffet sig alle Livets Beqvemmeligheder og ikke saa faa af dets Luxusgjenstande; som tiltrods for al Lov og Ret blev drevet ud i Ørkenen, hvor de maatte opsøge sig nye Hjem fjernt fra de Steder, der vare blevne dem kjære fra tidligere Dage; som maatte vandre ud til fremmede Egne, blottede saagodt som for Alt, afkræftede af Hunger og haardt hjemsøgte af Sygdom; som førte med sig deres Hustruer og Børn, de Gamle, Fattige og Affældige; som paa deres Vandring dagligen iagttoge deres Gudsdyrkelse, aabenbarede deres Menneskekjærlighed og stadig knyttede Familie- og Venskabsbaandene fastere; som deelte deres Fornødenheder med hverandre og i Forening trodsede enhver Fare; som vare muntre og oprømte midt i Prøven og udholdende indtil de seirede. Jeg har fortalt Dem om Mænd, som, medens de truedes af Hungersdød, medens Pestilentse rasede blandt dem og Øieblikkets Nød lagde Beslag paa hele deres Energi, anlagde Veie, opførte Broer, byggede Landsbyer og tilsaaede hele Agre for de Fremmede, der muligen kom efter dem, med hvem de kun vare forbundne ved almindelig Menneskekjærlighed og maaskee ved fælles Lidelse, — om Mænd, der atter have erhvervet sig Velstand i deres nye Hjem, som de fandt i Ørkenen, og som i deres nyanlagte By, der er forskandset liig en Fæstning bag en Muur af Bjerge, udstrække deres Gjestfrihed til de nødlidende Emigranter fra vore Grændsestrækninger, — om Mænd, som, uagtet de ere langt udenfor Lovens Omraade, adlød den af frit Valg, eller fordi de i deres Religion ikke fandt Noget, der kom i Strid med de menneskelige Love, men derimod Noget, som havde en endnu større Indflydelse over Folket, og disse Mænd bede nu de Forenede Staters Regjering, ikke om Skadeserstatning, thi en saadan Ansøgning vilde være frugtesløs, og de vide det, ikke om Beskyttelse, thi den have de nu ikke behov, men om at maatte faae de samme politiske Institutioner og borgerlige Love, som enhver Anden af os nyder, hvilket var deres Fødselsret, da de bleve drevne udenfor vore Grændser.

Jeg sagde, jeg vilde give Dem min Mening om Mormonerne tilkjende. De kan vistnok slutte Dem dertil af hvad jeg har berettet; men jeg vil kun tilføie, at jeg endnu aldrig har hørt en eneste Klage over dem som et Folk, med Hensyn til deres Sæder, deres Retskaffenhed, deres Tolerance mod anderledes Troende, deres Agtelse for Lovene eller deres Hengivenhed for den constitutionelle Regjering, hvorunder vi leve, uden jeg, enten af egen Erfaring eller af Andres Vidnesbyrd har fundet, at de alle have været aldeles ugrundede.

(Fortsættes.)

Respecteer Arbeideren.

(Fra „the Mountaineer.")

I de tidligste Dage bød Gud, at Mennesket skulde æde sit Brød i sit Ansigts Sved, men Nutidens Tro byder, at Mennesket skal æde sit Brød i Andres Sved, om han kan; hvis ikke, maa han være en Slave under dem, der kunne. Den, som

tjener sit daglige Brød med sine Hænders Arbeide, kan ikke optages i de dannede, respectable Selskabskredse, endskjøndt hans moralske og intellectuelle Egenskaber maaskee staae langt over Nogen af dem, der bevæge sig i nævnte Sphære. Damerne gyse tilbage for Haandværkerens og Arbeiderens solbrændte Ansigt, hærdede Hænder og simple Dragt, ene og alene fordi de arbeide. De fleste af de fornemme Herrer paatage sig en falsk Værdighed og Overlegenhed, og viser den dybeste Ringeagt for En, der ei har tilegnet sig deres fine Manerer.

Moder Ruths Grundsætninger stemme visseligen overeens med Alt, hvad som er Ret, uden Hensyn til Samfundets Moder, Fordomme eller forudfattede Meninger, Pressen eller Folket; og vi haabe, at i dette nye Land (Amerika) og i denne fremadskridende Tidsalder vil det oprindelige Mønster for Arbeidsomhed, paabudt af Herren, og som vore hæderlige Forfædre efterlevede i deres Dage, atter blive sat som Rettesnor for vor Tro og Virksomhed.

Blandinger.

Oversvømmelserne i Norge, som vi korteligen omtalte i forrige Nr., vedblive at anrette megen Skade rundt om i Landet. I Indsøen Mjøsen stiger Vandet en Tomme i Timen og har allerede oversvømmet Byen Hamar, saa Folk maae flytte ud endog af de høiere Etager. I Elvene er der en rivende Strømning, og ved Kongsberg er Tømmerhængslet, der spærrer for det med Floden kommende Tømmer og Brænde, bleven sprængt, og i et Par Timer gik der henved 4,000 Tylter Tømmer gjennem det sprængte Hængsel og skruede sig sammen i Fossen ved den for nogle Aar siden byggede Nybro, der havde kostet 12,000 Rdlr., hvilken blev aldeles knuust. I selve Christiania er Søen steget heelt op i Byen, og vedbliver endnu, skrives der under 24de Juni, at stige i en høist foruroligende Grad, og Ængstelsen blandt Befolkningen er ikke liden. Al Virksomhed i enhver Retning er lammet, og dette nedtrykker Sindet saameget mere, som man endnu ikke øiner nogen Standsning af Ulykken. Det er et sørgeligt Syn at see kostbare, nylig indrettede Boutikker totalt ødelagte, Diske, Reoler m. m. at tumles om og slaaes itu indenfor Væggene, medens man udenfor seer Vinduesskodder og andet Saadant drive omkring og ødelægges af Bølgerne, der under den sidste Storm i de sidste Dage have været voldsomme.

Den samlede Styrke af den engelske Eskadre, som er bestemt til China, bestaaer af 59 Krigsskibe af forskjellig Størrelse med 490 Stykker Skyts og 7,000 Mands Besætning, foruden 2 Bataillonеr let Marineinfanteri og et Compagni Marineartilleri, der tilsammen udgjøre 1800 Mand.

Ifølge den officielle Tidende er der fra 30te Mai til 12te Juni i det Hele udgravet 573 Liig under Palermos Ruiner.

Ifølge den officielle Tidende er der fra 30te Mai til 12te Juni i det Hele udgravet 573 Liig under Palermos Ruiner.

Paa Island har Vulkanen Køtlugja indjaget Øens Beboere en ikke ringe Skræk ved sine voldsomme Udbrud i Tidsrummet mellem den 7de og 26de Mai. Den 11te og 12te kunde man tydelig see Røgsøilen og Ilden i Rejkjavik, der ligger 22 Mile fra Bjerget, og det uagtet der laae Fjelde af 5,000 Fods Høide imellem. Dog har Udbruddet ingen væsentlig Skade anrettet.

Amerika. Orkanen i Iowa og Illinois, som vi korteligen berørte i forrige Nr., varede kun nogle Minuter, og dog anrettede den større Ødelæggelser end nogen tidligere. Den rasede paa en Strækning af omtrent 90 engelske Miles Længde i Iowa og 70 Mile i Illinois. De Dræbtes Antal udgjør mindst 150. Alene i Omegnen af De Witt ihjelsloges 27 Mennesker. Et Godstrain, bestaaende af 10 tungt læssede Vogne, blev løftet af Skinnerne og knust. New York Herald opfordrer Videnskabsmænd til om muligt at udfinde og offentliggjøre Aarsagen til disse ødelæggende Storme, som i ti Aar saa hyppigt har hjemsøgt forskjellige Dele af Amerika.

Den vestindiske Ø St. Thomas har lidt meget af Tørke, og man har endog solgt Vand i Gaderne for 2 Pence pr. Gallon (omtrent 7 Sk. for $4^1/_2$ danske Potter).

Poesie.

En Aften seent jeg lagde mig til Hvile
Og slumred sødt i Søvnens Arme ind,
Mens Stjernehæren venlig saaes at smile
Og kysse Jorden med sit blege Skin.
Da syntes mig, jeg var paa Salems Høie
Og Zions Kongeborg jeg vandred om,
Den store Stad laae udbredt for mit Øie,
Og paa Morea Herrens Helligdom.

Did gik jeg hen, hvor vældig den sig hæved,
En hellig Gysen gjennem Sjælen foer,
Her sang Kong David, medens Harpen bæved,
Her talede Propheter Herrens Ord.
Jeg vandred ind i Kjæmpe-Søilegange,
En Morgendæmring over Jorden laae,
Da lød der fjernt et lifligt Chor af Sange,
Men Østens Rødme kun mit Øie saae.

Da kom en Mand mig udefra imøde,
Hans spinkle Vært var svøbt i Kappen ind,
Hans Fjed paa Marmorstenen sagte løde
Og Nakkens Lokker vifted om hans Kind;

Om Panden høi og bred i prægtig Lue
Laae Haaret glat til Siden strøget ned,
Men Taage kun om Øiet var at skue,
Hans Aasyn skimted jeg i Dunkelhed.

Han standsed, greb min Haand og skued nøie,
Saa alvorsfuld og taus paa mig en Stund —
En Stund, som evig staaer for Sjælens Øie!
„Jeg er Messias," lød det af hans Mund.
I hellig Ærefrygt mit Knæ sig bøied,
Jeg sank som svimlende i Tankens Strøm,
Men i en Taagesky han svandt for Øiet
Og jeg paa Leiet vaagned af min Drøm.

W. P.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
L. C. Geertsen, Aarhuus	19	3	12
A. P. Trane, Kjøbenhavn	43	"	"
J. C. A. Weiby, Vensyssel	26	2	1
M. Andersen, Bornholm	4	"	"
C. C. Lindholm, Sundsvall . . .	4	5	12
P. C. Rønnow, Fyen	5	"	"
A. G. Ømann, Skive	4	"	14
N. Nielsen, Aalborg	25	1	5
S. Gudmundsen, Norge	39	4	12
Summa	172	"	8

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 21. *Den 1. August 1860.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Eliæ Mission i de sidste Dage.

Tale af Ældste Orson Pratt, afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 28de August 1859.

(Fra „The Deseret News.“)

Jeg ønsker at henlede Forsamlingens Opmærksomhed paa det sidste Capitel af Malachiæ Propheti, 5te og 6te Vers: „See, jeg sender Eder Elias, Propheten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer. Og han skal omvende Fædrenes Hjerte til Børnene, og Børnenes Hjerte til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaae Jorden med Ban.“

Jeg føler ikke til at fremkomme med nogen Undskyldning i denne Stund, men fremstiller mig for Eder, fordi jeg er bleven opfordret dertil og anseer det som min Pligt at gjøre som det bliver mig sagt af dem, der ere satte til at præsidere. Der er imidlertid en Ting, jeg korteligen vil berøre som en Slags Indledning til mine Bemærkninger, og det er med Hensyn til hvorvidt en Guds Tjener bør berede sig for at forkynde den evige Sandheds Grundsætninger. Vi skulle ikke forud studere paa, hvilket Emne vi skulle prædike over, eller iforveien fastsætte, hvilket Sprog, vi skulle benytte ved at omhandle een eller anden Gjenstand; men dette forhindrer ikke Nogen i at gjøre sig bekjendt med alle Gjenstande. Jeg har ofte tænkt paa, at Brødrene af Præstedømmet ikke forstaae denne Ting, som de burde.

Der gives maaskee Mange, der ansee Erhvervelsen af Kundskab som overflødig og tænke, at dersom de blive satte i en Stilling, hvor de blive nødte til at prædike, vil Gud ikke blot give dem Emnet, men Ord tillige, og Alt, hvad der vedkommer deres Kald som offentlige Talere. Endskjøndt det er os lært, at vi ikke forud skulle overtænke, hvad vi skulle tale, er det dog ingensinde bleven os lært i Guds Aabenbaringer, at vi skulle lade vor Aand forblive udyrket, lade vor Forstand og Dømmekraft ligge i Uvirksomhed, uden at tilegne os de Ting, der høre Guds Rige til, og samle os nyttig Kundskab. Vi befales derimod i Herrens Aabenbaringer at gjøre netop det Modsatte af hvad Nogle have antaget i denne Henseende.

Vi befales atter og atter at samle

Viisdom og at opbevare det evige Livs Ord i vore Hjerter, samt at gjøre os bekjendte ikke alene med de gamle, men ogsaa med de nyere Aabenbaringer; ikke blot med hvad der vedkommer Tiden, men ogsaa hvad der tilhører Evigheden; ikke blot med jordiske, men ogsaa himmelske Ting; det er vor Pligt at erhverve os Kundskab om de forskjellige Theorier, Principer, Love og Lærdomme, om Ting, der forekomme i vort Hjem, saavel som det, der findes blandt Nationerne. Og dog har det samme almægtige Væsen, der har befalet os at gjøre dette, tillige befalet os ikke forud at overtænke, hvad vi skulle sige; thi enhver Skriftklog, der er oplært til Himmeriges Rige, læse vi i det Nye Testamente, frembringer af sit Hjerte baade Nyt og Gammelt. Hermed menes ikke den Ulærde, ikke den, der forsømmer at erhverve sig Kundskaber ved Læsning og Iagttagelse, ikke den, der lader sin Tid gaae hen i Orkesløshed, men den, som samler Kundskab om Alt, hvad der ligger indenfor hans Omraade, saavidt hans Omstændigheder og Evner tillade det. Saadan en Mand vil bringe frem før sine Tilhørere det, der kan opbygge, baade hvad der angaaer Fortiden saavelsom Nutiden og Fremtiden — baade Nyt og Gammelt. Desuden læse vi ogsaa, at den Hellig-Aand skal give Eder i den samme Stund, hvad I skulle tale.

Men hvorfor behøver man at uddanne sin Aand og samle Kundskab, naar den Hellig-Aand giver En at tale, kunde man spørge. Det er ikke enhver Mand, der har Tro nok til at faae den Hellig-Aand i den Grad, at den skulde give ham baade Emne, Sprog og den systematiske Udvikling af en Gjenstand lige med eet. Der har kun været meget faa Personer paa Jorden, som have havt tilstrækkelig Tro til at erholde en Fylde af alle disse Gaver; og en god Grund, hvorfor Herren har befalet sine Tjenere at samle Kundskab, er deres Troes Svaghed. Men om de have efterkommet denne Befaling, ville de have større Tillid til Gud. Have de derimod ikke agtet paa dette Bud, hvor stor Tro have de saa til, at den Hellig-Aand vil blive dem given?

Vil Herren udgyde sin Aand over en uviis og ligegyldig Tjener — over En, som ikke holder hans Bud, En, som driver sin Tid hen i Dovenskab og ikke bestræber sig for at udvikle sine Talenter i enhver Retning?

Om Nogen troer saa, tager han høiligen feil; men dersom han bestræber sig for at opfylde Guds Bud, gjør sig bekjendt med det Væsens Egenskaber, han tilbeder — dersom han søger at gjøre sig bekjendt med alle nyttige Gjenstande, da vil han have Tro. Han kan da nærme sig Herren og bede, om hans Aand maa indgive ham i samme Stund eet eller andet Emne, som han tidligere har erhvervet sig Kundskab om, og fremlægge det for Tilhørerne i det rette Lys og paa den rette Maade. Uden dette ville hans Bestræbelser være frugtesløse.

Der er al Rimelighed for, at en Mand, der ikke har holdt dette Bud, vil prædike ved sin egen menneskelige Klogskab, istedetfor ved Guds Aand, og han vil fortælle Eder om mangfoldige Ting, hvilke den Hellig-Aand aldrig har indgivet ham, — han vil prædike om saa mange Ting, at det vil være umuligt for de Oplyste i hans Forsamling at opdage Noget i hans Tankegang, der er beregnet paa at opbygge og belære.

Jeg har gjort disse indledende Bemærkninger til Gavn for mine Brødre af Præstedømmet; thi jeg veed, hvilke Vanskeligheder, der møde dem, naar de komme paa Mission. Jeg har været paa Mission med forskjellige Selskaber af Brødre herfra, og jeg har hørt dem beklage sig for hverandre, sigende: „Ak, om jeg havde benyttet den Tid, jeg saa at sige har til-

bragt i Orkesløshed, til at erhverve mig de evige Livsprinciper, havde jeg grandsket i Skrifterne, havde jeg gjort mig nøiere bekjendt med Kirkens Lærdomme, og de Grundsætninger, Himmelen har aabenbaret, til vor Veiledning! Jeg skulde da have været beredt til at fremtræde for Jordens Beboere og undervise dem om vor Troes Grundsætninger." Jeg har hørt dem beklage sig saaledes, endog Maaneder efter Ankomsten til deres Arbeidsmark, og det har i Sandhed forbauset mig at see den Ligegyldighed hos de unge Mænd, der voxe op her, og som vente at blive Herrens Tjenere og med Tiden at indtage ansvarsfulde Pladse i Guds Rige. Jeg veed godt, at Mange af os kunne fremkomme med een eller anden Undskyldning. Det haarde Arbeide, vore Markers Vanding medfører, Besværligheden med at hente Tømmer og Brænde ned fra Bjergene, alt dette svækker for en Deel vort Legeme og vor Aand, saa vi ikke have saa let ved at erhverve os Kundskaber, som naar vi havde lidt mere Frihed og Ro. Dog hvo kan ikke, ved at skue tilbage paa den forbigangne Tid, opdage mangen en Time, som han har anvendt til Unytte? Som f. Ex. i en Dandseskole, eller i Selskaber, hvor der i Grunden intet Opbyggeligt eller Nyttigt var at hente? Ikke blot Timer, men Dage ere gaaede hen, hvilke man kunde have anvendt til noget Bedre; følgelig er der ingen egentlig Undskyldning for at I ikke have samlet Eder nyttig Kundskab.

Efter at have gjort disse Bemærkninger, ville vi vende tilbage til vor Text. Hvorlænge jeg ved denne Leilighed skal omhandle det Emne, Texten indeholder, veed jeg ikke. Jeg vil bestræbe mig for at omhandle det saa vidt som min Forstand vil blive opladt ved den Hellig-Aand, og om noget andet Emne fremstiller sig for mig, skal jeg forfølge det og afvige fra det Emne, jeg har valgt. „See, jeg sender Eder Elias, Propheten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer. Og han skal omvende Fædrenes Hjerter til Børnene, og Børnenes Hjerter til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaae Jorden med Ban."

Hvilken „stor og forfærdelig Herrens Dag" menes med disse Ord? Var det den store Dag, paa hvilken vor Frelser kom i Kjødet for at gjøre en Forsoning for Menneskenes Børn? Er der Intet i det sidste Capitel af Malachias, som kan give os Oplysning betræffende denne Dag — som kan forklare os hvad der menes med den store og forfærdelige Herrens Dag? Gaa tilbage til Begyndelsen af Capitlet, og I læse følgende: „Thi see, Dagen kommer, der brænder som en Ovn; da skulle alle Hovmodige og Hver, som gjør Ugudelighed, være Halm, og den Dag, den, som kommer, skal optænde dem, sagde den Herre Zebaoth, og den skal ikke lade dem Rod eller Green. Men for Eder, som frygte mit Navn, skal opgaae Retfærdigheds Sol, og der skal være Lægedom under dens Vinger; og I skulle gaae ud og tage til som fedede Kalve. Og I skulle nedtræde de Ugudelige; thi de skulle være Aske under Eders Fødders Saaler paa den Dag, hvilken jeg gjør, siger den Herre Zebaoth."

Bleve disse Ting forudsagde med Hensyn til Messiæ første Komme? Nei. Alle Hovmodige og Alle, der gjorde Ugudelighed i hans Dage, bleve ikke fortærede som Halm, og de Retfærdige gik ikke ud og toge til som fedede Kalve og nedtraadte de Ugudelige som Aske under deres Fødders Saaler. Da maa dette uden al Tvivl have Hensyn til den store og forfærdelige Dag, Opbrændelsens Dag, paa hvilken Ugudelighed aldeles skal vorde udryddet af Jorden og ingen Levning af de Ryggesløse lades tilbage, naar enhver Green og Rod af dem skal være som Halm og fortæres. Dette er den forfærdelige Dag, som

Propheten talede om, før hvilken et vist Sendebud skulde sendes. „See, jeg sender Eder Elias, Propheten, før den store og forfærdelige Herrens Dag kommer." Hvem var Propheten Elias? Det var en Mand, som levede paa Jorden for en 2500 Aar siden. Han var en Guds Mand, der havde Magt til at nedkalde Ild fra Himmelen over sine Fjender og fortære dem.

I erindre nok, at Israels Konge ved en vis Leilighed sendte halvtredsindstyve Mand ud, for at gribe Propheten Elias, at han kunde blive ihjelslaaet. Elias gik op og satte sig paa Toppen af en Høi, og da de halvtredsindstyve Mand nærmede sig, sagde de: „Kom ned, Du Guds Mand," osv. Elias svarede Høvedsmanden: „Dersom jeg er en Guds Mand, da nedfalde Ild af Himmelen og fortære Dig og dine Halvtredsindstyve." Ild faldt ned og de bleve fortærede. Kongen sendte atter en anden Høvedsmand med Halvtredsindstyve, og de gjentoge den samme Bespottelse, og Guds Prophet gjentog: „Dersom jeg er en Guds Mand, da falde Ild ned af Himmelen og fortære ogsaa Dig og dine Halvtredsindstyve," og det skete saa. (2 Kong. 1 Cap.) Den samme Guds Mand var fuld af Tro, af Tillid til Gud og udrustet med Guds Kraft; og ved en anden Leilighed fremtraadte han for Israeliterne og sagde til dem: „Hvorlænge halte I mellem to Meninger? Dersom Herren er Gud, da tjener ham, men dersom Baal er Gud, saa tjener ham." (1 Kong. 18, 21.)

Hvorledes skulde Israel kunne dømme i denne Sag? Hvorledes skulde Folket faae at vide, om Gud eller Baal virkelig var Israels Gud? Jeg skal sige Eder, sagde Elias, hvorledes I skulle faae Kundskab derom. Kald alle Baals Propheter sammen i en stor Forsamling, og lad dem fremføre et Offer for deres Gud, Baal; og jeg, som en Prophet af den anden Gud, vil ogsaa fremføre et Offer, og dersom Baal svarer ved Ild, da er han den sande Gud. De besluttede at prøve dette, og samlede Baals Propheter, omtrent 450 Stykker, i en stor Forsamling, og de slagtede en Stud, lagde den paa Alteret og begyndte at raabe til Baal: „O, Baal! bønhør os." De vare meget oprigtige og nidkjære i Paakaldelsen af Baal; men ingen Røst, intet Svar — ingen Ild nedfaldt fra Baal for at fortære Offeret. Efter en Stunds Forløb begyndte Propheten Elias at spotte dem, sigende: „Raaber med høi Røst, eftersom han er en Gud, maaskee haver han en Samtale, eller haver at skaffe, eller er paa Veien, eller maaskee han sover, at han kan opvaagne;" raaber høiere! Og de gjorde saa, og saarede sig med Knive og med Syle for at opvække deres Guds Medlidenhed. Men med al deres Raaben den ganske Dag fik de intet Svar, ingen Aabenbaring, intet Sendebud, ingen Ild.

Derefter slagtede Propheten Elias et Offer, byggede et Alter af Stene, lagde sit Offer paa Alteret og bød dem at gyde Vand i stor Mængde i Grøften omkring Alteret, derpaa opsendte Elias kun en hjertelig Bøn til Himmelens Gud, den sande Gud; og see, Ild faldt fra Himmelen og fortærede Offeret, og ikke det alene, men ogsaa Vandet og Alt, hvad som henhørte til Offringen, blev fortæret af den Ild, der kom fra Himmelen. Mange af Folket bleve overbeviste om, at Baal ikke var den sande Gud, og at Baals Propheter vare falske Propheter. Hvad blev Resultatet? Den sande Prophet sagde til dem: Griber disse Baals Propheter og ihjelslaaer Enhver af dem, hvilket ogsaa skete.

En anden Gang gik denne samme Prophet til et vist Sted, fulgt af Elisa, og var fuldt vidende om, at Tiden var kommen, da han skulde borttages fra Israel;

og see, der kom en gloende Vogn og gloende Heste ned fra Himmelen, Elias blev sat ind i Vognen og foer op til Himmelen med Legem og Aand, Kjød og Been.

Altsaa er Elias ikke død. Om vi kunde see de himmelske Hærskarer i denne Dag, skulde vi see Elias iblandt dem. Men han skal sendes paa en Mission fra Himmelen til vor Jord. „See, jeg sender Eder Elias, Propheten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer." Vi behøve aldrig at forvente Guds Søns Komme eller den Dag, han pludselig skal komme til sit Tempel som en smeltende Ild og som Tvætterens Sæbe for at rense Levi Børn, ligesom man smelter og renser Sølvet, førend Propheten Elias bliver sendt. Det store Spørgsmaal er imidlertid: Er han bleven sendt? Om han er, maa det have været ganske nylig, thi den store og forfærdelige Herrens Dag er endnu ikke kommen. Der er endnu ugudelige Mænd paa Jorden. Hvad er Propheten Joseph Smiths Vidnesbyrd? Vi troe, at han er en Herrens Prophet i denne store og sidste Huusholdning. Vi Sidste-Dages Hellige troe dette Factum. Hvad bevidnede han i Kirtlands Tempel, efterat det var opbygget, helliget og indviet til Hærskarernes Herre? Han bevidnede, at han i Forening med Andre nød Propheten Eliæ Betjening, der viste sig for dem i stor Herlighed. I kunne læse herom i Joseph Smiths Levnetsløb; I kunne læse alle de Lærdomme, som bleve givne med Hensyn til denne eiendommelige Mission.

Vi kunne ikke forvente, at hiin store Prophet skulde komme ned paa Jorden og vandre om blandt Nationerne og vedblive at opholde sig i denne ugudelige Verden. Om han nogensinde skulde komme, maatte han blive sendt med Kraft og Myndighed — ligesom andre Engle, der sendes fra Himmelen — for at meddele den Myndighed, han selv besidder, til visse Personer paa Jorden, at de kunde gaae frem med hans Myndighed, have de samme Nøgler, modtage den samme Belærelse med Hensyn til de sidste Dages Huusholdning, med andre Ord, faae en Mission fra Himmelen ved Elias, der som en tjenstgjørende Engel skulde opsøge de udvalgte Kar, ordinere dem og sende dem ud blandt Jordens Beboere for at administrere Evangeliets Ordinantser til dem. Dette er Maaden, hvorpaa Herren overdrager Huusholdningen. Istedetfor at sende Engle og lade dem vandre omkring paa Jorden, sender han dem for at ordinere Mennesker, for at gjengive Fuldmagten og sætte Værket i Gang. Denne Kirke var allerede organiseret, en vis Deel af Fuldmagten given og visse Embedsmænd indsatte; men endnu var ingen Elias kommen. Johannes den Døber havde været her, som Opfyldelse af Malachiæ 3die Cap. og Esaiæ 40de Cap. — han kom for at gjengive Levi Præstedømme, for at de, der indehave det, kunde renses som Guldet og Sølvet og offre et Offer i Retfærdighed, naar Herren pludselig skulde komme til sit Tempel.

Peter, Jacob og Johannes vare ogsaa blevne sendte som Apostler, for at gjengive Apostelskabet til Jorden, thi Ingen havde denne Magt og Myndighed; og for at det kunde blive gjengivet, var det nødvendigt, at En, der havde Apostel-Embedet, dets Myndighed og dets Nøgler, skulde lægge sine Hænder paa et Menneske og gjengive Fuldmagten og Myndigheden til at virke i Apostelskabet. Peter, Jacob og Johannes gjenbragte derfor den samme Fuldmagt og Myndighed til Jorden, som de selv besad. Men endnu var ingen Elias kommen. Aar vare henrundne, og tilsidst blev Kirtlands Tempel opført og helliget den Allerhøieste.

Nu var Tiden kommen, da andre Ordinantser skulde udføres, andre Ting aabenbares, større Lys fremstraale, og andre

Nøgler, Kræfter og Bemyndigelser skulde meddeles Herrens udvalgte Tjenere. Den bestemte Tid var kommen, da Malachiæ Propheti skulde opfyldes, og Fædrenes Hjerter vendes til Børnene og Børnenes Hjerter til deres Fædre, for at Herren ikke skulde komme og slaae hele Jorden med Forbandelse.

For at iværksætte en Mission af dette Slags maatte Elias sendes. Vi have Guds Tjeneres Vidnesbyrd i denne Kirke, at dette skete i Kirtlands Tempel i Staten Ohio for flere Aar siden.

Men lader os nu undersøge Beskaffenheden af Eliæ Mission eller Kald. Alt, hvad Malachias har sagt om denne Gjenstand, er, at han skal vende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes Hjerter til Fædrene, og dermed forlader han den. Men hvad meente han med dette? Meente han kun, at Fædrenes Hjerter skulde vendes til Børnene paa den Maade, at de skulde leve i større Kjærlighed med hverandre, eller at Børnenes Hjerter skulde hænge inderligere ved deres Fædre? Var det hele Fylden af den store Mission, der skulde anbetroes den til Himmelen optagne Mand, ved Navn Elias? Jeg troer det ikke; og naar vi begynde at overveie, hvad Gud har aabenbaret i disse sidste Dage, finde vi, at Eliæ Mission var af langt større Vigtighed end dette.

I hvilken Betydning skulde Børnene vendes til deres Fædre og Fædrene til Børnene? Jeg skal sige Eder, hvad vi vide og forstaae om denne Gjenstand. De Fremmede, der have bivaanet vore Forsamlinger, have ofte hørt fra dette Sted, at den Huusholdning, i hvilken vi leve, blev given ikke alene til Gavn for den nulevende Slægt, men ogsaa for hedengangne Slægter, der have ligget i deres Grave i Aarhundreder. I have ofte hørt Vink i denne Retning; men maaskee Ingen, siden I begyndte at besøge vore Forsamlinger, har omhandlet dette Emne nøiere; nogle faa Ord ere blevne yttrede desangaaende, og det er det Hele. Tilstrækkeligt er imidlertid bleven sagt til at give Eder at forstaae, at vi troe, Gud vil virke for de hedengangne Generationer; at Børnene, som nu leve her paa Jorden, ville blive opfordrede til at søge efter deres Forfædre i Graven — med andre Ord, at Børnenes Hjerter, formedelst Eliæ Mission, skulde henledes til Fædrene for at søge efter dem, forløse dem og frelse dem, uagtet de have ligget i deres Grave fra Slægt til Slægt.

Nogle kunne maaskee have Lyst til at spørge, om der virkelig findes noget saadant Princip som at de Levende paa Jorden have Noget at gjøre med deres Saliggjørelse, der ere døde. De Hellige troe, at Evangeliet blev beskikket, førend Verdens Grundvold lagdes; at Lammet, med andre Ord, som Gud før Verdens Grundvold blev lagt bestemte skulde slagtes, har lagt en vis Plan til Frelse, ved hvilken den ganske Menneskeslægt fra Adam af til den sidste Mand og Qvinde, der skal leve paa Jorden, skulde dømmes. Millioner ere gangne ned i deres Grave, uden nogensinde at have hørt et eneste Ord om Evangeliet. De have ingen Kundskab om det. De kjende Intet til Jesus Christus, Intet til hans Forsoning, Intet til Faldet og Intet til den sande Gud — de døde i den største Uvidenhed. Vil det være overeensstemmende med Jehovahs ophøiede Egenskaber at dømme dem efter den Lov, de ingen Kundskab havde om? Det vilde være uretfærdigt, hvis de altid skulde forblive uden Kundskab derom. Men skulle de dømmes efter den Lov, efter Saliggjørelsens store Plan, der lagdes før Jorden blev til, maae de gjøres bekjendte med den enten i Tid eller Evighed.

Der har været Huusholdninger, vedkommende Tiden, men disse have i Almindelighed været af kort Varighed. Ugude-

ligheden i Verden har været af den Beskaffenhed, at de, der havde Magt og Myndighed til at forvalte i de forskjellige Huusholdninger, maatte forlade Jorden. Menneskelige Systemer indsattes i Stedet og vor Jord er fra Tid til Tid bleven overvældet af de forskjellige Religionspartiers Mørke, Forvirring, Splid og Uenighed, og Menneskeslægten har i Aarhundreder været berøvet Himmelens sande Lys.

Hvordan har Folkets Tilstand været paa den store østlige Halvkugle i de sidste sytten hundrede Aar? Vi have ofte fortalt Eder, at den sande Kirke blev udryddet af Jorden, at det himmelske Præstedømmes Myndighed blev borttagen, at ingen christen Kirke med Guds Fuldmagt og Myndighed, saaledes som den var oprettet i fordums Dage, har existeret i de forløbne Tidsaldere. Dette have vi beviist for Menneskene fra Tid til anden, og vi have viist dem, at denne Tingenes Tilstand har fundet Sted, for at Prophetierne kunde opfyldes; derfor ere de Mennesker, der døde i hine mørke Tidsaldere, gaaede bort i Uvidenhed om den Lov, ved hvilken de skulde dømmes, i Uvidenhed om Evangeliets Fuldmagt og Kraft, i Uvidenhed om den christne Religion. Endskjøndt de havde Beretningen om en saadan, havde de dog ingen Bemyndiget, der kunde administrere til dem. De kunde blot læse om hvad den var i gamle Dage, og det var Alt.

Vare ikke hine gamle Fædre ligesaa gode i mange Henseender som vi? Og om de havde havt den samme Leilighed, vi nyde, vilde ikke Mange af dem have annammet Evangeliet ligesom vi? Om det ikke tillades dem at høre Evangeliet i de evige Verdener, kunde de da ikke komme frem for al Jordens Dommer og sige: Du er et partisk Væsen; Du dømmer os efter den Lov, vi aldrig have hørt, fordømmer os for Noget, vi aldrig havde Leilighed til at annamme.

De vilde have Ret til at fremkomme med denne Undskyldning for den store Domstol; men for at de ikke skulde have nogensomhelst Undskyldning for Herren i Tidernes Fyldes sidste Huusholdning, vil han sende et helligt Sendebud fra Himmelen ved Navn Elias, Propheten, der skal give hans udvalgte Tjenere paa Jorden Fuldmagt til at forrette Evangeliets Ordinantser til Gunst for dem.

Paa denne Maade vilde Børnenes Hjerter vendes til Fædrene, ellers maatte Børnene omkomme tilligemed dem, og alt Kjød vilde blive slaaet med Ban. Hvorfor? Fordi vi, Børnene, have Myndighed given os fra Himmelen til at søge efter vore Fædre, og om vi ikke gjøre det, vilde Forbandelsen ramme os, og vi kunde ei undgaae den.

Om ogsaa Evangeliet bliver aabenbaret til os, kunne vi ikke nyde Godt af det og dets Principer, naar vi forsømme Fædrene. Det er en Pligt, som paahviler Børnene i denne sidste Huusholdning; det er en Pligt, som er bleven os paalagt hverken mere eller mindre end af den Person, jeg nylig nævnte. Den Prophet, som havde saa stor Magt, medens han var paa Jorden, som havde Magt til at nedkalde Ild over sine Fjender, som havde Magt til at kalde Ild fra Himmelen for at fortære hans Offer, — den Prophet, som foer til Himmelen i en gloende Vogn, den samme ophøiede Person er bleven sendt fra de evige Verdener med dette vigtige Budskab til Børnene, paa det at vi kunde række vore Fædre, der ere døde, en hjælpsom Haand, at de saavel som vi kunne nyde Godt af den store Frelsnings Plan.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Da vi sidst meldte om Emigranternes Afreise fra Liverpool, lovede vi at underrette vore Læsere om vore Søskendes videre Reise, naar vi modtoge noget af Interesse fra dem. Vi have i disse Dage modtaget Brev fra Ældste C. Widerborg, og da Brevet, foruden en Beretning om Reisen, tillige indeholder flere gode Raad, der ville være af stort Gavn for senere Emigrationer at iagttage, ville vi her indrykke det i dets Heelhed; thi hvor godt vilde det ikke være, om vi kunde høste Gavn af Andres Erfaring, og for endeel raade Bod paa de Ubehageligheder og Ubeqvemmeligheder, som en saadan lang Reise uundgaaelig medfører.

Ombord paa Tapscott, 7 engl. Mile fra New York,
Fredagen den 15de Juni 1860.

Præsident J. Van Cott,

Kjære Broder!

Det er med taknemmelige Følelser til Gud, vor Fader, som er i Himmelen, at jeg skriver disse Linier til Dem, for at lade Dem, og ved Dem alle vore kjære Troessødskende, Venner og Bekjendte vide, at vi iaften Kl. 8 ankrede her paa Qvarantainepladsen, 7 engl. Mile udenfor New York efter 35 Dages Reise over Atlanterhavet. Vi fik Lods ombord igaar; vi forlode nemlig Liverpool Fredagen den 11te Mai. Herren har underlig bevaret os og ført os over det store Dyb. Vi havde ikke nogen Storm eller Søgang af Betydenhed, men temmelig contrair Vind, som gjorde, at vor Reise blev en 8 Dages Tid længere, end om vi havde havt en gunstigere Vind. „Tapscott“ er en udmærket Seiler, et rummeligt og beqvemt Skib; en ypperlig Capitain fører det; han har gjort os meget Godt. Præsidentskabet over Emigrationen var Ældsterne A. Calkin, Budge og Widerborg, — Districtspræsidenter over Qvartererne for vore Folk vare: L. Eriksen (assisteret af H. Jensen), Mads Poulsen fra Kjøbenhavn (assisteret af C. Fjeld fra Norge), Christensen, Dannebrogsmand, fra Randers (assisteret af Poul Stark fra Landskrona), Jøns Jønsson fra Malmø (assisteret af Søren Møller), og Ingvardt Hansen fra Aarhuus (assisteret af Nissen fra Lolland). Vagtcapitain for os var S. M. Løvendal, og Kok Niels Larsen fra Skaane. Vi vare ialt omtrent 800 Sjæle, hvoraf 80 Personer vare Fremmede. De Hellige vare fra England, Skotland, Irland, Wales, Danmark, Sverrig, Norge Schweitz og Italien. Der herskede god Enighed og Orden; hver Morgen og Aften havde vi Bøn, og hver Søndag Gudsdyrkelses-Forsamling paa Dækket. Jeg har og har havt meget at bestille, men Gud være lovet, min Helbred har, paa faa Dage nær, været god; min Kone har ikke været syg een Time, siden vi forlode Kjøbenhavn. Paa Grund af Søen, Forkjølelse og forandret Diæt have vi havt nogle Sygdomstilfælde og følgende Dødsfald: Mads Poulsens 82-aarige Svigermoder, Anne Larsen, hensov blidt og roligt den 27de Mai, da vi havde tilbagelagt den halve Vei over Havet; Maren, 35 Aar, Kone til Jens Christensen af Aalborg Conference, den 28de Mai; Christen Rasmussen, 5 Aar, af Aarhuus Conf., den 30te Mai; Niels Peter, 4 Maaneder gammel, Søn af Peter Frederiksen fra Sjælland, den 3die Juni; Anthon, 2 Aar gammel,

Søn af Peter Petersen af Aalborg Conf., den 7de Juni; Elise Maria, 1 Aar gammel, Datter af Jens Christensen fra Aalborg, den 10de Juni; Hanna, 1½ Aar gammel, Datter af Haakan Nilsson fra Skaanes Conf., den 11te Juni. Alle disse vare svage og syglige.

Egteviede: Hans Christensen Heiselt og Larsine Larsen, begge af Vensyssel Conference.

Fødte. Ingvardt Hansens Kone, Karen, fødte om Morgenen den 11te Juni et stort og velskabt Drengebarn, som fik Navnet „William Bell," efter Skibet og Capitainen; baade Moder og Barn befinde sig vel.

Den 19de Mai bleve alle Børn, som ikke havde været vaccinerede i deres respective Fødelande, vaccinerede; det vilde være vel, om de Hellige for Fremtiden iagttoge at vaccinere deres Børn; og selv de Voxne burde lade sig vaccinere førend de emigrere; man er meget nøie med det her i Amerika; ligeledes ombord.

Den 3die Juni begyndte Kopperne at vise sig iblandt os. Vi havde 7 Personer angrebne, dog ingen livsfarlig, nemlig: Pehr Larsons Barn, Kirsti, fra Skaane; Jens Larsen Jensen, 13 Aar gammel, fra Vensyssel; Hans Peter Rasmussen fra Lolland, 22 Aar; Andrine Holmsen fra Norge, 22 Aar; Maren Olsen fra Sjælland, 47 Aar; Anne Hansen fra Jylland, 47 Aar; Dorthea Christensen fra Jylland, 4 Aar. Saasnart vi ankrede paa Qvarantainepladsen, kom Lægen ombord og erklærede, at vi maatte ligge i 4 Dages Qvarantaine, for at see om nogle nye Tilfælde skulde finde Sted. Man er i Amerika meget bange for Kopperne, og Loven foreskriver strenge Regler at iagttages af ankommende Skibe.

Den 16de. Idag kom Lægen ombord, og vi bleve Alle vaccinerede, baade Unge og Gamle; og Koppepatienterne bleve bragte over i en Dampbaad og førte til Hospitalet. Udmærket Veir idag; vi have en ypperlig Udsigt fra Skibet til begge Strandbredder, der ere besaaede med Villaer og Lyststeder. Amerika er i Sandhed et skjønt Land, og Dampskibe, to Etager høie, gaae hver Time fra eet Sted til et andet; og her gaae vi og længes efter at komme i Land.

Den 17de. Søndag. Vi have havt herlige Forsamlinger ombord idag paa Dækket i det engelske, danske og tydske Sprog. Solen sender sine varme Straaler ned paa os, og Stjernebanneret vaier over vore Hoveder; herlige Følelser gjennemstrømmede mig, da jeg prædikede idag med det forjættede Lands rige Natur for mine Øine.

Mandag den 18de. Lægerne ombord idag igjen, og vi passerede forbi dem, men da ingen flere Sygdomstilfælde fandtes, bleve vi lovede at komme i Land i New York imorgen.

Tirsdag den 19de. Vi kom ikke i Land idag.

Onsdag den 20de. Vi bleve bragte til Castlegarden.

Emigranterne bør forsyne sig med reenlige Sengklæder, naar de forlade deres Lande, og Tæpper istedetfor Overdyner; thi der er varmt nok ombord. De, som kunne, bør tage med sig Smør, Ost, Spegesild og tørret Gjær. Sagogryn og tørret Frugt til Suppe for de Syge samt Syltetøi er fortræffeligt.

Af Mediciner: Hyldethee, afførende Midler for Forstoppelse og standsende Midler, naar Diarrhoe indtræffer. Det er vel at have en godt forsynet Madkiste.

Til Die- eller Pattebørnene tag med Hvedetvebakker (Kavringer, Skorper) for at koge Grød af, naar Mødrenes Mælk, under Søsygen bliver utilstrækkelig, Honning,

Brystsaft, Trøstesaft og Hostedraaber; Anisdraaber ere gode, naar Børnene faae løs Mave; Ormefrø, naar de lide af Orm.

Disse Raad ere gode; og tage Emigranterne noget Godt med sig til at spise, som de godt behøve, saa maae de spare det til Søsygen er forbi; thi da trænge de til det. Skibs-Provianten er upaaklagelig; men det er ikke Alle, som ere vante til den. Streng Orden og Reenlighed; og jeg bemærker endnu en Gang, det er ikke godt at have gamle og skidne Sengklæder med sig, som maaskee Syge have ligget paa; det frembringer usund Luft og Sygdomme.

Jeg er glad og lykkelig, at jeg indtil denne Dag har kunnet udføre mit Hverv som Præsident over de Skandinaviske Emigranter; men det er et strengt Arbeide, og fordrer en god Constitution; Herren være lovet, at jeg er bevaret og har kunnet være mine Sødskende til Nytte.

Dersom De føler til at indrykke dette Brev i „Stjernen," skulde det være mig kjært, og jeg tager denne Anledning til at hilse alle Sødskende, Venner og Bekjendte i Missionen, og vær saa god at hilse Broder Liljenqvist, Wilhelmsens og Thomassens. Vær selv paa det Kjærligste hilset fra Emigranterne og fra

Deres hengivne
C. Widerborg.

Efterskrift. Torsdag den 21de. Har saa travlt, at jeg ikke kan skrive mere. Venter at fortsætte Reisen iaften. Gud velsigne Dem.

C. W.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 300.)

Herrens Nadvere.

Bibelen. Matth. 26, 26-29. „Men der de aade, tog Jesus Brødet, takkede og brød det, og gav Disciplene det og sagde: tager æder; dette er mit Legeme. Og han tog Kalken, og takkede, gav dem den og sagde: drikker Alle deraf; thi dette er mit Blod, det nye Testamentes, hvilket udgydes for Mange til Syndernes Forladelse. Men jeg siger Eder, at jeg skal herefter ikke mere drikke af denne Viintræets Frugt, indtil den Dag, da jeg skal drikke den nye med Eder i min Faders Rige." (See ogsaa Marc. 14, 22-25. Luc. 22, 17-20. Joh. 6, 53-58.)

1 Corinth. 11, 23. „Thi jeg annammede det af Herren, som jeg og haver overantvordet Eder: at den Herre Jesus i den Nat, der han blev forraadt, tog Brødet,

24de V. takkede, og brød det, og sagde: tager, æder; dette er mit Legeme, som brydes for Eder; dette gjører til min Ihukommelse.

25de V. Desligeste og Kalken, efter at han havde holdt Nadvere, og sagde: denne Kalk er det nye Testament i mit Blod; dette gjører, saa ofte som I det drikke, til min Ihukommelse.

26de V. Thi saa ofte som I æde dette Brød og drikke denne Kalk, forkynder Herrens Død, indtil han kommer.

27de V. Derfor, hvo, som æder dette Brød eller drikker Herrens Kalk uværdeligen, skal være skyldig i Herrens Legeme og Blod.

28de V. Men hvert Menneske prøve sig selv, og saaledes æde han af Brødet og drikke af Kalken.

29de V. Thi hvo, som æder og drikker uværdeligen, æder og drikker sig selv til Dom, idet han ikke gjør Forskjel paa Herrens Legeme.

30te V. Derfor ere Mange skrøbelige og svage iblandt Eder og Mange sove."

Ap. Gj. 2, 46. „Og hver Dag vare de varagtigen og samdrægteligen i Templet, og i Husene brøde de Brødet."

Ap. Gj. 20, 7. Disciplene kom sammen til Brødsbrydelse.

Mormons Bog. Nephi 8, 6. (Side 474.) „Og det skete, at Jesus befalede sine Disciple at bringe ham noget Brød og Viin. Og medens de vare borte efter Brød og Viin, bød han Mængden at sætte sig ned paa Jorden. Og da Disciplene vare komne med Brød og Viin, tog han af Brødet og brød og velsignede det; og han gav det til Disciplene og befalede dem at æde. Og da de havde ædt og vare blevne mættede, befalede han, at de skulde give til Mængden. Og da Mængden havde ædt og var mæt, sagde han til Disciplene: See, der skal En ordineres iblandt Eder, og ham vil jeg give Magt til at bryde Brødet og velsigne det, og at give det til min Kirkes Folk, til alle dem, som troe og blive døbte i mit Navn. Og dette skulle I altid iagttage at gjøre, ligesom jeg har gjort, ligesom jeg har brudt Brødet og velsignet det, og givet det til Eder. Og dette skulle I gjøre til Ihukommelse om mit Legeme, hvilket jeg har viist Eder. Og det skal være et Vidnesbyrd for Faderen, at I altid ihukomme mig. Og dersom I altid ihukomme mig, skal min Aand være hos Eder." Læs tillige § 7, der omhandler Kalken.)

Nephi 8, 9. (Side 476.) „Og nu see, dette er det Bud, som jeg giver Eder, at I skulle ikke med Vidende tillade Nogen at deeltage i mit Kjød og Blod uværdigen, naar I uddele det; thi hvo, som æder og drikker mit Kjød og Blod uværdigen, æder og drikker Fordømmelse for sin Sjæl; derfor, dersom I vide, at et Menneske er uværdigt til at æde og drikke af mit Kjød og Blod, skulle I forbyde det; alligevel skulle I ikke kaste dem ud fra Eder; men I skulle tjene ham og bede for ham til Faderen i mit Navn; og om saa er, at han omvender sig og bliver døbt i mit Navn, da skulle I modtage ham og meddele ham af mit Kjød og Blod; men dersom han ikke omvender sig, skal han ikke regnes iblandt mit Folk, at han ikke skal fordærve mit Folk."

Maroni 6, 1. (Side 557.) „Og Menigheden mødte tilsammen ofte, for at faste og bede, og at tale med hverandre om deres Sjæles Velfærd; og de mødte ofte tilsammen, for at deeltage i Nydelsen af Brødet og Vinen, til den Herre Jesu Ihukommelse; og de vare strenge i at iagttage, at der ingen Ugudelighed var iblandt dem; og de, som bleve fundne at begaae Synd, og tre Vidner af Kirken erklærede dem skyldige for de Ældste, og de ikke angrede og ikke bekjendte, da bleve deres Navne udslettede, og de bleve ikke regnede iblandt Christi Folk; men saa ofte som de angrede og søgte Forladelse i en oprigtig Hensigt, da blev det dem forladt."

Moroni 4, 1. (Side 556.) beretter, hvorledes Sacramentet administreredes.

Pagtens Bog. (Side 10, 22.) „Det bør Menigheden at samles ofte, og nyde Brødet og Vinen til Ihukommelse om den Herre Jesus, og Ældsten eller

Præsten skal administrere det; og paa denne Maade skal han gjøre det: han skal nedknæle med Menigheden og paakalde Faderen i alvorlig Bøn, sigende: O Gud, Du evige Fader, vi bede Dig i din Søns Jesu Christi Navn at velsigne og hellige dette Brød for deres Sjæle, som nyde deraf, at de maae æde det til Ihukommelse om din Søns Legeme og vidne for Dig, o Gud, Du evige Fader, at de ere villige til at paatage dem din Søns Navn, og bestandig erindre ham, og holde hans Bud, som han har givet dem, at hans Aand altid maa være hos dem. Amen."

(Side 162, 1.) „Lyt til Jesu Christi, Eders Herres, Eders Guds og Forløsers Røst, hvis Ord ere levende og kraftige. Thi see, jeg siger Eder, det er ligemeget hvad I spise, eller hvad I drikke, naar I nyde Nadverens Sacramente, dersom I ikkun gjøre det alene til min Ære, og ihukomme for Faderen mit Legeme, som blev hengivet for Eder, og mit Blod, der blev udøst til Eders Synders Forladelse. Derfor giver jeg Eder den Befaling, at I skulle ikke kjøbe Viin eller stærk Drik af Eders Fjender, og ikke nyde nogen, uden den er ny tillavet iblandt Eder, ja, i dette min Faders Rige, som skal opbygges paa Jorden."

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Octbr. 1838. (Fortsat fra Side 301.)

Disse Oprørere maae have havt meget skarpe Øren, naar de kunde høre en sexpundig Kanon 37 Mile. Dette er nok om een af denne Verdens Præsters Løgne. Nu til Sandheden af Sagen. Idag omtrent ved Middagstid kom Capitain Bogart med 30—40 Mand til Broder Thoret Parsons Bopæl ved Udspringet af den østlige Green af Log Creek og advarede ham om at fjerne sig inden Kl. 10 næste Dags Formiddag, og erklærede ligeledes, at han vilde hjemsøge Far West med Torden og Lynild inden næste Dags Middag, dersom han var saa heldig at træffe Neil Gillum, som vilde slaae Leir for Natten omtrent 6 Mile vestenfor Far West, og at han selv vilde leire sig ved Crooked Creek; hvorpaa han begav sig derhen.

Broder Parsons sendte et Bud til Far West med disse Efterretninger, og fulgte selv efter Bogart for at iagttage hans Bevægelser. Brødrene Joseph Holbrook og Judith, der gik ud i Morges for at iagttage Fjendens Bevægelser, saae otte bevæbnede Mænd af Pøbelen aflægge et Besøg i Broder Pinkhams Huus, hvor de toge tre Fanger (Nathan Pinkham og Brødrene William Seely og Addison Green), og fire Heste, Vaaben, osv., og droge bort med Trusler mod Fader Pinkham, at dersom han ikke øieblikkeligen forlod Staten, „vilde de tage hans fordømte gamle Skalp." Henved Midnat kom de tilbage til Far West og aflagde Rapport om Pøbelens Forehavende, som de vare komne til Kundskab om ved Bogarts Bevægelser.

Da Hegbee, den første Dommer i Countiet, modtog denne Efterretning, befalede han Oberstlieutenant Hinkle, som var Øverstcommanderende i Far West, at rykke ud med et Compagni for at splitte Pøbelen og befrie Fangerne, hvilke ifølge

Rygtet skulde myrdes om Natten. Trompeten skraldede og Brødrene samledes paa Torvet omtrent ved Midnat, hvor de bleve gjorte bekjendte med Kjendsgjerningerne, og omtrent 75 Frivillige adløde Dommerens Opfordring og stillede sig under David W. Pattens Commando, hvorpaa de begave sig tilhest paa Veien til Leiren, hvor de haabede at overrumple og adsplitte Fjenden, befrie Fangerne og uden Blodsudgydelse forpurre Angrebet, som truede Far West.

Torsdagen den 25de. Femten af Compagniet bleve tilbage, medens Hovedstyrken, de resterende 60, fortsatte deres Marsch, indtil de ankom i Nærheden af en Arm af Crooked River, hvor de stege af, bandt deres Heste og satte 4 eller 5 Mand til at bevogte dem, og gik derpaa videre til Flodarmen, uden at vide, hvor Leiren var beliggende. Det var netop i Daggryet, da de lydlyst marscherede henad Veien, og de vare komne næsten til Toppen af den Høi, der skraaner mod Floden, da et Skud hørtes og unge O. Banion vaklede ud af Geledet og faldt dødelig saaret til Jorden. Saaledes begyndte Døden sin Gjerning. Capitain Patten commanderede til Angreb og satte ned ad Høien i langsomt Løb, indtil de kom Leiren paa omtrent 70 Alens Afstand nær, hvorpaa de stillede sig i Geled. Pøbelen stod i Linie under Flodskrænten, lavere end Teltene. Det var endnu saa mørkt, at man ikke kunde see Meget mod Vesten, hvorimod Pøbelen, der saae imod det tiltagende Dagskjær, kunde see Patten og hans Mænd og gav dem en Salve, hvorved tre eller fire af Brødrene faldt. Capitain Patten commanderede fyr, hvilket øieblikkelig skete, dog kun til lidet Gavn paa Grund af Mørket, der endnu herskede. Skydningen fortsattes af Pøbelen og besvaredes af Capitain Pattens Compagni, hvorpaa Capitain Patten gav Ordre til Angreb, hvilket under Feltraabet: „For Gud og Friheden," strax blev udført. Begge Partier kom derpaa i en Sabelfegtning med hinanden, og Pøbelen blev kort efter drevet paa Flugt, idet de tildeels satte over Floden og deels toge Veien, hvor de bedst kunde. Under Forfølgelsen flygtede een af Pøbelen bag et Træ, vendte sig om og skjød Capitain Patten, der faldt dødelig truffet, da en stor Kugle ramte ham i Underlivet.

Marken blev snart gjort ryddelig, Brødrene fandt et Par Vogne, redte Senge i dem af Fjendernes Telte, osv., toge deres Saarede og trak sig tilbage til Far West. Tre Brødre vare trufne i Underlivet, een i Hofterne, een i begge Laar, een i Armene, Alle med Geværkugler. Een fik sin Arm brukket ved et Sabelhug. Broder Gideon Carter blev truffet i Hovedet og faldt død om, saa skamskudt, at Brødrene ikke kunde kjende ham. Bogart berettede, at han kun havde mistet een Mand. De tre Fanger bleve befriede, og gik med Brødrene tilbage til Far West. Capitain Patten førtes en Deel af Veien i en Bærestol, men det foraarsagede ham saa megen Smerte, at han bad om at maatte blive tilbage, hvorfor de bare ham ind til Broder Winchester, 3 Mile fra Staden, hvor han døde samme Nat. O. Banion døde strax efter, og Br. Carters Liig bragtes ogsaa fra Crooked River, da man opdagede, hvem han var.

Jeg gik i Følge med min Broder Hyrum og Amasa Lyman ud for at møde Brødrene paa Hjemveien tæt ved Log Creek, hvor jeg saae Capitain Patten i den ynkeligste Forfatning. Hans Saar var ulægeligt.

Broder David W. Patten var en meget fortjenstfuld Mand, elsket af alle gode Mennesker, der kjendte ham. Han var een af de tolv Apostler og døde som han levede, som en Guds Mand, stærk i Troen paa en herlig Opstandelse i en

Verden, hvor Pøbelvældet ei existerer. Nogle af hans sidste Ord til hans Hustru vare: „Hvad Du end gjør, o! fornegt ikke Troen.“

Hvor forskjellig er ikke hans Skjebne fra Apostaten Thomas B. Marsh, som paa denne Dag udspyede alle de Løgne og ondskabsfulde Beskyldninger, hans Hjerte kunde optænke om Guds Værk, i et Brev til Broder og Søster Abbot, hvortil føiedes et Tillæg af Orson Hyde.

Følgende Brev vil vise, hvordan den offentlige Stemning er i Landet.

„Lexington, den 25. Octbr. 1838,
Kl. 6 Morgen.

Til dHrr. Amos Rees
og
Wiley C. Williams.

Mine Herrer! Dette Brev sendes efter Dem med Expres ved Mr. Bryant fra Ray County, siden Deres Afreise herfra imorges. Mr. C. R. Morehead kom hertil som Expres for at faae Folk til at hjælpe dem med at tilbageslaae et Angreb paa Richmond i Nat, hvormed man har truet. Han meldte, at Mormonernes bevæbnede Styrke havde angrebet Capitain Bogart imorges ved Daggry, og havde afskaaret hele hans 50 Mand stærke Compagni. Efterat Mr. Morehead havde forladt Richmond, kom En af Bogarts Compagni hertil og meldte, at ti af hans Kammerater vare blevne dræbte og Resten tagne tilfange, efterat flere af dem vare blevne haardt saarede. Han beretter endvidere, at Richmond vil blive plyndet og brændt i Nat af disse Mormon-Banditter. Ingen kan tænke sig den Forfærdelse, som denne Efterretning vakte. Qvinderne og Børnene flygte fra Richmond i alle Retninger. En Deel af dem har begivet sig til Lexington, blandt hvilke Mrs. Rees befinder sig.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Ifølge Efterretninger fra Sidon af 16de Juni griber Opstanden i Syrien mere og mere om sig. 160 Landsbyer ere blevne ødelagte af Druserne, og de umenneskeligste Grusomheder udøves mod de Christne. Muftien havde de foregaaende Dage opægget Muselmændene til at gribe til Vaaben og kaste sig over de Christne. Paa den Dag, Massacren fandt Sted, begav han sig til Portene, for endmere at opflamme Fanatismen. Hans egen Søn var een af Morderne. De tyrkiske Fruentimmer tilraabte Mændene fra Tagene, at de burde udrydde de Christne til sidste Mand, og udstødte de værste Skjældsord mod disse. Det var et frygteligt Slagteri; thi Offrene befandt sig mellem en dobbelt Ild. Man lod sig ikke nøie med at dræbe dem, men man huggede dem istykker, parterede dem Lem for Lem og udrev deres Øine og Indvolde. Hver Dag begaaes nye Mord i Haverne og paa Veiene. Det er ikke en Krig mellem Druserne og Maroniterne, (en christen Sect, benævnt efter dens Stifter Maron) det er en Sammensværgelse mellem de tyrkiske Authoriteter og Druserne, der gaaer ud paa de Christnes totale Udryddelse. Hvis Frankrig ikke snart kommer os til Hjælp, vil der ikke blive een Christen tilbage i Syrien. Denne Sammensværgelse strækker sig gjennem hele det tyrkiske Rige. Hr. Boutros og hans femten hundrede Sogneborn bleve udplyndrede af Metualierne. Tolv hundrede Indbyggere fra Gazina havde taget deres Tilflugt til en Skov, der ligger fire Mile fra Sidon. Druserne

satte Ild paa Skoven og omringede den. Altsom Ilden tvang de Christne til at vove sig ud, bleve de slagtede. De Øvrige bleve indebrændte eller døde af Hunger. En Kone, der begav sig til Sidon med sine tre Børn, mødte en Druser. Druseren tvang hende til at sætte sig ned og slagtede de tre Børn paa hendes Skjød. En maronitisk Præst var paa Veien til Sidon med fem Børn. Druserne parterede ham og sønderflede derpaa Børnene ved at rive Lemmerne af dem, det ene efter det andet. I Gazina tvang Druserne atten Christne til at fuldende deres Silkeormehøst, for saa at bemægtige sig denne. Derpaa myrdede de Eierne. Paa andre Steder bleve de Christne tvungne til at høste deres Hvede, tærske den og bære den til Drusernes Boliger, hvorpaa disse slagtede dem. Den tyrkiske Commandant sagde nu til de Christne: „I have seiret. Druserne have trukket sig tilbage og komme ikke igjen mere. Jeg ønsker, at denne Krig skal have Ende. I maae aflevere Eders Vaaben hos mig. Høster Eders Marker; jeg skal beskytte Eder med mine Folk, hvis man angriber Eder." De Christne lode sig bedrage af disse falske Løfter. Fire Timer efterat deres Vaaben vare afleverede, stode deres Huse i Flammer. De, der ikke bleve brændte, bleve myrdede, Emirerne først og fremmest. Kun fire Mænd undgik denne Skjebne. De unge Koner og Piger bleve sparede, for senere at underkastes den infameste Behandling. Paa Gaardspladsen foran Serailet bleve i Løbet af en halv Time henved tusinde christne Mænd sønderhakkede af Druserne, medens de regulaire tyrkiske Tropper dreve dem, der søgte at flygte, tilbage med Bajonetten. De christne Hustruer, Mødre, Døttre og Børn maatte fra Vinduerne være Vidne til deres Slægtningers gruelige Endeligt, og see deres Kjæres Blod staae indtil en Tommes Dybde paa Stenene. Saa forfærdeligt end dette er, er det dog ikke det Værste. Zahle, en By, der beboes af 12,000 Christne, er falden i Drusernes Hænder efter en sex Dages fortvivlet Kamp, og da begyndte Slagteriet. Man har over 30 Graders Varme i Skyggen, og paa alle Kanter ligge ubegravede Liig eller Levninger af samme, som Hundene rives om, hvilket udbreder en pestilentialsk Lugt. De Christne i Damaskus, Aleppo, Jerusalem og andre syriske Stæder svæve nu i daglig Fare for at miste Koner og Børn, Gods og Liv. Saaledes er Tilstanden i dette endnu for kort siden saa blomstrende Land. 80,000 Mennesker vanke nu huusvilde omkring, blottede for Alt, og mange af dem ville udentvivl omkomme af Hunger. Frankrig vil sende 8,000 Mand Tropper til Syrien for at beskytte de Christne, hvilket har vundet Englands, Østerrigs og Ruslands Bifald, og England affender tillige en Flaade derhen.

Freistadt ved Waag blev den 8de Juli om Eftermiddagen hjemsøgt af en voldsom Ildebrand. Inden kort Tid vare over hundrede Huse lagte aldeles i Aske. Da Ilden paa samme Tid brød ud i tvende langt fra hinanden liggende Bygninger, giver dette grundet Formodning om, at Ilden har været paasat. En gammel, syg Kone fandt sin Død i Luerne.

Den betydelige Regnmængde, der er falden i den senere Tid, har bevirket, at flere Floder i Tydsklands Bjergegne ere stegne over deres Bredder og have anrettet betydelig Skade.

I Skanderborg Amt i Jylland har en voldsom Haglbyge den 6te Juli nedslaaet og knækket Kornet og Græsset paa en Strækning af omtrent ¼ Miils Brede og 1¾ Miils Længde, hvorved 46 Bønder lide et meget føleligt Tab. De maatte strax afhøste Sæden, for dog at redde en Smule deraf til Fourage til Kreaturerne.

Et Marseiller Huus har til Garibaldi kjøbt 10,000 sexløbede Revolvere, 6,000 Flinter, 5,000 Bøsser og 3 Dampskibe. — Et engelsk Selskab har tilbudt Garibaldi et Laan paa 4 Mill. Lstr.

Tilstanden i Messina skildres som sædvanlig med de mørkeste Farver; Mord begaaes ved høilys Dag paa Gaden, og Disciplinen mellem de kongelige Tropper slappes mere og mere. Messinas Besætning anslaaes til 22,000 Mand, men Officererne betegnes som yderst udvelige, og de Positioner, Tropperne have indtaget udenfor Staden paa Strada nuova, ere slette og uholdbare. Desertionen vedbliver efter stor Maalestok.

Forfærdigelsen af Armstrong-Kanoner gaaer saa rask fra Haanden i England, at der hver Uge afleveres ti 40-pundige i Arsenalet i Woolwich. De første 100-pundige Armstrong-Kanoner, der ere bestemte for Flaaden, have bestaaet deres Prøve, og Sir Armstrong har lovet at levere idetmindste 400 af dette Slags Skyts før Aarets Udgang.

Kjæmpeskibet Great Eastern, som forlod Southampton i England den 17de Juni, ankom til New York den 28de, havende gjort Reisen paa elleve Dage og nogle Timer.

Rettelse. I forr. Nr. sidste Side 1ste Linie: Lue læs Bue.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
J. Hansen, Lolland	12	4	12
G. Ohlson, Stockholm	10	"	"
L. C. Geertsen, Aarhuus	16	"	"
A. G. Omann, Skive	3	"	"
R. Nielsen, Aalborg	29	3	11
Summa	71	2	7

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 22. *Den 15. August 1860.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Eliæ Mission i de sidste Dage.

Tale af Ældste Orson Pratt, afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 28de August 1859.

(Fra „The Deseret News.")

(Fortsat fra Pag. 327.)

Det store Spørgsmaal er nu: Hvorved kunne Børnene gavne Fædrene? I hvilken Henseende og paa hvilken Maade skulle deres Hjerter vendes til dem? Og paa den anden Side paa hvilken Maade kunne Fædrene gavne Børnene? thi det var ikke alene Børnenes Hjerter, der skulde vendes til Fædrene, men ogsaa Fædrenes Hjerter, der skulde vendes til Børnene. Disse to Øiemed skulde udføres i den store Mission, som gaves til Elias.

Lader os først undersøge, paa hvilken Maade Børnene her paa Jorden kunne have Gavn af deres Fædre, der ere døde. Jeg har allerede sagt det. Havde det ikke været for Fædrene, som ere døde, hvor vilde saa Præstedømmet have været? Kunde vi have faaet det fra den romersk-catholske Kirke? Nei, thi den har aldrig havt det. Er der nogen tænkelig Maade, hvorpaa de Sidste-Dages Hellige kunde nyde Velsignelsen af Himmelens Præstedømme uden ved vore Fædre, der bleve sendte fra Himmelen med Myndigheden og meddeelte den til Børnene, at disse kunde forrette visse Ordinantser for dem, der døde uden Kundskab om Evangeliet? Der gives ingen anden Maade; og dette er netop Maaden, hvorpaa vi erholdt det. Vi have i Sandhed nydt Godt deraf, og vore Fædres Hjerter, som have Præstedømmet, ere virkeligen blevne vendte til os. Medens de levede paa Jorden, skuede de ned igjennem de mørke Tidsaldere og saae deres Børn i den sidste Huusholdning, saavel som den Gjerning, de skulde udføre. De saae den Tid, da alle Ting i Himmelen og paa Jorden, hvilke ere udi Christo, skulde samles til eet, og de kaldte den „Tidernes Fyldes Huusholdning," eller med andre Ord en Huusholdning, hvilken indbefatter alle andre Huusholdninger. Forstaae I dette? De tidligere Huusholdninger f. Ex., som have været paa denne Jord, have kun været i stykkeviis, det vil sige, de vare i deres Natur blot beregnede paa at fuldbyrde

visse Øiemed paa Jorden, men de omfattede aldrig Fædrene og Børnene ned til Tidens Ende.

I denne Tidernes Fyldes Huusholdning vilde alle andre Huusholdninger blive forenede. Den vil blive den sidste Huusholdning paa denne Jord, der indføres før Herrens store og forfærdelige Dag kommer. Det bliver en Huusholdning, som omfatter alle vore Fædre, ligefra Verdens tidligste Dage. Det bliver en Huusholdning i hvilken de Nøgler, der overdroges til Apostlerne i fordums Dage, ville blive overdragne til visse udvalgte Personer — en Huusholdning, i hvilken alle de Nøgler og Kræfter, som de gamle Propheter indehavde, skulle gjengives — en Huusholdning, som naaer tilbage til Mose Dage, som omfatter de patriarkalske Nøgler, samt de retfærdige Institutioner, som existerede i Syndflodens Dage. Den naaer endvidere tilbage til vor Fader Adams Dage, og de Nøgler og Kræfter, hvilke engang aabenbaredes til ham, ville blive gjengivne. Alle disse Huusholdninger kunde ikke fuldkommes uden Tidernes Fyldes store Huusholdning, der vil samle alle Jordens Beboere af alle Tidsaldere i een eneste uhyre Forsamling; thi husk, at alle Ting i Himmelen og alle Ting paa Jorden, som ere i Christo, skulle samles til eet.

Har nogen anden Huusholdning udført dette? Betragt hvad alle tidligere Huusholdninger have udført, og I ville see, at Alle samledes ikke til eet. Det er sandt, de samledes fra Tid til anden i Himlene for der at oppebie Tiden, da alle de Retfærdige paa denne Klode skulde samles i en stor Forsamling — Fædrene med Børnene og Børnene med Fædrene: den Ene kunde ikke fuldkommes uden den Anden.

Heri ere baade Fædrene og Børnene interesserede, og Børnene nyde Velsignelser formedelst de Nøgler, som fra Himmelen overantvordedes til deres Fædre, og paa den anden Side vil den Deel af Fædrene, der døde i Uvidenhed, nyde Velsignelser formedelst de Nøgler, som overdroges til Børnene, der vilde forrette paa deres Vegne.

Lader os nu undersøge Biomstændighederne ved denne Gjenstand. Hvorledes kunne Børnene forrette paa Fædrenes Vegne? Vi kunne, medens vi ere her i Kjødet, handle paa deres Vegne saavidt Ordinantserne angaae. Vi kunne ikke troe for vore Fædre, ikke omvende os for dem, ikke modtage den Hellig-Aand for dem og ikke gjøre nogetsomhelst Andet for dem, der henhører til Menneskets Aand.

Hvorved kunne vi saa gavne vore Forfædre, naar vi ikke kunne omvende os, troe eller annamme den Hellig-Aand for dem? Hvorledes kunne vi da være dem til Gavn? Jeg skal sige Eder, hvad vi kunne gjøre. Vi kunne døbes for de Døde. Er det muligt, at der findes noget saadant Princip? Slaaer op i Pauli 1ste Brev til Corinthierne 15de Capitel, hvor I kunne læse hvad den store Apostel siger om Daaben for de Døde: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke opreises? hvi døbes de da for de Døde?"

Han forstod denne Gjenstand; den var klar og tydelig for ham, og han skrev til et Folk, som ogsaa havde Forstand derpaa; thi de havde tidligere faaet Underviisning desangaaende, uagtet disse Ord indeholdes i hvad man kalder Pauli første Brev til Corinthierne. Men i dette første Brev læse vi, at han havde skrevet et andet Brev tidligere til dem, hvilket er gaaet tabt. Om vi havde det virkelige første Brev, Paulus omtaler, vilde vi sandsynligviis finde denne Lærdom fuldstændig fremstillet deri, thi han skrev til dem som om de forstode Alt, betræffende denne Gjenstand. Han kunde med god Grund have tiltalt dem i en Stiil omtrent som denne: I Corinthiere

have annammet Ordinantsen, Daab for de Døde; I ere blevne døbte paa de Dødes Vegne; I ere blevne begravne i Vandet i Lighed med Christi Død, og opreiste fra den i Lighed med hans Opstandelse paa de Dødes Vegne; og da I nu forstaae dette, hvad vilde I gjøre, om de Døde aldeles ikke opreises? Daaben gjør Eder fuldt berettigede til at komme frem paa den første Opstandelses Morgen, og ogsaa Eders Døde kunne opstaae paa samme Tid, eftersom I ere blevne døbte for dem; men dersom de Døde ikke opstaae af deres Grave, have hverken I eller de Gavn af Daaben.

Dette er Pauli Beviisforelse og den er fornuftig. Vore Fædres Aander, hvis Legemer ere i Graven, kunne omvende sig i de evige Verdener ligesaa godt som vi her paa Jorden, thi de have ikke mistet deres Handlefrihed. De kunne troe paa Jesum Christum og hans Forsoning, thi det er en aandelig Handling. De kunne afstaae fra ethvert Onde, fordi de have fri Villie; thi det er Aanden, der kan gjøre Godt eller Ondt, og dersom Evangeliet bliver prædiket for dem i Aandeverdenen, kunne de annamme det, forsaavidt Aandens Handlinger angaaer; men de kunne ikke annamme Daab der; thi det er en Ordinantse, som vedkommer Legemet — det er en udvortes Ordinantse, en Ordinantse, der er særlig indstiftet for dem, der ere i Kjødet.

Daab er til Syndsforladelse for Menneskene i Kjødet, og ligeledes for de Døde, hvis deres Synder skulle tilgives ved Jesu Christi forsonende Blod. Betingelserne for Tilgivelse ere eens baade i Aandeverdenen og her, nemlig Daab til Syndsforladelse. Men da de ikke have Leilighed til at blive døbte i Aandeverdenen, maae andre Personer forrette denne Ordinantse paa deres Vegne. Hvilken Magt og Myndighed have Guds Tjenere annammet til at administrere her paa Jorden? Administrere de som Mænd uden Myndighed? Fremtræde de som Mænd, der have annammet deres Myndighed af Mennesker? Have de tilranet sig Myndighed? Er det med den Slags Myndighed de sande Guds Tjenere forvalte Ordinantserne? Nei. Den Myndighed, som har været overdraget til Guds Tjenere i alle Uddelinger af Evangeliet, er Magten til at binde paa Jorden, og det er bundet i Himmelen, til at besegle paa Jorden, og det er beseglet i Himmelen, til at løse paa Jorden, og det er løst i Himmelen, og de Synder, som de forlade her paa Jorden, skulle ogsaa forlades i Himmelen, og de, hvem de beholde Synderne her paa Jorden, ere de beholdne i Himmelen. Dette er Guds Tjeneres Myndighed i alle Huusholdninger fra Verdens tidligste Dage af indtil vor Tid. Enhver Myndighed, der ikke indbefatter denne Magt til at administrere Ordinanserne, er aldeles unyttig og forgjæves. Den Daab, som forrettes af en ubemyndiget Person, gavner Intet.

Naar Menneskenes Børn her i Kjødet annamme Evangeliet for sig selv, blive de døbte til Syndernes Forladelse og annamme Evangeliets Fylde samt Haabet om evigt Liv i Guds Rige for sig selv; men om der tillige overdrages dem en Huusholdning til Gavn for deres afdøde Fædre, ville de, med mindre de bestræbe sig for at hjælpe deres Fædre, blive slagne med Ban, som Malachias forudsiger — de ville ikke selv faae noget Gavn af Evangeliet, de have annammet. Hvorfor ikke? Fordi de ikke gjøre nogen Anstrengelse for at hjælpe Andre, hvis Legemer sove i Graven.

Dette Princip er bleven aabenbaret for de Sidste-Dages Hellige. Den almægtige Gud, som sendte sin Engel til Joseph Smith, for at give ham Magt og Myndighed til at oversætte Amerikas Oldtidshistorie, samt Evangeliet og Prophe-

tierne, der indeholdes deri, har talt til den samme Mand og aabenbaret Eliæ Myndighed for ham, saavel som Magten til at besegle paa Jorden det, som skal besegles i Himmelen. Derfor, naar Herrens Tjenere og Tjenerinder gaae frem og blive døbte for dem, der ere døde, bliver det optegnet og beseglet paa Jorden. Den, som forretter paa de Dødes Vegne, gjør det med Myndighed. Han siger nemlig: Med Myndighed fra Jesum Christum døber jeg Dig paa din Faders, Moders, Bedstefaders eller hvilkensomhelst af dine afdøde Forfædres Vegne, eftersom Tilfældet kan være; og jeg gjør dette i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn. Dette indføres i de hellige Archiver paa Jorden, og den dertil beskikkede Engel, som iagttager Ordinantserne paa Jorden, optegner det samme i Himmelen. Hvem veed om ikke Elias selv er den optegnende Engel for Evighedens Vedkommende.

De hellige Bøger, som opbevares i Evighedens Archiver, skulle aabnes paa Dommens Dag og sammenlignes med Optegnelserne paa Jorden, og om det da viser sig, at Ordinantserne ere blevne udførte med Myndighed fra Gud og ifølge hans Befaling, ville disse hellige Bøger blive opladne og læste for det samlede Universum, og ville blive anerkjendte af ham, der sidder paa Thronen og uddeler Retfærdighed og Barmhjertighed til alle sine Skabninger. Til vore Fædre i Aandeverdenen vil ogsaa et Sendebud blive sendt; thi hvad Gavn vilde det være for Eder og mig at gaae frem og lade os døbe for nogen af vore hedengangne Forfædre, om ikke noget Sendebud kom til dem i Aandeverdenen? Et Saadant maa sendes til dem.

Der er Authoriteter i Himmelen saavel som paa Jorden, og Authoriteterne i Himmelen ere langt talrigere end de faa, der ere her paa Jorden. Dette er kun en lille Green af Præstedømmets store Træ — kun en lille Green, der erholder sin Kraft fra Himmelen, paa det at Jordens Beboere kunne nyde Velsignelse deraf, saavel som de evige Verdeners Beboere; men Stammen af Præstedømmets Træ er i Himmelen. Der vil man kunne finde Tusinder og Millioner, hvilke ere i Besiddelse af Præstedømmets Myndighed; der vil man finde mangfoldige Hærskarer af Budbærere, hvilke ere rede til at gaae hvorhen de blive sendte for at tjene de hedengangne Nationers Mangfoldighed. De gaae frem med Myndighed; de gaae ind i de Dødes Fængsler; de oplade deres Mund med Fuldmagt fra den Allerhøieste og ifølge hans Befaling; de prædike for dem om Jesus Christus, det Guds Lam, som før Verdens Grundvold blev lagt bestemtes skulde slagtes; de undervise Beboerne af de Dødes Rige i deres Fængsler om, at hans Forsoning var gjeldende for dem saavel som for de Levende paa Jorden. Som Beviis herpaa vil jeg henvise Eder til hvad Apostelen Peter siger angaaende Jesus, vor store Ypperstepræst og Apostel, som ifølge Faderens Befaling sentes her til vor Verden. Peter siger, at efterat han var bleven korsfæstet og havde lidt Døden her i Kjødet, gik han hen og prædikede for Aanderne, der vare i Forvaring, hvilke paa Grund af deres Gjenstridighed omkom i Syndfloden, efterat Guds Langmodighed i Noe Dage var udrunden og Arken var bleven bygget. (1 Petr. 3, 19.)

Vi see heraf, at Jesus har viist os Exemplet: medens han var i Kjødet, tjente han Menneskene i Kjødet; og medens hans Legeme sov i Graven, og hans Aand var frigjort for det jordiske Tabernakel, ansaae han sig fuldt berettiget som Apostel og Ypperstepræst at gaae til Aandernes Forvaringssted og aabne Fængslets Døre og sætte Fangerne i Frihed. Der fandt han hine gamle, gjenstridige Aander, hvilke levede paa Jorden en 2,600 Aar før hans

Dage; han prædikede for dem, og Grunden til denne hans Prædiken anfører Peter i det følgende Capitel, idet han siger: „Derfor er Evangelium forkyndt for de Døde, at de skulle dømmes i Lighed med Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden." De kunde ikke blive dømte efter den samme Lov, uden den blev dem forkyndt. Det samme Evangelium maa lyde for deres Øren saavel som for de Levendes. Om de forkaste det i deres Fængsel, ville de vorde straffede efter den samme Lov som I og jeg, i Tilfælde af at vi forkaste det i Kjødet.

Præstedømmet har den Myndighed, at hvadsomhelst det løser paa Jorden, skal være løst i Himmelen. Dersom altsaa Aanderne med Oprigtighed annamme et Sendebud i Fængslet — dersom de troe Vidnesbyrdet og lytte til Alt, hvad der bliver dem sagt — dersom de troe, at Jesus Christus har lidt Døden for alle Mennesker, baade for dem, der døe i Uvidenhed om Evangeliet, og for dem, der høre det i Kjødet, — ville de blive underviste om, at i hiin Verden, eller i den Verden, de kom fra, er Fuldmagt given til Mænd og Qvinder at lade sig døbe for dem.

De, der blive sendte til Aandernes Fængsel for at prædike, ville sandsynligviis tiltale Fangerne i et Sprog omtrent som dette: Ville I annamme vort Vidnesbyrd? Troe I, at Jesus Christus har lidt Døden for alle Mennesker? Troe I, at I ved Eders Omvendelse og Tro, og ved at Daabens Ordinantse bliver forrettet paa Eders Vegne af de Levende i hiin Verden, kunne erholde Syndernes Forladelse? Dersom de troe dette, og virkeligen omvende sig, vil Daaben, der bliver udført for dem her, være til Velsignelse for dem der. Men, siger En, denne Døben for en Anden seer temmelig urimelig ud for mine Øine. Hvorfor det? Antag, at En er sat i en saadan Stilling, at han ikke kan blive døbt for sig selv, maa han da absolut beholde sine Synder? Maa han blive i Fængslet i al Evighed, fordi han har mistet sit Legeme og er berøvet det Privilegium at vorde døbt? Stemmer dette overeens med Guds Retfærdighed? Hvorfor da ikke lade en Anden forrette paa hans Vegne? Hvorledes kunde I have udsonet for Eder selv? Om ikke et andet Væsen med fri Villie havde handlet for Eder, vilde I have været evigt fordømte. I havde forspildt al Ret til Guds Riges Velsignelser. Alle Mennesker vare forviste fra Guds Nærværelse og vare døde med Hensyn til Retfærdighedens Vedkommende. Den første Død var Straffen, som paalagdes Adam og hans Børn, hvorfra Ingen kunde blive fritaget, hvis ingen Forsoning var skeet.

Vore Legemer vilde være blevne nedlagte i Graven for aldrig mere at opstaae, hvis der ingen Forsoning havde fundet Sted. Vore Aander vilde for evigt have været underkastede det Væsen, der fristede vore første Forældre, og vi kunde ikke have gjort Noget for at forhindre det. Derfor kom Guds Søn og hengav sig som Sonoffer, ikke for sig selv, men for sine yngre Søskende, at de ved hans Blod paa visse Betingelser kunde erholde Syndsforladelse. Een af disse Betingelser er Daab; men Aanderne befinde sig i en saadan Stilling, at de ikke kunne annamme denne Ordinantse. Hvad er iveien for, at ikke Andre kunne have Fuldmagt til at forrette denne Ordinantse paa deres Vegne? Ikke blot Jesus har handlet paa Menneskenes Børns Vegne, men det er en Pligt, som paahviler det samme Præstedømme og Apostelskab, som han havde, hvorsomhelst det findes at virke til Fordeel for Menneskenes Børn og handle paa deres Vegne. Derfor siger Paulus: Vi bede ikke i vort eget Navn, men i Christi Sted, lader Eder forlige med Gud. De kom for at forrette

for Menneskenes Børn, der ei kunde hjælpe sig selv uden Bistand af Herrens bemyndigede Tjenere.

Saaledes ogsaa med de Døde; de kunde ikke hjælpe sig selv, men Budbærere maatte sendes til dem i deres Fængsler, og Mennesker i Kjødet bemyndiges til at udføre Evangeliets Ordinantser for dem. Men hvorledes kunne vi kjende de Individer, for hvilke vi skulle døbes? Vi kjende Intet til vore Forfædre, naar vi gaae lidt tilbage i Tiden. Vi kunne maaskee gaae tilbage til vore Bedsteforældre, og Nogle af Eder kunne maaskee følge deres Slægtlinie en syv eller otte Generationer tilbage, og faae deres Forfædres Navne saa vidt; men naar I faae disses Navne, er der endnu mange Led af Kjeden, inden I komme saa langt op paa den, at I naae til de Steder, hvor den er bleven repareret eller sammenføiet af tidligere Ordinants-Forvaltere. Hvorledes kunne vi blive døbte for Personer, hvis Navne endog ere gaaede tabt? Troe I Propheten Elias vilde blive sendt fra Himmelen i den store og vigtige Mission at vende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes Hjerter til Fædrene, og derpaa gaae fra dem og lade dem være i fuldkommen Uvidenhed med Hensyn til deres Slægtregistre?

Hvis Propheten Elias skal sendes før Herrens store og forfærdelige Dag, for at vende Børnenes Hjerter til Fædrene, kunne I være forvissede om, at vi ville faae Kundskab om disse Fædres Slægtlinie.

Ved Aabenbaringens Aand ville vi faae at vide, for hvem vi skulle døbes, og for hvem vi skulle forrette Evangeliets hellige Ordinantser. Her see vi Nødvendigheden af Aabenbaring. Tag Aabenbaring bort fra denne store Huusholdning, og jeg vilde ikke give meget for Eliæ Mission, eller for hele Huusholdningen. Borttag dette store Princip, som altid har udmærket alle andre Uddelinger, og vi ville befinde os i Uvished angaaende mangfoldige vigtige Sager.

Men naar Meddelelser finde Sted mellem Mennesket og dets Skaber, og Engle sendes ned for at gjengive deres Nøgler og Kræfter til Jorden, straaler strax Lyset paa vor Sti. Hvor skulle disse Ordinantser udføres? Kunne vi løbe Verden rundt og samle nogle Hellige hist og her og døbe dem for deres Døde? Nei. Guds Huus er et Ordens Huus, hans Rige er et Or-Rige og enhver Ting maa udføres med Orden, med Magt og Myndighed, saa at, naar Noget beseglés paa Jorden, det da er beseglet i Himmelen, at Optegnelserne paa Jorden og i Himmelen kunne stemme overeens, at Præstedømmet paa Jorden og Præstedømmet i Himmelen kunne stemme overeens — kunne være eet.

Disse Ting kunne ikke forrettes hvorsomhelst paa Jorden. Der er visse dertil beskikkede Steder, hvor disse hellige Ordinantser kunne udføres. Templer maae ifølge den Almægtiges Befaling opbygges til hans hellige Navn, hvilke skulle indvies fra Grundstenen til Spiret og helliges den levende Gud til Udførelsen af hellige Ordinantser, ikke blot til Gavn for de Levende, men ogsaa for de Døde. Men i hvilken Afdeling af Templet skal Daaben for de Døde forrettes? Den vil blive forrettet paa det meest passende Sted — i den nederste Etage eller Afdeling af Herrens Huus. Hvorfor? Fordi den maa skee paa et Sted nedenunder hvor de Levende forsamles, som Symbol paa de Døde, der ere i deres Grave. Der maa en Døbefont opreises ifølge den Allerhøiestes Befaling og efter den Model, han skal give ved Aabenbaring til sine Tjenere, og i en saadan Font maa denne hellige Ordinantse forrettes af Guds Tjenere.

Jeg vil omtale en anden Ting angaaende Myndigheden til at modtage disse Meddelelser fra Herren. Enhver vil ikke blive sin egen Aabenbarer i disse Sager, thi da vilde der blive ti tusinde Aabenbarere, og maaskee ikke mere end fem hundrede af dem vilde være sande.

Ved Tilkjendegivelsen af aandelige Gaver, som Gud i alle Tidsaldere har givet til sine Tjenere, har han bemyndiget Nogle til at bedømme, hvilke vare fra Gud og hvilke ikke vare det. I Mose Dage var der mange Propheter. Ved en vis Leilighed hvilede Prophetiens Aand paa halvfjerdsindstyve af Israels Ældster, og da Josva hørte nogle af dem prophetere i deres Telte, løb han i sin Iver til Moses og sagde: „Min Herre, Moses! Forbyd dem." Han var nidkjær for Moses, thi han frygtede for, at denne skulde tabe sin Anseelse blandt saa mange. Men Moses udbrød: „Gid alt Herrens Folk var Propheter." (4 Moseb. 11, 25—29.) Hvis hele Folket havde været Propheter, vilde man have behøvet en stor Mængde med den Gave at bedømme Propheternes Aand, for at vide hvilke vare sande. Ligeledes vil det være med Hensyn til Aabenbaringen af de Helliges Slægtregistre. Om de Hellige skulde søge efter deres afdøde Fædre og forløse dem ved Daabens hellige Ordinantse, ville de ikke begynde denne Gjerning i Mørke, ei heller efter Prophetier og Aabenbaringer af Hvilkensomhelst, der monne fremstille sig som Prophet eller Aabenbarer. Der vil være Orden i Guds Huus; der vil være en Moses nærværende, eller med andre Ord, en Mand, der har Nøglerne og Fuldmagten til disse Ting.

Moses var den store Prophet i Israel, endskjøndt der ogsaa sandtes andre Propheter. Jeg vil aabenbare mig, siger Herren, for hine andre Propheter i mørk Tale; jeg vil undervise dem ved Syner og Drømme; men ikke saa med min Tjener Moses. Med ham vil jeg tale Ansigt til Ansigt, og Herrens Lignelse skal han beskue. Saaledes vil ogsaa i de sidste Dages Huusholdning en Moses fremtræde i Forsamlingen fuld af den Hellig-Aand, og Aabenbaringens Aand vil hvile over ham til at modtage Underretning fra Himlene med Hensyn til Fædrene og den Huusholdning, han præsiderer over.

Vi ville nu henvende vor Opmærksomhed et Øieblik til Skriften angaaende dette Emne. Jeg har allerede anført, hvad Peter og Paulus siger. Esaias propheterer i sit 24de Capitel om Opbrændelsens store Dag, om den store Dag, da Jorden skal rave frem og tilbage som en Drukken, om den store Dag, da alle ugudelige Nationer skulle omkomme; derefter tilføier han: „Og det skal skee paa den samme Dag, at Herren skal straffe de Høies Hær i det Høie og Jordens Konger paa Jorden. Og de skulle samles tilhobe, som Bundne samles til en Hule, og blive lukte i Fængsel; men de skulle besøges mange Dage derefter. Og Maanen skal beskjæmmes og Solen skamme sig, naar den Herre Zebaoth skal regjere paa Zions Bjerg og i Jerusalem, og for hans Ældste skal være Herlighed."

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Da Ældste Weibye, Præsident over Vensyssel Conference, velvilligt har stillet nedenstaaende Brev til vor Afbenyttelse, troe vi det vil glæde de Hellige, at vi have givet det Plads i „Stjernen."

Provo, Utah Territorium den 15de April 1860.

Elskelige Broder J. C. A. Weibye!

Jeg benytter denne Sabbaths Morgen til at tilskrive mine Venner i Danmark nogle faa Linier; thi jeg føler, at det er en Pligt, der paahviler mig som en Ældste i Israel at give Eder endnu et Vidnesbyrd om „Mormonismens" Sandhed og min Tilfredshed i Evangeliets Tjeneste. Med rørte Følelser tænker jeg paa Danmark, fordi det er det Land, i hvilket jeg kom til Verden, i hvilket jeg først skuede Dagens Lys og i hvilket jeg henlevede min Ungdoms Dage og erholdt saa megen nyttig Underviisning, og det er tillige det Land, som har baaret mine Forfædre for mange Aarhundreder tilbage, hvilke jeg nu arbeider paa at frelse og bringe frem af Jorden paa Opstandelsens store Morgen.

Det er sørgeligt for mig at tænke paa, at mine rige Slægtninger endnu ikke ere rige nok til at løse et Brev fra Zion, og langt mindre tænke paa det store Arbeide, hvilket de lade mig være alene om at udføre for min Slægts Frelse. Jeg føler derfor til at rette nogle Ord til Eder, der have været mine Ungdomsvenner i Hjemmet og i Skolen, samt til Eder, I Mange, hvis Navne og Charakteer jeg i en Række af Aar har indført i Jerup, Napstjert og Holmens Skolejournaler, og til Eder, I Mange, for hvem jeg har været en Ungdomslærer, saavel som I Fædre, der have betroet mig Eders Børn til Underviisning, og endelig til Alle, som troe, at der er en Skaber, en Gud og en Frelser, og at Himmelens Engle have besøgt Jorden igjen i disse sidste Dage.

For tredive Aar siden blev Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige organiseret paa Jorden, og før den Tid var Guds Kirke ikke at finde. Propheter og Apostler hørtes ikke mere og Sandheden var blandet med Løgn i alle Secter. Der var ingen Tilfredshed at finde for den sørgende Sjæl, thi Guds Præstedømme var ikke paa Jorden til at forvalte, ingen venlig Engel betjente Menneskene, der var intet Syn fra Herren, intet Svar, ingen inspireret Drøm, ingen Røst, ingen Lyd fra Himmelen, ingen Aabenbaring — Alt var Taushed og Fortvivlelsens tykke Mørke rugede over Jorden. Men Gud være lovet, en lysere Dag er oprunden, og jeg er glad, fordi jeg kan see den, og fordi jeg er bleven et Medlem af Christi Kirke, thi udenfor den vil ingen Sjæl finde Frelse, og det er den eneste Kirke, som har Grundvold. Dette kunde I see, om I vilde læse de hellige Skrifter i Bøn og Tro til Herren, om I vilde give Rum for Guds Aand, saa den kunde faae Bolig i Eder; og om I vilde høre Guds Tjenere, der gaae iblandt Eder og ere iførte Melchisedeks Præstedømme og have Myndighed fra Gud til at løse Eder fra Eders Synder og besegle paa Eder Forjættelsens Hellig-Aand, og til at lære Eder Saliggjørelsens, Ophøielsens og det evige Livs

Principer, saa skulde I finde, at der er ikke en Kirke paa Jorden, hvilken har Lighed med denne, thi den har de samme Kræfter og Gaver, som vare paa Jorden i Christi Dage. Fra Aabenbaringens Kilde kommer alt Lys og al Kundskab i rette Tid og Orden, ja al den Viisdom, som er paa Jorden nedentil og i Himmelen oventil, skal samles tilsammen og „Mormonismen" indeholder det altsammen.

Dette er den eneste Kirke, som har Hoved og alle andre Lemmer, henhørende til et fuldstændigt Legeme; kunne I da ikke see, at det er Aarsagen til at den voxer, trives og formeres, og kunne I ikke tillige see, at alle Secterne paa Jorden blot ere Stykker af et Legeme? men ingen af dem har noget Hoved, og derfor voxe de ikke, men maae døe og raadne; thi det er ligesaa naturligt, som at et Menneske maa blive Støv, efterat det er død og lagt i Graven.

Naar jeg i Korthed skal fortælle Eder min Stilling, kan jeg ikke sige Andet end at jeg er glad. Jeg har aldrig i mit Liv været saa glad eller følt mig saa lykkelig som her i Zion; thi her er den største Frihed, den sundeste Luft, det klareste Vand og den bedste Plads for de Hellige, jeg nogensinde har seet. Men det allerglædeligste for mig er, at jeg kan see og høre Propheter og Apostler Søndag efter Søndag, hvilke lære os Christi rene Evangelium, der er dyrebart og hver Dag nyt for mig; thi jeg seer, at det er grundfæstet i Evigheden, og naar jeg efterlever det evige Evangelium og er beseglet formedelst det hellige Præstedømmes Nøgler med Udødelighed og evigt Liv, tilligemed mange andre Velsignelser, hvorfor skulde jeg da sørge? Det eneste hvorfor jeg skulde sørge skulde da være for Eder, mine Venner i mit Fædreland, som ikke kunne see eller troe, at dette store Værk er af Gud. Jeg ihukommer Eder i mine Bønner til Herren ved Dag og ved Nat, og det er næsten Alt, hvad jeg kan gjøre, uden I vilde troe mine Breve, da skulde jeg ikke spare nogen Uleilighed, og jeg staaer altid rede til paa Brighams Vink at gaae til Eder eller til andre Dele af Jorden for at forkynde det glade Budskab, der skal lyde for Slægten i det nittende Aarhundrede.

Jeg er glad ved at erfare, at Brødrene J. Van Cott og O. N. Liljenqvist atter staae iblandt Eder til Eders Opbyggelse; jeg beder Dig, Br. Weibye, at hilse dem mange Gange fra mig. Jeg kan fortælle Eder, at i Conferencen her i Zion den 6te April bleve 8 skandinaviske Brødre udsendte paa Mission og vistnok Alle til Skandinavien.

O, mine kjære Medmennesker! troer ikke de mange og store Løgne, der ere udspredte om Zion, thi det er Djævelen, som vil forsøge at standse Guds Værk; men han kan ikke gjøre det, endog med alle sine Haandlangere; thi Sandheden vil seire, og Zion reiser langsomt sin Manke liig en Løve. Kunne I ikke see det, I Oprigtige? Jeg vilde ønske, jeg var saa mægtig i Sprog, at jeg kunde tilkjendegive Eder mine glade Følelser og tydeliggjøre for Eder, at Gud har talet til denne Slægt fra Himmelen, og at Zion er grundfæstet paa Jorden. Jeg veed, at Joseph Smith var en Guds Prophet, og at Brigham Young er ligesaa. Han er nu den Mand, til hvem Gud taler fra sin høie Bolig, paa hans Vink ville de Hellige handle og paa hans Ord ville, ifølge Guds Befaling, Templer hæve sig. Hans Arm er stærkere end I tænke; thi han besidder Præstedømmets Nøgler, hvormed han kan lukke op, saa Ingen kan lukke i, og lukke i, saa Ingen kan lukke op. Dette troer jeg er nok for mig at sige, thi de gamle Propheter sige Mere om den Tid, paa hvilken vi leve, og Jesus

og hans gamle Apostler tie heller ikke stille; læser derfor Bibelens Blade og bruger Tiden medens den er skjenket Eder, thi ligesaa lidt som Strømmen, der kommer ned fra Bjergenes sneeklædte Toppe, vender tilbage, ligesaa lidt vender den svundne Tid tilbage til Eder igjen. Hører derfor Herrens Røst og Sandhedens Røst, og uden I søge Frelse for Eder selv, er der Ingen, som kan frelse Eder, og uden I gaae ind af den snevre Port og vandre paa den trange Vei, kunne I aldrig finde Livets Stad og aldrig blive af deres Tal, som skulle arve Jorden, langt mindre vorde Konger og Præster paa den evindeligen.

Maa Herren velsigne Dig, kjære Br. Weibye, og alle Hellige og Oprigtige, er min Bøn i Jesu, Guds Søns Navn. Amen.

P. C. S. Kragskow.

Efter Millennial Star kunne vi underrette de Hellige om, at Amasa Lyman og Charles C. Rich, af de Tolvs Qvorum, med et Selskab Missionairer fra Zion, ankom til Liverpool den 27de Juli.

Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Uddrivelse fra Nauvoo.

En historisk Skildring af Oberst Thomas L. Kane, forelæst i det historiske Samfund i Pennsylvanien den 26de Marts 1850.

(Oversat fra Engelsk.)

(Fortsat fra Pag. 317.)

Tillæg til anden Udgave af foregaaende Forelæsning, dateret 15de Juli 1850.

Jeg er bleven besværet med Bemærkninger, som denne i Hast nedskrevne Forelæsning har fremkaldt, hvorfor velmenende Venner endog have raadet mig til at nedstemme Tonen noget i mine Udtalelser til Gunst for Mormonerne, for at de lettere kunde blive tagne for troværdige. Jeg kan ei tilbagekalde Noget, men heller forstærke mine gunstige Udtalelser om nævnte Folk. Sandheden maa klare sig selv. Det var ikke blot min Hensigt at benegte, at Mormonerne staae paa et lavere moralsk Standpunkt end vi, men jeg ønskede udtrykkelig at fremhæve, at jeg tillægger dem, med hvem jeg omgikkes i Vesten, en retskafnere Vandel og renere Sæder end man gjennemsnitlig finder i andre Samfund.

Alt hvad jeg kan gjøre for at stadfæste Sandheden af hvad jeg har sagt, vil være at nævne de Aarsager, som jeg tilskriver deres større Grad af Moralitet.

For endeel skyldes det vistnok deres nødtvungne Maadeholdenhed. De meest begunstigede Mormoners Kost var i lang Tid meget knap og bestod næsten udelukkende af Vegetabilier med faa Kryderier,

og ingen berusende Drikke. En Grund maa ogsaa søges i deres tidlige Ægteskaber, samt i det strenge Opsyn, som deres Nomadeliv uundgaaeligt medførte.

Hovedaarsagen er maaskee at søge i dette Factum. De Mormoner, jeg saae, udgjorde kun en Deel af Kirken, som den blomstrede i Illinois. Da Forfølgelsen triumpherede der, og intet andet Valg var for de Trofaste i Troen end at flygte fra deres Ægypten ud i Ørken, forsagede alle deres saakaldte Venner dem. Præster og Ældster, Skriftlærde og Prædikanter forlode dem paa eengang. Enhver talentfuld Kjeltring, som de havde været Offre for, havde hver sit Paaskud til at forlade dem, uden at tilbagelevere de Penge, der vare dem anbetroede. Een af disse f. Ex. rev med sig en saa betydelig Forsamling, at han kunde anlægge en temmelig betydelig Coloni i det nordlige Wisconsin, hvilken jeg troer han siden forflyttede til en Ø i en af Indsøerne. Andre Speculanter førte nogle lettroende Faar med sig, hvilke alle nedsatte sig i de nordlige Egne.

Saaledes have Mormonerne saa godt som været opbrudte og overvældede af Ulykker. Deres rænkefulde Ledere forlode dem for at søge deres Lykke anoensteds. De, som ere tilovers af den gamle Malm, er selve Folket, der har ædle Hensigter og er oprigtigt og retskaffent, og deres nuværende Ledere ere nogle prøvede og paalidelige Mænd, der kjendes mere paa de Tjenester, de gjøre Andre, end paa Gaverne, de modtage. Det er de samme Mænd, som jeg paa Prairien saae dele Sorg med de Sørgende og Fattigdom med de Fattige. Den Fornemste af dem Alle er en Mand med sjeldne Naturgaver, hvis mesterlige Ledelse de hovedsageligen have at takke for deres nuværende Velstand, og som paa Sletterne kjørte sine egne Oxer, bærende sit syge Barn paa Armene. Denne Mand er Brigham Young, hvem Mormonerne have valgt til Gouverneur for Deseret. Da han tilligemed Heber C. Kimball og Willard Richards, hvem Folket har udnævnt den første til Vicegouverneur og den anden til Secretair, mere end Andre have været Gjenstand for ærekrænkende Beskyldninger, er det ikke mere end billigt at sige, at jeg er nøie bekjendt med dem. Jeg har fundet Mr. Kimball at være en Mand af en særdeles ædelmodig og reen Charakteer, og Dr. Richards er en aandrig og høit begavet Mand, der er godt hjemme i de forskjelligste Videnskaber. Disse Mænds Retskaffenhed er hævet over enhver Tvivl.

Saameget er imidlertid vist, at kun de, hvis Samvittighed bød dem at forsage Verden for deres Religions Skyld, vare villige til at foretage en saa sørgelig Pilegrimsvandring. Mormonerne deeltoge Alle, saavidt jeg kunde dømme, i Nydelsen af Sacramentet, iagttoge Bønnen og øvede sig i Troen, og deres Tilfredshed, deres Maadeholdenhed, deres Heltemod og deres Stræben efter det gyldne Broderskab, der udmærkede de første Christne, vare kun Tilkjendegivelser af deres bestandig tiltagende Religiøsitet.

Man har opfordret mig til at forklare eller retfærdiggjøre Mormonernes Tro; men dette vil jeg ikke have Noget at bestille med. De have to Bøger, hvilke ere tilsalgs hos Boghandlerne, nemlig Mormons Bog og Pagtens Bog, der siges at indeholde hele deres Troesbekjendelse. Sidstnævnte uskadelige Bog har et eget Capitel om Ægteskab, og ligeledes om Eiendomsretten, religieus Tolerance og Forbindelsen mellem Kirke og Stat.

Nogle gode Mennesker, som troe, at Mormonerne ere blevne bagtalte, have spurgt mig, hvorfra de mangfoldige Beskyldninger mod dem, før deres Uddrivelse, skreve sig. Jeg svarer ligefrem: fra Interesse og Egennytte. Mormonerne bleve i Missouri og Illinois berøvede Eiendomme til en

Værdi af over tyve Millioner Dollars — en smuk Gevinst i Sandhed for dem, som ved deres falske Fremstillinger søgte at tilvende sig den.

Istedetfor at være splittede ad for bestandig, hvilket deres Fjender for en fem Aars Tid siden med god Grund antoge, voxe Mormonernes Antal stadigt, og deres Ansøgning om at blive optagen i Unionen som Stat er et stærkt Beviis paa, at de atter have hævet sig til Magt og Indflydelse, og er tillige en Grund til Bekymring for dem, der nu ere i Besiddelse af deres frarøvede Eiendomme i Missouri og Illinois. Disse Folk ere nu for Tiden de ivrigste Bagtalere, og jeg omtaler dem kun med Ulyst. Selv de bedste af dem ere blot egoistiske Personer, som udbrede løgnagtige Beskyldninger efter Rygter — Beskyld ninger, der have deres Udspring fra Mormonernes første Fjender, de samme Misgjerningsmænd, som beskyldte de stakkels Qvinder, hvem de skjændede, for Ukydskhed, og Mændene, hvis Brødre de havde myrdet, for Oprør, og det hele Folk, som de selv have plyndret, hvis Huse og Hjem de havde nedbrændt og hvem de derefter havde drevet ud i Ørkenen, for Communisme (Eiendomsfællesskab). Saaledes udsprede disse Niddinger de sorteste og meest forbryderiske Løgne. Nu ere Mormonerne langt borte, deres faa Venner her ere næsten Alle i beskedne Livsstillinger og hine Stormænd i Vesten, hvis Pligt det var at tildele dem Retfærdighed, have gjort sig til Medskyldige i deres Communers Brøde ved roligt at see til hvad der foregik.

Paa andre Steder have Mormonerne intet Besvær af deres Omgivelser. Vi have havt et stort Antal af dem her i Philadelphia og flere Steder i Østen nu snart en Snees Aar, paa hvis gode Vandel de, der daglig omgaaes eller have Forretninger med dem, Intet have at udsætte. I England ligeledes, hvor Antallet af deres voxne Medlemmer er omtrent dobbelt saa stort som Baptisternes i Pennsylvanien. Dog eengang, da de først begyndte at forkynde deres Lære i hiint Land, fremkom man i en Fabrikstad sammesteds med en Klage mod dem for at have taget en Elizabeth Martin, en af deres Nyomvendte, af Dage, og en Pøbel begyndte at reise sig for at undersøge Sagen; men den britiske Regjering er ifølge gammel Sædvane lige upartisk mod Alle. Fredsdommeren besluttede, at der ingen Pøbelexcesser skulde finde Sted, og retslig Undersøgelse afgjorde, at Klagen var ugrundet. Mormonerne i det britiske Rige have derfor havt Frihed til at prædike, synge og bede indtil nu, men de evangeliske Christne, hvilke jeg selv bekjender mig til, kjæmpe i Skrift og Tale mod dem, ligesom mod Milleriterne, Wesleyanerne og Baptisterne.

Man har gjort den Bemærkning til mig, at jeg kun har sagt saa lidt om Mormonqvinderne. Jeg har blot løseligen berørt dem, da jeg ikke erindrer Noget med Hensyn til deres Charakteer og Sædelighed, som er særlig Omtale værd. Med eet Ord, de vare hvad Amerikanerne vilde kalde agtværdige Mødre, Hustruer og Søstre. Paa deres selvfornegtende Ædelmodighed, der hævede hele Folket i mine Øine, havde jeg de skjønneste Beviser, og jeg har seet, hvorledes de unge Mødre have opammet den fremmede Forældreløse ved deres Bryst i Forening med deres egne Smaa.

Men kan Nogen fremkomme med Beskyldninger, der ere saa almindelige og saa omstændelige, uden at der ligger noget Sandt til Grund for samme? Jeg skal oplyse herom. Paa min Tilbagereise fra Sletterne hørte jeg de meest skandaløse Historier om Sectens Præsident, hvilke skreve sig netop fra den Tid, jeg selv havde lært hans selvoopffrende og ulastelige Liv og Levnet at kjende. Den samme glædelige Erfaring gjorde jeg med Hensyn til andre

Løgne, der havde vundet stor Udbredelse og vare almindeligt troede. Under min foromtalte Sygdom blev jeg med størst mulige Omhu pleiet af en elskværdig Dame, der har udstrakte Familieforbindelser i New-York og New-Jersey, hvilken Mange ville kjende, naar jeg siger, at hun var en Cousine til een af vore agtværdigste Medborgere, hvis Optræden som den høieste Øvrighedsperson i Philadelphia i en bevæget Tid vandt ham vor almindelige Agtelse. I hendes Landflygtighed var det hendes tungeste Byrde, at hendes Venner i Staterne betragtede hende som et uforbederligt Udskud. Det var den første Pligt, jeg udførte ved min Tilbagekomst, at gaae til dem og oplyse dem om hendes sande Stilling og hendes exemplariske Ægtefælles Charakteer; og Efterretningen herom naaede hende til stor Glæde og Husvalelse, før hun bukkede under for Reisens Mangler og Besværligheder, hvilke hendes Legemskræfter vare for svage til at bære.

Thomas L. Kane.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Octbr. 1838. (Fortsat fra Side 334.)

Vi have siden Kl. 1 imorges sendt fra dette County omtrent 100 velbevæbnede, forvovne Mænd, de kraftigste maaskee, vort Land kan rose sig af. De ville vistnok give Mormonerne en varm Modtagelse i Richmond i Nat. De vil indsee Nødvendigheden af at skynde Dem til Staden Jefferson, saavelsom at give Enhver paa Deres Vei en sandfærdig Beretning om det Passerede. Min Tro er, at De gjør bedst i at sende en af deres Mænd til Howard, Cooper og Boone County, for at de Frivillige kunde blive færdige og komme til Oprørets Skueplads saa hurtig som mulig. De maae skynde sig og standse de Ødelæggelser, som disse rasende Fanatikere anrette, og de maae gaae med den faste Beslutning at udrydde eller fordrive dem fra Staten en masse. Intet uden dette kan atter berolige Folket og gjenoprette Lovenes Overholdelse. Man maa paa ingen Maade udhale denne Sag længere. Mormonerne maae forlade Staten, eller vi maae, Alle som Een, og til dette afgjørende Punkt maa det tilsidst komme. Vi have stor Tillid til Deres Dygtighed og Forsigtighed hvad den Gjerning angaaer, De har paataget Dem, og vi have kun Tid til at sige: Herren være med Dem.

Deres
E. M. Ryland."

Brødrene have aldrig tænkt paa at begive sig til Richmond; det er en aldeles opdigtet Løgn.

„Militsens Hovedqvarteer,
Jefferson City den 26de
Octbr. 1838.

General John B. Clark,
1ste Division af Missouri Militsen.

Sir! Borgerne af Davies County i denne Stat have anraabt den Øverstcommanderende om Beskyttelse og om at hjælpe dem til at gjenerholde deres Hjem og Eiendele, samt underrettet ham om, at Mormonerne med en væbnet Styrke have drevet nævnte Countys Indbyggere fra deres Hjem, have plyndret og brændt deres Vaa-

ningshuse, adsplittet deres Qvæg, og var ifærd med at ødelægge deres Afgrøde; at Mormonerne have lagt Byerne Gallatin og Mill Port i nævnte County i Aske, (af hvilke førstnævnte er County Rettens Sæde.) Blandt det Afbrændte er ogsaa County Secretairens Contoir samt alle Countiets offentlige Protocoller. Der findes nu ikke en eneste civil Embedsmand i Countiet. Den Overstcommanderende befaler derfor, at der fra 1ste, 4de, 5te, 6te og 12te Division af denne Stats Milits udcommanderes 400 Mand af hver, tilhest og bevæbnede som Infanteri eller Skarpskytter, hver Mand forsynet med mindst 50 skarpe Patroner og 15 Dages Proviant. Tropperne fra 1ste, 5te, 6te og 12te Division skulle mødes i Fayette i Howard County Løverdagen den 3die næste Maaned (November), paa hvilket Sted de skulle faae nærmere Underretning om, hvor de skulle marschere hen.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Som man befrygtede er ogsaa Damaskus, en Stad med 150,000 Indbyggere, bleven Skueplads for lignende Slagterier som dem, der fandt Sted i Zahle og andre syriske Byer. 4,000 Christne ere blevne myrdede og deres Qvarterer ere blevne ødelagte og plyndrede; man anslaaer den anrettede Skade til ikke mindre end omtrent 11 Millioner Rigsdaler. Der berettes endvidere, at i det syriske Blodbad er der foruden de Christne, der faldt i den egentlige Kamp, mellem 7 til 8,000 blevne slagtede eller rettere piinte tildøde, thi ingen Slagter behandler sit Slagteqvæg saa grusomt. Flere end 500 Qvinder, endnu for kort siden lykkelige Koner og Mødre, ere nu Enker og have mistet deres Fædre, Brødre og øvrige mandlige Slægtninge lige indtil Barnet ved deres Bryst, og 1,600 Børn ere forældreløse. Alle disse Talstørrelser ere fuldkommen paalidelige og snarere for smaa end for store. 450 Millioner Rigsdaler vilde ikke kunne erstatte den Skade, der er bleven anrettet ved Ødelæggelse af Stæder, Landsbyer og Silkefabriker rundt omkring mellem Bjergene, og som alle tilhørte de Christne.

Følgende Plakat, opslaaet paa Gadehjørnerne i Neapel, kan tjene til Prøve paa den der herskende revolutionaire Stiil: „Det neapolitanske Folk til sin kongelige Bøddel. Med dyrisk Rolighed var Du tilstede ved din ugudelige, meenederske Faders skjændselsfulde Død, men istedenfor at uddrage en Lære for Dig selv af hans rædsomme Dødsqvaler, søger Du, Sønnen af en Tyran af et Tyrandynasti, langtfra at skræmmes og ved Mildhed og Barmhjertighed at oprette de Ulykker, denne Nutidens Nero har bragt over sit Land, langtfra at lette Byrden for dit ved tolvs Aars Hungernød, Forviisning, Smitsot, Epidemier, Udsugelser, Kirkeran, forpiinte og udsugede Folk, langtfra at gaae i Dig selv og forvandle dit Tigerhjerte til et menneskekjærligt, godt og ædelsindet — søger Du endnu mere at forhærde det i stedse talrigere Offeres Blod, træder Du Uskyldigheden under Fødder, haaner Dyden og formerer Skjændselen! — Store, Plebeier og Adelsmænd! vi vare, og vi ere Brødre; som en værgeløs Hjord sønderrives vi af Huset Bourbons udyrlignende Haandlangere, hvem Ferdinand endnu overgik i Vildhed og endnu mere Franz, denne Søn af den meenederske Voldsmand, Tyrannen, Menneskehedens Afskum, det glubende Dyr, der kun røver og myrder.

Brødre, hører paa Garibaldis Stemme, den gode Hyrdes, slutter Eder sammen, før at sende denne af Helvede udsendte Herskeer tilbage, hvor han er kommen fra! Troer ikke hans Eder, det er Ulvens Eder; tænker paa den forgangne Tid!"

Messina — som siden Palermos Indtagelse har været Gjenstand for megen Omtale i de europæiske Aviser, da Nogle troede, Garibaldi strax vilde vende sine seirrige Vaaben mod samme, medens Andre antoge, at han ikke vilde spilde sine Kræfter og sin Tid paa den, men derimod gaae lige mod Neapel — har pludselig uden Sværdslag overgivet sig, og de neapolitanske Tropper have forladt Staden, hvilket vil sees af følgende Udtog af et Brev fra Messina, dateret den 30te Juni: „Messina er fri. De kongelige Tropper have i Torsdags forladt Staden og for Størstedelen allerede indskibet sig til Fastlandet. Kun Citadellet er endnu i de Kongeliges Hænder; dog ogsaa dette skal efterhaanden rømmes. Hvilken en uventet Forandring efter i et Tidsrum af næsten fire Maaneder at have levet i den meest spændte og ængstelige Stemning. Man havde mistet alt Haab om et heldigt Udfald, da kom ganske uventet fra Neapel den Efterretning, at Ministeriet havde besluttet at rømme Øen Sicilien, hvilket ogsaa skete. Fredag Morgen holdt de første italienske Tropper deres Indtog under Anførsel af Fabrizi og Medici, og bleve modtagne med uendelig Jubel. Om Eftermiddagen ankom Garibaldi selv ganske uventet i en simpel Vogn. Man havde først ventet hans Ankomst den paafølgende Søndag, men han vilde derved undgaae alle Modtagelseshøitideligheder, hvilke han ingen Ynder er af. Folket spændte Hestene fra hans Vogn og trak denne i Triumph til Intendanturens Palads, hvor Fabrizi og Medici havde opslaaet deres Bopæl. I et Nu gik Efterretningen om Garibaldis Ankomst igjennem alle Gader, og Folket strømmede masseviis hen til Paladset for at see Dictatoren, og hilste ham med et umaadeligt: Leve Garibaldi! da han venligt takkende traadte frem paa Balconen."

Ifølge Efterretninger fra Messina af 29de Juli er Garibaldi draget ind i Messina i Spidsen for 20,000 Mand; han lader ved Havnen anlægge et Batterie, hvis Arbeider han leder i egen Person. Dette Batterie skal dække Indskibningen af Expeditionen til Fastlandet. Borgermesteren i Messina har i en Proclamation, som er prydet med det savoyiske Vaaben, opfordret Indvaanerne til, nu at vende tilbage til Staden. Ifølge denne Opfordring vendte ogsaa strax Skibene, der havde søgt Tilflugt paa Rheden, tilbage til Havnen, og alle Boutiker og Forretninger aabnedes paany.

Atter er et for Garibaldis Regning kjøbt Dampskib, „Independence," afseilet fra Liverpool til Sicilien. Skibet var kun ladet med Kul. Derimod medtog det nogle Dage tidligere afgaaede Dampskib, „Queen of England," en meget værdifuld Ladning Krigsmateriel, deriblandt 18 tildeels riflede Kanoner af svær Kaliber, over 30,000 riflede Bøsser, 10 Kister Revolvere, 800 Sabler.

Amerika: New York Herald har ikke mindre end syv tættrykte Spalter om et Luftsyn, der viste sig den 20de Juli Kl. 9½ om Aftenen over en stor Deel af Amerika. Det viste sig først i den vestlige Horizont og gik i østlig Retning, men var saa indhyllet i en blaalig Taage, at kun een Kugle var synlig. Eftersom den kom længere frem paa Himmelbuen, kunde man tydelig see to Ildkugler, der gik parallelt med hinanden, og paa fine Steder saae man endog tre. De syntes at være ti til tolv Tommer i Diameter og af skinnende hvid Farve. Hver Kugle havde en Hale, til-

syneladende omtrent fem til ti Fod lang, af skjøn blaa Farve. Omtrent i 100 Fods Afstand fandtes en Række af de skjønneste røde, blaae, gule og hvide Stjerner, der gik i samme Retning som Ildkuglerne. Paa nogle Steder hørtes flere Knald, som naar en Raket springer. Dette Luftsyn, som vi her kun løseligen have berørt, er nu Dagens Thema. Paa Jernbaner, Dampskibe, Caffeer og overalt, hvor man seer to eller tre Personer i Samtale, kan man være vis paa, at Talen dreier sig om dette Phenomen, og alle Beretninger stemme overeens om, at det er noget af det Skjønneste, Pragtfuldeste og Vidunderligste, man nogensinde har seet. Mange troe, det staaer i Forbindelse med de store Orkaner, der have hjemsøgt Amerika, Andre, at det er et Forbud paa Hunger, Cholera, osv., medens atter Andre forsøge at forklare dette Phenomen fra det videnskabelige Standpunkt; men Alle ere enige i, at dette er det meest storartede Luftsyn, der nogensinde er bleven optegnet i Astronomernes Archiver. (Atter et af Himmeltegnene i de sidste Dage!)

I Staterne Ohio og Kentucky har atter en af disse frygtelige Orkaner raset, der have anrettet lignende Ødelæggelser som de tidligere omtalte, hvilke iaar synes at være en sand Landeplage for Amerika.

I St. Louis, skrives der under 23de Juli, har Heden i den forløbne Uge været ualmindelig stærk. Thermometret har viist mellem 30 og 34 ° R. i Skyggen, og 40 Dødsfald ere anmeldte som Følge af denne utaalelige Varme.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
J. C. A. Weiby, Vensyssel	25	4	8
A. P. Trane, Kjøbenhavn	41	5	8
S. Gudmundsen, Norge	39	4	2
M. Andersen, Bornholm	5	"	"
Summa	112	2	2

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 23. *Den 1. Septbr. 1860.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Instructioner til Missionairerne,

af Præsident Brigham Young, givne i Historieskriverens Contoir den 25de April 1860.

Jeg troer, I allerede forstaae, hvad der er nødvendigt for ufstadt at kunne gjennemgaae de Farer og Fristelser, der vente de Ældste og de Hellige i disse sidste Dage. Ingen af Eder kunne sige, at I hørte Evangeliet første Gang forrige Søndag, bleve døbte forrige Mandag, ordinerede i Tirsdags og sendte ud for at prædike Evangeliet i Onsdags, hvilket var Tilfælde med mange af de første Ældste. Tværtimod, jeg troer, I have nydt en temmelig god Underviisning.

Men det Spørgsmaal opkommer i mit Sind: Forstaae de Ældste Vigtigheden af deres Mission? Forstaae de, at de ved deres Administrationer ere Overbringere af Livets og Dødens Nøgler, ikke blot vedkommende dette Liv, men alt det Liv, som findes? Det er nødvendigt, at I fuldkommen forstaae dette som Ældster i Jesu Christi Kirke. De mangfoldige Tilfælde, der afgjøre Menneskenes Skjebne til deres Velsignelse eller Fordærvelse, beroe paa en stadig Aarvaagenhed og Paapasselighed.

Dersom en Ældste, naar han prædiker Evangeliet, ikke føler, at han kan meddele Liv og Saliggjørelse og med Guds Kraft lovmæssigt forvalte Ordinantserne, kan han ikke udføre sin Mission til Hæder for sig selv, til Gavn for Menneskene eller til Guds Riges Fremme og Ære. Af Alt, hvad jeg har læst, af Alt, hvad jeg kan faae ud af Guds Aabenbaringer og Aabenbaringens Aand, som jeg besidder, kommer jeg til det Resultat, at Ingen kan med god Fremgang forkynde Evangeliet og være velsignet og anerkjendt af Himmelen, uden han forkynder det ved Guds Kraft formedelst directe Aabenbaring. Vel sandt, i mange Tilfælde kan en Mand, om han ikke er under Aabenbaringens umiddelbare og kraftige Indflydelse til Veiledning for ham i hans Grandskninger og Fornuftslutninger, alligevel fremsætte mange gode Begreber, som han har samlet ved Hjælp af sin naturlige Tænksomhed; men for at hædre og ære en Ældstes Kald i denne Kirke, kan jeg ikke for mit Vedkommende tænke mig noget andet sandt

Princip, hvorved det kan skee, end ved fuldkommen at veiledes af Herrens Aand.

Naar en Mand har Aanden af sin Mission og forstaaer sit Kald for Herren og Menneskenes Børn, vil dette bidrage til at forskaffe ham den største Lyksalighed i Livet. Om vor Aand kan forstaae de evige Ting, kan fatte den Ære, Herlighed og Fordeel, der udspringer fra Saliggjørelsens Plan, som Jesus kjøbte, og kan annamme de tilkommende Evigheders Naadegaver, Velsignelser, Kræfter og Privilegier, Lys og Kundskab, da har Gud skjenket os samme, for at vi skulle tilbyde Menneskene dem. Om de ville annamme disse Ting, kunne de faae Alt, hvad Herren har kjøbt til dem. Forkaste de Eder, forkaste de ogsaa Sønnen, og forkaste de Sønnen, forkaste de tillige Faderen, Himmelen og himmelske Ting, og besegle deres egen Fordømmelse. Dersom Brødrene kunde annamme disse Ting, saa at de kunde see og forstaae dem retteligen, da kunde de forherlige deres Kald, og dette er den eneste Maade, hvorpaa det kan skee.

Mange af Eder have været ude i Verden og mødt Modstand; men naar I have taget Skriften til Rettesnor, have I med Held tilbageslaaet Alt, hvad der er bleven bragt frem mod Saliggjørelsens Plan. Det er Alt meget vel, og behageligt tillige for dem, der have en philosophisk Aand. Deres Maade at tænke og argumentere paa udfordrer Opløsning paa hvad de finde at være dunkelt og tvivlsomt, og disse Opløsninger maae, for at være tilfredsstillende for dem, stemme overeens med visse Theorier. Men lad En gaae frem, der forsigtigt beviser enhver Ting, han siger, med talrige Anførelser af Aabenbaringerne, og lad en Anden reise med ham, der kan sige med den Hellig-Aands Kraft: Saa siger Herren! og fortælle Menneskene, hvad de skulle troe, hvorledes de skulle leve og lære dem at adlyde Saliggjørelsens Principer — selv om han ikke skulde være istand til at anføre et eneste logisk Beviis, om han end skulde bæve ved Bevidstheden af sin egen Svaghed, anraabende Herren om Styrke, som saadanne Mænd almindelig gjøre, ville I altid finde, at **den**, som bærer Vidnesbyrd ved den Hellig-Aand, overbeviser og samler flere Oprigtige, end den, der kun lærer ved logisk Beviisførelse.

Debatter og Argumenter have ikke den frelsende Indflydelse, som Vidnesbyrdet om Sandheden, saaledes som Herren aabenbarer det til en Ældste ved Aanden. Jeg tænker, I Alle ere af samme Mening som jeg heri; idetmindste har **jeg** bragt dette i Erfaring. Jeg ønsker ikke, I skulle opfatte det saaledes, at jeg i mindste Maade har Noget imod, at de Ældste samle alle de Argumenter, de kunne opdrive, til Forsvar af deres Religion, ei heller ønsker jeg i fjerneste Henseende at hindre dem fra at lære Alt, hvad de kunne om andre Religioner og Regjeringssystemer. Jo mere Kundskab de Ældste have, desto bedre.

Det er godt at sætte sig ind i Verdens Religionstheorier og Regjeringformer; det er behageligt. Men ved Forkyndelsen af Evangeliet er en Ældste, der er stolt af sine gode og sunde Argumenter og sin Logik, ikke saa tilbøielig til at stole paa Herrens Aand, som den, der ikke er saa begavet i denne Retning. Det er vor Pligt at samle saa megen Kundskab og Underretning, som det er os muligt, med Hensyn til Livet og Organisationen af Jordens Riger, Throner og Republiker, — at gjøre os bekjendte med deres Religioner, Love, Bestyrelsesmaade, Fabrikata, Agerbrug, Kunster, Skikke, osv., men naar vi have erhvervet al denne Kundskab, behøve vi alligevel Guds Kraft for at kunne undervise Menneskene om Evangeliets hellige Sandheder. Jeg ønsker, I ville erindre dette, og handle derefter.

Af egen Erfaring vide I, at „Mormonismen," hvis den ikke er sand, er værre end Intet; er den derimod sand, da er den af langt større Værd, end vi kunne fatte. Paa Eders Reiser og forskjellige Arbeidsmarker ville I træffe Mange, der stride mod Evangeliet, og af dem ville Eders Navne blive vanærede. Med Hensyn hertil vil jeg formane Eder til at vandre saaledes, at naar man overalt taler imod Eder, som mod Jesus og hans Disciple, for Rigets Skyld, for de Helliges Skyld, for vor Forløsers Skyld, for vor himmelske Faders, de himmelske Hærskarers og vor egen Skyld, der da ikke med Sandhed eller Grund kan siges et ondt Ord om Eder. Giv aldrig Nogen ved at handle daarligt Aarsag til at tale ilde om Eder. Om I vandre frem paa denne Maade, ere I retfærdiggjorte for Gud, Jesus, Englene og Eders Brødre. Da kunne I bære Vidnesbyrd om Sandheden og fremlægge den tydeligt, simpelt og letfatteligt, og være istand til at byde Verden Trods.

Paa Eders Reiser maae I stole paa Herren. Jeg veed ikke, om I have Midler nok til at begive Eder directe til Eders Arbeidsmarker. Sandsynligviis Nogle have, Andre ikke. Stræb at være fuld af den Hellig-Aand, og de fornødne Midler ville komme — ofte paa en Maade, I ikke kunne gjøre Rede for, Eders Reiser ville lettes og I fuldbyrde Eders Mission. Og hvis I ikke i fjerneste Maade plette Eders Charakteer fra den Tid I reise herfra, er jeg aldeles ikke bange for at love, at enhver af Eder vil udføre en Mission, som vil være vor himmelske Fader og enhver god Mand i Himmelen og paa Jorden til Behag, og at I skulle komme tilbage til dette Sted. Øv Tro paa at I skulle leve og handl som I bør, og indbild Eder ikke, at I kunne gaae til Høire eller til Venstre, eller gjøre dette eller hiint Onde ustraffet og tænke, at Alt vil blive godt tilsidst. Gjør ikkun det, som I vide er ret, og som I bør gjøre. Naar I komme til Noget, som I vide ikke er ret, da lad det være og stol paa Herren, saa skulle I leve.

Nogle af vore Ældster ere gangne bag Sløret, medens de vare paa Mission. Jeg har Intet at anføre imod dem, thi Alle maae døe tidligere eller sildigere. Men der er ingen Nødvendighed for at nedlægge vore Legemer, før vi have naaet en høi Alder. Hvis I kun have Tro og hvert Øieblik leve efter Evangeliet og rette Eders Blik, Tanker og Handlinger mod Himmelen, nærer jeg ingen Frygt for at sige, at I skulle leve og udføre Eders Mission.

I have erholdt Eders Velsignelser, og jeg siger Amen til dem og til meget Mere. I dette Punkt ligner min Tro Fader Smiths, da jeg og een eller to Andre bade ham om en patriarkalsk Velsignelse. Han sagde til os: „Sid ned og opskriv ethvert Gode, I kunne tænke Eder i Himmelen og paa Jorden, og jeg vil sætte mit Navn under dem, og de skulle være Eders patriarkalske Velsignelser. Hvis I blot leve for dem, skulle I faae dem alle og Mere til." Lev for de Velsignelser, I ønske, og I skulle erholde dem, dersom I ikke tillade Egenkjærlighed, Hovmod eller den mindste Afvigelse fra Dydens og Hellighedens Sti at snige sig ind i Eders Hjerte. Naar I komme til Eders Arbeidsmarker, da gjør det bedste I kunne, og naar Fjenden kommer og indbilder Eder, at I ere Noget, da siig: „Viig fra mig, Satan, det kommer ikke Dig ved. Hvad jeg har talt, er hvad Herren gav mig. Jeg har fremlagt det for Folket, og det er Alt, hvad jeg har at gjøre med det." Om I ikke kunne prædike saa smukt og flydende, som I ønske, og den Følelse skulde opstaae hos Eder, at I aldeles ikke kunne prædike, at I gjorde bedre i at vende hjem igjen, saa byd Satan

at vige fra Eder — siig ham, at han har ingen Ret til at foreskrive Eder Noget, enten I prædike et Ord eller ikke; thi I ere i Herrens Tjeneste. Lev saaledes, at Herrens Aand kan undervise Eder bestandigen, da kunne I trodse Djævelen og alle hans Haandlangere. Om I ikke have Noget fra Herren at fremlægge for Folket, da vær ligesaa villige til at forholde Eder stille som I vilde være til at holde, hvad man maaskee kunde kalde en glimrende Tale. For kort Tid siden gjorde jeg nogle Bemærkninger angaaende de Wldster, der havde været paa Mission, og jeg vil nu sige til Eder: Kom ikke hjem fra Eders Mission, efterladende Eder Hellige, hvem I have været til Byrde, hvem I have fratigget deres Penge. Jeg vilde hellere selv arbeide mig min Vei frem og tilbage igjen, eller bede Fremmede om Hjælp, end jeg vilde tage en Hvid fra de Hellige, med mindre de af egen frie Villie ønskede at gjøre mig en eller anden Present, og var istand dertil uden at føle nogen Byrde deraf. Vel sandt, jeg har seet den Tid, og det samme have mange af mine Brødre, da Mænd og Qvinder have gaaet uden Føde Dag efter Dag blot for at bespise mig, og det endog naar jeg selv kunde ernære mig, hvilket gjorde mig hjertelig ondt; men intet Andet vilde tilfredsstille dem. Under saadanne Omstændigheder maae man føie sig efter Folket, for ei at saare deres Følelser. Men gaae ikke ud at prædike dette Evangelium i den Hensigt at blive rige. Dersom Herren har Noget for Eder, vil han give Eder det, og om han ikke har, siig dem, I komme iblandt, at I kunne opholde Eder selv, naar I komme hjem, saafremt Herren vil velsigne Eder. I ville maaskee sige: „Vi kunne velsigne Menneskene indtil Dommedag, og endda ville de finde Feil hos os." Kunne de gjøre dette med Retfærdighed? Om ikke, ville deres Beskyldninger ikke skade Eder.

Nogle af vore Missionairer komme efter en Fraværelse af to tre Aar tilbage med nedslagne Öine — de ere forsagte. Jeg ønsker, I ville vandre saaledes, at I kunne komme hjem med opløftet Hoved. Hold Eder rene fra Eders Hovedisse til Eders Fodders Saaler; vær rene af Hjertet, ellers ville I komme hjem med nedtrykt Sind og modfaldent Ansigt, og føle som om I aldrig kunne reise Eder igjen. Da de Tolvs Qvorum først blev organiseret, sagde Joseph, at Israels Wldster og i Særdeleshed de tolv Apostler vilde blive mere fristede og mere tugtede end nogen Anden, samt at de vilde have mere Vanskelighed ved at undgaae det Onde, som opstilles for dem af Qvinder, end af nogen anden Ting. Dette er et af Satans kraftigste Hjælpemidler, hvormed han kan svække Christi Tjeneres Indflydelse og støde dem ned fra deres ophøiede Stilling og Kald i Mørke, Skam og Vanære. I ville nødes til at vogte Eder mere for dette Onde end for nogetsomhelst andet, der maatte sætte an mod Eder. Tag den urokkelige Beslutning ikke at give efter for Eders Naturs kjødelige Tilbøieligheder et eneste Dieblik, medens I ere fraværende i Herrens Wrinde. Lad hellere Eders Hoved afhugges, end at offre Eders Wre, bryde Eders Pagter og svigte det hellige Hverv, som er Eder anbetroet.

Naar I ankomme til Liverpool, ville I træffe Brødrene Amasa Lyman og Charles C. Rich, to af de Tolv, under hvis Bestyrelse I da ere. Nogle af Eder ville atter have Leilighed til at besøge Eders Forældre og Venner i Eders Fødelande. Dette vil udentvivl være meget behageligt; men besøg ikke Eders Fædrenehjem i den Hensigt at blive der, men lad Eders Mission først og fremmest være at prædike

Livets og Saliggjørelsens Evangelium for Menneskenes Børn og samle dem til det beskikkede Sted. Jeg troer ikke der blev talt mere ilde om Frelseren og hans Disciple fordum, end hvad der er talt om Utahs Indbyggere i den nyere Tid. Bryd Eder ikke derom, men røgt det Kald, i hvilket I ere sendte. Forkynd denne Slægt Sandheden og lad Intet standse Eder. Mange ville fortælle Eder, at hele Eders Religion er en Vildfarelse. Svar dem, at I ere villige til at give dem ti Vildfarelser for hver Sandhed, de kunne skaffe Eder. Disputeer eller kives ikke meget, men gaae roligt og fredeligt frem og forkynd Evangeliets første Principer — Tro paa Gud og paa hans Søn, Jesum Christum, og lær Menneskene at omvende sig fra deres Synder og blive døbte til Syndsforladelse, og de skulle faae den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse af de Ældste. Det hænder ofte, at Nogle ønske at prædike om Ting, de liden eller ingen Kundskab have om. Lad det, som I ikke vide eller som I ikke fuldt og fast troe er Sandhed — Læresætninger, som I ikke fuldkommen forstaae, beroe, og vær oprigtige. Om I ikke forstaae et Lærepunkt eller en eller anden Deel af Skriften, saa siig, naar Nogen spørger om Underviisning om samme, at Herren ikke har aabenbaret det til Eder, eller at han ikke har opladt Eders Forstand, saa I kunne fatte det, og at I ikke føle vel ved at give en Forklaring, før den kommer fra Herren.

Maa Gud velsigne Eder. Amen.

Eliæ Mission i de sidste Dage.

Tale af Ældste Orson Pratt, afholdt i Tabernaklet i Storesaltsøstad den 28de August 1859.

(Fra „The Deseret News.")

(Fortsat fra Pag. 343.)

Af disse Skriftsteder see vi, at i de sidste Dage skulde mange af de Konger, Høie og Mægtige, hvilke ei vilde annamme Evangeliet, og som døde i Uvidenhed om dets Principer, blive samlede tilsammen, som Fanger til en Hule, og blive indespærrede i Fængsel i mange Dage, ængsteligt forventende den store Doms Dag. De vide ikke, hvad der vil skee, eller hvad der forestaaer dem — ligesom Tilfælde er med alle Fanger, der ere skyldige i een eller anden Brøde. Men efter mange Dages Forløb ville de blive besøgte af Guds Tjenere, ligesom Jesus besøgte de Gjenstridige fra Noe Dage med et Budskab; deres Fængsels Døre skulle oplades, naar de have været længe nok indespærrede, og dersom de omvende sig, kunne de blive forløste; men om de ikke omvende sig, ville de blive tagne ud deraf og kastede i det yderste Mørke.

Det er bekjendt, at Folk, som ere blevne hæftede for Forbrydelse, blive satte i Varetægtsarrest i længere Tid, indtil de blive bragte for Domstolen, hvor de maaskee blive dømte til haardt Arbeide i et Bodsfængsel. De nysnævnte høie Personer ville være i Piinsel og Qval, indtil de adlyde det Budskab, der sendes til dem; og dersom de ikke annamme Tilgivelses-

Budskabet, ville de blive straffede, indtil de have betalt den sidste Hvid, det er, de ville blive straffede med evig Straf.

Jeg kunde anføre mange andre Skriftsteder betræffende dette Emne, men det er unødvendigt at fremkomme med mange Beviser for en Gjenstand, med hvilken alle Sidste-Dages Hellige burde være vel bekjendt; og da det desuden er et Emne, der ikke ligefrem gavner Fremmede, veed jeg ikke, om det er nødvendigt for dem at faae alle Beviser paa eengang; thi de have ingen Myndighed til at vorde døbte for deres Døde, eftersom de ikke ere blevne døbte for dem selv.

De kunne maaskee ønske at kjende de Sidste-Dages Helliges Lærdomme, og det er alt det Gavn, det gjør dem. Men som Sidste-Dages Hellige have vi Principer at fremlægge for Jordens Beboere, hvilke ikke alene omfatte de Levende, men ogsaa alle de hedengangne Generationer. Det er den barmhjertigste Lære, som nogensinde forkyndtes Nationerne paa Jorden. Universalisterne troe, de ere meget barmhjertige. Hvorfor? Fordi de sende Alle til Himmelen, enten de 'saa ere Gode eller Onde, Hellige eller Syndere. Mordere, Drankere og alle Samfundsklasser skulle boe sammen i Himmelen. Hvilken en Himmel det vilde blive! Methodisterne stridende mod Baptisterne og Baptisterne mod Methodisterne, Presbyterianerne mod Qvækerne, de Romersk-Catholske mod Protestanterne, de Ikke-Troende mod Sectererne og Sectererne mod de Ikke-Troende, og føi til denne Catalog over stridende Partier ogsaa Drukkenbolte, Gudsbespottere, Hoerkarle, Mordere og alle Slags ryggesløse Væsener, Alle blandede mellem hverandre — o, hvilket et lykkeligt Sted! Broder Kimball bemærker: „Og Alle med en Revolver og Bowieknív ved Siden."

Jeg troer, jeg vilde bede om en afsides Krog udenfor Murene. Jeg vilde ønske at komme saa langt bort fra saadan en blandet Skare som muligt. Dette kalde de Barmhjertighed; men den er forskjellig fra den Barmhjertighed, som boer i Guds Barm. Jeg troer ikke han har Barmhjertighed nok til at ville omgaaes med et Selskab af nævnte Beskaffenhed. Men de Sidste-Dages Helliges Kirke er grundet paa sande Principer og Love, og paa himmelsk Orden, hvilke ere aabenbarede fra Himmelen, paa det 'at Alle paa Jorden og i de evige Verdener kunne blive frelste ifølge samme. Dersom de nogensinde arve Guds Rige, maae de indkomme deri med Hjerter saa rene som Englenes; dersom de skulle boe i hans Nærværelse, maae de være ligesaa rene som han, og ligesaa fuldkomne som han, at Himmelens hellige Orden kan blive prydet med al den Fuldkommenhed, Hellighed og Gudsfrygt, som vi læse om i de hellige Skrifter. Saadan en Himmel vil i Sandhed være en Himmel. Det er de Væseners Godhed og Dyd, der beboe et Sted, som gjør det behageligt.

Udvælg et Sted, som er omgiven af saa mange Vanskeligheder som for Exempel disse Vildnisser, og befolk det med et reent Folk, et Folk, som er fuldkommen organiseret og under den Hellig-Aands Veiledning i alle Ting — som gjør mod Andre, hvad de ønske Andre skulde gjøre imod dem, som uddele Retfærdighed efter Retfærdighedens og Sandhedens Principer, hvor Enhver er fuldkommen retskaffen i sin Handel og Vandel, hvor Enhver altid afholder sig fra at stjæle Andres Eiendele, og hvor der ingen Udestaaelser eller ond Tale finder Sted; og om et saadant Folk end maa slide og arbeide mellem disse Bjerge og Fjeldkløfter, ville de alligevel være lykkelige. De have en Himmel i deres eget Indre, eller besidde de Principer, der bevirke, at Lyksalighed altid findes hos dem. Naar disse guddommelige Principer blive fuldstændigere udviklede — naar de Hellige

blive mere fortrolige med dem og komme ind i de evige Verdener, hvor de finde Alle ligesaa rene af Hjertet som dem selv, vil det skabe en fuldkommen Himmel. Bringe I derimod de Ugudelige derhen med alle deres Vederstyggeligheder, vil Himmelen forvandles til et Helvede.

Det gjør Intet til Sagen, hvor skjønt Stedet end er, om det er saa yndigt som Edens Have, om alle Ting i de evige Verdener harmonere og alle Elementer forene sig for at tilveiebringe Lyksalighed — sæt Folk der, som ere ugudelige, og det bliver et Helvede. Tag en Mand, som i Bund og Grund er fordærvet og indfør ham i de Renes og Retfærdiges Samfund, og det vilde være et sandt Helvede for ham.

Jeg har ofte hørt Gudsbespottere, Drankere og andre ryggesløse Personer sige: Jeg haaber i Sandhed, at jeg tilsidst skal komme til Himmelen. Om de komme der, vilde de befinde sig paa det daarligste Sted, de kunde være. Hvis de skulde see Guds eller Englenes Aasyn, vilde det antænde hos dem en uudslukkelig Ild; det vilde være det allerværste Sted, hvor en Ugudelig kunde komme; han vilde meget hellere opholde sig i Helvede hos Djævelen og hans Hærskarer. Tag derimod en Mand, som er reen af Hjertet — et helligt Væsen, og stil ham blandt Djævlene, og han er ikke i sit Element; deres Selskab er ubehageligt for ham. Om han var nødt til at opholde sig der og see de Ugudeliges og Ryggesløses vederstyggelige og onde Handlinger, vilde det i en vis Grad være et Helvede for ham at være Vidne til deres Opførsel; men alligevel vilde et saadant Væsen have et Princip, der kunde sætte ham istand til tildeels at beherske sine Følelser, det er, han vilde have Control over hine Personer, og heri ligger Præstedømmets Magt. Dersom Guds Tjenere blive sendte til Aandeverdenen for at betjene dem, dersom de blive sendte til dem, som leve i Ryggesløshed og Fornedrelse, for at administrere til dem, have de dog een Trøst, nemlig, at de ikke ere indespærrede der som Fanger. De gaae derhen frivilligt; de tage ikke Deel i deres Ugudelighed, men hade den; de ere villige til at opholde sig der for om muligt at bringe Nogle af dem til Omvendelse. Djævelen har ingen Magt over dem; thi de have lært at beherske ham i dette Liv, at true ham og at sige til ham: Gaa bag os, Satan! Dersom en Hellig, naar han ankommer til hiin evige Verden, bliver sendt paa Mission til Satans Riger, for at udløse Nogle, som ere under hans Herredømme, kan han sige til Satan og alle hans Hærskarer: Viger bort! Han har Præstedømmets Myndighed til at befale over ham og alle Magter, der staae under ham, og de ere nødte til at adlyde. Ikke saa med en Ugudelig; han kommer i et fuldkomment Helvede, hvor I end gjøre af ham, saalænge han nærer Ugudelighed i sit Bryst.

Vi have talt om vore Fædre, som skulle forløses. Vi have talt om den Gjerning, Børnene have at udføre, for at forløse dem. Lad mig her sige, at forend denne sidste Huusholdning ender, vil der være en fuldkommen heel Kjæde fra den første af Fædrene indtil den Tid, denne Huusholdning bliver sluttet, Alle ville blive frelste, som kunne frelses, det vil sige, at Alle, som ere indenfor den forløsende Krafts Omraade, ville blive forløste — ikke bragte til een og samme Grad af Saliggjørelse, men Nogle ville arve eet Rige, Nogle et andet; Nogle ville annamme den høieste eller celestiale Herlighed og blive kronede med Herligheds Kroner i hans Nærværelse for evigt, og straale som Middagssolen i sin fulde Styrke; medens Andre, endskjøndt ogsaa celestiale, ville være dem undergivne og erholde en mindre

Grad af celestial Herlighed. Andre ville arve en terrestrial Herlighed eller Maanens Glands.

Andre ville arve en endnu mindre Herlighed, som man kunde benævne den telestiale, hvilken kan sammenlignes med Stjernernes Glands — en liden Herlighed i Sandhed! De blive Alle, i Forhold til deres Omvendelse, Trofasthed og retfærdige Handlinger, førte ind i disse forskjellige Grader af Herlighed. Paa den anden Side er der til disse forskjellige Grader af Herlighed tilsvarende Grader af Straf. Nogle ville faae et Fængsel til Bolig, hvor de til sine Tider kunne nære Haab om Udfrielse; Andre ville komme i det yderste Mørke, hvor der er Graad, Jammer og Tænders Gnidsel; atter Andre blive kastede i den bundløse Afgrund, hvor de skulle boe hos Djævelen og hans Engle i al Evighed, da de have begaaet den utilgivelige Synd, og for hvem der ingen Tilgivelse er, hverken i denne ei heller i den tilkommende Verden. Saaledes vil Guds Retfærdighed blive forherliget saavel som hans Barmhjertighed; thi han er fuldkommen retfærdig, overeensstemmende med vore Begreber om Retfærdighed; thi blandt vor Aands ufordærvede Egenskaber have vi rigtige Begreber om Retfærdighed, nedlagte i vort Bryst af Gud selv. Det, vi vide om Barmhjertighed, har ogsaa sin Oprindelse fra Gud. Han indpodede Principerne Retfærdighed og Barmhjertighed i vore Hjerter — de samme Principer, som han selv besidder.

Hvad der er Retfærdighed for os, naar vi ere oplyste af Guds Aand, er ogsaa Retfærdighed for Gud; og hvad vi ansee for Barmhjertighed, naar vi ere oplyste af Aanden, er Barmhjertighed for Gud, og disse store Egenskaber ville blive forherligede ved Uddelingen af Straf og Belønning.

Ethvert Menneske, der nogensinde har levet eller skal leve, vil blive dømt efter sine Gjerninger og Evangeliets Lov. Der er en anden Ting, jeg ønsker at fremlægge for denne Forsamling med Hensyn til de Generationer, hvem Evangeliet ikke tilbødes i Tiden. Paa mine Reiser i Adspredelsen have Mange sagt til mig: Hvordan er dette? De lærer os, at der ikke har været nogen Guds Kirke paa Jorden i mange Generationer; De lærer os, at vore Fædre og Mødre i de hedengangne Slægter ere døde uden Kundskab om Evangeliet; De lærer os, at Gud er et retfærdigt Væsen, og vil dømme Menneskene efter Evangeliets Lov. Hvorledes kan det da være, at han lod alle disse Generationer forblive uden Kundskab om Evangeliet i Kjødet? Jeg ønsker at besvare dette Spørgsmaal, og at underrette Eder om, hvorfor der ingen Kirke var paa Jorden for en 600 eller 1000 Aar siden, hvorfor Slægt efter Slægt er gaaet i Graven, uden at høre Guds Røst eller noget Budskab fra ham. Jeg skal sige Eder Aarsagen hvorfor, og derpaa overlade til Eder at dømme i Sagen.

Det er bekjendt, at Nationerne ihjelsloge de gamle Apostler og Propheter, og banlyste Christi Kirke fra Jorden. De, som bleve tilovers, vare fordærvede, onde og djævelske, og ønskede at leve i Ryggesløshed, og havde ingen Lyst til Retfærdighed, da de vare faldne fra Sandheden. Paa Grund af den store Ugudelighed, som herskede, saae Gud den Almægtige, at det var umuligt for ham at aabenbare en Huusholdning og beskytte den paa Jorden. Han indsaae, det var en Umulighed i hine mørke Tidsaldere; thi om han skulde have aabenbaret sig for nogen Mand, og denne Mand skulde have gaaet frem, sigende: Saa siger Herren! kunde han vente at miste Hovedet inden Solen gik ned, eller at blive lagt paa Inqvisitionens Pinebænke og martret med al optænkelig Grusomhed som en Kjætter. Og hvis han

skulde have virket i Londom, vilde han, naar det blev opdaget, være bleven jaget fra den ene Ende af Jorden til den anden, indtil han og alle hans Tilhængere vare udryddede. Dette vilde atter have bragt uskyldigt Blod over Folket. Herren saae, at det vilde bringe dem i større Ugudelighed, naar han aabenbarede en Huusholdning for dem, end naar han ikke gjorde det; thi de vilde visseligen have taget hans Tjeneres Liv, og derved bragt uskyldigt Blod over deres Hoved, ligesom deres Fædre havde gjort. Dette vilde have forhindret dem i at komme ind i det Fængsel, hvor de i Herrens beleilige Tid kunde faae Evangeliet at høre.

For at forebygge Udgydelsen af uskyldigt Blod og for at give dem Leilighed til Frelse, tilbageholdt Herren sin Kirke for dem. Herren kan have tænkt som saa: Jeg vil ikke oprette min Kirke blandt dem, thi de ville ihjelslaae min Kirkes Folk. Hvis jeg gjengiver Fuldmagten til Jorden, ville de udrydde den, og udgyde uskyldigt Blod; derfor vil jeg lade disse Generationer gaae ned i deres Grave i Uvidenhed, og naar saa liberale Regjeringer blive oprettede, at der kan være nogen Udsigt til at grundlægge mit Rige paa Jorden, da vil jeg sende Elias, Propheten, og han skal give Børnene Myndighed til at søge efter Fædrene, der døde i Uvidenhed om Evangeliet.

Vi ere villige til at gaae hele Jorden rundt for at frelse de Levende; vi ere villige til at opføre Templer og forrette Ordinantserne for at frelse de Døde; vi ere villige til at gaae ind i de evige Verdener og prædike for enhver Skabning, der ikke har stillet sig udenfor Barmhjertighedens Omraade. Vi ere villige til at arbeide baade i denne og i den tilkommende Verden for at frelse Menneskene.

Jeg vil nu slutte mine Bemærkninger med at sige: Lad Alle fryde sig over, at Tidernes Fyldes Huusholdnings store Dag er kommen. Lad de Levende fryde sig; lad de Døde fryde sig; lad Himmelen og Jorden fryde sig; lad hele Skabningen raabe Hosianna! Ære være Gud i det Høieste! thi han har bragt Saliggjørelse og Herlighed, Ære og Udødelighed og evigt Liv til de faldne Mennesker. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Septbr.

Ældsterne R. V. Jones' og J. Gates' Fratrædelse fra Præsidentskabet over den europæiske Mission.

Da Forandring er en nødvendig Betingelse for Fremadskriden, ere vi lykkelige ved at bekjendtgjøre for de Hellige i den europæiske Mission, at Tiden for Indsættelsen af et nyt Præsidentskab over Kirken i disse Lande atter er kommen. Vi lykønske denne Forandring med Følelser af ingen almindelig Beskaffenhed, og vi kunne overdrage denne Missions Affairer til vore Brødre fra Zion med den Bevidsthed, at den i den Tid, vi have havt Bestyrelsen af samme, ikke er bleven svækket i sin Vigtighed og Gavnlighed, ei heller er dens Værd og Kraft forringet.

Siden det blev vor Pligt for en kort Tid at bestyre denne Mission, have vi omhyggeligt raadført os med den Hellig-Aands Hvisken, hos hvilken vi altid have søgt

Kraft og Styrke, og hvad vi end have udrettet, der har været til de Helliges og hele Værkets Gavn, tilskrive vi i al Oprigtighed den Aands Veiledning og Inspiration, som vi have annammet fra Herren ved Evangeliets Ordinantser.

Ved Overtagelsen af vore Pligter i nævnte Retning var det indlysende for os, at een eller anden Forandring maatte finde Sted, der kunde hjælpe Præstedømmet og de Hellige i denne Mission et nyt Skridt fremad, hvorved deres Sind kunde gjenoplives og forfriskes i dette Værk, og hvorved tillige Præstedømmets Evner og Kræfter kunde ledes saaledes, at Held maatte krone vore Bestræbelser, saa mange Sjæle kunde bringes til Kundskab om Sandheden og at alle de kunde blive frelste, som ønskede at blive deelagtige i Livets Elementer. Hvorvidt vi have været istand til at udføre dette, ønske vi, at de, blandt hvem vi have arbeidet, skulle bedømme. Have vi end ikke kunnet udrette alt det Gode, som vi attraaede for dette Folk, er det dog en Tilfredsstillelse at vide, at vore Bestræbelser have været særdeles velsignede.

I Løbet af de henrundne faa Maaneder er Antallet af dem, der ere blevne lagte til Kirken ved Daab, langt oversteget dem, der emigrerede fra denne Mission i Aar. Vi ansee dette som et sikkert Tegn paa vor Fremgang i det gode Værk. Herrens Aand har staaet hans Tjenere bi i deres Arbeide blandt Folket, og vi føle os forvissede om, at de Hellige kunne bevidne, at den ogsaa har tiltaget hos dem.

Vi overlade nu med glade Følelser den europæiske Missions Affairer til Ældsterne Amasa Lyman og Charles C. Rich, to af de tolv Apostler, hvis Ankomst vi have imødeseet i længere Tid. Vi kunne forsikkre de Hellige om, at Herrens Værk under deres Bestyrelse vil, paa Grund af deres større Dygtighed og Erfarenhed, rulle fremad i Majestæt og Vælde.

Vi ere altid de Hellige taknemmelige for deres Agtpaagivenhed paa vore Raad, saavel som for den bestemte og energiske Maade, hvorpaa Præstedømmet i denne Mission har hjulpet os; og vi føle tillige, at vi have været opholdte i de Helliges Bønner til vor fælles Fader, og at de ere stegne op for Herren, hvorved hans guddommelige Gunst og Velsignelse har hvilet over os. Vi ere ogsaa glade ved den Bevidsthed, vi kunne tage med os om de Helliges Hengivenhed for Sandhedens Sag, i hvilken vi Alle ere lige interesserede. Haabende, at de Venskabsbaand, vi have knyttet, ikke alene maae vare for Tiden, men at de maae tiltage og styrkes i al Evighed, velsigne vi Eder i Herrens Navn.

N. V. Jones. Jacob Gates.

Til de Hellige i den europæiske Mission.

Som Indledning til vor nærværende Virksomhed hidsætte vi følgende Udtog af vort Instructionsbrev fra Kirkens Præsidentskab.

„Præsidentens Contoir, Store Saltsø Stad,
den 30te April 1860.

Ældste Amasa Lyman
og
Charles C. Rich.

Kjære Brødre! Vi bemyndige Eder til, ved Eders Ankomst til Liverpool i

England, at overtage Præsidiet over den britiske Mission, samt til at raade, bestyre og ordne alle Personer, Forretninger og Affairer, vedkommende nævnte Mission og alle med samme forbundne Missioner, være sig i Europa, Asien, Afrika eller paa Øerne i Havet, ifølge den Hellig-Aands Forskrifter og de Raad, som I fra Tid til anden faae fra Kirkens øverste Præsidentskab."

Det er med stor Fornøielse, at vi ved Overtagelsen af de Pligter, der ere forbundne med Bestyrelsen af den europæiske Mission, udtale vor fuldkomne Tilfredshed med den Aand hvormed, og Maaden hvorpaa vi ere blevne modtagne af Præsident N. V. Jones og Medforbundne og alle Hellige, med hvem vi have truffet sammen. Vor Aand er bleven oplivet, og vi have havt Aarsag til at fryde os over de lyse Udsigter for Guds Værk i vor nuværende Arbeidsmark; og blandt Aarsagerne til vor Glæde have vi seet med den største Tilfredshed de ufeilbarligste Beviser paa Guds Velbehag med vore Brødres Arbeide, som have virket og fremdeles virke i samme Arbeidsmark som vi.

Med Hensyn til hvad der skal være Rettesnoren for os i Udførelsen af vort Arbeide i vor nuværende Mission, ville vi her sige, at den skal være, hvad som er anført i ovenstaaende Udtog af vort Instructionsbrev fra Kirkens øverste Præsidentskab; og for at kunne forfremme Zions Sag i dette Land ved vort Arbeide, bede vi om og haabe at have de Helliges udeelte Sympathi, Tro og bestandige Bistand, samt at Præstedømmet i hele Missionen vil tage virksom Deel med os. Fremdeles ønske vi, at Alle, som indehave Enbeder i Kirken, udtrykkeligen skulle forstaae, at den eneste Betingelse, hvorpaa de kunne haabe at beholde dem, er, at de arbeide paa en Maade, der er beregnet paa at frelse de Fattige og fremme Værket, altid ihukommende, at det er Hyrdens Pligt at føde og pleie Faarene, der ere komne ind i Hjorden, og saaledes være Fædre og Frelsere for Menneskene, at de kunne knyttes til Sandheden, og til Eder som dens Forkyndere, med den evigvarende Hengivenheds stærke Baand.

Efter vor nærværende Bestemmelse vil Ældste Charles C. Rich reise gjennem de forskjellige Pastorater og Conferencer, for at de Hellige i en større Udstrækning kunne nyde Godt af hans Underviisning, og vi haabe, de ville benytte sig af hans Nærværelse til at blive belærte, og derved formindske Antallet af de Spørgsmaal, man indsender til dette Contoir for at faae besvarede. Ældste N. V. Jones vil hjælpe os i Udførelsen af vort Arbeide her i Contoiret. For Nærværende ville Ældsterne Gates og Andrus vedblive med deres Reiser og arbeide som tidligere; og vi love os selv den Fornøielse saa ofte som muligt at aflægge Besøg ude omkring, for at oplive og blive oplivet.

Amasa Lyman.

Charles C. Rich.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 332.)

Guds Straffedomme i de sidste Dage.

Bibelen. Ps. 2, 4. 5. „Men den, som boer i Himmelen, leer ad dem; Herren bespotter dem. Da skal han tale til dem i sin Vrede og forfærde dem i sin Grumhed."

Es. 17, 13. 14. „Folkene skulle buldre som store Vandes Bulder, men han skal true dem, saa de skulle flye langt bort; og de skulle forfølges som Avner paa Bjergene for Veiret, og som en Hvirvel for Hvirvelvinden. Agt paa Aftens Tid, og see, da er der Forskrækkelse; ja, førend Morgenen kommer, da ere de ikke mere; denne er deres Deel, som plyndre os, og deres Lod, som berøve os."

Es. 34, 2. „Thi Herrens Vrede er over alle Hedningerne og Grumhed over al deres Hær; han haver sat dem i Ban, givet dem hen at slagtes."

3 V. „Og deres Ihjelslagne skulle bortkastes, og deres Stank skal opfare af deres døde Kroppe, og Bjergene skulle flyde af deres Blod."

4 V. „Og al Himmelens Hær skal forsvinde, og Himlene foldes tilhobe som en Bog; og al deres Hær skal affalde, som et Blad affalder af et Viintræ, og ligesom naar Noget falder af et Figentræ."

8 V. „Thi det er Herrens Hevns Dag, Betalingers Aar for Zions Trætte."

9 V. „Da skulle dens Bække blive omvendte til Beg, og dens Støv til Svovl, ja, dens Land blive til brændende Beg."

10 V. „Det skal ikke slukkes Dag eller Nat, Røgen deraf skal opgaae evindeligen; den skal være øde fra Slægt til Slægt; fra Evighed til Evighed skal Ingen gaae igjennem den."

Es. 8, 21. Gud vil straffe de Ugudelige. 18, 6. Aadslerne af de Ugudelige skulle opædes af Markens vilde Dyr. 24, 1. 5. Gud gjør Jorden øde, da den er besmittet for dens Beboeres Skyld. 49, 26. „Jeg vil lade dem, som bedrøve Dig, æde deres eget Kjød, og de skulle blive drukne af deres eget Blod." 63, 1-6. Jer. 25, 30-38. Dan. 2, 44. De Ugudeliges Riger skulle sønderbrydes.

Micha 4, 13. Zion skal sønderslaae mange Nationer.

Sach. 14, 2. „Jeg vil sanke alle Hedningerne imod Jerusalem til Krigen, og Staden skal indtages, og Husene plyndres, og Qvinderne skjændes, og Halvdelen af Staden skal gaae ud til at bortføres; men det Øvrige af Folket skal ikke udryddes af Staden." (See det Følgende.)

Sach. 14, 12. „Og denne skal være den Plage, med hvilken Herren skal plage alle Folkene, som stride mod Jerusalem." (See det Følgende.)

Mal. 3, 1. „Thi see, Dagen kommer, der brænder som en Ovn; da skulle alle Hovmodige og Hver, som gjør Ugudelighed, være Halm, og den Dag, den som kommer, skal optænde dem, sagde den Herre Zebaoth, som ikke skal lade dem Rod eller Green."

Matth. 24, 29. „Men strax efter de Dages Trængsel skal Solen formørkes, og Maanen ikke give sit Skin, og Stjernerne falde af Himmelen, og Himmelens Kræfter røres."

Marc. 13, 7. 8. „Men naar I høre Krig og Rygte om Krig, da forskrækkes ikke, thi det maa skee; men Enden er ikke

endda; thi Folk skal reise sig mod Folk, og Rige mod Rige, og der skal skee Jordskjælv her og der, og der skal være Hunger og Oprør. Dette er Veernes Begyndelse."

Luc. 21, 25. „Og der skal skee Tegn i Sol, Maane og Stjerner, og paa Jorden skulle Folkene ængstes i Fortvivlelse, naar Havet og Bølgerne bruse, naar Menneskene forsmægte af Frygt og de Tings Forventelse, som skulle komme over Jorderige; thi Himmelens Kræfter skulle røres."

1 Petr. 4, 17. „Dommen skal begynde fra Guds Huus; men begynder den først fra os, hvad Ende vil det da faae med dem, som ikke troe Guds Evangelium?"

Aab. 6, 12. „Og jeg saae, at det oplod det sjette Segl, og see, der skete et stort Jordskjælv, og Solen blev sort som en Haarsæk, og Maanen blev som Blod."

13 V. „Og Himmelens Stjerner faldt ned paa Jorden, som et Figentræ nedkaster sine umodne Figen, naar det røres af et stærkt Veir."

14 V. „Og Himmelen veeg bort, liig en Bog, der sammenrulles, og hvert Bjerg og hver Ø flyttedes af deres Steder."

15 V. „Og Kongerne paa Jorden, og Fyrsterne og de Rige og Øversterne og de Vældige og hver Træl og hver Fri skjulte sig i Huler og i Bjergenes Kløfter."

16 V. „Og de sagde til Bjergene og Klipperne: styrter over os og skjuler os for hans Ansigt, som sidder paa Thronen, og for Lammets Vrede!"

17 V. „Thi hans Vredes den store Dag er kommen, og hvo kan bestaae?"

Aab. 14, 19. „Og Engelen lod sin Segel gaae over Jorden og afskar Frugten af Jordens Viintræ og kastede den i Guds Vredes store Persekar."

20 V. „Og Persekarret blev traadt udenfor Staden, og der gik Blod ud af Persekarret indtil Hestenes Bidsler, tusinde og sex hundrede Stadier langt."

Aab. 18, 21. „Og en vældig Engel oploftede en Steen som en stor Møllesteen, og kastede den i Havet og sagde: saa skal Babylon, den store Stad, nedkastes med Hast og ikke findes mere."

Aab. 8, 7-13. Omtaler flere haarde Straffedomme, der skulde ramme Jorden og dens Beboere, hvoriblandt nævnes Hagl, Ild, Blod, Afgrødens Ødelæggelse, Skibenes Undergang, osv.

Aab. 9de Cap. og 16, 1-21. Omtaler Græshopperne, der skulde plage Menneskene; at en Trediedeel af Menneskene skulde ihjelslaaes; at de skulde slaaes med Bylder; at Havet og Floderne skulde blive til Blod, paa Grund af de Helliges og Propheternes Blod, som var bleven udgydt; omtaler ligeledes det store Jordskjælv, den centnertunge Hagl og flere andre Plager.

Aab. 18, 1-24. Omhandler Babylons Fald.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Octbr. 1838. (Fortsat fra Side 350.)

De vil derfor sørge for, at det Antal Mænd, som er forlangt af Deres Division (400 Mand), ufortøvet blive udcommanderede, enten frivilligt eller efter Lod-

trækning, og møde i Fayette, Howard County, Løverdagen den 3die næste Maaned (November), og der forene sig med Tropperne fra 5te, 6te og 12te Division. Tropperne fra 4de Division ville møde Dem ved Richmond i Ray County. De vil behage at paasee, at Tropperne fra Deres Division blive inddeelte i Compagnier ifølge Loven og stillede under allerede indstallerede Officerer. Om frivillige Compagnier stille sig, skulle de selv vælge deres Officerer. Fortrinet bør altid gives frivillige Compagnier, der allerede ere organiserede og indstallerede. De vil ligeledes vælge de fornødne commanderende Officerer og Stabsofficerer. For at lette Transporten af Leirbagagen, Provianten og Feltapotheket for Tropperne under Deres Commando, bemyndiges De til at anskaffe to eller tre Trosvogne.

Efter Ordre fra den
Overstcommanderende
B. M. Lisle,
Generaladjutant."

„Til Alle, hvem dette maatte vedkomme. Da jeg, Horace Kingsbury fra Painsvilles Bydistrict, Geauga County i Staten Ohio, indseer Vigtigheden af at anbefale til velvillig Erindring enhver agtværdig Borger, som ved sin ulastelige Vandel har vundet mit personlige Bekjendtskab, føler jeg, det er min Pligt at bevidne, at Oliver Grangers Fremgangsmaade ved Opgjørelsen af det Folks uopgjorte Forretninger, som flyttede til Far West, ved at indfrie deres Forpligtelser og derved bevise deres Retskaffenhed, i Sandhed har været roesværdig, og har erhvervet ham min høieste Agtelse og taknemmelige Erindring.

Horace Kingsbury.

Painsville, d. 26. Octbr. 1838."

„Til Alle, hvem dette maatte angaae. Herved bevidnes, at i Aaret 1837 havde jeg Forretninger med d'Hrr. Joseph Smith, jun. og Sidney Rigdon, tilligemed andre af Samfundets Medlemmer, til en Værdi af 3,000 Dollars, og i Foraaret 1838 har jeg modtaget hele mit Tilgodehavende af Oberst Oliver Granger til min fuldkomne Tilfredshed. Jeg vil her bemærke, at det tilkommer mig at sige om d'Hrr. Smith og Rigdon og hele Samfundet overhovedet, at de altid have handlet ærligt og retskaffent mod mig, og at jeg er bleven ligesaa godt behandlet af dem, som af noget andet Samfund i denne Egn, og om jeg er bleven rigtigt underrettet om deres Handel og Vandel i Almindelighed, og efter hvad jeg selv kan dømme, har den altid været hæderlig og retskaffen, og de have gjort alt Muligt for at ordne og opgjøre deres Affairer. Jeg skal endvidere bemærke, at min Opgjørelse med nævnte Samfund er skeet ved deres Agent Oberst Granger, der var bestikket af dem i dette Øiemed, og jeg anseer det som en Pligt, der paahviler mig mod Oberst Granger, at anføre, at han har handlet oprigtigt og redeligt i alle sine Forretninger med mig, og at han har udrettet Mere, end jeg fornuftigviis kunde ventet. Jeg er ogsaa bleven bekjendt med hans Forretninger i denne Omegn, og hvorsomhelst han er bleven kaldet til at virke, har han paa en fornuftig Maade opgjort en stor Mængde Forretninger for nævnte Samfund, og, efter min Tro, til alle Vedkommendes fulde Tilfredshed.

John W. Hawden.

Painesville i Geauga County, Ohio, den 27de Octbr. 1838."

(Fortsættes.)

Blandinger.

Der er atter udbrudt Uroligheder i Dschedda, og paa andre Punkter ved det Røde Hav. De i Suez stationerede engelske Skibe have allerede faaet Ordre til at begive sig til Dschedda, som man vil erindre for to Aar tilbage blev bombarderet af Englænderne, paa Grund af de dengang begaaede Mord paa de Christne.

Antallet paa de i Syrien myrdede Christne angives nu til 18,000; 75,000 ere flygtede til Kyststæderne og til de nærliggende Landdistricter; 10,000 Børn ere blevne faderløse, 6,000 Qvinder ere blevne Enker.

Fra de sydlige Dele af Tyrkiet, Macedonien, Thessalien og Epirus indløber der meget alvorlige Efterretninger. Paa den ene Side imødeseer man med hver Dag et Udbrud af den muhammedanske Fanatisme, og paa den anden Side begynde de der boende Grækere at reise sig. I Grækenland har der allerede under Forsæde af Admiral Kanaris dannet sig en Committee til Ledelse af den eventuelle Insurrection, og Regjeringen siges at være for svag til at skride ind mod Bevægelsen, som griber mere og mere om sig.

Østerrig sender tre Krigsskibe til Syrien. Der hersker stor Virksomhed i den østerrigske Marine, og samtlige Skibe udrustes. Alt det Materiel, der forefindes i Arsenalet i Venedig, bringes til Pola, da man frygter et Angreb paa Venedig af Garibaldi.

Fra London mældes under 14de August, at 30,000 Russere, der i Nødsfald skulle bringes op til 80,000, sammentrækkes i Bessarabien.

Det er ikke nogen uvigtig Begivenhed, at Fyrst Danilo af Montenegro er bleven myrdet i det nuværende Tidspunkt. Mordet foregik paa østerrigsk Grund, men af en Montenegriner, som, idet Fyrsten besteg en Baad i Havnen ved Cattaro, skjød ham paa to Skridts Afstand en Pistolkugle gjennem Livet. Morderen blev greben og Fyrsten bragt til en Læge i Cattaro, hvor han senere er død. I Aaret 1858 udbrød der som bekjendt Fjendtligheder mellem Montenegrinerne og Tyrkerne, under hvilke Frankrig tog Parti for hine, Østerrig for disse; men Stormagternes Mellemkomst gjorde Ende paa samme. Fyrst Danilo var i det Hele taget en god Regent, der søgte at indføre Reformer i sit lille Land, dog fandt Sammensværgelser og Uroligheder Sted mod ham, fornemmelig fordi han maatte lægge Skatter paa Folket for at kunne bestride Landets Udgifter.

Fra de forskjellige Egne af Danmark klages der over den Mængde Regn, som i længere Tid næsten daglig er øst ned. Megen Skade er bleven anrettet saavel paa det meiede som paa det umeiede Korn, og paa flere Steder have Høstakkene staaet aldeles under Vand, medens det Hø, der endnu ikke var sat i Stak, har drevet omkring i større og mindre Qvantiteter. — I den senere Tid er der her i Landet og fornemmelig i Kjøbenhavn begaaet en usædvanlig Mængde Selvmord og Forsøg paa Selvmord.

Den 15de August Kl. 10 Aften observeredes i Aalborg et Luftsyn i nordvestlig Retning, idet en voxende og derpaa forsvindende Lysning viste sig paa forskjellige Steder af Himmelen. „Flere Gange," hedder det i Aalborg Avis, „var Lyset saa klart som Maanen staaende bag en tynd Florsky." Ogsaa i Aarhuus skal det være iagttaget.

Amerika: I Missouri klages der meget over den stærke Tørke, hvis Lige man ikke har havt i de sidste tyve Aar. Snese af Gange have mørke Skyer trukket op, ledsagede af Lynild og Torden, og opvakt Landmændenes Haab om en vederqvægende Regn; men ligesaa ofte have de draget bort, uden at udgyde en Draabe af deres velsignede Indhold. Bladet Independence Messenger siger: „Vore Græsgange ere aldeles borttørrede; vore Blomster blomstre kun en Dag og visne; Hveden, Rugen, Bygget og Havren er totalt ødelagt, og hvis vi ikke faae Regn, og det meget snart, vil vort fornemste Product, Maisen, ogsaa være aldeles fordærvet. Skal vi aldrig faae Regn mere?"

Kansas blev først i August hjemsøgt af en heftig Orkan, hvorved flere Bygninger bleve haardt medtagne, og mange Mennesker kom til Skade; desuden fandt andre af de ved saadanne Leiligheder forekomne Ødelæggelser Sted.

Paa Haity har man den 21de og 22de Juni havt voldsomme Jordskjælv, hvilke have anrettet betydelige Ødelæggelser; dog ere ingen Mennesker omkomne.

Fra Washington hedder det, at man i de Sydlige Stater nærer den Plan at løsrive sig fra de Nordlige, og at der allerede var affendt Agenter til Europa for at erfare, hvorledes England og Frankrig vilde optage det, naar der virkelig dannede sig et sydligt Statsforbund.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
J. Hansen, Lolland	7	2	5
P. Nielsen, Fredericia	26	1	13
P. C. Rønnow, Fyen	21	4	9
L. C. Geertsen, Aarhuus	46	5	4
Summa	102	1	15

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 24. *Den 15. Septbr. 1860.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Den, som bliver bestandig indtil Enden, skal blive salig.

(Fra „the Millennial Star.")

Det er ikke usædvanligt at see, at en Person annammer Evangeliet, glæder sig i dets Lys, Kraft og Velsignelser og for en Tid løber godt paa Banen for at faae Klenodiet: evigt Liv og Ophøielse, og tegner til at blive en Pille i Kirken, eller i det mindste et trofast Medlem af samme. Men see vi os senere hen om efter denne Person, finde vi maaskee, at han er bleven lunken eller kold for Herrens Værk, eller at han maaskee allerede har vendt sig om til Verdens forfængelige Ting, ligesom en So, der er toet, vender sig til sin skidne Søle. (2 Petr. 2, 22.) Eet eller Andet er tilstødt ham og vendt hans Hjerte bort fra Sandheden. Maaskee Prøvelsens Dag har været for lang, eller for haard, eller en Broder eller en Søster har fornærmet ham, eller Kjærlighed til Verden har forkuet den gode Sæd, eller de forføriske Rigdomme have qvalt Ordet, eller en Lærdom, som han ikke kunde forstaae, er bleven kundgjort i Zion. I ethvert Tilfælde er der Noget, som han ikke kunde overvinde, eller som han ikke kunde taale, og som Følge deraf har han givet efter for Fristelsen og lidt Skibbrud paa sin Tro og gode Samvittighed.

Ingen burde lade sig indlemme i Kirken, uden med den faste Beslutning, ved Guds Hjælp at være bestandig indtil Enden — at følge Sandheden, baade naar den bespottes, og naar den tales godt om, og at bryde sig ligesaa lidt om falske Venners Svigagtighed som aabenbare Fjenders Forfølgelse, Reisens Besværligheder og Vanskeligheder og de vildfarende Traditioner, som en Opdragelse blandt Vantroe har indpræget i Sindet fra den tidligste Barndom af. Dersom Liv og Uforkrænkelighed, der ere bragte for Lyset ved Evangeliet, ere værd Noget, ere de værd Alt. Intet Offer er for stort, ingen Anstrengelse for besværlig for den af os eftertragtede Ophøielse. Vi kunne ikke forundre os over, at den Almægtige tillader, at de, som ansøge om de overordentlige Velsignelser, der tilbydes de Trofaste, blive prøvede til det Yderste, for at det kan blive bekjendt for hele Verden, at han uddeler sine Belønninger i Forhold til den udviste Trofasthed. Verden bedømmer saa sjeldent

et Menneskes Duelighed og Værd efter dets Retskaffenhed, at det er i Sandhed en Trøst for os at vide, at Herrens Handlemaade ikke er som Menneskets i saa Henseende. Derfor burde vi fryde os, og ikke være utilfredse med hvad Forsynet tilskikker os, da vi vide, at enhver Prøve, vi overstaae, kun end mere vil vise vort Værd, og at alt Snavs vil blive udrenset af os ved den stærke Hede af Smelterens Ild. Desuden behøve vi ikke at frygte for, at vi skulle synke, om end Lidelsens og Trængselens Bølger overskylle os; thi dersom vi holde Hovedet over Vandet og Armene under — dersom vi øve vor Tro og anstrenge vore Evner, istedetfor at opløfte vore Hænder i Fortvivlelse, vil Gud i ethvert Nødstilfælde aabne en Udvei til Frelse for os. Prøven paa vor Tro og Dyd er af stort Værd i hans Øine. Han vaager med ikke liden Omhu over sine Børn, for at see, hvorledes de opføre sig, naar de kastes ind i Prøvelsens Ovn og blive prøvede til det Yderste. Endskjøndt de ikke kunne see ham, er han dog paa rede Haand til at hjælpe, og forglemmer dem ikke. Hvis der er Glæde i Himmelen over en bodfærdig Synder, er der visseligen ogsaa stor Glæde i de celestiale Verdener, naar en Sjæl triumpherende bestaaer paa Prøvelsens og Trængselens Dag.

Ingen Hellig burde blive overrasket eller stødt, fordi nye Lærdomme Tid efter anden forkyndes af Kirkens Autoriteter. Det er en Eiendommelighed ved Sectererne, at de have et Sæt stereotyperede (uforanderlige) Lærdomme fra Slægt til Slægt, og at de ansee Tilføielser dertil som Gudsbespottelse. Stillestaaen i Kundskab er et Hovedtræk af den secteriske Verden. De saakaldte Christne prale af, at deres Bibel er sluttet, og at deres Troesartikler ere fuldstændige, og følgelig, at alle Tilføielser til nogen af dem udspringe fra Satan. Saadanne Personers Fremgangsmaade med Hensyn til nye Sandheder er tydeligt nok — alle maae forkastes, uden at blive undersøgte eller hørte. Men paa den Maade gaae ikke de Hellige frem; thi de troe, at de endnu ikke have erholdt al Sandhed, at der ligger en Uendelighed af Sandhed foran dem, at det er deres Privilegium at modtage Linie paa Linie, Bud efter Bud ved den Almægtiges Aabenbaringer og den Hellig-Aands Inspiration. Og dersom der er Saameget, som ikke er aabenbaret, hvilket de Hellige ere udseete til at lære i rette Tid og paa rette Sted, kunne de vente, at mange Ting, hvilke de forhen vare ubekjendte med, bestandigen ville blive fremstillede af den rette Authoritet og sandsynligviis mange, der ville komme i lige Modsætning til de Begreber, man har dannet sig som Følge af Opdragelsen blandt de Vantroe. Men hvor uviist er det ikke af dem, som bekjende sig at være Hellige, at dreie af fra Sandhedens Vei for en ny Lærdom, blot fordi de ikke paa eengang kunne see alle deres Indvendinger besvarede, eller dens specielle Forhold til andre Lærdomme, som tidligere vare aabenbarede og annammede. Sandhed forener sig med Sandhed, og om de Hellige vilde med Omhu lytte til Sandhedsaandens Hvisken i deres daglige Liv, vilde enhver ny Sandhed, som Herren aabenbarer for sit Folk i dens rette Orden, Tid og Sted, synes at være simpel, naturlig og selvfølgelig. De, der ikke kunne annamme Aabenbaringens Sandheder saa hurtigt, de komme, kunne være forvissede om, at Skylden ene og alene er deres egen, — de ere Børn i Herrens Værk, og behøve Mælk, istedetfor haard Føde. Men Saadanne bør ikke vende sig bort i Fortvivlelse, fordi de ikke strax kunne forstaae enhver Lærdom, som fremsættes for dem. De burde heller leve overeensstemmende med det, de kunne forstaae, og lægge de haarde Ting paa Hylden en Tid, og efterhaanden ville de blive

istand til at fatte dem fuldkommen. Dersom et Barn ikke kan spise den haarde Føde, bør det derfor ikke forkaste alslags Mad. Skoledrengen lader klogeligen de vanskeligere mathematiske Opgaver urørte, indtil han har løst de lettere. Saaledes skulde ogsaa de Hellige gjøre. Trin for Trin skulde de stige op ad den celestiale Kundskabs Stige, indtil de naae Toppen, hvis der er nogen Top. De ville i ethvert Tilfælde ikke snuble, dersom de gaae frem paa denne simple Maade, thi deres Bestandighed vil frelse dem hele Tiden.

Hvad Forfølgelser angaae, ere de, enten de foretages af forstilte Venner eller aabenbare Fjender, uadskilleligt forenede med de Hellige, og ville vedvare, indtil Ugudeligheden er bortryddet af Jorden og Retfærdighed skjuler den. Forfølgelser er Noget, man maa vente, og ingen Hellig bliver retfærdiggjort, naar han giver efter for dem; thi Herren har lovet, at vor Styrke skal være i Forhold til Prøvens Haardhed. De Hellige have aldrig lidt Forfølgelse, uden den har viist sig at være en Velsignelse for dem og hævet dem endog i deres Fjenders Øine. De Svage ere næsten altid fulde af Bekymring, saa det er ikke at forundres over, at de blive modløse paa Forfølgelsens Dag; men de, der have fast besluttet at være bestandige indtil Enden, ville visseligen blive frelste. Og det er kun en Bagatel for dem at taale de Ugudeliges Spot, ja endog at bære den Lidelse og Smerte, som de forvolde dem; thi til saadanne Tider er over Guds Folk hans Hellig-Aand rigeligen udøst, der forjager al Frygt og bringer dem til at fryde sig i deres Gjenvordigheder og forsikkrer dem om, at disse smaa Lidelser, der kun vare et Øieblik, ville forskaffe dem en langt større og evig Herlighed, medens de paa samme Tid besegle Fordømmelsen over dem, som ere Aarsag til samme.

Der er sandsynligviis mange Hellige i disse Lande, som have været Medlemmer af Kirken i et betydeligt Antal Aar, som have baaret Dagens Byrde og Hede midt i Fattigdom og Lidelser, som med Taalmodighed, Besværlighed og Flid have anstrengt deres ringe Talenter og Evner til Forfremmelsen af Guds store Værk i denne Deel af hans Viingaard, og dog er deres Befrielsesdag endnu ikke oprunden. Nogle Saadanne kunne maaskee føle Tilbøielighed til at overgive sig til Fortvivlelse. Men nei, lad ikke det blive Tilfælde. Det er en lang Nat, som ikke viger for Morgensolens første livgivende Straaler. Og vi sige til de taalmodige, flittige og trofaste fattige Hellige med Hensyn til deres Befrielse fra Babylon, saavel som til deres Salighed og Ophøielse i Guds Rige: „Den, som bliver bestandig indtil Enden, skal blive salig." Der findes ikke en eneste fattig Hellig i Europa, som forbliver trofast mod sin Gud, uden han tilsidst vil, om ikke Døden bortrykker ham, blive timeligen udfriet — udsamlet fra de ugudelige Nationer; thi Zions Tro er til Gunst for hans Befrielse. Sandhed taler Poeten, naar han siger:

„Vær glad, vær glad, o Israel!
„Vær glad, thi Du er fri;
„Du Herrens Ord skal høre,
„Hvor det end finder Dig;
„Du skal gaae ud fra Trældom
„Og tjene ham i Fred
„I Zion og Jerusalem
„I denne sidste Tid."

Hvo veed, hvorfor Herren ikke befrier sit Folk for; thi han har udentvivl en Hensigt dermed. Høsten er moden, Arbeiderne faa, Zions Land beredt til de Helliges Beboelse, thi det udbreder sine store Marker indbydende for dem, Herren er færdig til at udgyde sine Velsignelser i Overflod over sit Folk, Lamaniterne vente paa at blive underviste i Kunster og Videnskaber og Saliggjørelsens Principer, og at blive meddeelagtige i den nye og evige

Pagts Velsignelser, og dog er der Hundreder og Tusinder af Hellige, i Europa, Størstedelen holdte tilbage alene af deres Fattigdom. Hvorfor gives dem ikke Midler ihænde, saa de kunne samles til Zion? Har Herren forglemt dem? Giver han ingen Agt paa deres Raab om Udfrielse? Eller har han glemt at være naadig? Hvorfor maae de blive i Babylon Aar efter Aar? Er der ingen Aarsag dertil? Jo uden Tvivl. Vi kunne indsee flere meget vægtige Grunde, hvorfor mange fattige Hellige ikke ere blevne befriede tidligere.

„Frelser Eder fra denne vanartige Slægt," sagde Apostelen Peter, og den samme Opfordring lyder til de Hellige i disse Dage. Frelser Eder fra Babylon. Anstrenger Eder, benytter ethvert lovligt Middel, spænder enhver Nerve for at komme ud fra den nulevende, vanartige, fordærvede og gjenstridige Slægt. Sætter Eders Skuldre til Hjulet, saa vil maaskee Herren snarere lytte til Eders Bønner og besvare dem i kortere Tid. „Herren hjælper den, der hjælper sig selv."

Atter, have de Rige anstrengt dem og bidraget med de Midler, Gud har velsignet dem med, til at indsamle de Fattige? Eller skjule de deres Talenter og Midler i Jorden, eller sætte de dem hos Hedningerne i Forretninger, som ikke have den ringeste Forbindelse med eller Indflydelse paa Israels Indsamling? Hvorledes kunne vi vente, at Herren skal udstrække sin Haand til Frelse for sit Folk, naar de have Midlerne til at frelse sig selv med, men ikke benytte dem dertil? „Den, som anstrenger sig til det Yderste, vil Herren staae bi." „Hans Kraft fuldkommes i de Svage." Saalænge der findes dem iblandt de Hellige, der have Midler nok, men som ikke anvende dem til Guds Hensigters Fremme, hvorledes kunne vi da vente, at Herren skal anvende sin Styrke for at udfrie sit Folk? Han er fuldkommen villig til at give de rige Hellige det Privilegium at befrie de Fattige, dersom de ville modtage det. Mon om ikke de Riges Uvillighed er een Aarsag, hvorfor flere af de Fattige ikke ere blevne hjemsamlede til Zion. Vi overlade til dem, der ere velsignede med den urette Mammon, at svare herpaa.

Endvidere ere de fattige Hellige aldeles visse paa, at de have lidt Mangel nok, for rigtigt at kunne skatte og bedømme de Velsignelser, der maaskee vilde blive dem tildeelte, dersom de strax bleve førte hjem til Zion? Eller vilde de der i deres tiltagende Velstand blive dorske og ligegyldige, og vise sig utaknemmelige mod deres Befriere? Maaskee Nogle af de Fattiges uvise og sørgelige Handlemaade i denne Henseende har kjølnet de rigere Brødres Iver for at udrække deres Haand til Befrielse for det adspredte Israel. Mon om ikke dette er en anden Aarsag, hvorfor mange Fattige ere blevne ladte tilbage i Babylon? Det er paa ingen Maade vor Hensigt at sige, at alle de Fattige, som ikke ere hjemsamlede, ville blive utaknemmelige. Nei, Brødre og Søstre, vi have bedre Haab om Eder. Dog er det uundgaaeligt nødvendigt, at de Uskyldige lide med de Skyldige indtil Enden, paa det de Uskyldige kunne gjøre Fordring paa Frelsen, at de Skyldiges Straf maae forøges ved den nagende Bevidsthed, at de have været Aarsag til, at de, som ikke have fortjent det, have lidt saa meget, og endvidere, at de Trofaste kunne erholde en desto større Magt over dem, der ikke vare trofaste; thi de, som ere blevne forurettede, have moralsk Krav paa deres Tjeneste, som have gjort dem Uret, indtil disse have gjort Fyldest, om det nogensinde kan gjøres.

Men ligemeget hvad der end har hindret de fattige Hellige fra at blive hjemsamlede hidindtil, ville vi alvorligt formane dem til flittigt at leve i Troen og Aanden

af deres Kald, saa vil deres Befrielsesdag vissseligen komme. „Den, som bliver bestandig indtil Enden," skal blive udfriet fra Nationerne og blive ført til Zion ved en mægtig Haand og med Glædes- og Frydessange, og for Alt, hvad han har gjennemgaaet, skal han blive rigeligt velsignet, og sød vil i Sandhed Zions Velsignelse blive for ham efter hans lange og piinlige Ophold iblandt de Ugudelige; thi intet Øie har seet, intet Øre har hørt, ei heller er det opkommen i noget Menneskes Hjerte, hvad Herren har beredt for de Retfærdige, som med Taalmodighed og Trofasthed ere bestandige indtil Enden.

Endnu eet. Lad alle Hellige, som herefter blive hjulpne til Zion, være meget omhyggelige for, at de ikke glemme Klippen, hvoraf de bleve udhugne, eller Brønden, hvoraf de bleve udgravne; thi deres Glemsomhed kunde ikke alene virke skadeligt paa deres egen og deres Efterkommeres Salighed, men ogsaa paa flere tusinde fattige Helliges Befrielse, hvilke kunde blive ladte tilbage i Nationerne. Saaledes er Utaknemmelighed hos de Fattige, som ere blevne hjulpne til at emigrere, en vægtig Grund, og vil have evig Indflydelse paa et stort Antal af det adspredte Israel. Lad de Hellige paa deres Befrielsesdag vogte dem for, at de ikke glemme Herren og hans store Barmhjertighed mod dem, ei heller deres fattige Sødskende, som ere blevne tilbage for endnu længere at trælle i det babyloniske Aag.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Guds Straffedomme i de sidste Dage.

(Fortsat fra Pag. 365.)

Mormons Bog. 1 Nephi 3, 20. (Side 20.) „Og det skete, at jeg saae og vidner, at den store og vidtløftige Bygning var Verdens Pragt; og den faldt, og dens Fald var saare stort. Og Herrens Engel talede atter til mig, sigende: Saaledes skal det gaae med alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, som ville stride mod Lammets de tolv Apostler."

1 Nephi 7, 2. (Side 50.) „Og den store og vederstyggelige Kirkes Blod, hvilken er al Jorderiges Hore, skal komme paa deres egne Hoveder; thi de skulle krige imellem dem selv, og Sværdet i deres egne Hænder skal falde paa deres egne Hoveder, og de skulle vorde drukne af deres eget Blod."

2 Nephi 5, 5. (Side 68.) „Og de, der ikke troe paa ham, skulle blive ødelagte baade ved Ild, og ved Uveir, og ved Jordskjælv, og ved Blodbad, og ved Pest og ved Hunger. Og de skulle kjende, at Herren er Gud, den Hellige i Israel. Mon Byttet skal tages fra den Vældige, eller den lovlige Fange sættes fri? Men saa siger Herren: Baade skulle den Vældiges Fanger tages bort, og den Grusommes Bytte skal blive befriet; thi den mægtige Gud skal befrie sit Pagtes Folk. Thi saa siger Herren: Jeg vil trætte med dem, som trætte mod Dig, og jeg vil føde dem, som undertrykke Dig, med deres eget Kjød; og de skulle blive drukne af deres eget Blod som af sød Viin."

2 Nephi 11, 10. (Side 99.) „Og alle de, som ere stolte, og som handle ugudeligen, skulle paa den Dag, som kommer, opbrændes, siger Hærskarernes Herre; thi de skulle være som Halm; og de, som ihjelslaae Propheterne og de Hellige, skulle Jordens Afgrunde opsluge, siger Hærskarernes Herre; og Bjerge skulle skjule dem, og Hvirvelvinde føre dem bort, og Bygninger falde paa dem og sønderknuse dem og male dem til Støv; og de skulle blive hjemsøgte med Torden, og Lynild, og Jordskjælv, og alle Slags Ødelæggelser; thi Herrens Vredes Ild skal blive optændt imod dem, og de skulle være som Halm, og Dagen, som kommer, skal fortære dem, siger Hærskarernes Herre."

2 Nephi 11, 16. (Side 102.) „Men see, i de sidste Dage, eller i Hedningernes Dage, ja see, alle de hedenske Folkeslag, som og Jøderne, baade de, som skulle komme paa dette Land, og de, som skulle være i andre Lande, ja, i alle Landene paa Jorden; see, de ville blive druknede af Synd og allehaande Vederstyggeligheder; og naar den Dag kommer, da skal Hærskarernes Herre hjemsøge dem med Torden, og Jordskjælv, og med et stort Bulder, og med Storm, og med Uveir, og med fortærende Ildslue." (See det Følgende.)

1 Nephi 7, 3. (Side 51.) „Alle, som stride mod Zion, skulle tilintetgjøres."

2 Nephi 10, 1. 2. (Side 92.) „Den Herre Zebaoth mynstrer Krigshær. De komme fra et langt fraliggende Land, fra Himmelens Ende, ja Herren selv og hans Vredes Vaaben, for at fordærve det ganske Land. Hyler, thi Herrens Dag er nær! Den skal komme som en Ødelæggelse fra den Almægtige." (See det Følgende.)

2 Nephi 12, 3. (Side 107.) „Den store og vederstyggelige Kirke, al Jordens Hore, maa falde til Jorden, og stort skal dens Fald blive."

2 Nephi 12, 14. (Side 110.) „Og han skal slaae Jorden med sin Munds Riis, og med sine Læbers Aande skal han dræbe de Ugudelige; thi Tiden kommer snart, da den Herre Gud skal gjøre en stor Adskillelse iblandt Folket; og de Ugudelige vil han udrydde, men sit Folk vil han spare."

Pagtens Bog. (Side 46, 25.) „Og efter Eders Vidnesbyrd kommer Vrede og Hevn over Folket; thi efter Eders Vidnesbyrd kommer der et Vidnesbyrd ved Jordskjælv, der skal foraarsage en Jamren midt i Jorden, og Menneskene skulle falde om paa Jorden og ikke kunne staae. Og ligeledes kommer der et Vidnesbyrd ved Tordens Røst, og Lyns Røst, og Storms Røst, og Havets Bølgers Røst, der hæve sig over deres Grændser. Og alle Ting skulle være i Bevægelse og Menneskene skulle forsmægte; thi der skal komme en Frygt over alle Folk. Og der skal flyve Engle midt igjennem Himmelen, der skulle raabe med høi Røst, og blæse i Guds Basun, sigende: Gjører Eder rede, I Jordens Indbyggere, thi vor Guds Dom er kommen." (See de følgende §§.)

(Side 59, 4.) „Men, see, jeg siger Eder, at førend denne store Dag skal komme, skal Solen blive formørket, og Maanen forvandles til Blod, og Stjernerne falde fra Himmelen, og der skal skee større Tegn i Himmelen oventil, og paa Jorden nedentil; og der skal være Graad og Hylen iblandt Menneskenes store Mangfoldighed. Og der skal udsendes en svær Haglstorm for at ødelægge Jordens Grøde; og det skal skee for Verdens Ugudeligheds Skyld, at jeg vil hevne mig paa de Ugudelige, fordi de ikke ville omvende sig, thi min Vredes Skaal er fuld; thi see, mit Blod skal ikke rense dem, dersom de ikke høre mig." (See det Følgende.)

„Alle Ugudelige og Hovmodige skulle være som Halm og opbrændes." (Side 59, 2.) „Himmelen skal ryste og Jorden

skjælve." (79, 5.) „Og der skal være Jordskjælv her og der, og mange Ødelæggelser." (84, 4.) „Og de skulle see Blod, Ild og Røgdamp." (85, 6.) „Og det skal skee iblandt de Ugudelige, at Enhver, der ikke vil gribe til Sværd imod sin Næste, maa flye til Zion for Sikkerheds Skyld." (87, 13.) „Alle Nationer skulle forskrækkes." (87, 15.) Herren har forbandet Vandene i de sidste Dage. (194, 3.) Guds Vrede skal udøses uden Maade over alle Nationer, naar deres Ugudeligheds Bæger er fuldt. (248, 4.) „Herrens Aasyn skal være som en smeltende Ild." (307, 7.) „Jeg har traadt Persekarret alene, og har fort Dom over alle Folk." (308, 9.)

Pearl of great Price. (Side 7.) „Og det skete, at Enoch saae Menneskens Søns Tilkommelses Dage i de sidste Dage, da han skulde boe paa Jorden i Retfærdighed i et Tidsrum af et tusinde Aar; men for hiin Dag saae han store Trængsler iblandt de Ugudelige; og han saae ogsaa Havet, at det var i Oprør, og at Menneskenes Hjerter forsmægtede af Frygt ved at imodesee Gud den Almægtiges Straffedomme, der skulde komme over de Ugudelige." (Enochs Propheti.)

(Side 31.) „See, hvor Aadslet er, der vil Ørnene forsamles; saaledes skulle mine Udvalgte samles fra Jordens fire Hjørner. Og de skulle høre Krige og Rygter om Krige. See, jeg taler til Eder for mine Udvalgtes Skyld; thi Nation skal reise sig mod Nation, og Rige mod Rige; der skal være Hunger, og Pestilentse, og Jordskjælv her og der. Og atter, fordi Uretfærdighed bliver mangfoldig, skal Kjærligheden blive kold hos Mange; men hvo, som bliver trofast indtil Enden, han skal blive salig. Og atter, dette Riges Evangelium skal forkyndes i den ganske Verden som et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden eller de Ugudeliges Ødelæggelse komme; og atter skal Ødelæggelsens Vederstyggelighed, om hvilken Propheten Daniel har talet, blive opfyldt. Og strax efter de Dages Trængsel skal Solen formørkes, og Maanen ikke give sit Skin, og Stjernerne falde af Himmelen, og Himmelens Kræfter røres. Sandelig siger jeg Eder: denne Slægt, i hvilken disse Ting skulle aabenbares, skal ikke forgaae, forend Alt, hvad jeg har sagt, skal opfyldes. Endskjøndt de Dage komme, da Himmel og Jord skulle forgaae, skulle mine Ord dog ikke forgaae, men alle skulle opfyldes." (Efter Joseph Smiths nye Oversættelse af Matth. 24de Cap.)

(Side 35.) „Sandelig, saa siger Herren angaaende de Krige, der om kort Tid ville komme, begyndende med Oprør i Syd-Carolina, som tilsidst vil ende med mange Sjæles Død og Fordærvelse. Dagen vil komme, da Krig vil blive udøst over alle Nationer, begyndende paa det Sted; thi see, de Sydlige Stater skulle frasкille sig de Nordlige Stater, og de Sydlige Stater ville paakalde andre Nationer, især Storbritannien, som det kaldes, og de skulle ogsaa paakalde andre Nationer for at kunne forsvare sig mod andre Nationer; og saaledes skal Krig blive udøst over alle Nationer. Og det skal skee efter mange Dage, at Trælle skulle opstaae imod deres Herrer, og de skulle opstilles og øves til Krig. Og det skal ogsaa skee, at Levningen, der er tilovers i Landet (Lamaniterne), skulle ordne sig til Krig og være saare vrede, og skulle forfærde Hedningerne med en stor Forfærdelse; og saaledes skulle ved Sværdet og ved Blodsudgydelse Jordens Beboere sørge; og ved Hunger, og Plager, og Jordskjælv, og Himmelens Torden, og ved de heftige og skarpe Lyn ogsaa, skulle Jordens Beboere bringes til at føle den almægtige Guds grumme Vrede og straffende Haand, indtil den Fortærelse, som er forkyndt, har gjort fuldkommen Ende paa alle Nationer;

da de Helliges Raab og de Helliges Blod ikke mere skal opstige for den Herre Zebaoths Øren af Jorden om Hevn over deres Fjender. Staaer I derfor paa hellige Steder, og lader Eder ikke bevæge, indtil Herrens Dag kommer; thi see, den kommer hasteligen, siger den Herre Zebaoth. Amen!" (Aabenbaring af Joseph Smith, den 25de Decbr. 1832.)

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Septbr.

Forøget Kundskab og Vidnesbyrd. Ved at betragte den Fremgang, som Kunster og Videnskaber i disse sidste Dage have nydt, maa ethvert fordomsfrit Menneske komme til den Slutning, at Herren har visse Øiemed dermed. Som Hellige have vi allerede annammet Kundskab nok til at vide, at alle nyttige Opfindelser tjene til Forberedelse for eller Forfremmelse af Herrens Værk, der nu skal samle Alt under eet Hoved i Christo og tilveiebringe den evige Fred. Menneskene ere just ikke meget tilbøielige til at give Gud Æren for deres Opfindelser, men tilskrive dem som oftest deres egen Kløgt og Viisdom, medens Sagen er, at enhver Evne er nedlagt i deres udødelige Aand af et høiere og indsigtsfuldere Væsen end de ere. Herren indgiver i Menneskenes Sind Ideer og Begreber, hvilke de forfølge med en Udholdenhed og Ufortrødenhed, der ogsaa er dem given af ham, hvorved Kunster og Videnskaber have svunget sig op til den betydelige Høide og Udvikling, som de for Nærværende have naaet.

Blandt de mange uskatteerlige Opfindelser, som bidrage til Herrens Gjernings Fremme, ville vi nævne Bogtrykkerkunsten. I de 400 Aar, der ere henrundne siden den opfandtes, har den været et kraftigt Middel i Herrens Haand til at fortrænge Vantro, Overtro og Mørke, og har i en høi Grad bidraget til at aabne Veien for Evangeliet i de sidste Dage. Hvilke Fordele have ikke denne Kunst forskaffet Herrens Tjenere i de sidste Dage, som alle andre Dages Hellige have savnet? Hvormeget Vidnesbyrd er ikke allerede bragt ud i Verden ved Hjælp heraf? Lader os et Øieblik overveie, hvor langt vilde Evangeliet have været udbredt i denne Huusholdning, om vi ikke havde betjent os af Pressen? Men Spørgsmaalet er her, som i saa mange andre Ting: Forstaae alle de Hellige at drage den Nytte af denne Kunst for dem selv og deres Medmennesker, som de kunde? „Stjernens" Spalter have flere Gange indeholdt Opmuntringer til at udbrede vore Skrifter til Indbyggerne i disse Lande, og Hensigten med disse Linier er at indskjærpe de tidligere givne Instructioner i denne Retning. Hvormange af os ere ikke komne til Sandheds Erkjendelse ved et eller andet lille Skrift, der er falden os tilfældigt i Hænderne, eller er bleven os solgt eller laant af en Ven? Og hvormange ere ikke ved et Skrift eller en Bog, udgiven af de Sidste-Dages Hellige, blevne overbeviste om Sandheden af det, hvorom de endnu nærede Tvivl i deres Hjerte? En stor Mængde Skrifter og Bøger ere blevne udbredte i Skandinavien i Løbet af de ti Aar, Kirken har været grundfæstet her, og Frugterne af det skrevne og mundtlige Vidnesbyrd ere aabenbare. Men endnu, I Hellige, er der mangfoldige af vore Medmennesker at frelse her i Norden. Mange have endnu ikke hørt Andet om de Sidste-Dages Hellige og dette Værk, end de for-

dreiede og falske Fremstillinger, Avisredakteurerne have opvartet med. Endnu har Vidnesbyrdet ikke lydt for Alle, og af Tidernes Tegn og Herrens Udsagn at ville gjøre et forkortet Arbeide indsee vi, at Tiden haster mod Fuldendelsen af Herrens Planer. Hvor lykkelig vil ikke den føle sig, som paa en kommende og maaskee nærforestaaende Dag kan betræde Herrens Helligdomme med den Bevidsthed: Mine Klæder ere rene for mine Medmenneskers Blod; jeg har troligen baaret Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed saavel ved Tale som ved at bortgive og udlaane mine Skrifter; jeg har gjort Alt, hvad der var muligt for et Menneske at gjøre, og jeg gaaer med Frimodighed Fremtiden i Møde, stolende paa Herren. Anderledes vil den føle, som har været forsømmelig i denne Henseende. Han vil bebreide sig, at han ikke har offret mere af sin Tid, sine Midler og sine Evner til Lysets Udbredelse, og han vil føle sig ilde tilmode paa de Steder, hvor den Anden føler sig uendelig lykkelig.

Vor kjærlige Formaning er til alle de Hellige: Udspred Lys og Kundskab baade mundtligt og skriftligt, at I kunne føle Eder frie, naar I vandre hjem til Zion. Og for deres eget Vel ville vi sige: Hvorfor drage til Zion for at lære om Herrens Veie det, som I for lang Tid siden kunde have erholdt her? Mange værdifulde Værker ere udgaaede herfra, rige paa Oplysning om himmelske Ting, og dog have vi bragt i Erfaring, at mange af de Hellige ere ikke i Besiddelse af disse Bøger, ja have ikke engang læst dem. Contoiret er nu godt forsynet med Kirkens Skrifter, men hvad Gavn gjøre de, saalænge de staae opstablede paa Hylderne, ubenyttede og tilstøvede? Disse Bøger indeholde meget Lys, som de altsaa ikke behøve at reise til vort Hjem i Vesten for at faae, og Erhvervelsen af samme vil være de Hellige til stor Velsignelse, naar de senere komme hjem. Et Vink er nok for den Forstandige, og vi forvente inden kort Tid at see Virkning af det her givne Raad; thi Guds Værk fortjener alle vore Evner, Kræfter og Bestræbelser. Lad den, der har en Sandhedsrøst, en Indbydelse, en Israels Indsamling give den til sin Næste, om han har Raad dertil, og ligeledes en Advarselsrøst, en Mormonsbog, en Evangeliets sande Grundsætninger, osv., eller laane den ud, om han ei kan forære den bort. Grib Vinket og efterkom det, og I ville snarligen see, at Mange ville nyde Godt af Eders Bestræbelser; thi Skrifterne kunne vidne paa mange Steder, hvor vi selv ikke kunne komme, og Mange have maaskee stor Lyst til at læse om det, de vilde undsee sig for at tale med Nogen om.

Missionairernes Ankomst. Vi have idag den Glæde at kunne mælde vore elskelige Brødres Ankomst fra Zion, nemlig Ældsterne C. A. Madsen, C. C. N. Dorius, S. Christophersen, P. Beckstrøm, K. H. Bruun og H. P. Lund, hvilke ankom hertil Kjøbenhavn den 3die Septbr. Kl. 10½ Formiddag. Foruden disse Brødre ere ogsaa J. F. F. Dorius og H. O. Hansen komne tilbage, hvilke toge fra England directe til Norge, hvor deres fremtidige Arbeidsmark er. De have Alle været her tidligere og virket blandt de Hellige og Folket, og ere derfor kjendte af Mange, og vi kunne anbefale dem paa det Bedste, da ogsaa vi ere personligt bekjendte med dem. De Hellige ville snart have den Glæde at see disse Brødre blandt sig og høste Gavn og Velsignelse af deres Nærværelse.

Joseph Smiths Levnetslob.

Octbr. 1838. (Fortsat fra Side 366.)

(Fortsat fra Side 366.)

Løverdagen den 27de. Broder Patten blev idag begravet i Far West. Før Liigbegjængelsen besøgte jeg Br. Pattens Huus, og medens jeg i hans Venners Nærværelse anstillede Betragtninger over denne høitidelige Scene, kunde jeg ikke afholde mig fra at bevidne, pegende paa hans afsjælede Legeme: „Der ligger en Mand, som har gjort netop hvad han sagde, han vilde gjøre — han har hengivet sit Liv for sine Venner."

Gouverneur Boggs Udryddelses-Ordre udstedtes fra

„Militsens Hovedqvarteer, Jefferson City, den 27de Octbr. 1838.

Sir! Siden min Ordre af Gaars Dato til Dem, hvori de opfordres til at stille 400 Mand Hestfolk af Deres Division, har jeg fra Amos Rees, Esq., og Wiley E. Williams, Esq., een af mine Adjutanter, modtaget Efterretninger af den meest oprørende Natur, hvilket aldeles forandrer Sagen. Mormonerne have aabenlyst trodset Lovene og fort Krig mod Befolkningen i denne Stat. De befales derfor at paaskynde Deres Operationer og bestræbe Dem for at komme til Richmond i Ray County med al mulig Hurtighed. Mormonerne maae behandles som Fjender, og for det Offentliges Vel om fornødent udryddes eller uddrives af Staten. Deres Voldsgjerninger overgaae al Beskrivelse. Hvis De kan forøge Deres Styrke, bemyndiges De herved til at gjøre det, i hvilkensomhelst Grad, De maatte ansee for nødvendig. Jeg har netop udstedt Ordre til Generalmajor Wallock fra Marion County at stille 500 Mand og marschere med dem til den nordlige Deel af Davies og der forene sig med General Doniphan fra Clay, der har faaet Ordre til at begive sig sammesteds hen med 500 Mand, i den Hensigt at afskjære Mormonerne Tilbagetoget til det Nordlige. De have faaet Ordre til at stille sig i Forbindelse med Dem ved Expres; De kan ogsaa communicere med dem, om De finder det nødvendigt. Istedetfor altsaa at gaae til Davies, som først befalet, for at indsætte Borgerne dersteds i deres Hjem igjen, vil De øieblikkelig rykke mod Richmond og der operere mod Mormonerne. Brigadegeneral Parks fra Ray har faaet Ordre til at have 400 Mand af sin Brigade beredte til at forene sig med Dem i Richmond. Den hele Styrke vil staae und r Deres Commando.

L. W. Boggs,
Gouverneur og
Overstcommanderende.

Til General Clark."

Stor Ophidselse hersker nu, og man hører om Pøbelhobe i enhver Retning, hvilke synes fast besluttede paa at ødelægge os. De nedbrænde Husene paa Landet og bortdrive alt det Qvæg, de kunne faae fat paa. De ødelægge Kornmarkerne, tage Mange tilfange og true alle Mormoner med Død og Undergang.

„Hovedqvarteret for 3die og 4de Div. af Missouri Militsen, Richmond den 28de Octbr. 1838.

Til den Overstcommanderende for Missouri Militsen.

Sir! Efter de nylig begaaede Voldsgjerninger af Mormonerne er en Borgerkrig uundgaaelig. De have traadt Landets Love under Fødder og gjort aabenlyst Oprør. Vi have omtrent 2,000 Mand under Vaaben for at holde dem i Ave.

Den Øverstcommanderendes Nærværelse ansees for høist nødvendig, og vi anraabe ærbødigst Deres Excellence om snarest muligt at komme til Krigsskuepladsen.

Deres lydige Tjenere

David R. Atchison,
Generalmajor for 3die Division.

Samuel D. Lucas,
Generalmajor for 4de Division."

(Fortsættes.)

Blandinger.

Constantinopel den 30te August. Det hedder fra Smyrna den 27de, at en voldsom Ildebrand har ødelagt 2,000 Huse der.

Staden Orenburg i Rusland er bleven næsten aldeles lagt i Aske. 140 Huse i selve Byen og 280 Huse i Forstaden ere blevne et Rov for Flammerne.

I Innsbruck i Tyrol blev der den 19de August om Morgenen Kl. 3 sporet et Jordskjælv, der vedvarede i 4 til 5 Secunder.

Til „Oesterr. Zeit." skrives fra Venedig under 24de August: Byerne Ariano, Poletella og Otchiobello bleve den 14de ds. hjemsøgte af en frygtelig Orkan, der deels har ødelagt, deels beskadiget 173 Huse og 78 Lader. Tillige ere 18 Mennesker omkomne derved og 70 saarede.

Fra Ragusa i Dalmatien meldes under 24de August, at der i Gasko i Herzogewina er kommet til blodige Kampe mellem Muhammedanerne og de Christne. Sidstnævnte bleve angrebne og nedsablede tilligemed Qvinder og Børn. Det lykkedes ikke de tyrkiske Authoriteter at forhindre Voldsomhederne.

En frygtelig Storm har den 10de August ødelagt hele Egnen omkring Ferrara i Italien i en Strækning af 40 Mile. 80 Personer have mistet Livet derved og Mange ere saarede.

Det bekræfter sig, at den pavelige Regjerings Bestræbelser gaae ud paa at lade sig Kirkestatens nuværende Territorium garantere af de catholske Magter.

Garibaldi nyder god Fremgang i Italien; de kongelige Tropper slutte sig i Masse til ham og man frygter for, at han snart vil staae ligefor Neapel. Opinione af 29de August indeholder Efterretninger angaaende Indtagelsen af Reggio. Da Udenværkerne vare tagne af Garibaldi, vilde det neapolitanske Mandskab ikke kjæmpe mere. Artilleriet vægrede sig først ved at gjøre Tjeneste, og General Vial maatte capitulere. Neapolitanerne havde 500 Døde og Saarede samt 400 Fanger.

Preussen vil efter den nu stedfundne Reorganisation af dets Armee være istand til, naar Forstærkningsmandskabet fra det to og tredivte til det ni og tredivte Aars Alder regnes med, at stille en Stridsmagt paa 780,000 Mand paa Benene.

Ved Helmshorn, omtrent 18 engelske Mile Nord for Manchester, ere ved et Jernbaneuheld paa Lancashire- og Yorkshire-Jernbanen 11 Personer blevne dræbte og henved 100 Personer i større eller mindre Grad saarede. Ulykken blev foraarsaget derved, at paa et Sted, hvor Jernbanen gaaer temmelig skraa opad, 15 Waggons ved at Bindekjæden gik itu løste sig fra de tre forreste, rullede baglænds og foer voldsomt mod et andet efterfølgende Train.

De sydlige Egne af Irland, især de Kredse, der grændse til Shannon Floden, ere fornylig blevne hjemsøgte af meget heftige Storme og Regnskyl og have lidt overordentligt af Oversvømmelser, hvorved paa mange Steder Høsten er bleven aldeles bortskyllet. I Dublin er der i flere Kirker bleven holdt Bønner for godt Veir.

Amerika: Jordskjælv. I St. Thomas har der, ifølge New York Herald, d. 31te Juli fundet en heftig Jordrystelse Sted, hvis Varighed angives til c. 15 Secunder. Skaden synes ikke at have været meget betydelig, da der kun skal være nedstyrtet to til tre Huse.

I Salisbury i Maryland har en Ildebrand ødelagt 40 Bygninger, hvoriblandt en Kirke, et Hotel og flere store Handelshuse.

Telegraphtraaden, der strækkes fra de vestlige Stater over Utah til Californien, forventes at have naaet Fort Kearney, 200 engelske Mile vesten for Florence, omtrent midt i November.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
P. Nielsen, Fredericia	13	„	„
J. C. A. Weiby, Vensyssel	19	4	2
A. P. Trane, Kjøbenhavn	159	3	10
O. Nilsson, Norrkøping	50	3	„
A. G. Omann, Skive	4	„	„
N. Berndtson, Gøtheborg	10	„	8
M. Andersen, Bornholm	5	2	„
G. Ohlson, Stockholm	17	4	„
C. E. Lindholm, Sundsvall . . .	89	4	15
S. Gudmundsen, Norge	89	5	10
N. Nielsen, Aalborg	48	3	2
Summa	508	„	15

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Indhold af 9de Aargang.

